Jasné nebezpečí

Tom Clancy

Zákon, který nemá sílu
prosadit se, je bezmocný.
PASCAL

Úkolem policie při dosahování cílů, jež si stát klade, je působit silou, nebo silou pohrozit, uvnitř země a za normálních podmínek; úkolem ozbrojených sil je působit silou, nebo silou pohrozit, za hranicemi země za normálních podmínek, a uvnitř země pouze v dobách, které nejsou normální...

Množství síly, které je stát připraven a ochoten při dosahování svých cílů použít... je takové, jaké vláda v té které době považuje za nutné nebo vhodné k tomu, aby zabránila zhroucení své činnosti a aby se nemusela vzdát své odpovědnosti.

GENERÁL SIR JOHN HACKETT

Předmluva:

Situace

Místnost byla dosud prázdná; Oválná pracovna se nachází v jihovýchodním rohu západního křídla Bílého domu. Jsou v ní troje dveře, jedny vedou z kanceláře prezidentovy osobní sekretářky, další z kuchyňky, která zase vede do prezidentovy studovny, a třetí do chodby, přímo naproti vchodu do Rooseveltova salonku. Místnost sama je na vysokého činitele pouze středně velká a návštěvníci později vždycky říkají, že jim připadala menší, než očekávali. Prezidentův stůl, umístěný přímo před okny s tlustými neprůstřelnými skly z polykarbonátu, jež zkreslují výhled na trávník před Bílým domem, je zhotoven ze dřeva z lodi Jejího Veličenstva Resolute, britské lodi, která se potopila v amerických vodách v padesátých letech minulého století. Američané ji vyzvedli a vrátili Spojenému království a vděčná královna Viktorie dala z dubového dřeva zhotovit stůl jako projev oficiálních díků. Protože byl zhotoven v dobách, kdy byli lidé menší než dnes, jeho výšku za časů prezidenta Reagana poněkud upravili. Prezidentův stůl byl zavalen složkami a zprávami o jeho popularitě, navrchu s tištěným denním programem; vedle toho zde byl interkom, běžný několikalinkový telefon s tlačítky a další, nijak zvlášť nápadný, avšak velmi složitý přístroj pro tajné hovory.

Prezidentova židle byla zhotovena na zakázku, aby vyhovovala svému uživateli, a v jejím vysokém opěradle byly tenké desky z Kevlaru od firmy DuPont - lehčí a houževnatější než ocel - další ochrana proti kulkám, které by nějaký šílenec mohl případně vypálit skrz masivní okna. V této části prezidentského sídla bylo během úředních hodin samozřejmě kolem dvaceti agentů

tajné služby. Většina lidí, než se sem dostala, musela projít detektorem kovu - vlastně jím procházeli všichni, protože ti, kdo se tu vyskytovali nejběžněji, se tu vyskytovali až příliš běžně - a každý se musel podrobit důkladné prohlídce od skupiny agentů tajné služby, jejichž totožnost jasně prokazovala sluchátka do uší, tělové barvy, s kablíky, spirálovitě se vinoucími zpod jejich sak, a jejichž zdvořilost byla až na druhém místě za jejich skutečným úkolem chránit prezidentův život. Každý z nich měl pod sakem těžký revolver a každý z agentů byl vycvičen v tom, aby se na každého a na všechno díval jako na možné ohrožení bezpečnosti WRANGLERA, což momentálně bylo prezidentovo kódové označení. Nemělo žádný význam, jen se dobře vyslovovalo a snadno se rozlišilo při hovorech na rádiovém okruhu.

Viceadmirál James Cutter, Americké válečné námořnictvo, byl v kanceláři v opačném, severozápadním rohu Západního křídla, a byl tam od 6.15 ráno. Práce zvláštního prezidentova asistenta pro záležitosti národní bezpečnosti vyžaduje, aby člověk dokázal být na nohou už brzy ráno. Ve tři čtvrti na osm dopil svůj druhý šálek kávy - byla dobrá - a do kožených desek nastrkal svá hlášení. Prošel prázdnou kanceláří svého zástupce, který byl právě na dovolené, zabočil doprava chodbou kolem rovněž prázdné kanceláře viceprezidenta, který byl v Soulu, a pak doleva kolem kanceláře vedoucího prezidentova pracovního štábu. Cutter byl jedním z hrstky skutečné zasvěcených do dění ve Washingtonu - viceprezident mezi nimi nebyl - který od vedoucího pracovního štábu nepotřeboval povolení, aby mohl vejít do Oválné pracovny, kdykoli to potřeboval. Vždycky ovšem předem zavolal, aby se sekretářky nachystaly. Vedoucímu pracovního štábu se nelíbilo, že někdo má takovouhle výsadu, o to větší potěšení však Cutterovi působilo, když mohl této výsady využít. Cestou admirálovi pokývli na pozdrav čtyři bezpečnostní agenti; ten pokývnutí opětoval tak, jak by pozdravil i schopného sluhu. Cutterovo oficiální označení bylo TESAŘ, a ačkoliv věděl, že mu agenti mezi sebou říkají jinak, to, co si o něm lidičky myslí, mu bylo jedno. V předpokoji sekretářek už bylo všechno v plné práci; tři sekretářky a agent tajné služby seděli na svých určených místech.

"Šéf dorazí včas?" zeptal se.

"WRANGLER je na cestě sem, pane," řekl zvláštní agent Connor. Bylo mu čtyřicet, byl to sekční šéf prezidentovy pracovní skupiny a čerta starého mu záleželo na tom, kdo Cutter je, a ještě méně mu záleželo na tom, co si o něm myslí. Prezidenti a pobočníci přicházejí a odcházejí, někteří z nich oblíbení, jiní opovrhovaní, ale profesionálové z tajné služby slouží a poskytují ochranu všem z nich. Jeho cvičený zrak přejel kožené desky a Cutterův oblek. Dneska žádné pistole. Nebyly to žádné paranoidní představy. Jeden z králů Saudské Arábie byl zabit členem své rodiny a jednoho bývalého italského premiéra zradila dcera a vydala ho teroristům, kteří ho unesli a nakonec zavraždili. Starosti mu nedělali jenom cvoci; hrozbou pro prezidenta mohl být kdokoliv. Connor měl samozřejmě štěstí, že si musel dělat starosti pouze o fyzickou bezpečnost. Byly tu ještě starosti jiného druhu; ty však byly záležitostí jiných lidí, už ne takových profesionálů, jako byl on.

Všichni samozřejmě povstali, když prezident dorazil v doprovodu svého osobního tělesného strážce, asi třicetileté svižné ženy, jejíž dlouhé tmavé vlnité vlasy úhledně skrývaly skutečnost, že je jedním z nejlepších střelců z pistole, kteří pracují ve vládních službách. "Daga" - to byla její služební přezdívka - Peta pozdravila na dobré jitro úsměvem. Bude to lehký den. Prezident nikam nejde. Seznam jeho schůzek byl důkladně zkontrolován a prověřen - čísla pojistek sociálního zabezpečení všech, kdo sem nechodili pravidelně, procházejí evidencí zločinců v počítačích FBI - a samotní návštěvníci budou samozřejmě podrobeni té nejdůkladnější prohlídce, jakou lze provést, aniž dojde na opravdové proklepání. Prezident mávnutím ruky vyzval admirála Cuttera, aby ho následoval dovnitř. Oba agenti znovu prošli seznam schůzek. Byl to zavedený postup a starší agent neměl nic proti tomu, že

mužskou práci vykonává žena. Daga si své postavení vydobyla službou na ulici. Kdyby byla mužem, a na tom se všichni shodli, měla by dvě pořádné medaile, a kdyby si ji nějaký potenciální atentátník spletl se sekretářkou, měl by prostě smůlu. Každých několik minut, dokud Cutter neodejde, některý z tajných agentů nahlédl špehýrkou v bíle natřených dveřích, aby se přesvědčil, zda se neděje něco nepatřičného. Prezident byl v úřadě už přes tři roky a na nepřetržité sledování si již zvykl. Agenty sotva napadlo, že na obyčejného člověka by to mohlo působit tísnivě. Jejich prací bylo vědět všechno, co o prezidentovi bylo třeba vědět, počínaje tím, jak často chodí do koupelny, a konče tím, s kým spí. Agentuře se neříkalo tajná služba pro nic za nic. Jejich předchůdci kryli všemožné hříšky. Prezidentova manželka nemusela vědět hodinu od hodiny, co prezident dělá - někteří prezidenti alespoň k takovému závěru došli - ale jeho ochranka musela.

Prezident se za zavřenými dveřmi posadil. Filipínský sluha přinesl z jídelny postranními dveřmi podnos s kávou a s rohlíky a před odchodem se postavil do pozoru. Tím byl ranní přípravný obřad ukončen a Cutter začal se svým ranním hlášením. To přišlo z CIA k němu domů do Fort Myer ve Virginii před svítáním a admirál ho tak mohl náležitě připravit. Hlášení netrvalo dlouho. Blížil se konec jara a svět byl poměrně klidné místo. Války v Africe i jinde neměly pro americké zájmy valný význam a Střední východ byl tak klidný, jak jen se mohlo zdát. A tak zbyl čas na jiné záležitosti.

"Jak to vypadá s operací DIVADELNÍ LOĎ?" zeptal se prezident a mazal si rohlík.

"Běží to, pane. Ritterovi lidé jsou už v práci," odpověděl Cutter.

"Pořád mi dělá starosti utajení té operace."

,"Pane prezidente, je to tak pod pokličkou, jak se jen dá s dobrým svědomím očekávat. Rizika tu jsou - všem se jim vyhnout nedá - ale počet zúčastněných udržujeme na absolutně nejnižší možné úrovni, a ti lidé byli pečlivě vybráni a získáni."

Na tohle se poradci pro národní bezpečnost dostalo zamručení. Prezident se octl v pasti - a jako v případě téměř každého prezidenta se tak stalo díky jeho vlastním slovům. Prezidentské sliby a prohlášení... lidé už měli takový nepříjemný zvyk, že si je pamatovali. A i kdyby si je nepamatovali, byli tu novináři a političtí protivníci, kteří si nikdy nenechali ujít příležitost, aby je náležitě nepřipomněli. Během tohoto prezidentského období se tolik věcí podařilo; ale tolik jich bylo utajených - a ke Cutterově nelibosti se také jaksi udržely v tajnosti. Nu, to samozřejmě musely. Až na to, že na politickém kolbišti nebylo žádné tajemství doopravdy posvátné, zvlášť ve volebním roce ne. Od Cuttera se nečekalo, že ho to bude znepokojovat. Svou profesí byl námořní důstojník, a tudíž se předpokládalo, že pokud jde o záležitosti národní bezpečnosti, budou jeho názory apolitické, ale ten, kdo tuhle směrnici formuloval, musel být mnich. Vysocí činitelé exekutivy se nezavazovali přísahou k chudobě a čistotě - a poslušnost také byla něčím, co bývávalo.

"Slíbil jsem americkému lidu, že s tím problémem něco uděláme," poznamenal prezident příkře. "A neudělali jsme ani hovno."

"Pane, s ohrožením národní bezpečnosti se nemůžete vypořádávat pomocí policejních agentur. Národní bezpečnost buď ohrožena je, nebo není." Cutter do téhle záležitosti bušil už celá léta. Nyní konečně měl přístupného posluchače.

Další zamručení. "Nojo, dobrá, to jsem řekl také, ne?"

"Ano, pane prezidente. Je načase, aby se poučili, jak hraje supertřída." Tenhle názor Cutter zastával od samého začátku, kdy byl zástupcem Jeffa Pelta, a nyní, když byl Jeff Pelt ze hry, nabyl jeho názor konečně vrchu.

"No tak dobrá "Jamesi. Teď jste dostal přihrávku. Tak s tím míčem běžte. Jen mějte na paměti, že potřebujeme výsledky."

"Budete je mít, pane. Spolehněte se."

"Je načase, aby ti hajzlové dostali lekci," uvažoval prezident nahlas. Byl si jist, že lekce budou tvrdé. V tom se nemýlil. Oba muži seděli v místnosti,

do níž se soustředila a z níž vycházela rozhodující síla nejmocnějšího národa v celé historii civilizace. Lidé, kteří vybrali člověka, jenž v té místnosti pobýval, tak učinili proto, aby je chránil. Chránil před výstřelky cizích mocností i všelijakých machrů doma, před všemožnými nepřáteli. Tito nepřátelé měli mnoho forem, takových, s nimiž otcové-zakladatelé tak docela nepočítali. Ale jedna forma, se kterou se počítalo, byla přítomna přímo zde v této místnosti - ačkoliv nikoliv ta, kterou měl prezident na mysli.

O hodinu později vyšlo nad pobřežím Karibského moře slunce, a na rozdíl od klimatizovaného pohodlí Bílého domu zde byl vzduch hutný a ztěžklý vlhkostí, slibující další parný den pod otálející tlakovou výší. Zalesněné kopce na západě proměnily místní větry v pouhý šepot a majitel jachty Empire Builder již měl za sebou přípravu k vyplutí na moře, kde byl vzduch chladnější a větříku nic nestálo v cestě.

Jeho posádka dorazila pozdě. Jejich vzhled se mu nezamlouval, ale to ani nebylo nutné. Stačí, když se budou chovat slušně. Nakonec, na palubě byla jeho rodina.

"Dobré jitro, pane. Já jsem Ramón. Tohle je Jesús," řekl ten větší. Majitele znepokojovalo hlavně to, že byli tak zjevně upravenou verzí... čeho? Nebo jen chtěli vypadat úpravně?

"Myslíte, že tohle zvládnete?" zeptal se majitel.

"Si. S velkou motorovou lodí máme zkušenosti." Muž se usmál. Zuby měl pravidelné a vyčištěné. Je to člověk, který si na svém zjevu dává záležet v každé době, říkal si majitel. Pravděpodobně si dával záležet až přespříliš. "A Jesús, uvidíte, je dobrý kuchař."

Okouzlující prevít. "Tak fajn; posádka se ubytuje na přídi. Loď má plnou nádrž a motory jsou nahřáté. A teď vyrazíme, tam venku je chládek."

"Muy bien, capitán." Ramón s Jesúsem skládali z džípu svou výstroj. Než bylo všechno na hromadě, bylo třeba jít několikrát, ale před devátou vyvažovači lana Empire Builderu sklouzla z pacholat a loď vyrazila na moře; minula hrstku výletních člunů s americkými turisty, yanquis, s jejich rybářskými pruty. Jakmile byla jachta na volném moři, stočila se na sever. Bude to trvat tři dny.

Ramón již byl u kormidla. Znamenalo to, že seděl na vyvýšeném sedadle a o kormidlování se staral autopilot - "George". Byla to snadná plavba. Rhodes měla stabilizační křídla. Jediným zklamáním snad bylo ubytování posádky, jemuž majitel nevěnoval péči. To je typické, říkal si Ramón. Jachta za několik milionů, s radarem a všemi možnými vymoženostmi, ale posádka, která ji řídí, nemá ani televizi ani video, aby měla nějaké rozptýlení, když právě není ve službě.

Posunul se v sedadle dopředu a natáhl krk, aby viděl na příď horní paluby. Tam byl majitel, spal a chrápal, jako by ho práce s tím, že jeho jachta vyplula na moře, vyčerpala. Nebo ho unavila jeho žena? Byla vedle svého manžela a ležela na osušce, obličejem dolů. Šňůrku podprsenky bikinek měla rozvázanou, aby si rovnoměrně opálila záda. Ramón se usmál. Mužský se může pobavit mnoha způsoby. Líp ale bude počkat. Když se vyčká, je všechno o to lepší. Z hlavního salonku za můstkem slyšel zvuky z videa; jejich děti se tam dívaly na nějaký film či co. Ani na okamžik mu nepřišlo na mysl pociťovat s někým z těch čtyř lítost. Nebyl však úplně bez srdce. Jesús je dobrý kuchař. Oba se shodli na tom, že odsouzencům dají vydatné a dobré jídlo.

Světla bylo právě tolik, aby nebyly nutné noční infradalekohledy, ranní polosvětlo, které piloti vrtulníků nenávidí, protože se oči musí přizpůsobovat rozsvětlujícímu se nebi a zemi dole, kde jsou ještě stíny. Družstvo četaře Chaveze sedělo se zapnutými čtyřbodovými bezpečnostními pásy. Každý měl mezi koleny zbraň. Vrtulník UH60A Blackhawk se přenesl vysoko nad jedním z kopců a pak prudce klesl, když byl za hřebenem.

"Třicet vteřin," sdělil pilot Chavezovi palubním telefonem.

Mělo to být nepozorované proniknutí; znamenalo to, že vrtulníky uháněly údolími a dbaly na to, aby jejich operační manévry zmátly každého možného pozorovatele. Blackhawk zamířil prudce dolů a blízko nad zemí se zarazil, když pilot k sobě přitáhl řídicí páku; nos letounu se tak zvedl, a to bylo pro náčelníka posádky znamením, aby odsunul boční dveře, a pro vojáky, aby otočili uvolňovacím kolečkem na přezkách svých bezpečnostních pásů. Blackhawk mohl dosednout na zem pouze na krátkou chvíli.

"Vpřed!"

Chavez šel první; vzdálil se jen asi tři metry od dvířek a pak zalehl. Družstvo udělalo totéž, a Blackhawk se tak mohl ihned poté zvednout a odvděčit se každému ze svých bývalých cestujících sprškou štěrku do obličeje, když se drápal zpátky do oblohy. Znovu se objeví za jižním svahem kopce, jako kdyby se vůbec nezastavil. Za ním se družstvo shromáždilo a přesunulo se k hranici stromů. Právě mu začala práce. Seržant dával rozkazy pokyny ruky a úprkem je vedl pryč. Bude to jeho poslední akce; pak si dá pohov.

Ve zkušebním a vývojovém zařízení pro zbrojní systémy amerického námořnictva v China Lake v Kalifornii se tým civilních techniků a několika odborníků od námořnictva, zabývajících se výzbrojí, skláněl nad novou pumou. Měla zhruba stejné rozměry jako stará tisícikilogramová puma, ale vážila o téměř tři sta padesát kilogramů méně. Byl to výsledek konstrukčního řešení. Namísto ocelového pláště byl plášť pumy vyroben z celulózy zesílené Kevlarem; byl to nápad vypůjčený od Francouzů, kteří vyráběli pláště dělostřeleckých projektilů z přírodních vláken. Z kovu byla jen místa pro upevnění stabilizačních křidélek nebo objemnějšího hardwaru, který z nich udělal "laserem naváděnou pumu", schopnou navádět se na daný bodový cíl. Nevědělo se nijak moc o tom, že "chytrá" puma je v podstatě pouhá železná puma s přišroubovaným naváděcím systémem.

"Střepiny z tohohle budou stát akorát tak za starou bačkoru," namítal civilista.

"K čemu by pak byl radarem nezjistitelný bombardér," zeptal se jiný technik, "kdyby tamti zlí hoši dostávali na radary odrazy od nákladu zbraní?"

"Ehm," poznamenal ten první. "K čemu je puma, která toho druhého akorát tak nasere?"

"Šoupne se mu do baráku předním vchodem a toho, aby se nasral, se už nedožije."

"Ehm." Ale aspoň věděl, k čemu ta puma doopravdy je. Jednoho dne bude zavěšena na modernizovaný taktický bombardér, útočný bombardér, nezjistitelný radarem, operující z letadlové lodi. Konečně tedy námořnictvo ten program dostává, říkal si. Už je načase. Nyní však šlo o to zjistit, jestli se tahle nová puma s odlišnou vahou a odlišným těžištěm navede na cíl pomocí standardního naváděcího bloku. Přijelo zvedací zařízení a těleso, vyrobené proudovou metodou, zvedlo z palety. Pak ho obsluha dopravila pod závěsník v ose útočného bombardéru A-6E Intruder.

Technici a důstojníci přešli k vrtulníku, který je dopraví na leteckou střelnici. Nebyl žádný spěch. Za hodinu, v bezpečí zřetelně označeného bunkru, zaměřil jeden z civilistů podivně vyhlížející zařízení na cíl, vzdálený šest a půl kilometru. Cíl byla stará pětitunka, které se vzdala námořní pěchota a která nyní, jestli všechno půjde podle plánu, zemře násilnou a okázalou smrtí.

"Letoun přelétá nad střelnicí. Spusťte muziku."

"Rozumím," odpověděl civilista a stiskl tlačítko na bloku laserového pozemního zaměřovače.

"Zaměřeno na cíl."

"Letoun hlásí zachycení cíle - zůstaňte na příjmu...," řekl spojař.

Na druhém konci bunkru jeden důstojník pozoroval televizní kameru, zaměřenou na blížícího se Intrudera. "Shoz. Krásně se ze závěsníku odpoutala."

Záběr pak zkontroluje podle záběru ze stíhacího bombardéru A-4 Skyhawk, letícího za A-6. Jen málo lidí si bylo vědomo toho, že už samotné svržení pumy z letounu je složitý a potenciálně nebezpečný úkon. Pumu při jejím pádu sledovala třetí kamera.

"Křidélka se krásně hýbou. Tak, a jdem na to."

Kamera na nákladním automobilu byla kamera s vysokou četností obrazů. Musela být. Puma padala příliš rychle, než aby se dala zachytit při prvním snímání, ale než k bunkru pronikl drtivý basový tón detonace, obsluha kamery již začala převíjet pásku. Přehrávala se po jednotlivých políčkách.

"Tak, a tady je puma." Její nos se objevil deset metrů nad nákladním automobilem. "Jak byla nastavená roznětka?"

"Na proměnlivý čas," odpověděl jeden z důstojníků. Puma měla na nose miniradarový vysílač-přijímač a byla naprogramována tak, aby explodovala v určité, dané vzdálenosti od země; v tomto případě to byly necelé dva metry, čili téměř okamžik, kdy zasáhne automobil. "Úhel vypadá docela dobře."

"Však jsem si myslel, že to vyjde," poznamenal potichu jeden inženýr. Protože puma byla v podstatě pětisetkilogramové těleso, navrhoval, že by se naváděcí zařízení mohlo naprogramovat pro menší váhu. Ačkoliv byla o něco těžší než pět set kilogramů, snížená hustota pláště pumy z celulózy přispěla k tomu, že se chovala balisticky podobně. "Detonace."

Jako při všech vysokofrekvenčních snímcích takovéhoto druhu se obrazovka rozsvítila bíle, pak žlutě, potom červeně, a pak zčernala, jak expandující plyny z trhavinové náplně ochladily vzduch. Přímo před plynem byla tlaková vlna; vzduch, stlačený tolik, že byl hustší než ocel, se pohyboval rychleji než kterýkoliv projektil. Takového účinku nedokáže dosáhnout žádný mechanický lis.

"Právě jsme zabili další náklaďák." Bylo to zcela zbytečné konstatování. Skoro čtvrtina hmoty nákladního automobilu byla jakoby kladivem zaražena do mělkého kráteru, asi metr hlubokého a dvacet metrů v průměru. Zbytek se rozletěl do stran jako šrapnel. Celkový účinek se vlastně ani nijak příliš nelišil od účinku velké bomby, jaké ukládají do automobilů teroristé, ale je zatraceně bezpečnější pro toho, kdo ji ukládá, říkal si jeden z civilistů.

"Kruci - ani jsem si nemyslel, že to bude tak snadné. Měl jste pravdu, Ernie, to vyhledávací zařízení ani nemusíme přeprogramovávat," poznamenal jeden z velitelů válečného námořnictva. Právě jsme námořnictvu ušetřili milion dolarů, říkal si. Mýlil se.

A tak začalo cosi, co vlastně ani ještě nezačalo, a hned tak brzy neskončí; mnoho lidí na mnoha místech vyráželo v různých směrech a za úkoly, o kterých se všichni mylně domnívali, že jim rozumějí. To bylo v pořádku. Budoucnost budila příliš mnoho obav a strachu, než aby byl čas na přemýšlení, a za očekávanými, iluzorními cílovými čarami byly věci, jejichž osud byl určen rozhodnutími učiněnými tohoto rána - a jakmile o nich bylo rozhodnuto, bylo líp nevidět je.

1

Král PZA

Člověk se na něj nemůže dívat a nepociťovat přitom hrdost, říkal si Red Wegener. Kutr Pobřežní stráže Panache neměl sobě podobného; byl to svého druhu konstrukční omyl, byl však jeho. Trup měl natřený toutéž svítící bílou barvou, jakou mají ledovce - až na oranžový pruh na přídi, jenž označoval příslušnost lodi k Pobřežní stráži Spojených států. Třiadevadesát metrů dlouhá Panache

nebyla nijak velká loď, byla to však jeho loď, a byla největší, na jaké až doposud velel, a určitě poslední, kterou bude mít. Wegener byl nejstarší velící poručík u Pobřežní stráže, ale Wegener byl On, Král pátracích a záchranných akcí.

Jeho profesní dráha začala stejně jako mnohé jiné profesní dráhy u Pobřežní stráže. Mladík z farmy v Kansasu, na níž se pěstovala pšenice, který nikdy neviděl moře a který vešel do náborového střediska Pobřežní stráže den poté, co dokončil střední školu. Nechtěl strávit život řízením traktorů a kombajnů, a tak si našel něco, co se od Kansasu lišilo, jak jen to šlo nejvíc. Svobodník Pobřežní stráže neprojevil nijak moc obchodní výřečnosti, a tak jeho kariéra za týden začala jízdou autobusem, která skončila na Cape May ve státě New Jersey. Dosud vzpomínal na prvního poddůstojníka, který jim onoho prvního rána řekl, jaké je krédo Pobřežní stráže: "Ven musíte; nemusíte se ale také už vrátit."

To, co Wegener na Cape May našel, bylo už tou poslední a nejlepší školou námořnického umění, které se mu mohlo v západním světě dostat. Naučil se zacházet s lany a vázat námořnické uzly, hasit ohně, vydat se do vody pro zraněného nebo panikařícího člověka z nějaké lodi, udělat věc správně hned napoprvé a pak už pokaždé -anebo riskovat, že se nevrátí. Po absolvování byl zařazen na tichomořské pobřeží. Do roka měl hodnost pomocníka loďmistra třetí třídy.

Velmi brzy se přišlo na to, že Wegener má onen nejvzácnější přirozený dar - námořnické oko. Byl to všeobsahující termín a znamenal, že jeho ruce, oči a mozek dokážou pracovat současně a jednotně tak, aby jeho loď podávala potřebný výkon. Pod vedením starého houževnatého vrchního nadstrážmistra se brzy dočkal, že mohl "velet" svému "vlastnímu" desetimetrovému přístavnímu hlídkovému člunu. Při skutečně náročných úkolech byl jeho nadřízený poblíž a pozorně devatenáctiletého poddůstojníka sledoval. Od samého začátku bylo vidět, že Wegener je člověk, kterému stačí věci ukázat jen jednou. Připadalo mu, že prvních pět let v uniformě mu při učení novému řemeslu uteklo jako voda. Nic nějak zvlášť dramatického, pouze řada prací a úkonů, které prováděl tak, jak se pravilo v předpisech, rychle a bez zádrhelů. Do té doby, než rozvážil otázku, zda se upíše na další období, a nakonec se pro to také rozhodl, bylo jasné, že tam, kde bylo třeba provést náročnou akci, přijde jeho jméno na řadu první. Než skončilo jeho druhé období ve službě, bylo obvyklé, že se ho důstojníci tázali na jeho názor. To už mu bylo třicet a byl jedním z nejmladších pomocníků vrchního loďmistra, a už mohl uvažovat o lecčem, kam by to chtěl dotáhnout; jedna cesta končila u velení na lodi Invincible, šestnáct metrů dlouhé, která si už vysloužila jistou pověst svou houževnatostí a spolehlivostí. Jejím domovem byla bouřlivá Kalifornie, a právě tady se Wegenerovo jméno stalo známým za hranicemi útvarů Pobřežní stráže. Když se nějaký rybář nebo jachta dostali do potíží, zdálo se, že Invincible je vždycky poblíž; často se prodírala téměř desetimetrovými vlnami, její posádka se držela na místech pomocí lan a bezpečnostních pásů - avšak byla tu a byla připravena provést svůj úkol, s rudovlasým náčelníkem u kormidelního kola, s nezapálenou bryerkou v zubech. Během onoho prvního roku zachránil život nejméně patnácti lidem.

Než mu skončilo období služby na osamocené základně, počet vzrostl na padesát. Po několika letech už velel své vlastní stanici a měl titul kapitána - titul, po němž každý námořník horoucně toužil - ačkoliv hodností byl starší náčelník. Svou stanici na břehu malého vodního toku, napájejícího největší světový oceán, řídil se stejně pečlivým úsilím jako kteroukoliv loď, a inspekce na ni nepřicházely ani tak proto, aby se podívaly, jak Wegener věci dělá, jako spíš proto, aby se podívaly, jak se dělat mají.

Wegenerovy životní plány se změnily, ať už k dobrému nebo zlému, jedné bouřlivé noci, plné událostí, na pobřeží Oregonu. Velel větší záchranné stanici nedaleko ústí řeky Columbia, s nechvalně známou písečnou mělčinou,

když přišlo naléhavé a uchvátané rádiové volání od námořní rybářské lodi Mary-Kat; s motory a kormidlem porouchanými a neschopnými provozu byla hnána k pobřeží, které požíralo lodě. Jeho sedmadvacet metrů dlouhá vlajková loď Point Gabriel odrazila od mola za devadesát vteřin; její smíšená posádka veteránů i učedníků zahákla své bezpečnostní pásy, zatímco Wegener koordinoval záchrannou činnost pomocí svých vlastních rádiových kanálů.

Byla to bohatýrská bitva; po šesti hodinách, kdy byla posádka vystavena těžké zkoušce, Wegener šest rybářů z Mary-Kat zachránil, ale bylo to jen tak tak; na jeho loď útočily vítr a rozzuřené moře. Sotva vzali na palubu posledního muže z posádky, Mary-Kat najela na skálu pod hladinou a rozlomila se na dvě poloviny.

Toho dne měl Wegener náhodou na palubě reportéra, mladého přispěvatele Portland Oregonian a zkušeného jachtaře, který si myslel, že o moři ví to, co je třeba vědět. Když se kutr prodíral tunely mezi tyčícími se vlnami u písčiny v ústí Columbie, reportér si pozvracel svůj poznámkový blok, ale otřel si ho o oblek a psal dál. Série článků, která následovala, měla název "Anděl z písečné mělčiny" a získala novinářskou Pulitzerovu cenu za reportážní příběh.

Příští měsíc ve Washingtonu starší senátor Spojených států za Oregon, jehož synovec byl členem posádky Mary-Kat, nahlas rozvažoval o tom, proč někdo tak dobrý jako Red Wegener není důstojníkem, a protože v místnosti byl přítomen velitel Pobřežní stráže, aby projednal její rozpočet, byla to připomínka, jíž se čtyřhvězdičkový admirál rozhodl věnovat pozornost. Do konce týdne byl Red Wegener povýšen na poručíka - senátor také poznamenal, že na podporučíka je už trochu moc starý. Za tři roky byl doporučen pro další vyšší velitelskou funkci.

Je s tím jediná potíž, uvažoval velitel; volné velitelské místo měl - na Panache - ale mohlo to být dvojsečné požehnání. Kutr byl téměř dokončen. Měl být první lodí nové třídy, bylo však zrušeno financování, loděnice zbankrotovala a kapitán, který ji připravoval na moře, byl propuštěn za to, že to takhle zpackal. Tak měla Pobřežní stráž nedostavěnou loď s motory, které nepracovaly, v loděnici, která nebyla v provozu. Ale Wegener dokáže zázraky, řekl si u svého stolu velitel. Aby byla šance férová, postaral se o to, aby Wegener dostal pár dobrých náčelníků, kteří by byli oporou nezkušeným důstojníkům.

Jeho příjezd k bráně loděnice zdržela hlídka nespokojených a rozhořčených dělníků, a než se přes ni dostal, nabyl přesvědčení, že věci už ani horší být nemohou. Pak spatřil to, co mělo být lodí. Byl to ocelový artefakt, na jedné straně zaostřený a na druhé straně tupý, napůl natřený barvou, ověšený kabely a zavalený hromadami beden, a vůbec vypadal jako pacient na chirurgii, který zemřel na operačním stole a kterého tam nechali, dokud nezetlí. A jako by to všechno nestačilo, Panache nebylo ani možné vytáhnout z jejího lůžka; poslední úkon, který zde dělník udělal, bylo, že spálil motor jeřábu, který nyní překážel v cestě.

Minulý kapitán už s hanbou odešel. Posádka, která měla loď dovést na vodu, se shromáždila na přistávací palubě pro vrtulník, aby Wegenera uvítala, a vypadala jako děti, které donutili účastnit se pohřbu neoblíbeného strýce. Když se pokusil oslovit je, nefungoval mikrofon. Tím jako by se zlé kouzlo zlomilo; přivolal je k sobě pokynem ruky, s úsměvem a tichým zachechtáním.

"Lidi," řekl, "já jsem Red Wegener; za šest měsíců tohle bude u Pobřežní stráže Spojených států ta nejlepší loď s tou nejlepší posádkou. Tohle ale neudělám já; uděláte to vy - já přitom budu trochu pomáhat. Prozatím vám dávám volno, užijte si ho, jak můžete, než si ujasním, co tady bude třeba udělat. Až se vrátíte, dáme se do práce. Rozchod."

Shromážděné množství lidí společně vydechlo; čekali křik a řev. Nově příchozí náčelníci na sebe pohlédli se zdviženým obočím a mladí důstojníci, kteří v hlavách převraceli myšlenky o neslavném konci své kariéry, se stáhli do svých ubytoven ve stavu zamyšleného ohromení. Předtím, než s nimi Wegener

hovořil, vzal stranou své tři hlavní náčelníky.

"Nejdřív motory," řekl Wegener.

"Mohu z nich dostávat padesátiprocentní výkon třeba celý den, ale jak dojde na turbokompresory, jde v patnácti minutách všechno do háje," oznámil náčelník Owens. "A já nevím proč." Mark Owens pracoval s lodními dieselovými motory už šestnáct let.

"Dostanete nás do zátoky Curtis Bay?"

"Pokud vám nebude vadit, že to bude trvat o den déle, kapitáne."

Wegener shodil svou první pumu. "Dobrá - protože odplouváme za dva týdny a vystrojení dokončíme tam."

"Než bude hotový nový motor na ten jeřáb, bude to trvat měsíc, pane," poznamenal pomocník hlavního loďmistra Bob Riley.

"Dá se tím jeřábem hnout?"

"Shořel motor, pane."

"Až přijde čas, natáhneme od přídě lano k zadní straně jeřábu. Před sebou máme asi dvacet sedm metrů vody. U jeřábu nastavíme spojku, pěkně jemně budeme táhnout dopředu a s jeřábem popojedeme sami, a pak vycouváme," oznámil kapitán. Oči se mu zúžily.

"Mohli bychom ho rozbít," poznamenal za okamžik Riley.

"Jeřáb není můj, ale přisámbohu, ta loď ano."

Riley se zasmál. "Je to fajn, že tu zase jste, Rede - pardon - kapitáne Wegenere!"

"Úkol číslo jedna je dostat loď do Baltimore a tam ji vystrojit. Dáme si dohromady, co potřebujeme udělat, a pak to pěkně jedno po druhém uděláme. Budete tu zase zítra v nula-sedm-nula-nula. Ještě pořád si děláte to svoje kafe, Portagee?"

"Na to vemte jed, pane," odpověděl vrchní nadstrážmistr Oreza. "Donesu konvici."

A Wegener se nemýlil. Za dvanáct dní byla Panache skutečně připravena vyplout na moře, ale to bylo téměř všechno; k palubě byly dosud porůznu připevněny lany bedny a všelijaké fitinky. Jeřáb byl odklizen z cesty před svítáním, aby to nikdo neviděl, a když se toho dne objevila hlídka, trvalo několik minut, než si někdo všiml, že loď je pryč. To není možné, říkali si. Nebyla ještě ani celá natřená.

Natírání dokončili ve Floridské úžině, stejně jakodokončili ještě něco důležitějšího. Wegener byl na můstku a během dopolední hlídky dřímal ve svém koženém křesle, když zazvonil hlasitý telefon a náčelník Owens ho pozval do strojovny. Wegener přišel; našel jediný pracovní stůl plný plánků a zaučujícího se strojníka, skláněj ícího se nad nimi; jeho nadřízený důstojník stál za ním.

"Nebudete tomu věřit," oznámil Owens. "Povězte mu to, synu."

"Námořník Obrecki, pane. Motor není řádně uložený," řekl mladík.

"Podle čeho tak soudíte?" zeptal se Wegener.

Velké lodní dieselové motory byly nového typu, proti očekávání zkonstruované tak, aby se daly snadno provozovat a udržovat. Tomu měly napomoci malé příručky s návody pro každého z posádky strojovny. V každé příručce byl graf, krytý fólií, který se dal používat daleko snadněji než stavitelské plány. Kresličská firma dodala ještě zvětšeninu schématu z příručky. Byla také krytá fólií a tvořila laminovanou desku pracovního stolu.

"Pane, tenhle motor je hodně podobný motoru v traktoru mého táty, je větší, ale..."

"To vám rád věřím, Obrecki."

"Turbokompresor není správně uložený. S těmihle plánky tady se shoduje, ale olejové čerpadlo žene olej skrz turbokompresor zpátky. Ty plánky jsou špatné, pane. Nějaký kreslič to zvrtal. Vidíte to, tuhle, pane? Olejová trubka má mít vstup zde, ale kreslič to nakreslil na špatnou stranu spojky, a nikdo si toho nevšimnul, a..."

Wegener se jen zasmál. Pohlédl na náčelníka Owense. "Za jak dlouho se to dá do pořádku?"

"Obrecki říká, že to může mít v chodu do zítřka v tuhle dobu, kapitáne."

"Pane." To byl poručík Michelson, důstojník strojovny. "Je to všechno moje chyba. Měl jsem..." Poručík čekal, že se snese hromobití.

"Poučení z tohohle, pane Michelsone, je, že nemůžete věřit ani návodu. Poučil jste se z toho, vážený?"

"Ano, pane!"

"No tak dobrá. Obrecki, vy jste námořník první třídy, ano?"

"Ano, pane."

"Chyba. Jste strojníkův pomocník třetí třídy."

"Pane, musím složit písemnou zkoušku..."

"Myslíte, že Obrecki složil písemnou zkoušku, pane Michelsone?"

"Jasně, pane."

"Tak dobrá, lidi. Zítra v tuhle dobu budeme dělat třiadvacet uzlů."

A od toho okamžiku šlo všechno jako po másle. Motory jsou mechanická srdce každé lodi, a není na světě námořníka, který by dával přednost pomalé lodi před rychlou. Když Panache dělala pětadvacet uzlů a tuto rychlost udržovala po tři hodiny, natěrači lépe natírali a kuchaři věnovali o něco víc času přípravě jídla a technici utahovali šrouby o trochu víc. Jejich loď už nebyla mrzák a z posádky vyzařovala pýcha, jako když se rozklene duha po letní přeháňce - tím spíš, že to byl jeden z jejich posádky, kdo na věc přišel. Panache dorazila do loděnice Pobřežní stráže v Curtis Bay o jeden den dřív s vítěznou pochodní. Wegener měl velení a vynaložil veškeré své umění, aby se do doku dostal rychle, mezi dvěma lodními zvony.

"Starej," poznamenal jeden z lidí u lan na přední palubě, "fakt ví, jak tuhle zkurvenou loď řídit."

Příštího dne se na lodní nástěnce objevil plakát: PANACHE: OSLŇUJÍCÍ UKÁZKA ELEGANCE A STYLU. Po sedmi týdnech byl kutr uveden do provozu a plul do Mobile v Alabamě, aby začal pracovat. Už měl pověst, která přesně odpovídala jeho jménu - "Chochol".

Ráno bylo mlhavé, a to se kapitánovi hodilo, i když se to nehodilo pro akci. Král PZA teď byl policistou. Úkoly Pobřežní stráže se během jeho kariéry změnily víc než z poloviny, to však nebylo nic, čeho by si člověk u mělčiny na Columbia River, kde nepřítelem byly až dosud vítr a vlny, nějak zvlášť všímal. Stejní nepřátelé žili i v Mexickém zálivu, ale k nim se přidal další. Drogy. O drogách Wegener nijak moc neuvažoval. Pro něho byly drogy něčím, co předepisuje lékař, něco, co člověk bere podle návodu na lahvičce, dokud se to nespotřebuje, a lahvička se pak vyhodí. Když Wegener chtěl něco udělat se svým duševním rozpoložením, udělal to podle tradičního námořnického způsobu - pivem nebo tvrdým alkoholem - ačkoliv zjišťoval, že s blížící se padesátkou to dělá méně často. Jehel se vždycky bál - každý člověk má své skryté soukromé strachy - a představa, že si někdo z vlastní vůle vráží do paží jehly, ho vždycky naplňovala nechápavým údivem. Představa, že někdo šňupe nějaký bílý prášek - no, i to bylo k neuvěření. Jeho postoj nebyla ani tak naivita jako spíš odraz doby, v níž vyrůstal. Věděl, že problém je reálný. Jako každý jiný v uniformě musel každých několik měsíců dát vzorek moče, aby prokázal, že neužívá "nedovolené látky". Věc, kterou mladší členové posádky přijímali jako samozřejmost, byla pro člověka jeho věkové kategorie urážkou a zdrojem rozladění.

Lidé, kteří s drogami obchodovali, se ho týkali bezprostředněji, ale nejvíc se ho nyní týkala stopa na stínítku jeho radaru.

Byli sto šedesát kilometrů od mexického pobřeží, daleko od domova. A Rhodes se opozdila. Majitel před několika dny volal a říkal, že zůstane venku o několik dní déle... ale jeho obchodnímu partnerovi to bylo divné a zatelefonoval do místní kanceláře Pobřežní stráže. Dalším šetřením se

zjistilo, že majitel, bohatý obchodník, se jen málokdy vzdaloval na víc než na tři hodiny plavby od pobřeží. Rhodes plula rychlostí patnácti uzlů.

Jachta byla dlouhá dvacet metrů, dost velká na to, aby člověk potřeboval pár lidí ku pomoci... ale dost malá na to, aby zákon nevyžadoval doklad o oprávnění k řízení. Na velkou motorovou jachtu se vešlo patnáct lidí plus dvoučlenná posádka. Stála pár milionů. Majitel obchodoval se stavebními pozemky, měl vlastní malou říši nedaleko Mobile a na moři byl nový a opatrný. To je od něj moudré, říkal si Wegener. Je moc chytrý na to, aby se vzdaloval tak daleko od pobřeží. Věděl, co si může dovolit, což bylo mezi jachtaři vzácné, zvlášť mezi bohatými jachtaři. Přede dvěma týdny vyplul na jih a držel se při pobřeží, udělal několik zastávek, ale nevracel se a zmeškal obchodní schůzku. Jeho partner říkal, že by ji nezmeškal bezdůvodně. Den předtím jeho jachtu zpozorovala pravidelná letecká hlídka, ale nepokusila se spojit se s ní. Velitel okrsku došel k závěru, že zde něco smrdí. Kutr Panache byl nejblíž a Wegener dostal příslušné hlášení.

"Šestnáct tisíc metrů. Kurs nula-sedm-jedna," hlásil vrchní nadstrážmistr Oreza od svého rádiového grafu. "Rychlost dvanáct. Nemíří k Mobile, kapitáne."

"Za hodinu, možná za hodinu a půl, se mlha rozptýlí," prohlásil Wegener. "Přiblížíme se, pane O'Neile, vpřed na plný výkon. Náčelníku, kurs k ní?"

"Jedna-šest-pět, pane."

"Ten kurs sledujte. Jestli mlha zůstane ležet, kurs upravíme, až budeme tři nebo pět kilometrů od ní. Přiblížíme se od zádi."

Podporučík O'Neil vydal příslušné rozkazy pro kormidelnu. Wegener přešel ke stolní mapě.

"Kam myslíte, že míří, Portagee?"

Vrchní nadstrážmistr sestavil kurs, který vypadal, že nevede na žádné určité místo. "Pluje nejhospodárnější rychlostí... žádný přístav v zálivu, na to si vsadím."

Kapitán vzal odpichovátko a začal jím přeměřovat vzdálenosti na mapě.

"Jachta má nádrže na..." Wegener se zamračil. "Řekněme, že je doplnil při posledním přistání. Klidně vydrží na Bahamy. Tam je zase doplní a pak se dostane do kteréhokoliv místa na východním pobřeží."

"Kovbojové," mínil O'Neil. "První po dlouhé době."

"Proč myslíte?"

"Pane, kdybych měl tak velkou loď, určitě bych neplul mlhou bez radaru. Ten jeho nepracuje."

"Doufám, že se mýlíte, hochu," řekl kapitán. "Kdy jsme měli posledního, náčelníku?"

"Před pěti lety? Možná víc. Myslel jsem, že tohle už máme za sebou."

"Za hodinu to budeme vědět." Wegener se otočil a znovu pohlédl do mlhy. Viditelnost byla pod dvě stě metrů. Pak pohlédl na obrazovku radaru pod krytem. Jachta byla nejbližší cíl. Chvilku uvažoval a pak přepnul z aktivního sledování na pohotovostní režim. Zpravodajci hlásili, že pašeráci drog teď mají elektronické obranné systémy a mohou zjistit radarové vysílání.

"Zapneme to zase, až budeme tak - řekněme šest kilometrů od ní."

"Rozkaz, kapitáne," přikývl mladík.

Wegener se usadil v koženém křesle a z kapsy košile vytáhl dýmku. Uvědomoval si, že ji nacpává stále méně a méně, byla však součástí jeho image, který si vytvořil. Za několik minut už služba na můstku probíhala normálně. V souladu s tradicí vyšel kapitán nahoru, aby nastoupil na dvě hodiny dopolední hlídky -hlídky s nejmladším nižším důstojníkem směny - ale O'Neil byl bystrý mladík a tolik dohledu nepotřeboval, alespoň když byl poblíž Oreza. "Portagee" Oreza byl synem rybáře z Gloucesteru a měl pověst blížící se pověsti kapitánově. Měl za sebou tři období v akademii Pobřežní stráže a pomohl vychovat celou generaci důstojníků, přesně tak, jako se Wegener kdysi specializoval na zapracovávání povolanců.

Oreza byl také člověk, který chápal, jak je důležitý šálek dobré kávy, a

když člověk vystoupil na můstek, jestliže tam byl Portagee, jedna ze zaručených věcí byl šálek kávy, kterou pro něho osobně připravil. Přišla přesně včas a byla podána ve speciálním hrnku, jaké používají u Pobřežní stráže. Tvarem se téměř podobal vázičce; měl rozšířené, gumou potažené dno a k hornímu okraji se zužoval, aby se nepřevrhl a káva se nerozlévala. Byl uzpůsoben pro malé hlídkové čluny a hodil se také pro Panache, která se pohybovala hbitě. Wegener ale byl myšlenkami jinde.

"Díky, náčelníku," řekl kapitán, když si bral hrnek.

"Řekl bych tak hodinu."

"Tak nějak," souhlasil Wegener. "Připravíme se k boji v nula-sedm-čtyřicet. Kdo má službu?"

"Pan Wilcox. Kramer, Abel, Dawd a Obrecki."

"Obrecki už u něčeho takového byl?"

"Je to kluk z farmy. S pistolí zacházet umí, pane. Riley ho prověřil."

"Ať Riley vystřídá Kramera."

"Něco se děje, pane?"

"Něco tu nesedí," řekl Wegener.

"Pravděpodobně akorát někdo něco zblbnul s rádiem. Něco takového jsme neměli už od - Ježíši, ani si nepamatuju, jak už to je dlouho, ale - tak jo. Zavoláme sem Rileyho?"

Kapitán přikývl. Oreza zavolal a za dvě minuty se Riley objevil. Oba náčelníci a kapitán se radili venku na můstku. Podle O'Neilových hodinek to trvalo minutu. Mladému důstojníkovi bylo divné, že jeho kapitán zřejmě důvěřuje svým náčelníkům víc než důstojníkům, ale staří kozáci měli své vlastní způsoby.

Panache se s duněním prodírala vlnami plnou rychlostí. Jmenovitou rychlost měla třiadvacet uzlů, a přestože už párkrát plula rychlostí přes pětadvacet uzlů, bylo to při malém zatížení, s nově natřeným dnem a na klidném moři. I když turbokompresor vháněl do dieselových motorů vzduch, byla nyní nejvyšší rychlost něco nad dvaadvacet uzlů. Byla to drsná plavba. Lidé na můstku tomu čelili tak, že stáli s nohama pěkně daleko od sebe; O'Neil zase co nejvíc chodil kolem dokola. Na oknech můstku se srážela mlha. Mladý důstojník zapnul stěrače. Stál venku vzadu na můstku a zíral do mlhy. Bez radaru se plavil nerad. O'Neil naslouchal, neslyšel však nic jiného než duté duněni motorů Panache. Tohle mlha dělala. Jako mokrý rubáš ubírala viditelnost a pohlcovala zvuk. Naslouchal ještě minutu, ale kromě dieselových motorů bylo slyšet jen šeplavé šumění způsobované trupem kutru procházejícího vodou. Než se vrátil do kormidelny, pohlédl k zádi. Díky bílému nátěru se kutr snáze ztratí z očí.

"Žádné sirény do mlhy. Mlhou začíná pronikat slunce," oznámil. Kapitán přikývl.

"Zmizí za necelou hodinu. Bude teplo. Už došla zpráva o počasí?"

"Na dnešek hlásí bouřky, pane. Řada bouřek, co prošla kolem půlnoci přes Dallas. Nadělala nějaké škody. Pár tornád udělalo paseku na parkovišti obytných návěsů."

Wegener zavrtěl hlavou. "Víte, na těch návěsech musí být něco, co ty zatracené větry přitahuje..." Vstal a přešel k radaru. "Připraveno, náčelníku?"

"Ano, pane."

Wegener přepnul přístroj ze záložního režimu na aktivní a pak sklopil oči na horní část obrazovky pod pryžovým krytem. "Trefil jste to těsně, náčelníku. Souřadnice kontaktu jsou jedna-šest-nula, vzdálenost šest tisíc. Pane O'Neile, přejděte na jedna-osm-pět. Orezo, dejte mi čas, kdy ho budeme mít nalevo zezadu."

"Rozkaz, pane. Za minutku."

Wegener vypnul radar a zase vstal. "Na bojová stanoviště."

Podle plánu poplach lidi zvedl, až když všichni stačili sníst snídani. Něco se už samozřejmě vědělo. Někde tam v mlze je pravděpodobně pašerák drog.

Bojová skupina se shromáždila u gumového Zodiaku. Všichni měli nějakou zbraň; jednu automatickou pušku M-16, jednu brokovnici, ostatní měli automatické beretty ráže 9 mm. Vpředu byla obsluha kanónu ráže 40 mm. Byl to švédský Bofors, který kdysi seděl na torpédoborci válečného námořnictva a byl starší než všichni na palubě, kromě kapitána. Hned za můstkem stáhl jeden námořník plastikový kryt z kulometu M-2 ráže .50, který byl téměř stejně tak starý.

"Doporučuji přejít teď doleva, pane," řekl vrchní Oreza.

Kapitán opět zapnul radar. "Přejít nalevo na nula-sedm-nula. Vzdálenost na cíl je nyní tři-pět-nula-nula. K cíli se přiblížíme z levoboku."

Mlha řídla. Viditelnost byla nyní asi sto metrů, o něco víc nebo o něco méně, jak se mlha válela v chuchvalcích. Když byla na můstku normální bojová pohotovost, vrátil se Oreza k radaru. Dvaatřicet kilometrů od nich byl nový cíl, pravděpodobně tanker, mířící do Galvestonu. Jeho poloha byla samozřejmě zaznamenána jako součást běžné činnosti.

"Vzdálenost k našemu příteli je nyní dva tisíce metrů. Souřadnice stálé, nula-sedm-nula. Kurs cíle a rychlost se nemění."

"Dobrá. Za takových pět minut bychom ho měli vidět."

Wegener se rozhlédl po kormidelně. Jeho důstojníci měli triedry. Bylo to plýtvání energií, ale to oni ještě nevěděli. Přešel na ochoz můstku na pravoboku a pohlédl dozadu na stanoviště záchranného člunu. Poručík Wilcox mu ukázal vztyčený palec. Za ním pomocník hlavního loďmistra Riley přikývl na souhlas. U ovladače vrátku byl zkušený poddůstojník. Spuštění Zodiaku na vodu za těchhle podmínek nebylo nic zvláštního, ale moře má pro člověka různá překvapení. Kulomet ráže .50 byl bezpečně namířen do oblohy; na jeho levé straně byla zavěšena bednička s municí. Zpředu slyšel kovový náraz, jak do kanónu 40 mm vkládali náboj.

Bývávalo, že jsme se přiblížili z boku, abychom poskytli pomoc. Teď nabíjíme, rozvažoval Wegener. Zatracené drogy...

"Vidím ho," řekl jeden z pozorovatelů.

Wegener pohlédl dopředu. Bíle natřená jachta se v mlze dala jen stěží rozeznat, ale za okamžik byla zřetelně vidět hranatá zadní paluba. Teď si dalekohledem přečetl její jméno. Empire Builder. Je to ona. Na stožáru žádná vlajka, to však nebylo nic neobvyklého. Ještě neviděl žádné lidi, ale jachta plula dál jako předtím. Proto se přibližoval přímo za zádí. Protože odjakživa, co lidé vyplouvali na moře, se žádný pozorovatel neobtěžoval tím, aby se dval dozadu, myslel si.

"Bude překvapený," říkal si O'Neil, když vycházel ven, aby se připojil ke kapitánovi. "Zákon moře."

Wegener pocítil na okamžik vztek, ale setřásl ho. "Radar se neotáčí. Samozřejmě, rozbil ho."

"Tady je obrázek majitele, pane."

Kapitán si ho předtím neprohlížel. Majiteli bylo mezi třiceti a čtyřiceti. Oženil se zjevně pozdě, protože údajně měl na palubě dvě děti, osm a třináct let, a k tomu manželku. Mohutný člověk, téměř sto devadesát centimetrů, plešatý a s nadváhou, stojící na jakémsi molu, vedle dost velkého mečouna. Musel s ním mít pěknou práci, pomyslel si Wegener, soudě podle opálení kolem očí a na nohou... Kapitán znovu zvedl k očím dalekohled.

"Jdete moc blízko," poznamenal. "Stočte to doleva, vážený."

"Rozkaz, pane." O'Neil se vrátil do kormidelny.

Pitomci, říkal si v duchu Wegener. Už byste nás museli aspoň slyšet. No, měli způsob, jak se o tom přesvědčit. Strčil hlavu do kormidelny. "Probuďte je!"

V polovině výšky stožáru měla Panache sirénu, takovou, jakou používají policejní a sanitní vozy, jen o něco větší. Za okamžik při jejím hulákavém zvuku kapitán málem vyskočil. Očekávaný účinek se dostavil. Než Wegener stačil napočítat do tří, z kormidelny kdosi vystrčil hlavu. Majitel to nebyl. Jachta se začala stáčet ostře doprava.

"Ty moulo!" zavrčel kapitán. "Těsně se přiblížit!" zavelel pak.

Kutr se stočil také doprava. Záď se poněkud hnula, jak jachta zvýšila výkon, ale Rhodes neměla nejmenší naději, že by svou rychlostí Panache překonala. Po dalších dvou minutách byl kutr po boku jachty, která se stále ještě pokoušela o obrátku. Na to, aby použili Bofors, byli příliš blízko. Wegener dal rozkaz k palbě přes příď Empire Buildera.

Kulomet zacvak-al a zaduněla salva pěti výstřelů. I kdyby neviděli vystřikující vodu, zvuku se nedalo neporozumět. Wegener zašel dovnitř pro mikrofon ke svému megafonu.

"Pobřežní stráž Spojených států. Okamžitě zastavte a umožněte vstup na palubu!"

Tu nerozhodnost člověk mohl téměř vidět. Jachta se stočila zpátky doleva, ale její rychlost zůstávala dvě či tři minuty stejná. Pak se na zádi objevil člověk a vytáhl nahoru vlajku - panamskou vlajku, jak pobavený Wegener viděl. Nato mu rádio sdělilo, že na vstup na palubu nemá právo. Wegenerovo pobavení po tomto oznámení vyprchalo.

"Empire Buildere, tady je Pobřežní stráž Spojených států. Jste loď plující pod americkou vlajkou, a my vstoupíme na vaši palubu. Zastavte - okamžitě."

Zastavila. Záď jachty se vzepjala, jak klesl výkon motorů. Kutr musel prudce zařadit zpětný chod, aby ho jeho rychlost kolem Rhodese nepřenesla. Wegener se vrátil dovnitř a pokynem ruky přivolal posádku. Když upoutal jejich pozornost, napodobil natažení závěru automatické pistole. Byl to jeho způsob, jak posádce naznačit, že si má dávat pozor. Riley dvakrát poplácal pouzdro své pistole, aby kapitánovi ukázal, že posádka není pitomá. Byl spuštěn Zodiak. Další volání megafonu přikázalo posádce jachty, aby vyšla ven. A opět, nikdo z nich se majiteli nepodobal. Kulomet na kutru na ně neustále mířil, jak jen to houpání lodi dovolilo. Byla to chvíle napětí. Jediný způsob, jak mohla Panache chránit svou posádku, bylo pálit první, ale to bylo něco, co nemohli udělat. Pobřežní stráž ještě o nikoho tímhle způsobem nepřišla, ale to bylo jen otázkou času, a čekání to jen zhoršovalo.

Wegener upřeně pozoroval oba muže dalekohledem a Zodiak zatím plul k jachtě. Poručík vedle kulometu je pozoroval také. Ačkoliv žádné zbraně nebylo vidět, pistole se dala docela dobře skrýt pod volnou košilí. Za těchto okolností by se o boj pokusil jen šílenec, ale kapitán věděl, že na světě je šílenců plno - strávil třicet let tím, že je zachraňoval. Nyní je zatýkal, ty, jejichž šílenost byla zhoubnější než obyčejná pitomost.

O'Neil k němu opět přistoupil. Panache stála nehybně na vodě s motory běžícími na volnoběh; vlny teď směřovaly proti jejímu boku, a proto se houpala víc, ale pomaleji. Wegener opět pohlédl na záď ke kulometu. Námořník ho namířil zhruba ve správném směru, ale jeho palce byly dost daleko od spínače, přesně tak, jak měly být. Slyšel, jak se po palubě sem tam kutálí pět vystřelených nábojnic. Wegener se na okamžik zamračil. Prázdné nábojnice znamenaly ohrožení bezpečnosti. Bude muset někoho pověřit, aby zhotovil váček, který je bude zachycovat. Ten mládenec u kulometu by mohl po některé uklouznout a omylem vypálit...

Otočil se. Zodiak byl za zádí jachty. Dobrá. Odtamtud vystoupí na palubu. Sledoval, jak poručík Wilcox vyšplhal na palubu jako první a čeká na ostatní. Když byl na palubě poslední, kormidelník ustoupil dozadu a pak se rychle přesunul dopředu, aby kryl jejich postup. Wilcox šel dopředu na levobok, za zády s Obreckim, jehož brokovnice mířila vzhůru proti nebi. Riley s dalším vešli dovnitř. Poručík k těm dvěma došel za necelou minutu. Bylo zvláštní vidět je mluvit a neslyšet přitom, co říkají...

Kdosi něco řekl. Wilcoxova hlava se rychle otočila jedním směrem a pak druhým. Obrecki ustoupil stranou a zamířil brokovnicí dolů. Oba muži si lehli na břicho a zmizeli z očí.

"Vypadá to na blamáž, pane," poznamenal O'Neil.

Wegener udělal jeden krok do kormidelny.

"Rádio!" Jeden z posádky mu hodil přenosnou Motorolu. Wegener naslouchal, ale sám nevolal. Ať jeho lidé našli cokoliv, nechtěl je rozptylovat. Obrecki zůstal s oběma muži a Wilcox šel dovnitř. Riley nabeton něco našel. Brokovnice na ně zcela nepochybně mířila a napětí z mladíkových rukou vyzařovalo přes vodu na kutr. Kapitán se otočil ke kulometčíkovi, jehož zbraň neustále mířila na jachtu.

"Bezpečnostní polohu!"

"Rozkaz, pane!" odpověděl námořník okamžitě. Spustil ruce dolů, aby kulomet namířil vzhůru. Důstojníkovi vedle něj škublo v obličeji nechápavým překvapením. Další lekce. Tak za hodinu se k ní připojí ještě pár slov. Tohle byla chyba v zacházení se zbraní.

Wilcox se objevil za okamžik, s náčelníkem Rileym za sebou. Loďmistr podal důstojníkovi dvoje pouta; ten se sklonil, aby je nasadil. Ti dva museli být na palubě jediní; za okamžik Riley zastrčil pistoli do pouzdra a Obreckiho brokovnice šla zase vzhůru k obloze. Wegener se domníval, že vidí, jak mladík vrátil zpátky pojistku. Hoch z farmy se ve zbraních vyznal, dobrá, naučil se střílet, stejně jako se to naučil jeho kapitán. Proč zbraň odjistil...? V rádiu zapraskalo, právě když se na to Wegener chtěl zeptat.

"Kapitáne, tady Wilcox." Poručík při hovoru vstal a oba muži na sebe hleděli, sto metrů od sebe.

"To jsem já."

"Je to zlé, pane... Pane, je to tu všude samá krev. Jeden z nich salonek drhnul, ale - vypadá to tu hrozně, pane."

"Jen ti dva?"

"Ano. Na palubě jen dva lidé. Oba jsme je spoutali."

"Prohlédněte to ještě jednou," přikázal Wegener. Wilcox četl kapitánovy myšlenky: zůstal se zajatci a prohlídku nechal na Rileym. Loďmistr se objevil po třech minutách a vrtěl hlavou. Wegener viděl v dalekohledu jeho bledý obličej. Z čeho Bob Riley zbledl?

"Jen tihle dva, pane. Žádné průkazy totožnosti. Myslím, že ani nemusíme nějak moc hledat, myslím..."

"Správně. Pošlu vám tam dalšího a nechám vám Obreckiho. Můžete dopravit tu jachtu do přístavu?"

"Jistě, kapitáne. Paliva máme spoustu."

"V noci to bude trochu foukat," varoval Wegener.

"Podíval jsem se na předpověď. Žádné strachy, pane."

"Dobrá, já teď zavolám, a ať to trochu zorganizují. Buďte na příjmu."

"Rozumím. Pane, doporučuji poslat sem televizní kameru a pořídit záznam, zároveň se snímky."

"Dobrá, za pár minut ji tam máte."

Půl hodiny trvalo, než se základna Pobřežní stráže dohodla s FBI a s Úřadem pro potírání narkotik, DEA. Zatímco čekali na zprávu, dopravil Zodiak na jachtu dalšího člena posádky s přenosnou televizní kamerou a magnetofonem. Jeden ze skupiny, která vstoupila na palubu jachty, pořídil Polaroidem šedesát snímků a kamera všechno zaznamenala na půlpalcovou pásku. Pak příslušníci Pobřežní stráže nastartovali motory Empire Builderu a zamířili s ní na severozápad do Mobile; kutr se držel po jejím levém boku. Nakonec bylo rozhodnuto, že Wilcox s Obreckim mohou jachtu dopravit zpátky do Mobile a že vrtulník oba "jachtaře" převezme odpoledne - pokud dovolí počasí. Na základnu vrtulníků to bylo daleko. Panache měla mít svůj vlastní vrtulník, ale Pobřežní stráž neměla dostatečné fondy, aby si mohla pořídit to, co potřebovala. Na jachtu přešel ještě další námořník. Nastal čas dopravit oba zajatce na Panache.

Náčelník Riley vzal zajatce na záď. Wegener se díval, jak je loďmistr do Zodiaku doslova hodil. Za pět minut byl Zodiak vyzvednut na palubu. Jachta zamířila k severozápadu a kutr se odpojil a pokračoval v hlídkování. Ze

skupiny, která vstoupila na palubu, dorazil jako první na můstek námořník, který pracoval s Polaroidem. Předal půltuctů barevných snímků.

"Náčelník dal dohromady pár věcí, abyste se na ně podíval, kapitáne. Je to horší, než jak to vypadá tady. Počkejte, až uvidíte záznam z kamery. Už se to kopíruje."

Wegener snímky vrátil. "No, tohle všechno půjde do evidence. Teď jděte za ostatními. Myers ať založí do videa novou pásku a všichni pak řeknete na kameru, co jste viděli. Víte, jak to chodí. A ať máme všechno, jak se sluší a patří."

"Ano, pane!"

Riley se vrátil za minutu; Robert Timothy Riley byl typem tradičního druhého loďmistra. Sto devadesát centimetrů a přes sto kilogramů, chlupaté gorilí paže, vnitřnosti člověka, který ví, jak to chodí s plechovkami piva, a dunivý hlas, který překřičel zimní sněhovou bouři. Jeho pravá ruka nadměrných rozměrů popadla dva plastikové vaky na potraviny. V jeho obličeji bylo nyní vidět, že šok se začíná měnit ve vztek.

"Jsou to úplná jatka, pane. Jako kdyby tam explodovalo pár plechovek hnědé barvy - až na to, že to není barva. Ježíši." Jeden vak zvedl do výše. "Ten malý zrovna uklízel, když jsme je drapli. Tam v salonku je nádoba na odpadky a v ní snad půl tuctu nábojnic. Tyhle dvě jsem sebral z koberečku - přesně tak, jak jste nás to učil, kapitáne. Nabral jsem je perem a šoupnul je do sáčku. Dvě pistole jsem nechal na lodi; ty jsem taky zabavil. To ale není to nejhorší."

Další sáček obsahoval malou zarámovanou fotografii. Musel to být majitel jachty se svou rodinou. Pytlík pak také obsahoval ještě...

"To jsem našel pod stolem. Taky znásilnění. Musela mít zrovna periodu, to je ale nezastavilo. Možná jen manželka; ta holčička možná taky. V kuchyňce jsou nějaké řeznické nože, celé zakrvácené. Řekl bych, že těla rozřezali a hodili přes palubu. Z těch čtyř teď jsou žraločí hovna."

"A drogy?"

"Takových dvacet kilo bílého prášku, v kajutě pro posádku. Taky nějaká marihuana, ale tu podle všeho měli pro vlastní potřebu." Riley pokrčil rameny. "Ani jsem nepoužil testovací soupravu, pane. To je ale stejně jedno. Tohle je jasný případ pirátství a vraždy. V palubě jsem viděl jednu díru po kulce, průstřel. Rede, něco takového jsem neviděl za celý život. Jako v biografu, jenže horší." Dlouze vzdechl. "To byste tam, pane, musel být."

"Co víme o těch zajatcích?"

"Nic. Akorát něco bručeli, aspoň když jsem byl poblíž. Žádné doklady, a já jsem tam nechtěl udělat nepořádek, kdybych hledal pasy nebo něco takového. Řekl jsem si, že to nechám opravdovým policistům. Kormidelna je čistá. Jeden za záchodků taky. Pan Wilcox nebude mít nijak moc starostí s tím, jak ji dostat zpátky, a slyšel jsem, jak říká Obreckimu a Brownovi, aby se ničeho nedotýkali. Na loď je spousta paliva, může s ní plout plnou rychlostí. V Mobile ji bude mít před půlnocí, jestli vydrží počasí. Pěkná loď." Další pokrčení rameny.

"Přiveďte je sem," řekl Wegener za okamžik.

"Rozkaz, pane." Riley odešel.

Wegener si nacpal dýmku a pak se musel rozpomínat, kde nechal sirky. Svět se změnil, zatímco on dělal jiné věci, a to se mu nezamlouvalo. Vítr a vlny byli smrtelní nepřátelé, kteří člověku stačili i tak. Moře stále čekalo na svou příležitost. Bylo úplně jedno, co si člověk o sobě myslel, jak je dobrý; stačilo zapomenout jen jednou, jedinkrát, že se mu nedá věřit. Wegener byl člověk, který nezapomněl ani jednou, a svůj život věnoval ochraně těch, kdo zapomněli. To, že na ono nebezpečí nezapomínal, a to, že věnoval život ochraně těch, kdo na ně zapomněli, mu poskytlo plný a uspokojivý život. Líbilo se mu být andělem strážným na sněhobílé lodi. Člověk nebyl nikdy ztracen, když byl Wegener poblíž. Vždycky měl šanci, dobrou šanci, že Wegener dosáhne do

mokrého, bouřlivého hrobu a holýma rukama ho z něj vytáhne... ale na čtyřech lidech nyní hodovali žraloci. Wegener moře miloval kvůli všem jeho náladám, žraloci však byli hodni opovržení, a představa, jak nyní požírají lidi, které mohl zachránit... čtyři lidi, kteří zapomněli, že ne všichni žraloci žijí v moři, říkal si Wegener. Tohle bylo to, co se změnilo.

Zakroutil hlavou. Tak se tomu říkalo na vodě. Pirátství. Něco, o čem Errol Flynn dělal filmy, když byl Wegener malý kluk. Něco, co přede dvěma stoletími skončilo. Pirátství a vražda, epizody, které se ve filmech obvykle vynechávaly. Pirátství, vražda a znásilnění - to všechno bylo za starých časů hrdelním zločinem...

"Postavte se rovně!" zavrčel vztekle Riley. Držel je oba za paže.

Oba byli ještě spoutáni a Rileyho ruce je držely, aby se nemohli ani pohnout. Náčelník Oreza přišel také, aby na všechno dohlédl.

Oběma bylo mezi dvaceti a třiceti lety, oba hubení. Jeden byl vysoký, kolem sto osmdesáti centimetrů, a arogantní, což kapitánovi připadlo divné. Musí vědět, do čeho se dostal, ne? Jeho tmavé oči se vpalovaly do Wegenera, který pozoroval mladšího muže za svou dýmkou, aniž dával najevo nějaké pocity. Na těch jeho očích bylo cosi divného, ale Wegener nevěděl, co to je.

"Jak se jmenujete?" zeptal se kapitán. Odpověď nepřišla. "Musíte mi říci vaše jméno," zdůraznil Wegener potichu.

Pak se stalo něco velmi zvláštního. Ten vysoký plivl Wegenerovi na košili. Následovala neočekávaně a podivně dlouhá chvíle, během níž kapitán odmítal pochopit, co se stalo; na obličeji mu dokonce ani nebylo vidět překvapení. Na tuto hanebnost první reagoval Riley.

"Ty zkurvysynu!" Loďmistr zvedl zajatce do výše jako hadrového panáka, zatočil jím ve vzduchu a mrštil jím o zábradlí můstku. Mladíka zábradlí zasáhlo v pase a na okamžik to vypadalo, že ho rozpůlí. Z úst mu svištivě vyrazil vzduch a nohy kopaly ve vzduchu ve snaze najít palubu, než spadne do vody.

"Prokrista, Bobe!" stačil Wegener říci, když Riley mladíka zvedl zpátky. Loďmistr ho prudce otočil, levou rukou mu svíral krk a jednou rukou ho vytáhl znovu z paluby. "Pusťte ho na zem, Riley!"

Když nic jiného, Riley aspoň prorazil zajatcovou arogancí. Na okamžik se v těch očích objevil skutečný strach, když mladík lapal po dechu. Oreza už měl toho druhého obličejem dolů na palubě. Riley toho svého upustil vedle něj. Pirát - Wegener už mu v duchu takhle říkal - se zlomil v pase, až se dotýkal čelem paluby. Dusil se a nemohl popadnout dech. Náčelníku Rileymu, stejně bledému, se mezitím vrátilo sebeovládání.

"Omlouvám se, kapitáne. Nějak jsem se nedokázal udržet." Loďmistr dával na srozuměnou, že se omlouvá pouze za to, že svému velícímu důstojníkovi připravil nepříjemnou chvilku.

"Do kobky," řekl Wegener. Riley oba odvedl na záď.

"Sakra," pronesl potichu Oreza. Nadstrážmistr vylovil kapesník a otřel svému kapitánovi košili. "Ježíši, Rede, kam ten svět spěje?"

"To nevím, Portagee. Asi jsme oba moc staří, abychom na to dokázali odpovědět." Wegener konečně našel sirky a podařilo se mu dýmku zapálit. Několik okamžiků hleděl na moře a pak nalezl správná slova. "Když jsem nastoupil, uváděl mě do toho jeden starý náčelník, který vyprávěl příběhy o prohibici. Nic ošklivého, jako tady to zde - v jeho podání to všechno vypadalo jako nějaký pěkný zápas."

"Možná, že lidi byli tenkrát civilizovanější," uvažoval Oreza.

"Spíš proto, že člověk nemohl mít na motorové lodi chlast za milion dolarů. Copak jste neviděl ‚Nedotknutelní'? Ty jejich války gangů tenkrát byly stejně ošklivé jako ty, o kterých čteme teď. Možná horší. Hergot, já vám nevím. Nenastoupil jsem přece ke stráži proto, abych dělal policajta, náčelníku."

"Já taky ne, kapitáne," zabručel Oreza. "Nějak jsme zestárli a svět se nám

zatím jaksi změnil. Ale něco bych chtěl, aby se nezměnilo."

"A co to je, Portagee?"

Vrchní nadstrážmistr se otočil a pohlédl na svého velícího důstojníka. "Něco, co jsem se dověděl před lety v Nové Anglii. Sedával jsem na různých přednáškách, když jsem neměl nic lepšího na práci. Dřív, když chytli pár pirátů, mohli si vybrat, jestli to vyřídí na místě válečným soudem a vyřeší to rovnou - a víte co? Ono to fungovalo." Oreza znovu zabručel. "Řekl bych, že právě proto s tím přestali."

"Dát jim řádný soud - a pak je pověsit?"

"Hergot, a proč ne, pane?"

"Takhle to teď už neděláme. Teď jsme civilizovaní."

"No jo, civilizovaní." Oreza otevřel dveře kormidelny. "To můžu potvrdit. Viděl jsem ty snímky."

Wegener se usmál a pak si nedokázal vysvětlit proč. Dýmka mu vyhasla. Zatímco zase lovil sirky, uvažoval, proč toho vůbec nenechá, ale jeho dýmka byla součástí jeho image. Mořský stařec. Zestárnul jsem, no dobrá, říkal si Wegener. Když chtěl sirku odhodit, zmocnil se jí závan větru a zanesl ji na palubu. Jak jsi mohl zapomenout podívat se, kterým směrem ten vítr fouká? ptal se sám sebe, když se pro zápalku shýbal.

V odtokovém žlabu ležela krabička cigaret; Wegener byl fanatickým přívržencem čistoty na lodi a už už se chystal zlostně napomenout toho, kdo prázdnou krabičku odhodil, když si uvědomil, že nepatří nikomu z posádky. Název na krabičce byl "Calvert", a to, jak si matně vzpomínal, byla latinskoamerická značka, vyráběná americkou tabákovou společností. Krabička byla tvrdá, s odklopným vrškem, a on ji z čisté zvědavosti otevřel.

Nebyly to cigarety. Přinejmenším to nebyly cigarety s tabákem. Wegener jednu vytáhl. Nebyly ukroucené ručně, ale také nebyly pěkně úhledně zhotoveny jako něco, co pochází ze skutečné americké továrny na rakovinu. Kapitán se sám sobě navzdory usmál. Nějaký chytrý podnikavec přišel s prima nápadem, jak zamaskovat - jointy, ne? - jako opravdové cigarety. Nebo třeba bylo prostě jednodušší nosit je u sebe takhle. Musela tomu chlapíkovi vyletět z košile, když s ním Riley tady mával, uvědomil si trochu opožděně Wegener. Krabičku zavřel a strčil do kapsy. Až se k tomu dostane, dá ji mezi ostatní důkazy. Vrátil se Oreza.

"Poslední zpráva o počasí. Bouřková fronta tu bude nejpozději do jednadvacet-nula-nula. Vítr trochu zesiluje. Můžeme očekávat poryvy až čtyřicet uzlů. Bude to pěkně foukat, pane."

"Bude mít Wilcox nějaké problémy s tou jachtou?" Ještě měli čas zavolat ho zpátky.

"Neměly by být, pane. Stočilo se to na jih. Od Tennessee se blíží tlaková výše. Pan Wilcox by měl mít celou cestu pěkně hladkou plavbu, kapitáne, ale pro vrtulník by to mohlo být trochu o ústa. Nespočítali si to tak, aby se k nám dostal dřív než v osmnáct-nula-nula, a to už bude jen taktak. Až poletí zpátky, otřou se o přední okraj té fronty."

"A zítra?"

"Někdy kolem rozednění se očekává vyjasnění a pak nastoupí tlaková výše. Dneska v noci nás to pohoupá, ale pak máme čtyři dny pěkného počasí." Oreza vlastně nevyslovoval svá doporučení nahlas. To nemusel. Oba staří profesionálové se dorozumívali pohledy.

Wegener kývl na souhlas. "Doporučte Mobile, ať to převzetí odloží na zítřek na poledne."

"Rozkaz, kapitáne. Nemá cenu riskovat vrtulník kvůli tomu, aby převážel svinstvo."

"To máte pravdu, Portagee. A Wilcox ať dostane zprávu o tom počasí, kdyby ta fronta změnila směr." Wegener pohlédl na hodinky. "Abych šel vyřídit papírování."

"Dneska už toho bylo docela hodně, Rede."

"To je fakt."

Wegenerova kajuta byla samozřejmě největší na lodi a také jediné soukromé místo, protože soukromí a osamocenost byly přepychem, jejž si kapitán mohl podle tradice dopřát. Jenže Panache nebyla křižník a Wegenerova kajuta měla sotva deset čtverečních metrů, i když u ní byl soukromý klozet, což bylo opět něco, co stálo za to, aby se o to člověk bral na kterékoliv lodi. Po celou dobu, co Wegener sloužil u Pobřežní stráže, bylo papírování práce, které se vyhýbal, jak jen mohl. Měl výkonného důstojníka, mladého bystrého poručíka, do něhož vkládal tolik důvěry, kolik mu svědomí dovolovalo. Z toho vyzískal dvě nebo tři hodiny denně. Kapitán se do toho pustil s nadšením člověka kráčejícího pod šibenici. Po půlhodině si uvědomil, že tohle mu připadá těžší než jindy. Vraždy mu hýbaly myslí. Vražda na moři, uvažoval a hleděl přitom na kajutní okénko ve stěně na levoboku. Samozřejmě, nebyla nic neznámého. O nějakých už během svých třiceti let služby slyšel, ačkoliv s nimi neměl nikdy přímo co dělat. Byl tu třeba případ, který se stal u pobřeží Oregonu, kde jednomu členu posádky přeskočilo, začal řádit a málem zabil jiného člena posádky - pak se ukázalo, že se tomu chudákovi udělal mozkový nádor. Později na něj zemřel, jak si Red vzpomínal. Přijela si pro něj Point Gabriel; byl už svázaný do kozelce a pod sedativy. To bylo z Wegenerových zkušeností s násilím na moři všechno. Aspoň s tím, které pocházelo od člověka. Moře bylo dost násilnické i tak. Ta myšlenka se mu vnucovala jako opakující se refrén písně. Pokoušel se vrátit se ke své práci, ale nedařilo se mu to.

Wegener se nad svou rozpolceností zamračil. Ať už se mu papírování líbilo, nebo ne, byla to součást jeho povolání. Opět si zapálil dýmku v naději, že mu pomůže soustředit se. Nepomohla. Kapitán pronesl na svou adresu tichou nadávku, trochu v žertu, trochu navztekaně, a zašel na toaletu natočit si krapet vody k napití. Papíry ho dál zvaly k sobě. Podíval se na sebe do zrcadla a uvědomil si, že se potřebuje oholit. A papírování pořád nebylo hotovo.

"Stárneš, Rede," sdělil obličeji v zrcadle. "Stárneš a senilníš."

Došel k názoru, že se musí oholit. Udělal to postaru, s mýdlem v kelímku a se štětkou; jediným ústupkem moderní době byla výměnná žiletka. Obličej měl namydlený a napůl oholený, když někdo zaklepal na dveře.

"Dál!" Otevřely se a v nich se ukázal Riley.

"Promiňte, kapitáne, nevěděl jsem, že jste..."

"To nic, Bobe. Co se děje?"

"Pane, dostal jsem první verzi hlášení o vstupu na palubu té jachty. Říkal jsem si, že byste si to asi chtěl projít. Ode všech máme jejich prohlášení na videu, na kazetě a na záznamu televizní kamerou. Myers udělal kopii pásky se záznamem vstupu na palubu. Originál je pohromadě se shromážděnými důkazy v zamčené skříňce v sejfu pro tajné materiály, jak se říká v rozkazech. Jestli to chcete vidět, tak mám kopii."

"Dobrá, nechte to tu. Něco od našich hostů?"

"Ne, pane. Venku se udělalo pěkně."

"A já tady tvrdnu u pitomých papírů."

"Náčelník možná pracuje od nevidím do nevidím, ale kapitánova práce není hotová nikdy," poznamenal Riley.

"Nemáte si co utahovat ze svého velícího důstojníka, nadstrážmistře." Wegenerovi se podařilo potlačit smích jen proto, že měl ještě k hrdlu přiloženou žiletku.

"Ponížen prosím svého kapitána za prominutí. A, s vaším dovolením, pane, mám také nějakou práci."

"Ten kluk, co byl dneska ráno u toho kulometu, patří k palubní stráži. Potřebuje pohovor o bezpečnostních opatřeních. Dneska mu trvalo dost dlouho, než ten kulomet namířil pryč od té jachty. Ale hlavu mu netrhejte," řekl Wegener, zatímco dokončoval holení. "S panem Petersenem si promluvím sám."

"Nemůžeme potřebovat, aby tady někdo s těmi věcmi vyvedl nějakou kravinu. S tím mladíkem promluvím, pane, hned jak dokončím obchůzku."

"Musím udělat jednu sám, po obědě - večer bude trochu horší počasí."

"Portagee mi říkal. Všechno pořádně připoutáme."

"Tak zatím nashle, Bobe."

"Rozkaz." Riley se vzdálil.

Wegener uložil své holicí náčiní a vrátil se ke svému stolu. Předběžná verze hlášení o vstupu na palubu jachty a o zatčení ležela navrchu. Konečnou verzi už přepisovali na stroji, ale on vždycky rád viděl první verzi. Obvykle byla nejpřesnější. Wegener ji rychle pročítal a usrkával přitom studenou kávu. Snímky z Polaroidu byly vloženy do kapsiček na stránce z umělé hmoty. Nijak se nezměnily k lepšímu. Jeho papíry také ne. Rozhodl se, že si před obědem na svém videu kazetu pustí.

Kvalita záznamu měla daleko k čemukoli, čemu se dalo říkat profesionální práce. Udržet kameru v klidu na houpající se jachtě je téměř nemožné a na slušnou kvalitu se nedostávalo také světla. To všechno působilo rušivě. Mikrofon zachycoval útržky hovoru a obrazovka se občas rozzářila, když se na Polaroidu odpálil blesk.

Bylo jasné, že na Empire Builderu zahynuli čtyři lidé, a jediné, co po nich zůstalo, byly krvavé skvrny. Nebyl to žádný velký odkaz, ale zbytek dodala představivost. Kavalec v kajutě, která pravděpodobně patřila synovi, byl znečištěn krví - spoustou krve - ve své horní části. Zásah do hlavy. Hlavní salonek zdobila další tři místa s krvavými skvrnami. Bylo to nejprostornější místo na jachtě, místo, které sloužilo zábavě. Zábavě, říkal si Wegener. Tři místa s krvavými skvrnami. Dvě těsně u sebe, třetí o kus dál. Ten člověk měl atraktivní manželku a třináctiletou dceru... určitě ho donutili, aby se díval.

"Ježíši," vydechl Wegener. Tak nějak se to muselo stát. Donutili ho, aby se díval, a pak je všechny tři zabili... mrtvoly rozřezali a hodili přes palubu.

"Hajzlové."

2

Tvorové noci

Jméno na tomto pasu bylo J. T. Williams, ale on měl pasů několik. Jeho nynější krycí totožnost byla zástupce americké farmaceutické firmy; mohl by poskytnout obšírný výklad o různých syntetických antibiotikách. Podobně mohl také zasvěceně pohovořit o oboru těžkých strojů jakožto zvláštní zástupce firmy Caterpillar Tractor; měl ještě dvě další "legendy", které mohl střídat stejně snadno jako měnit šaty. Nejmenoval se Williams. Na Operačním ředitelství CIA byl znám jako Clark, ale ani Clark se nejmenoval, ačkoliv to bylo jméno, pod kterým žil a živil svou rodinu. Hlavně byl instruktorem ve škole CIA pro důstojníky určené pro akce v terénu, známé jako "Farma", ale on byl instruktorem proto, že byl velmi dobrý v tom, co dělal, a z téhož důvodu se také sám často do terénu vracel.

Clark byl pevně stavěný, přes sto osmdesát centimetrů vysoký, s hlavou celou porostlou černými vlasy a s dlouhou, úzkou dolní čelistí, která vypovídala o jeho původu, spolu s modrýma očima, které jiskřily, když to tak chtěl, a plály a propalovaly, když nechtěl, aby jiskřily. Ačkoliv mu bylo přes čtyřicet, neměl onen ochablý pas, který s sebou nese práce za stolem, a jeho ramena prozrazovala hodně o jeho cvičebním rozvrhu. Proto v časech věnujících pozornost fyzické kondici nebyl nijak nápadný, až na jeden výrazný znak. Na předloktí měl vytetovaného usmívajícího se červeného tuleně. Měl si ho asi už

dát odstranit, ale nedovolovaly mu to sentimentální vzpomínky. Tuleň byl součástí odkazu, který si pro sebe kdysi zvolil. Když se ho na to někdo někdy během nějakého letu ptal, odpovídal podle pravdy, že kdysi býval u námořnictva, a pak lhal o tom, jak námořnictvo financovalo jeho vysokoškolská studia farmacie, strojírenství nebo nějakého jiného oboru. Ve skutečnosti Clark neměl žádné vysokoškolské ani středoškolské odborné vzdělání, ačkoliv časem nashromáždil dostatek specializovaných znalostí, aby se vyznal v půl tuctu oborů. To, že neměl titul, by bylo bývalo - bývalo by mělo být - na závadu funkci, kterou v CIA měl, jenže Clark se vyznačoval dovedností, která se ve většině západních zpravodajských služeb vyskytuje tak podivně vzácně. Potřeba takové dovednosti se také vyskytovala vzácně, ale tu a tam byla reálná a jakýsi vysoký činitel v CIA jednou došel k názoru, že by bylo k užitku mít na výplatní listině někoho, jako je Clark. To, že rozkvetl do podoby zdatného důstojníka pro práci v terénu - hlavně pro speciální, krátké, nebezpečné akce - bylo CIA jen a jen ku prospěchu. Clark byl něco jako legenda, ačkoliv jen hrstka lidí v Langley věděla proč. Pan Clark byl jen jeden.

"Co vás přivádí do naší země, seňore Williamsi?" zeptal se úředník přistěhovaleckého úřadu.

"Obchod. A doufám, že si tu také trochu zarybařím, než se budu vracet domů," odpověděl Clark španělsky. Mluvil plynně šesti jazyky a ve třech z nich mohl být považován za rodilého mluvčího.

"Vaše španělština je vynikající."

"Díky. Vyrostl jsem v Kostarice," lhal Clark. V tom byl také zvlášť dobrý. "Otec tam celá léta pracoval."

"Ano, to se pozná. Vítejte v Kolumbii."

Clark si šel vyzvednout své cestovní kabely. Vzduch tu byl řídký, jak si uvědomil. Tady mu pomohlo každodenní rekreační běhání, ale připomínal si, že musí pár dní počkat, než se pokusí o něco skutečně namáhavého. V téhle zemi byl poprvé, ale cosi mu říkalo, že to nebude naposledy. Všechny velké věci začínaly průzkumem. Ten byl jeho nynějším úkolem. To, co přesně měl zjišťovat, mu napovědělo, jaký bude pravděpodobně jeho skutečný úkol. Takové věci jsem už dělal, říkal si Clark; vlastně jedna taková akce byla důvodem, proč si ho CIA vybrala, změnila mu jméno a dala mu život, který vedl už téměř dvacet let.

Jednou ze zvláštností Kolumbie bylo, že dovolovala lidem brát s sebou do země střelné zbraně, aniž kolem toho dělala nějak moc rozruchu. Clark se tím tentokrát neobtěžoval. Uvažoval o tom, jestli to příště bude trochu jinak. Věděl, že s tímhle na náčelníka pobočky nemůže jít. A nakonec, náčelník pobočky ani nevěděl, že tu je. Clarkovi nebylo jasné proč, ale odbyl to pokrčením ramen. To se ho netýkalo. Týkal se ho jeho úkol.

Pozemní armáda Spojených států obnovila myšlenku pěší (lehké) divize teprve před několika lety. Dát dohromady jednotky nebylo tak těžké. Stačilo prostě vybrat pěší divizi (motorizovanou) a vzít jí všechny její (motorizované) prostředky. To, co zůstalo, byl útvar s 10 500 lidmi, jehož tabulkový stav a množství výzbroje byly dokonce "lehčí", než tomu bylo u výsadkové divize, tradičně považované za nejlehčí ze všech, a proto ji bylo možné letecky přepravit během pouhých pěti set letů. Avšak lehké pěší divize, LPD, jak vešly do povědomí, nebyly tak bezúčelné, jak by si snad mohl běžný pozorovatel představovat. Zdaleka ne.

Při vytváření lehce vyzbrojených oddílů pěchoty se pozemní armáda rozhodla, že se vrátí k dávným základům v historii. Každý uvažující válečník potvrdí, že jsou dva druhy bojovníků: pěchota a ti, kteří tak či onak pěchotu podporují. LPD byly víc než co jiného postgraduálními institucemi pro pokročilé pěchotní dovednosti. A zde si pozemní armáda pěstovala své seržanty starým způsobem. Pozemní armáda, vědoma si této skutečnosti, pečlivě vybrala některé ze svých nejlepších důstojníků, aby jim veleli. Plukovníci, velící brigádám, a generálové, velící divizím, byli veteráni z Vietnamu, do jejichž

vzpomínek na onen hořký konflikt patřil i obdiv k nepřátelům - hlavně ke způsobu, jakým Viet Cong a severovietnamská armáda svůj nedostatek výstroje a palebné síly proměnila v přínos. Není žádný důvod, říkali si armádní myslitelé, proč by američtí vojáci neměli mít stejnou dovednost v poli, jakou si vypěstovali vojáci Vo Nguyen Giapu; a ještě lépe - proč nedat tyto dovednosti dohromady s tradičním americkým okouzlením výstrojí a palebnou silou. Výsledkem byly čtyři elitní divize, Sedmá v zelených kopcích Fort Ord v Kalifornii, Pětadvacátá ve Schofieldských kasárnách na Havaji, Desátá Horská ve Fort Drum ve státě New York a Šestá ve Fort Wainwright na Aljašce. Zcela protismyslně měla každá své problémy s tím, aby si udržela své seržanty a důstojníky, velící rotám, to však bylo zahrnuto do celkového plánu. Oddíly lehké pěchoty vedou namáhavý a náročný život, a když je jejich příslušníkům třicet, i ti nejlepší z nich začínají toužebně uvažovat o tom, že by mohli jít do boje ve vrtulníku nebo v obrněném transportéru, a snad také o tom, že by rádi trávili nějakou rozumnou dobu se svými mladými manželkami a dětmi, místo aby lezli po horách. A tak, když ti nejlepší z nich, ti, kteří zůstali a dokončili namáhavý výcvik ve školách pro poddůstojníky, jež každá divize měla, přišli na to, že seržanti musí občas jednat bez usměrňování od svých poručíků, vstupovali do útvarů s těžkou výzbrojí, které tvořily zbytek pozemní armády, a přinášeli s sebou dovednosti, které nikdy nezapomenou. LPD tedy byly, krátce řečeno, jakousi tovární institucí, v níž pozemní armáda vyráběla seržanty s výjimečnými vůdčími schopnostmi a mistry v neměnných pravdách vedení boje - vždycky to končilo u pár lidí se zablácenými botami a s páchnoucími uniformami, kteří dovedli využívat terén a noc jako spojence, když přinášeli smrt svým bližním.

Štábní seržant Domingo Chavez byl jedním z nich. V četě byl znám jako "Ding"; bylo mu šestadvacet. Po devíti letech to už byl veterán - začal jako kluk v gangu v Los Angeles a jeho elementární zdravý rozum přemohl jeho bezvýsledné vzdělávání; k názoru, že mu mezi Bandidos nekyne žádná budoucnost, došel, když jeho blízký přítel zemřel při automobilové přestřelce, jejíž důvod nikdy zcela dobře nepochopil. Následující pondělí ráno nasedl na autobus a jel do nejbližší náborové kanceláře pozemní armády, poté co ho odmítla námořní pěchota. Přestože byl téměř negramotný, seržant v náborové kanceláři ho okamžitě zapsal - měl podstav a kluk projevil ochotu jít k pěchotě, a tak zaplnil dvě prázdná místa v seržantově výkazu. A hlavně, mládenec souhlasil s tím, že půjde hned. Seržanta nemohlo potkat nic lepšího.

Chavez neměl mnoho představ o tom, jaká služba v armádě bude, a většina z nich se ukázala jako mylná. Když shodil vlasy a vousy, které mu dodávaly krysí výraz, zjistil, že ostrost a houževnatost jsou bezcenné bez kázně a že armáda netoleruje drzost. Tohoto poučení se mu dostalo za bíle natřenou budovou kasáren z rukou seržanta, provádějícího pořadový výcvik, jehož obličej byl černý jako noc v džungli. Ale v Chavezově životě poučení nikdy nepřicházelo snadno; proto se nenaučil pohrdat poučeními tvrdými. Když přišel na to, že armáda je také hierarchie s přísnými hierarchickými pravidly, zůstal v jejich rámci a postupně se z něho stal nadprůměrný voják. Z dob, kdy byl členem gangu, také věděl, co to je kamarádství a týmová práce, a přesměrovat tyto rysy kladným směrem mu nepřišlo zatěžko. Než skončil základní výcvik, jeho nevelká postava byla hubená a jako napjaté ocelové lano. Nezřízeně se pyšnil svým fyzickým vzhledem a byl na dobré cestě k tomu, aby zvládl každou zbraň, kterou může pěšák nosit. Kde jinde, ptal se sám sebe každý den, dají člověku samopal a ještě ho platí za to, že z něj střílí?

Jenže vojáci vyrůstají, nerodí se. Chavezovo první nasazení bylo v Koreji, kde se dověděl něco o horách i o tom, jak smrtelně nebezpečné mohou být nepřátelské gangy, protože služba v demilitarizované zóně nikdy nebyla něčím, co se dalo nazvat bezpečným. Kázeň, jak se tam poučil jednou provždy, měla svůj reálný účel. Člověk tak zůstal naživu. Skupinka severokorejských průzkumníků si vybrala deštivou noc, aby pronikla linií přes úsek jeho

jednotky za účelem známým jen jejich velitelům. Cestou narazili na neoznačené odposlouchávací místo, na kterém si dva američtí vojáci dopřáli spánek. Už se neprobudili. Jihokorejské jednotky později nájezdníky našly a pobily, ale ty dva příslušníky své vlastní čety našel Chavez a měli hrdla prořízнutá stejně, jak to viděl doma ve své čtvrti. Být vojákem, jak přitom zjistil, je vážná věc, věc, kterou chtěl dokonale zvládnout. Nejprve si toho všiml velitel jeho čety, pak poručík. Chavez chodil na přednášky, a dokonce se pokoušel dělat si poznámky. Když si velitel čety uvědomil, že si Chavez nedokáže nic zapsat a přečíst a věci se musí pečlivě naučit předem zpaměti, obstaral mladému svobodníkovi pomoc. Chavez ve svém volném čase usilovně pracoval, a než skončil rok, složil zkoušku na střední školu - a na první pokus! říkal každému, kdo byl toho večera ochoten naslouchat - a stal se specialistou čtvrté třídy, což mu vyneslo 58,50 dolarů měsíčně navíc. Jeho poručík úplně nepochopil, avšak velitel jeho čety ano, že se Domingo Chavez touto kombinací událostí navždy změnil. Ačkoliv v sobě vždycky měl onu hlubokou pýchu Latinoameričanů, část osobnosti osmnáctiletého vojáka nyní pochopila, že skutečně udělal něco, čím se může pyšnit. Za to došel k přesvědčení, že je dlužníkem armády, a při jeho hlubokém citu pro osobní čest, který také byl součástí odkazu jeho kultury, se to stalo dluhem, který bude splácet celý život.

Něco přetrvávalo i nadále. Pěstoval fyzickou zdatnost a houževnatost. Zčásti tomu tak bylo kvůli jeho malé výšce - měřil jen stotřiašedesát centimetrů - ale pochopil také, že reálný svět není fotbalové hřiště; ti drsňáci, kteří vždycky donesli míč daleko, byli nejčastěji hubení, pevní bojovníci. Chavez si oblíbil běh a nacházel potěšení v tom, když dostal důkladně zabrat. Proto jeho zařazení do Sedmé pěší (lehké) divize bylo téměř nevyhnutelné. Ačkoliv byla ve Fort Ordu, nedaleko Monterey na kalifornském pobřeží, výcvik probíhal na pobřeží ve vojenském prostoru v Hunter-liggett, kdysi rozlehlém ranči Hearstovy rodiny. Z Hunter-liggettu, místa s velkolepými zelenými kopci ve vlhkých zimách, se v kalifornském létě stává horká měsíční krajina, kde z vedra naskakují puchýře, místo s příkrými, holými kopci, se sukovitými, beztvarými stromy a s trávou, která se pod botami mění v prach. Pro Chaveze to bylo, jako by byl doma. Dorazil tam jakožto čerstvý, bujný mladý seržant E5 a byl okamžitě odeslán do dvoutýdenního kursu pro vedoucí bojových operací, který pořádala jeho divize; byla to přípravka pro seržanty, a ta mu také upravila cestu ke vstupu do školy Rangerů, elitních jednotek, ve Fort Benningu v Georgii. Když tento nejnáročnější výcvikový kurs pozemní armády ukončil, byl ještě hubenější a sebevědomější než kdykoli dřív. Do Fort Ordu se vrátil právě v době, kdy dorazila nová "kohorta" rekrutů pro jeho prapor. Dingu Chavezovi svěřili velení družstvu nažehlených vojínů, kteří právě absolvovali vyšší pěchotní výcvik. Pro mladého seržanta to byla první splátka. Armáda do něho investovala mnoho času a výcviku, a teď byl čas, aby vše předal devíti čerstvým rekrutům - také čas, aby armáda viděla, jestli Chavez má v sobě to, co z lidí dělá vůdce. Velení svého družstva se ujal tak, jako když nevlastní otec čelí velké rodině neposlušných a rozjívených tváří svých nově získaných dětí. Chtěl, aby z nich bylo něco pořádného, protože byly jeho, a protože byly jeho, byl zatraceně přesvědčen, že se postará, aby z nich něco pořádného bylo.

Ve Fort Ordu také přišel na to, co umění být vojákem doopravdy je, protože taktika pěchoty je přesně taktikou lehké pěchoty - je formou umění. Chavez byl zařazen do roty Bravo, Třetí prapor Sedmnáctého pěšího pluku, jehož poněkud ctižádostivým heslem bylo "Nindža! Noc patří nám!" Chodil do pole s obličejem pomalovaným maskovací barvou - u Sedmé lehké divize měli pomalované obličeje dokonce i piloti vrtulníků - a doučil se své profesi, a přitom ještě učil své lidi. Nejvíc ze všeho se mu začala líbit noc. Chavez se naučil přemísťovat sebe i své družstvo mezi hlídkami tiše jako šeptající vánek. Cíl takového úkolu byl obvykle vždycky tentýž. Protože se nemohl rovnat těžké formaci silou

proti síle, cvičil Chavez činnost zblízka, ošklivou, která vždy charakterizovala záškodníky - přepady a obkličování, infiltraci a rozvědku. Jejich prostředkem bylo skryté přiblížení a jejich nástrojem bylo překvapení, aby se objevili tam, kde je nejméně očekávali, aby udeřili zuřivým bojem zblízka a pak zmizeli ve tmě dřív, než druhá strana zareaguje. Tohle kdysi na Američanech zkoušeli a bylo jen spravedlivé, aby se Američané naučili tuto laskavost oplatit. Celkem tedy byl štábní seržant Domingo Chavez člověk, jehož by Apači nebo Viet Cong uznali za jednoho ze svých - nebo za jednoho ze svých nejnebezpečnějších nepřátel.

"Hej, Dingu!" zavolal seržant. "Chce tě poručík." Měli za sebou dlouhou akci v Hunter-liggettu. Končila teď, dvě hodiny po rozednění. Cvičení trvalo téměř devět dní, a i Chavez to už cítil. Už ti není sedmnáct, říkaly mu mírně pobaveně jeho nohy.

Ale aspoň to bylo poslední cvičení s Nindži. Přejde jinam; jeho dalším pověřením měl být pořadový výcvik ve škole základního výcviku pozemní armády ve Fort Benningu v Georgii. Chavez na to byl nesmírně hrdý. Armáda o něm měla tak vysoké mínění, že teď bude vzorem pro mladé rekruty. Seržant vstal, ale než šel k poručíkovi, sáhl do kapsy a vytáhl vrhací hvězdici. Od té doby, co plukovník začal svým lidem říkat Nindžové, se tyhle ošklivé malé ocelové projektily staly pro jeho lidi de rigueur; u vyššího velení to trochu budilo obavy. Ale pro dobré se vždycky našla nějaká skulinka, a Chavez byl jedním z dobrých. Klamavě mocným švihem zápěstí hvězdici vrhl, a ta se zasekla skoro tři centimetry hluboko do stromu pět metrů od něho. Cestou ke svému šéfovi ji sebral.

"Ano, pane?" řekl Chavez, stojící v pozoru.

"Pohov, seržante," řekl poručík Jackson. Seděl opřený o strom, aby ulevil nohám, plným puchýřů. Byl to absolvent West Pointu, bylo mu třiadvacet, a nyní přicházel na to, jak je těžké udržet krok s vojáky, které má vést. "Telefonovali mi. Potřebují vás v hlavním stanu. Je třeba udělat něco s vašimi papíry pro převelení. Můžete letět jedním ze zásobovacích letadel od plukovních trénů. Vrtulník tu bude za hodinu. A mimochodem, včera v noci to byla dobrá práce. Nerad vás ztrácím, Dingu."

"Děkuji, pane." Na mladého důstojníka není Jackson špatný, říkal si Chavez. Zelenáč, samozřejmě, ale snaží se, co jen může, a učí se rychle. Řízně mladšímu důstojníkovi zasalutoval.

"Dávejte na sebe pozor, seržante." Jackson vstal, aby pozdrav náležitě opětoval.

"Noc patří nám, pane!" odpověděl Chavez podle způsobu Nindžů, Třetí prapor, Sedmnáctý pěší.

Za dvacet pět minut vylezl do vrtulníku Blackhawk UH60A Sikorsky k pětadvacetiminutovému letu zpátky do Fort Ordu. Když nastoupil, starší seržant mu podal papír se zprávou. Chavez měl hodinu na to, aby se dal do pořádku, než se dostaví na divizní G-l, osobní oddělení. Sprchoval se dlouho, než ze sebe vydrhnul sůl a "válečné barvy", ale podařilo se mu přijít dřív, ve své nejlepší polní maskovací uniformě.

"Buď zdráv, Dingu!" řekl jiný štábní seržant, který pracoval na G-l, zatímco se mu hojila zlomená noha. "Starej na tebe čeká v konferenční místnosti ve druhém poschodí."

"O co jde, Charlie?"

"To kdybych věděl. Akorát, že s tebou chce mluvit nějaký plukovník."

"Kruci - a taky potřebuju ostříhat," zamumlal pro sebe Chavez, když šlapal nahoru po dřevěných schodech. To je teda věc, takhle se objevit před nějakým pitomým plukovníkem, ale Chavez měl právo dostat varování trošku dřív, než se to stalo. Tohle je na pozemní armádě fajn, říkal si seržant. Řády platily pro každého. Zaklepal na příslušné dveře, příliš unaven, než aby si dělal nějaké starosti. A stejně tady už nebude dlouho. Jeho rozkazy pro Fort Benning už byly hotové a on už přemýšlel o tom, jaké asi jsou lehké ženské v Georgii.

Zrovna se rozešel s přítelkyní, se kterou tu chodil. Možná, že mu ustálenější životní styl, který patří ke službě instruktora výcviku, umožní...

"Dál!" ozvalo se halasně v odpověď na jeho zaklepání.

Plukovník seděl za laciným dřevěným stolem. Měl na sobě černý svetr přes žlutozelenou košili a jmenovku, na které bylo jméno SMITH. Chavez se postavil do pozoru.

"Štábní seržant Domingo Chavez. Přišel jsem na váš rozkaz, pane."

"Dobrá, dejte si pohov a posaďte se, seržante. Vím, že jste byl pěkně dlouho na nohou. Tamhle v rohu je káva, jestli chcete."

"Ne, děkuji, pane." Chavez si sedl a málem si dal trochu pohov, ale zahlédl svůj osobní spis, ležící na stole. Plukovník Smith ho vzal a rozevřel. Když se někdo hrabal v něčím osobním spise, člověka to vždycky znepokojilo, ale plukovník vzhlédl s uvolněným úsměvem. Chavez si všiml, že Smith nemá nad svou jmenovkou žádné označení zbraně, dokonce ani symbol přesýpacích hodin s bajonetem, označení Sedmé LPD. Odkud se tu vzal? Co je to za chlápka?

"Vypadá to zatraceně dobře, seržante. Řekl bych, že byste to mohl za pár let docela dobře dotáhnout na E-7, seržanta první třídy. A taky jste byl na jihu, jak vidím. Třikrát, že?"

"Ano, pane. Byli jsme dvakrát v Hondurasu a jednou v Panamě."

"A pokaždé jste si vedl dobře. Tady se říká, že vaše španělština je vynikající."

"S tou jsem vyrůstal, pane." Jak také jeho přízvuk prozradil každému, s kým se stýkal. Už by rád věděl, o co tu jde, ale štábní seržanti se plukasů na tohle neptají. Jeho přání bylo i tak vyhověno.

"Seržante, dáváme dohromady speciální skupinu, a vy byste do ní měl být zařazen."

"Pane, mám nové přidělení, a..."

"To vím. Hledáme lidi, kteří mají dobré jazykové znalosti a - sakra, hledáme pro speciální akce ty nejlepší, jaké jen dokážeme sehnat. Všechno, co tu vidím, ukazuje, že jste jeden z nejlepších v divizi." Byla ještě další hlediska, o kterých se "plukovník Smith" nešířil. Chavez nebyl ženatý. Oba jeho rodiče byli mrtví. Neměl žádné blízké rodinné příslušníky, nebo aspoň o něm nebylo známo, že by někomu nějak často psal nebo telefonoval. Do profilu akce nezapadal dokonale - byli by si přáli, aby měl ještě jiné věci - ale všechno, co viděli, vypadalo dobře. "Je to speciální práce. Mohla by být trochu nebezpečná, ale spíš ne. To ještě nevíme. Bude trvat pár měsíců, nanejvýš šest; a na konci z vás bude E-7 a budete si moci vybrat svoje zařazení."

"A o jakou speciální práci jde, pane?" zeptal se pohotově. Vyhlídka na to, že se stane E-7, ho okamžitě plně zaujala.

"To nemohu říci, seržante. Nerad nabírám lidi naslepo," lhal "plukovník Smith", "ale i já mám své rozkazy. Mohu říci, že budete poslán někam na východ odtud k intenzivnímu výcviku. Možná, že tím to skončí, možná, že ne. Když to tam skončí, to povýšení na E-7 trvá, i to s tím zařazením. Když to bude pokračovat, pravděpodobně budete poslán někam, kde uplatníte svoje speciální dovednosti. No, mohu říci, že se bavíme o jakémsi utajeném shromažďování zpravodajských informací. Neposíláme vás do Nikaraguy nebo někam podobně; neposíláme vás někam, kde byste bojoval v nějaké tajné válce." Technicky vzato, tohle prohlášení nebyla lež. "Smith" nevěděl přesně, o jakou práci tu jde, a nebylo na něm, aby o tom spekuloval. Dostal pokyny a požadavky pro určitý úkol a jeho téměř dokončenou prací bylo najít lidi, kteří ho mohli splnit - ať už to, kčertu, bylo co chtělo.

"No, to je stejně všechno, co mohu říci. To, o čem jsme teď mluvili, zůstane mezi těmihle stěnami - to znamená, že o tom nebudete s nikým mluvit bez mého svolení, jasné?"

"Jasné, pane!"

"Seržante, investovali jsme do vás spoustu času a peněz. Teď je čas to

splatit. Země vás potřebuje. Potřebujeme to, co dovedete. Potřebujeme to, co víte, jak udělat."

Když to Chavez dostal takto podáno, věděl, že nemá moc na vybranou. "Smith" to věděl také. Mladík vyčkal asi pět vteřin, než odpověděl, což bylo méně, než se čekalo.

"Kdy odjíždím, pane?"

Smith se tedy dal do práce. Z prostřední zásuvky stolu vytáhl velkou obálku z papíru z manilského konopí. Fixkou na ní bylo načmáráno CHAVEZ. "Seržante, dovolil jsem si udělat místo vás pár věcí. Tady v tom jsou vaše zdravotní a finanční záznamy. Už jsem zařídil, aby to prošlo většinou osobních oddělení. Taky jsem hodil na papír takové to právní zmocnění, abyste mohl někoho pověřit odesláním vašich osobních věcí - kam, to je na formuláři."

Chavez přikývl, ačkoliv se mu lehce točila hlava. Ať byl tenhle plukovník Smith kdokoli, určitě byl nějakou důležitou hybnou silou, když tak rychle prohnal papíry pověstnou armádní byrokracií. Uvolnění místa obvykle zabralo pět prosezených a pročekaných dní. Vzal si od plukovníka obálku.

"Zabalte si věci a buďte tu v osmnáct nula-nula. Stříhání a podobné věci nechte plavat. Vlasy si teď necháte nějakou dobu růst. S těmi lidmi dole to zařídím. A pamatujte si, s nikým o tom nebudete mluvit. Když se bude někdo vyptávat, tak jste dostal rozkaz hlásit se ve Fort Benningu o něco dřív. To je vaše legenda, a očekávám, že se jí budete držet." "Plukovník Smith" vstal a natáhl ruku, zatímco pronášel další lež, smíšenou s trochou pravdy. "Udělal jste správnou věc. Věděl jsem, že s vámi mohu počítat, Chavezi."

"Noc patří nám, pane!"

"Můžete odejít."

"Plukovník Smith" vložil osobní spis do svého koženého kufříku. A bylo to. Většina z lidí už byla na cestě do Colorada. Chavez byl jeden z posledních. "Smith" rozvažoval o tom, jak se věci vyvinou. Jeho pravé jméno bylo Edgar Jeffries a kdysi býval důstojníkem pozemní armády: dlouho měl co dělat s Ústřední zpravodajskou službou a později byl získán do jejích řad. Teď doufal, že věci půjdou podle plánu, byl však u CIA příliš dlouho, než aby takovým úvahám nějak moc věřil. Tohle nebyl jeho první nábor. Ne všechny z nich vyšly, a ještě méně z nich šlo podle plánu. Na druhé straně se Chavez i všichni ostatní dobrovolně rozhodli sloužit jako vojáci své zemi, dobrovolně si službu prodloužili a dobrovolně se rozhodli přijmout výzvu dělat něco nového a jiného. Svět byl nebezpečné místo a těchto čtyřicet mužů se kvalifikovaně rozhodlo vstoupit do jednoho z jeho nejnebezpečnějších povolání. To mu poskytovalo trochu útěchy, a protože Edgar Jeffries měl dosud svědomí, tuhle útěchu potřeboval.

"Tak hodně štěstí, seržante," řekl si potichu.

Chavez měl celý den co dělat. Nejdřív se převlékl do civilních šatů, vypral si polní uniformu a ostatní výstroj, pak dal dohromady všechnu výzbroj, kterou tu nechá. Výzbroj musel také vyčistit, protože se předpokládalo, že ji člověk odevzdá v lepším stavu, než v jakém ji dostal, jak hlavní seržant roty Mitchell očekával. Než se zbytek čety vrátil ve 13.00 z Hunter-liggettu, byl už v plné práci. Jeho činnosti si všimli vracející se poddůstojníci, a brzy se objevil seržant, který četě velel.

"Proč sis sbalil. Dingu?" zeptal se Mitchell.

"Potřebujou mě ve Fort Benningu dřív - teda, proto mě sem ráno dopravili tím vrtulníkem."

"Poručík o tom ví?"

"Určitě mu to řekli... no, určitě to teda řekli rotnímu zapisovateli, ne?" Chavez byl trochu v rozpacích. Lhát svému seržantovi mu bylo proti mysli. Mitchell byl sice přítel a celé ty skoro čtyři roky ve Fort Ordu byl jeho učitelem, jenže on měl rozkazy od plukovníka.

"Dingu, jednu věc se musíš ještě naučit - a to je administrativa. Tak pojď, hochu. Poručík je ve své kanceláři."

Poručík Timothy Washington Jackson, pěchota, se ještě nedal do pořádku, byl však téměř připraven k návratu do ubytovny pro svobodné důstojníky, USD, nebo jen prostě U. Pohlédl na oba své vyšší poddůstojníky.

"Pane poručíku, tadyhle Chavez dostal rozkaz vypadnout do Fort Benningu. Přijdou si pro něj dneska večer."

"To jsem slyšel. Právě mi telefonoval seržant od praporu. Co je tohle ksakru zač? Takhle se to přece nedělá," vrčel Jackson. "Kdy?"

"Osmnáct nula-nula, pane."

"Super. Musím se dát do pořádku, než půjdu k S-3. Seržante Mitchelle, můžete to vyřídit se soupisem výstroje?"

"Ano, pane."

"Dobrá. Budu zpátky v sedmnáct nula-nula a doděĺam to. Chavezi, neodcházejte, než se vrátím."

Zbytek odpoledne utekl rychle. Mitchell byl ochoten ujmout se převozu věcí - nebylo toho k převážení moc - a vyprovodil mladíka s pár ponaučeními o tom, jak popohnat administrativní záležitosti. Poručík Jackson byl zpátky včas a vzal oba muže do své kanceláře. Bylo ticho a klid. Většina čety se už odebrala k zaslouženému večeru ve městě.

"Dingu, ještě nejsem připraven obejít se bez vás. Nevyjasnili jsme si, kdo převezme družstvo. Vy jste říkal něco o Ozkanianovi, seržante Mitchelle, že?"

"Ano, správně, pane. Co tomu říkáte, Chavezi?"

"V zásadě je připraven," rozvažoval Ding.

"Dobrá, tak necháme desátníka Ozkaniana, ať se do toho dá. Máte štěstí, Chavezi," řekl pak poručík Jackson. "Všechny papíry jsem stačil vyřídit, než jsme vyrazili do pole. Chcete si se mnou projít vaše hodnocení?"

"Klidně budou stačit kladné věci, pane," usmál se Chavez. Poručík ho měl rád a Chavez to věděl.

"Dobrá, tak napíšu, že jste zatraceně dobrý, a to jste. Škoda, že vás ztrácím takhle rychle. Budete potřebovat svézt?" zeptal se Jackson.

"Žádný problém, pane. Chystal jsem se jít pěšky."

"Blbost. Minulou noc jsme se všichni nachodili až dost. Naložte si věci do mého auta." Poručík mu hodil klíčky. "Ještě něco, seržante Mitchelli?"

"Nic, co by nemohlo počkat do pondělí, pane. Řekl bych, že si zasloužíme pěkný odpočinkový víkend."

"Jako vždycky se vašemu úsudku nedá nic vytknout. Bratr je ve městě, a já tu do 06.00 v pondělí ráno pro nikoho nejsem."

"Jasné. Užijte si to, pane."

Chavez nijak moc osobních věcí neměl, a proti očekávání neměl ani auto. Vlastně šetřil na Chevy-Corvette, automobil, který ho fascinoval už od dětství, a už se přiblížil na pět tisíc dolarů k okamžiku, kdy za něj bude moci zaplatit v hotovosti. Jeho zavazadla už byla naložena vzadu v Jacksonově Hondě Civic, když se poručík vynořil z kasáren. Chavez mu hodil klíčky zpátky.

"Kam vás dávají?"

"Divize G-l, tak to tamten říkal, pane."

"Proč tam? Proč ne Martinez Hall?" zeptal se Jackson, když nastartoval. Martinez bylo obvyklé místo, kde se věci vyřizovaly.

"Pane poručíku, jdu prostě tam, kam mi řeknou."

Tomu se Jackson zasmál. "Neděláme to všichni?"

Trvalo to jen pár minut. Jackson Chaveze vysadil a potřásl mu rukou. Bylo tam ještě pět dalších vojáků, jak si Jackson krátce povšiml. Všichni seržanti, což bylo tak trochu překvapením. A všichni vypadali hispánsky. Dva z nich znal. Leon byl z čety Bena Tuckera, Čtvrtý prapor sedmnáctého pluku, a Mufioz byl od divizního průzkumu. Ti dva byli také dobří. Poručík Jackson to odbyl pokrčením ramen a odjel.

Řešení na Panache

Na Wegenerovu inspekci došlo před obědem místo po něm. Nebylo moc co vytýkat. Náčelník Riley tam byl první. Až na nějaké plechovky s barvami a štětce, které se stejně zrovna používaly - natírání lodi nikdy nezačíná ani nekončí, prostě tu je - se nikde nic nepovalovalo. Lodní dělo bylo správně namířeno a zajištěno, stejně jako kotevní řetězy. Bezpečnostní lana byla napnuta a poklopy těsně uzavřeny v očekávání večerní bouře. Tu a tam si hovělo pár námořníků, kteří právě neměli službu. Četli nebo se slunili. Ti vyskočili na nohy, když Riley mocným hlasem zavolal: "Na palubě - pozor!" Jeden námořník třetí třídy si četl Playboye. Wegener mu dobromyslně doporučil, aby si to při příští plavbě hlídal, protože za necelé dva týdny mají na loď nastoupit jako členky posádky tři ženy a nebylo by dobré urazit jejich city. To, že nyní na Panache žádné nebyly, byla statistická anomálie a změna nijak kapitána netrápila, ačkoliv jeho vyšší náčelníci měli přinejmenším své pochybnosti. Byl tu také problém s tím, kdo bude používat umývárnu, protože konstruktéři kutrů s ženskými členy posádky nepočítali. Byla to dnes první věc, nad kterou se Red Wegener mohl pousmát. Braní žen na moře... a úsměv opět pohasl, když se mu vybavily obrázky z videokazety. Ty dvě ženy - vlastně ne, žena a děvčátko - šly na moře také, ne...? Bylo to neodbytné.

Wegener se rozhlédl kolem a viděl, jak na obličejích mužů kolem něho vyvstávají otazníky. Kapitána něco štvalo. Nevěděli, co to je, ale věděli, že není dobře být kapitánovi nablízku, když se kvůli něčemu vzteká. Pak viděli, jak se jeho obličej změnil. To si kapitán akorát položil jakousi otázku, říkali si.

"Vypadá to, že je všechno v pořádku, lidi. Tak ať to tak zůstane." Pokývl a odešel dopředu do své kajuty. Když tam byl, zavolal k sobě nadstrážmistra Orezu.

Nadstrážmistr přišel za několik okamžiků. Panache nebyla dost velká na to, aby se tu dalo někam jít déle. "Volal jste mě, kapitáne?"

"Zavři dveře, Portagee, a někam se usaď."

Vrchní nadstrážmistr pocházel z Portugalska, ale jeho mluva měla novoanglický přízvuk. Jako Bob Riley i on byl zkušený námořník a stejně jako jeho kapitán byl i nadaný instruktor. Celá generace důstojníků Pobřežní stráže se naučila zacházet se sextantem od tohoto profesionála s tmavou pletí a s nadváhou. Byli to lidé jako Manuel Oreza, kteří ve skutečnosti udržovali Pobřežní stráž v chodu, a Wegener občas litoval, že odešel z jejich řad a stal se důstojníkem. Ale zase tak úplně je neopustil; v soukromí si Wegener s Orezou tykali.

"Tu pásku se záznamem vstupu na palubu jsem viděl, Rede," řekl Oreza, který četl kapitánovy myšlenky. "Měls Rileyho nechat, aby toho zkurveného hajzla přerazil vejpůl."

"Tak to nemůžeme dělat," řekl Wegener poněkud nejistě.

"Pirátství, vražda a znásilnění - a pro zpestření do toho přihoď drogy." Nadstrážmistr pokrčil rameny. "Vím, co bychom s takovými lidmi měli dělat. Problém je v tom, že to nikdo neděla."

Wegener věděl, co tím má na mysli. Ačkoliv existoval nový federální zákon o trestu smrti pro případy vražd ve spojitosti s drogami, uplatňoval se jen zřídka. Problém byl jednoduše v tom, že každý zatčený pašerák drog znal někoho ještě většího, kdo byl ještě více žádoucím cílem - ti skutečně velcí se nikdy neocitli na místě, kam by dosáhla údajně dlouhá ruka zákona. Instituce pro prosazování federálních zákonů mohly být všemocné uvnitř hranic Spojených států a Pobřežní stráž mohla mít plné moci na moři - dokonce do té míry, že směla podle libosti vstoupit na palubu lodí plovoucích pod cizí vlajkou a prohledat je - ale vždy tu byla omezení. Musela být. Nepřítel věděl, jaká ta

omezení jsou, a bylo opravdu jednoduché přizpůsobit se jim. Byla to hra, jejíž pevná pravidla platila pouze pro jednu stranu; druhá strana si mohla podle libosti volně stanovit pravidla vlastní. Pro velké ryby v obchodování s drogami bylo snadné držet se stranou, a vždycky bylo dost malých ryb, které na sebe braly nebezpečné role - zvlášť proto, že jejich platy převyšovaly platy v kterékoli armádě v historii. Tihle pěšci byli dost nebezpeční a chytří na to, aby zápas ztížili - a i když je chytli, vždycky dokázali své vědomosti vyměnit za částečnou nedotknutelnost.

Výsledkem bylo, že vlastně za to nikdo nezaplatil plně. Kromě obětí, samozřejmě. Wegenerovy myšlenky přerušilo něco ještě horšího.

"Víš, Rede, ti dva by se z toho mohli dostat ven úplně."

"Moment, Portagee, nemůžu..."

"Moje nejstarší dcera je na právnické fakultě, kapitáne. Chceš slyšet, co je úplné to nejhorší?" otázal se náčelník temně.

"No, pokračuj."

"Dopravíme ty mizery do přístavu - teda, zítra je tam dopraví vrtulník - a oni požádají o obhájce, jo? To ví každý, kdo se dívá na americkou televizi. Dejme tomu, že do té doby nepromluví. Pak jejich právník řekne, že jeho klienti včera ráno viděli volně plovoucí jachtu a nastoupili na ni. Loď, na které byli, zamířila zpátky tam, odkud přišla, a oni se rozhodli vzít tuhletu do přístavu a přihlásit se o odměnu za zachránění. Rádio nepoužili, protože s ním neuměli zacházet - viděl jsi ho na té pásce? Je to jeden z těch elektronických krámů se stostránkovým návodem - a naši přátelé ‚neumíš angličtina číst tak dobrá'. Tu historku potvrdí a dosvědčí někdo na rybářské lodi. Je to všechno hrozné nedorozumění, chápete? A tak státní zástupce v Mobile rozhodne, že to není jasný případ, a naši přátelé slíznou menší obvinění. Takhle to chodí." Odmlčel se.

"Tomu se snad ani nedá věřit."

"Nemáme žádné mrtvoly. Nemáme žádné svědky. Máme zbraně na palubě, ale kdopak může říct, kdo z nich střílel? Jsou to nepřímé důkazy." Oreza se na krátký okamžik chmurně pousmál. "Minulý měsíc mi dcera pěkně jasně vylíčila, jak tohle všechno chodí. Schrastí někoho, kdo podepře jejich verzi o tom, jak se dostali na palubu - někdo čistý, bez záznamu v rejstříku - a najednou jediní pořádní svědkové jsou ti na druhé straně, a my máme hovno, Rede. Přiznají nějakou prkotinu, aby se vyhnuli vážnějšímu obvinění, a je to."

"Ale jestli jsou nevinní, proč teda ne..."

"Nijak moc nevypovídají? Ale, ksakru, to je přece jednoduché. Nějaká cizí válečná loď jim připlave k boku a vysadí na palubu ozbrojenou partu. Parta na ně namíří pugét pistolí, trochu s nima zatočí, a oni jsou tak vyděšení, že jen mlčí - takhle to jejich obhájce řekne. Vsaď se, že jo. Asi to nepůjde úplně hladce, ale žalobce bude mít takový strach, aby případ neprohrál, že bude koukat, jak z toho nějak snadno ven. Naši přátelé dostanou tak rok dva v báni a pak zadarmo letenku domů."

"Ale jsou to přece vrazi."

"Jistě, to je hotovka," souhlasil Portagee. "Aby vyklouzli, k tomu stačí, aby to byli chytří vrazi. A možná, že řeknou taky ještě něco jiného. Rede, ta moje holka mi ukázala, že to nikdy není tak jednoduché, jak to vypadá. Jak jsem říkal, měls nechat Boba, aby to vyřídil. Hoši by stáli za tebou, kapitáne. Měl bys slyšet, co si o tomhle mezi sebou říkají."

Kapitán Wegener okamžik mlčel. To dává smysl, ne? Námořníci se za ta léta asi přece jen nijak moc nezměnili. Na břehu se budou moci přetrhnout, aby se dostali do každých dámských kalhotek, které budou v dohledu, ale tam, kde šlo o vraždu a znásilnění, měli "hoši" názory stejné jako staří veteráni. Tak moc se časy přece jen zase nezměnily. Muži byli dosud muži. Věděli, co je to spravedlnost, na rozdíl od soudů a od právníků.

Red o tom několik okamžiků rozvažoval. Pak vstal a šel k poličce s knihami. Hněď vedle výtisku nyní platného Jednotného kodexu vojenského práva a

Příručky o vojenských soudech byla mnohem starší kniha, lépe známá pod neoficiálním titulem "Skály a mělčiny". Byla to stará příručka s předpisy, jejichž původ sahal až do osmnáctého století a které nedlouho po druhé světové válce nahradil JKVP. Wegenerův výtisk byla starožitnost. Před patnácti lety ho našel celý zaprášený v lepenkové krabici ve staré stanici pro lodě na kalifornském pobřeží. Tenhle vyšel v roce 1879, kdy předpisy a pravidla byly hodně jiné. Svět byl tehdy bezpečnější, říkal si kapitán. Nebylo těžké pochopit proč. Stačilo jen si přečíst, jaká ta pravidla tehdy byla...

"Díky, Portagee. Mám teď nějakou práci. Přijď sem s Rileym přesně v patnáct nula-nula."

Oreza vstal. "Rozkaz, pane." Nadstrážmistrovi okamžik vrtalo hlavou, za co mu kapitán děkoval. Dokázal číst kapitánovy myšlenky, ale tentokrát jeho umění zklamalo. Věděl, že se tady k něčemu schyluje. Jen nevěděl, co to je. Věděl také, že v patnáct nula-nula se to dozví. Může si počkat.

Wegener šel za několik minut poobědvat se svými důstojníky. Seděl tiše na konci stolu a pročítal jakési depeše. Jeho důstojnický sbor byl mladý a choval se neformálně. Hovor u stolu byl živý jako kdykoli jindy. Předmět dnešního hovoru byl zřejmý a Wegener ho nechal probíhat, zatímco převracel žluté listy papíru z tiskárny, kterou měl na lodi. Myšlenka, která se zrodila v jeho kajutě, začala nabírat tvar. Mlčky vážil její kladné a záporné stránky. Co mu vlastně mohou udělat? Moc ne, usoudil. Budou jeho lidé při něm?

"Slyšel jsem, jak Oreza říkal, že za starých časů věděli, co s takovýmihle parchanty udělat," poznamenal jeden podporučík na vzdáleném konci stolu. Kolem celého stolu se ozvalo souhlasné mručení.

"Není "Pokrok' prevít?" poznamenal jiný. Čtyřiadvacetiletý důstojník netušil, že za svého velícího důstojníka právě učinil rozhodnutí.

Půjde to, uzavřel v duchu Wegener. Vzhlédl od svých papírů s hlášeními a pohlédl do tváří svých důstojníků. Vycvičil jsem je dobře, říkal si kapitán. Nyní je tu měl už deset měsíců a jejich práce byla téměř tak dokonalá, jak jen to mohl kterýkoliv velící důstojník vyžadovat. Když přišel do loděnice, byl to žalostný, sklíčený spolek, nyní však jiskřili nadšením. Dva si nechali narůst knírek, aby tak vypadali víc jako námořníci, kterými se také stali. Všichni byli pohodlně rozloženi ve svých židlích s tvrdými opěradly a vyzařovala z nich důvěra ve vlastní schopnosti. Byli hrdí na svou loď a hrdí na svého kapitána. Budou stát za ním. Red se připojil k hovoru, jen aby se ujistil, vyzkoušel vodu, aby poznal, kdo bude hrát s ním, a kdo ne.

Dojedl oběd a vrátil se do své kajuty. Ještě ho tu čekalo papírování, ale to vyřídil závodním tempem. Pak otevřel "Skály a mělčiny". V patnáct nula-nula přišli Oreza s Rileyem a on jim nastínil svůj plán. Oba nadstrážmistři byli nejprve udiveni, pak do něj však rychle vnikli.

"Riley, tohle vezmete dolů našim hostům. Jednomu z nich to upadlo na můstku." Wegener vylovil z kapsy balíček cigaret. "V kobce je větrací otvor, že?"

"Jasně, kapitáne," odpověděl loďmistr, poněkud překvapen. O calvertskách nevěděl.

"Začneme ve dvacet nula-nula," řekl kapitán.

"Zrovna doba, co sem dorazí to špatné počasí," poznamenal Oreza. "Dobrá, Rede. Víš, dej si ale moc pozor na to, jak..."

"Vím, vím, Portagee. Co by to bylo za život bez trošky rizika?" zeptal se s úsměvem.

Riley odešel první. Kráčel na předek k žebříku, pak níž o dvě patra a na záď, až došel ke kobce. Tam byli oba, uvnitř klece velké necelých dvakrát dva metry. Oba leželi na palandách. Možná, že předtím spolu hovořili, ale přestali, když se dveře místnůstky otevřely. Loďmistra napadlo, že někdo mohl do kobky umístit mikrofon, ale okresní vojenský advokát kdysi vysvětloval, že něco takového by bylo porušením ústavních práv nebo porušením pravidel pro zadržení nebo taková nějaká podobná právnická hovadina, říkal si náčelník.

"Hej, hombre," řekl. Ten na spodní palandě - ten, kterým praštil o zábradlí můstku - se ohlédl, aby se podíval, kdo to je, a byl odměněn pohledem rozšířených očí. "Dostali jste vy dva oběd?" zeptal se loďmistr.

"Ano." Je vtom trochu cizího přízvuku, ale nějakého divného, říkal si Riley.

"Před chvilkou ti na můstku upadly cigarety." Riley hodil krabičku mřížemi dovnitř. Dopadla na podlahu a Pablo - náčelník si říkal, že vypadá na Pabla - ji s překvapeným výrazem v obličeji popadl.

"Díky," řekl.

"Jo. Heleďte, hoši, nikam neodcházejte bez mého vědomí, slyšeli jste?" Riley se uchechtl a šel pryč. Byla to správná kobka. Stavitelé lodi ji udělali pořádně, myslel si nadstrážmistr. Měla dokonce i svůj vlastní záchod. Riley tím byl dotčen. Vězení na kutru Pobřežní stráže. Hm. Ale aspoň nemusela služba ty hombres hlídat. Aspoň zatím ne. Riley se pro sebe usmál. Hoši, že to ale bude překvapení.

Bouřlivé počasí na moři je vždycky působivé. Snad je to tím, že se žene přes stále stejný povrch, nebo snad tak lidem připadá proto, že jejich mysl prostě ví, že na moři má sílu, jakou nemá na zemi. Dnes v noci byl měsíc ve třetí čtvrti a Wegener mohl sledovat, jak se linie bouřkových vírů blíží rychlostí přes dvacet uzlů. V nich byly trvalé větry s rychlostí pětadvaceti uzlů a poryvy s rychlostí dvojnásobnou. Zkušenost mu říkala, že mírné metrové vlny, jimiž nyní Panache procházela, se zanedlouho jako pod údery biče vzepnou do zešílevších řad vln s bílými hřebeny a s rozlétající se vodní tříští. Zase nic tak moc, ale dost na to, aby to kutr pěkně popohnalo. Někteří z novějších členů posádky budou co nevidět litovat večeře. No co, tohle se člověk musel o moři dovědět. Nemělo rádo, když se lidé přejídali.

Wegener bouři uvítal; kromě toho, že mu poskytovala atmosféru, kterou potřeboval, poskytovala mu také omluvu pro to, aby si pohrával s rozpisem hlídek. Podporučík O'Neil ještě lodi při špatném počasí nevelel, a dnes bude mít příležitost.

"Nějaké problémy?" zeptal se kapitán nižšího důstojníka.

"Ne, pane."

"Tak dobrá, a pamatujte si, kdyby se něco objevilo, tak jsem v důstojnické místnosti." Jedním z Wegenerových trvale platných příkazů bylo, že ladný důstojník na hlídce nebude kárán za to, když zavolá kapitána na můstek, I kdyby si třeba chtěl jen ověřit správný čas - ZAVOLEJTE MĚ. Bylá to obvyklá hyperbola. Člověk podobné věci říkat musel, aby snad nižší důstojníci neměli takový strach kapitána obtěžovat, že by se nabourali do nějakého tankeru jen proto, aby nenarušili kapitánův spánek - a udělali konec jeho kariéře.

Znakem dobrého důstojníka, opakoval Wegener neustále svým nižším důstojníkům, je ochota přiznat, že se mají ještě co učit.

O'Neil přikývl. Oba věděli, že není s čím si dělat starosti. To jen že se mládenec ještě nedověděl z první ruky, že loď se řídí trochu jinak, když jdou vlny a vítr z boku. A kromě toho tu byl ku pomoci náčelník Owens. Wegener šel na záď a pomocník loďmistra na hlídce oznámil: "Kapitán opustil můstek."

V jídelně pro posádku se rekruti usazovali, aby sledovali film. Byla to nová páska označená "Jen pro dospělé" na krabičce z umělé hmoty. Na to Riley dohlédl. Ve filmu byla spousta zadečků a ňader, aby je to stačilo zaujmout. Stejný film měli v televizi v důstojnické místnosti; mladí důstojníci měli stejné hormonální pudy, ale dnes v noci na ně nedojde.

Bouře, řítící se na ně, brzy zazené lidi z horních palub, a hluk neuškodí. Když Wegener otvíral dveře do důstojnické místnosti, sám pro sebe se usmál. Líp to naplánovat nemohl.

"Tak, připraveni?" zeptal se kapitán.

Počáteční nadšení pro plán vyprchalo. Realita poněkud pronikla pod kůži. S tím se muselo počítat, říkal si Wegener. Mladíci to brali střízlivě, ale také necouvali. Potřebovali, aby někdo něco řekl, a dočkali se.

"My tady jsme připraveni, pane," řekl Oreza ze svého místa na vzdáleném konci stolu. Důstojníci kývli všichni na souhlas. Red přešel ke svému místu uprostřed stolu: pohlédl na Rileyho.

"Přiveďte je sem."

"Rozkaz, pane."

Loďmistr odešel a kráčel dolů ke kobce. Když otvíral dveře, zachytil štiplavý zápach; nejprve ho napadlo, že ve skladišti lan vznikl požár - pak si náhle uvědomil pravdu.

"Kurva!" zabručel znechuceně. Na mojí lodi! "Vstávej, hombre!" zaduněl jeho hlas. Pak dodal: "Oba dva!"

Ten na dolní palandě obloukem odhodil svůj oharek do záchodové mísy a pomalu vstal, na tváři arogantní úsměv. Riley mu ho oplatil a vytáhl klíč. Nato se úsměv na Pablově obličeji poněkud změnil, ale nezmizel.

"Trochu se projdeme, děti." Loďmistr vytáhl také pár pout. Říkal si, že by si s oběma poradil docela snadno, zvlášť když byli zíetovaní, ale kapitánovy rozkazy byly naprosto jasné. Riley sáhl mezi mříže a přitáhl si ho k sobě. Na drsnou výzvu, aby se otočil, muž uposlechl a nechal si nasadit pouta. Ten druhý také. To, že se nevzpouzeli, nadstrážmistra překvapilo. Riley pak otevřel dveře kobky a pokynem ruky je vyzval, aby vyšli ven. Když "Pablo" procházel kolem Rileyho, vytáhl mu Riley krabičku z kapsy, a protože nevěděl co jiného, hodil ji zpátky na dolní palandu.

"Tak jdeme." Riley je oba popadl za paže a vedl je dopředu. Nešli rovně - houpání lodi, teď už silnější, k rovné chůzi nijak nepřispívalo, ale nebylo to jenom kvůli tomu. Do důstojnické místnosti jim to trvalo čtyři minuty.

"Vězňové se posadí," oznámil Wegener, když dorazili. "Soud zasedne."

Oba ztuhli, když to uslyšeli, a to každému pověděło všechno. Riley je nasměroval k jejich místům u stolu, který byl teď místem pro obhajobu. Pro člověka je těžké vydržet pohledy svého společníka a nepromluvit, když ví, že se cosi děje, ale neví úplně přesně, co. Po chvíli přerušil ticho ten velký.

"O co tu jde?"

"Pane," odpověděl Wegener bezvýrazně, "zasedáme tu jako vojenský soud." To mu vyneslo zvědavý pohled. Wegener pokračoval: "Žalobce přednese obžalobu."

"Pane předsedo, obžalovaní jsou obviněni podle paragrafu jedenáct, platného v době války, z pirátství, znásilnění a vraždy. Každý z těchto skutků je hrdelní zločin. Zdůvodnění: dne čtrnáctého tohoto měsíce, nebo ve dnech kolem tohoto data, vnikli obžalovaní na palubu motorové jachty Empire Builder. v době, kdy byli na palubě, zavraždili čtyři lidi přítomné na palubě plavidla, a to majitele a současně i velitele lodi, jeho manželku a jejich dvě nedospělé děti: dále, během těchto událostí obžalovaní znásilnili manželku a dceru majitele a velitele lodi; dále, obžalovaní těla obětí rozčtvrtili a zbavili se jich předtím, než jsme ráno patnáctého vstoupili na palubu. Vyšetřování prokáže, že se tak stalo při přepravě drog. Vražda během činnosti vztahující se k drogám se podle komentovaného Zákoníku Spojených států trestá smrtí. Dále, vražda spojená s pirátstvím a znásilnění spojené s pirátstvím se podle paragrafu platného v době války trestají smrtí. Jak je soudu známo, pirátství je podle pravidel ius gentium zločinem, jenž spadá pod jurisdikci kterékoliv válečné lodi, jež je v záležitosti zainteresována. Dále, vražda během pirátské akce je, jak jsem již uvedl, hrdelní zločin. Ačkoliv jakožto loď Pobřežní stráže Spojených států máme de iure oprávnění vstoupit na kteroukoliv loď plovoucí pod vlajkou Spojených států a zmocnit se jí, toto oprávnění není v případu tohoto druhu ani bezvýhradně nutné. Proto má tento soud plné právo vězně vyslýchat, a v případě nutnosti i vykonat rozsudek. Obžaloba tímto dává na vědomí, že má v úmyslu žádat pro obžalované trest smrti."

"Děkuji," řekl Wegener a otočil se ke stolu obhajoby. "Rozumíte obžalobě?"

"Cože?"

"Vyšetřující soudce právě řekl, že jste souzeni pro pirátství, znásilnění a vraždu. Budete-li shledáni vinnými, soud rozhodne, zda budete popraveni,

nebo ne. Máte právo na poradu se svým advokátem. Poručík Alison, který zde sedí u stolu s vámi, je váš obhájce. Rozumíte?" Trvalo několik vteřin, než vše proniklo do povědomí, ale on rozuměl docela dobře. "Vzdává se obhajoba plného čtení obžaloby a zdůvodnění?"

"Ano, pane předsedo. Pane, obhajoba navrhuje, aby se případy vyšetřovaly individuálně, a prosí soud o svolení pohovořit se svými klienty."

"Pane, obžaloba protestuje proti rozdělování jednotlivých případů."

"A důvod?" zeptal se kapitán. "Nejprve obhajoba."

"Pane, jelikož, jak nám vyšetřující soudce sdělil, se zde má jednat o hrdelní zločin, prosím soud o dovolení hájit své klienty, jak nejlépe za těchto okolností umím, a -"

Wegener ho mávnutím ruky zarazil. "Obhajoba správně poukazuje na to, že, jelikož se jedná o hrdelní zločin, je obvyklé poskytnout obhajobě co nejširší možnosti. Soud tento důvod shledává přesvědčivým a návrhu vyhovuje. Soud dále poskytuje obhajobě pět minut na poradu s jejími klienty. Soud navrhuje, aby obhajoba poučila obžalované o nutnosti uvést před soudem řádně svou totožnost."

Poručík vzal vězně, dosud s pouty na rukou, do kouta místnosti a začal s nimi potichu hovořit.

"Podívejte, jsem poručík Alison a připadl mi úkol vás dva udržet naživu. Pro začátek byste mi snad mohli ksakru říct, kdo k čertu jste!"

"Co je tohle za hovadinu?" zeptal se ten velký.

"Tahle hovadina je vojenský soud. Jste na moři, vážený, a jestli vám to nikdo neřekl, kapitán americké válečné lodi si může dělat, co se mu zlíbí. Neměli byste ho štvát."

"Takže co?"

"Takže - tohle je soud, ty blboune! Jo, soudce, porota. Můžou vás odsoudit rovnou zde, na palubě lodi."

"Blbost!"

"Jak se jmenuješ, prokrista?"

"Vyser si voko," řekl velký pohrdavě. Ten druhý vypadal, že si je méně jist sám sebou. Poručík se poškrábal na hlavě. Šest metrů odtud si toho kapitán všiml.

"Co jste ksakru dělali na palubě té jachty?"

"Dejte mi opravdového advokáta!"

"Vážený, já jsem jediný advokát, kterého dostanete," řekl poručík. "To jste si ještě nespočítali?"

Nevěřil mu, a to bylo přesně to, co všichni očekávali. Obhájce vedl své klienty zpátky k jejich stolu.

"Soud pokračuje v jednání," oznámil Wegener. "Má obhajoba nějaké prohlášení?"

"Vážený soude, oba obžalovaní odmítají uvést svou totožnost."

"To pro soud není potěšující sdělení, ale musíme tuto skutečnost vzít na vědomí. Pro účely soudního jednání budeme vaše klienty nazývat John Doe a James Doe." Wegener ukázal prstem, který je který. "Soud se rozhodl vyslýchat Johna Doea jako prvního. Jsou nějaké námitky? Dobrá, vyšetřující soudce se ujme případu."

A to během následujících dvaceti minut dělal; povolal jen jednoho svědka, nadstrážmistra Rileyho, jenž znovu vylíčil vstup na palubu a barvitě komentoval videozáznam akce.

"Říkal obžalovaný něco?"

"Ne, pane."

"Mohl byste popsat obsah tohoto sáčku s důkazy?" otázal se pak vyšetřující.

"Pane, myslím, že tomuhle tady se říká tampon. Zdá se, že byl použit," řekl Riley poněkud v rozpacích. "Našel jsem to pod kávovým stolkem v hlavním salonku jachty, blízko krvavých skvrn -vlastně tyhle dva zde na fotografii,

pane. Já takové věci nepoužívám, chápete, pane, ale ze zkušenosti vím, že je ženy nenechávají povalovat po podlaze. Na druhé straně, když se někdo chystá znásilnit ženu, tahle věc by jaksi překážela, a tak ji mohl vzít pryč a odhodit ji, aby nepřekážela, aby - teda - to mohl udělat. Podíváte-li se, kde jsem ji zvedl a kde jsou ty krvavé skvrny, tak je jasné, co se tam stalo, pane."

"Nemám další otázky. Obžaloba je ukončena."

"Dobrá. Než se ujme slova obhajoba, soud se ptá, zda má obžaloba v úmyslu povolat jiné svědky než obžalovaného."

"Ne, pane předsedo."

"Dobrá. Nyní soud promluví přímo s obžalovaným." Wegener přenesl pohled a lehce se ve své židli předklonil. "Při své obhajobě, pane, máte právo udělat jednu ze tří věcí. Zaprvé, můžete se rozhodnout nevypovídat vůbec; v tom případě soud z vašeho postupu nevyvodí žádné závěry. Zadruhé, smíte učinit prohlášení nikoli pod přísahou, a to nebude podrobeno křížovému výslechu. Zatřetí, můžete učinit prohlášení pod přísahou, jež bude podrobeno křížovému výslechu vyšetřujícího soudce. Rozumíte svým právům, pane?"

"John Doe", jenž během předchozí hodiny přihlížel s pobaveným mlčením, nemotorně vstal. S rukama spoutanýma za zády se mírně předklonil, a protože se kutr nyní houpal jako kláda ve vodním smyku, měl dost co dělat, aby se udržel na nohou.

"Co je tohleto za kravinu?" zeptal se a zase je zmátl svým přízvukem. "Chci zpátky a chci, aby mě nechali na pokoji, dokud doprdele nedostanu vlastního advokáta."

"Pane Doe," odpověděl Wegener, "jestli vám to ještě nedošlo, jste vyšetřován kvůli pirátství, vraždě a znásilnění. Tato kniha -" kapitán zvedl "Skály a mělčiny" - "praví, že vás mohu vyslýchat zde a teď, a také praví, že když vás shledám vinným, můžeme vás oběsit na ráhně. Pobřežní stráž to už víc než padesát let neudělala, ale měl byste si uvědomit, že to mohu docela klidně udělat, když budu chtít! Ten zákon nikdo nezměnil. Takže teď věci vypadají jinak, než jste čekal, co? Chcete právníka - máte pana Alisona, přímo zde. Chcete se hájit sám? Máte tedy možnost. Ale, pane Doe, pro tenhle soud neexistuje odvolání, a měl byste si to pěkně rychle rozmyslet."

"Tohle všechno je hovadina! Jděte se vysrat!"

"Soud nebere výrok obžalovaného v úvahu," řekl Wegener a snažil se, seč byl, aby udržel obličej nehybný a bez výrazu, jak se slušelo na předsedajícího u případu hrdelního zločinu.

Obhájce hovořil patnáct minut a učinil statečný, avšak neplodný pokus zvrátit tíhu důkazů předložených obžalobou. Shrnutí každého z případů trvalo patnáct minut. Pak byl čas, aby kapitán Wegener opět promluvil.

"Po vyslechnutí svědeckých výpovědí budou nyní členové soudu hlasovat o rozsudku. Stane se tak tajným písemným hlasováním. Žalobce nyní rozdá lístky a pak je shromáždí."

Netrvalo to ani minutu. Žalobce každému z pěti členů podal lístek papíru z poznámkového bloku. Členové soudu před označením svého lístku a po něm pohlédli na obžalovaného. Žalobce pak lístky vybral, zamíchal jimi asi tak zručně, jako když pětileté dítě míchá Černého Petra, a podal je kapitánovi. Wegener lístky oddělil a rozložil je před sebou na stole. Než promluvil, udělal si do svého zápisníku se žlutými listy jakousi poznámku.

"Obžalovaný, povstaňte a postavte se čelem k soudu. Pane Doe, chcete něco říci, než bude vynesen rozsudek?"

Nechtěl a na obličeji měl pobavený, nevěřícný úsměšek.

"Dobrá. Soud hlasoval a dvě třetiny členů vynesly shodný výrok, jímž shledávají obžalovaného vinným a odsuzují ho k trestu smrti oběšením. Rozsudek bude vykonán do hodiny. Nechť je Bůh milostiv vaší duši. Jednání se odročuje."

"Je mi líto, pane," řekl obhájce svému klientovi. "Nedal jste mi skoro nic, s čím bych mohl pracovat."

"Sežeňte mi právníka!" odsekl zlostně pan Doe.

"Pane, právníka zrovna teď nepotřebujete. Potřebujete spíš kněze." A aby tuto skutečnost zdůraznil, vzal ho náčelník Riley za paži.

"Tak jdem, miláčku. Máš rande s provazem." Nadstrážmistr ho vyvedl z místnosti.

Druhý vězeň, nyní známý pod jménem James Doe, sledoval celou proceduru s nevěřícným údivem. Nevěřícně se tvářil pořád, jak všichni viděli, ale byla to spíš nevěřícnost toho druhu, jakou by člověk čekal na tváři někoho, kdo uvázl před řítícím se vlakem.

"Pochopil jste, o co tu jde?" zeptal se poručík.

"Páni, to snad není pravda," řekl vězeň a jeho hlas postrádal mnoho z jistoty, kterou snad pociťoval ještě před hodinou.

"Hergot, člověče, na co vy myslíte? To vám nikdo neřekl, že pár takových jako vy dva tu už zmizelo? Už to děláme skoro šest měsíců. Věznice jsou všechny plné a soudci už taky chtějí mít pokoj. Když někoho lapíme a když máme důkazy, jaké potřebujeme, nechají nás, abychom to vyřídili rovnou na moři. Neřekl vám nikdo, že se pravidla trochu změnila?"

"To nemůžete udělat!" téměř zaječel v odpověď.

"Že ne? Tak já ti něco povím. Za takových deset minut tě vezmu nahoru a můžeš se dívat. Říkám ti, jestli nebudeš spolupracovat, nebudeme se s tebou nijak srát, kamaráde. Máme toho už dost. Pěkně si v klidu sedni a podumej o tom, a až přijde čas, ukážu ti, jak vážně to myslíme." Poručík si vzal šálek kávy, aby mu čas lépe uběhl, a se svým klientem už nepromluvil. Když měl skoro dopito, dveře se znovu otevřely.

"Na horní palubě připraveni k vykonání rozsudku," oznámil náčelník Oreza.

"Tak pojďte, pane Doe. To musíte vidět." Poručík ho vzal za paži a vedl ho na předek. Hned u dveří důstojnické místnosti byl žebřík, vedoucí nahoru. Nahoře byla úzká chodbička; oba zamířili na záď, směrem k prázdné přistávací palubě pro vrtulníky.

Poručík se jmenoval Rick Alison. Byl to černoch z Albany ve státě New York a navigátor lodi; každý večer děkoval bohu, že může sloužit pod Redem Wegenerem, který byl daleko nejlepším velitelem, jakého kdy měl. Dřív nejednou uvažoval o tom, že odejde ze služby, ale nyní měl v úmyslu zůstat, jak dlouho to jen půjde. Vedl pana Doea na záď, asi deset metrů od dějiště událostí.

Alison viděl, že moře je teď doopravdy rozbouřené. Rychlost větru odhadoval na víc než třicet uzlů a vlny byly vysoké přes čtyři metry. Dorážely na Panache zleva pod úhlem pětadvaceti stupňů a odrážely se tam a sem jako dětská houpačka. Alison si uvědomil, že loď řídí O'Neil, a doufal, že náčelník Owens na hocha dohlíží. Nový podporučík není špatný hoch, ale ještě se má hodně co učit o tom, jak se zachází s lodí, říkal si navigátor, který byl o šest let starší. Na pravoboku občas šlehl blesk a ozářil moře. Záclony deště se hnaly přes palubu a kapky letěly v ostrém úhlu, hnány tak prudkým větrem, že štípaly do tváří. Byla to noc poskytující možnosti, nad kterými by se Edgaru Allanu Poeovi sbíhaly sliny. Nebylo vidět žádná světla, ačkoliv bílá barva kutru vykreslovala očím přízračné obrysy lodi. Alison uvažoval, zda to Wegener udělal kvůli bouři, nebo to byla jen šťastná souhra náhod?

Kapitáne, od té doby, co jste přišel na palubu, jste provedl spoustu bláznivých kousků, ale tenhle je opravdu nade všecky.

Provaz tu byl. Kdosi ho už přetáhl přes konec rádiového a radarového stožáru kutru. To teda muselo být něco, říkal si Alison. To musel udělat náčelník Riley. Kdo jiný by byl takový blázen, aby to zkoušel?

Pak se objevil vězeň. Ruce měl stále za zády. Kapitán a druhý důstojník tu byli také. Wegener pronášel cosi oficiálního, ale neslyšeli co. Vítr hvízdal nad palubou a skrz konstrukci stožáru s mnoha signálními zdvíhacími lanky - aha, tak takhle to Riley udělal, uvědomil si Alison. Použil lanko k tomu, aby s jeho pomocí protáhl blokem palcový provaz. Ani Riley nebyl takový blázen, aby v tomhle počasí lezl po vrcholu stožáru.

Pak se rozsvítila nějaká světla. Byla to palubní světla, používaná k navádění vrtulníků. Osvětlovala hlavně déšť, ale i tak poskytovala poněkud jasnější obraz toho, co se dělo. Wegener ještě něco

říkal vězni, v jehož obličeji dosud setrvával arogantní výraz. Pořád tomu ještě nevěří, říkal si Alison a uvažoval, jestli se to změní. Kapitán zavrtěl hlavou a ustoupil. Pak Riley přetáhl přes hrdlo smyčku.

Výraz v obličeji Johna Doea se přitom změnil. Stále ještě nevěřil, ale náhle bylo vše poněkud vážnější. U volného konce provazu se shromáždilo pět lidí. Alison se málem zasmál. Věděl, že tak se to dělá, ale nečekal, že kapitán půjde tak daleko...

Naposled pak přišla černá kápě. Riley vězně natočil tak, aby byl čelem k zádi, směrem k Alisonovi a svému příteli - byl tu ještě i jiný důvod, než ho tím překvapit. A pak to došlo i panu Doeovi.

"Neeee!" Zaječení bylo dokonalé, přízračný výkřik, který se hodil k počasí a k větru líp, než by se kdo nadál. Kolena mu podklesla, jak se čekalo, a lidé u volného konce provazu ho napjali a běželi dozadu. Když se vězňovo tělo s trhnutím vzneslo k obloze, jeho nohy se zvedly od černé paluby s protiskluzovou vrstvou. Párkrát sebou škubly a pak znehybněly, ještě než byl konec uvázán ke vzpěře.

"Tak, a je to," řekl Alison. Vzal druhého pana Doea za paži a vedl ho na příď. "Tak, a teď ty, frajere."

Blesk šlehl neďaleko od lodi, právě když došli ke dveřím, vedoucím do nástavby. Vězeň se zarazil na místě a ještě naposledy pohlédl vzhůru. Tam byl jeho společník, bezvládné tělo, pohupující se pod ráhnem jako kyvadlo, tam viselo v dešti mrtvé.

"Tak už mi věříte?" zeptal se navigátor, když ho táhl dovnitř. Kalhoty pana Doea už byly nasáklé deštěm, mokré však byly ještě z jiného důvodu.

První věcí teď bylo usušit se. Když se soud znovu sešel, byli všichni převlečeni do suchých šatů. James Doe měl teď na sobě modrý overal Pobřežní stráže. Pouta mu sňali a už mu je nenasadili; na stole obhajoby na něho čekal šálek horké kávy. Nevšiml si, že náčelník Oreza už není u hlavního stolu a že v tuto chvíli není v důstojnické místnosti ani náčelník Riley. Celková atmosféra byla nyní uvolněnější než předtím, ale vězeň si to sotva uvědomoval. James Doe byl všechno možné, jen ne klidný.

"Pane Alisone," spustil kapitán, "navrhuji, abyste se poradil se svým klientem."

"Je to docela prosté, frajere," řekl Alison. "Můžeš mluvit, nebo se můžeš houpat. Kapitánovi je úplně u prdele, co to bude. Tak, začneme tímhle: jak se jmenuješ?"

Jesús začal mluvit. Jeden z členů soudu vzal přenosnou televizní kameru - tu, kterou použili na palubě jachty - a požádali ho, aby začal ještě jednou.

"No - je vám jasné, že po vás nežádáme, abyste něco říkal?" zeptal se kdosi. Vězeň si toho sotva všiml a otázka byla zopakována.

"Jo, no dobře, rozumím, stačí?" odpověděl, aniž otočil hlavu. "No tak, co chcete vědět?"

Otázky již byly samozřejmě sepsány. Alison, jenž byl na kutru také právníkem, procházel seznamem před videokamerou, jak jen mohl nejpomaleji. Šlo hlavně o to, aby odpovědi byly tak pomalé, aby byly srozumitelné. Výslech trval čtyřicet minut. Vězeň mluvil rychle, avšak věcně a nevšiml si pohledů, kterými ho členové soudu častovali.

"Děkuji vám za spolupráci," řekl Wegener, když byla záležitost u konce. "Pokusíme se, aby celá věc byla pro vás díky vaší spolupráci lehčí. Pro vašeho kolegu už toho samozřejmě nemůžeme nijak moc udělat. To chápete, že?"

"No, ten to má špatné," odpověděl a všichni v místnosti dýchali volněji.

"Promluvíme s ministrem spravedlnosti Spojených států," slíbil kapitán. "Poručíku, můžete vězně odvést do kobky."

"Rozkaz, pane." Alison odvedl vězně z místnosti a kamera je následovala.

Když však došli k žebříku, vedoucímu dolů, vězeň zakopl. Neviděl ruku, která to způsobila, a neměl čas podívat se, když mu další neviditelná ruka drtivě dopadla na krk. Pak náčelník Riley zlomil bezvědomému muži ruku a náčelník Oreza mu na ústa přitiskl éterem nasáklý kus gázy. Oba náčelníci ho odnesli na ošetřovnu, kde mu zdravotník dal ruku do dlahy. Byla to jednoduchá zlomenina a nevyžadovala žádnou zvláštní péči. Zdravou ruku mu přivázali k lůžku a nechali ho tam spát.

Vězeň spal dlouho. Z důstojnické místnosti mu donesli snídani a dovolili mu omýt se, než dorazil vrtulník. Oreza si pro něj přišel a vedl ho opět nahoru a na záď na palubu pro vrtulníky, kde náčelník Riley ukládal druhého vězně do vrtulníku.

To, co si zasluhovalo pozornosti Jamese Doea - ukázalo se, že jeho pravé jméno je Jesús Castillo - bylo, že John Doe - Ramón José Capati - byl naživu. Dvojice agentů DEA je usadila co nejdál od sebe, a dostali pokyny, aby je drželi zvlášť. Jeden z nich se přiznal, vysvětlil kapitán, a ten druhý by z toho nemusel mít moc velkou radost. Castillo nedokázal odtrhnout oči od Capatiho a zmatek v jeho očích se tolik podobal strachu, že se agenti - kteří měli rádi přiznání tam, kde šlo o hrdelní zločin - rozhodli držet je od sebe tak daleko, jak jen to okolnosti dovolovaly. Spolu s nimi šly veškeré fyzické důkazy a několik videokazet. Wegener se díval, jak Dolphin, vrtulník Pobřežní stráže, natočil motor, a uvažoval, jak budou reagovat lidé na břehu. Nastala střízlivá odmlka, která vždycky následuje po poněkud bláznivém činu, avšak Wegener předem počítal s tím, že se dostaví. Vlastně si říkal, že předem počítal se vším. Jen osm členů posádky vědělo, co se stalo, a věděli, jak mají mluvit. Po Wegenerově boku se objevil výkonný důstojník.

"Nic není úplné takové, jak to vypadá, co?"

"Řekl bych, že ne, ale zemřeli tři nevinní lidé. Ne čtyři." Ksakru, majitel nebyl žádný anděl, uvažoval kapitán, ale museli zabíjet i jeho ženu a děti? Wegener zíral na moře, stále stejně, nevěda, co začal, ani kolik lidí kvůli tomu zemře.

4

Přípravy

První náznak toho, jak neobvyklý Chavezův úkol doopravdy je, přišel na letišti v San José. Dovezli ho tam v neoznačeném najatém skříňovém automobilu a cestu skončili v části pro soukromý letecký provoz; tam na ně čekal soukromý proudový letoun. Tak - to tedy bylo něco. "Plukovník Smith" nenastoupil. Každému potřásl rukou, řekl jim, že na ně bude někdo čekat, a nasedl zpátky do automobilu. Seržanti nastoupili všichni do letounu, jenž, jak viděli, nebyl ani tak služebním letounem, jako spíš minicestovním letadlem. Byla na něm dokonce letuška, která podávala nápoje. Každý z nich si uložil zavazadla a dal si pití, kromě Chaveze, který byl příliš unaven, než aby se na mladou ženu třeba i jen podíval. Sotva zaznamenal, že letoun vzlétl, a spal ještě dřív, než se letoun vyšplhal do letové výšky. Cosi mu říkalo, že by měl spát, dokud má ještě čas. U vojáků to byl běžný instinkt, a docela jistě správný.

Poručík Jackson nikdy v zařízení v Monterey nebyl, ale jeho starší bratr mu dal potřebné instrukce, takže našel O-Club bez potíží. Náhle se cítil osamělý. Když zamykal svou hondu, uvědomil si, že je jediným člověkem v uniformě pozemní armády v dohledu. Aspoň nebude těžké poznat, koho má zdravit. Jako podporučík musel zdravit skoro každého.

"Hej, Timmy!" zavolal bratr hned ve dveřích.

"Ahoj, Robe!" Oba muži se objali. Jejich rodina držela pohromadě, ale Timmy svého velkého bratra, komandéra Roberta Jeffersona Jacksona, Americké

válečné námořnictvo, neviděl téměř rok. Robbyho matka zemřela před několika lety. Bylo jí jen devětatřicet; stěžovala si na bolest hlavy, řekla si, že si na pár minut lehne, a už se nepohnula - oběť mrtvice. Později se zjistilo, že trpěla nediagnostikovaným vysokým tlakem; další z amerických černošek postižených bezpříznakovou chorobou. Její manžel, reverend Hosiah Jackson, nad její ztrátou truchlil spolu se svou komunitou, v níž oba svou rodinu vychovali. Ale jakkoliv byl reverend Jackson zbožný, byl to také otec, jehož děti potřebovaly matku. Za čtyři roky se oženil podruhé s třidvacetiletou členkou své farnosti, a začal znovu. Timothy byl první syn z druhého svazku. Čtvrtý syn následoval ve stopách prvního. Robby Jackson, absolvent Annapolisu, létal na stíhacích letounech válečného námořnictva. Timmy získal místo ve West Pointu a těšil se na kariéru u pěchoty. Další z bratrů byl lékařem a čtvrtý byl právníkem s politickými ambicemi. Časy v Mississippi se změnily.

Pro pozorovatele by bylo bývalo těžké poznat, který bratr byl pyšnější na toho druhého. Robby, se třemi zlatými prýmky na vý-ložkách, měl na prsou zlatou hvězdu, která označovala jeho předchozí velitelské místo na moři - v jeho případě VF41, stíhací letce F-14 Tomcatů. Nyní pracoval v Pentagonu a měl před sebou cestu k velení letecké skupině letadlové lodi a pak snad i vlastní letadlové lodi. Timothy zase byl po několik let benjamínkem rodiny, ale West Point ho pomstychtivě změnil. Svého staršího bratra přerostl o pět centimetrů a přinejmenším o sedm kilogramů svalů. Na rameni měl označení elitní jednotky Rangerů nad přesýpacími hodinami, insigniemi jeho divize. Další hoch se proměnil v muže, tradičním a staromódním způsobem.

"Vypadáš pěkně, hochu," poznamenal Robby. "Co takhle něco k pití?"

"Jen trochu. Nějakou dobu jsem nespal."

"Dlouhá služba?"

"Vlastně dlouhý týden," odpověděl Tim, "ale včera jsem si zdřímnul."

"To je od nich pěkné," poznamenal starší Jackson s trochou bratrské starostlivosti.

"Hele, kdybych chtěl mít snadný život, šel bych k námořnictvu." Bratři se cestou k baru pěkně nasmáli; Robby objednal Johna Jamesona, nápoj s chutí, do které ho zasvětil přítel. Tim si dal pivo. Hovor při večeři samozřejmé začal rodinnými záležitostmi a pak přešel na záležitosti odborné.

"Nijak moc se to neliší od toho, co děláte vy," vysvětloval Timmy. "Vy se snažíte dostat se blízko a zakoušit chlápkovi raketou dřív, než zjistí, že tam jste. My se snažíme dostat se blízko a střelit ho do hlavy dřív, než zjistí, kde jsi. Tohle znáš, ne, brácho?" zeptal se Timmy s úsměvem, v němž byla příměs závisti. Robby u toho jednou byl.

"Jednou bylo až dost," odpověděl Robby střízlivě. "Tenhleten přiblblý boj zblízka nechám takovým pitomcům, jako jste vy."

"Jo, včera v noci jsme dělali předsunutou operaci pro prapor. Moje vedoucí četa si vedla nádherně. Protivníkem byla jedna parta z Kalifornské gardy, většinou tanky. Přestali si dávat pozor, když se rozmísťovali, a můj seržant Chavez byl v táboře dřív, než se nadáli. Měl bys vidět, jak ten chlap pracuje. Přísahám, Robby, je skoro neviditelný, když chce. Bude to fuška, nahradit ho."

"Jak to?"

"Zrovna dneska odpoledne ho převeleli. Stejně jsem o něj měl za pár týdnů přijít, ale vzali si ho dřív, aby šel do Fort Benningu. Dneska tam šel celý houf dobrých seržantů." Tim se na okamžik odmlčel. "Všechno Hispánci. Náhoda." Další odmlka. "Je to zvláštní, ale neměl Leon jít do Fort Benningu taky?"

"Kdo je Leon?"

"Seržant E-6. Byl v četě Bena Tuckera - Ben a já jsme to v Pointu táhli spolu. Jo, za pár týdnů měl jít do školy pro Rangery jako instruktor. Proč asi on a Chavez odešli spolu? Nojo, ale co naděláš. Pozemní armáda. A jak se ti líbí Pentagon?"

"Mohlo by to být horší," připustil Robby. "Ještě pětadvacet měsíců, a pak spánembohem. Konečně budu svobodný. Jsem na cestě k velitelské funkci,"

vysvětloval starší bratr. Byl v tom stadiu kariéry, kdy se věci stávají ošemetnými. Vhodných lidí bylo víc než míst, která se měla obsadit. A jako při bojových operacích jedním z určujících faktorů teď bylo čistě štěstí. Timmy, jak viděl, tohle ještě nevěděl.

Tryskový letoun přistál po necelých třech hodinách letu. Když byl na zemi na malém letišti, zajel do prostoru pro odbavování nákladních letounů. Chavez nevěděl, které letiště to je. Probudil se dřív, než se doopravdy dospal, když se dveře otevřely. Jeho první dojem byl, že tu není moc vzduchu. Bylo to divné poznání, ale přisoudil ho malátnosti po krátkém spánku.

"Kde to ksakru jsme?" zeptal se jiný seržant.

"To vám řeknou venku," odpověděla letuška. "Budete se tu mít fajn." Úsměv, kterým odpověď doprovodila, byl příliš okouzlující, než aby si zasloužila nějaký další výpad.

Seržanti posbírali svoje vaky a vyšourali se z letadla; venku na ně čekal další skříňový automobil. Chavez dostal na svou otázku odpověď, ještě než do něj nasedl. Vzduch tu byl opravdu řídký a západ mu ukázal proč. Poslední záře klesajícího slunce osvětlovala ostře rozeklané obrysy pohoří na západní straně. Kurs na východ, tři hodiny letu a hory; hned věděl, že jsou kdesi ve Skalnatých horách, i když v nich vlastně nikdy nebyl. Když se automobil rozjel, ukázal mu poslední pohled na letoun cisternu, přibližující se k letadlu. Chavezovi to nešlo nijak dohromady. Letoun odletí ani ne za třicet minut. Jen málo lidí by si uvědomilo, že tu vůbec je, a tím méně by se obtěžovali dumat nad tím proč.

Clarkův hotelový pokoj byl pěkný a hodil se pro jeho krytí. Vzadu v hlavě pociťoval bolest, připomínající mu, že se ještě zcela nepřizpůsobil nadmořské výšce, ale pár Tylenolů už to zvládalo a on věděl, že do jeho práce nepatří moc tělesné činnosti. Objednal si nahoru snídani a udělal pár cviků na rozhýbání, aby ze svalů dostal ztuhlost. Ranní běh však už byl definitivně pryč. Když byl hotov, osprchoval se a oholil. Obsluha tu byla dobrá. Právě se dooblékl, když přinesli snídani, a před devátou byl připraven dát se do práce.

Sjel výtahem dolů do haly a pak vyšel ven. Automobil čekal. Usedl na přední sedadlo.

"Buenos dias," řekl řidič. "Odpoledne možná bude pršet."

"Kdyby ano, tak mám kabát."

"Asi studený déšť."

"Kabát má vložku," řekl Clark a dokončil tak sérii hesel.

"Tomu, co to vymyslel, to v každém případě pálilo," řekl muž. "Podle předpovědi pršet má. Jmenuju se Larson."

"Clark." Ruce si nepodali. To se prostě nedělalo. Larsonovi, což pravděpodobně stejně nebylo jeho pravé jméno, bylo kolem třicítky a měl tmavé vlasy, které popíraly jeho neurčitě severské jméno. O Carlosu Larsonovi se hovořilo jako o synovi dánského otce a venezuelské matky. Provozoval školu pro piloty, službu, po které byla velká poptávka. Byl to zručný pilot, jenž učil to, co uměl, a moc se nevyptával, což bylo jeho klientele vhod. Vlastně se ani vyptávat nemusel - piloti, obvykle žáci, hodně mluví - a on měl paměť na všemožné detaily a k tomu profesionální zkušenosti a dovednosti, které vyvolávaly spoustu dotazů na radu. Také se všeobecně věřilo, že si pro svou živnost zajistil finance tak, že uskutečnil pár nanejvýš ilegálních letů, pak odešel do částečné výslužby a žil přepychovým životem. Tato legenda vytvořila bonafides pro lidi, o které se zajímal, ale pro nikoho se přitom nestal soupeřem. Byl to člověk, který dělal to, co bylo třeba, aby dostal to, co chtěl, a nyní žil životem, jakým žít chtěl. Tím se vysvětlovaly jeho auto, ten nejsilnější ze všech BMW, i nejdražší byt a milenka, letuška společnosti Avianca, která byla ve skutečnosti kurýrkou CIA. Larson to všechno považoval za přímo snové zařazení, tím spíš, že letuška byla skutečně jeho milenkou,

prémie, ze které by ředitelství personálního oddělení asi nemělo radost. To, že mu vadí jedině to, že jeho působiště je v Kolumbii, vedoucímu jeho pobočky také nebylo známo. Larson, poměrně nezkušený agent - Clarka by bývalo překvapilo, kdyby se dověděl, že to je jeho pravé jméno - věděl dost o tom, jak CIA pracuje, aby si uvědomil, že jednotlivé velitelské okruhy obvykle znamenají určitý druh speciální operace. Jeho krytí se připravovalo osmnáct měsíců, během nichž se od něj nežádalo nijak mnoho na oplátku. Clarkův přílet byl pravděpodobně signálem, že se to změní. Čas, aby si zasloužil svůj plat.

"Jaké jsou plány pro dnešek?" zeptal se Clark.

"Trochu létání. Než se počasí zhorší, budeme dole," dodal Larson.

"Vím, že máte kvalifikaci pro přístroje."

"Budu to brát jako hlas ve svůj prospěch," řekl pilot s úsměvem, zatímco ujížděli k letišti. "Samozřejmě jste si prohlédl fotografie."

"Jo, asi před třemi dny. Jsem jenom trochu staromódní a chci si věci okouknout na vlastní oči. Mapy a snímky vám nepovědí všechno."

"Povídali, že akce znamená jen letět rovně a ve stejné výšce, žádné nahoru a dolů nebo kroužení, aby se lidé nenamíchli." Na školních letounech bylo pěkné to, že se předpokládalo, že budou všude, jenže když člověk projevoval zvláštní zájem o určité lidi, mohli si poznamenat jeho registrační číslo, přijít na letiště a ptát se na důvod. O lidech žijících v Medellínu bylo známo, že takové otázky nekladou zdvořile. Larson se jich nebál. Pokud si udrží své krytí, věděl, že se nemá čeho nějak moc obávat. Přitom to však byl profesionál, a profesionálové si dávají pozor, zvlášť, když chtějí vydržet dlouho.

"To je v pořádku." Clark věděl totéž. V nebezpečném povolání zestárnul proto, že podstupoval jen ta nejnutnější rizika. I ta byla dost zlá. I když okolnosti bránily tomu, aby se člověk trefil do toho správného čísla, pokud hrál hru dost dlouho, pak se to správné -nebo špatné - číslo nakonec objevilo, ať byl opatrný jak chtěl. Až na to, že v téhle loterii nebyly cenou peníze. Byl jí neoznačený mělký hrob, a i toho se člověku dostalo, jen když si druhá strana něco pamatovala z náboženství.

Stále si nebyl jist, jestli se mu úkol má zamlouvat, nebo ne. Na jedné straně cíl stál za to. Na druhé straně... Ale Clarka neplatili za to, aby dělal takováto hodnocení. Byl placen za to, aby věc udělal a příliš o ní nepřemýšlel. To byl u krytých operací hlavní problém. Člověk musel vsadit život na úsudek druhých. Bylo pěkné vědět proč, ale ti, kteří rozhodovali, říkali, že vědět proč má často ten výsledek, že se úkol stane o to nebezpečnějším. Pracovníci v terénu tomu ne vždycky věřili. Clark měl tento problém právě teď.

Dvoumotorový Beech parkoval v prostoru pro soukromá letadla na Mezinárodním letišti v El Doradu. Nebylo třeba být příliš chytrý, aby si člověk dal přesně dohromady, k čemu se letouny používají. Bylo tu až moc drahých automobilů, které by kolumbijská šlechta musela vysvětlit. Byly to hračky zbohatlíků. Clark je přejel očima a na obličeji se mu zračil neutrální zájem.

"Mzda za hřích není špatná, co?" zasmál se potichu Larson.

"A co ti chudáci, co ty mzdy vyplácejí?"

"O tom vím také. Říkám jen, že jsou to pěkná letadla. Tamhlety Gulfstreamy - mám na ně zkoušky - to jsou moc pěkné mašinky."

"Kolik stojí?" zeptal se Clark.

"Jeden mudrc kdysi řekl, že když se člověk musí ptát na cenu, nemůže si dovolit zaplatit ji."

"No, to jo." Clarkův obličej se zkřivil v úsměvu. Ale některé věci mají cenu, která se neměří v dolarech. Jeho myšlenky se už dostávaly do správné formy, potřebné pro úkol.

Larson připravil Beeche ke startu během necelých patnácti minut. Přiletěl před devadesáti minutami, a jen málo soukromých pilotů by si dalo tu práci,

aby prošlo celou předstartovní procedurou, jenže Larson byl dobrý pilot, a to znamenalo, že byl v prvé řadě opatrný. Clark usedl do pravého sedadla v kokpitu a připoutal se, jako by byl žákem při svém prvním vzletu. Civilní provoz byl v tuto hodinu malý a pojíždění ke vzletu bylo snadné. Snad jediným překvapením byla délka rozjezdu.

"To dělá ta nadmořská výška," vysvětlil Larson do sluchátek v přílbě, když se stáčel od vzletové dráhy. "A při malé rychlosti je ovládání také trochu měkké. Ale to nic. Je to jako jet autem ve sněhu - musí se jen dávat pozor." Pohnul ovládací pákou, aby letoun zvedl, a nechal ho, aby se na plný výkon co nejrychleji vydrápal do letové výšky. Clark přehlédl přístroje a neviděl nic, co by bylo nějak nápadně na pováženou, ačkoliv bylo zvláštní, že se z výšky tří tisíc metrů ještě dali dole na zemi rozeznat jednotliví lidé.

Letoun se stočil doleva a zamířil na severozápad. Larson ubral plyn a poznamenal, že tady si člověk musí také dávat dobrý pozor na teplotu motorů, ačkoliv systém chlazení na dvojici motorů Continental byl posílen, aby se s tím vyrovnal. Mířili k hornaté páteři země. Nebe bylo jasné a slunce zářivé.

"Pěkné, ne?"

"To ano," souhlasil Clark. Hory byly pokryté smaragdově zelenými stromy, jejichž listy mihotavě jiskřily vlhkostí od nočního deště. Ale Clarkovy vycvičené oči viděly něco jiného. Chodit po těch kopcích bude pěkná fuška. Jediné, co se dalo říci dobrého, bylo, že tam byl dobrý kryt, pod nímž se lidé mohli schovat. Kombinace příkrých kopců a řídkého vzduchu tu z toho udělá namáhavou a náročnou záležitost. Nesdělili mu nic o tom, co přesně se má stát, ale věděl dost, aby byl rád, že obtížná část úkolu nepřipadne na něj.

Pohoří v Kolumbii se táhnou jihozápadněseverovýchodním směrem. Larson si vybral příhodný směr pro přelet, ale ve větrech od Tichého oceánu byl let neklidný.

"Na to se dá zvyknout. Větry dnes zesilují, kvůli té frontě, co se blíží. Tady kolem těch kopců se to přímo vaří. Měl byste vidět, jak vypadá opravdu špatné počasí."

"Děkuju, nechci! Není tady moc míst, kde se dá přistát, kdyby..."

"Se něco přihodilo?" zeptal se Larson. "Proto jsem opatrný s předletovou přípravou. A mimochodem, tam dole je víc malých polních přistávacích drah, než by si člověk představoval. Samozřejmě, že člověka vždycky zrovna nevítají, když se rozhodne některou použít. Jen klídek. Před měsícem jsem na tuhle mašinu dal nové motory. Ty staré jsem prodal jednomu žákovi pro jeho starého King Air. Teď patří celnímu úřadu," vysvětloval Larson.

"Účastnil jste se toho?"

"Ani nápad! Podívejte, oni si stejně myslí, že vím, proč všichni ti hoši berou lekce. Nejsem přece pitomec, ne? Proto je také učím standardní úhybnou taktiku. Můžete si o ní přečíst v každé slušné učebnici a oni očekávají, že ji znám a umím ji používat. Pablo neuměl moc číst, ale měl zatraceně dobrý přirozený cit pro létání. Je to opravdu škoda, ale byl to dobrý kluk. Čapli ho s padesáti kily. Myslím, že moc nemluvil. No, nic divného. Je to tvrdý a odvážný mizera."

"Jak silnou motivaci mají ti lidé tady?" Clark už zažil dost bojů a věděl, že nepřítel se neměří tím, že se spočítají jeho zbraně.

Larson se zamračil na oblohu. "To záleží na tom, co tím myslíte. Když místo ‚motivace' řeknete macho, asi to tím vystihnete. Víte, kult mužné odvahy, tohleto. Zčásti je to tak trochu obdivuhodné. Tihle lidé mají takový nějaký zvláštní cit pro čest. Například ti, se kterými se společensky stýkám, se mnou jednají bezvadně. Jsou nebývalé pohostinní, zvlášť když prokážete trochu úcty, jako to dělá každý. A kro mě toho pro ně nejsem soupeřem v jejich podnikání. Chci tím říci, že ty lidi znám. Spoustu z nich jsem naučil létat. Kdybych měl finanční problémy, pravděpodobně bych za nimi mohl jít, aby mi pomohli, a pomoc bych pravděpodobně dostal. Mluvím tak o půl milionu v hotovosti, stvrzeném podáním ruky - a vyjdu z haciendy s půlmiliónem v

kufříku. Musel bych udělat pár kurýrních letů, abych to srovnal. A peníze bych nikdy nemusel vracet. Na druhé straně, kdybych je podrazil, postarali by se zatraceně dobře o to, abych za to také zaplatil. Mají svá pravidla. Když podle nich žijete, jste celkem v bezpečí. Když ne, měl byste si radši sbalit kufry."

"O té nemilosrdnésti vím. A kdo je hlavou toho všeho?"

"Jsou tak chytří, jak to potřebují. A ty chytré, které nemají, si koupí. Mohou si koupit všechno, každého. Nepodceňujte je. Jejich bezpečnostní systémy jsou ty nejmodernější, takové, jaké my dáváme do sil pro mezikontinentální balistické rakety - kurva, možná, že ještě lepší. Jsou chráněni tak, jako my chráníme svého prezidenta, až na to, že jejich střelci nejsou tak svázáni předpisy o střetu. Řekl bych, že nejlepším ukazatelem, jak se vyznají, je to, že se spojili do kartelu. Došlo jim, že války gangů stojí každého něco, a tak vytvořili volné společenství. Není to dokonalé, ale funguje to. Lidé, kteří se pokusí jejich obchody narušit, obyčejně skončí jako mrtvoly. V Medellínu se dá umřít snadno."

"A co policie? Soudy?"

"Místní to zkusili. No, a byla spousta mrtvých policajtů, spousta mrtvých soudců, jako důkaz," řekl Larson se zavrtěním hlavy. "Chce to hodně, aby lidi makali dál, i když nevidí výsledky. A pak si do toho ještě přidejte peníze. Jak často člověk dokáže odejít od kufříku plného nezdaněných stodolarovek? Zvlášť, když alternativou je smrt vás samotného i vaší rodiny. Kartel je chytrý, příteli, a je trpělivý, a má zdroje, které potřebuje, a také je dost bezohledný, že by vyděsil i nacistického veterána. Vzato kolem a kolem, je to tedy už nějaký nepřítel." Larson ukázal na šedou šmouhu v dálce. "Tamhleto je Medellín. Drogové hnízdo, všechno to v tom jednom městečku v údolí. Vyřídila by to jedna atomovka, dejme tomu dvě megatuny, exploze takových tisíc metrů nad zemí. Tak si říkám, jestli by ti ostatní v zemi proti tomu vůbec něco namítali...?"

Tohle Larsonovi vysloužilo pohled od jeho pasažéra. Larson zde žil, znal spoustu lidí, a některé měl dokonce rád, jak právě řekl. Ale jeho nenávist vůči nim jeho profesionálním nadhledem občas pronikla. Ten nejlepší druh dvojakosti. Tenhle člověk má v CIA opravdu budoucnost, říkal si Clark. Mozek i vášeň. Kdyby uměl mezi obojím udržet náležitou rovnováhu, někam by to dotáhl. Clark sáhl do svého vaku pro fotoaparát a dalekohled. Jeho zájem se netýkal samotného města.

"Hezká místa, co?"

Drogoví bossové si dávali stále víc záležet na bezpečnosti. Temena kopců kolem města byla zbavována stromů. Clark napočítal nejméně tucet nových obydlí. Obydlí, pomyslel si se zlostně znechuceným odfrknutím. Spíš zámky. Hradbami obehnané pevnosti. Rozlehlé obytné prostory, obklopené nízkými zdmi, opět obklopenými stovkami metrů holých, příkrých svahů. To, co lidé shledávají na italských vesnicích a bavorských zámcích malebným, je jejich elegantní umístění. Vždycky na temeni kopce nebo hory. Člověk si mohl docela dobře představit práci, kterou si takové hezké místo vyžádalo - vymýtit stromy, dopravit nahoru po svahu kamenné kvádry a nakonec mít výhled na krajinu, prostírající se na míle daleko. Ale zámky ani vesnice se na takových místech nestavěly pro nic za nic; tyhle domy také ne. Výšiny znamenaly, že se k nim nikdo nemohl přiblížit nepozorovaně. Vymýcený prostor kolem těchto domů byl znám pod stručným vojenským označením zóna smrti, volné pole pro palbu automatickými zbraněmi. Každý dům měl jedinou silnici k jediné bráně. Každý dům měl přistávací plochu pro vrtulníky, aby se mohl urychleně evakuovat. Zeď kolem každého domu byla postavena z kamene, který zastaví každý projektil, až do ráže .50. Dalekohled mu ukázal, že těsně podél každé zdi vede štěrková nebo betonová cestička, po které procházejí stráže. Rota vycvičené pěchoty by měla s útokem na některou z haciend co dělat. Snad útok s vrtulníky, podporovaný minomety a dělovými čluny... Prokrista, říkal si Clark, na co to myslím?

"Co plány domů?"

"Nic těžkého. Tahle místa navrhovaly tři stavitelské firmy. Tam nejsou bezpečnostní opatření nijak zvlášť dobrá. A mimochodem, byl jsem na večírku jedné z nich - zrovna přede dvěma týdny. Řekl bych, že tohle je oblast, ve které nejsou tak šikovní. Rádi svoje obydlí předvádějí. Mohu obstarat půdorysy. Družicové snímky ukážou sílu stráží, garážování vozidel, všechno."

"To dělají," řekl Clark s úsměvem.

"Můžete mi říci, proč přesně tu jste?"

"No, chtějí vyhodnocení fyzických charakteristik terénu."

"To vidím. Sakra, to bych mohl docela dobře udělat zpaměti." Larsonova otázka nebyla ani tak zvědavost, jako spíš mírná rozmrzelost nad tím, že ho nepožádali, aby tuhle práci udělal sám.

"Víte, jak to v Langley chodí," byl výrok, jejž Clark použil, aby od připomínky odvedl pozornost.

Ty jsi pilot - to Clark neřekl. Ještě jsi netáhl ranec na zádech pustinou. Já ano. Kdyby Larson věděl, co má Clark za sebou, mohl si to dát snadno dohromady, ale to, co Clark pro CIA udělal a co dělal, než do ní vstoupil, nebylo nijak obecně známo. Vlastně to vůbec sotva kdo věděl.

"Utajení, pane Larsone," řekl Clark po chvíli.

"Rozumím," souhlasil pilot přes palubní telefon.

"Uděláme přelet pro snímkování."

"Nejdřív se stavím zpátky na letišti. Ať to vypadá jako že nic."

"Tak dobrá," souhlasil Clark.

"Co rafinování?" zeptal se Clark na cestě zpátky do El Dorada.

"Hlavně na jihozápad odtud," odpověděl Larson a stočil letoun ven z údolí. "Sám jsem neviděl ani jednu laboratoř - v tom nepracuju, a oni to vědí. Když je chcete vystopovat, obhlédněte to v noci s infračerveným zařízením, ale je těžké najít je. Hrome, jsou přenosné a snadno se instalují a přepravují. Celou soupravu naložíte na obyčejné nákladní auto a příští den ji postavíte na kilometry daleko."

"Není tu tolik silnic..."

"A co chcete dělat - snad prohledávat každý náklaďák, co jede kolem?" zeptal se Larson. "A kromě toho, můžete je naložit na lidi, když chcete. Pracovní sílaje tu levná. Ti na druhé straně jsou chytří a přizpůsobiví."

"Jak je do toho zapojena místní armáda?" Clark měl úplné zprávy, samozřejmě, ale věděl také, že místní pohled na věc nemusí být stejný jako pohled Washingtonu - a může být správný.

"Zkusili to. Jejich největším problémem je udržovat své síly -jejich vrtulníky nejsou ve vzduchu ani dvacet procent času. Znamená to, že moc operací nedělají. Znamená to, že když to někdo schytá, nemusí lékařská pomoc přijít hodně rychle - a to škodí výkonu, když už operace podnikají. A i tak - můžete hádat, kolik vláda platí dejme tomu kapitánovi. A teď si představte, že toho kapitána někdo potká v místním baru, koupí mu drink a pohovoří s ním. Řekne kapitánovi, že by se mu mohlo hodit být zítra v noci v jihozápadním koutě svého sektoru - no, kdekoliv kromě severovýchodního sektoru, jo? Když se rozhodne hlídkovat v oné části své oblastí, ale ne jinde, dostane sto tisíc dolarů. No, a ta druhá strana má dost peněz na to, aby mu zaplatila předem, jen aby viděla, jestli bude spolupracovat. Něco jako když zašijete peníze. Jak ukáže, že se dá koupit, přejdou na menší, ale pravidelné placení. Druhá strana má také dost zboží na to, aby ho mohla nechat tu a tam něco doopravdy najít, když vědí, že je jejich, aby to vypadalo, že je dobrý. Ten kapitán jednou vyroste a je z něj plukovník, který má pod kontrolou mnohem větší území... Ne, že by to byli špatní lidé, je to jen proto, že je to tak zkurveně beznadějné. Právní instituce jsou tu křehké a - kruci, podívejte se, jak to vypadá u nás doma, prokrista. Já -"

"Já nikoho nekritizuju, Larsone," řekl Clark. "Ne každý na sebe může vzít beznadějný úkol a vydržet u toho." Otočil se, vyhlédl postranním okénkem a usmál se sám pro sebe. "Člověk musí být trochu blázen, aby to udělal."

5

Začátky

Chavez se probudil s bolestí hlavy, jaká doprovází první setkání s řídkou atmosférou, s oním druhem bolesti, jež začíná hned za očima a šíří se do celé hlavy. I přes to byl rád. Během své služby v armádě se mu ještě nikdy nestalo, aby se neprobudil několik minut před budíčkem. Umožnilo mu to přejít ze spánku do stavu bdění a probouzení se lépe snášelo. Otočil hlavu doprava a doleva a prozkoumal okolí v ranním oranžovém přísvitu, pronikajícím okny bez záclon.

Budovu by nazval kasárnami každý, kdo v nějakých kasárnách pravidelně nežil. Chavezovi připadala spíš jako lovecký tábor, odhad, který byl úplně přesný. Noclehárna, sto osmdesát čtverečních metrů, říkal si. Napočítal celkem čtyřicet prostých kovových kavalců, každý s tenkou vojenskou matrací a hnědou vojenskou přikrývkou. Prostěradla však byla na míru, s pryžovými proužky v rozích, a tak usoudil, že tady nebude žádná buzerace kolem stlaní, a to bylo fajn. Podlaha byla holá, z navoskovaných borových prken, a klenutý strop podpíraly místo ohoblovaných trámů chlazené borové kmeny. Seržant nedokázal pochopit, že během lovecké sezóny lidé - bohatí lidé - opravdu platí za to, aby v tomhle žili; důkaz, že peníze ještě nikomu nedávají automaticky rozum. Chavezovi se kasárenský život nijak moc nezamlouval a jediný důvod, proč nepožádal o soukromý byt v nedalekém Fort Ordu, byla jeho touha ušetřit na tu Corvettu.

Aby byla iluze úplná, v nohách každého lůžka byl opravdový vojenský kufřík z přebytečných armádních zásob.

Uvažoval o tom, že se vztyčí na loktech, aby se podíval oknem, ale věděl, že na to stejně brzy dojde. Byli dvě hodiny jízdy od letiště a při příjezdu přidělili každému v budově kavalec. Ostatní kavalce už byly obsazeny spícími, chrápajícími muži; samozřejmě vojáky. Jenom vojáci takhle chrápou. Připadlo mu to jako osudové znamení. Jediným důvodem, proč mladí lidé spí a chrápou hned po desáté hodině v noci, je únava. Tohle tady nebude žádná dovolená. No, to nakonec nebylo nic překvapivého.

Budíček přišel v podobě elektrického bzučáku, onoho druhu, který připomíná levný budík. To bylo dobré. Žádná trubka - trubky ráno - to nenáviděl. Jako většina vojáků z povolání znal Chavez cenu spánku a buzení nebylo žádným důvodem k oslavě. Kolem něho se okamžité začala hýbat těla za doprovodu obvyklého brumlání a sprostého klení. Shodil ze sebe přikrývku a překvapilo ho, jak je podlaha studená.

"Který ty jsi?" zeptal se muž na vedlejším kavalci a zíral do podlahy.

"Chavez, štábní seržant, Bravo, Třetí od Sedmnáctého."

"Vega. Já taky. Rota hlavního stanu, První od Dvaadvacátého. Tys přišel včera v noci?"

"Jo. O co tady půjde?"

"No, vlastně ani nevím, ale včera nám dali do těla," řekl štábní seržant Vega. Natáhl ruku. "Julio."

"Domingo. Říkej mi Ding."

"Odkud jsi?"

"LA."

"Já z Chicaga. Tak pojď." Vega vstal. "Jedno je na tomhle místě fajn - teplá voda, můžeš jí mít, kolik chceš, a žádná onanie s udržováním domácnosti. Ještě kdyby tak na noc pustili to zasraný topení..."

"A kde to ksakru jsme?"

"V Coloradu. Vím akorát to. O moc víc ne." Oba seržanti se připojili k volnému zástupu mužů, mířících do sprch.

Chavez se rozhlédl. Nikdo z nich neměl brýle. Každý vypadal pořádně ve formě, i když se vzalo v úvahu, že to jsou vojáci. Pár z nich byli zjevně vzpěrači, ale většina, jako Chavez, vypadala jako hubení a šlachovití vytrvalostní běžci. Další věc byla tak zřejmá, že mu trvalo půl minuty, než si jí povšiml. Všichni to byli Latinoameričané.

Sprcha pomohla. Byla tu pěkná, vysoká hranická nových ručníků a dost umyvadel, takže každý měl kde se oholit. A kabiny toalet měly dokonce dveře. Až na ten řídký vzduch, říkal si Chavez, tohle místo nabízí opravdové možnosti. Ten, kdo to tu řídil, jim dal pětadvacet minut na to, aby si to dali dohromady. Bylo to tu skoro civilizované.

Civilizace skončila přesně v 06.30. Muži si oblékli uniformy, k nimž patřily pevné vysoké boty, a vyšli ven. Tam Chavez viděl čtyři muže, stojící v řadě. Museli to být důstojníci. Dalo se to poznat z jejich postoje a výrazu. Za těmi čtyřmi stál další, starší člověk, který také vypadal a choval se jako důstojník, jenže... ne tak docela, říkal si Chavez.

"Kam mám jít?" zeptal se Ding Vegy.

"Máš se držet se mnou. Třetí družstvo. Kapitán Ramírez. Ostrý parchant, ale dobrý chlap. Doufám, že rád běháš, hermano."

"Pokusím se, abych vám to neposral," odpověděl Chavez.

Vega se s úsměvem otočil. "Zrovna takhle jsem to řekl."

"Dobré jitro, lidi!" zahalekal hlas toho staršího. "Pro ty, kdo mě neznají - jsem plukovník Brown. Vy noví, vítejte v naší malé horské skrýši. Už jste rozděleni do družstev, a pro informaci vás všech, jsme teď kompletní. Takhle je to celý tým."

Chaveze nepřekvapovalo, že Brown je jediný, kdo tu nevypadá jako Latinoameričan. Nevěděl však, proč ho to nepřekvapovalo. Ostatní čtyři vykročili ke shromážděným vojákům. Byli to instruktoři tělesné výchovy. To se dalo vždycky poznat podle čistých bílých triček a podle přesvědčení, že mohou každého zpracovat tak, že nevstane.

"Doufám, že jste se všichni pěkně vyspali," pokračoval Brown. "Začneme den pěknou rozcvičkou..."

"Jistě," zamumlal Vega. "To můžeme před snídaní rovnou zhebnout."

"Jak tu jsi dlouho?" zeptal se Ding potichu.

"Druhý den. Ježíši, doufám, že to bude lehčí. Důstojníci tu už určitě jsou aspoň týden - už po běhu neblijou."

"...a pěkně se proběhneme pět kilometrů horami," domluvil Brown.

"Na tom nic není," poznamenal Chavez.

"To jsem včera taky říkal," odpověděl Vega. "Díky bohu, že jsem přestal s kouřením."

Ding nevěděl, co na tohle říci. Vega byl také od lehké pěchoty z Desátého horského a jako od něho samého, i od něj se čekalo, že dokáže být v pohybu celý den s pětadvaceti kilogramy výstroje na zádech. Jenže vzduch byl pěkně řídký, tak řídký, že Chavezovi vrtalo hlavou, jak jsou asi vysoko.

Začali obvyklými denními dvanácti prostnými cvičeními a s počtem opakování to nebylo tak hrozné, ačkoliv Chavez se začal mírně potit. Byl to až běh, který mu ukázal, jak tu půjde do tuhého. Když slunce vystoupilo nad hory, mohl si vytvořit představu o tom, co je tohle za zemi. Tábor byl usazen na dně údolí a zaujímal téměř padesát akrů skoro rovného terénu. Všechno ostatní vypadalo jako svislé, ale při bližším zkoumání se ukázalo, že to jsou svahy se sklonem méně než pětačtyřicet stupňů, tu a tam s odranými borovicemi, které nikdy nedorostou do větší výšky než vánoční borovičky. Všechna čtyři družstva, každé pod vedením seržanta a kapitána, vyrazila různými směry po koňských stezkách, vyšlapaných horskými úbočími. Chavez odhadoval, že během prvních necelých dvou kilometrů překonali výškový rozdíl přes sto padesát metrů po klikatících se stezkách s řadou ostrých zatáček nad sebou, směrem ke skalnatému srázu. Instruktor si odpustil obvyklé odpočítávání, které doprovází běh v útvaru. Stejně to ani nebyl žádný útvar, jen zástup mužů snažících se

udržet krok s robotem bez obličeje, jehož bílé tričko je pobízelo vpřed do zkázy. Chavez, který neběhal na vzdálenost kratší než pět kilometrů, a poslední dva roky denně, lapal po dechu po prvních necelých dvou kilometrech. Chtělo se mu říci něco jako: "Tady kurva není vůbec vzduch!" Ale nechtěl plýtvat kyslíkem. Potřeboval pro svůj krevní oběh každou maličkou molekulu.

Instruktor se zastavil pod skalním srázem, aby se ujistil, že všichni dorazili, a Chavezovi, zarputile klusajícímu na místě, se naskytl výhled hodný fotografie Ansela Adamse - navíc v plném světle ranního slunce. Ale jeho jedinou myšlenkou, když dohlédl přes šedesát kilometrů daleko, byla hrůza z toho, že je bude muset všechny uběhnout.

Panebože, a já myslel, že jsem ve formě!

Hergot, já jsem ve formě!

Dalšího půldruhého kilometru vedlo podél linie hřebene na východ a slunce doslova ničilo oči, které musely zůstávat bdělé. Byla to úzká stezka a sejít z ní by znamenalo bolestivý pád. Instruktor postupně přidával na tempu, nebo to alespoň tak vypadalo, až znovu zastavil u dalšího skalnatého srázu.

"Pohyb, běžím, běžím!" zavrčel na ty, kteří mu stačili. Pozadu zůstali jen dva, oba noví, říkal si Chavez, a byli pozadu jen o dvacet metrů. Člověk mohl vidět na jejich obličejích stud i odhodlání stačit ostatním. "No tak, lidi, odtud už je to z kopce."

A bylo, většinou, bylo to ale o to nebezpečnější. Nohy podlamující se únavou, která se dostavuje s nedostatkem kyslíku, si musely poradit s klesajícím svahem, přecházejícím z povlovného do nebezpečně příkrého, se spoustou uvolněných kamenů pro nepozorné. Tady instruktor zvolnil tempo, asi kvůli bezpečnosti, jak si všichni říkali. Kapitán nechal své muže přejít a zaujal místo vzadu, aby měl všechno na očích. Teď už viděli tábor. Pět budov. Z komína stoupal kouř a sliboval snídani. Chavez viděl přistávací plochu pro vrtulníky, půl tuctu vozidel - všechna s náhonem na čtyři kola - a něco, co mohla být jedině střelnice. Nikde nebyly v dohledu žádné známky jiných obydlí a seržant si uvědomil, že ani široký výhled, který předtím měl, neoddhalí žádné budovy blíž než osm nebo deset kilometrů. Nebylo těžké spočítat si, proč byla tahle oblast tak řídce osídlena. Ale v tomto okamžiku neměl na nějaké hluboké úvahy ani čas ani energii. S očima upřenýma na stezku se Ding Chavez soustředil na to, kam šlape, a na tempo. Zaujal místo vedle jednoho z těch, kteří se předtím opozdili, a dával na něj pozor. Chavez už na družstvo myslel jako na své, a vojáci mají dávat jeden na druhého pozor. Ale muž se už vzpamatoval. Hlavu nyní držel vzhůru, ruce zaťaté do pevných, odhodlaných pěstí, a jeho mocné výdechy měly v sobě cílevědomost, když se stezka konečně vyrovnala a oni se blížili k táboru. Jiná skupina přicházela z opačné strany.

"Tak, seřadit!" zavolal kapitán Ramírez, vůbec poprvé. Prošel kolem svých lidí a zaujal instruktorovo místo; ten poodstoupil, aby mohli projít. Chavez si všiml, že se ten mizera vůbec nepotí. Třetí družstvo se seřadilo za svým důstojníkem do dvojstupu.

"Družstvo! Pochodem - v chod!" Všichni zpomalili do pravidelného pochodového kroku. To ulevilo nohám i plicím, povědělo jim, že nyní patří svému kapitánovi, a připomnělo jim, že jsou pořád součástí pozemní armády. Ramírez je dovedl před kasárna. Kapitán nenařídil zpívat do kroku; kapitánovi to myslí, říkal si Chavez, natolik, že ví, že nikdo na to nemá dost dechu. Julio měl podle všeho pravdu. Ramírez by mohl být dobrý nadřízený.

"Družstvo, zastavit - stát!" Ramírez se otočil. "Pohov. No, nebylo to tak zlé, co?"

"Madre de Diós!" ozval se tichý hlas. V zadní řadě kdosi chtěl zvracet, ale nebylo co.

"Tak fajn." Ramírez se na své lidi usmál. "Tahle výška je opravdu prevít. Ale já tu jsem už dva týdny. Na tohle si rychle zvyknete. Za dva týdny budeme běhat pět kilometrů denně s plnou polní a bude vám úplně nádherně."

Hovno. Chavez tuhle myšlenku sdílel s Juliem Vegou a přitom věděl, že

kapitán Ramírez má samozřejmě pravdu. První den ve výcvikovém táboře byl těžší než tohle... ne?

"Bereme to s vámi zlehka. Máte hodinu na vydýchání a na snídani. S jídlem pomalu; odpoledne si dáme ještě jeden menší běh. V 08.00 se zde shromáždíme na výcvik. Rozchod."

"Nu?" zeptal se Ritter.

Seděli na stinné verandě starého plantážnického domu na ostrově St. Kitts. Clarkovi vrtalo hlavou, co tu asi kdy pěstovali. Nejspíš cukrovou třtinu, ačkoliv teď tu nebylo nic. To, co kdysi bylo plantážnickým sídlem, mělo zřejmě vypadat jako ostrovní útočiště velkokapitalisty a jeho sbírky milenek. Ve skutečnosti patřilo CIA, která ho používala jako neformální poradní středisko, zvlášť pěkné, bezpečné místo pro vytěžování významných přeběhlíků, i pro další, světáčtější účely - jako třeba dovolenou pro některé výše postavené členy exekutivy.

"Podkladové informace byly celkem hodně přesné, ale podcenily fyzické obtíže. Nechci kritizovat lidi, co to všechno dali dohromady, to ne. Člověk prostě musí věci vidět na vlastní oči, aby jim věřil. Bude to tam hodně těžké." Clark se v proutěné židli protáhl a sáhl po svém pití. Jeho osobní hodnostní postavení v CIA bylo o mnoho úrovní níž pod postavením Ritterovým ale Clark byl jedním z hrstky pracovníků CIA, jejichž postavení bylo jedinečné. To, spolu se skutečností, že pro náměstka pro řízení operačního oddělení často osobně pracoval, mu vydláždilo cestu k právu udělat si v jeho přítomnosti pohodlí. Ritterův vztah k mladšímu muži nebyla úcta, ale prokazoval mu značný respekt. "Co admirál Greer?" zeptal se Clark. Byl to vlastně James Greer, kdo ho před mnoha lety získal.

"Nevypadá to nijak dobře. Nanejvýš pár měsíců."

"Krucifix." Clark upřeně hleděl do svého nápoje, pak vzhlédl. "Tomu člověku vděčím za mnohé. Vlastně za celý svůj život. Nemohou něco udělat?"

"Ne, už se to moc rozšířilo. Mohou mu jen ulevit, víc asi nic. Škoda. Je to i můj přítel."

"Ano, pane, já vím." Clark dopil a vrátil se k práci. "Pořád ještě přesně nevím, co máte na mysli, ale jít po nich v jejich domech - na to můžete zapomenout."

"Tak moc je to těžké?"

Clark přikývl. "Ano, tak moc. Je to práce pro pěchotu s pořádnou podporou, a i pak budete mít ztráty. Podle toho, co říká Larson, ty bezpečnostní jednotky, co tihle týpky mají, jsou moc dobré. Předpokládám, že byste mohl zkusit pár jich koupit, ale pravděpodobně už teď jsou placeni dost dobře, a tak by to mohlo vybouchnout." Důstojník se neptal, jaký je skutečný úkol, ale měl za to, že jde o to vyhrabat pár živých lidí a šoupnout je do Států, kde by se pak mohli předložit v dárkovém balení některé úřadovně FBI nebo možná i některému soudu Spojených států. Jako všichni ostatní, i on hádal špatně. "A chytit někoho venku - to je to samé. Dělají všechna obvyklá bezpečnostní opatření - nepravidelný časový rozvrh, měnící se trasy, a všude, kam se hnou, mají ozbrojený doprovod. Takže čapnout někoho z nich v letu znamená mít dobré zpravodajské informace, a to znamená mít někoho mezi nimi. Larson má tak blízko k tomu, aby se mezi ně dostal, jako snad nikdo, koho jsme tam kdy měli, ale ani tak není dost blízko. Když se pokusíme dostat ho blíž, dostaneme ho akorát někam, kde ho zabijí. Poskytl nám pár dobrých údajů - Larson je dobrý hoch - a riziko takového pokusu je příliš velké. Předpokládám, že místní lidé zkusili..."

"Ano, zkusili. Šest z nich skončilo jako mrtví nebo nezvěstní. Informátoři to samé. Spousta jich zmizí. Mezi místními lidmi je plno špiclů. Nemohou provádět žádné operace moc dlouho, aniž by riskovali své vlastní lidi. Dělejte to dost dlouho, a lidi přestanou být ochotní ke spolupráci."

Clark pokrčil rameny a pohlédl k moři. Od obzoru připlouvala loď s bílým

trupem. "Asi mě nemělo překvapit, jak těžké je dostat se těm hajzlům na kůži. Larson měl pravdu, mozky, které ještě nemají, si mohou koupit. Kde najímají své poradce?"

"Volný trh, hlavně Evropa, a -"

"Myslím profesionální zpravodajce. Musí mít nějaké opravdu pořádné špiony."

"No, je tu třeba Felix Cortez. Jsou to jenom pověsti, ale to jméno se objevilo za posledních pár měsíců několikrát."

"Plukovník kubánské zpravodajské služby, který zmizel," poznamenal Clark. Kubánská zpravodajská služba, DGI, byla organizována podle modelu sovětské KGB. O Cortezovi existovaly zprávy, že spolupracuje s Macheteros, portorikánskou teroristickou skupinou, kterou FBI během posledních několika let z větší části vyřídila. Dalšího plukovníka kubánské zpravodajské služby, jménem Filiberto Ojeda, FBI zatkla, načež Cortez zmizel. Takže se rozhodl zůstat za hranicemi své země. Další otázka: rozhodl se Cortez pro tohle nejsilnější odvětví svobodného podnikání, nebo dosud pracuje pod kubánským vedením? Ať tak či onak, kubánskou zpravodajskou službu cvičila KGB. Její vyšší představitelé byli absolventy akademie KGB. Proto to byli protivníci hodní respektu. Cortez docela jistě. Ve spise, který FBI o Cortezovi měla, se o něm hovořilo jako o géniovi v kompromitování lidí, aby od nich získal informace.

"Larson o tomhle ví?"

"Jo. To jméno zaslechl na nějakém večírku. Samozřejmě, pomohlo by, kdybychom věděli, jak ten zatracený Cortez vypadá, ale jediné, co máme, je popis, který se hodí na polovičku lidí na jih od Rio Grande. Nedělejte si starosti, Larson ví, jak si dávat pozor, a kdyby něco, má svoje soukromé letadlo, aby vypadl. Jeho rozkazy jsou pro tenhle případ jednoznačné. Nechci o vycvičeného důstojníka pro práci v terénu přijít při policejní práci." Ritter dodal: "Poslal jsem vás tam dolů, abyste situaci nově zhodnotil. Víte, jaký je celkový cíl. Povězte, co myslíte, že je možné."

"Dobrá. Máte pravděpodobně pravdu, když jdete po letištích a zůstáváte u získávání zpravodajských informací. S potřebnými prostředky sledování bychom se mohli domáknout míst, kde se to zpracovává, celkem snadno, ale je jich spousta a jejich pohyblivost vyžaduje rychlou reakci, abychom se tam dostali. Řekl bych, že se to podaří dejme tomu tak šestkrát, než chytí vítr. Pak přijdou ztráty, a když darebáci budou mít štěstí, můžeme přijít o celou přepadovou skupinu - jestli o tom vaši lidé uvažují v těchhle dimenzích. Sledovat hotový produkt z míst, kde se zpracovává, je pravděpodobně nemožné bez spousty lidí na zemi - příliš mnoha lidí, než abychom to mohli nějak moc dlouho provádět jako krytou operaci - a i tak bychom z toho moc nevytěžili. V severní části země je plno malých polních letišť, která bychom museli uhlídat, ale Larson si myslí, že by se mohli stát obětí svého vlastního úspěchu. V té oblasti se jim tak dobře podařilo koupit si vojsko i policii, že by mohli začít používat letiště podle pravidelného režimu. Když ty nasazené skupiny budou pracovat obezřetně a nenápadně, dalo by se předpokládat, že by mohly operovat několik měsíců - to je možná trochu nadsazené - než bychom je museli odtamtud vytáhnout. Potřebuji vidět ty skupiny, vidět, jak jsou dobré."

"To mohu zařídit," řekl Ritter. Už se rozhodl, že Clarka do Colorada pošle. Clark byl ten nejlepší, kdo jejich schopnosti může vyhodnotit. "Pokračujte."

"To, co dáváme dohromady, půjde dobře tak měsíc nebo dva. Můžeme sledovat, jak jejich letadla vzlétají, a zavolat předem všem dalším, kdo v tom jedou." Tohle byla jediná součást operace, o které Clark věděl. "Takhle dlouho jim to můžeme znesnadňovat, ale nedoufal bych, že o nějak moc déle."

"Malujete to pěkně černě, Clarku."

Clark se naklonil dopředu. "Pane, když chcete provádět krytou operaci a získat použitelné taktické zpravodajské údaje proti protivníkovi, který své

vlastní operace provádí tak decentralizovaně - ano, možné to je, ale jen po omezenou dobu a jen s omezeným výsledkem. Když zvýšíte množství prostředků ve snaze operaci zefektivnit, nabeton to vybouchne. Taková operace se provádět dá, ale nemůže trvat dlouho. Nevím, proč si s tím vůbec dáváme tu práci." To nebylo tak úplně pravda. Clark zcela správně předpokládal, že důvodem je to, že je rok voleb, to však nebyla připomínka, jakou by si důstojník z terénu mohl dovolit - zvlášť, když byla pravdivá.

"To, proč si s tím dáváme tu práci, se vás zrovna nijak moc netýká," zdůraznil Ritter. Hlas nezvýšil. Nemusel, a Clark nebyl někdo, kdo se dá zastrašit.

"Dobrá, ale takhle to není vážný podnik. To je stará písnička, pane. Dejte nám úkol, který můžeme splnit, ne úkol, který splnit nemůžeme. A tohle myslíme vážně, ne?"

"A co vás napadá?" zeptal se Ritter.

Clark mu to řekl. Ritter během odpovědi na svou otázku neprozrazoval výrazem obličeje nijak moc ze svých pocitů. Na Clarkovi je pěkné to, říkal si Ritter, že je to jediný člověk v CIA, který dokáže o těchto věcech hovořit klidně a bez emocí - a myslet vážně to, co říká. Bylo pár takových, pro něž by podobný hovor byl zajímavým duševním cvičením, vlastně neprofesionálními úvahami, vyplývajícími vědomě či podvědomě z četby špionážních románů. Páni, nebylo by to fajn, kdybychom mohli... Široká veřejnost věřila, že Ústřední zpravodajská služba zaměstnává v téhle oblasti činnosti nádherně vysoký počet profesionálů a expertů. Nezaměstnávala. Dokonce i KGB se od takových věcí distancovala a tento druh práce přenesla na Bulhary - na něž jejich druzi hleděli jako na neohrabané barbary - nebo rovnou na třetí stranu, jako třeba teroristické skupiny v Evropě nebo na Středním východě. Politická cena za takové operace byla příliš vysoká a navzdory utajovací mánii, pěstované všemi zpravodajskými službami na světě, se všechny takové věci nakonec vždycky dostaly ven. Od doby, kdy Ritter absolvoval Farmu na York Riveru, se svět hodně zcivilizoval; to považoval za dobré, byly však chvíle, kdy návrat ke starým dobrým časům vábil nabídkou možností, jak řešit problémy, které ještě zůstaly.

"Jak moc obtížné by to bylo?" zeptal se Ritter, zaujat.

"S náležitou podporou a nějakými dalšími zdroji - je to na to šup." Clark vysvětlil, jaké speciální zdroje jsou třeba. "Všechno, co doposud udělali, nám hraje do ruky. To je právě ta chyba, které se dopustili. Jejich představy o obraně jsou konvenční. Pořád to samé. Je to otázka toho, kdo první stanoví pravidla hry. Jak to vypadá teď, všichni hrají podle stejných pravidel, a ta pravidla, jak je uplatňujeme u nás, dávají výhodu druhé straně. Zdá se, že to pořád nemůžeme pochopit. Pořád necháváme stanovit pravidla tu druhou stranu. Můžeme je rozzlobit, můžeme jim způsobit nesnáze, ubrat jim něco z jejich zisků, ale, ksakru, při tom, co jsme už udělali, je to akorát taková menší obchodní ztráta. Vidím jen jediné, čím se to dá změnit."

"A to je...?"

"Jak by se vám líbilo bydlet v takovémhle domě?" zeptal se Clark a podal mu jeden ze svých snímků.

"Frank Lloyd Wright se setkává s Ludvíkem Šíleným," poznamenal Ritter s tichým zasmáním.

"Člověk, který si stavbu toho domu zadal, si pěstuje ego, pane. Zmanipulovali celé vlády. Všichni říkají, že jsou vláda, z praktických důvodů. Totéž říkali v Chicagu v dobách prohibice, že město řídí vlastně Al Capone - akorát jedno město, pravda? No, a tihle lidé jsou na cestě k tomu, aby řídili celou zemi, a všechny ostatní si najímali. Takže řekněme, že skutečně mají de facto moc jako vláda. Do toho započítejte ego. Dřív nebo později se začnou chovat jako vláda. Já vím, že pravidla neporušíme. Ale nepřekvapilo by mě, kdyby oni z nich jednou či dvakrát vybočili, jen tak, aby viděli, co by jim mohlo projít. Chápete, co tím myslím? Pořád víc a víc překračují své hranice,

a ještě nikde nenarazili na žádnou zeď, nějakou, která by jim ukázala, kde přestat."

"Johne, z vás se stává psycholog," poznamenal Ritter s nepatrným pousmáním.

"Možná, že ano. Tihle hoši kšeftují s návykovými drogami, že ano? Většinou je sami neberou, ale myslím, že jsou ve vleku nejsilnějšího narkotika, které existuje."

"Moci."

Clark přikývl. "Dřív nebo později se předávkují. A v tom momentě, pane, někdo začne vážně uvažovat o tom, co jsem právě navrhl. Když se dostanete mezi ty nahoře, věci se trochu mění. Samozřejmě, je to politické rozhodnutí."

Byl pánem všeho, kam dohlédl. Přinejmenším, tohle byla věta, která se vybavovala v mysli, a jako všechny takové aforismy to mohla být pravda a zároveň i nepravda. Údolí, do kterého se díval, mu celé nepatřilo, kus země, na němž stál, neměřil víc než tisíc hektarů, a jeho vidina zahrnovala milion. Ale ani jediný člověk žijící tam, kam dohlédl, nemohl žít dál, pokud by on tak nerozhodl. To byl jediný druh moci, na kterém záleželo, a byl to druh moci, který uplatňoval tolikrát, že se to ani nedalo spočítat. Úsečné odmítavé gesto ruky, mimochodem pronesená poznámka před společníkem, a tak se staniž. Ne, že by u něho šlo všechno jakoby mimochodem - smrt byla vážná věc - ale věděl, že to tak může jít. Byl to druh moci, z níž by mohl člověk zešílet, to věděl. U svých obchodních společníků se s tím setkal, často k jejich škodě, už několikrát. On ale studoval běh světa a také dějiny. U někoho, kdo si zvolil takový obor činnosti jako on, bylo nezvyklé, že byl přívržencem dobrého vzdělání, něco, co mu vnutil jeho otec, jeden z průkopníků. Jedna z věcí, která ho v životě nejvíc trápila, bylo, že za to nikdy neprojevil vděčnost. V ekonomii se proto vyznal stejně dobře jako kterýkoliv univerzitní profesor. Rozuměl tržním silám a trendům.

A rozuměl historickým silám, které je vyvolávaly. Studoval marxismus, ačkoliv marxistický světový názor odmítal z řady důvodů, věděl, že je v něm nejedno zrnko pravdy, smíchané s všemožnými politickými bláboly. Zbytek jeho profesního vzdělání byl to, čemu Američané říkali "praktická výuka". Zatímco jeho otec pomáhal vynalézt zcela nový způsob, jak tenhle obchod provozovat, on přihlížel, radil a jednal. Pod vedením svého otce prozkoumával nové trhy a vybudoval si pověst opatrného, důkladného plánovače, často hledaného, avšak nikdy přistiženého. Byl zatčen pouze jednou, ale když dva ze svědků zemřeli, ostatní začali být zapomnětliví, a tak jeho přímou zkušenost s policií a soudy ukončili.

Považoval se za něco, co bylo přeneseno z jiného věku - za klasického bezohledného kapitalistu Ameriky devatenáctého století, "loupeživého barona". Ti před sto lety položili napříč Spojenými státy železnici - na tu zemi byl skutečným odborníkem - a rozdrtili vše, co jim stálo v cestě. Indiánské kmeny - s těmi se zacházelo jako s dvounohými protějšky prérijních bizonů. Byli jednoduše smeteni z cesty. Odbory - zneškodněny najatými kriminálníky. Vlády - podpláceny a svrhovány. Tisk - ponechán, aby si hýkal dál... do té doby, než mu naslouchalo příliš mnoho lidí. Z toho příkladu si vzal poučení. Místní tisk už nebyl nijak hrozně moc otevřeně výmluvný, ne už poté, co přišel na to, že jeho pracovníci jsou smrtelní. Tihle železniční "baroni" si vystavěli palácové domy na zimu v New Yorku a "chaty" na léto v Newportu. Samozřejmě, on měl problémy, s nimiž se oni nesetkali, ale každý historický model se zhroutí, když se dovede příliš daleko. Také se rozhodl ignorovat fakt, že Gouldové a Harrimani vybudovali něco, co bylo pro jejich společnost užitečné, ne destruktivní. Další poučení, které si z minulého století vzal, bylo, že hrdlořezská konkurence je vlastně plýtvání. Přemluvil svého otce, aby své konkurenty vyhledával. Už tehdy byly jeho přesvědčovací schopnosti hodné úcty. Moudře se tak stalo v době, kdy nebezpečí od vnějších sil udělalo ze

spolupráce přitažlivou věc. Bylo lépe spolupracovat, jak zněly důvody, než mrhat časem, penězi, energií a krví - a zvyšovat svou vlastní osobní zranitelnost. A fungovalo to.

Jmenoval se Ernesto Escobedo. V Kartelu byl jedním z mnoha, ale většina z jeho společníků by přiznala, že jeho hlasu naslouchají všichni. Nemuseli všichni souhlasit, ne všichni se sklonili před jeho vůlí, ale jeho myšlenkám se vždy dostalo pozornosti, které si zasloužily, protože se ukazovaly jako účinné. Kartel neměl žádného vůdce v pravém smyslu slova, protože Kartel nebyl jedním podnikem, spíše sbírkou vůdců, operujících v rámci úzkého spojenectví - téměř jako výbor, ne však docela; téměř jako přátelé, ale ani to ne. Nabízelo se srovnání s americkou mafií, ale Kartel byl jak civilizovanější, tak divočejší než ona. Escobedo by to formuloval tak, že Kartel je účinněji organizován, i silnější - což byly atributy mladé a vitální organizace oproti organizaci starší a feudální.

Věděl, že synové těchto "loupeživých baronů" využili bohatství, nahromaděného jejich předky, k tomu, aby vytvořili mocenskou elitu, a svému národu začali vládnout díky svým "službám a zásluhám". On však svým synům takovýto odkaz nechat nechtěl. A kromě toho on sám byl, technicky vzato, jedním z druhé generace. Věci šly nyní dopředu rychleji. Nahromadit velké bohatství už netrvalo celý život, a proto, jak si Ernesto říkal, ho svým synům nemusí předávat. Může ho mít celé. Prvním krokem k dosažení jakéhokoli cíle bylo dojít k závěru, že je to cíl možný. On k tomuto závěru už dávno došel.

Jeho cílem bylo vidět, jak se tento závěr uskutečňuje. Escobedovi bylo čtyřicet let a byl to člověk plný síly a sebedůvěry. Produkt, který obstarával jiným, sám nikdy nepoužíval; místo toho si své duchovno upravoval vínem - a to ještě ne často. Číši nebo dvě při obědě; snad nějaký tvrdý alkohol při obchodním jednání se svými společníky, ale častěji Perrier. To mu mezi jeho společníky vyneslo větší respekt. Escobedo je střízlivý, důkladný a seriózní člověk, jak všichni věděli. Pravidelně cvičil a dbal na svůj vzhled. V mládí byl kuřákem, ale ještě zamlada s tím zvykem přestal. Dbal na to, co jí. Jeho matka dosud žila a v třiasedmdesáti letech byla plná síly; její matka totéž v jedenadevadesáti. Jeho otci by minulý týden bývalo bylo pětasedmdesát, nebýt... ale lidé, kteří ukončili život jeho otce, zaplatili i se svými rodinami za svůj zločin hroznou cenu, většinou do Escobedových vlastních rukou. Bylo to něco, na co vzpomínal se synovskou pýchou - jak si vzal manželku toho posledního, zatímco se umírající manžel díval, a pak ji i dvě malé děti zabil před jeho očima, než se naposled zavřely. Netěšilo ho zabíjet ženy a děti, samozřejmě, ale takové věci byly nutné. Ukázal, kdo stojí za víc, a když se zpráva o jeho hrdinském skutku roznesla, bylo nepravděpodobné, že by ještě někdo někdy jeho rodinu obtěžoval. Netěšilo ho to, ale dějiny učí, že drsné lekce se udržují dlouho v paměti. Učí také, že ti, kdo takové lekce opomněli dávat, nebudou mít respekt. A respekt Escobedo vyžadoval nejvíc ze všeho. Tím, že se osobně účastnil vyřízení té věci, místo aby to nechal na najatých vrazích, si v organizaci vysloužil značnou prestiž. Ernesto je přemýšlivý člověk, myslitel, říkali si jeho společníci, ale ví, jak věci zařídit.

Jeho bohatství bylo tak velké, že nemělo význam počítat ho. Měl moc nad životem a smrtí, jako Bůh. Měl hezkou ženu a tři pěkné syny. Když ho znudilo manželské lože, měl výběr milenek. Veškerý přepych, který lze dostat za peníze, měl. Měl domy ve městě dole pod sebou, svou pevnost na vrcholu kopce a ranče nedaleko moře -vlastně obou moří, protože Kolumbie má hranice se dvěma oceány. Na rančích měl stáje plné arabských koní. Někteří z jeho společníků měli býčí arény, ale tenhle sport ho nikdy nezajímal. Jako prvotřídní střelec lovil všechno, co jeho země nabízela - včetně lidí, samozřejmě. Říkal si, že by měl být spokojen. Ale nebyl.

První američtí kapitalisté, "loupeživí baroni", procestovali svět, byli zváni na evropské dvory, prostřednictvím sňatků se zříkali svého původu ve

prospěch oněch vznešených domů - cynismus, říkal si, ale jaksi přece jen cynismus, který se vyplácel a který plně chápal. Byly mu však upřeny úplné svobody ve filozofickém slova smyslu, a ačkoliv důvod pro to byl jasný, přece jen ho uráželo, že člověku s jeho mocí a bohatstvím mohlo být něco upřeno. Přes všechno, čeho se domohl, byly v jeho životě hranice - a co horšího, ty hranice stanovili jiní, s menší mocí. Před dvaceti lety si zvolil svou cestu k velikosti, a i přes svůj zjevný úspěch to, že si zvolil právě tuto cestu, mu upíralo plody, které chtěl, protože méně významní lidé s tím nesouhlasili.

Nebylo tomu tak vždycky všude. "Zákon?" řekl kdysi jeden z velkých lidí, budujících železnice. "Co je mi po zákonu?" A prošlo mu to, cestoval z místa na místo podle libosti a byl uznáván jako osobnost.

Tak proč ne já? ptal se sám sebe Escobedo. Část jeho osobnosti odpověď znala, ale silnější část ji odmítala. Nebyl hlupák, tím spíš ne bláhovec, ale tak daleko se nedopracoval proto, aby mu někdo jiný určoval pravidla jeho života. Ernesto porušil každé pravidlo, jak si usmyslel, a měl z toho prospěch. Dostal se sem tím, že si tvořil svá vlastní pravidla, uzavřel své úvahy. Bude se muset naučit určovat pravidla nová. Oni se naučí jednat s ním podle zásad, které zvolí on. Už ho omrzelo přizpůsobovat se podmínkám druhých. Když došel k tomuto rozhodnutí, začal se zabývat metodami.

Co pracuje ve prospěch druhých?

Odpovědí, která byla nejvíce nasnadě, byl - úspěch. Takový, který nikdo nedokáže porazit, který každý musí uznat. Mezinárodní politika měla právě tak málo pravidel jako kterékoliv jiné větší podnikání, až na jednu věc, která byla důležitá - úspěch. Nakonec, na světě nebyla země, která by neuzavírala spolky s vrahy; stačilo jen, aby ti vrazi přinášeli náležitý efekt. Zabijte milion lidí, a z člověka je státník. Cožpak celý svět nebije čelem o zem před Číňany - a nepozabíjeli miliony svých vlastních lidí? Nesnaží se Amerika vycházet s Rusy - a nepozabíjeli Rusové miliony svých vlastních lidí? Za prezidenta Cartera Američané podporovali režim Pol Pota, který pozabíjel miliony svých vlastních lidí. Za Reagana se Amerika snažila najít modus vivendi s týmiž Íránci, kteří zabili tolik vlastních lidí, včetně těch, kteří Ameriku považovali za přítele - a byli jí opuštěni. Amerika se bratříčkovala s diktátory s krvavýma rukama - někdy pravou, někdy levou - ve jménu realpolitiky, a přitom odmítala podporovat umírněné - pravicové nebo levicové - protože ti třeba náhodou nemuseli být zrovna dostatečně umírnění. Každá země s takovým nedostatkem zásadovosti by jeho i jeho společníky mohla uznat, ne? Tohle byla v Ernestových úvahách ústřední pravda o Americe. Zatímco on má zásady, od nichž se neodchýlí, Amerika je nemá.

Rozklad Ameriky byl v Ernestových očích zjevný. Nakonec, sám

ho živil. Už celá léta síly jeho největšího a nejdůležitějšího trhu lobbovaly pro to, aby se tam toto jeho podnikání legalizovalo. Naštěstí se to žádné z nich nepodařilo. To by byla bývala pro Kartel pohroma, a byl to další příklad, jak určitá vláda nemá dost rozumu na to, aby jednala ve prospěch vlastních zájmů. Americká vláda mohla na tom podnikání vydělat miliardy -jako to udělal on a jeho společníci - avšak nedostávalo se jí jasnozřivosti a rozumu k tomu, aby to udělala. A to si říkají velmoc. Přes všechnu svou domnělou sílu a moc neměli yanquis žádnou vůli, žádnou mužnost. On tam, kde žil, věci řídit dokázal, ale oni ne. Mohli překonávat oceány a naplnit vzduch vojenskými letouny - ale použít je na ochranu vlastních zájmů? Zavrtěl pobaveně hlavou. Ne, Američanů si nelze vážit.

6

Odstrašování

Félix Cortez cestoval s kostarickým pasem. Kdyby si někdo povšiml jeho

kubánského přízvuku, vysvětlil by, že jeho rodina onu zemi opustila, když byl chlapec, ale tomu, aby si toho někdo všiml, se vyhnul pečlivým výběrem místa, kde vstoupil do země. A kromě toho na svém přízvuku pracoval. Cortez hovořil plynně třemi jazyky - vedle své rodné španělštiny anglicky a rusky. Byl to úchvatně hezký muž a jeho tropický vzhled se téměř nelišil od opálení člověka na dovolené. Úpravný knírek a na míru šitý oblek mu dodávaly vzhled úspěšného obchodníka, zářivě bílé zuby z něj dělaly i příjemného člověka. Čekal ve frontě před pultem přistěhovaleckého úřadu na Dullesově mezinárodním letišti a bavil se s ženou, stojící za ním, až postoupil k úředníkovi, tak odevzdaně a beze spěchu jako člověk, který hodně cestuje.

"Dobré odpoledne, pane," řekl úředník a sotva od jeho pasu vzhlédl. "Co vás přivádí do Ameriky?"

"Obchod," odpověděl Cortez.

"Mhm," zamručel úředník. Rychle prolistoval pas a viděl četná vstupní razítka. Ten člověk hodně cestuje a skoro polovina jeho cest během předchozích... čtyř let vedla do Států. Razítka byla rovnoměrně rozdělena mezi Miami, Washington a Los Angeles. "Jak dlouho se zdržíte?"

"Pět dní."

"Něco k proclení?"

"Mám jen šaty a obchodní dokumenty." Cortez pozvedl svůj kufřík.

"Vítejte v Americe, pane Díazi." Úředník dal do pasu razítko a vrátil mu ho.

"Děkuji." Poodstoupil, aby sebral svou brašnu, velkou a už opotřebovanou, s postranní kapsou. Snažil se projít do Ameriky v době, kdy bylo na letišti volno. Nebylo to ani tak kvůli pohodlí jako proto, že to nebyla obvyklá doba pro toho, kdo měl co skrývat. V době, kdy je v hale menší provoz, mají úředníci nadmíru času, aby lidi otravovali, a podél řady zavazadel neběhají psi cvičení na hledání drog. Když chodby letiště nebyly plné lidí, bylo také snazší rozeznat slídily, kteří lidi sledovali, a Cortez/Díaz byl mistrem v tom, jak se vyhnout sledování.

Jeho další zastávka byla u pultu společnosti Hertz, kde si najal velkého chevroleta. Cortez vůči Američanům necítil náklonnost, ale jejich velká auta miloval. Procedura byla jednoduchá. Použil kartu Visa. Mladá žena u pultu mu položila obvyklou otázku, zda nechce vstoupit do Hertzova klubu Číslo jedna. Nabízenou brožurku si vzal s předstíraným zájmem. Jediným důvodem, proč využíval služeb společnosti pronajímající auta víc než jednou, bylo to, že jich nebylo tolik, aby je mohl příliš střídat. Proto také nikdy nepoužil stejný pas víc než dvakrát, stejně jako kreditní karty. V místě nedaleko svého domu měl bohatou zásobu obojího. Přiletěl do Washingtonu, aby se setkal s jedním z lidí, kteří tohle umožňovali.

Nohy měl ztuhlé, ještě když vyšel ven, aby si vyzvedl svůj automobil - mohl jet mikrobusem společnosti, ale seděl už příliš dlouho. Vlhké horko pozdně jarního dne mu připomnělo domov. Ne že by na Kubu vzpomínal nějak s láskou, ale koneckonců mu jeho bývalá vláda poskytla veškerý výcvik, který pro svou nynější práci potřeboval. Všechny ty školní lekce marxismu-leninismu, který lidem, majícím sotva co jíst, říkal, že žijí v ráji. V Cortezově případě měly ten účinek, že mu pověděly, co od života chce. Jeho výcvik v kubánské špionážní službě mu dal poprvé pocítit chuť výlučností a výsad a nekonečné politické školení udělalo z jeho vlády jen cosi groteskního, tím spíš pokud šlo o její cíle a prohlášení. Avšak přistoupil na hru a naučil se, co se naučit potřeboval, směnil svůj čas za výcvik a práci v terénu, dověděl se, jak fungují kapitalistické společnosti, naučil se, jak do nich pronikat a podvracet je, dověděl se o jejich silných i slabých stránkách. Protiklady mezi oběma těmito stránkami bývalého plukovníka pobavily. Poměrná chudoba v Portoriku mu připadala jako ráj, i když společně s kolegou plukovníkem Ojedou a s divokými Macheteros pracoval na tom, aby ho svrhl - a nahradil ho kubánskou verzí socialistického realismu. Když Cortez kráčel k parkovišti,

vrtěl pobaveně hlavou.

Šest metrů nad Kubáncovou hlavou Liz Murrayová vysadila svého manžela za skupinou cestujících, které přivezl mikrobus. Byl sotva čas na polibek. Měla nějaké pochůzky, a Danův let ohlásí v příštích deseti minutách.

"Měl bych být zpátky zítra odpoledne," řekl, když vystoupil.

"Dobrá," odpověděla Liz. "A nezapomeň na ty stěhováky."

"Nezapomenu." Dan zavřel dvířka a udělal tři kroky. "Teda - nezapomenu, miláčku..." Otočil se a ještě stačil zahlédnout, jak žena odjíždí a směje se; zase mu to udělala. "To není fér," zamumlal pro sebe rozhořčeně. "Člověk se vrátí z Londýna, velké povýšení, a po dvou dnech v práci člověka zase hodí do vody." Prošel samočinně se otvírajícími dveřmi do odbavovací haly a vyhledal televizní obrazovku s informacemi o svém letu. Měl jen jednu brašnu a v ní toho zase tolik nebylo. Už pročetl papíry - všechny došly faxem do Washingtonu z pobočky v Mobile a byly předmětem obšírných diskusí v Hooverově budově.

Dalším krokem bylo dostat se přes detektor kovu. Vlastně ho obcházel. Dozorce pronesl obvyklé: "Promiňte, pane," Murray podržel svůj průkaz totožnosti a prokázal se jako Daniel D. Murray, zástupce náměstka ředitele FBI. Magnetometrem by se bylo projít nedalo, určitě ne s automatickým Smith & Wesson, připevněným k opasku, a lidé na letištích měli tendenci znervóznět, kdyby ukázal, co nese. Ne že by z něj dobře střílel. Dokonce ještě ani nesložil kvalifikační zkoušky; to bylo naplánováno na příští týden. V případě nejvyšších vedoucích FBI na to nebyli tak přísní - největší nebezpečí na pracovišti mu nyní hrozilo při vytahování drátěných svorek - ale ačkoliv se Mu řrayova marnivost týkala jen několika málo věcí, střelecké umění bylo jednou z nich. Murrayovi to dělalo starosti, aniž pro to měl nějaký zvláštní důvod. Po čtyřech letech v Londýně jako právní přiděleneč věděl, že potřebuje nějakou pořádnou praxi, než zase bude střílet "odborně", kteroukoliv z obou rukou, zvláště s novou pistolí. Jeho zamilovaný Colt Python .357 z nerez oceli šel do výslužby. FBI přecházela na automatické pistole, a když dorazil do své nové kanceláře, našel na stole S&W s rytinami, v dárkovém balení, dárek, který zařídil jeho přítel Bill Shaw, nově jmenovaný úřadující náměstek pro vyšetřování. Bill vždycky byl třída. Murray přehodil brašnu do levé ruky a pokradmu se přesvědčil, zda je zbraň na svém místě, skoro tak, jako běžný občan zkontroluje, zda má peněženku. Na jeho službě v Londýně bylo špatné jedině to, že byl neozbrojen. Jako každý americký policista se Murray bez pistole cítil tak trochu jako nahý, ačkoliv dosud nikdy neměl důvod pistoli použít při nějakém střetu. Když nic jiného, mohl si být aspoň jist, že tenhle let nepovede na Kubu. Nebude už samozřejmě mít moc šancí posazovat zákon v praxi. Teď byl členem vedení, další způsob, jak naznačit, že už je příliš starý na to, aby mohl být užitečný, říkal si Murray, když si vybíral místo blízko dveří, kterými se procházelo k nástupu do letadla. Problém, před nímž stál, byl asi tak blízko, jako to, že se dostane k řešení nějakého skutečného případu, a to ještě jen proto, že řediteli padly do rukou spisy z kartotéky a že k tomu přizval Billa Shawa, jenž zase došel k názoru, že potřebuje někoho, koho zná, aby se na věc podíval. Vypadala na to, že bude choulostivá. Opravdu to s ním vzali hned ze začátku pěkně zostra.

Let trval jen dvě hodiny - obvyklá nuda a jídlo bez chuti. U východu čekal na Murraye vrchní agent Mark Bright z pobočky v Mobile, pověřený zvláštními úkoly.

"Ještě nějaká zavazadla, pane Murrayi?"

"Jen tohle - a říkejte mi Dan," odpověděl Murray. "Už s nimi někdo mluvil?"

"Tady ještě ne - tedy, myslím, že ne." Bright se podíval na hodinky.

"Měli tu být kolem desáté, ale včera večer je zavolali k nějaké záchranné akci. Nějaká rybářská loď explodovala a kutr měl dostat posádku pryč. Bylo to večer ve zprávách v televizi. Pěkná práce, jak se zdá."

"Super," poznamenal Murray. "Chystáme se usmažit jednoho zatraceného hrdinu, a on se sebere a udělá to znova."

"Znáte jeho materiály?" zeptal se Bright. "Neměl jsem nijak moc příležitosti, abych -"

"Seznámili mě s tím. Hrdina je to pravé slovo. Tenhle Wegener je legenda. Redu Wegenerovi říkají Král PZA - to znamená pátracích a záchranných akcí. Nějak někdy zachraňoval nejméně polovičku lidí, kteří kdy byli na moři. Tohle se aspoň tedy o tom chlapovi říká. A na Kapitolu má pár velkých kamarádů."

"Jako třeba...?"

"Senátora Billingse z Oregonu." Murray krátce vysvětlil proč.

"Předseda Výboru pro soudnictví. Proč nezůstal u dopravy?" zeptal se Bright stropu. Senátní Výbor pro soudnictví měl nad FBI dohlížecí pravomoc.

"Jste u toho případu nový?"

"Jsem tady proto, že jsem styčný pracovník pro DEA. Ty spisy jsem viděl až dneska před obědem. Na pár dní jsem z toho vypadl," řekl Bright, když vycházeli dveřmi ven. "Zrovna se nám narodilo dítě."

"Hm," poznamenal Murray. Za tohle nebylo možné nikoho obviňovat. "Gratuluji. Všichni jsou v pořádku?"

"Dneska ráno jsem Marianne přivezl domů a Sandra je to nejnádhernější dítě, co jsem kdy viděl. Nadělá ale rámus."

Murray se zasmál. Už to bylo dávno, co měl co dělat s novorozencem. Brightovo auto byla fordka, jejíž motor předl jako dobře nakrmený tygr. Na předním sedadle ležely nějaké papíry o kapitánu Wegenerovi. Murray jimi listoval, zatímco Bright hledal cestu ven z letištního parkoviště. Zhmotnily to, co slyšel ve Washingtonu.

"To teda je věc."

"No, tak nějak," přikývl Bright. "Nemyslíte si, že je to všechno pravda, co?"

"Už jsem nějaké šílené příhody vyslechl, ale tahle bude přeborníkem všech dob." Murray se odmlčel. "Divné je, že -"

"Jo," souhlasil mladší agent. "Já taky. Naši kolegové v DEA tomu věří, ale to, co se z tohohle vylouplo - myslím tím, že i když žádný důkaz nebude použitelný u soudu, to, co jsme z toho dostali, je tak..."

"Správně." A to bylo dalším důvodem, proč se Murray k případu dostal. "Jak důležitá byla oběť?"

"Významné politické styky, ředitelování v bankách, Alabamská univerzita, obvyklá sbírka občanských uskupení - můžete si vybrat. Ten chlap byl nejen zavedeným členem obce, byl to jeden z těch hrdinů konfederace, vytesaných v té zatracené skále." Oba věděli, že ta kamenná hora, Stone Mountain, je v Georgii, ale narážka byla zřejmá. "Stará rodina, až ke generálovi z občanské války. Jeho dědeček byl guvernérem."

"A peníze?"

Bright zamručel. "Víc, než kdy já budu potřebovat. Velký dům severně od města, dosud řídí farmu - asi by se tomu dalo říkat plantáž, ale z ní nepocházejí. Veškeré rodinné peníze vložil do pozemků pro rozvoj výstavby; velmi úspěšně, pokud víme. Rozvoj výstavby je celé bludiště malých korporací - jak už to bývá. Už na tom pracuje tým lidí, ale bude nějaký čas trvat, než se tím probereme. Některé firemní finance jsou ale v zahraničí; možná, že se ke všemu nedostaneme. Víte, jak to chodí - finanční závoj. S prověřováním jsme sotva začali."

"'Prominentní místní byznysmeni, svázaní s drogovými králi.' Prokrista, ten to kryl opravdu dobře. To jste nezachytili ani ťuk?"

"Ani ťuk," připustil Bright. "Ani my, ani DEA, ani místní policajti. Vůbec nic."

Murray složku zavřel a pokývl ven směrem k projíždějícím automobilům. Tohle byla jen trhlinka v případu, ze kterého se mohly vyklubat celé roky vyšetřování. Sakra, a my ještě ani přesně nevíme, co máme hledat, říkal si

zástupce náměstka ředitele. Jediné, co víme, je, že na palubě lodičky Empire Builder byl rovný milion v použitých dvacetidolarovkách a padesátidolarovkách. Tolik hotových peněz mohlo znamenat jediné - to ale nebyla pravda. Může to znamenat mnoho věcí, říkal si Murray.

"Tak, a jsme tady."

Na základnu se dostali snadno a k molu Bright cestu znal. Z automobilu vypadala Panache hodně velká, tyčící se bílý útes s jasné oranžovým pruhem a několika tmavými šmouhami uprostřed trupu. Murray věděl, že to je malá loď, ale to se poznalo až na velkém oceánu. Než s Brightem vystoupili z auta, kdosi se stačil dostat k telefonu na konci přistávacího můstku a tam se za okamžik objevil kdosi další. Murray ho poznal podle fotografie ve spisu. Byl to Wegener.

Mužovy kdysi rezavé vlasy měly teď neurčitou barvu, byly prokvetlé šedí natolik, že se vlastně ani nedaly přesně popsat. Vypadá zdatně, říkal si agent FBI, když vystupoval po hliníkovém můstku; mírně obtloustlý v pase, ale nic víc. Tetování na předloktí prozrazovalo námořníka a v obličeji seděly bezvýrazně klidné oči člověka, nezvyklého na to, aby ho kdokoli nutil odpovídat na jakékoli otázky.

"Vítejte na palubě. Já jsem Red Wegener," řekl s úsměvem, který stačil právě tak k tomu, aby nevypadal nezdvořile.

"Děkuji, kapitáne. Já jsem Dan Murray a tohle je Mark Bright."

"Prý jste z FBI," poznamenal kapitán.

"Jsem zástupce náměstka ředitele z Washingtonu. Mark je agent pro zvláštní úkoly z pobočky v Mobile." Ve Wegenerově obličeji se cosi maličko změnilo, všiml si Murray.

"No, vím, proč tu jste. Půjdeme si pohovořit do kajuty."

"Od čeho je to tak opálené?" zeptal se Dan, když je kapitán vedl dovnitř. Na tom, jak to vyslovil, bylo cosi... cosi divného.

"Na jedné lodi, co lovila garnáty, chytl motor. Stalo se to včera v noci, asi osm kilometrů od nás, když jsme se vraceli. Palivové nádrže explodovaly, zrovna když jsme přirazili k boku. Měli štěstí. Nikoho to nezabilo, ale jednoho námořníka to trochu popálilo."

"A co ta loď?" zeptal se Bright.

"Tu jsme nemohli zachránit. Dost dalo zabrat dostat pryč posádku." Wegener podržel svým hostům dveře. "Někdy je to akorát tak všechno, co se dá udělat. Chcete trochu kávy, pánové?"

Murray odmítl. Nyní se do kapitána doslova zabodával očima.

Nejvíc ze všeho, říkal si Murray, vypadá rozpačitě. Špatné duševní rozpoložení. Wegener své hosty usadil a pak si postavil židli za stůl.

"Vím, proč tu jste," oznámil Red. "Je to všechno moje chyba."

"Ale, kapitáne - než budete mluvit dál..." pokusil se Bright říci.

"Už jsem v životě pár hloupostí provedl, ale tohle jsem doopravdy zblbnul," pokračoval Wegener, zatímco si zapaloval dýmku. "Nebude vám vadit, když budu kouřit?"

"Ne, vůbec ne," lhal Murray. Nevěděl, co přijde dál, ale věděl, že to nebude to, co čeká Bright. A věděl mnoho dalšího, co Bright nevěděl. "Tak nám o tom povězte."

Wegener sáhl do zásuvky stolu a cosi vytáhl. Hodil to Murrayovi. Byla to krabička cigaret.

"Jednomu z našich přátel tohle upadlo na palubě a já jsem jednomu ze svých lidí řekl, aby jim to vrátil. Říkal jsem si - no, podívejte se na to. Teda - vypadá to jako krabička cigaret, že jo? A když máme lidi pod zámkem, čeká se, že s nima budeme slušně zacházet, pravda? Tak jsem jim ty jejich cigára vrátil. Jsou to jointy, samozřejmě. A tak, když jsme je vyslýchali - zvlášť toho, co mluvil -no, byl sjetej jak motorka. To je pak všechno v hajzlu, co?"

"To ale není všechno, vidle, kapitáne?" otázal se Murray nevinně.

"Náčelník Riley jednoho z nich trochu pocuchal. Mohu za to já. S

náčelníkem jsem si o tom promluvil. Ten - mmm - zapomněl jsem, jak se jmenuje, ten, co vypadá tak odpudivě - tak ten na mě plivnul, a Riley u toho byl. Trošku ho to nadzvedlo a krapet ho pocuchal. Neměl to dělat, ale my jsme vojenská organizace, a když někdo plivne na šéfa, vojákům se to nemusí líbit. Tak se Riley trochu přestal ovládat - ale stalo se to na mé lodi a odpovědnost padá na mě."

Murray s Brightem si vyměnili pohled. O tomhle podezřelí vůbec nemluvili.

"Kapitáne, kvůli tomu tady nejsme," řekl Murray za okamžik.

"Ne?" řekl Wegener. "A kvůli čemu tedy?"

"Prý jste na jednom z nich vykonal rozsudek," odpověděl Bright. V kapitánově kajutě bylo chvíli ticho. Murray slyšel, jak kdosi do něčeho buší, ale nejvíc hluku dělalo okénko klimatizace.

"Jsou přece oba živi, ne? Byli jen dva, a oba jsou naživu. Poslal jsem pásku vrtulníkem, když jsme jachtu prohledali. Teda, když jsou oba naživu, kterého jsme teda zastřelili?"

"Pověsili," řekl Murray. "Říkali, že jste jednoho věšel."

"Tak moment." Zvedl telefon a stiskl tlačítko. "Můstek, tady kapitán. Pošlete mi sem do kajuty druhého důstojníka. Děkuju." Telefon se vrátil na své místo a Wegener vzhlédl. "Jestli proti tomu nic nemáte, chci, aby to můj výkonný důstojník slyšel také."

Murrayovi se podařilo udržet obličej nepohnutý. To sis měl uvědomit, Danny, říkal si, měli spoustu času, aby si dali podrobnosti pěkně dohromady, a pan Wegener nebude nikomu dělat vola. Má za sebou senátora a předal nám dva chladnokrevné zabijáky. I bez přiznaní je tu do statek důkazů o spáchání vraidy, a jestli Wegenera pořádně skřípneš, riskuješ, že případ prohraješ. Významnost oběti -no, státní zástupce na to neskočí. Ani nápad, že... V celé Americe nebyl jediný státní zástupce, který by neměl politické ambice, a dostat tyhle dva na elektrické křeslo stálo za milion hlasů. Murray nemohl riskovat, že by tenhle případ projel. Ředitel FBI Jacobs býval federálním žalobcem a pochopí to. Murray došel k názoru, že by to mohlo věci hodně usnadnit.

Druhý důstojník se objevil za okamžik a po vzájemném představení pokračoval Bright se svou verzí toho, co podezřelí v místní pobočce FBI řekli. Trvalo to asi pět minut, během nichž Wegener pokuřoval ze své dýmky, jen oči se mu poněkud rozšířily.

"Pane," řekl druhý důstojník Brightovi, když skončil. "Slyšel jsem už pár námořnických historek, ale tahle všechny trumfne."

"Je to moje chyba," zabručel Wegener, potřásaje hlavou. "Vracet jim tu jejich marijánku."

"Jak to, že si nikdo nevšiml, že kouří?" zeptal se Murray, ani ne tak ze zvědavosti na to, jaká bude odpověď, jako spíš na to, jak šikovně bude vyslovena. Byl překvapen, když odpověděl druhý důstojník.

"Hned vedle kobky je okénko klimatizace. Vězně nehlídáme nepřetržitě - tihle byli mimochodem naši první - protože to prý zbytečně zastrašuje, nebo tak něco. A v pokynech stejně je, že to nemáme dělat. A kromě toho nemáme tolik lidí, abychom je mohli postrádat. A když se ten kouř odsával, nikdo si zápachu nevšiml, až ten večer. Pak už bylo pozdě. Když jsme je přivedli do důstojnické místnosti k výslechu - jednoho po druhém, to je taky zapsáno - měli už oba jaksi skelné oči. Ten první nemluvil. Ten druhý ano. Máte pásku, ne?"

"Ano, viděl jsem ji," odpověděl Bright.

"Tak to jste taky viděl, že jsme jim přečetli jejich práva, přímo z karty, co máme, přesně jak to tam stojí. Ale věšet je? Hergot. To je bláznovství. Teda - no, doopravdy bláznovství. My ne - teda, chci říct, že to nemůžeme. Ani nevím, kdy něco takového bylo podle zákona."

"Naposledy, pokud vím, to bylo v roce 1843," řekl kapitán. "Důvod, proč je v Annapolisu vůbec nějaká Námořní akademie, je to, že se na lodi Somers

houpalo pár lidí. Jeden z nich byl synem ministra války. Říká se, že to byl pokus o vzpouru, ale něco na tom smrdí. Už lidi nevěšíme," uzavřel Wegener potměšile. "Sloužím už dlouho, ale tak dlouho zase ne."

"Dokonce ani nemůžeme svolat obyčejný vojenský soud," dodal druhý důstojník. "Teda, chci tím říct, že ne my sami. Příručka o tom váží aspoň pět kilo. Páni, potřebujete soudce a opravdové právníky, a tak. Sloužím už skoro devět let, a ještě jsem takový soud ani pořádně neviděl - akorát na praktikách při přednáškách na akademii. Jediné, co na palubě děláme, je kapitánský soud s provinilými povolanci, a ani to nijak moc."

"Ale špatný nápad to není. Ani by mi nebylo nijak proti mysli ty hajzly pověsit," poznamenal Wegener. Murrayovi taková slova připadla velmi podivná a velmi chytrá. Trochu Brighta litoval; pravděpodobně ještě nikdy neměl případ, který by se ubíral takovýmto směrem. V tomto ohledu byl Murray vděčný za roky, kdy pracoval jako právní přiděleneč v Londýně. Rozuměl politice víc než většina agentů.

"Prosím?"

"Když jsem byl dítě, tak vrahy věšeli. Vyrůstal jsem v Kansasu. A jak víte, tenkrát vrahů moc nebylo. Pochopitelně, teď jsme moc civilizovaní na to, abychom to dělali, a tak máme někde nějakého vraha každý zatracený den. Civilizovaní," odfrkl Wegener pohrdlivě. "Poručíku, věšeli takhle někdy piráty?"

"Myslím, že ne. Černovousovu - Teachovu - posádku soudili ve Williamsburgu - byl jste tam někdy? - v té staré soudní budově v turistické části města. Vzpomínám si, že jsem slyšel, jak je nakonec doopravdy oběsili, někde tam, co je dneska jeden z hotelů Holliday Inn. A kapitána Kidda odvezli do Anglie, aby ho tam pověsili, ne? Jo, měli takové místo, jmenovalo se Popravčí vrch, nebo tak nějak. A tak - ne, myslím, rovnou na lodi to nedělali, ani za starých časů ne. Vemte jed na to, že jsme to neudělali. Prokrista, to je teda historie."

"Takže se to nestalo," řekl Murray, ne jako otázku.

"Ne, pane, nestalo," odpověděl Wegener. Druhý důstojník to stvrdil přikývnutím.

"A jste ochoten to opakovat pod přísahou."

"Jistě. Proč ne?"

"Jestli proti tomu nic nemáte, potřeboval bych si ještě promluvit s jedním z vašich náčelníků. S tím, co ‚napadl' toho -"

"Je Riley na palubě?" zeptal se Wegener druhého důstojníka.

"Jo. On a Portagee něco dělali dole v kotci."

"Dobrá, tak za nimi zajdeme." Wegener vstal a pokynem ruky vyzval své návštěvníky, aby šli za ním.

"Potřebujete mě, pane? Mám nějakou práci."

"Ale jistě, poručíku. Děkuji."

"Rozkaz, pane. Nashledanou, pánové," řekl poručík a zmizel za rohem.

Cesta trvala déle, než Murray čekal. Museli se vyhnout dvěma pracovním skupinám, které natíraly stěny. Ubikace pro náčelníky -říkalo se jim kotce, z pradávných a neznámých důvodů - byly na zádi. Riley a Oreza, dva nejvyšší náčelníci na palubě, měli společnou kajutu nejblíž k malé místnůstce, kde oni i jejich kamarádi měli poměrné soukromí. Wegener došel k otevřeným dveřím a tam ho přivítal oblak dýmu. Loďmistr svíral v zubech doutník a jeho převeliké ruce se pokoušely pracovat se směšně malým šroubovákem. Když se objevil kapitán, oba vstali.

"Dejte si pohov. Co to tu ksakru vyvádíte?"

"Portagee našel tohleto." Riley to předal. "Je to pořádně staré a zkoušíme, jestli to půjde spravit."

"Co vy na to, pane - rok 1778?" zeptal se Oreza. "Sextant, vyrobený Henrym Edgworthem. Našel jsem to v jednom vetešnictví. Mohl by mít cenu pár dolarů, když ho vyčistíme."

Wegener si ho důkladně prohlédl. "Říkal jste 1778?"

"Ano, pane. Podle toho je to jeden z nejstarších modelů sextantu. Sklo se rozbilo, ale to se lehce spraví. Znám jedno muzeum, co za ně platí špičkové ceny - ale klidně bych si ho taky mohl nechat sám."

"Někoho tu máme," řekl Wegener a vrátil se k jejich záležitosti. "Chtějí mluvit o těch dvou, co jsme sebrali."

Murray a Bright ukázali své průkazy totožnosti. Dan si všiml telefonu v koutě místnosti. Uvědomil si, že druhý důstojník mohl zavolat a upozornit je, co se chystá. Z Rileyho doutníku ještě ani neodpadl popel.

"Klidně," řekl Oreza. "Co vy dva s těmi hajzly uděláte?"

"To záleží na státním zástupci," řekl Bright. "Máme pomoci dát ten případ dohromady, a to znamená, že si musíme ujasnit, co jste vy tady udělali, když jste je zajali."

"No, tak to potřebujete mluvit s panem Wilcoxem, pane. Ten velel té skupině, co vstoupila na jachtu," řekl Riley. "My jsme dělali akorát to, co nám řekl."

"Poručík Wilcox je na dovolené," připomněl kapitán.

"A co třeba tamto, když jste je přivedli na palubu?" zeptal se Bright.

"Nojo, tamto," připustil Riley. "No tak jo, to nebylo dobrý. Ale ten hajzl... teda, on na kapitána plivnul, pane, a takový svinstvo se přece nedělá, víte? Tak jsem s ním trochu zamával. Asi jsem to neměl dělat, ten ksindl se ale měl taky chovat slušně."

"Kvůli tomu tady nejsme," řekl Murray za okamžik. "Říká, že jste ho pověsili."

"Pověsili? A na čem?" zeptal se Oreza.

"Myslím, že tomu říkáte kapitánský soud."

"Vy myslíte - pověsili, to jako oběsili, za krk, něco takovýho?" zeptal se Riley.

"Ano, tak."

Loďmistrův smích se rozlehl dunivě jako zemětřesení. "Pane, když už někoho pověsím, nebude o tom druhej den žvanit a otravovat s tím."

Murray celou událost opakoval tak, jak ji slyšel, téměř slovo od slova. Riley zavrtěl hlavou.

"Tak se to nedělá, pane."

"Jak to myslíte?"

"Vy říkáte, že ten malej tvrdí, že poslední, co viděl, bylo, jak se jeho kamarád houpá sem tam, ano? Tak se to nedělá."

"Nerozumím."

"Když někoho na lodi oběsíte, svážete mu nohy a natáhnete druhý konec provazu - uvážete ho k zábradlí nebo k nějaký vzpěře nebo sloupku, aby se nehoupal. To se musí, pane. Když necháte něco s takovou váhou - no, víc než padesát kilo - jen tak houpat, může to něco rozbít. A tak ho teda přiděláte na dvou místech - to znamená, že ho vytáhnete až nahoru, až ke kladce, víte? - a pak máte ten druhej konec, kterým ho pěkně udržíte tam, kde je. Kurva, tohle přece všichni vědí."

"A jak to víte vy?" zeptal se Bright a snažil se skrýt své zoufalství.

"Pane, člověk přece spouští čluny na vodu a přivazuje věci na lodi, a to je moje práce. Říkáme tomu námořnické umění. Teda, dejme tomu, že byste měl něco, co váží asi tolik jako člověk, jo? Necháte to, aby se to houpalo sem tam jako nějakej podělanej lustr na dlouhým řetěze? Prokrista, nakonec by to praštilo do radaru, rovnou by ho to strhlo ze stožáru. A tu noc byla bouře. Ne, za starejch časů to dělali, jako když se vytahuje signální vlajka - lanko na vrcholu stožáru a lanko dole, pěkně pevně uvázat, aby se to ani nehnulo. Kraci, kdyby někdo na palubě nechal něco takhle se plácat sem a tam, tak mu natrhnu prdel. Zařízení na lodi stojí peníze. My ho tady nemůžeme rozbíjet jen tak, jako by se nechumelilo, pane. Co ty na to, Portagee?"

"Má pravdu. Minulou noc to pořádně fičelo, to vám kapitán neřekl? - to, že jsme ty prevíty měli ještě na palubě, bylo jedině proto, že jsme ten vrtulník,

co pro ně přiletěl, poslali pryč kvůli počasí. A na palubě jsme neměli žádnou pracovní četu, pravda?"

"Ani nápad," řekl Riley. "Tu noc jsme všechno zavřeli. Chci tím říct, pane, že my můžeme vylízt a pracovat i při pitomý vichřici, když musíme, ale když nemusíme, tak se v bouři na otevřený palubě nikdo nemotá. Je to nebezpečné. Můžete tak přijít o lidi."

"Jak moc špatné to bylo tamtu noc?" zeptal se Murray.

"Někteří z těch nových strávili noc s hlavou v míse. A ten večer se kuchař taky rozhodnul, že se budou dělat řízky." Oreza se zasmál. "Z toho jsme to poznali, co, Bobe?"

"Jedině tak," souhlasil Riley.

"Takže ten večer také nebyl žádný vojenský soud?"

"Eh?" Riley okamžik vypadal upřímně udiven, pak se mu obličej rozzářil. "Jo, vy jako myslíte, že jsme je spravedlivě odsoudili a pak je oběsili, jako v ty starý reklamě na pivo?"

"Jen jednoho," řekl Murray snaživě.

"A proč ne oba dva? Jsou to oba vrahouni, ne? Heleďte, pane, já byl na palubě tý jachty, jo? Viděl jsem, co udělali. Vy ne? Je to fakt svinstvo. Něco takovýho vy možná vidíte pořád; já ne, a - no, klidně vám řeknu, pane, že to se mnou hnulo. Když je budete chtít pověsit, jo, tak to klidně udělám, a druhej den už nebudou otravovat. No dobrá, neměl jsem s ním praštit o to zábradlí - neovládnul jsem se, a neměl jsem - no, mrzí mě to. Ale ty dvě kurvy vyřídily celou rodinu a asi při tom bylo taky znásilnění. Já mám taky rodinu, víte? Dcery. Portagee zrovna tak. Jestli chcete, abysme nad těma dvěma zkurvencema ronili slzy, tak to jste tady špatně, pane. Posaďte je do elektrickýho křesla, a já vám nahodím spínač."

"Takže jste ho nepověsili?" zeptal se Murray.

"Pane, byl bych docela rád, kdyby mě to bylo napadlo," oznámil Riley. Koneckonců, Orezu to napadlo.

Murray pohlédl na Brighta, jehož obličej teď mírně zrůžověl. Šlo to hladčeji, než očekával. No, přece mu říkali, že ten kapitán je mazaný. Velení lodi se nesvěřovalo pitomcům - aspoň se to tedy nemělo dělat.

"Tak dobrá, pánové. Myslím, že to je odpověď na všechny otázky, které zatím máme. Dík za spolupráci." Za okamžik je Wegener odváděl.

Všichni tři se na můstku na okamžik zastavili. Murray pokynem poslal Brighta pro automobil a pak se otočil ke kapitánovi.

"Opravdu vám na tamté palubě přistávají vrtulníky?"

"Pořád. Jen bych si přál, abychom měli jeden vlastní."

"Mohu si to prohlédnout, než půjdu? Ještě nikdy jsem na kutru nebyl."

"Tak pojdte se mnou." Za necelou minutu stál Murray uprostřed paluby, přímo ve středu žlutého kříže, namalovaného na černé palubě s protiskluzovou vrstvou. Wegener vysvětloval, jak pracují světla v řídícím stanovišti, ale Murray hleděl na stožár a v duchu si představoval čáru od ráhna k palubě. Jo, říkal si, dá se to udělat docela snadno.

"Kapitáne, doufám, že takovou bláznivinu už nikdy neuděláte."

Wegener se překvapeně otočil. "Jakou myslíte?"

"Oba víme, jakou myslím."

"Vy věříte tomu, co tamti dva -"

"Ano, věřím. Porota by tomu nevěřila - aspoň si myslím, že by tomu žádná nevěřila, ačkoliv člověk nikdy neví, čemu porota uvěří. Ale udělal jste to. Já vím - nemůžete říct nic, co..."

"Proč si myslíte, že -"

"Kapitáne, jsem u FBI pětadvacet let. Slyšel jsem spousty bláznivých historek, některé skutečné, jiné vymyšlené. Postupem doby si vypěstujete cit pro to, co je skutečné, a co ne. Jak se mi to jeví, mohl jste protáhnout kus lana z tamhleté kladky až sem dolů docela snadno, a když se správně postavíte proti vlnám, moc nevadí, když se vám tam někdo houpá. Určitě by to nepoškodilo

tu anténu, o kterou si Riley dělal takové starosti. Jak jsem říkal, už to nedělejte. Tohle tady je zadara, protože můžeme ten případ zažalovat i bez důkazů, které jste nám dal. Netlačte na to. No, jsem přesvědčen, že nebudete. Přišel jste přece na to, že za tím vězí víc, než jste si myslel, co?"

"Překvapilo mě, že ta oběť byla -"

"Správně. Otevřel jste pěkně velkou plechovku s červy, a ruce jste si přitom moc neumazal. Měl jste štěstí. Nechte to v klidu," řekl Murray znovu.

"Díky, pane."

Minutu poté byl Murray v autě. Agent Bright z toho byl stále ještě celý nešťastný.

"Kdysi jednou, když jsem byl zbrusu novým agentem, rovnou z akademie, mě poslali do Mississippi," řekl Murray. "Zmizeli tři lidé zabývající se lidskými právy. Já jsem byl v týmu, který ten případ řešil, hodně nízko postavený. Moc jsem tam toho nenadělal, kromě toho, že jsem inspektoru Fitzgeraldovi pomáhal do kabátu. O Velkém Joeovi jste někdy slyšel?"

"Můj táta s ním pracoval," odpověděl Bright.

"Pak tedy víte, že Joe byl charakter, pravý policajt ze starých časů. Dostalo se k nám ale, že místní lidé z Ku-klux-klanu něco vykládali o tom, jak zabijí pár agentů - znáte ty historky, jak obtěžovali některé rodiny a vyhrožovali jim, a tak. Joe se trochu namíchnul. Odvezl jsem ho k - jméno toho mamlasa jsem zapomněl, ale byl to Velký pohlavár místního Ku-klux-klanu, a byl to ten, co si nejvíc otvíral hubu. Seděl ve stínu pod stromem na trávníku před domem, když jsme tam přijeli. Vedle židle měl brokovnici a už byl napůl namol. Joe jde k němu. Ten trouba začne sahat po brokovnici, ale Joe ho pohledem přibije k zemi. Fitzgerald tohle dokázal; tamten ty tři dostal pod zem a člověk mu mohl vidět na obličeji, že to udělal. Já jsem měl trochu obavy, držel jsem ruku na pistoli, ale Joe na něj jen koukal, a chlap se ani nehnul, a Joe mu řekl, že jestli někdy padne ještě slovo o tom, že nějakého agenta vyřídí, nebo jestli budou ještě nějaké takové přiblblické telefonáty manželkám a dětem, Velký Joe se vrátí a zabije ho, rovnou zde na tomhle trávníku před domem. Neřval, ani nic takového, jen jako by si objednával snídani. Pohlavár mu věřil. Já taky. V každém případě si přestal pouštět hubu na špacír."

"To, co Joe udělal, bylo zatraceně proti zákonu," pokračoval Murray. "Někdy se pravidla trochu přizpůsobí. Udělal jsem to já. Vy taky."

"Já jsem nikdy"

"Jen se neštěťte. Řekl jsem ‚přizpůsobí', ne poruší. Pravidla nepočítají se všemi možnými situacemi. Proto očekáváme, že agenti budou používat vlastní úsudek. Tak to už v lidské společnosti chodí. V tomhle případě pobřežáci vydolovali pár cenných informací, a využít je můžeme jedině tehdy, když nebudeme koukat na to, jak je získali. Tak moc se toho zase nestalo, protože s tamtěmi budeme jednat jako s vrahy, a všechny důkazy, které potřebujeme, jsou fyzické. Buď se budou smažit, nebo ty vraždy přiznají, aby vyvázli s menším flastrem, a budou spolupracovat a znova nám vyklopí všechny informace, co z nich náš dobrý kapitán Wegener vyrazil. Stejně to tak ve Washingtonu rozhodli. Pro každého by to znamenalo moc a moc starostí, kdyby se z toho, o čem jsme na kutru mluvili, dělala událost. Nebo si opravdu myslíte, že by místní porota..."

"Ne," připustil náhle Bright. "Nebyl by potřeba nijak zvláštní advokát, aby to rozsekal na kousky, a i kdyby ne..."

"Přesně tak. Jenom bychom se zbytečně honili. Žijeme v nedokonalém světě, ale myslím, že Wegener už podobnou chybu neudělá."

"Oukej." Brightovi se to nezdálo, ale to bylo vedlejší.

"Takže teď si dáme přesně dohromady, proč tohohle prevíta a jeho rodinu nějaký sicario a jeho zbrojnoši povraždili. Víte, když jsem v New Yorku honil lumpy, nikdo do toho nemíchal rodinné příslušníky. A taky lidi nezabíjeli před členy jejich rodin, jenom když chtěli dát zvlášť za vyučenou."

"Pro obchodníky s drogami pravidla moc neplatí," poznamenal Bright.

"Jo - a já si myslíval, že zlí jsou teroristé."

Je to o hodně lehčí než pracovat pro Macheteros, říkal si Cortez. Seděl tu v rohovém boxu pěkného, drahého restaurantu, s desetistránkovým vinným lístkem v rukou - Cortez se považoval za znalce vín - místo v nějaké předměstské barabizně plné potkanů, kde by jedl fazole a přemílal revoluční hesla s lidmi, v jejichž představách marxismus znamenal vylupování bank a hrdinská prohlášení, nahrávaná na pásku, která pak místní rozhlasové stanice vysílaly mezi rockovými písničkami a reklamami. Amerika musí být jediné místo na světě, říkal si, kde chudí jezdí na demonstrace vlastními auty a kde nejdelší fronty stojí před pokladnami supermarketů.

K večeři si vybral obskurní značku z údolí Loiry. Číšník podávající víno jeho volbu schválil cvak-nutím propisovačky, když si od něho bral lístek zpátky.

Cortez vyrostl v místě, kde chudí - a do téhle kategorie patřili skoro všichni - škudlili, aby ušetřili na boty a na chleba. V Americe byly chudinské oblasti ty, kde lidé holdovali drogám a potřebovali na to stovky dolarů v hotovosti týdně. Bývalému plukovníkovi to připadalo víc než bizarní. V Americe se drogy rozšířily z chudinských čtvrtí do předměstských čtvrtí a přinášely prosperitu těm, kdo měli to, co druzí chtěli.

Což bylo samozřejmě v zásadě totéž, k čemu docházelo také v mezinárodním měřítku. Yanquis, vždy lakotní tam, kde šlo o oficiální pomoc méně blahobytným sousedům, je nyní zaplavovali penězi, jenže na základě toho, čemu Američané s oblibou říkali "člověk člověku". Tomu se dalo akorát tak zasmát. Nevěděl, a ani ho nezajímalo, kolik toho vláda yanquis svým přátelům dává, byl si však jist, že obyčejní občané - tak znuděni svým pohodlným životem, že potřebují chemické povzbuzení - dávají mnohem víc, a dělají to bez nitek, napojených na "lidská práva". Jako profesionální zpravodajský důstojník přece strávil tolik let hledáním způsobu, jak Ameriku hanět, jak poškodit její postavení, zmenšit její vliv. Ale šel jsem na to špatně, uvědomil si Felix. Pokoušel se proti kapitalismu bojovat marxismem, navzdory všem důkazům ukazujícím, co bylo něco platné, a co ne. Mohl samozřejmě využít kapitalismus proti němu samému, splnit svůj původní úkol, a přitom se těšit všem výhodám systému, jemuž škodil. A nejpodivnější na tom všem bylo, že jeho bývalí zaměstnavatelé si o něm myslí, že je zrádce, protože našel způsob, který funguje...

Ten člověk naproti je typický Američan, říkal si Cortez; s nadváhou z přemíry dobrého jídla, který nedbá na to, aby své drahé oblečení udržoval v čistotě. Boty si asi také nečistí. Cortez vzpomínal, jak po většinu svého mládí chodil bos a jak se považoval za šťastného, když měl tři košile, o kterých mohl říkat, že jsou jeho. Tenhle člověk měl drahé auto, bydlel v pohodlném bytě, měl práci, která mu vynášela tolik, že by to stačilo pro deset plukovníků DGI - a nestačilo to. Tohle byla Amerika - člověk toho mohl mít kolik chtěl, a nikdy to nestačilo.

"Tak co pro mě máte?"

"Čtyři možnosti. Všechny informace jsou v mém kufříku."

"Jsou dobré?"

"Všechny jsou tak, jak jste si přál," odpověděl. "Cožpak jsem vždycky ne - "

"Ano, jste naprosto spolehlivý. Proto vám tolik platíme."

"To jsem rád, že si mě ceníte, Same," řekl muž se stopou šejdířského uspokojení.

Felix - pro svůj protějšek u stolu Sam - si vždycky cenil lidí, s nimiž pracoval. Cenil si informací, které dodávali. Ale pohrdal jimi za to, jací jsou slaboši. Jenže zpravodajský důstojník - za toho se stále ještě považoval - si nemůže moc vybírat. V Americe byl nadbytek takových lidí, jako byl tenhle. Cortez neuvažoval o tom, že on sám byl také koupen. Považoval se za kvalifikovaného profesionála, snad byl trochu něco jako žoldák, to však bylo

stále v souladu s uctívanou tradicí, ne? A nakonec, to, co po něm jeho bývalí pánové vždycky chtěli, dělá mnohem účinněji, než jak to vůbec kdy bylo u DGI možné, a platí někdo jiný. Nakonec Američané mu jeho mzdu vlastně vypláceli sami.

Večeře proběhla, aniž se něco zvláštního přihodilo. Víno bylo ve všech ohledech tak dobré, jak očekával, ale maso bylo příliš propečené a zelenina ho zklamala. Pověst Washingtonu jako města restaurantů, říkal si, je přehnaná. Když odcházel, jednoduše sebral kufřík svého společníka a vyšel ke svému autu. Jízda zpátky do hotelu trvala dvacet odpočinkových minut. Poté strávil několik hodin prohlížením dokumentů. Ten člověk je spolehlivý, rozvažoval Cortez, a jeho ocenění si zaslouží. Každý z těch čtyř představoval solidní vyhlídky.

S náborem začne zítra.

7

Známé a neznámé

Trvalo týden, než si zvykli na nadmořskou výšku, tak jak Julio sliboval. Chavez vyklouzl z popruhů torny. Ještě to nebyla plná polní, jen třináct kilogramů, ale dávali si na čas, téměř volně uváděli lidi do programu adaptace, místo aby použili násilnější postup. To seržantovi vyhovovalo, protože po třináctikilometrovém běhu dosud poněkud ztěžka dýchal. Ramena ho bolela trochu a nohy bolely docela obyčejně, ale kolem něj nebylo slyšet zvuky zvracení a nikdo už neodpadal. Jen obvyklé brumlání a kletby.

"Nebylo to tak špatné," řekl Julio, aniž lapal po dechu. "Ale pořád říkám, že rozdat si to se ženskou je ta nejlepší zabíračka ze všeho."

"Tos trefil," souhlasil Chavez se smíchem. "Všechny ty nepoužívané svaly, jak říkají hoši, co patří do volné váhové kategorie."

Nejlepší na výcvikovém táboře bylo jídlo. V poli museli k obědu jíst dávky hotového jídla, což byly tři lži za cenu jediné, ale výběr při snídani a při večeři byl v táborové kuchyni přehnaných rozměrů vždycky dobře připraven. Chavez si pokaždé vybral co největší mísu čerstvého ovoce, na jakou se cítil, s pořádnou dávkou cukru, který dodává energii, s obvyklou vojenskou kávou, v níž se obsah kofeinu zdál vždycky zvýšený, aby to byl pro člověka ten pravý životabudič. Pustil se do své mísy na kostky nakrájených pomerančů, grapefruitů a kdovíčeho všeho ještě s chutí, zatímco jeho kamarádi u stolu spořádávali svá mastná vejce se slaninou. Chavez se vydal do fronty na smaženou masovou směs. Slyšel, že uhlohydráty také dodávají energii, a teď, když si téměř zvykl na nadmořskou výšku, mu už pomyšlení na tuk k snídani neděalo tak moc starostí.

Věci šly dobře. Práce tu byla těžká, ale nebyla tu žádná buzerace s rajóny. Všichni tu byli zkušení profesionálové a jako s takovými se s nimi také zacházelo. Energií při stlaní lůžek se neplýtvalo; všichni seržanti věděli, jak na to, a když roh přikrývky nebyl správně zastrčen, nátlak kamarádů to spravil a obešlo se to bez hulákání nadřízeného důstojníka. Všichni to byli mladí muži, svou práci brali nanejvýš vážně, ale přitom tu vládl duch žertování a dobrodružství. Stále ještě přesně nevěděli, k čemu je vlastně cvičí. Vyskytovaly se nevyhnutelné úvahy a spekulace, šeptané mezi jednotlivými kavalci; postupně se přeměnily v symfonii nočního chrápání poté, co se shodli na nějakém divoce spekulativním nápadu.

Ačkoliv byl Chavez nevzdělaný, nebyl hloupý. Tak nějak věděl, že všechny jejich teorie jsou špatné. Afghánistán byl pryč; tam jít nemohli. A kromě toho tu všichni mluvili plynně španělsky. Převaloval to v hlavě znovu, zatímco plnými ústy žvýkal kiwi - požitek, o němž ještě před týdnem nevěděl, že existuje. Velká nadmořská výška - necvičili je právě tady jen tak pro legraci.

To vylučovalo Kubu a Panamu. Nikaragua, snad. Jak vysoké jsou tam hory? Hory mají také Mexiko a ostatní země Střední Ameriky. Každý zde byl seržant. Každý vedl družstvo a na té či oné úrovni velel při výcviku. Každý z nich patřil k lehké pěchotě. Pravděpodobně je tedy pošlou na nějakou speciální výcvikovou akci, cvičit jiné záškodníky. To vypadalo na akci proti povstalcům. Samozřejmě, každá země na jih od Rio Grande měla takový či onaký problém s guerillou. Vyplýval z nevyrovnanosti jednotlivých vlád a ekonomik, ale pro Chaveze bylo vysvětlení prostší a víc k věci - v těch zemích to bylo všechno posrané. Při cestách se svým praporem do Hondurasu a Panamy toho viděl dost; města tam byla špinavá -jeho domovská čtvrť proti nim vypadala jako ráj na zemi. Policie - no, nikdy ho nenapadlo, že by mohl začít obdivovat policii v Los Angeles. Ale místní armády si vysloužily jeho zvláštní pohrdání. Banda líných, neschopných neurvalců. Nijak moc se vlastně nelišili od pouličních gangů, až na to, že všichni měli stejné zbraně; gangy v Los Angeles měly tendenci k individualismu. Dovednost v zacházení se zbraněmi byla zhruba stejná. Voják nepotřeboval žádné zvláštní umění k tomu, aby nějakého chudáka praštil pažbou pušky. Důstojníci - no, neviděl nikoho, kdo by se mohl rovnat poručíku Jacksonovi, který rád se svými lidmi běhal a nevadilo mu, když se zmazal a smrděl jako opravdový voják. Ale byli to právě tamní seržanti, kteří si vysloužili jeho naprosté pohrdání. A byl to právě tamten seržant McDevitt v Koreji, který Dingu Chavezovi ukázal světlo - dovednost a profesionalita se rovnaly hrdosti. A když to člověk domyslel do konce, právem zasloužená hrdost bylo to jediné, co muž má. Byla to právě hrdost, co člověka udržovalo na nohou, co bránilo tomu, aby se nezhroutil při tom zatraceném běhání po horách. Člověk nemohl nechat přátele na holičkách. Člověk nemohl dopustit, aby se na něj přátelé dívali jako na něco menšího než to, co chtěl být. To bylo, krátce řečeno, všechno, co se u armády naučil, a věděl, že totéž by se dalo říci o každém v téhle místnosti. To, na co se připravovali, proto bylo vycvičit jiné k tomu, aby dělali totéž. A tak jejich úkol je docela běžná akce pozemní armády. Z nějakého důvodu pravděpodobně politická, ale Chavez se o politické věci nestaral; stejně neměly nějak moc smyslu - je to tajný úkol. Byl dost chytrý na to, aby věděl, že všechna tahleta příprava, s prstem na rtech, znamená, že v tom je CIA. Tenhle jeho úsudek byl správný. To, v čem se mýlil, byl úkol samotný.

Snídaně skončila v obvyklou dobu. Muži se zvedli od stolů, a než vyšli ven, odnesli podnosy a talíře k odkládacímu stolu. Většina se stavila na záchodě a mnozí, včetně Chaveze, se převlékli do čistých, suchých triček. Seržant nebyl rozmazlený, ale přece jen měl raději svěží, čistou vůni čerstvě vyprané košile. Měli tu k dispozici opravdovou a pořádnou prádelnu. Chavez došel k názoru, že mu tábor, nadmořská výška a všechno budou scházet. Vzduch, třebas řídký, byl čistý a suchý. Každý den slyšeli osamělé kvílení houkaček dieselových lokomotiv s vlaky, vjíždějícími do Moffatského tunelu; vstup do tunelu viděli dvakrát denně při svém běhání. Večer často z dálky zahlédli dvoupatrové vagóny vlaků společnosti AMTRAK, mířících na východ do Denveru. Uvažoval, jak se tu asi loví. Co loví? Třeba vysokou? Viděli celé stádo, velké jeleny, ale také podivné bílé horské kozy, pádící vzhůru po příkrých horských skalnatých stěnách, když se vojáci přiblížili. Teda, tihle prevíti jsou ve formě, poznamenal včera Julio. Chavez však tuhle myšlenku za okamžik zapudil. Zvěř, kterou loví on, má dvě nohy. A opětuje střelbu, když si člověk nedá pozor.

Čtyři družstva se seřadila včas. Kapitán Ramírez jim zavelel: "Pozor!" a odpochodoval s nimi k jejich stanovišti, asi půldruhého kilometru od hlavního tábora, na vzdálené straně hlubokého plochého údolí. Tam na ně čekal černoch v tričku a tmavých šortkách; obojí mělo co dělat, aby udrželo nadouvající se svaly.

"Dobré jitro, lidi," řekl. "Já jsem Johnson. Dneska začneme s výcvikem speciálně pro váš úkol. Vy všichni jste se cvičili v boji muže proti muži beze

zbraně. Já jsem tady teď proto, abych se podíval, jak to dovedete, a abych vás naučil pár nových věcí, které se ve vašem výcviku zatím vynechaly. Někoho potichu zabít není nijak těžké. Horší je, jak se dostat dost blízko, aby se to dalo udělat. To všichni víme." Zatímco Johnson mluvil dál, ruce mu vklouzly za záda. "Tohle je další způsob, jak potichu zabíjet."

Ruce se zase objevily a držely pistoli s velkým, plechovce podobným nástavcem vpředu. Než si Chavez stačil uvědomit, že je to tlumič "Johnson ji obloukem stočil v obou rukou a třikrát vystřelil. Je to moc dobrý tlumič, uvědomil si Chavez okamžitě. Kovové cvak-nutí automatického závěru člověk sotva slyšel - bylo tišší než cinkání skla ze tří lahví, roztříštěných šest metrů od nich, a výstřely nebyly slyšet vůbec. Působivé.

Johnson se na ně prohnaně a zlomyslně usmál. "A vůbec si při tom neodřete ruce. Jak jsem povídal, boj holýma rukama všichni znáte, a budeme na tom pracovat. Ale tohle už dělám pár let, stejně jako vy, a tak zde o tom nebudeme zbytečně plkat. Boj se zbraní v ruce dá boji holýma rukama na frak, kdy si jen vzpomenete. A tak se dneska naučíme úplně nový způsob tichého boje se zbraní." Sehnul se a stáhl látkový kryt ze samopalu. Ten měl také na ústí hlavně tlumič. Chavez se v duchu káral za své předchozí úvahy. Ať byl úkol jakýkoliv, nejednalo se tu o žádný výcvik.

Viceadmirál James Cutter, Americké válečné námořnictvo, byl patricij. Přinejmenším vypadá jako patricij, říkal si Ryan - vysoký a štíhlý, s vlasy, jež začínaly prokvétat královským stříbrem, a se sebevědomým úsměvem, trvale usazeným na obličeji, vymydleném do růžova. Docela určitě se jako patricij choval - nebo se domnívá, že se tak chová, opravil se Jack. Ryan soudil, že skutečně významní lidé nemusí dělat všechno možné, aby jako významní jednali. Neznamenalo to, že být prezidentovým zvláštním náměstkem pro záležitosti národní bezpečnosti bylo totéž co dědičné léno. Ryan znal několik lidí, kteří je skutečně měli. Cutter pocházel z jedné z těch starých rodin Yankeeů z bažin; na svých farmách v Nové Anglii po celé generace pěstovaly kamení, pak přesedlaly na obchodování, a jako v Cutterově případě, nadpočetné syny posílaly na moře. Ale Cutter byl oním typem námořníka, pro něhož moře bylo prostředkem k dosažení účelu. Přes polovinu profesní dráhy strávil v Pentagonu, a ten, říkal si Ryan, není místem pro pořádného námořníka. Dostalo se mu všech potřebných velitelských funkcí, jak Jack věděl. Nejprve torpédoborec, pak křižník. Pokaždé svou práci dělal dobře - dost dobře, aby si ho všimli, což musela být ta významná součást kariéry. Kariéra spousty vynikajících důstojníků se zarazila na místech kapitánů, protože se jim nepodařilo, aby si jich všiml dost vysoce postavený ochránce. Co Cutter udělal, že vynikl nad ostatní dav...?

Snad že oddaně čistil kliky? říkal si Jack, když dokončoval hlášení.

Ne že by to teď bylo důležité. Prezident si ho všiml mezi pracovním štábem Jeffa Pelta, a když se Pelt vrátil k akademické dráze - na křeslo vedoucího katedry mezinárodních vztahů na Virginské univerzitě - Cutter vklouzl na jeho místo stejně hladce a čistě jako torpédoborec přistávající u mola. Seděl za svým stolem v dobře ušitém obleku a upíjel kávu z hrnku s vyrytým nápisem USS BELKNAP, aby tak lidem lépe připomněl, že kdysi na tomto křižníku velel. V případě, že by to nějakému ledabylému návštěvníkovi ušlo - do kanceláře poradce pro národní bezpečnost přicházelo jen málo ledabylých návštěvníků - byla stěna za ním bohatě ověšena plaketami z lodí, na nichž sloužil, a množstvím podepsaných fotografií, dost velkým na to, aby to mohla být kancelář hollywoodského agenta. Námořní důstojníci takové stěně říkají STĚNA SEBELÁSKY; mají ji všichni, ale obvykle si ji nechávají na doma.

Ryan neměl Cuttera nijak moc v lásce. Neměl v lásce ani Pelta, jen s tím rozdílem, že Pelt byl skoro tak chytrý, jak si myslel, že je, zatímco Cutter se tomu ani nepřiblížil. Tříhvězdičkový admirál se mu bohatě vyrovnal, ale neměl dost rozumu, aby to věděl. Špatné bylo to, že ačkoliv Ryan byl také

zvláštní náměstek, nebyl to náměstek podléhající přímo prezidentovi. To znamenalo, že služebně podléhá Cutterovi, ať se mu to líbí, nebo ne. Když je teď jeho šéf v nemocnici, bude povinnost služebně podléhat Cutterovi stále častější.

"Jak se vede Greerovi?" zeptal se Cutter. Mluvil s nosovým novoanglickým přízvukem, který měl už dávno zemřít přirozenou smrtí, ačkoliv zrovna tohle Ryanovi nevadilo. Připomínalo mu to jeho studentská léta v Boston College.

"Ještě nemají všechny testy." Ryanův hlas prozrazoval jeho obavy. Vypadalo to na rakovinu slinivky, při níž bylo přežití rovno téměř nule. Promluvil o tom s Cathy a pokusil se dostat svého šéfa do nemocnice Johnse Hopkinse, ale Greer byl od námořnictva, a to znamenalo umístění v Bethesdě. Ačkoliv Námořní lékařské středisko v Bethesdě bylo u námořnictva nemocnicí číslo jedna "Johns Hopkins to nebyl.

"A vy to za něj převezmete?" zeptal se Cutter.

"To není moc vkusné, admirále," odpověděl Bob Ritter za svého společníka. "Během nepřítomnosti admirála Greera ho bude doktor Ryan čas od času zastupovat."

"Jestli si s tím poradíte tak dobře, jako jste si poradil s hlášením, mělo by se vám to dařit docela dobře. To s Greerem je bída. Doufejme, že se to upraví." V jeho hlase bylo asi tolik citu, kolik člověk potřebuje k tomu, aby si řekl o instrukce.

Jsi vřelý člověk, co? říkal si Ryan v duchu, když zavíral svůj kufřík. Vsadím se, ze posádka Belknapu tě přímo milovala. Ale Cuttera neplatili za to, aby byl vřelý. Platili ho za to, aby radil prezidentovi. A Ryana platili za to, aby mu podával hlášení, ne aby ho miloval.

Cutter nebyl hlupák. To Ryan musel také uznat. Nebyl odborník v oboru, v němž byl odborník Ryan, ani neměl Peltův instinkt profesionálního karetního hráče pro politické kličky a zákulisní jednání - a na rozdíl od Pelta Cutter rád jednal, aniž se poradil s ministerstvem zahraničí. Nabeton nerozuměl tomu, jak to v Sovětském svazu chodí. Důvod, proč sedel v tomhle křesle s vysokým opěradlem za tímhle stolem z tmavého dubu, byl ten, že byl renomovaným odborníkem v jiných oblastech, a zjevně to byly oblasti, na nichž měl prezident v současné době největší zájem. Zde Ryanův intelekt zklamal. Vrátil se ke své zprávě o tom, k čemu se chystá KGB ve střední Evropě, místo aby tu myšlenku sledoval k logickému vyústění. Jackova další chyba byla zásadnější. Cutter věděl, že není tím, čím byl Jeff Pelt, a chtěl to všechno změnit.

"Rád jsem vás zase viděl, doktore Ryane. Dobré hlášení. Na tu věc prezidenta upozorním. A teď promiňte, náměstek pro řízení operačního oddělení a já máme něco k projednání."

"Tak nashledanou v Langley "Jacku," řekl Ritter. Ryan kývl a odešel. Tamti dva čekali, až se za ním zavřou dveře. Pak náměstek pro řízení operačního oddělení podal svoje hlášení o operaci DIVADELNÍ LOĎ. Trvalo dvacet minut.

"Tak jak to zkoordinujeme?" zeptal se admirál Rittera.

"Jako obyčejně. Jediná dobrá věc, co vyplynula z toho fiaska Poušť, byla, že se potvrdilo, jak spolehlivě je spojení přes družici utajené. Viděl jste ten přenosný typ?" zeptal se náměstek pro řízení operačního oddělení. "Je to standardní vybavení pro lehce vyzbrojené síly."

"Ne, jenom pro ty, co jsou na palubě lodi. Není to tak úplně přenosné."

"No, jsou z několika kusů, anténa ve tvaru X a stojánek s vodičem, co vypadá, jako by to udělali z několika použitých ramínek na šaty. Pak je tu ta nová souprava k přenášení na zádech, váží jen sedm kilogramů, včetně ruční soupravy, a má dokonce Morseův klíč, kdyby vysílající nechtěl mluvit moc nahlas. Superšifrovaný UHF s jedném postranním pásmem. Je to to nejbezpečnější, co spojaři mají."

"Ale jak na to, aby se neprozradili?" Tohle Cutterovi dělalo starosti.

"Kdyby ta oblast byla hustě osídlena," vysvětloval Ritter unaveně, "tak by

ji druhá strana nevyužívala. A kromě toho, operují pouze v noci, z jasného důvodu. A tak naši lidé přes den zalehnou a hýbat se budou v noci. Jsou pro to vycvičeni a vybaveni. Podívejte, nějakou dobu jsme to promýšleli. Ti lidé jsou velmi dobře vycvičeni už teď a my..."

"Co zásobování?"

"Vrtulníkem," řekl Ritter. "lidé od speciálních operací na Floridě."

"Stejně si myslím, že bychom měli nasadit námořní pěchotu."

"Námořní pěchota má jiný úkol. Tohle jsme prošli, admirále. Tihle hoši jsou lépe vycvičeni, lépe vybaveni, většina z nich byla v oblastech, jako je tamta, a je ztraceně snazší dostat je tam tak, aby si toho nikdo nevšiml," vysvětloval Ritter snad už podvacáté. Cutter nebyl člověk, který naslouchá tomu, co druzí říkají. Jeho vlastní názory byly evidentně příliš hlasité. Náměstka pro řízení operačního oddělení zajímalo, co v tomhle dělá prezident, ale tahle otázka odpověď nepotřebovala; prezidentský šepot měl větší váhu než zaječení od kohokoli jiného. Problém byl v tom, že prezident je v tom, aby se jeho přání proměnila ve skutečnost, tak často odkázán na pitomce. Rittera by bylo nepřekvapilo, kdyby zjistil, že jeho názor na poradce pro národní bezpečnost je stejný jako názor Jacka Ryana; Ryan jedině nesměl vědět proč.

"No dobrá, je to vaše operace," řekl Cutter za okamžik. "Kdy začne?"

"Za tři týdny. Včera večer jsem zrovna dostal zprávu. Jde to krásně. Přišli už se základními dovednostmi, které jsme potřebovali. Jde jen o to vypilovat pár speciálních a přidat pár vylepšení. Až dosud jsme měli štěstí. Dokonce se tam ani nikdo nezranil."

"A jak dlouho vůbec už je to místo vaše?"

"Třicet let. Měl se tam instalovat radar protivzdušné obrany, ale z nějakého důvodu zarazili fondy. Letectvo nám to předalo a od té doby ho používáme k výcviku agentů. Není na žádném seznamu vojenských základen. Patří nějaké pevninské korporaci, kterou využíváme k různým věcem. Na podzim ji někdy pronajímáme jako lovecký tábor, věřil byste tomu? Dokonce nám to přináší nějaký zisk, a to je další důvod, proč není na seznamu základen. Je takhle dost krytá? Přišla moc vhod v době událostí v Afghánistánu, když jsme dělali totéž, co děláme teď, a nikdo se o tom nedověděl..."

"Tři týdny."

Ritter přikývl. "Možná o chlup déle. Ještě pracujeme na koordinaci družicové výzvědné činností a našich prostředků na zemi."

"Bude to fungovat?" položil Cutter řečnickou otázku.

"Podívejte, admirále, pověděl jsem vám o tom. Jestli chcete nějaké kouzelné řešení, které byste prezidentovi předložil, tak takové nemáme. Co můžeme udělat, je to, že je trochu štípneme. V novinách bude výsledek vypadat dobře, ksakru, a možná, že zachráníme pár životů. Osobně si myslím, že se vyplatí udělat to, i kdyby se nám z toho nijak moc nevrátilo."

Na Cutterovi je pěkné, říkal si Ritter, že neřekl nahlas, co bylo zjevné. Něco se vrátí. Každý věděl, o co tam jde. Akce nebyla lekcí z cynismu, ačkoliv někteří se na ni tak mohli dívat.

"Co vykrytí radarem?"

"Chystají se jen dva letouny. Zkoušejí nový radarový systém, nazvaný "nízká pravděpodobnost zachycení". Podrobnosti všechny neznám, ale protože je možné pružně měnit kmitočet, zmenšit postranní laloky a používat poměrně nízký výkon, to vše v kombinaci, je zatraceně těžké jeho vysílání zjistit. Tím se vyřídí elektronické systémy, které druhá strana začala používat. Tak my můžeme použít naše pozemní prostředky k tomu, abychom měli pod kontrolou čtyři až šest z jejich utajených letišť a věděli, kdy budou něco přepracovávat. Upravené E-2 je zaznamenají na jih od Kuby a budou je sledovat celou cestu sem, dokud je nezachytí pilot F-15, o kterém jsem vám říkal. Je to černoch - prý zatraceně dobrý stíhací pilot. Pochází z New Yorku. Jeho matku tam nějaký feťák přepadl a škrtil. Bylo to zlé. Celou ji potrhal a nakonec zemřela. Ten její příběh byl jedna z těch velkých událostí z ghetta, o kterých se člověk

nikdy nedozví. Tři děti, a všechny se vyvedly. Ten stíhací pilot je teď pořádně naštvaný. Bude pro nás pracovat a nebude nikde nic vykládat."

"No, dobrá," pronesl Cutter skepticky. "A co když se v něm později probudí svědomí a..."

"Ten mládenec mi povídal, že sestřelí ty parchanty všechny, když to po něm budeme chtít. Nějaký feťák mu zabil mámu. Chce si to s nimi vyrovnat a tohle vidí jako dobrý způsob, jak to udělat. V Eglinu se uskutečňuje celá řada citlivých projektů. Jeho stíhačku drží zvlášť od ostatních jako součást projektu s tím radarovým systémem. Radary budou na dvou letounech válečného námořnictva. Vybrali jsme už i letové posádky - jejich osudy jsou skoro stejné. A nezapomeňte - až bude mít kontakt ta F-15, radarové letouny to zabalí a odletí. A tak když Bronco - tak se ten kluk jmenuje - přece jen bude muset toho přilétajícího pašeráka smáznout, nikdo o tom nebude vědět. Jak je budeme mít na zemi, ty posádky se poserou strachem. Tady jsem podrobnosti vypracoval sám. Když bude muset někdo zmizet - to ale neočekávám - tak se to dá zařídit také. V námořní pěchotě, co tam je, jsou všichni od speciálních jednotek. Jeden z mých lidí bude předstírat, že je od FBI, a soudce, ke kterému je vezmeme, je jedním z těch, které prezident..."

"Tohle znám." Je to zvláštní, říkal si Cutter, jak nápady nabírají na síle. Nejdřív prezident pronesl rozhořčenou poznámku, když se dověděl, že bratranec blízkého přítele zemřel na předávkování drogou. On o tom promluvil s Ritterem, dostal nápad a zmínil se o něm před prezidentem. Za měsíc se začal rodit plán. Ještě dva měsíce, a byl hotov. Byl sepsán tajný prezidentský výnos a uložen ve složce - byl jen ve čtyřech vyhotoveních a každé bylo pod důkladným zámkem. Teď se věci dávaly do pohybu. Na nějaké dodatečné úvahy už není čas, říkal si Cutter bezmocně. Účastnil se všech diskusí při plánování akce, a přesto se ta operace jaksi nečekaně rozjela naplno...

"Co by se mohlo nějak pokazit?" zeptal se Rittera.

"Podívejte, při operaci v terénu se může pokazit cokoliv. Je to jen pár měsíců, co se jedna operace zhroutila kvůli nějaké nelegální věci..."

"To bylo s KGB," řekl Cutter. "Jeff Pelt mi o tom řekl."

"Nejsme imunní. Vždycky se může něco zvrtnout, jak se říká. To, co můžeme udělat, jsme udělali. Každá součást operace je samostatná a utajená před ostatními. Třeba ta operace ve vzduchu -pilot nezná radarové letouny ani lidi v nich - pro obě strany to jsou jen volací znaky a hlasy. Lidé na zemi nevědí, které letouny jsou do toho zapojeny. Lidé, které vyšleme do země, budou dostávat instrukce pomocí rádia přes družici - nebudou ani vědět odkud. Lidé, kteří je vyšlou, nebudou vědět, proč je tam vysílají, ani odkud přicházejí rozkazy. Jen hrstka lidí bude vědět všechno. Celkový počet lidí, kteří vůbec něco vědí, nedosahuje ani stovky, a jen deset o tom ví všechno. Víc už to utajit nemůžu. A teď - buď se ta akce spustí, nebo ne. Teď hlásíte vy, admirále Cuttere. Předpokládám," dodal Ritter, aby zvýšil účinek, "že jste prezidenta plně informoval."

Cutter se musel usmát. Nestávalo se často, dokonce ani ve Washingtonu ne, aby člověk mohl říci pravdu a současně lhát. "Samozřejmě, pane Rittere."

"Písemně," řekl ještě Ritter.

"Ne."

"Potom tedy operaci odvolám," řekl náměstek pro řízení operačního oddělení tiše. "Tohle na sobě nenechám."

"A já ano?" poznamenal Cutter. Nedopustil, aby se mu do hlasu vloudila zlost, ale výraz jeho obličeje byl dostatečně výmluvný. Ritter přikročil k manévru, který byl nasnadě.

"Soudce Moore to tak chce. Byl byste raději, kdyby požádal prezidenta sám?"

Cutter byl chycen. Jeho prací koneckonců bylo držet prezidenta mimo. Pokusil se přenést to břemeno na Rittera, na soudce Moora, případně na oba, ale zjistil, že ho přehráli v jeho vlastní kanceláři. Někdo musel mít

zodpovědnost za všechno; byrokracie nebyrokracie, nakonec všechno vždycky skončilo u jednoho člověka. Bylo to něco jako vyřazovací tanec - vždycky na někoho nevybyla židle. A ten někdo šel z kola ven. Na viceadmirála Cuttera ta poslední židle nezbyla přes všechno jeho umění. Jeho námořnické zkušenosti a výcvik ho samozřejmě naučily brát na sebe zodpovědnost, ale ačkoliv si Cutter říkal námořní důstojník a považoval se za něj - aniž nosil uniformu, samozřejmě - odpovědnost byla něco, čemu se už léta úspěšně vyhýbal. Služba v Pentagonu se k tomu dobře hodila, a služba v Bílém domě ještě líp. Teď měl odpovědnost znovu. Takhle zranitelný nebyl od doby, kdy jeho křižník málem naboural do tankeru při doplňování paliva - jeho výkonný důstojník ho zachránil včasným rozkazem kormidelníkovi, vzpomínal Cutter. Škoda, že jeho kariéra skončila u hodnosti kapitána, ale Ed prostě neměl to pravé, co je třeba k vysoké velitelské funkci...

Cutter otevřel zásuvku stolu a vytáhl list papíru s hlavičkou "Bílý dům". Z kapsy vyndal zlaté pero Gross a svým nejlepším stylem Palmerovou metodou napsal jasně formulované zmocnění pro Rittera. Jste zmocněn prezidentem... Admirál list složil, zasunul do obálky a podal mu ji přes stůl.

"Děkuji, pane admirále." Ritter zastrčil obálku do kapsy kabátu. "Budu vás dále informovat."

"Dávejte si pozor na to, komu to budete ukazovat," řekl Cutter chladně.

"Vím, jak udržovat tajemství, pane. Je to moje práce, víte?" Ritter vstal a vyšel ven, konečně s hřejivým pocitem v zádech. Teď má zadek krytý. Byl to pocit, po kterém ve Washingtonu toužilo mnoho lidí. Nebyl to tentýž pocit, který měl prezidentův poradce pro národní bezpečnost, ale Ritter si říkal, že to není jeho chyba, že si Cutter tohle nedal dohromady.

Kancelář náměstka pro zpravodajskou činnost osm kilometrů odtud připadala Ryanovi jako smutné a studené místo. Byl tu příborník a kávovar, kde Greer připravoval svůj námořnický nápoj, tamhle zase soudcovské křeslo s vysokým opěradlem, o něž se šéf opíral vždy, když pronášel svá profesorská poučení o faktu a teorii i své žerty, vzpomínal Jack. Že ale jeho šéf měl smysl pro humor! Jaký z něho mohl být učitel - a tak byl vlastně učitelem Ryanovým. Jak to bylo? U CIA začal teprve před šesti lety. Greera znal necelých sedm. Admirál se mu stal téměř vlastním otcem, když toho svého ztratil při té havárii letadla v Chicagu. Sem si chodil pro radu, pro poučení. Kolikrát?

Stromy za okny sedmého poschodí se zelenaly letním listím a překážely ve výhledu na údolí řeky Potomac. Všechny doopravdy bláznivé věci se vždycky stávají, když opadá listí, uvažoval Ryan. Vzpomínal, jak přecházel sem a tam po přepychovém koberci, díval se dolů na hromady sněhu, které tam zanechaly pluhy, a snažil se najít odpovědi na těžké otázky, někdy s úspěchem, jindy ne.

Viceadmirál James Greer se další zimy nedožije. Zažil svůj poslední sníh, své poslední Vánoce. Ryanův šéf ležel na oddělení pro V.I.P. v Námořním lékařském středisku v Bethesdě, dosud vše vnímal, dosud vyprávěl vtipy. Ale za poslední tři týdny se spadl o sedm kilogramů a chemoterapie mu odpírala každou potravu kromě té, která prošla hadičkami zavedenými do paží. A bolest. Není nic horšího, jak Ryan věděl, než se dívat na bolest druhých. Viděl svou ženu i dceru v bolestech, a bylo to daleko horší než při jeho vlastních pobytech v nemocnici. Návštěvy u admirála byly těžkou zkouškou -vidět jeho stažený obličej a občasné ztuhnutí končetin, když přicházely a pomíjely křeče, některé způsobené rakovinou, jiné léky. Ale Greer byl natolik součástí rodiny - panebože, uvědomil si Ryan, já na něj myslím, jako by byl mým otcem. A tak také na něj bude myslet, až do konce.

"Kurva," řekl Jack tiše, aniž si to uvědomil.

"Chápu vás, doktore Ryane."

"Eh?" Ryan se otočil. Admirálův řidič a příslušník ochranky stál tiše ve dveřích, zatímco Jack dával dohromady jakési dokumenty. I když byl Ryan zvláštním asistentem ředitelova náměstka pro zpravodajskou činnost a de facto

jeho zástupcem, když prohlížel dokumenty označené "pouze k rukám náměstka pro zpravodajskou činnost", musel být pod dohledem; pravidla utajení u CIA byla přísná, logická a neporušitelná.

"Rozumím vám, pane. Pracoval jsem s ním jedenáct let. Je to přítel i šéf, obojí. Každé vánoce má něco pro děti. A nikdy nezapomíná na narozeniny. Myslíte, že je aspoň nějaká naděje?"

"Cathy řekla jednomu známému, aby tam zašel. Profesor Goldman Russ je jeden z nejlepších, profesor onkologie v Hopkinsově nemocnici, konzultant pro Národní zdravotnický ústav a spousta dalšího. Říká, že šance je jedna ku třiceti. Už se to moc rozšířilo, a moc rychle, Mickey. Nanejvýš dva měsíce. Všechno ostatní by byl zázrak." Ryan se téměř usmál. "Už jsem sehnal kněze, aby nějaký obstaral."

Murdock přikývl. "Vím, že se dobře zná s otcem Timem z Georgetownu. Zrovna včera večer byl v nemocnici zahrát si s ním šachy. Admirál ho vyřídil osmačtyřicátým tahem. Hrál jste s ním někdy?"

"Nejsem jeho třída. A asi nikdy nebudu."

"Ale ano, jste, pane," řekl Murdock po chvilkové úvaze. "On aspoň říká, že ano."

"Říkával." Ryan potřásl hlavou. Ksakru, Greer by nechtěl, aby takhle mluvili. Byla tu práce. Jack vzal klíč a odemkl stolní zásuvku s kartotékou. Položil řetízek s klíči na piják na stolní desce, aby si ho Mickey mohl vzít, a sáhl dolů, aby zásuvku vytáhl, ale nepodařilo se mu to. Místo toho vytáhl vysunovací desku, která se dala používat jako podložka při psaní, ačkoliv na téhle byla hnědá kolečka od admirálova hrnku. Nedaleko zadní hrany Ryan viděl přilepený kartotéční lístek. Na kartičce byly Greerovým výrazným rukopisem zapsány dvě kombinace k sejfu. Greer tu měl speciální sejf; Bob Ritter také. Jack si vzpomínal, jak jeho šéf měl vždycky potíže se zámky na kombinaci hesel, a proto si asi potřeboval kombinaci zapsat, aby ji nezapomněl. Připadalo mu divné, že admirál měl kombinaci svého i Ritterova sejfu, ale za okamžik si uvědomil, že to má svůj smysl. Kdyby se někdo potřeboval rychle dostat do sejfu náměstka ředitele pro řízení operačního oddělení ve spěchu - to kdyby například Rittera unesli a někdo se musel podívat, jaké opravdu tajné materiály v kartotéce jsou - musel to být někdo skutečně vysoce postavený, jako třeba náměstek pro zpravodajskou činnost. Ritter pravděpodobně měl kombinaci osobního sejfu náměstka ředitele pro zpravodajskou činnost také. Ryan uvažoval, kdo další ji ještě má. Myšlenku odbyl pokrčením ramen, zasunul desku zpátky a otevřel zásuvku. Bylo v ní šest kartoték. Všechny se týkaly dlouhodobých zpravodajských vyhodnocení, která admirál potřeboval. Žádná v nich nebyla nijak zvlášť důležitá; vlastně ani nebyla nijak citlivá, ale admirálovi poskytnou něco, čím se může jeho mysl zaobírat. Jeho kancelář hlídal bezpečnostní tým CIA, který se obměňoval; vždy dva drželi nepřetržitou službu, a on tak mohl pracovat po tu dobu, která mu ještě zbývala.

Kruci! pronesl zuřivě Jack na svou adresu. Přestaň už na to myslet. Hergot, nějakou naději přece má. Nějaká naděje je lepší než vůbec žádná.

Chavez samopal ještě nikdy nepoužíval. Jeho osobní zbraň vždycky byla puška M-16, často s granátometem M-203, upevněným pod hlavní. Také uměl zacházet s belgickým lehkým kulometem, který byl nedávno zaveden do výzbroje pozemní armády, a kdysi dobře střílel z pistole. Ale samopaly už dávno nebyly u pozemní armády v oblibě. Nebyly to prostě ty pravé zbraně toho typu, jaké voják bude potřebovat.

To však neznamenalo, že se mu nelíbí. Byla to německá zbraň, MP-5 SD2, vyrobená firmou Heckler & Koch. Rozhodně nevypadala ani trochu atraktivně. Matně černý povrch byl na omak poněkud drsný a chyběla jí sexy pevnost izraelské Uzi. Na druhé straně ji zase nevyrobili proto, aby pěkně vypadala, říkal si; vyrobili ji k tomu, aby dobře střílela. Byla vyrobena tak, aby byla spolehlivá. Byla vyrobena tak, aby byla přesná. Ten, kdo tuhle věcičku

zkonstruoval, říkal si Chavez, když ji poprvé zvedl, věděl, co střílení obnáší. Na německou zbraň na ní bylo nezvyklé to, že měla jen nevelký počet malých součástek. Před čištěním se dala rozebrat snadno a rychle a složit se dala ani ne za minutu. Pěkně sedla do ramenního důlku a hlava automaticky zapadla na správné místo tak, aby se dalo hledět skrz dioptr.

"Zahájit palbu," zavelel pan Johnson.

Chavez měl zbraň nastavenou na jednotlivé výstřely. Vypálil první náboj, jen aby dostal do prstů cit pro spoušť. Čistě spustila při tlaku asi padesáti kilonewtonů, zpětný náraz šel přímo, byl mírný a zbraň neodskočila od cíle, jak to některé zbraně dělají. Kulka samozřejmě prošla středem siluety hlavy sloužící jako terč. Stiskl znovu, a opět se stalo totéž, a pak pětkrát při rychlé palbě. Opakované výstřely ho postrčily o několik centimetrů dozadu, ale pružina větší část "kopnutí" ztlumila. Vzhlédl a viděl sedm otvorů v pěkně semknuté skupince, jako nos, vykrojený do bubáka z dýně. Oukej. Pak přepnul volič na dávky; byl čas na trochu rokenrolu. Tři střely vpálil do hrudi terče. Rozptyl teď byl větší, ale každý ze zásahů by byl smrtelný. Po další dávce Chavez usoudil, že dávku tří výstřelů udrží bez hnutí. Plně automatickou palbu nepotřeboval. Všechno nad tři výstřely znamenalo plýtvání municí. U vojáka mohl takovýhle postoj vypadat divně, ale jako lehce vyzbrojený pěšák věděl, že munice je něco, co člověk musí nosit. Aby vystřílel svůj zásobník na třicet nábojů, střílel dávkami na nepoznamenané části terče a byl odměněn zásahy přesně v místech, kde je chtěl mít.

"Holčičko, kdes ses celý ten čas toulala?" Co bylo nejlepší - nedělala o moc větší hluk než šustot suchého listí. Ne proto, že by měla tlumič; tlumičem byla samotná hlaveň. Člověk slyšel tlumené mlasknutí závěru a svist kulky. Používají podzvukový náboj, řekl jim instruktor. Chavez jeden vzal z krabičky. Kulka měla dutou špičku; vypadala, jako by se v ní dal namíchat drink, a když zasáhne člověka, pravděpodobně se zploští do velikosti deseticentu. Při zásahu do hlavy okamžitá smrt a skoro stejně rychlá při zásahu do prsou - ale když ho učili používat tlumič, očekávali, že bude střílet na hlavu. Říkal si, že by se mohl spolehlivě trefovat do hlavy z patnácti až dvaceti metrů - za ideálních podmínek možná ještě víc, jenže vojáci nepočítají s ideálními podmínkami. Takže se tedy čekalo, že se k cíli připlíží na dvacet nebo pětadvacet metrů a sundá ho bez hluku.

Ať se připravují na cokoliv, říkal si znovu, zatraceně jistě to nebude výcvik.

"Jsou pěkně pohromadě, Chavezi," poznamenal instruktor. Na palebné čáře byli jen tři další. Na každé družstvo připadnou dva kulometčíci. Dva belgické kulomety - jeden z nich měl Julio - zbytek M-16, dvě z nich s granátomety. Každý měl ještě pistoli. To vypadalo divně, ale i přes všechnu tu váhu to Chavezovi nevadilo.

"Tahle věcička teda střílí, pane."

"Je vaše. Jak to umíte s pistolí?"

"Tak, docela dobře. Obyčejně ne..."

"Jo, já vím. No, všichni se pocvičíte. Pistole není zrovna nic moc, ale jsou chvíle, kdy se hodí." Johnson se otočil a oslovil celé družstvo. "Tak, vy čtyři vystupte. Ať všichni vidí, jak všechny tyhle zbraně pracují. Každý musí být odborník."

Chavez předal svou zbraň dalšímu z družstva a ustoupil z palebné čáry. Stále ještě se pokoušel dát si to dohromady. Boj pěchoty je boj na smrt, každý sám za sebe, kde člověk obvykle vidí co dělá a komu to dělá. To, že Chavez to vlastně ještě nedělal, bylo vedlejší; pořád to byla jeho práce a organizace jeho jednotky mu napověděla, jakých forem úkol nabude. Speciální operace. Musely to být speciální operace. Znal jednoho chlápka, který byl v Delta Force ve Fort Braggu. Speciální operace byly jen takovým vylepšením normálního pěchotního boje. Člověk se musel dostat pěkně blízko, hlídky se obyčejně musely srazit, a to se pak muselo udeřit tvrdě a přesně, jako blesk. Když

nebylo všechno odbyto nanejvýš do deseti vteřin - no, pak to začalo být trochu vzrušující. Chavezovi připadalo zábavné, jak se to podobalo taktice pouličních gangů. Na vojně neexistovala fair play. Člověk se připlížil zezadu a dal to tomu druhému do zad bez varování. Nedostali možnost - jedinou možnost - bránit se. Ale to, co se u kluka z gangu považovalo za zbabělé, byla u vojáka prostě dobrá taktika. Chavez se sám pro sebe usmál. Bylo to sotva fér, když se na to člověk podíval z téhle strany. Armáda je prostě líp organizovaná než pouliční gang. A samozřejmě, cíle vybírali jiní. U armády šlo pravděpodobně akorát o to, že to, co dělala, mělo pro někoho smysl. To platilo o gangu také, ale činnost armády měla mít význam pro někoho významného, někoho, kdo ví, co vlastně dělá. I kdyby to, co dělá, nemělo moc smyslu pro něho samotného - to se vojákům přiházívalo často - přece jen to pro někoho smysl mělo.

Chavez nebyl ještě dost starý na to, aby pamatoval Vietnam.

Svádění bylo nejsmutnější součástí téhle práce.

V tomhle, stejně jako v ostatních součástech jeho profese, Corteze vycvičili, jak být chladně objektivní a věcný, ale nešlo být chladně důvěrný - alespoň ne tam, kde člověk chtěl něčeho dosáhnout. To uznávala dokonce i akademie KGB. Měli celé hodiny školení a lekcí o záludnostech, do kterých mohou spadnout, vzpomínal Cortez s ironickým úsměvem - Rusové, snažící se vyložit Latinoameričanovi, co to jsou milostné pletky. Asi proti nim stálo to jejich podnebí. Člověk přizpůsobil svůj postup zvláštnostem zvoleného objektu, v tomto případě vdovy, jež si v šestačtyřiceti letech uchovala překvapivě pěkný vzhled, jíž ještě zbývalo dost z jejího mládí, aby potřebovala společnost, když děti někam večer odešly nebo měly svoje vlastní schůzky, jejíž lůžko bylo osamělým místem vychladlých vzpomínek. Nebyl to jeho první podobný objekt, a vždy na nich bylo cosi statečného a také patetického. Měl si říkat - jak ho k tomu vycvičili - že jejich problémy jsou jejich vlastní starostí a jeho šancí. Ale jak má muž s takovou ženou navázat důvěrný vztah, aniž by procítil její bolest? Na tohle instruktoři KGB odpověď neměli, ačkoliv ho vybavili náležitou technikou postupu. On sám se také musel nedávno protrpět ztrátou.

Jeho "manželka" zemřela také na rakovinu, pověděl jí. Ženil se pozdě, pokračoval jeho příběh, když postavil rodinný podnik zpátky na nohy - celou tu dobu pracoval, cestoval letadlem, aby upevnil podnik, jehož budování jeho otec věnoval celý život - a pak si vzal svou Mariu, teprve před třemi lety. Otěhotněla, ale když šla k lékaři, aby radostnou událost potvrdil, běžné testy... jen šest měsíců. Dítě nemělo žádnou naději a Cortezovi po Marii nic nezůstalo. Snad, pověděl své číši s vínem, to byl boží trest za to, že se oženil s tak mladou dívkou, nebo za jeho četné milostné pletky, když byl nevázaný playboy.

Při tomhle se Moiřina ruka přiblížila přes stůl a dotkla se jeho. Za to přece nemůžete, řekla mu. A on vzhlédl a viděl soucit v očích ženy, která si kladla otázky nijak moc se nelišící od těch, které si právě demonstrativně položil on sobě. Lidé jsou tak průhlední ve svých reakcích. Stačilo jen stisknout ty správné knoflíky - a mít patřičné pocity. Když se její ruka přiblížila k jeho, svedení bylo hotovo. Z doteku vytryskl vřelý proud, cit prostého lidství. Ale kdyby na ni myslel prostě jen jako na cíl, jak by mohl opětovat její city - a jak mohl dokončit svůj úkol? Cítil její bolest, její osamění. Bude na ni hodný.

A také byl, nyní, dva dny nato. Bylo by to bývalo komické, nebýt toho, jak to bylo dojemné, jak se přichystala, jako dívka, které ještě není ani dvacet, na svou první schůzku - něco, co neudělala už víc než dvacet let; její děti se tím určitě bavily, ale od otcovy smrti už uplynulo dost času, aby neopovrhovaly matčinými potřebami a aby se na ni pobaveně a povzbudivě usmály, když vycházela ven k autu. Rychlá, uspěchaně nervózní večeře, pak krátká jízda do jeho hotelu. Ještě trochu vína, aby se překonala nervozita, která byla u

obou opravdová, i když u ní byla opravdovější. Ale určitě to stálo za to čekání. Ztratila praxi, ale její vstřícnost byla daleko opravdovější než ta, jíž se mu dostávalo od jeho obvyklých milenek. Cortez byl v sexu velmi dobrý. Pyšnil se tím, co dokáže, a poskytl jí nadprůměrnou ukázku; celou hodinu, pozvolna ji vedl k vrcholu a pak ji nechal vrátit se zpátky, jak nejjemněji dovedl.

Nyní leželi vedle sebe, její hlava na jeho rameni, a v tichu jí z očí zvolna kanuly slzy. Příjemná a milá žena, tahleta. I když její manžel zemřel mlád, byl to šťastlivec, protože měl ženu, která věděla, že ticho může být tou nejvášnivější náklonností. Sledoval hodiny na stolku. Deset minut ticha, než promluvil.

"Děkuju ti, Moiro... nevěděl jsem,... to bylo." Odkašlal si. "Tohle je poprvé od... od..." Bylo to týden od jeho poslední, a stála ho třicet tisíc pesos. Mladá, zkušená, vyznala se. Ale...

Ženina síla ho překvapila. Mohl se sotva nadechnout, tak pevné bylo její objetí. Část toho, co bývalo jeho svědomím, mu říkala, že by se měl stydět, ale větší část hlásila, že dal víc, než si vzal. Tohle bylo lepší než kupovaný sex. Nakonec, byly tu city, které se nedaly za peníze koupit; tohle byla myšlenka, která Corteze jak uspokojovala, tak i zlobila, myšlenka, která zesilovala jeho pocit zahanbení. Znovu si zdůvodňoval, že bez jejího pevného objetí by žádné zahanbení nebylo, a k objetí že by nebylo došlo, kdyby jí byl neposkytl velké potěšení.

Sáhl za sebe na druhý konec stolku pro cigarety.

"Neměl bys kouřit," řekla mu Moira Wolfeová.

Usmál se. "Já vím. Musím toho nechat. Ale po tom, cos se mnou udělala," řekl a v očích mu dobromyslně zajiskřilo, "se musím dát dohromady." Ticho.

"Madre de Diós," pronesl po chvilce.

"Co se děje?"

Další lišácký úsměv. "Teď jsem se ti tady celý odevzdal, a ani pořádně nevím, kdo jsi."

"Co chceš vědět?"

Tiché zasmání. Pokrčení rameny. "Nic důležitého - tedy, co může být důležitějšího než to, cos už udělala?" Polibek. Polaskání. Další ticho. Zdusil napůl vykouřenou cigaretu, aby jí ukázal, že její názor pro něj něco znamená. "V tomhle nejsem moc dobrý."

"Opravdu?" Teď byla řada na ní, aby se tlumeně zasmála, a na něm, aby se začervenal.

"Je to jiné, Moiro. Já - když jsem byl mladý, bylo samozřejmé, že když... bylo samozřejmé, že o nic nešlo, ale... teď jsem dospělý a nemohu být tak..." Rozpaky. "Když dovolíš, chtěl bych o tobě něco vědět, Moiro. Do Washingtonu přijíždím často a chtěl bych... už mě nebaví samota. Už mě nebaví... chci tě znát," řekl s přesvědčením. Pak, zdrženlivě a zkoumavě, s nadějí, avšak s obavami, "když dovolíš."

Lehce ho políbila na tvář. "Dovolím."

Nyní, místo mocného objetí, se Cortezovo tělo uvolnilo v pocitu úlevy, která nebyla tak úplně hraná. Další ticho, než opět promluvil.

"Měla bys něco vědět o mně. Jsem bohatý. Zabývám se obráběcími stroji a výrobou automobilových součástek. Mám dvě továrny, jednu v Kostarice, druhou ve Venezuele. Tohle podnikání je složité a... není nebezpečné, ale... jsou to složitá jednání s velkými montážními závody. Mám dva mladší bratry, také v tomhle oboru. A tak... co děláš ty?"

"No, jsem sekretářka ve vládním úřadě. Tu práci dělám už dvacet let."

"Ano? Já mám také jednu."

"A určitě ji honíš po kanceláři..."

"Consuela je dost stará, aby mohla být mou matkou. Pracovala pro mého otce. A takhle se to v Americe dělá? Tebe tvůj šéf uhání?"

Náznak výbuchu žárlivosti.

Další tlumené zasmání. "To ne. Pracuji pro Emila Jacobse. Je to ředitel FBI."

"To jméno neznám." Lež. "FBI, to jsou vaši federales; to vím. A ty jsi vedoucí sekretářka pro ně všechny?"

"To ne. Hlavně se panu Jacobsovi starám o organizaci práce. Nevěřil bys, jaký má denní rozvrh - všechny ty schůze a konference, aby to všechno bylo v pořádku. Je to, jako by člověk dělal žongléra."

"Ano, s Consuelou je to zrovna tak. Bez ní, kdyby na mě nedávala pozor..." Cortez se zasmál. "Kdybych si měl vybrat mezi ní a některým ze svých bratrů, vybral bych si ji. Můžu taky třeba někoho přijmout na místo ředitele továrny. Co je to za člověka, ten... říkala jsi Jacobs? Víš, když jsem byl kluk, chtěl jsem být policistou, nosit pistoli a řídit auto. Být policejním náčelníkem, to musí být moc prima."

"Jeho práce je hlavně posílání papírů sem a tam - hodně toho ukládám do kartoték, a diktování. Když je člověk vedoucím, jeho práce znamená hlavně sestavování rozpočtu a schůzování."

"Ale určitě také musí vědět něco... něco dobrého, ano? To nejlepší na policejní práci je... musí to být to nejlepší ze všeho, vědět věci, které ostatní nevědí. Vědět, kdo je zločinec, a honit je."

"I další věci. Není to tak úplně policejní práce. Také dělají kontrašpionáž. Honí špiony," dodala.

"To dělá CIA, ne?"

"Ne. Nemůžu o tom mluvit, samozřejmě, ale je to práce FBI. Je to vlastně to samé, a vůbec to není jako v televizi. Většinou je to nuda. Celou dobu čtu hlášení."

"Kouzelné," poznamenal Cortez ledabyle. "Všechen ženský talent, a ještě navíc mě vzdělává." Povzbudivě se usmál, aby se pustila do podrobností. Ten blbec, který ho na ni nasadil, vzpomínal si, naznačoval, že bude muset použít peníze. Cortez si říkal, že jeho instruktoři z KGB by byli na jeho techniku pyšní. KGB byla na fondy vždycky opatrná.

"A to tě nutí tak tvrdě pracovat?" zeptal se Cortez po chvilce.

"Některý den se to protáhne, ale v tomhle je opravdu uznalý."

"Když tě bude nutit moc pracovat, promluvíme si, pan Jacobs a já. Co když přijedu do Washingtonu a nebudu tě moci vidět, protože budeš v práci?"

"Ty opravdu chceš...?"

"Moiro." Zabarvení hlasu se změnilo. Cortez viděl, že napoprvé příliš naléhal. Šlo to až příliš snadno, a on se moc vyptával. Nakonec, osamělá vdova nebo ne, tohle byla povahově vyzrálá a zodpovědná žena - a proto také žena s intelektem. Byla to však také žena s city a s vášní. Pohnul rukama a hlavou. Viděl na jejím obličeji otázku. Znovu? Jeho úsměv myšlenku vyslal. Znovu.

Tentokrát už nebyl tak trpělivý, už to nebyl muž, prozkoumávající neznámo. Teď tu byla důvěrná znalost. Když přišel na to, co se jí líbí, jeho rituály už měly svůj směr. Za deset minut na všechny jeho otázky zapomněla. Bude si pamatovat jeho tělesný pach a doteky. Bude se kochat návratem mládí. Bude si klást otázky, kam by tohle mohlo vést, ne však, jak to začalo.

Milostné schůzky jsou už svou povahou konspirativní. Těsně po půlnoci ji odvezl tam, kde měla zaparkované auto. Znovu ho ohromila tím, jak byla potichu. Držela jeho ruku jako školačka, a přesto její dotek nebyl tak prostý. Poslední polibek, než opustila auto - nechtěla, aby vystupoval.

"Děkuju ti "Juane," řekla potichu.

Cortez promluvil ze srdce. "Moiro, tvou zásluhou jsem zase mužem. Udělalas pro mě víc. Až zase přijedu do Washingtonu, musíme..."

"Ano."

Jel za ní větší část cesty domů, aby jí dal najevo, že ji chce chránit, a odpojil se dřív, než dojeli příliš blízko k jejímu domovu, aby děti - určitě byly vzhůru a čekaly - nic neviděly. Cortez jel zpátky ke svému bytu s úsměvem v obličeji, který jen zčásti patřil jeho úkolu.

Její spolupracovníci to poznali hned. Po necelých šesti hodinách spánku se Moira vřítila do kanceláře v kostýmu, kterého se nedotkla už rok. V očích měla jiskřičky, které se nedaly skrýt. Všiml si toho i sám ředitel Jacobs, ale nikdo nic neříkal. Jacobs jí rozuměl.

Svou ženu pochoval jen několik měsíců po tom, co Moira utrpěla svou ztrátu, a přišel na to, že taková prázdná místa v lidském životě se nedají vyplnit pouze prací. Prospěje jí to, říkal si. Ještě měla doma děti. Bude muset polevit s její pracovní náplní. Zasloužila si ještě jeden pokus ve skutečném životě.

8

Rozestavování

Ohromující je, jak hladce věci jdou, říkal si Chavez. Naknec, všichni byli seržanti, ale ten, kdo dal tohle dohromady, byl chytrý, protože nedocházelo k žádným tahanicím o to, kdo dostane jakou funkci. V jeho družstvu byl operační seržant, aby pomáhal kapitánu Ramírezovi s plánováním. Byl tu příslušník zdravotnického praporu, dobrý, od Speciálních jednotek, který už měl za sebou výcvik se zbraní. Julio Vega a Juan Piscador bývali kulometčíky, a ti dostali belgické kulomety. Totéž platilo pro radistu. Každý člen týmu pěkně zapadl do předem připravené přihrádky, všichni byli dostatečně vycvičeni, takže navzájem respektovali to, co uměli, a další křížový výcvik tento respekt ještě posiloval; tuhý a drsný výcvikový režim posílil hrdost, s níž sem každý přišel, a za dva týdny se tým vnitřně sehrál jako jemné soustrojí. Chavez, absolvent školy pro elitní jednotky Rangerů, byl předsunutá hlídka, "Špice", a průzkumník. Jeho úkolem bylo sondovat terén vpředu, pozorovat, naslouchat a pak svá pozorování a poznatky hlásit kapitánu Ramírezovi.

"No, tak kde jsou?" zeptal se kapitán.

"Dvě stě metrů, hned za tamtím rohem," zašeptal Chavez v odpověď. Kdesi v dálce vyl na měsíc kojot. Občas se ozval šeptavý šramot, jak mezi stromy procházela vysoká zvěř, a jediný zvuk, který měl co dělat s lidmi, byl vzdálený hluk tryskových letounů. Jas na noc umožňovala překvapivě dobrou viditelnost i bez nočních infradalekohledů, které normálně měli při sobě. V řídkém horském vzduchu hvězdy nad hlavou nejiskřily, ale svítily jako vzdálené, nenápadné světelné body. Chavez by byl normálně tuhle krásu vnímal, ale dnešní noc byla pracovní.

Ramírez i ostatní v družstvu měli na sobě čtyřbarevné maskovací uniformy belgické výroby. Obličeje měli pomalované stejnými odstíny, tyčinkami mejkapu - v armádě jim pochopitelně tak neříkali - takže splývali se stíny stejně dokonale jako Wellsův Neviditelný. Důležitější bylo, že byli ve tmě úplně jako doma. Noc byla jejich nejmocnějším a nejlepším přítelem. Člověk je denní lovec. Všechny jeho smysly, všechny jeho instinkty a všechny jeho vynálezy nejlépe pracují při světle. Od pravěku pěstované zvyklosti ho udělaly méně výkonným v noci - pokud se hodně nevynasnažil, aby je překonal, jako to udělali tito vojáci. Dokonce i americké indiánské kmeny, žijící v úzkém partnerství s přírodou, se noci bály. Indiáni téměř nikdy v noci nebojovali, dokonce v noci ani nehlídali své tábory - a tak poskytli americké armádě její první užitečnou doktrínu pro operace ve tmě. V noci člověk rozdělával ohně jednak proto, aby viděl, jednak proto, aby se zahřál, ale tím, že to dělal, snižoval viditelnost na pouhých několik metrů, zatímco lidské oko, patřičně připravené, dokáže ve tmě vidět docela dobře. "Jen pět?"

"Víc jsem jich nenapočítal, pane."

Ramírez přikývl a pokynem vyzval dva muže, aby předstoupili. Bylo vydáno

několik tichých povelů. Odešel pryč se dvěma dalšími, doprava, aby se dostal nad tábor. Chavez se vrátil dopředu. Jeho úkolem bylo zneškodnit hlídky, spolu s jedním, který dřímal u ohně. Pohybovat se potichu ve tmě je obtížnější než ve tmě vidět. Lidské oko zachycuje ve tmě pohyb lépe, než rozeznává nehybné předměty. Pečlivě kladl nohy a hmatem vyhledával všechno, co se mohlo posunout nebo zlomit, a tak způsobit hluk - lidské ucho se silně podceňuje. Ve dne by způsob, jakým se pohyboval, působil směšně, ale kradmý pohyb má svou cenu. Nejhorší bylo, že se pohyboval pomalu, a Ding nebyl o nic trpělivější než kdokoliv jiný kolem dvacítky. Byla to slabost, jíž čelil výcvikem. Při chůzi se skrčil, jak jen mohl nejvíc. Zbraň měl zvednutou a připravenou, aby se chránil proti překvapení, a když se přiblížil onen okamžik, jeho smysly byly v plné pohotovosti, jako by mu kůží probíhal elektrický proud. Hlava se zvolna otáčela doprava a doleva, oči se nikdy na ničem úplně nezastavily, protože když člověk upřeně hledí ve tmě na nějaký předmět, má předmět snahu za pár okamžiků zmizet.

Chavezovi cosi dělalo starosti, ale nevěděl, co to je. Na okamžik se zastavil, rozhlížel se kolem a asi třicet vteřin pátral všemi smysly směrem doleva. Nic. Poprvé této noci zatoužil po svém nočním infradalekohledu. Tuhle touhu ze sebe setřásl. Třeba je to veverka nebo nějaký jiný noční slídíc. Určitě ne člověk. Nikdo se nedokáže pohybovat v noci tak jako Nindža, usmál se pro sebe a vrátil se ke své práci. Za několik minut dorazil na své místo, hned za pokroucenou borovicí, a tam zaklekl. Odsunul kryt na svých digitálních hodinkách a sledoval, jak číslice zvolna kráčejí k určenému okamžiku. Tamhle je hlídka, obcházející v kruhu kolem ohně, nikdy ne dál než deset metrů od něj; snaží se odvracet oči od ohně, aby si uchoval schopnost vidět potmě. Jenže světlo odrážející se od skal a od borovic jeho vnímání dostatečné poškodí - už dvakrát pohlédl přímo na Chaveze, a neviděl nic.

Je čas.

Chavez zvedl MP-5 a vypálil do hrudi cíle jednu střelu. Muž při nárazu ucukl dozadu, chytil se za místo, kde byl zasažen, a klesl na zem s překvapeným vyheknutím. MP-5 vydala jen tichý kovově mlaskavý zvuk jako kamínek kutálející se po jiném kamínku, ale v tiché horské noci to bylo cosi neobvyklého. Ten ospalý u ohně se otočil, ale jen napůl, než byl zasažen také. Chavez se cítil rozjetý a namířil na jednoho ze spících mužů, když se ozval výrazný zvuk Juliova kulometu, jako když se trhá látka, a doslova je vymrštil z dřímoty; všichni tři vyskočili na nohy, ale byli mrtví, ještě než se postavili.

"Odkud jste se tu ksakru vzali?" zeptala se mrtvá hlídka. Místo na hrudi, kam udeřila vosková kulka, silně bolelo, a bolest ještě zesilovalo překvapení. Než se zase postavil, byli Ramírez s ostatními v táboře.

"Hochu, ty jsi moc dobrý," pronesl hlas za Chavezem a na rameno mu s žuchnutím dopadla ruka. Seržant málem vyletěl z kůže, když ten člověk kráčel kolem něho do tábora. "Tak pojď."

Otřesený Chavez následoval muže k ohni. Cestou vybil svou zbraň - voskové kulky mohly být lidskému obličeji hodně nebezpečné.

"Tohle započítáme jako úspěch," řekl muž. "Pět mrtvých, od zlých hochů žádný odpor. Kapitáne, váš kulometčík se nechal trochu unést. Ten rokenrol bych bral trochu víc lehce, zvuk automatické zbraně se nese hrozně daleko. Také bych se pokusil dostat se trochu blíž, ale - no, tamta skála bylo asi tak to nejlepší, kam jste se mohli dostat. No, na to zapomeňte. Moje chyba. Nemůžeme si vždycky vybírat terén. Líbila se mi vaše ukázněnost při pochodu na místo a vaše přiblížení k objektu bylo vynikající. Tenhle člověk, co vám jde jako první, je úžasný. Skoro mě dostal." Tahle poslední slova připadala Chavezovi jako opravdu chatrná pochvala.

"Co jste kurva zač?" zeptal se Ding tiše.

"Chlapče, tyhle věci jsem dělal naostro, když vy jste si ještě hrál s flintičkou. A kromě toho jsem švindloval." Clark zvedl svůj noční

infradalekohled. "Cestu jsem si vybíral pečlivě a znehybněl jsem vždycky, když jste otočil hlavu. To, co jste slyšel, byl můj dech. Skoro jste mě měl. Už jsem myslel, že to cvičení kvůli mně vybouchne. Omlouvám se. Jo, a jmenuju se Clark." Objevila se ruka.

"Chavez." Seržant ji uchopil.

"Jste dobrý, Chavezi. Nejlepší, koho jsem v poslední době viděl. Zvlášť se mi líbila vaše práce nohou. Takovou trpělivost, co máte vy, nemá každý. Mohl bych vás potřebovat u Třetí SSO." To byla od Clarka ta největší pochvala, a jen zřídka udělovaná.

"Co to je?"

Zamručení a tlumené zasmání. "Něco, co nikdy neexistovalo - no, nechme to být."

Clark se šel podívat na dva muže, které Chavez střelil. Oba si mnuli stejná místa na svých leteckých neprůstřelných vestách, přesně tam, kde je srdce.

"A střílet taky dovedete."

"S tímhle dokáže trefit každý."

Clark se k mladíkovi otočil. "Pamatujte si, když je to doopravdy, není to zase tak úplně stejné."

Chavez rozpoznal pravý význam výroku. "Co jsem měl udělat jinak, pane?"

"To je to těžké," připustil Clark, zatímco se zbytek družstva přiblížil k ohni. Hovořil, jako hovoří učitel k nadanému žákovi. "Jedna část ve vás musí předstírat, že je to stejné jako cvičení. Jiná část si musí pamatovat, že už moc dalších chyb nebude. Musíte vědět, které části naslouchat, protože ty se minutu od minuty mění. Vy máte dobré instinkty, hochu. Důvěřujte jim. Když cítíte, že věci nejsou tak úplně v pořádku, tak pravděpodobně také nejsou. Nezaměňujte to se strachem."

"Hm?" pronesl Chavez nechápavě.

"Tam venku budete mít strach, Chavezi. Já ho měl vždycky. Zvykněte si na tu myšlenku a může pracovat pro vás místo proti vám. Prokrista, nestyďte se za to. Polovičku problémů na indiánském území působí lidé, kteří se bojí mít strach."

"Pane, k čemu se to tu ksakru cvičíme?"

"To ještě nevím. Není to moje hřiště." Clarkovi se podařilo skrýt své pocity vůči celé téhle věci. Výcvik nebyl přesně v souladu s tím, co si myslel, že má být jejich úkolem. Ritter mohl zase začít dostávat nějaké další chytré nápady. Clarka nic neznepokojovalo víc než nadřízený, který oplývá chytrými nápady.

"Ale budete pracovat s námi."

To je nadmíru šikovně formulovaná poznámka, říkal si Clark. O to, aby ho sem poslali, požádal, samozřejmě, ale byl si vědom toho, že ho Ritter k žádosti domanévroval. Clark byl ten nejlepší člověk, jakého CIA pro tenhle druh práce měla. Lidí s takovými zkušenostmi nebylo ve vládní službě mnoho a většina z nich, stejně jako Clark, byla na takovéhle věci, kde to bylo doopravdy, už trochu stará. Je to všechno? Clark nevěděl. Věděl, že si Ritter rád nechává věci pod pokličkou, zvlášť když si myslí, že je chytrý. Chytráci sami sebe přechytračí, říkal si Clark. Ritter vůči tomu imunní nebyl.

"Snad," připustil váhavě. Ne že by mu bylo proti mysli mít s těmito lidmi něco společného, ale zneklidňovaly ho okolnosti, které z toho mohly udělat později nutnost. Zvládneš to, chlapče?

"Takže?" zeptal se ředitel Jacobs. Přišel i Bill Shaw.

"Takže to udělal, nabeton," odpověděl Murray a sáhl po své kávě. "Ale jít s tím k soudu by nám dalo ošklivě zabrat. Je chytrý a jeho posádka ho podpořila. Když si přečtete jeho spis, pochopíte proč. On teda je nějaký důstojník. Ten den, co jsem tam šel, zachránil posádku hořící rybářské lodi - říkejte tomu třeba dokonalé načasování. Na trupu byla opálená místa, tak

blízko se dostal. Jistě, mohli bychom si vzít každého zvlášť a pohovořit si s nimi, ale už jenom zjistit, kdo v tom jel, by bylo složité. Nerad to říkám, ale asi to za ten rozruch nestojí, zvlášť když vám přes rameno kouká senátor, a místní státní zástupce po tom asi také neskočí. Bright byl do toho trochu hrr, ale uklidnil jsem ho. A mimochodem, je dobrý."

"Co obhajoba pro tamty?" zeptal se Jacobs.

"Chabé. Případ je krásně jasný. Balistická laboratoř porovnala kulku, kterou lidé v Mobile vytáhli z paluby, a pistoli, co se našla na lodi a na které byly otisky prstů těch dvou - to bylo opravdu štěstí. Krev kolem toho místa, kde kulku nalezli, byla AB pozitivní, a to odpovídá manželce. Skvrna na koberci metr od toho místa potvrzuje, že měla periodu, a to, dohromady s několika skvrnami semene, napovídá, že došlo ke znásilnění. Teď provádějí srovnávací zkoušku DNK se vzorky semene z koberce - chce si někdo z vás vsadit proti tomu, že srovnání bude pozitivní? Máme půl tuctu otisků prstů s krví, které se shodují s otisky zatčených přinejmenším v deseti markantech. Je tu spousta fyzických důkazů. Je to víc než dost na usvědčení už teď," řekl s přesvědčením Murray, "a to hoši z laboratoře ještě neprošli ani polovinu materiálu. Státní zástupce bude žádat trest smrti. Myslím, že ho dosáhne. Jedinou otázkou je, zda jim umožníme dát nám nějaké informace výměnou za mírnější rozsudek. Ale tenhle případ mi úplně nepatří." To Murrayovi vyneslo úsměv od ředitele.

"Dělejte, jako že patří," přikázal Jacobs.

"Asi tak do týdne budeme vědět, jestli potřebujeme něco, co nám mohou povědět. Tušení mi říká, že ne. Mělo by se nám podařit zjistit, pro koho oběť pracovala, a to bude ten, kdo tenhle zásah přikázal - akorát ještě nevíme proč. Ale není pravděpodobné, že to zatčení vědí. Myslím, že máme párek sicarios, kteří si mysleli, že si tímhle pomohou k entrée na trh. Řekl bych, že jsou jen nějaký odpad. Jestli je to pravda, nevědí nic, co bychom si nedokázali dát dohromady sami. Dejme tomu, že bychom jim mohli dát šanci, ale doporučoval bych rozsudek nezmírňovat. Čtyři vraždy - a navíc odporným způsobem. Máme zákon o trestu smrti, a pokud jde o tohohle překupníka - myslím, že elektrické křeslo by za ty vraždy bylo přesně ono."

"Začínáte být na stará kolena zlý?" zeptal se Shaw. Byl to takový další podnikový vtip. Bill Shaw byl v FBI jedním z hlavních intelektuálů. Vysloužil si ostruhy tím, že rozbil domácí teroristické skupiny, a dosáhl toho tak, že pečlivě přepracoval postupy FBI při sbírání špionážních informací a jejich analýze. Tenhle vysoký, hubený člověk, bytostnou podstatou šachista s tichým, uspořádaným chováním a vystupováním, býval také agentem v terénu a trestu smrti se zastával tichým, uspořádaným a věcně podloženým způsobem. Byla to záležitost, na kterou měla policie téměř jednotný názor. K tomu, aby člověk otázku trestu smrti pochopil, stačilo vidět nějaké místo činu ve vší jeho hrůznosti.

"Státní zástupce souhlasí, Dane," řekl ředitel Jacobs. "Tihle dva pašeráci zavírají krám jednou provždy."

Jako kdyby to bylo důležité, říkal si Murray. Pro něho bylo důležité, že dva vrazi zaplatí. Protože se na jachtě našla dostatečně velká dávka drog, může vláda uplatnit zákon, který připouští trest smrti za vraždy v souvislosti s drogami. V tomto případě byla spojitost zřejmě jen volná, to však pro tři muže v místnosti nebylo důležité. Samotný fakt vraždy - brutální a předem připravené - stačil. Ale říkat, tak jak se to chystali udělat oni i státní zástupce pro Jižní okres státu Alabama před televizními kamerami, že tohle je boj proti drogám, byla cynická lež.

Murray získal klasické vzdělání na univerzitě v Bostonu před třiceti lety. Dosud dokázal citovat latinsky pasáže z Vergiliovy Aeneidy nebo Ciceronův výpad proti Catilinovi. Znalosti řečtiny stačily jen na překládání - cizí jazyky byly pro Murraye jedna věc; odlišná abeceda bylo něco jiného - ale pamatoval si legendu o Hydře, mytickém zvířeti se sedmi nebo více hlavami.

Vždycky, když člověk jednu uťal, vyrostly místo ní dvě jiné. A tak tomu bylo i v obchodě s drogami. Bylo v tom jednoduše příliš mnoho peněz. Peněz až za horizont chtivosti. Peněz, za které se dalo koupit všechno, co si prostý člověk - a to většina z nich byla - mohl přát. Jediným obchodem mohl člověk zbohatnout na celý život a bylo mnoho takových, kteří by ochotně a vědomě pro jeden takový obchod riskovali i život. Když se rozhodli vsadit svůj život na jediný vrh kostkami - jakou cenu mohli přikládat životům jiných? Odpověď byla nasnadě. A tak zabíjeli stejně lehkovážně a brutálně, jako když dítě dupne do mraveniště. Zabíjeli své konkurenty, protože si nepřáli mít konkurenci. Zabíjeli celé rodiny svých konkurentů, protože nechtěli, aby se za pět, deset, dvacet let objevil rozhněvaný syn obírající se v mysli vendetou; a také proto, protože, stejně jako u států vyzbrojených nukleárními zbraněmi, do hry vstoupila zásada zastrašování. I člověk ochotný vsadit svůj vlastní život mohl ve strachu couvnout před vyhlídkou, že by mohl dát v sázku také život svých dětí.

A tak v tomto případě useknou Hydře dvě hlavy. Za takové tři měsíce vláda předloží případ federálnímu okresnímu soudu. Soud bude pravděpodobně trvat týden. Obhajoba se bude snažit ze všech sil, ale pokud si pracovníci FBI dají záležet na důkazech, vyhrají. Obhajoba se bude snažit zdiskreditovat Pobřežní stráž, ale nebylo těžké vidět to, na co už žalobce přišel sám; porota si prohlédne kapitána Wegenera a uvidí hrdinu, pak si prohlédne obžalované a uvidí pakáž. Jediná pravděpodobná taktika obhajoby bude mít téměř určitě opačný účinek. Pak bude soudce muset vyslovit příslušný nález a soudní rozhodnutí, ale zde je Jih, kde se i od federálních soudců očekává, že mají o spravedlnosti jasné a jednoduché představy. Jakmile budou obžalovaní shledáni vinnými, dojde na fázi stanovení rozsudku, a opět - zde je Jih, kde lidé čtou bibli. Porota vyslechne přitěžující okolnosti: hromadná vražda rodiny, pravděpodobně znásilnění, vražda dětí a drogy. Ale na palubě byl milion dolarů a obhajoba přejde k protiúderu. Hlavní oběť byla zapletena do obchodu s drogami. Jaký je však pro to důkaz? pronese žalobce se zbožně pokryteckou naléhavostí - a co manželka a děti? Porota bude naslouchat tiše, střízlivě, téměř zbožně, dostane se jí pokynů od téhož soudce, který jim řekl, jak na prvém místě shledat obžalované vinnými. Budou po rozumně dlouhou dobu rozvažovat, vezmou v úvahu doporučení, že mají důkladně uvážit rozhodnutí, učiněné již před několika dny, a oznámí; smrt. Zločinci, teď již ne obžalovaní, budou předáni pod dohled federálních úřadů. Automaticky dojde k odvolání, ale zvrat bude nepravděpodobný, protože soudce se nedopustil žádných vážných procedurálních omylů; takový omyl byl nepravděpodobný, díky fyzickým důkazům. Odvolávání bude trvat léta. Lidé budou proti rozsudku vznášet námitky z filozofických důvodů - Murray s nimi nesouhlasil, ale jejich názory respektoval. Nejvyšší soud bude muset dříve či později rozhodnout, ale Nejvyšší, jak jim u policie říkali, věděli, navzdory předchozím soudním rozhodnutím v opačném smyslu, že ústava jasně připouští absolutní trest a vůle lidu, vyjádřená Kongresem, přímo vyžaduje smrt v určitých případech, týkajících se drog, jak to mínění většiny jasně vyjádří přesným, suchým jazykem. A tak po takových pěti letech, po všech odvoláních, budou oba připoutáni do dřevěného křesla a nahodí se spínač.

To bude Murrayovi stačit. Přes všechny své zkušenosti a složitost myšlení byl především policistou. Od jeho promoce na Akademii FBI uplynul celý jeho dospělý život; tenkrát si myslel, že on a jeho spolužáci - nyní většinou ve výslužbě - změní svět. Statistiky říkaly, že to v řadě věcí udělali, ale statistika je příliš suchá, příliš vzdálená, příliš odlidštěná. Pro Murraye válka se zločinem znamenala nekonečnou řadu drobných bitev. Oběti byly otupovány každá zvlášť, unášeny každá zvlášť nebo zabíjeny každá zvlášť, a byli to jednotlivci, kteří měli být zachráněni nebo pomstěni válečníky a kazateli FBI v jedné osobě. I zde jeho postoj formovaly hodnoty jeho katolického vzdělání, a FBI zůstávala baštou irskokatolické Ameriky. Možná, že

svět nezměnil, ale zachránil životy a pomstil smrti. Vstanou noví zločinci, jako vstali vždycky, ale všechny jeho bitvy skončily vítězstvím a nakonec, jak musel věřit, se jeho společnost dočká nějakého rozdílu, a ten rozdíl bude pozitivní. Věřil, stejně tak jako věřil v Boha, že každý chycený padouch znamená zachráněný život, někde na konci řady.

V tomto případě k tomu opět napomohl.

To však pro obchod s drogami neznamenalo ale vůbec nic. Jeho nové postavení vyžadovalo, aby se na věci díval z dlouhodobější perspektivy, nad níž prostí agenti uvažovali pouze u sklenky, když jim skončily úřední hodiny. Murray věděl, že zatímco jsou tihle dva z kola venku, Hydře už narostly dvě nové hlavy, možná i víc. Jeho chybou bylo, že nepronásledoval mýtus až do konce, něco, co druzí již dělali. Herkules Hydru zabil tím, že změnil taktiku. Jeden z těch, kteří tuto skutečnost měli na paměti, byl v téhle místnosti. To, co Murray ještě nevěděl, bylo, že na úrovni, na níž se politika tvoří, dlouhodobé výhledy mění v člověku postupně jeho postoje.

Cortezovi se výhled také líbil, i přes poněkud řidší vzduch v tomto špatně přístupném, vysoko položeném místě. Jeho nový šéf znal vnější projevy, jak druhým sdělovat svou moc. Jeho pracovní stůl stál před širokým oknem, aby ti, kdo se naproti masivnímu stolu nacházeli, mohli jen těžko číst ve výrazu jeho obličeje. Hovořil klidným, tichým hlasem velké moci. Jeho gesta byla úsporná, jeho slova obvykle mírná. Ve skutečnosti to byl brutální člověk, to Cortez věděl, a navzdory vzdělání byla jeho povaha méně složitá, než jakou si přisuzoval, to však, jak Felix věděl, bylo důvodem, proč ho najali. A tak bývalý plukovník, vycvičený moskevskou centrálou, zaostřil svůj zrak na zelený výhled na údolí. Nechal Escobeda, aby hrál svou hru s mocí očí. Hrál ji s mnohem nebezpečnějšími lidmi, než byl tenhle.

"Tak?"

"Získal jsem dva lidi," odpověděl Cortez. "Jeden nám bude dodávat informace na základě peněžní odměny. Ten druhý to bude dělat z jiných důvodů. Prozkoumal jsem další dva možné kandidáty, ale zavrhl jsem je jako nevhodné."

"Kdo to je - kdo jsou ti dva, které využijete?"

"Ne." Cortez zavrtěl hlavou. "Říkal jsem vám, že totožnost mých agentů musí zůstat tajemstvím. To je při zpravodajských operacích zásada. Ve své organizaci máte udavače, a kdyby někdo mluvil, ohrozilo by to naši možnost získávat informace, které vyžadujete, jefe," řekl úlisně. Tenhle něco takového potřeboval. "Jefe, najal jste mě pro mou zkušenost a odbornost. Musíte mi dovolit dělat mou práci náležitě. Kvalitu mých zdrojů poznáte podle informací, které vám dám. Chápu, jaké máte pocity. Je to normální. Sám Castro se mě takhle ptal a dostal stejnou odpověď. Musí to tak být."

Za to byl Cortez odměněn zamručením. Escobedovi se líbilo, že byl srovnáván se šéfem státu, a ještě lepší bylo, že to bylo s někým, kdo po celou jednu generaci vzdoroval yanquis. Na hezkém obličeji nyní bude spokojený úsměv, to Felix věděl, aniž se musel obtěžovat tím, že by se o tom přesvědčoval. Jeho odpověď byla lživá ze dvou důvodů; Castro se ho nikdy takhle neptal, a ani Felix, ani nikdo jiný na tom ostrově, by se neodvážil mu tuto informaci odepřít.

"Tak co jste se dověděl?"

"Něco se hýbe," řekl věcným hlasem, který zněl téměř výsměšně. Nakonec, musel si zasloužit svou mzdu. "Americká vláda dává dohromady nový program, který má posílit její možnosti rušivě zasahovat. Moje zdroje ještě nemají podrobnosti, ačkoliv to, co slyšely, pochází z různých pramenů a je to pravděpodobně tak, jak říkají. Moje další zdroje budou moci všechny informace, které dostanu od těch prvních, potvrdit." Tohle poučení nenajde u Escobeda žádnou odezvu, to Felix věděl. U opravdové špionážní služby by mu získání dvou navzájem se doplňujících zdrojů při jediné operaci vyneslo květnaté doporučení.

"Kolik nás ty informace budou stát?"

Peníze. U něj jsou to pořád peníze, říkal si Cortez a potlačil povzdech. Žádný div, že při svých bezpečnostních operacích potřebuje profesionála. Jen blázen si myslí, že si může všechno koupit. Na druhé straně byly chvíle, kdy peníze pomohly, a ačkoliv to Escobedo nevěděl, platil svým americkým nájemným agentům a zrádcům víc peněz než celá komunistická výzvědná síť.

"Je lepší vydávat velké částky peněz na jednoho člověka ve vysokem postavení než je vyhodit na placení velkého počtu méně významných funkcionářů. Čtvrt milionu dolarů bude krásně stačit, abychom získali informace, které požadujeme." Většinu peněz si samozřejmě nechá Cortez; měl své vlastní výdaje.

"To je všechno?" zeptal se nevěřícně Escobedo. "Platím víc, abych..."

"Protože vaši lidé nikdy nepoužili ten správný přístup, jefe. Protože lidi platíte podle toho, kde jsou, ne podle toho, co vědí. Nikdy jste vůči svým nepřátelům nepoužil systematický postup. Se správnými informacemi můžete své fondy využít mnohem účinněji. Můžete jednat strategicky místo takticky," uzavřel Cortez stisknutím toho správného knoflíku.

"Ano! Musí poznat, že jsme síla, se kterou je nutné počítat!"

Nikoli poprvé si Felix říkal, že jeho hlavním cílem je sebrat peníze a utéct... možná dům ve Španělsku... nebo se třeba dostat na místo tohohle egomaniakálního tajtrlíka. To je nápad... Ale teď ne. Escobedo je egomaniak, ale prohnaně lstivý, schopný rychlého činu. Rozdíl mezi tímhle člověkem a těmi, kteří řídili jeho bývalou agenturu, byl v tom, že Escobedo se nebál učinit rozhodnutí, a učinit ho rychle. Žádná byrokracie, žádná řada stolů, přes které věci šly. Tímhle si el jefe získal jeho úctu. Aspoň věděl, jak učinit rozhodnutí. KGB taková kdysi pravděpodobně bývala také, a možná i americké zpravodajské orgány. Už ale ne.

"Ještě týden," řekl Ritter poradci pro národní bezpečnost.

"Je to milé, slyšet, že se věci daly do pohybu," poznamenal admirál. "A pak co?"

"Proč mi to neřeknete vy? Jen tak, aby bylo jasno," navrhl náměstek pro řízení operačního oddělení. Pokračoval připomínkou. "Nakonec, ta operace byl v prvé řadě váš nápad."

"No, přišel jsem s tím nápadem za ředitelem Jacobsem," odpověděl Cutter, usmívající se vlastní chytrostí. "Až budeme připraveni pokračovat dál - a tím myslím připraveni stisknout knoflík - Jacobs tam odletí, aby se setkal s ministrem spravedlnosti. Velvyslanec říká, že Kolumbijci s námi půjdou téměř do všeho. Jsou ještě zoufalejší než my, a..."

"Snad jste ne..."

"Ne, Bobe, velvyslanec nic neví. Je to tak oukej?" Nejsem takový blb, za jakého mě považuješ, řekly jeho oči vysokému činiteli CIA. "Jestli jim Jacobs ten nápad vnutí, dostaneme tam ty týmy hladce. Jednu změnu ale chci udělat."

"Jakou?"

"Tu věc s letadly. Ve vaší zprávě se říká, že se při cvičných operacích už vybírají cíle."

"Některé," připustil Ritter. "Dva nebo tři týdně."

"Všechno k tomu, abychom je vyřídili, je už na místě. Proč tu část operace nespustit? Myslím tím, že by to vlastně pomohlo identifikovat oblasti, do kterých chceme dostat naše týmy, vypracovat operační zpravodajské informace, a tak."

"Raději počkám," řekl Ritter obezřetně.

"Proč? Když dokážeme identifikovat nejčastěji využívané oblasti, sníží se tím potřeba přesunů, které budou muset dělat. To je vaše největší operační riziko, ne? Takhle můžeme vypracovat informace, které celou koncepci operace posílí."

S Cutterem je ta potíž, říkal si Ritter, že ten parchant toho o operacích ví dost na to, aby byl nebezpečný. A co horšího - měl moc vnutit svou vůli a

pamatoval si nedávnou historii ředitelství operačního oddělení. Co to před několika měsíci povídal? Vaše nejlepší operace za posledních pár let v podstatě vyšly z Greerova oddělení... Čímž myslel Jacka Ryana, Jamesovu vycházející hvězdu - a snad i nového náměstka pro zpravodajskou činnost, jak věci vypadaly. To bylo špatné. Ritter měl doopravdy rád svůj protějšek v čele ředitelství zpravodajského oddělení, Greerova snaživého chráněnce však už tolik ne. Bylo však pravda, že dva největší úspěchy CIA v posledních letech začaly v "nesprávném" oddělení, a bylo načase, aby si "operační" upevnilo svůj primát. Ritter uvažoval, zda Cutter tohle vědomě využívá k tomu, aby ho postrčil k činu. Pravděpodobně ne, uzavřel své úvahy. Cutter toho o vnitřním soupeření ještě nevěděl dost. Ne že se to ještě nenaučí, pochopitelně.

"Začít příliš brzy je klasická chyba operací v terénu," zkusil to náměstek pro řízení operačního oddělení krotce.

"Ale to my neděláme. V zásadě máme dvě samostatné operace, ne?" otázal se Cutter. "Ta část ve vzduchu může proběhnout nezávisle na pozemní části. Připouštím, že to bude méně účinné, ale pořád to může vyjít. Nedává nám to možnost vyzkoušet tu méně složitou stránku plánu, dřív než se pustíme do té nebezpečné? Nedává nám to něco, čím bychom Kolumbijcům ukázali, že to myslíme doopravdy?"

Moc brzy, pronesl naléhavě hlas v Ritterově hlavě, ale jeho obličej vyjadřoval nerozhodnost.

"Podívejte, chcete, abych s tím šel za prezidentem?" zeptal se Cutter.

"Kde dneska je - v Kalifornii?"

"Politická návštěva. Radši bych ho s něčím takovýmhle neobtěžoval, ale..."

Je to divná situace, uvažoval náměstek pro řízení operačního oddělení. Cuttera podcenil, zatímco poradce pro národní bezpečnost se zase mohl docela dobře přeceňovat. "No dobrá, vyhrál jste. ORLÍ OKO začne pozítří. Tolik budeme potřebovat, abychom všechno připravili a spustili."

"A DIVADELNÍ LOĎ?"

"Ještě týden na přípravu týmů. Čtyři dny, než je dostaneme do Panamy a spojíme se se vzdušnými silami, prověříme spojení, a tak."

Cutter se usmíval, když sahal po své kávě. Je čas uhladit rozčepýřené peří, říkal si. "Páni, je to radost, pracovat s opravdovým profíkem. Koukejte se na to z té světlejší stránky, Bobe. Budeme mít celé dva týdny, abychom se pořádně podívali na to, co se objeví v té letecké síti, a ty týmy na zemi budou mít mnohem lepší představu o tom, kde je budeme potřebovat."

Už jsi přece vyhrál, ty parchante. To se v tom ještě musíš hrabat? chtělo se Ritterovi říci. Uvažoval, co by se asi tak bylo stalo, kdyby chtěl, aby Cutter hlásil, jaké má karty. Co by byl asi tak řekl prezident? Ritterovo postavení bylo choulostivé. Uvnitř komunity zpravodajských pracovníků už dlouho a nahlas žehral na to, že CIA neprovedla žádnou pořádnou operaci už... patnáct let? Záleží na tom, co se myslí "pořádnou" operací, ne? Teď dostával možnost a to, o čem se dalo krásně povídat na kávových sedánkách během dlouhých porad na vysoké vládní úrovni, se nyní stalo něčím, co zaváněl průšvihem. Takovéhle operace v terénu byly nebezpečné. Nebezpečné pro ty, kteří se jich účastnili. Nebezpečné pro ty, kdo vydávali rozkazy. Nebezpečné pro vlády, které je podporovaly. Tohle Cutterovi říkal často, ale poradce pro národní bezpečnost byl, jako mnozí jiní, očarován leskem a slávou operací v terénu. Mezi odborníky se tomu říkalo syndrom typu Úkol nesplnitelný. Dokonce i profesionálové mohli směšovat televizní drama s realitou a v celé vládě měli lidé tendenci slyšet jen to, co si slyšet přáli, a ignorovat nepříjemné stránky. Ale na to, aby Ritter mohl vyslovit svá varování, už bylo trochu pozdě. Celé roky koneckonců prohlašoval, že takový úkol je splnitelný a občas i žádoucí přívažek k mezinárodní politice. A hodně často říkal, že jeho ředitelství ví, jak to dělat. To, že musel nabírat lidi z terénu od pozemní armády a letectva, uniklo pozornosti. Bývaly doby, kdy CIA mohla využívat své vlastní letecké síly a svou vlastní soukromou armádu... a kdyby tohle vyšlo,

ty doby se snad vrátí. Je to možnost, kterou CIA i země potřebují, uvažoval Ritter. Zde, snad, je jeho šance všechno tohle uskutečnit. Jestli cenou za to, že toho dosáhne, bude nutnost vycházet s takovými amatérskými prodavači moci, jako je Cutter, pak tedy tuto cenu bude muset zaplatit.

"Dobrá, tak já to spustím."

"Řeknu to šéfovi. Za jak dlouho myslíte, že budeme mít výsledky...?"

"To se nedá říci."

"Ale do října ano," nadhodil Cutter lehce.

"Jo, do té doby pravděpodobně ano." Politika, ta také, samozřejmě. No, právě ta udržovala dopravu na obchvatu.

První speciální operační letecká skupina měla základnu v Hurlburf-Field, na západním konci komplexu letecké základny v Eglinu na Floridě. Byla to jednotka jedinečná, ale každá vojenská jednotka, jež měla v názvu "speciální", byla jedinečná už samotnou svou povahou. Tento přívlastek se používal pro všechno možné. "Speciální zbraně" nejčastěji znamenaly nukleární zbraně. Tady se ono slovo používalo proto, aby se neurážel jemnocit těch, pro něž "nukleární" bylo spojeno s představou hřibovitých mraků a megasmrtí; jako by změna slovního označení snad mohla nějak ovlivnit podstatu - další věc, typická pro vlády na celém světě. "Speciální operace" na druhé straně znamenaly něco jiného. Obvykle označovaly utajenou činnost, nasazování lidí do míst, kde neměli být, jejich podporu po dobu, kdy tam byli, a stažení poté, když dokončili svou práci, kterou v prvé řadě neměli vůbec dělat. Tohle, kromě jiného, bylo právě to, co První skupina měla za úkol.

Plukovník Paul Johns - "PJ" - nevěděl o všem, co První skupina dělá. První skupina bylo zvláštní uskupení, kde pravomoc nebyla vždycky totožná s hodností, kde vojáci poskytovali podporu letectvu a kde posádky ne vždycky věděly, proč to či ono dělají nebo kam letouny odlétají podle nepravidelných letových řádů, a kde lidi nepodporovali v tom, aby nějak moc spekulovali nebo se vyptávali. Skupina byla rozdělena do jednotlivých panství, jež spolupracovala při úkolech, přidělovaných ad hoc. Panství PJ zahrnovalo půl tuctu vrtulníků MH-53J "Pave Low III". Johns tu pracoval už nějakou dobu a jaksi se mu podařilo během své kariéry u vojenského letectva strávit téměř všechen čas ve vzduchu. Byla to kariéra, která mu poskytovala jak plné vyžití a vzrušení, tak i přesně nulovou šanci nosit někdy generálské hvězdičky. Na tom mu ale čerta záleželo. K letectvu se dal proto, aby létal; něco, co generálové moc neprovozují. U téhle stránky výhodného obchodu zůstal, a služba zase zůstala u té své, což nebylo tak obvyklé uspořádání, jak by si někdo mohl myslet. Brzy se mu podařilo vykroutit se ze služby na letounech s pevnými křídly, oněch rychle se pohybujících strojích, které shazují pumy nebo sestřelují jiná letadla. Celý život se měl k lidem; začal na Jolly Green Giants, záchranných vrtulnících HH-3, proslavených z Vietnamu, pak postoupil na Super Jolly HH-53, součást letecké záchranné služby. Jako nadutě odvážný mladý kapitán letěl na přepadení Song Tay, jako druhý pilot letounu, který úmyslně havaroval v zajateckém táboře pětatřicet kilometrů od Hanoje při akci na záchranu lidí, kteří, jak se ukázalo, byli nedlouho předtím přemístěni jinam. To byl jeden z mála nezdarů v jeho životě. Plukovník Johns nebyl na takové věci zvyklý. Když člověk spadl, PJ šel pro něj. Ve vojenském letectvu byl třetím nejlepším specialistou záchranářem všech dob. Nynější náčelník štábu a dva další generálové mohli zásluhou jeho a jeho posádky bydlet v hanojském hotelu Hilton. PJ byl člověk, který si jen málokdy musel platit pití. Byl to také člověk, kterého generálové zdravili první. Byla to tradice, která patřila k Čestné medaili.

Jako všichni hrdinové byl úplně obyčejný. Jen stopětašedesát centimetrů vysoký, vážil pětašedesát kilogramů a vypadal jako každý jiný člověk středních let, vybírající si v prodejně na základně bochník chleba. S brýlemi na čtení, které nyní musel nosit, vypadal jako přátelský předměstský bankéř; jen

zřídkakdy zvyšoval hlas. Sám si sekal trávník, když měl čas, a jeho žena to dělala, když čas neměl. Jezdil úsporným autem Plymouth Horizon. Jeho syn studoval techniku na Georgia Tech, dcera získala stipendium v Princetonu, a on s manželkou zůstali v příliš tichém domě v místě posádky, kde mohl přemýšlet o důchodu, který ho za pár let čekal.

Nyní však ne. Seděl na levém sedadle vrtulníku Pave Low a sledoval bystrého mladého kapitána, který, jak všichni věřili, se brzy stane velitelem. Vrtulník v ceně několika milionů dolarů letěl těsně nad vrcholky stromů rychlostí jen o vlas pod dvěma sty uzlů. Nad Floridou byla temná, mračná noc a tato část komplexu Eglin nebyla jasně osvětlena; to však nevadilo. On i kapitán měli speciální přílby s vestavěným infradalekohledem pro nízkou viditelnost, který se moc nelišil od brýlí, jaké nosil Darth Vader v Hvězdných válkách. Tyhle však byly opravdové a proměňovaly matnou temnotu před nimi v zelený a šedý displej. PJ neustále otáčel hlavu všemi směry a dbal na to, aby kapitán dělal totéž. Zařízení pro noční vidění skrývalo nebezpečí v tom, že vnímání hloubky - pro letce letícího v malé výšce věc života a smrti - bylo porušeno umělým zobrazením vytvořeným maskami. Snad třetina ztrát eskadry při operacích, uvažoval Johns, se dala vysledovat právě k tomuto nebezpečí. Technici zatím nevyčarovali nic slušného, čím by to napravili. A s vrtulníky Pave Low byla potíž v tom, že ztráty při operacích a cvičeních byly poměrně vysoké. Byla to cena za úkol, na který se připravovali, a odpovědí nebylo nic jiného než víc výcviku.

Nad hlavami jim vířil rotor se šesti listy, poháněný dvěma turbohřídelovými motory. Pave Low byl zhruba tak velký jako jiné vrtulníky, s kompletní šestičlennou bojovou posádkou a s místem pro čtyřicet cestujících s plnou výstrojí a výzbrojí. Nos se na mnoha místech vydouval radarem, zařízením pro infračervené zobrazování i dalšími přístroji - celkově budil dojem hmyzu z jiné planety. U dveří po obou stranách trupu byly podstavce pro rotační malorážní kanóny; další byl vzadu u dveří nákladního prostoru, protože jejich prvotní úkol, utajené vysazení a podpora sil pro speciální operaci, byl nebezpečný, stejně jako druhotná role, kterou dnes v noci nacvičovali - pátrací a záchranná akce v bojových podmínkách. Během nasazení v jihovýchodní Asii PJ pracoval s útočnými bombardéry A-1 Skyraider, posledními útočnými letouny s pístovými motory, nazývanými SPAD, nebo Sandy, které vojenské letectvo mělo. Kdo přesně jim dnes bude poskytovat podporu, byla dosud otevřená otázka. Na svou ochranu měl letoun kromě kanónů také světlice a kontejnery s klamnými odražeči, infračervené rušiče... a posádku šílenců.

Johns se ve své přílbě usmál. Tohle bylo opravdové létání, a moc už ho nezbývalo. Mohli letět s pomocí autopilota, řízeného radarem a počítačem, který se automaticky vyhýbal terénním překážkám, ale dnes v noci simulovali závadu tohoto systému. Ať už autopilota používali, nebo ne, za let zodpovídal pilot. Willis se snažil, co mohl, udržet vrtulník blízko vrcholků korun stromů. Kolikrát se Johns musel bránit tomu, aby sebou necukl, když se zdálo, že nějaká trčící větev stromu plácne do spodku vrtulníku, ale kapitán Willis byl schopný mladý muž; držel vrtulník nízko, ne však příliš nízko. A kromě toho, jak PJ věděl na základě dlouhé zkušenosti, horní větve stromů jsou tenké, křehké a neudělají nic víc, než že poškodí nátěr. Nejednou se vrátil s vrtulníkem, na jehož spodku byly zelené skvrny jako na dětských džínách.

"Vzdálenost?" zeptal se Willis.

Plukovník Johns pohlédl na navigační obrazovku. Mohl si vybrat mezi systémem s Dopplerovým efektem, systémem družicovým nebo inerčním; k tomu ještě měl staromódní panel, který dosud používal, a trval na tom, aby se s ním všichni jeho lidé naučili pracovat.

"Tři a půl kilometru, nula-čtyři-osm."

"Rozumím." Willis povolil plynovou páku.

Pro toto cvičení se "dobrovolně" přihlásil opravdický stíhací pilot, kterého dopravili nákladním automobilem do pustiny, kde jiný vrtulník natáhl

přes strom padák, aby se tak simuloval doopravdy sestřelený letec, který zase zapnul opravdový nouzový radiomaják. Jedním z nových triků bylo to, že padák byl napuštěn chemikálií fosforeskující v ultrafialovém světle. Johns dělal práci druhého pilota; spustil nízkovýkonný ultrafialový laser, který prohledával prostor vpředu, a pátral po vratném signálu. Ten, kdo s tímhle nápadem přišel, si zaslouží vyznamenání, říkal si PJ. Nejhorší, nejobávanější a vždy zdánlivě nejdelší část každé záchranné akce bylo oběť najít a spatřit. Bylo to tehdy, kdy darebáci na zemi, kteří jsou také na lovu, uslyší zvuk rotoru a řeknou si, že by vůbec neškodilo lapit dva letouny v jednom dni... Svou Čestnou medaili dostal právě za takovouhle akci nad východním Laosem, kdy posádka F-105 Wild Weasel přilákala četu severovietnamské armády. Navzdory útočné podpoře skupiny Sandy se sestřelení letci neodvážili prozradit svou polohu. Johns se však chladnokrevně rozhodl, že se s prázdnou nevrátí, a jeho Jolly schytal při zuřivé přestřelce dvě stě kulek, než oba muže dostal ven. Johns si dlouho říkal, jestli ještě někdy sebere odvahu - šílenství - zkusit něco takového znovu.

"Na desátou mám padák."

"X-Ray Dva-šest, tady Papa Lima, máme váš padák. Můžete označit svou polohu?"

"Ano, házím dýmovnice, házím zelené dýmovnice."

Zachraňovaný dodržoval patřičný postup tím, že sdělil vrtulníku, jaký druh dýmovnice používá, to se ale ve tmě nedalo poznat. Na druhé straně teplo pyrotechnického zařízení plálo na infračerveném displeji jako maják a oni svého člověka viděli.

"Máte ho?"

"Jo," odpověděl Willis a pak oslovil náčelníka posádky: "Přichystejte se, máme svou oběť."

"Připraven, pane." Vzadu letový inženýr, seržant Buck Zimmer - on a plukovník se znali už dlouho - zapnul ovladače navijáku. Na konci ocelového lana bylo těžké zařízení, kterému se říkalo penetrátor. Byl dost těžký, aby prorazil listím jakéhokoliv lesa; jeho dolní část se rozvinula jako okvětní plátky a vzniklo tak sedadlo pro postiženého, kterého pak protáhli větvemi; něco, při čem se kupodivu ještě nikdo nezabil. V případě, že oběť byla zraněna, bylo Zimmerovým úkolem nebo úkolem zdravotníka-záchranáře sjet dolů, oběť usadit do penetrátoru a výtahem se dostat nahoru také. Tahle práce někdy znamenala, že se muselo po oběti fyzicky pátrat, často pod palbou. Přesně kvůli tomuhle lidé, kteří létali se záchrannými vrtulníky, zacházeli se svými posádkami s náležitou úctou. Pilota nic neděsí víc než představa, že je na zemi a někdo na něj střílí.

Tentokrát ne. Byl mír a platila bezpečnostní opatření, cvičení necvičení, a k vyzvednutí došlo na malé mýtině. Zimmer obsluhoval naviják. Oběť rozevřela listy sedačky a zajistila se karabinou; věděla, co bude následovat. Letový inženýr začal lano navíjet, ujistil se, že oběť je bezpečně připevněna, a dal znamení letové posádce.

Vpředu na letové palubě dal kapitán Willis okamžitě plný plyn a vystoupil nahoru. Za patnáct vteřin byl "zachráněný" stíhací pilot ve výšce sto metrů, visel na šest milimetrů tlustém ocelovém laně a říkal si, proč, doprdele, byl takový blbec a k tomuhle se propůjčil. Za pět vteřin ho zavalitá paže seržanta Zimmera trhnutím vtáhla do letounu.

"Vyzvednutí dokončeno," hlásil Zimmer.

Kapitán Willis posunul ovládací páku vpřed a vrhl se s vrtulníkem zpátky dolů. Při vytahování vystoupil příliš vysoko a snažil se to napravit tím, že plukovníkovi Johnsovi ukáže, jak se hodně rychle dostane zpátky do bezpečí vrcholků stromů. Podařilo se mu to, ale cítil zrak svého velitele upírající se na něj ze strany. Udělal chybu. Johns chyby netrpěl. Kvůli chybám lidé umírají, to jim plukovník denně vtloukal do hlavy, a už měl dost pohledu na to, jak lidé umírají.

"Vezmete to na chvilku?" zeptal se Willis.

"Letoun přebírá druhý pilot," potvrdil Johns, chopil se páky a spustil vrtulník Sikorsky o nějakých třicet centimetrů níž. "Nemůžete vystupovat tak vysoko, když někoho vytahujete nahoru, a už vůbec ne, když tam dole mohou být rakety země-vzduch."

"V noci by člověk spíš čekal víc kulometů než protiletadlových raket." Willis měl v určitém smyslu pravdu. Byla to těžká hláška. A věděl, jaká přijde odpověď.

"Proti kanónům jsme chráněni. Velká děla jsou stejně nebezpečná jako rakety země-vzduch. Příště se držte blíž k zemi, kapitáne."

"Ano, pane."

"Jinak to nebylo špatné. Ruka trochu ztuhla?"

"Ano, pane."

"To by mohlo být těmi rukavicemi. Když vám prsty nesedí na páce přesně, nutí vás to držet ji moc pevně a za chvilku to přejde do zápěstí a do horní části paže. Nakonec paže ztuhne, přijdou neobratné a necitelné pohyby s pákou a manévrování nestojí za nic. Sežeňte si pořádné rukavice. Mně je dělá žena, speciálně pro mě. Nemusíte vždycky mít druhého pilota, aby vzal letoun za vás, a tohleto dá tak zabrat, že nemůžete potřebovat, aby vás něco rušilo ještě k tomu, čemu se tak jako tak nevyhnete."

"Ano, pane."

"A mimochodem, prošel jste."

Kapitán Willis věděl, že nestačí plukovníkovi jen poděkovat. Udělal to nejlepší, co se teď dalo udělat, po chvilce, kdy si protáhl ruku.

"Přebírám letoun."

PJ sňal ruku z páky. "Letoun přebírá pilot," potvrdil. "Mimochodem..."

"Ano, pane?"

"Tak za týden bych měl nějakou speciální práci. Máte zájem?"

"Co by to bylo?"

"Na tohle se nemáte co ptát," sdělil mu plukovník. "Trochu DOS. Nijak moc daleko odtud. Letíme tam s touhle mašinou. Říkejte tomu speciální operace."

"Oukej," řekl Willis. "Počítejte se mnou. Kdo je prověřený pro..."

"Jednoduše řečeno nikdo. Bereme Zimmera, Childse, Beana a podpůrnou skupinu. Všeobecně se ví jen to, že jsme DOS, nějaký cvičný úkol na pobřeží Kalifornie. To je všechno, co teď potřebujete vědět."

Willisovo obočí se v přílbě zvedlo. Zimmer pracoval s PJ už od dob Thajska a dnů s Jolly Greeny, jeden z mála rekrutů, kterým zůstaly opravdové bojové zkušenosti. Seržant Bean byl nejlepší střelec eskadry. Ať bude tohle přidělení do DOS - dočasně odvelené skupiny - cokoliv, bude to něco doopravdy. Také to znamenalo, že Willis ještě nějakou chvíli zůstane druhým pilotem, to mu ale nevadilo. Byla to vždycky lahůdka, létat s přeborníkem bojových pátracích a záchranných operací, označovaných CSAR. V nich plukovník dostal svůj volací znak. Podle lexikonu PJ to znamenalo CÉZAR.

Chavez si vyměnil pohled s Juliem Vegou: Jesucristo!

"Nějaké otázky?" zeptal se důstojník, který přečetl rozdílení.

"Ano, pane," řekl radista. "Co se stane, až to pošleme ven?"

"Letoun bude napaden."

"Doopravdy, pane?"

"To záleží na letové posádce. Když neudělají, co se jim řekne, půjdou do vody. To je jediné, co mohu říci. Pánové, všechno, co jste slyšeli, je přísně tajné. Nikdo - a tím myslím nikdo! - neuslyší, co jsem vám teď řekl. Jestli se o tom dozví někdo nesprávný, budou ztráty. Cílem téhle akce je zablokovat cestu, kterou se do Spojených států dostávají drogy. Může přitom jít trochu do tuhého."

"Už bylo načase, kurva," poznamenal jakýsi hlas.

"Tak fajn, teď víte, o co jde. Opakuji, pánové, tahle akce bude

nebezpečná. Necháme vám každému nějaký čas na rozmyšlenou. Jestli chcete jít od toho, pochopíme to. Máme co do činění s pěknými mizery. Samozřejmě," muž se usmál a za okamžik pokračoval, "tady u nás máme taky pěkné mizery."

"To teda kurva máme!" pronesl jiný hlas.

"No, tak teď máte celý zbytek noci na to, abyste si to promysleli. Vyrážíme zítra v osmnáct nula-nula. Pak už žádné couvání. Je to všem jasné? Dobrá. To je prozatím všechno."

"Pozorr!" vyštěkl kapitán Ramírez. Všichni v místnosti vyskočili do pozoru a důstojník vyšel. Pak byla řada na kapitánovi. "No, slyšeli jste, co říkal. Pořádně si to rozmyslete, lidi. Chtěl bych, abyste do toho šli - sakra, potřebuju každého z vás - ale jestli se vám ta věc nezamlouvá, pak vás nemůžu potřebovat. Máte na mě nějaké otázky?" Neměli. "Oukej. Někteří z vás znáte lidi, co si posrali život kvůli drogám. Možná přátele, možná někoho v rodině. Nevím. Tady máme možnost vyrovnat si účty. Ti hajzlové nám kurví naši zem, a je čas dát jim trochu za vyučenou. Uvažujte o tom. Jestli někdo nebude vědět kudy kam, ať mi to hned oznámí. Jestli někdo chce vycouvat, je to v pořádku." Jeho obličej a tón hlasu říkaly něco zcela jiného. Na každého, kdo by se rozhodl couvnout, by se jeho důstojník díval jako na něco méně hodnotného, než je muž, a to by bylo dvojnásob bolestné, protože Ramírez své lidi vedl, sdílel s nimi všechny strázně a dřel se s nimi při výcviku na každém kroku. Obrátil se a odešel.

"Hergot," poznamenal nakonec Chavez. "Já jsem si říkal, že to bude nějaká kulišárna, ale... kruci."

"Měl jsem kamaráda, co umřel na předávkování," řekl Vega. "Jen si tak zahrával, víš, ne že by to snad bral pravidelně, ale myslím, že to bylo pěkný svinstvo. Vyděsilo mě to, až jsem se málem posral. Už jsem se toho nikdy ani nedotkl. Vytočilo mě to, když se to stalo. Tomáš byl kamarád, brácha. Ta svině mu prodala nějakou sračku. Vůbec bych neměl nic proti tomu seznámit ho se svým automatem."

Chavez přikývl, tak rozšafně, jak mu to dovolovaly jeho věk a výchova. Vzpomínal na gangy, které v dobách jeho dětství byly hodně zlé, ale jejich činnost se teď, při pohledu zpátky, jevila téměř jako hra. Teď boje na dostihové dráze nebyly pouhá symbolika toho, kdo kde stál. Teď se bojovalo o pozici na trhu. Byly v tom velké peníze, víc než dost, aby se kvůli nim zabíjelo. Právě tohle proměnilo jeho starou čtvrť z oblasti chudoby v oblast otevřeného boje. Někteří z lidí, které znal, se báli chodit po svých vlastních ulicích kvůli jiným lidem s drogami a s pistolemi. Zbloudilé střely přilétaly okny, zabíjely lidi před televizními obrazovkami a policisté se často báli vůbec tam jít, pokud nepřicházeli v počtech a s výzbrojí jako armáda provádějící invazi... a to všechno kvůli drogám. A lidé, kteří za to všechno mohli, si žili na vysoké noze a v bezpečí, přes dvacet tisíc kilometrů odtud...

Chavezovi nezačalo docházet, jak obratně s ním a s jeho společníky - a dokonce i s kapitánem Ramírezem - manipulovali. Všichni to byli vojáci, kteří se neustále cvičili v obraně vlasti proti jejím nepřátelům, produkty systému, jenž si bral jejich mládí a nadšení a dával jim směr, jenž tvrdou práci odměňoval dosaženým úspěchem, hrdostí a pýchou, jenž, nejvíc ze všeho, dával jejich bezmezné energii cíl a účel; jenž na oplátku vyžadoval pouze věrnost a oddanost. Protože odvedenci většinou pocházejí z chudších vrstev společnosti, přišli všichni na to, že statut menšiny nic neznamená -armáda odměňovala výkon bez ohledu na barvu nebo přízvuk. Všichni tito lidé si byli vnitřně vědomi společenských problémů způsobených drogami a byli součástí subkultury, v níž se drogy netolerovaly - úsilí armády vymýtit ze svých řad lidi, kteří drogy užívali, bylo bolestivé, ale setkalo se s úspěchem. Ti, kteří zůstali, byli lidé, kteří si zapověděli drogy užívat. Byli to lidé, kteří něco dokázali. Vyprávěly se o nich příběhy. Byli to dobrodružní, stateční, disciplinovaní absolventi zlovolných ulic a překážky před nimi stály proto, aby je

překonávali; každičký jejich instinkt je vedl k tomu, aby pomohli ostatním udělat totéž.

A to bylo poslání, jímž se všichni v myšlenkách zaobírali. Zde byla příležitost bránit nejen svou zemi, ale i barrios, ze kterých unikli. Už nyní nesli v řadách nejnáročnějších jednotek armády označení lidí, kteří něčeho dosáhli, pak se jim dostalo výcviku, aby byli ještě více hrdí; pak již nemohli odmítnout účast na tomto úkolu a poslání, stejně jako se nemohli zříci své mužné odvahy. Nebyl tu jediný, kdo by se byl alespoň jednou v životě nezabýval myšlenkou vyřídit nějakého překupníka drog. Ale armáda jim umožňovala udělat něco ještě lepšího. Samozřejmě, že to udělají.

"Vyrazíme ty hajzly rovnou z oblohy!" řekl radista čety. "Vpálíme mu Sidewindera rovnou do zadku! Máš právo zůstat jedině mrtvej, prevíte!"

"Jo," souhlasil Vega. "Vůbec bych neměl nic proti tomu, kdybych u něčeho takového byl. Kurva, vůbec bych neměl nic proti tomu jít po těch velkejch zvířatech až do těch jejich zasranejch doupat! Myslíš, že bysme je dostali, Dingu?"

Chavez se usmál. "Chceš mě nasrat, Julio? Kdo myslíš, že pro ně pracuje - vojáci? Hovno. Ksindlové se samopalama, a asi je vůbec ani nečistí. Proti nám? Hovno. Možná proti tomu, co tam mají, to snad, ale proti nám? Ani náhodou, člověče. Pro mě jsou to mrtvoly. Přiblížím se, pěkně potichu klepnu hlídky a vám, vy mamlasové, nechám tu lehčí práci."

"To jsou akorát zase takový nindžovský kecy," řekl jako mimochodem jeden z vojáků, ozbrojený puškou.

Ding vytáhl z kapsy košile jednu ze svých vrhacích hvězdic a mrštil jí do dveřní zárubně pět metrů od nich.

"Myslíš, že tohle by ti nezarazilo úsměv?" zasmál se Chavez.

"Hej, Dingu, naučil bys mě to?" zeptal se voják s puškou. Pak už se nemluvilo o nebezpečnosti akce, jen o jejích možnostech.

Říkali mu Bronco, Divoký kůň. Jeho skutečné jméno bylo Jeff Winters; byl to čerstvě vystudovaný kapitán amerického vojenského letectva, ale protože jeho úkolem bylo létat se stíhačkou, musel mít speciální jméno, volací znak. K tomu svému přišel na téměř zapomenutém mejdanu v Coloradu - vystudoval na Letecké akademii Spojených států - na kterém spadl z koně tak mírného, že zvíře přitom málem umřelo zděšením. K pádu přispělo šest plechovek piva a pak smích jeho pobavených spolužáků; jeden z nich - ten srágora teď pilotuje ty nákladní bedny na odpadky, připomněl si Willis s úšklebkem - mu to jméno přiděl rovnou na místě. Ten spolužák uměl jezdit na divokých koních, pronesl Bronco do noci, ale neprošel na F-15 Charlie. Svět zrovna nepřekypuje spravedlností, ale nějaká se přece jen najde.

Což bylo veškerým účelem jeho nynějšího úkolu.

Winters byl malý a mladý. Přesně řečeno, dvacet sedm, a už měl za sebou sedm set hodin na stíhačce McDonnell-Douglas. Jako je někdo zrozen k tomu, aby hrál baseball nebo aby se stal hercem nebo jezdil závodním automobilem, Bronco Winters vstoupil do světa za jediným cílem - létat na stíhačkách. Měl zrak, který by očního lékaře uvedl v zoufalství, koordinaci, v níž se spojovalo to nejlepší z koncertního pianisty a člověka na létající hrazdě, a mnohem vzácnější vlastnost, které se v jeho přísně uzavřené společnosti říkalo cit pro situaci. Winters vždy věděl, co se kolem něho děje. Jeho letoun jako by byl jeho přirozenou součástí, jako svalstvo paže. Svá přání přenášel na letoun a F-15 okamžitě poslechl, svými pohyby přesně napodobil myšlenkový obraz v pilotově mysli. Kam směřovala jeho mysl, tam směřoval i letoun.

V tomto okamžiku kroužil tři sta padesát kilometrů od pobřeží Floridského zálivu. Před čtyřiceti minutami vzlétl z letecké základny v Eglinu, doplnil palivo z tankeru KC-135 a nyní ho měl dost na pět hodin letu, když to nebude moc přepínat, a to neměl ani v nejmenším v úmyslu. K bokům letounu byly upevněny přídavné nádrže; boky byly obyčejně ještě ověšeny raketami - stíhačka

F-15 jich může nést až osm - ale pro úkol na dnešní noc byly jedinou výzbrojí na palubě náboje pro jeho rotační kanóny ráže 20 mm, a ty byly vždycky na palubě letounu, protože jejich váha příhodně napomáhala jemnému ovládání Eaglu za letu.

Letěl v roji, s pákou plynu staženou tak, aby mohl letět volně, beze spěchu. Broncovy tmavé ostré oči se neustále stáčely doprava a doleva a pátraly po světlech jiných letadel, ale mezi hvězdami nenacházely žádná. Nudu nepociťoval ani v nejmenším. Spíš to byl člověk, který se tiše radoval z toho, že daňoví poplatníci jeho země jsou tak bláhoví, že mu dávají třicet tisíc dolarů ročně, aby dělal něco, za co by ještě ochotně a rád zaplatil sám. No, říkal si, to je vlastně právě to, co dnes v noci dělám.

"Dva-šest Alfa, tady Osm-tři Quebec, slyšíte mě, přepínám," ozvalo se praskavě z rádia. Bronco stiskl tlačítko na páce.

"Osm-tři Quebec, tady Dva-šest Alfa. Slyším vás jasně a zřetelně, přepínám." Rádiový kanál byl zakódovaný. Unikátní kódovací algoritmus používala dnešní noci jen tato dvě letadla; ten, kdo by chtěl odposlouchávat, by slyšel jedině kolísavé, škrábavé zvuky statických výbojů.

"Máme zájmový cíl, souřadnice jedna-devět-šest, vzdálenost třitři-sedm od vaší polohy. Výška sedm set. Kurs nula-jedna-osm. Rychlost dva-šest-pět. Přepínám." Tuto informaci nedoprovodil žádný rozkaz. Přestože byl rádiový provoz šifrovaný, hlasové vysílání se omezovalo na minimum.

"Rozumím. Konec."

Kapitán Winters pohnul pákou doleva. Správný kurs a rychlost pro přepad mu vyskočily v mysli bez vyzvání. Eagle přešel na směr na jih. Winters zamířil nosem letounu maličko dolů, když navedl stíhačku na kurs sto osmdesáti stupňů a o zlomek přidal na výkonu, aby zvýšil rychlost. Opravdu to vypadá jako špatné zacházení s letounem, když ho nechá letět takhle pomalu, ale nebylo tomu tak.

Byl to dvoumotorový Beech, jak kapitán Winters viděl, nejběžnější letoun, jaký pašeráci drog používali. Znamenalo to kokain, spíš než těžší a objemnější marihuanu, a to se mu hodilo, protože ten, kdo přepadl a uškrtil jeho mámu, byl pravděpodobně kokainista. Nalétl s F-15 asi osm set metrů za něj, na stejnou úroveň.

Bylo to poosmé, co se střetl s pašerákem drog, avšak poprvé, co mu dovolí něco udělat. Předtím ani nesměl tu informaci zavolat hochům na celnici. Bronco si ověřil kurs cíle - pro piloty stíhaček je cílem všechno, co nepatří na jejich stranu - a zkontroloval systémy. Směrový rádiový vysílač, zavěšený v kontejneru pod osou letounu, se napojil na radar, sledující Beeche. Zavolal poprvé, zapnul přistávací světla a malé služební letadlo si jimi držel jako nabodnuté v noční tmě. Ihned nato se Beech vrhl k hřebenům vln a Eagle ho sledoval dolů. Zavolal svůj příkaz znovu a nedostal odpověď. Stiskl tlačítko na konci páky do polohy "kanóny". Další volání doprovodila dávka z kanónů. To donutilo Beeche k sérii prudkých úhybných manévrů. Winters došel k názoru, že letadlo neudělá to, co se mu říká.

Tak tedy dobrá.

Normální pilot by se byl možná světel polekal a stočil by se, aby se vyhnul srážce, ale normální pilot nedělá to, co dělají pašeráci drog. Beech se vrhl dolů k hřebenům vln, pilot snížil výkon, vysunul klapky a nechal letadlo letět rychlostí pro přiblížení, která je daleko nižší, než jakou dokáže letět F-15, aniž spadne. Tenhle manévr často donutil letouny DEA a Pobřežní stráže přerušit kontakt. Ale Broncovým úkolem nebylo toho chlapa sledovat. Když se Beech stočil na západ a prchal k mexickému pobřeží, kapitán Winters světla zhasl, zvýšil výkon a plynule vystoupil do výšky šestnácti set padesáti metrů. Tam provedl prudký manévr a sklonil nos letounu dolů; radar Eaglu přitom prohledával povrch moře. Tamhle; směřuje na západ, rychlost osmdesát pět uzlů, jen pár metrů nad vodou. Kurážný pilot, říkal si Winters, když se drží tak těsně nad rychlostí, kdy ještě může letět, a tak nízko. Ne že by na tom

záleželo.

Winters zapojil revers a klapky a spustil se se svou stíhačkou dolů. Hmatem se přesvědčil, že tlačítko voliče je dosud v poloze "kanóny", a sledoval čelní průhledový displej; navedl akustický zaměřovač na cíl a držel ho. Bylo by to bývalo těžší, kdyby Beech udržoval rychlost a pokusil se o manévrování, ale ani to by bylo nijak nevadilo. Bronco byl jednoduše příliš dobrý a ve svém Eaglu byl téměř neporazitelný. Když se dostal na čtyři sta metrů, jeho prst stiskl na zlomek vteřiny tlačítko.

Čára zelených svítících střel projela oblohou jako kopí.

Několik střel Beech vpředu minulo, ale ostatní šly přímo do oblasti kokpitu. Neslyšel žádný zvuk zásahu. Objevil se jen krátký záblesk světla a po něm fosforeskující rozstříknutá bílá pěna, když letadlo narazilo na vodu.

Winters se na krátkou chvíli zamyslel nad tím, že právě zabil člověka, možná dva. To bylo v pořádku. Nikomu nebudou chybět.

9

Setkání a utkání

"T
akže co?" Escobedo hleděl na Larsona chladně, jak by se profesor biologie asi díval na bílou myš v kleci. Neměl žádný zvláštní důvod Larsona z čehokoli podezřívat, ale měl zlost a Larson byl pro jeho zlobu nejbližším cílem.

Larson však na to byl zvyklý. "Takže nevím, jefe. Ernesto byl dobrý pilot, dobře se učil. Ten druhý, Cruz, také. Motory toho letadla byly prakticky nové - měly každý dvě stě hodin. Trup byl starý šest let, ale to není nic neobvyklého; letadlo bylo dobře udržované. Počasí bylo po celou cestu na sever dobré, sem tam s rozptýlenými mraky nad Yucatanským průlivem, nic horšího." Pilot pokrčil rameny. "Letadla se ztrácejí, jefe. Člověk nemůže vždycky vědět proč."

"Je to můj bratranec! Co řeknu jeho matce?"

"Ptal jste se na nějakých letištích v Mexiku?"

"Ano! A na Kubě a v Hondurasu a v Nikaragui!"

"Žádné nouzové volání? Žádná hlášení z lodí nebo z letadel poblíž?"

"Ne, nic." Escobedo se poněkud umírnil, když Larson vypočítával možnosti, profesionál jako vždy.

"Jestli to byla nějaká závada na elektrice, možná, že je někde dole, ale... Nebylo by to moc nadějné, jefe. Kdyby bezpečně přistáli, už by nám bývali dali vědět. Je mi to líto, jefe. Pravděpodobně je pryč. To už se stalo. A stane se to zase."

Další možnost byla ta, že Ernesto a Cruz si věci zařídili po svém, přistáli někde jinde, než byl zamýšlený cíl cesty, prodali svůj čtyřicetikilogramový náklad a rozhodli se zmizet, ale o tom se nedalo vážně uvažovat. O drogách vlastně vůbec nepadla zmínka, protože Larson nebyl součástí operace, pouze technický poradce, který požádal, aby byl z této stránky operace vyňat. Escobedo důvěřoval Larsonovi v tom, že je poctivý a objektivní, protože takový byl vždy i v minulosti; bral své peníze a svou práci dělal dobře. A také proto, že Larson nebyl žádný blázen - znal důsledky lhaní a dvojí hry.

Byli v Escobedově drahém bytě v Medellínu. Zaujímal celé horní patro budovy. Poschodí přímo pod ním obývali Escobedovi vazalové a pomocníci. Výtah obsluhovali lidé, kteří věděli, kdo může jít dál, a kdo ne. Ulice před budovou byla hlídána. Larson se aspoň nemusel bát, že mu někdo ukradne kryty hlav kol na autě. Také jemu vrtalo hlavou, co se k čertu s Ernestem stalo. Byla to jen pouhá náhoda? Takové věci se stávaly často. Jeden z důvodů, proč byl leteckým instruktorem, bylo, že se při dřívějších pašeráckých akcích ztratilo několik

letadel, často z těch nejprozaičtějších příčin. Ale Larson nebyl hlupák. Myslel na nedávné návštěvníky a na nedávné rozkazy z Langley; výcvik na Farmě nevedl lidi k tomu, aby věřili na náhody. Bude se rozbíhat nějaká operace. Mohl být tohle úvodní tah?

Larson si to nemyslel. Tohle už má CIA pár let za sebou, a to je špatné, říkal si, ale je to fakt.

"Byl dobrý pilot?" zeptal se Escobedo znovu.

"Sám jsem ho učil, jefe. Měl nalétáno čtyři sta hodin, měl dobré znalosti mechaniky a s přístroji to uměl tak, jak jen to mladý pilot může umět. Jedině mi u něj dělalo starosti to, že rád létal nízko."

"Ano?"

"Let nízko nad vodou je nebezpečný, zvlášť v noci. Člověk moc snadno ztratí orientaci. Zapomene, kde je horizont, a když se pořád dívá okénkem, místo aby sledoval přístroje... I zkušení piloti už takhle vletěli s letadly rovnou do vody. Bohužel, hodně nízký let je zábava a spousta pilotů, zvlášť mladých, si myslí, že tak zkouší svou odvahu. Je to bláznovství, jak časem zjistí."

"Dobrý pilot je obezřetný pilot?" zeptal se Escobedo.

"Tohle říkám každému žákovi," odpověděl Larson vážně. "Ne všichni mi věří. A platí to všude. Můžete se zeptat instruktora kteréhokoliv letectva na světě. Mladí piloti dělají hloupé chyby proto, že jsou mladí a nezkušení. Zdravý úsudek přichází se zkušenostmi - nejčastěji s hrozivými zkušenostmi. Ti, kdo přežijí, na to přijdou, jenže ne všichni přežijí."

Escobedo o tom chvilku přemítal.

"Byl to hrdý člověk, Ernesto." Larsonovi to znělo jako náhrobní nápis.

"Zkontroluji deník údržby toho letadla," navrhl pilot. "A podívám se také na údaje o počasí."

"Díky, že jste za mnou přišel tak brzy, seňore Larsone."

"K vašim službám, jefe. Když něco zjistím, dám vám vědět."

Escobedo ho doprovodil ke dveřím a pak se vrátil ke svému stolu. Cortez vešel postranními dveřmi.

"Nu?"

"Ten Larson se mi líbí," řekl Cortez. "Říká pravdu. Je pyšný, ale ne moc."

Escobedo souhlasně přikývl. "Je to najatý člověk, ale je dobrý." ...jako ty. Cortez na nevyřčenou narážku nereagoval. "Kolik letů přišlo nazmar za minulá léta?"

"Ani jsme to nesledovali, až posledních osmnáct měsíců. Za tu dobu devět. Proto jsme Larsona vzali. Měl jsem dojem, že havárie byly způsobeny chybami pilotů a špatnou údržbou. Carlos se ukázal jako dobrý instruktor."

"Ale nikdy si nepřál zapojit se?"

"Ne. Je to prostý člověk. Má pohodlný život, když dělá to, co ho baví. Pro to mluví hodně důvodů," poznamenal Escobedo lehce. "Podíval jste se na jeho minulost?"

"Sí. Všechno sedí a je v pořádku, ale..."

"Ale?"

"Ale kdyby byl něco jiného než to, co vypadá, že je, také by se na to přišlo." Tohle bylo něco, na co by obyčejný člověk řekl cosi jako ale nemůžete každého podezřívat. Escobedo to neřekl, a to je měřítko jeho složitého uvažování, říkal si Cortez. Jeho zaměstnavatel měl rozsáhlé zkušenosti s konspirací a věděl, že člověk musí podezřívat každého. Nebyl tak úplně profesionál, ale také zase nebyl tak úplně hlupák.

"Vy myslíte..."

"Ne. Vůbec nebyl nikde blízko místa, odkud to letadlo odlétalo, a vůbec nemohl vědět, že to bude tu noc. Prověřil jsem si to, byl v Bogotě se svou přítelkyní. Večeřeli spolu úplně sami a brzy spolu odešli. Snad to byla havárie, ale přišla tak brzy po tom, co jsme se dověděli, že norteamericanos něco chystají. Nemyslím, že bychom se na to měli takhle dívat. Myslím, že bych

se měl vrátit do Washingtonu."
"Co chcete podniknout?"
"Pokusím se zjistit něco z toho, co dělají."
"Pokusíte?"
"Seňore, shromaždování citlivých informací je umění..."
"Můžete cokoliv z toho, co potřebujete, dostat za peníze!"
"V tom se mýlíte," řekl Cortez s přímým pohledem. "Nejlepší zdroje informací nejsou nikdy motivovány penězi. Je nebezpečné -bláhové - si myslet, že věrné spojenectví se dá koupit."
"A co vy?"
"To je otázka, kterou musíte uvážit, ale to jste určitě udělal." Nejlepší způsob, jak získat důvěru tohohle člověka, bylo vždycky říkat, že důvěra neexistuje. Escobedo byl toho míněni, že veškeré oddané spojenectví, které se nedalo koupit za peníze, se dalo udržet pomocí strachu. V tom ohledu se jeho zaměstnavatel pletl. Měl za to, že pověst o jeho násilnické povaze dokáže každého zastrašit, a jen málokdy si uvědomoval, že jsou lidé, kteří by mu mohli uštědřit lekci v užití násilí. Na tomhle člověku toho bylo hodně k obdivování, ale stejně tolik toho, co si zasloužilo opovržení a neúctu. V podstatě to byl amatér - i když s nadáním - který se ze svých chyb rychle učil, ale chyběl mu formální výcvik, který by mu umožnil učit se z chyb druhých - a co byl zpravodajský výcvik jiného než jakási organizovaná institucionální paměť, uchovávající poučení z chyb druhých? Nepotřeboval zpravodajského a bezpečnostního poradce tolik jako někdo při tajných operacích per se, ale to byla oblast, v níž by žádný z těchto lidí nevyžadoval ani neposkytl radu. Pocházeli z generace pašeráků a jejich dovednosti v korumpování a podplácení byly navýsost skutečné. Šlo jen o to, že se nikdy nenaučili hrát proti opravdu organizovanému a obávanému protivníkovi - Kolumbijci se mezi takové nedali počítat. To, že yanquis v sobě dosud nenašli odvahu jednat podle toho, jakou měli moc a sílu, nebylo nic víc než jen šťastná náhoda. Jestli KGB něco do Corteze vtloukla, pak to bylo to, že šťastná náhoda neexistuje.

Kapitán Winters a lidé z Washingtonu prohlíželi videozáznam z mířidel jeho kanónů. Byli v rohové kanceláři jedné z budov, sloužících oddělení Speciálních operací - v Eglinu jich pár takových bylo - a další dva na sobě měli uniformy vojenského letectva, oba měli hodnost podplukovníka, příhodnou střední hodnost důstojníků, takových, jakých mnoho přichází a odchází v naprosté anonymitě.
"Pěkná střelba, chlapče," poznamenal jeden.
"Mohl mi to ztížit," odpověděl Bronco, aniž dal najevo nějak moc vzrušení. "Ale neztížil."
"Co provoz na hladině?"
"Nic v okruhu padesáti kilometrů."
"Dejte tam tu pásku z Hawkeye," přikázal vyšší důstojník. Používali tříčtvrtěpalcovou pásku, které armáda dávala přednost, protože měla větší kapacitu dat. Páska už byla v přístroji. Ukazovala blížící se Beech, na alfanumerickém displeji označený XXI, jeden z četných kontaktů, z nichž mnohé byly jasně označeny jako dopravní letadla a byly vysoko nad místem sestřelu. Bylo tu i mnoho kontaktů na hladině, ale všechny byly ve značné vzdálenosti od oblasti útoku, a tahle páska skončila dřív, než došlo k sestřelení. Tak, jak to bylo v plánu, neměla posádka Hawkeye žádnou přímou vědomost o tom, co proběhlo poté, když stíhačce předala svoje kontakty. Směrnice pro úkol byly jasné a oblast pro přepad byla propočítána tak, aby se nacházela daleko od často používaných dopravních tras. Napomohla samozřejmě také malá výška, v níž pašeráci drog letěli, protože se tak omezila vzdálenost, z níž mohl někdo zpozorovat záblesk nebo explozi; nic z toho se tu nestalo.
"Tak, v pořádku," řekl ten výše postavený. "Bylo to bezpečné v mezích parametrů operace." Znovu vyměnili pásky.

"Kolik se spotřebovalo střel?" zeptal se Winterse ten níže postavený.

"Sto osm," odpověděl kapitán. "S Vulcanem se to nedá jen tak lehce udržet, víte? Ta potvora pálí pěkně rychle."

"To letadlo to rozdělalo jak řetězová pila."

"To je právě ono, pane. Mohl jsem být s tou spouští trochu rychlejší, ale vy po mně chcete, abych se pokud možno vyhnul palivovým nádržím, ne?"

"To je pravda." Krycí legenda pro případ, že by někdo spatřil záblesk, byla, že u Eglinu probíhají cvičné střelby - cvičné sestřelování terčů tam nebylo nic neobvyklého - ale když si nikdo ničeho nevšiml, tím líp.

Broncovi to tajnůstkaření nebylo nijak po chuti. Pokud šlo o něho, sestřelování těch hajzlů bylo docela v pořádku. Podstata akce bylo to, řekli mu při náboru, že pašování drog ohrožuje národní bezpečnost Spojených států. Tato formulace z toho všeho dělala legitimní záležitost. Jako pilot protivzdušné obrany byl vycvičen, aby se s ohrožením národní bezpečnosti vypořádával právě tímto způsobem - vyrazit je z oblohy s takovým pocitem, jaký člověk má, když sestřeluje asfaltové holuby. A kromě toho, říkal si Bronco, jestli je to skutečně hrozba národní bezpečnosti, proč by o tom lidé neměli vědět? To ale nebyla jeho starost. Byl jen kapitán, a kapitáni pracují, nepřemýšlejí. Někdo na vrcholu pyramidy rozhodl, že je to tak v pořádku, a to bylo všechno, co potřeboval vědět. Vyřízení tohohle dvoumotorového Beeche se téměř rovnalo vraždě; ale takovýhle popis události se hodil na bojové operace stejně přesně jako jakýkoliv jiný popis. A nakonec, spravedlivá možnost se dávala na olympijských hrách, a ne tam, kde visely na vlásku lidské životy. Když byl někdo tak pitomý, že si nechal ustřelit zadek, Broncovi po tom nic nebylo, zvlášť když se ten někdo zrovna náhodou účastnil válečného aktu proti jeho zemi. A to je přece čin, který znamená "ohrožení národní bezpečnosti", ne?

A kromě toho on přece Juanovi - nebo jak se ten parchant jmenoval - dal férové varování, ne? Jestli si ten sráč myslel, že uletí té nejlepší stíhačce na světě, doprdele, tak se poučil o něčem jiném. Průšvih.

"Něco vám v tomhle bodě nepřipadá v pořádku, kapitáne?" zeptal se ten starší.

"Co by mi nemělo připadat v pořádku, pane?" To je ale blbá otázka!

Přistávací pruh, na který dorazili, nebyl na pořádný vojenský transportní letoun dost velký. Čtyřiačtyřicet mužů z Operace DIVADELNÍ LOĎ jelo autobusem na leteckou základnu v Petersonu, několik kilometrů od Akademie vojenského letectva v Colorado Springs. Samozřejmě byla tma. Autobus řídil jeden z "táborových poradců", jak jim muži začali říkat, a jízda byla klidná, mnoho vojáků po posledním dnu tělesné výchovy spalo. Ostatní byli sami se svými myšlenkami. Chavez se díval, jak kolem kloužou hory, když se autobus proplétal dolů z posledního horského hřebene. Muži byli připraveni.

"Pěkný hory, člověče," poznamenal Julio Vega ospale.

"Zvlášť když ten autobus sjíždí s kopce."

"To teda kurva jo!" usmál se Vega. "Víš, někdy se sem vrátím a trochu si zalyžuju." Kulometčík se uvelebil na sedadle a zvadl.

Zburcovali je za pětatřicet minut, jakmile projeli branou Petersonské základny. Autobus zajel rovnou dozadu ke stojánce pro transportní letoun vojenského letectva C-141 Starlifter. Vojáci se zvedli a v pořádku posbírali svou výstroj; každý kapitán, velící četě, dohlédl na to, aby všichni měli všechno, co jim bylo vydáno, když vyrazili. Pár se jich cestou k letounu rozhlíželo kolem. Na odletu nebylo nic zvláštního, žádné speciální bezpečnostní kontroly, jen pozemní posádka, doplňující palivo a provádějící předletovou kontrolu, aby letoun mohl okamžitě odstartovat. V dálce vzlétal tanker KC-135, a ačkoliv se tím nikdo nijak zvlášť v mysli nezabýval, s tím strojem se zakrátko setkají. Seržant letectva, který u tohoto letounu dohlížel na nakládání, je odvedl na palubu a usadil je tak pohodlně, jak jen to

spartánské vybavení dovolovalo - v podstatě to znamenalo, že jim rozdal chrániče uší.

Letová posádka prováděla obvyklé procedury před startem a zanedlouho se Starlifter dal do pohybu. Hluk rval uši navzdory měkkým chráničům, ale posádku letounu tvořili záložníci vojenského letectva, všichni piloti dopravních letadel, a ti s nimi letěli slušně. Tedy až na tankování ve vzduchu. Jakmile C-141 vystoupil do letové výšky, setkal se s KC-135, aby doplnil palivo, spotřebované při stoupání. Pro cestující to znamenalo obvyklé pohazování sem a tam jako na horské dráze; tohle, navíc zesílené téměř naprostou nepřítomností okének, pořádně zvedlo a rozhoupalo pár žaludků, ačkoliv všichni vypadali, jako že se proti tomu tiše obrnili. Půl hodiny po startu se C-141 ustálil na kursu směrem na jih a vojáci po celý zbytek cesty spali únavou, smíšenou s docela obyčejnou nudou.

Přibližně ve stejnou dobu odletěl z letecké základny v Eglinu MH-53J, všechny nádrže naplněné do vrchu, když měl motor správnou teplotu. Plukovník Johns s ním vystoupil do tří set metrů, na kurs dvajednapět, na Yucatanský průliv. Po třech hodinách tanker a současně i podpůrný speciální letoun MC-130E Combat Talon jeho Pave Low dohnal a Johns se rozhodl, že kapitána nechá při tankování ve vzduchu pilotovat. Budou muset tankovat ještě třikrát a tanker je bude provázet celou cestu; ponese údržbářskou posádku a náhradní díly.

"Připraveni k připojení," řekl PJ veliteli tankeru.

"Rozumím," odpověděla kapitánka Montaigneová v MC-130E; letoun udržovala v přímém, vodorovném letu.

Johns se díval, jak Willis zavádí plnicí sondu do hrdla. "Oukej, je to tam."

V kokpitu MC-130E kapitánka Montaigneová sledovala světélka indikátoru a zapnula mikrofon. "Ohhh!" řekla svým nejchraptivějším hlasem. "Nikdo to nedělá jako vy, plukovníku!"

Johns se nahlas rozesmál, dvakrát přepnul spínač a vyslal signál, cvak--cvak-, což znamenalo "ano". Přepnul na palubní telefon. "Proč jí to kazit?" zeptal se Willise, který trpěl politováníhodnou stydlivostí. Předávání paliva trvalo šest minut.

"Jak dlouho myslíte, že budeme tam dole?" uvažoval kapitán Willis, když to bylo hotovo.

"To mi neřekli, ale když to bude trvat moc dlouho, prý nás vystřídají."

"To je pěkné," poznamenal kapitán. Očima přejel na palubní přístroje a zpátky na svět venku za opancéřovaným kokpitem. Letoun měl na palubě víc než plný náklad bojové výstroje - Johns pevně věřil v palebnou sílu - a panely s přístroji pro radioelektronický boj tu nebyly. Při své operaci si nebudou muset dělat starosti s nepřátelskými radary, a to znamenalo, že úkol, ať už to bylo co chtělo, neměl co dělat s Kubou ani s Nikaraguou. Také tu v letadle bylo víc místa pro cestující, což z posádky vyloučilo přítomnost druhého letového inženýra. "S těmi rukavicemi jste měl pravdu. Manželka mi jedny udělala, a doopravdy je to rozdíl."

"Někteří hoši létají bez nich, ale já nerad vidím na páce zpocené ruce."

"To tam bude takové horko?"

"Je horko a horko," zdůraznil Johns. "Ruce se vám nezpotí jen od teploty venku."

"Oh, ano, pane." Páni, on taky dostává strach - jako my všichni tady?

"Jak říkám, čím víc člověk uvažuje dřív, než to začne být napínavé, tím míň napínavé to pak je. A tohle s nimi začíná být pořádně napínavé."

Do palubního telefonu promluvil další hlas. "Jen takhle mluvte, pane, a mohli bychom dostat trochu strach my."

"Seržante Zimmere, jak to vypadá tam vzadu?" zeptal se Johns. Zimmerovo pravidelné stanoviště bylo hned za oběma piloty, kde seděl skloněn nad

působivou soustavou přístrojů.
"Kávu, čaj nebo mléko, pane? Jídlo pro tento let je kuře po kyjevsku s rýží, rostbíf s pečenými brambory a osmaženou zeleninou - a jestli tomu věříte, pane, tak to jste moc dlouho zíral na přístrojový panel. Proč tu ksakru nemáme s sebou letušku?"
"Jelikož a protože jsme oba na takové bejkárny už moc staří, víte, Zimmere?" smál se PJ.
"Ve vrtulníku to není špatné, pane. Jak se to tady všechno otřásá a tak..."
"Snažím se polepšit ho snad už od stvoření světa," vysvětloval Johns kapitánu Willisovi. "Jak máte teď staré děti, Bucku?"
"Sedmnáct, patnáct, dvanáct, devět, šest, pět a tři, pane."
"Prokrista," poznamenal Willis. "Ta vaše žena musí být teda kus, seržante."
"Bojí se, abych se nespustil, tak mě připravuje o energii," vysvětloval Zimmer. "Létám, abych se jí zbavil. Jedině díky tomu jsem ještě naživu."
"A vařit musí úplně kouzelně, když se člověk podívá na vaši uniformu."
"Zase si utahuje plukovník ze seržanta?" zeptal se Zimmer.
"Tak to zase ne. Jen chci, abyste vypadal tak dobře, jak to chce Carol."
"Vyloučeno, pane."
"Rozumím. Bodlo by kafe."
"Už se nese, pane plukovníku." Zimmer byl na letové palubě v minutce. Přístrojový panel na vrtulníku Pave Low byl velký a složitý, ale Zimmer už dávno instaloval závěsné držáky pro koflíky, vhodné pro šálky, chráněné proti rozlití tekutiny, které měl plukovník Johns v oblibě. PJ rychle upil.
"A dělá dobrou kávu, Bucku."
"Je to sranda, jak to všechno pěkně vychází, co?" Carol Zimmerová věděla, že se její manžel se svým plukovníkem o kávu podělí. Carol nebylo její původní křestní jméno. Narodila se v Laosu před šestatřiceti lety jako dcera vůdce hmongských povstalců, jenž dlouho a tvrdě bojoval o zemi, která už nebyla jeho. Z desetičlenné rodiny přežila jediná. PJ a Buck ji sebrali spolu s hrstkou dalších z vrcholu jednoho kopce během posledních fází přepadení severovietnamskými vojáky v roce 1972; Amerika zklamala rodinu toho člověka, ale aspoň nezklamala jeho dceru. Zimmer se do ní od prvního okamžiku zamiloval a všichni souhlasně prohlašovali, že mají sedm těch nejpěknějších dětí na Floridě.
"No jo."

V Mobile, kdesi mezi oběma letadly směřujícími na jih, už bylo pozdě a vězení - hlavně vězení na jihu - jsou místa, kde se přísně dbá na dodržování řádů. Vůči advokátům jsou však řády často dosti shovívavé a paradoxně byly velmi shovívavé i v případě těchto dvou. Tihle dva měli časově dosud neurčenou schůzku se "Starým prskavcem", elektrickým křeslem v Admorském vězení. Personál vězení v Mobile proto nechtěl dělat nic, co by zasahovalo do ústavních práv vězňů, do možnosti radit se s právníkem nebo do celkových podmínek života ve vězení. Advokát, který se jmenoval Edward Stuart, byl plně informován, než se k nim vydal, a mluvil plynně španělsky.
"Jak to udělali?"
"Nevím."
"Ty jsi křičel a kopal nohama, Ramóne," řekl Jesús.
"Já vím. A ty jsi zpíval jako kanárek."
"Na tom nezáleží," řekl jim advokát. "Obviňují vás jen z vraždy ve spojitosti s drogami a z pirátství. Informace, které jim Jesús dal, se v tomto případu vůbec nepoužívají."
"Tak teda dělejte tu svou zasranou advokátskou práci a dostaňte nás z toho!"
Výraz ve Stuartově obličeji byla veškerá odpověď, po níž každý z nich

toužil.

"Řekněte našim přátelům, že když se z tohohle nedostaneme, začneme mluvit."

Vězeňská stráž jim už oběma do všech podrobností láskyplně vylíčila, jaký osud se pro ně chystá. Jeden z nich dokonce ukázal Ramónovi plakát s elektrickým křeslem, s nápisem OBYČEJNÉ NEBO ZVLÁŠŤ KŘUPAVÉ. Ačkoliv byl Ramón tvrdý a brutální chlap, představa, že ho připoutají k dřevěnému křeslu s tvrdým opěradlem, pak mu na levou nohu navléknou měděný prstenec a na holé místo na hlavě, které mu den předtím vězeňský holič vyholí, nasadí malou kovovou čepičku, s houbičkou, namočenou do solného roztoku, aby se zlepšila vodivost, koženou masku, aby mu oči nevylétly z hlavy... Ramón byl statečný, když měl navrch a v ruce ještě také navrch pistoli nebo nůž, namířené na bezbranného nebo svázaného člověka. Pak byl docela statečný. Nikdy ho nenapadlo, že by jednoho dne mohl takovým bezmocným být on sám. Ramón se za poslední týden spadl téměř o tři kila. Neměl skoro vůbec chuť k jídlu a začal se neúměrně zajímat o žárovky a elektrické zásuvky. Měl strach, ale ještě víc se za ten strach zlobil na sebe, na stráže a na policii, že mu ho vnutili, a na své bývalé společníky, že ho z tohohle maléru nedostali.

"Vím hodně věcí, hodně užitečných věcí."

"Na tom nezáleží. Mluvil jsem s federales, a těm je jedno, co víte. Státní zástupce prohlašuje, že nemá žádný zájem o to, co byste mu mohl povědět."

"To je směšné. Vždycky se za informace něco dává, vždycky..."

"Tady ne. Pravidla se změnila."

"Tak co nám povíte?"

"Udělám pro vás, co mohu." Stuart nemohl říci Čeká se ode mě, že vám řeknu, že máte zemřít jako muži. "Během příštích několika týdnů se může přihodit spousta věcí."

Advokátovi byl odpovědí pochybovačný výraz, nikoliv bez určité naděje. On sám žádnou naději neměl. Tenhle případ vezme do rukou sám státní zástupce, aby jeho tvář měla šanci dostat se do zpravodajského pořadu "Od očitých svědků" mezi 5.30 a 11.00. Bude to velmi rychlý proces a místo v Senátu Spojených států bude k mání už po dvou letech. Je jen a jen dobře, že žalobce bude moci poukázat na seznam jeho činů při prosazování práva a pořádku. Usmažit nějaké pašeráky drog, piráty, pachatele znásilnění a vrahy v jedné osobě - to na občany suverénního státu Alabama určitě zapůsobí, to Stuart věděl. Obhájce protestoval proti absolutnímu trestu z principu a v boji proti němu spotřeboval hodně času a peněz. Jeden případ dostal úspěšně před Nejvyšší soud a na základě rozhodnutí pěti proti čtyřem se mu podařilo dosáhnout pro svého klienta nového přelíčení, při němž se trest smrti usmlouval na doživotí plus devadesát devět let. Stuart to viděl jako vítězství, ačkoliv jeho klient přežil ve společenství vězňů přesně čtyři měsíce, než mu kdosi, kdo neměl rád vrahy dětí, vrazil do páteře kus ostrého železa. Jeho klienti se mu nemuseli líbit - a také se mu většinou nelíbili. Občas se jich i bál, zvlášť obchodníků s drogami. Ti jednoduše očekávali, že za určitý peněžní obnos v hotovosti - obvykle to bývala hotovost - který za jeho služby zaplatí, dostanou na oplátku svobodu. Nechápali, že zákon neposkytuje žádné záruky, zvlášť ne pro viníky. A tihle dva byli beze zbytku vinni. Smrt si však nezasloužili. Stuart byl přesvědčen, že společnost si nemůže dovolit snížit se na úroveň... jeho klientů. Na Jihu to nebyl oblíbený názor, ale Stuart neměl ctižádost ucházet se o nějaký veřejný úřad.

V každém případě byl jejich advokátem a jeho prací bylo poskytnout jim co nejlepší obhajobu. Už prozkoumal možnosti dohody při přiznání viny; doživotí výměnou za informace. Už prostudoval vládní spis. Byl celý založen na indiciích - nebyli žádní svědci, samozřejmě kromě jeho vlastních klientů - ale fyzické důkazy byly hrozivé a ta Pobřežní stráž si dala záležet na tom, aby nechala místo činu nedotčené, až na to, že odnesla některé důkazy, které byly nyní pečlivě uzamčeny, aby posloužily jako součást řetězce důkazů. Ten, kdo ty

lidi vycvičil a vydával jim rozkazy, to udělal dobře. Moc naděje tu není. Jeho jedinou nadějí proto bylo napadnout a zpochybnit jejich důvěryhodnost. Byla to naděje chabá, ale ta nejlepší, kterou měl.

Vrchní zvláštní agent Mark Bright pracoval také do noci. Skupina měla co dělat. Pro začátek tu byla kancelář a dům, které bylo třeba prohledat - dlouhá procedura, jež byla jen úvodním tahem v dění, které se potáhne pravděpodobně celé měsíce, protože bude třeba prozkoumat všechny nalezené dokumenty, všechna telefonní čísla, porůznu načmáraná na jedenácti místech, všechny fotografie na stolech a na stěnách a všechno ostatní, co se najde. Každý, kdo se se zesnulým obchodně stýkal, bude vyslechnut, stejně jako sousedé, lidé, jejichž kanceláře sousedily s jeho, členové jeho exkluzivního klubu, a dokonce i farníci z jeho církve. Kvůli tomuhle všemu nastal hlavní zlom v případu druhou hodinu v pořadí čtvrté prohlídky jeho domu, po celém měsíci od doby, kdy případ začal. Něco jim říkalo, že tu musí ještě něco být. Zesnulý měl ve své soukromé pracovně sejf v podlaze - bez záznamu o jeho koupi a instalaci - pěkně ukrytý pod volně položenou částí kovralu. Trvalo jim dvaatřicet dní, než ho objevili. Než ho otevřeli, museli ho přemlouvat a hrát si s ním skoro devadesát minut, ale zkušený agent to dokázal tak, že nejprve zkusil data narození a jména celé rodiny zesnulého a pak vytvářel variace na toto téma. Ukázalo se, že trojmístná kombinace vyšla, když vzal měsíc narození zesnulého, k němu přidal jedničku, pak den narození a k němu přidal dvojku, pak rok narození a k tomu přidal trojku. Dvířka drahého sejfu od firmy Mosler se otevřela s šeptavým zvukem, jak se otřela o okraj koberce.

Žádné peníze, žádné šperky, žádný dopis advokátovi. V sejfu bylo pět počítačových disket, kompatibilních s obchodníkovým osobním počítačem IBM. To povědělo agentům všechno, co potřebovali. Bright hned vzal diskety a počítač zemřelého do své kanceláře, kde také měl počítače kompatibilní s IBM. Bright byl dobrý vyšetřovatel, což znamenalo, že byl trpělivý. První, co udělal, bylo, že zavolal místního experta na počítače, který občas FBI pomáhal. Poradce na volné noze se nejprve bránil, že má moc práce, ale stačilo, aby slyšel, že probíhá velké vyšetřování zločinu, a tahle potíž se vyřešila. Jako mnozí z těch, kdo FBI neformálně pomáhali, policejní práci považoval za nejvíc vzrušující, i když ne za tak vzrušující, aby přijal práci na plný úvazek v laboratoři FBI. Ve státní službě se neplatilo zdaleka tolik, kolik si vydělal jako externí pracovník. S jeho první instrukcí Bright počítal: přivezte sem počítač toho člověka a jeho pevný disk.

Nejprve zhotovil přesné kopie pěti disket; použil při tom program nazvaný "PÁS CUDNOSTI", pak řekl Brightovi, aby originály uložil, a pracoval s kopiemi. Diskety byly samozřejmě zakódované. Na to byla k dispozici řada způsobů, a konzultant je všechny znal. Jak on i Bright předpokládali, byl kódovací algoritmus trvale uložen na pevném disku zemřelého. Z tohoto hlediska bylo všechno jen otázkou volby a toho, jaký osobní kódovací klíč byl použit, aby se údaje na disku zajistily. Trvalo to bez přestání devět hodin; Bright celou tu dobu svému příteli nosil kávu a sendviče; vrtalo mu hlavou, proč to všechno dělá zadarmo.

"A máme tě!" Nepěstěná ruka stiskla klávesu TISK a laserová tiskárna v kanceláři začala potichu bzučet a vyplivovat papíry. Všech pět disket bylo přecpáno údaji; vcelku to představovalo víc než sedm set hustě potištěných stran textu. Než byla vytištěna třetí disketa, konzultant odešel. Bright je všechny přečetl, zabralo mu to přes tři dny. Pak zhotovil šest xeroxových kopií pro ostatní vyšší agenty, kteří na případu pracovali. Nyní listovali stránkami, rozsazeni kolem poradního stolu.

"Prokrista, Marku, tohle je fantastické!"

"To jsem taky říkal."

"Tři sta milionů dolarů!" zvolal další. "Prokrista, já sám tam nakupuju..."

"Kolik to dělá dohromady?" zeptal se třetí, střízlivěji.

"Jen jsem to tak prošel," odpověděl Bright, "ale dostal se skoro na sedm set milionů. Osm nákupních středisek, od Fort Worth až po Atlantu. Investice procházejí jedenácti různými korporacemi, třiadvaceti bankami a..."

"U téhle společnosti mám svou životní pojistku! Spravují moje konto individuálního důchodu a..."

"Přitom, jak to má takhle uspořádané, to znal jen on sám. Je to přímo umělec; ten chlap je jako Leonardo..."

"Ale začal být moc hltavý, prevít. Jestli tomuhle dobře rozumím, shrábl takových třicet milionů... Panebože..."

Plán, jako všechny velké plány, byl elegantně prostý. Bylo tu osm projektů rozvoje stavebních pozemků. V každém jednotlivém případě zemřelý ustavil sám sebe jako generálního partnera, zastupujícího cizí peníze - bez výjimky označované jako peníze z nafty z Perského zálivu nebo peníze z japonského průmyslu, s fondy vypranými přes neuvěřitelné bludiště neamerických bank. Generální partner používal "peníze z nafty" - tenhle termín byl v oboru spekulativního kapitálu téměř generický - k nákupu pozemků a k zahájení projektu, pak vymáhal další rozvojové fondy od komanditistů, kteří neměli v řízení jednotlivých projektů žádné slovo, jejichž zisky však byly téměř zaručeny předchozími aktivitami syndikátu. Dokonce i projekt ve Fort Worthu přinesl peníze navzdory nedávnému utlumení místního naftového průmyslu. Před zahájením každého jednotlivého projektu se skutečné vlastnictví dále zamlžilo majoritními investicemi od bank, pojišťovacích společností a bohatých soukromých investorů; hodně z původních zahraničních investic se plně vrátilo a přešlo zpátky do banky v Dubai a do řady dalších - avšak kontrolní balík akcií zůstával v samotném projektu. Tak zahraniční investoři rychle dostali zpátky své počáteční investice se slušným ziskem, dál však dostávali velkou část zisků ze samotné činnosti projektu a nadále se těšili na konečný prodej projektu přímo v místě s ještě dalším ziskem. Za každých investovaných sto milionů dolarů, jak Bright odhadoval, se vyzískalo sto padesát milionů zcela propraných dolarů. A to bylo to důležité. Vložených sto milionů dolarů a padesátimilionový zisk byly čisté jako mramor Washingtonova památníku.

Až na tyhle počítačové diskety.

"Každý z těchhle projektů a každý desetník investic a zisku prošly Daňovou službou, Vládní komisí pro regulaci prodeje cenných papírů a přes tolik právníků, že by jich byl plný Pentagon, a nikoho to ani neťuklo. Tyhle záznamy měl u sebe pro případ, že by se to na něj provalilo - ale určitě musel čekat, že s touhle informací vyrukuje výměnou za něco podle programu na ochranu svědků..."

"A bude to ten nejbohatší chlap ve městě," poznamenal Mike Schratz. "Jenže se toho domákli ti nepraví. Jak asi dostali hlášku? Co říkali naši přátelé?"

"Nevědí. Akorát se prý ujali toho, že je všechny zavraždí a zařídí, aby to vypadalo jako zmizení. Šéfové jasně počítali předem s tím, že o ně přijdou, a informace rozdělili tak, aby každý věděl jen to, co se týká jeho. Co je asi tak potřeba, aby někdo z těchhle zmetků uzavřel smlouvu? Asi tolik, jako zapsat se holce do tanečního pořádku na kotilion."

"Jasné. Už o tom vědí na ústředí?"

"Ne, Miku. Chtěl jsem, abyste to předtím viděli vy," řekl Bright. "Vaše návrhy, pánové?"

"Když budeme jednat rychle... mohli bychom zachytit pěknou várku peněz... pokud ovšem s těmi penězi nevyrukovali na nás," uvažoval nahlas Schratz. "Jestlipak to udělali? Přitom, jak chytře to provedl... Něco mi říká, že tohle v paklu není. Přisadí si na to někdo?"

"Já ne," oznámil další agent. Byl to byl autorizovaný revizor účtů a právník. "Proč by si s tím dávali práci? Ze všeho, s čím jsem kdy měl co dělat, je tohle nejblíž k - sakra, je to dokonalý plán. Myslím, že by se to mělo trochu ocenit, při vší té pomocí, co prokazují naší platební bilanci. V

každém případě jsou teď ty peníze nechráněné. Můžeme je dostat všechny."

"Je tu ten rozpočet FBI na příští dva roky..."

"A eskadra stíhaček pro letectvo. Tohle je dost velké na to, aby je to pořádně kouslo. Marku, myslím, že byste měl zavolat řediteli," uzavřel Schratz. Následoval všeobecný souhlas. "Kde je dneska Pete?"

Pete Mariano byl výkonný zvláštní agent z pobočky v Mobile.

"Asi v Benátkách," řekl kterýsi agent. "Bude namíchnutý, že u tohohle není."

Bright zavřel svůj kroužkový zápisník. Už měl zamluvenu letenku na ranní let na Dullesovo mezinárodní letiště.

C-141 přistál na Howardově letišti o deset minut dřív. Po čistém, suchém vzduchu Skalnatých hor v Coloradu a ještě čistším, řidším a sušším vzduchu za letu byla vlhká pec Panamské šíje cosi podobného tomu, když člověk narazí do dveří. Vojáci posbírali svou výstroj a poddůstojník, dohlížející na manipulaci s nákladem, je vystrkal ven. Byli ztichlí a vážní. Změna klimatu byla fyzickým znamením, že čas her končí. Začíná akce. Hned nasedli do dalšího zeleného autobusu, který je odvezl do jakýchsi polozřícených kasáren na území Fort Kobbe.

Vrtulník MH-53J přistál za několik hodin na témže letišti a hned nato ho bez dalšího zavezli do hangáru, obstoupeného ozbrojenými strážemi. Plukovníka Johnse a letovou posádku zavedli do nedaleké ubytovny a řekli jim, aby tam zůstali.

Jiný vrtulník, tentokrát CH-53E Super Stallion, patřící námořní pěchotě, vzlétl z paluby Guadalcanalu těsně před svítáním. Letěl na západ přes Panamský záliv do Corezalu, malého vojenského zařízení nedaleko Gaillardova průkopu, nejobtížnějšího původního stavebního úseku Panamského průplavu. Posádka letové paluby mateřské lodi upevnila jakousi objemnou věc na popruhy, plandající ze spodku vrtulníku, a CH-53E nemotorně zamířil k pobřeží. Po dvaceti minutách letu se vrtulník vznášel nad místem určení. Pilot udržoval vrtulník nad ním a jemně se snášel na zem, až se radiovůz dotkl betonové přistávací desky. Popruhy uvolnili a vrtulník hned odletěl, aby udělal místo dalšímu letounu, menšímu výsadkovému letounu CH-46, který vyložil čtyři muže, než se vrátil na svou loď. Muži se hned dali do práce na voze.

Vůz to byl docela obyčejný, nejvíc ze všeho připomínal nákladní kontejner na kolech, ačkoliv měl zelený maskovací nátěr jako většina vojenských vozidel. To se rychle změnilo, když spojařští technici začali vztyčovat všelijaké rádiové antény, včetně paraboly přes metr v průměru pro příjem z družice. Od vozidla s generátorem, který už byl také připraven, natáhli elektrické kabely. Ve voze byla zapojena klimatizace, aby chránila spojařské přístroje, spíš než samotné techniky. Byli oblečeni ve vojenském stylu, ačkoliv žádný z nich nebyl voják. Všechny kousky skládanky teď byly na místě.

Nebo skoro všechny. Na Cape Canaveral začali odpočítávat start rakety Titan III-D. Tři vyšší důstojníci vojenského letectva a půl tuctu civilistů sledovalo, jak asi stovka techniků pracuje. Neměli vůbec radost. Jejich náklad na poslední chvíli prohodili za tenhle, méně důležitý, jak si aspoň mysleli; vysvětlení změny nikoho z nich nijak neuspokojilo. Na takovouhle hru nebylo dost nosných raket. Ale nikdo se neobtěžoval tím, že by jim vyložil, o jakou hru vlastně jde.

"Halalihou, mám cíl," hlásil Bronco. Eagle sestoupil osm set metrů za cíl, poněkud pod něj. Vypadalo to na čtyřmotorového Douglase; DC-46 nebo -7, velký - největší, jaký kdy měl zadržet. Čtyři pístové motory a jednoduché ocasní kormidlo ukazovaly na výrobek firmy Douglas, určitě starší než muž, který ho nyní pronásledoval. Winters viděl modré plameny, vyšlehávající z výfuků velkých hvězdicových motorů, i měsíční světlo, kmitající na vrtulích. O

ostatním se mohli jen dohadovat.

Let byl nyní obtížnější. Přibližoval se k cíli a musel ubrat rychlost, aby se nedostal před něj. Bronco přivřel škrticí ventily svých motorů Pratt & Whitney a víc vysunul klapky, aby zvýšil vztlak a aerodynamický odpor, a sledoval, jak se rychlost letu snižuje na slabých dvě stě čtyřicet uzlů.

Srovnal svou rychlost s rychlostí cíle, když byl sto metrů za ním. Těžká stíhačka se lehce zakymácela - postřehl by to jen pilot - v turbulenci za větším letounem. Je čas. Zhluboka se nadechl, prsty obemkl páku a zase je povolil. Kapitán Winters zapnul svá silná přistávací světla. Viděl, že vědí, že se něco děje. Konce křídel na okamžik zakolísaly, když jeho světla bývalý dopravní letoun vykreslila na obloze.

"Letoune v dohledu, prosím, ohlaste se, přepínám," zavolal přes frekvenci používanou pro výzvy druhým letadlům.

Začalo se stáčet - je to DC-7B, říkal si nyní, poslední z dopravních letadel s pístovými motory, tak rychle odstrčených stranou příchodem tryskových letadel na konci padesátých let. Výfukové plyny dostaly jasnější barvu, jak pilot zvýšil výkon.

"Letoune v dohledu, jste v uzavřeném vzdušném prostoru, ohlaste se, ihned, přepínám," zavolal pak Bronco. Ihned je slovo, které má pro letce zvláštní význam.

DC-7B nyní mířil dolů, mířil do hřebenů vln. Eagle ho následoval jakoby sám od sebe.

"Letoune v dohledu, opakuji - jste v uzavřeném vzdušném prostoru. Ihned se ohlaste!"

Teď se stáčel pryč, mířil na východ k Floridě. Kapitán Winters přitáhl páku a připravil své zbraně. Zkontroloval hladinu oceánu pod sebou, aby měl jistotu, že kolem nejsou žádné lodi nebo čluny.

"Letoune v dohledu, jestli se neohlásíte, zahájím palbu, přepínám." Žádná reakce.

Teď byla potíž v tom, že jakmile byl systém kanónů Eaglu jednou připraven k palbě, dělal všechno, aby pilotovi usnadnil jeho úkol - zasáhnout cíl. Oni ale po něm chtěli, aby jednoho dostal živého, a Bronco se musel soustředit na to, aby měl jistotu, že mine; pak na zlomek vteřiny stiskl spoušť.

Polovina projektilů v zásobníku byly střely se stopovkami a šestihlavňový kanón je vyplivoval kadencí téměř sto za vteřinu. Výsledkem byla šmouha zelenožlutého světla, které vypadalo jako laserový paprsek v nějakém sci-fi filmu. Po dlouhý zlomek nekonečna visel pouhých deset metrů od okénka kokpitu DC-7B.

"Letoune v dohledu, přejděte na vodorovný let a ohlaste se, nebo příští dávku dostanete. Přepínám."

"Kdo jste? Co to ksakru vyvádíte?" DC-7B přešel na vodorovný let.

"Ohlaste se!" přikázal Winters příkře.

"Carib Cargo -jsme speciální let, z Hondurasu."

"Jste v uzavřeném vzdušném prostoru. Přejděte doleva na nový kurs tři-čtyři-sedm."

"Podívejte, o tom uzavření jsme nevěděli. Řekněte nám, kam máme letět, a my odsud vypadneme, oukej? Přepínám."

"Přejděte doleva na kurs tři-čtyři-sedm. Poletíme za vámi. Budete mít hodně co vysvětlovat, Caribe. Na let bez světel jste si vybral špatné místo. Doufám, že máte dobré vysvětlení, protože plukovníkovi nejste moc po chuti. Stočte tu vypasenou potvoru doleva, hned!"

Okamžik se nedělo nic. Bronco měl trochu vztek, že ho neberou dost vážně. Stočil stíhačku poněkud doprava a vypálil další dávku, aby cíl popohnal.

A ten se stočil doleva na kurs tři-čtyři-sedm. A protisrážková světla se rozsvítila.

"Oukej, Caribe, udržujte kurs a výšku. Rádio nechte na pokoji, opakuji, udržujte rádiové ticho, dokud nedostanete jinou instrukci. Nedělejte to horší,

než to už je. Jsem tu za vámi a budu si vás hlídat. Konec."

Trvalo to skoro hodinu - každá vteřina byla jako řídit ferrari Manhattanem v dopravní špičce. Když se přibližovali k pobřeží, valily se od severu mraky a v nich byly blesky. Přistanou první, říkal si Winters. Na znamení se rozsvítila dráhová světla.

"Caribe, přistanete na té dráze přímo před vámi. Uděláte přesně, co vám řeknou. Konec." Bronco zkontroloval stav paliva. Dost ještě na několik hodin. Dopřál si to potěšení, pustil plyn naplno a vyrazil vzhůru do téměř sedmi tisíc metrů. Přitom sledoval, jak blikající světla DC-7 vstoupila do modrého obdélníku staré přistávací dráhy.

"Oukej, je náš," sdělilo rádio stíhacímu pilotovi.

Bronco příjem nepotvrdil. Stočil Eagla na leteckou základnu v Eglinu a říkal si, že špatné počasí předběhne. Další pracovní noc za námi.

DC-7B dojel na konec ranveje. Když zastavil, rozsvítila se řada světel. K letounu zamířil džíp a zastavil padesát metrů před jeho nosem. Vzadu v džípu byl kulomet M-2 ráže .50 a po levé straně visela velká bedna s municí. Kulomet mířil přímo na kokpit.

"Tak, ven z toho svinskýho letadla, amigo!" přikázal zlostný hlas z reproduktorů.

Na levé straně letounu se otevřely přední dveře. Muž, který shlížel dolů, byl běloch a bylo mu kolem čtyřicítky. Oslepen reflektory, namířenými přímo do jeho obličeje, byl navíc dezorientován. To bylo samozřejmě součástí plánu.

"Tak dolů na beton, amigo," pronesl hlas za reflektorem.

"Co je? Já..."

"Tak dolů na ten zasranej beton - kurva, hned!"

Nebyly tu žádné schůdky. K pilotovi se připojil další muž, jeden po druhém si sedli na práh dveří, pověsili se za ruce a seskočili metr dolů na rozpraskaný beton. Tam byly silné paže v maskovací uniformě s vyhrnutými rukávy.

"Ksichtem na beton, ty komoušskej špicle zkurvenej!" zaječel na ně mladý hlas.

"Hergot krucifix, konečně jsme jednoho drapli!" zavolal jiný hlas. "Máme svinský kubánský špionážní letadlo!"

"Co ksakru..." začal jeden mužů na betonu. Přestal mluvit, když se mu vzadu o krk opřel tlumič na M-16. Pak ucítil ze strany u obličeje horký dech.

"Poser se strachem, amigo! Vyrazím z tebe ty sračky!" řekl další hlas. Nezněl tak mladě jako ten první. "Je v tom letadle ještě někdo, amigo?"

"Ne. Podívejte, jsme..."

"Prohlídnout! A bacha!" dodal seržant, kterému říkali Gunny.

"Rozkaz, Gunny," odpověděl desátník od námořní pěchoty. "Kryjte mě u těch dveří."

"Jakpak se jmenuješ?" zeptal se seržant Gunny. Své otázce dodal důrazu přitlačením ústí hlavně na pilotův krk.

"Bert Russo. Jsem..."

"Vybral sis špatnou dobu na špiclování při cvičení, Roberto. Chystali jsme se na tebe už dávno, hochu! Moc by mě zajímalo, jestli Fidel bude stát o to, abys přitáhnul zpátky..."

"Nevypadá na Kubánce, Gunny," poznamenal mladý hlas. "Myslíš, že je to Rus?"

"Heleďte, nevím, o čem to mluvíte," protestoval Russo.

"Ale no jo, Roberto. Já... tady, kapitáne!" Blížily se kroky. A začal hovořit nový hlas.

"Omlouvám se, že přicházím pozdě, seržante Blacku."

"Máme to v rukou, kapitáne. Teď ty lidi strčíme do letadla. Konečně jsme teda toho kubánskýho čmuchala lapli. Tenhle tady je Roberto. S tím druhým jsem ještě nemluvil."

"Obraťte ho."

Hrubá ruka převrátila pilota obličejem nahoru jako hadrového panáka, a ten viděl, odkud přichází ten horký dech. Ze vzdálenosti deseti centimetrů na něj zíral ten největší německý ovčák, jakého kdy v životě spatřil. Když na něj pohlédl, ovčák začal vrčet.

"Ne abys mi toho psa dráždil, Roberto," varoval ho zcela zbytečně seržant Black.

"Jméno?"

Bert Russo žádné obličeje neviděl. Všichni byli osvětleni zezadu reflektory rozestavenými kolem; viděl pistole a psy, z nichž jeden stál vedle jeho druhého pilota. Když začal mluvit, pes nad jeho obličejem se pohnul, a to mu zarazilo dech v hrdle.

"Vy Kubánci byste taky mohli být chytřejší. Už minule jsme vás varovali, abyste nečmuchali kolem našeho cvičení, ale to ne, museli jste nás zase otravovat, co?" poznamenal kapitán.

"Já nejsem Kubánec. Jsem Američan. A nevím, o čem mluvíte," podařilo se konečně pilotovi říci.

"Máte nějaké doklady?" zeptal se kapitán.

Bert Russo začal sahat pro svou náprsní tašku, ale pes zuřivě zavrčel a vycenil zuby.

"Nedrážděte toho psa," varoval kapitán. "Jsou trochu nadržení, víte?"

"Zasraný kubánský špioni," poznamenal Gunny Black. "A vůbec, mohli bysme je odrovnat, pane. Kdo by po nich vzdechnul?"

"Hej, Gunny!" zavolal hlas z letadla. "Tohle není žádný špionážní letadlo. Je plný drog! Máme pašeráka drog!"

"Kurva!" Gunnyho hlas zazněl zklamaně. "Jenom nějaká pašerácká mrcha? Doprdele!"

Kapitán se jen zasmál. "Vážený, dneska jste si vybral pro svoje letadlo špatné místo. Kolik, desátníku?"

"Plnej jako kýbl sraček, pane. Tráva a koks. Letadlo je toho plný, pane."

"Svinskej pašerák," poznamenal Gunny. Okamžik byl zticha. "Kapitáne?"

"Jo?"

"Pane, takhle je to pokaždý, pane, tyhle letadla přistanou, posádka se zdejchne a nikdo je jaktěživ nenajde."

Jakoby na znamení všichni uslyšeli od močálu, obklopujícího starou přistávací dráhu, hrdelní zvuk. Albert Russo pocházel z Floridy a věděl, co to je za zvuk.

"Povídám, pane, kdo pozná, jak to bylo? Letadlo přistálo a posádka vyběhla, ještě než jsme je mohli dohnat, a dostala se támhle do toho močálu, a my jsme jako slyšeli nějakej křik, víte...?" Okamžik ticha. "Říkám, jsou to akorát pašeráci drog. Komu na nich bude záležet, pane? Na světě bude líp, ne? Kruci, a ty aligátoři se aspoň nažerou. Jak je tak poslouchám, hlad mají pořádnej, pane."

"Důkazy žádné..." přemítal kapitán.

"Ani pes po nich neštěkne, pane," naléhal seržant. "Jsme tady akorát my, pane."

"Ne!" zaječel druhý pilot; bylo to poprvé, co se ozval, a pes za jeho krkem sebou škubl.

"Buďte tady teď zticha, bavíme se o práci," poznamenal Gunny.

"Pánové, jeví se mi to tak, že tadyhle seržant přišel s docela dobrým nápadem," řekl kapitán po chvilce přemýšlení. "A ti aligátoři asi mají opravdu hlad. Nejdřív je zabijte, seržante. Nemá smysl být krutý a aligátorům je to stejně fuk. Ale vezměte si všechny jejich doklady."

"Rozkaz, kapitáne," odpověděl seržant. On i ostatní z hlídky -bylo jich jen osm - byli ze Střediska speciálních operací v MacDillu. Byli to průzkumníci námořní pěchoty, pro které neobvyklé činnosti byly spíš pravidlem než výjimkou. Jejich vrtulník byl skoro kilometr odtud.

"No tak, frajere," řekl Black a sehnul se. Zvedl Russa na nohy jediným

surovým trhnutím. "Fakt sis vybral špatnou dobu na převážení drog, kámo."
"Počkejte!" zaječel ten druhý. "My jsme ne... tedy, můžeme vám říct..."
"Vykládej si, co chceš, brácho. Já svoje rozkazy mám. No tak. Jestli se chcete pomodlit nebo tak, tak teď přišel čas."
"Přišli jsme z Kolumbie..."
"To je překvápko, co?" poznamenal Black, když ho postrkoval ke stromům. "Radši si popovídej s Pánem Bohem, chlapče. Možná bude poslouchat. Možná, že On potom ne..."
"Můžu vám říct všechno," řekl Russo.
"Nemám zájem!"
"Ale nemůžete..."
"Ale jistěže můžu. Čím myslíš, že se živím, hochu?" řekl Black pobaveně. "Neděl ej si starosti. Bude to rychle a čistě. Já lidi netrápím, tak jako to taková jako ty dělají s drogama. Prostě to udělám."
"Mám rodinu..." Russo teď škemral.
"To má skoro každej," souhlasil Black. "Oni si už nějak poradí. Pojištění asi máš. Koukni támhle!"
Jiný voják námořní pěchoty namířil baterku do křovin. Byl to ten největší aligátor, jakého Russo kdy viděl, přes čtyři metry dlouhý. Jeho velké oči žlutě žhnuly ve tmě a zbytek plazova těla vypadal jako zelená kláda. S tlamou.
"Už je to dost daleko," usoudil Black. "Držte ty psy zpátky, krucifix!"
Aligátor - říkali mu Nicodemus - rozevřel tlamu a zasyčel. Byl to zlověstný zvuk.
"Prosím..." řekl Russo.
"Můžu vám říct všechno!" nabízel se druhý pilot znovu.
"Co třeba?" zeptal se kapitán znechuceně. Jako by se místo toho zeptal: Proč neumřeš jako chlap?
"Odkud jsme přišli. Kdo nám předal náklad. Kam jsme letěli. Rádiové kódy. Kdo se s námi měl setkat. Všechno!"
"Jo, jistě," pronesl kapitán. "Vezměte jim doklady. Drobné z kapes, klíčky od auta, všechno. Jo, a svlékněte je do naha, než je zastřelíte. Ať to uděláme pořádně."
"Já vím všechno!" ječel Russo.
"Von ví všechno," řekl Gunny Black. "Není to krása? Svlíkni šaty, chlapče."
"Počkejte, Gunny." Kapitán popošel dopředu a posvítil baterkou Russovi přímo do obličeje.
"Co víte, co by nás mohlo zajímat?" Byl to hlas, který předtím neslyšeli. Ačkoliv měl na sobě maskovací uniformu, nebyl to příslušník námořní pěchoty.
Za deset minut bylo všechno na pásce. Většinu jmen už samozřejmě znali. Umístění přistávací dráhy však byla nová informace, stejně jako rádiové kódy.
"Zříkáte se porady s právníkem?" zeptal se civilista.
"Ano!"
"Chcete spolupracovat?"
"Ano!"
"Dobrá." Russovi a druhému pilotovi, jenž se jmenoval Bennet, zavázali oči a odvedli je k vrtulníku. Před polednem příštího dne je předvedou před státního policejního úředníka a pak před soudce Federálního okresního soudu; před východem slunce do vzdálené části letecké základny v Eglinu, do nově postavené budovy s vysokým plotem. Hlídali ji vážně vyhlížející muži v uniformách.
Nevěděli, že právě je potkalo štěstí. Pět sestřelených letadel udělá z pilota eso. Bronco k tomu měl už blízko.

10

Let nad pevninou

Mark Bright se stavil u náměstka Murraye, vyloženě jako zdvořilostní akt, než šel k řediteli. "Vy jste určitě letěl hned prvním letadlem. Jak ten případ pokračuje?"

"S případem Piráti - tak o něm píší noviny - je to dobré. Já tu jsem kvůli tomu, co se z toho vyvinulo. Ta oběť byla ještě větší mizera, než jsme mysleli." Bright několik minut vysvětloval a z kufříku vytáhl jeden ze svých kroužkových zápisníků.

"Kolik?"

"To nevíme určitě. Tohle budou muset důkladně prozkoumat lidé, kteří se dobře vyznají ve světě velkých financí, ale... no, pravděpodobně to bude řádově sedm set milionů dolarů."

Murrayovi se podařilo postavit kávu na stůl, aniž by ji rozlil. "Řekněte to ještě jednou!"

"Slyšel jste správně. Já jsem to ještě předevčírem sám nevěděl, a tohle jsem dočetl teprve před čtyřiadvaceti hodinami. Prokrista, Dane, jen jsem si to prošel. Jestli se pletu, tak mám spíš nižší číslo. Stejně jsem si ale řekl, že tohle musí ředitel dostat fofrem."

"A zrovna tak ministr spravedlnosti a prezident. Kdy jdete za Emilem?"

"Za půl hodiny. Chcete jít taky? V těchhle mezinárodních tahanicích se vyznáte líp než já."

FBI měla spoustu zástupců náměstků ředitele a Murrayova funkce byla mlhavě definována jako cosi, čemu žertem říkal "nejvzdálenější hráč v poli, ale po ruce". Murray, který byl v FBI vůdčí autoritou na terorismus, byl také domácím expertem na to, jak různá mezinárodní uskupení přesouvají lidi, zbraně a peníze z jednoho místa na druhé. To, vedle jeho obsáhlých zkušeností agenta z ulice, mu přinášelo pravomoc dozírat na určité důležité případy namísto ředitele nebo Billa Shawa, výkonného náměstka pro vyšetřování. Bright do jeho kanceláře nevešel tak úplně náhodou.

"Jak spolehlivé jsou vaše informace?"

"Jak jsem řekl, ještě to nemáme všechno pohromadě, ale mám celou kupu čísel účtů, dat transakcí, částky, a solidní stopu až k místu původu."

"A to všechno proto, že tamten od Pobřežní stráže..."

"Ne, pane." Bright zaváhal. "No, možná, že ano. Když jsme viděli, že oběť není čistá, bylo nezbytné prozkoumat její minulost trochu důkladněji. Nakonec bychom se k tomu asi stejně dostali. No, a já jsem se do toho domu vracel. Víte, jak to chodí."

"Jo," přikývl Murray. Jedním ze znaků dobrého agenta je vytrvalost a neústupnost. Dalším je instinkt. Bright se do domu oběti vracel tak dlouho, dokud mu jeho tušení říkalo, že tam musí ještě něco být. "Jak jste vůbec našel ten sejf?"

"Ten chlap měl pod otáčecí židlí gumovou podložku, po které ta židle jezdila. Víte, jak se posunují, když jezdíte s židlí dopředu a dozadu? Musel jsem v té židli sedět aspoň hodinu, než jsem si všiml, že se posunula. Židli jsem odsunul, abych tu podložku mohl strčit zpátky, a vtom mě to ťuklo - jaká dokonalá skrýš! A nemýlil jsem se." Bright se usmál. Měl na to veškeré právo.

"Měl byste to sepsat do The Investigatoru" - to byl vnitřní informační zpravodaj ministerstva spravedlnosti - "aby každý věděl, že takhle se má hledat."

"U nás máme dobrého člověka na sejfy. Pak už šlo jen o to rozluštit kódy na disketách. Máme chlapíka v Mobile, který nám s tím pomáhá a - ne, neví, co na těch disketách je. Ví, že si nemá ničeho moc všímat, ale stejně ho to zas tak moc nezajímá. Řekl bych, že to budeme muset držet pěkně pod pokličkou, než se do toho dáme, abychom ty fondy zabavili."

"Hm, na pořádnou tržnici jsme se nikdy nezmohli. Vzpomínám si ale, jak

jsme zabavili tamten bar, co tam chodili nahoře bez." Murray se zasmál, zvedl telefon a vyťukal číslo ředitelovy kanceláře. "Dobré jitro, Moiro, tady Dan Murray. Řekněte šéfovi, že pro něj máme něco moc horkého. Bude u toho potřeba taky Bill Shaw. Jsem tam za dvě minuty." Murray zavěsil. "Tak pojďte, agente Brighte. Nestane se vám každý den, abyste držel pálku a sehrál grandslamové utkání hned při svém prvním zápase ve vyšší lize. Už jste se někdy s ředitelem viděl?"

"Akorát jsem ho dvakrát pozdravil na recepcích."

"Je fajn," ujistil ho Murray mezi dveřmi. Bylo to jen kousek cesty po chodbě pokryté kobercem. Cestou se k nim připojil Bill Shaw.

"Ahoj, Marku. Jak se má táta?"

"Rybaří ostošest."

"Teď žije v Keys, že?"

"Ano, pane."

"Bude se ti to líbit, Bille," poznamenal Murray, když otvíral dveře. Uvedl je dovnitř, a když spatřil ředitelovu sekretářku, zarazil se na místě. "Bože, Moiro, vy jste krásná!"

"Pozor na to, pane Murrayi, nebo to povím vaší ženě!" Ale nedalo se to popřít. Kostým měla pěkný, nalíčená byla dokonale a obličej prozařovalo to, co mohla být jedině nová láska.

"Prosím co nejponíženěji o prominutí, paní," řekl Murray galantně. "Tenhle pohledný mladík je Mark Bright."

"Jste tu o pět minut dřív, agente Brighte," poznamenala paní Wolfeová, aniž pohlédla do diáře. "Kávu?"

"Ne, děkuji, paní."

"Dobrá." Podívala se, jestli šéf netelefonuje. "Můžete jít dovnitř."

Ředitelova kancelář byla tak velká, že se v ní daly pořádat konference. Emil Jacobs přišel do FBI po úspěšné kariéře státního zástupce v Chicagu, a aby mohl vzít tuhle práci, odmítl tam křeslo u obvodního odvolacího soudu. Bylo bez diskuse, že by býval mohl být partnerem kterékoliv advokátní firmy pro trestní právo v Americe, ale od toho dne, kdy složil zkoušku do advokátní komory, věnoval svůj život tomu, že posílal zločince do vězení. Částečně to bylo proto, že jeho otec utrpěl újmu v pivních válkách v době prohibice. Jacobs nikdy nezapomněl na jizvy, které jeho otec utržil za to, že jednou odmlouval vyděrači z gangu ze South Side. Emil Jacobs, malé postavy jako jeho otec, považoval za své životní poslání chránit slabé před zlými. Toto poslání plnil s nábožným zanícením, jež bylo skryto za vynikajícím analytickým myšlením. Byl jedním z velmi mála Židů v agentuře z velké části irskokatolické, stal se však čestným členem sedmnácti hyberniánských lóží. Zatímco J. Edgar Hoover byl v oboru znám jako "Ředitel Hoover", pro nynější garnituru agentů byl ředitel Jacobs "Emil".

"Váš otec pro mě kdysi pracoval," řekl Jacobs, když agentu Brightovi podával ruku. "Teď je na Marathon Key, že? Ještě pořád loví tarpony?"

"Ano, pane. Jak to víte?"

"Každý rok mi posílá pohlednici ke svátku Chanuka." Jacobs se zasmál. "To je dlouhá historie. Překvapuje mě, že vám ji nevyprávěl. Takže, co máte?"

Bright se posadil, otevřel svůj kufřík a podal mu svázané kopie svých dokumentů. Začal mluvit, nejprve neobratně, ale za deset minut se už rozehřál. Jacobs rychle prolistovával svazek, ale neušlo mu jediné slovo.

"Jde tady o půl miliardy dolarů," uzavřel Bright.

"Z toho, co tu vidím, jde o víc, mládenče."

"Ještě jsem neměl čas na podrobný rozbor, pane. Říkal jsem si, že tohle budete chtít hodně rychle."

"To jste si říkal správně," odpověděl Jacobs, aniž vzhlédl. "Bille, koho máme na ministerstvu spravedlnosti nejlepšího, aby se tohohle ujal?"

"Pamatuješ na toho chlápka, co řídil tu spořitelní a úvěrovou záležitost? Je to machr na sledování pohybu peněz. Nějak jako Marty," řekl Shaw. "Mladý

člověk. Má na to nos. Myslím, že Dan by u toho měl být také."

Jacobs vzhlédl. "Nu?"

"Ale jo. Škoda, že nemůžeme dostat provizi z toho, co zabavíme. Budeme si s tím muset pospíšit. Jak vytuší třeba jen..."

"To by nemuselo vadit," rozvažoval Jacobs. "Ale zase není důvod k tomu, aby se nám to nějak moc táhlo. Takováhle ztráta je pořádně zasáhne. A s těmi dalšími věcmi jsme... promiňte. Správně, Dane, uděláme to tak, aby se to hýbalo kupředu. S tím případem pirátství jsou nějaké potíže?"

"Ne, pane. Fyzické důkazy na usvědčení stačí. Státní zástupce to přiznání úplně shodil ze stolu, když obhájce začal mít nějaké řeči na to, jakým způsobem bylo získáno. Říká, že se přitom usmíval. Řekl tomu druhému, že žádné úmluvy nebudou, že má i tak dost důkazů na to, aby se škvařili, což je přesně to, co má v plánu. Tlačí na to, aby se proces konal brzo, a bude případ vyšetřovat sám. Od začátku do konce."

"Vypadá to na to, že nám tady pučí nová politická kariéra," poznamenal Jacobs. "Kolik z toho je jen tak navenek, a kolik doopravdy?"

"V Mobile byl na nás moc hodný, pane," řekl Bright.

"Na Kapitolu není přátel nikdy dost," souhlasil Jacobs. "Jste si s tím případem ve všem jist?"

"Ano, pane. Je to všechno podložené. To, co se z toho vyvinulo, stačí samo o sobě."

"Proč bylo na té lodi tolik peněz, když šlo jen o to zabít ho?" zeptal se Murray.

"Návnada," odpověděl agent Bright. "Podle přiznání, která jsme schrastili, je skutečně měli doručit nějakému kontaktu na Bahamách. Jak vidíte tady z těch dokumentů, oběť tu a tam prováděla velké transakce s hotovými penězi sama. To je pravděpodobně důvod, proč nejdřív ze všeho koupil jachtu."

Jacobs přikývl. "Zřejmě ano. Dane, řekl jste kapitánovi..."

"Ano, pane. Dostal lekci."

"Fajn. A teď ještě k těm penězům. Dane, vy to zkoordinujete s ministerstvem spravedlnosti. Budete mě informovat prostřednictvím Billa. Chci konečné datum, kdy je začneme zabavovat - máte na to tři dny. Agent Bright a pobočka v Mobile dostanou plné uznání za to, že na tohle kápli - ale, tahle věc má kódové označení, dokud nebudeme připraveni to spustit." Kódové označení znamenalo, že případ bude tajný na úrovni operací CIA. Pro FBI, která řídila většinu kontrašpionážních operací v Americe, to nebylo nic neobvyklého. "Marku, vyberte kódové označení."

"Tarpon. Táta byl vždycky blázen do jejich lovu a dobře bojují."

"Budu se tam muset zajet podívat. Ještě nikdy jsem nechytil nic většího než štiku." Jacobs okamžik mlčel. O něčem přemýšlí, říkal si Murray a vrtalo mu hlavou, co to je. Ať to bylo cokoli, Emil při tom vypadal hodně mazaně. "Načasování ani nemohlo být lepší. Škoda, že vám nemůžu říct proč. Marku, pozdravujte ode mě tátu." Ředitel vstal a ukončil schůzku.

Paní Wolfeová si všimla, že se všichni usmívali, když vycházeli z místnosti. Shaw na ni dokonce mrkl. Za deset minut založila v trezorové skříni nový spis, prázdné desky s označením TARPON, napsaným strojem na papírovém štítku. Přišel do sekce pro drogy a Jacobs jí řekl, že další dokumenty dojdou za několik dní.

Murray a Shaw doprovodili Brighta k jeho automobilu a počkali, až odjede.

"Co je to s Moirou?" zeptal se Dan, když automobil odjel.

"Mají za to, že má přítele."

"Už bylo načase."

V 16.45 Moira Wolfeová položila přes klávesnici svého počítače plastový kryt a dalším přikryla psací stroj. Než opustila kancelář, ještě naposledy zkontrolovala svůj mejkap a pak pružným krokem vyšla ven. Nejpodivnější bylo, že si neuvědomovala, že jí všichni ostatní v kanceláři fandí a drží palce.

Ostatní sekretářky a asistenti, a dokonce i ředitelova ochranka, se zdržovali komentářů, aby ji neuváděli do rozpaků. Ale dneska večer to musí být schůzka. Příznaky byly jasné, i když si Moira myslela, že na ní není nic znát.

Jakožto starší sekretářka měla paní Wolfeová nárok na vyhrazené místo k parkování, jednu z mnoha věcí, která jí usnadňovala život. Za několik minut vyjela na Constitution Avenue. Místo aby jako obvykle jela na jih směrem na Alexandrii a domů, zamířila na západ přes most Theodora Roosevelta do Arlingtonu. Zdálo se, že se provoz v dopravní špičce před ní rozestupuje, a za pětadvacet minut zastavila před malou italskou restaurací v Seven Corners. Než vešla, ještě jednou ve zpětném zrcátku zkontrolovala svůj mejkap. Děti dnes budou mít jídlo od McDonalda, ale měly pochopení. Řekla jim, že bude pracovat hodně dlouho do noci, a byla přesvědčena, že jí věřily, ačkoliv by byla měla vědět, že její lži prohlédly tak snadno, jako ona kdysi ty jejich.

"Prosím vás," řekla servírce, když vešla.

"Vy jste určitě paní Wolfeová," odpověděla mladá žena ihned. "Prosím, pojďte se mnou. Pan Díaz už na vás čeká."

Felix Cortez - Juan Díaz - seděl vzadu v rohovém boxu. Moira byla přesvědčena, že vybral místo v šeru kvůli soukromí a že sedí zády ke stěně proto, aby ji viděl přicházet. Zčásti se v obou věcech nemýlila. Cortez si v těchto místech dával pozor. Ústředí CIA bylo necelých osm kilometrů odtud, v této části města bydlely tisíce pracovníků FBI, a kdo mohl vědět, jestli se tahle restaurace nelíbí také některému vyššímu důstojníkovi kontrarozvědky? Nevěřil, že by tu někdo věděl, jak vypadá, ale zpravodajští důstojníci se nedožívají penze díky tomu, že něco jen předpokládají. Jeho nervozita nebyla tak docela předstíraná. Na druhé straně - nebyl ozbrojen. Cortez pracoval v oboru, v němž střelné zbraně přivodily víc nesnází, než kolik jich vyřešily, na rozdíl od toho, co se domnívala veřejnost.

Když se blížila, Felix vstal. Servírka odešla hned, jak si uvědomila, jaký je charakter této "pracovní večeře", a oba milenci - říkala si, že je to docela roztomilé - se uchopili za ruce a líbali se; polibky to byly neobvykle vášnivé na to, že byli na tak veřejném místě. Cortez svou dámu usadil, nalil jí číši bílého vína a pak se znovu posadil naproti ní. Svá první slova vyslovil s nesmělými rozpaky.

"Bál jsem se, že nepřijdeš."

"Jak dlouho už čekáš?" zeptala se Moira. V popelníku bylo půl tuctu zamáčknutých cigaret.

"Skoro hodinu," odpověděl s podivně pobaveným výrazem. Docela určitě si dělá ze sebe legraci, říkala si.

"Ale přišla jsem dřív."

"Já vím." Tentokrát se zasmál. "Moiro, jsem z tebe úplný blázen. Doma se takhle nechovám."

Špatně pochopila, co tím chtěl říci. "To mě mrzí "Juane. Nechtěla jsem..."

Dokonalá reakce, hlásila Cortezova mysl. Přesně ta správná. Vzal ji přes stůl za ruku a oči mu jiskřily. "Tím se netrap. Pro mužského je někdy dobře, když je blázen. Promiň, že jsem ti volal tak najednou. Malý problém v práci. Musel jsem nečekaně odletět do Detroitu, a protože je to v sousedství, jak u vás říkáte, chtěl jsem tě vidět, než se vrátím domů."

"Problém...?"

.Změna v konstrukci karburátoru. Něco s úsporou paliva. Musel jsem v továrnách vyměnit pár strojů." Mávl rukou. "Ten problém je vyřešený. Takové věci nejsou nic neobvyklého - a aspoň jsem měl záminku, abych si sem mohl zaletět. Možná, že bych měl poděkovat vašemu Úřadu pro ochranu životního prostředí, nebo které ministerstvo to sleduje znečišťování ovzduší."

"Napíšu ten dopis sama, jestli chceš."

Hlas se mu změnil. "Rád tě zase vidím, Moiro."

"Bála jsem se, abys..."

Cit a dojetí na jeho obličeji byly zjevné. "Ne, Moiro, to já jsem se bál.

Jsem cizinec. Dostanu se sem tak zřídka, a určitě tu je spousta mužů, kteří..."

"Juane, kde bydlíš?" zeptala se paní Wolfeová.

"V Sheratonu."

"Servírují tam jídlo na pokoj?"

"Ano, ale proč..."

"Teď aspoň dvě hodiny nebudu mít hlad," řekla mu a dopila víno. "Můžeme jít hned?"

Felix nechal na stole ležet dvě dvacetidolarovky a vedl ji ven. Servírce to připomnělo píseň z muzikálu Král a já. V hale Sheratonu byli ani ne za šest minut. Oba šli rychle k výtahům a oba se obezřetně rozhlíželi kolem a doufali, že si jich nikdo nevšimne, každý však z jiných důvodů. Jeho pokoj v desátém poschodí bylo vlastně drahé apartmá. Moira si toho při vstupu sotva všimla a příští hodinu nevnímala nic jiného než muže, o němž se mylně domnívala, že se jmenuje Juan Díaz.

"To je tak nádherné," řekl nakonec.

"Co je nádherné?"

"Tak nádherné je to, že se objevil ten problém s karburátorem."

"Juane!"

"Musím teď zařídit, aby byly nějaké problémy s řízením kvality, aby mě do Detroitu volali každý týden," pronesl lehce a hladil jí přitom paži.

"Proč nepostavíš továrnu zde?"

"Jsou tu vysoké náklady na pracovní sílu," řekl vážně. "Samozřejmě, drogy by byly menším problémem."

"Tam také?"

"Ano. Říkají tomu basuco, svinstvo, nic dobrého pro vývoz, a až moc mých dělníků to bere." Na okamžik přestal mluvit. "Moiro, já se snažím vtipkovat, a ty mě nutíš mluvit o práci. To už tě nezajímám?"

"Proč myslíš?"

"Proto, že se musím vrátit do Venezuely, dokud ještě vůbec můžu chodit."

Její prsty zapátraly. "Myslím, že se brzy vzpamatuješ."

"To se dobře poslouchá." Otočil hlavu, políbil ji a nechal oči bloudit po jejím těle ve světle paprsků zapadajícího slunce, vlévajících se okny dovnitř. Všimla si jeho pohledů a sáhla po prostěradle. Zarazil ji.

"Už nejsem mladá," řekla.

"Všechny děti na světě se dívají na své matky a vidí tu nejkrásnější ženu na světě, i když mnohé matky krásné nejsou. Víš, proč to tak je? Dítě se dívá s láskou a vidí, jak se mu láska vrací. Krása vzniká z lásky, Moiro. A ty jsi pro mě krásná."

Tak. Konečně to bylo venku. Viděl, jak se jí trochu rozšířily oči, ústa se pohnula a dech se na okamžik prohloubil. Cortez se podruhé zastyděl. Odbyl to pokrčením ramen. Nebo se alespoň pokusil. Tohle už dělal dřív, samozřejmě. Ale vždycky s mladými ženami, mladými, svobodnými, s touhou po dobrodružství a s chutí prožít vzrušení. Tahle byla v tolika ohledech jiná. Jiná nebo ne, připomněl si, je tu práce.

"Odpusť. Uvádím tě do rozpaků?"

"Ne," odpověděla tiše. "Teď ne."

Usmál se na ni. "A teď - teď už si večeři dáš?"

"Dám."

"Tak prima."

Cortez vstal a ze zadní strany dveří koupelny si vzal koupací plášť. Služba byla dobrá. Za půl hodiny Moira odešla do ložnice a do obývacího pokoje zavezli vozík s jídlem. Hned jak číšník odešel, Cortez otevřel spojovací dveře.

"Děláš ze mě pochybnou existenci. Jak se na mě podíval!"

Smála se. "Víš, jak už je to dlouho, co jsem se musela schovávat ve vedlejší místnosti?"

"A moc sis toho neobjednala. Jak můžeš vydržet s takovouhle troškou salátu?"

"Když ztloustnu, už za mnou nepřijdeš."

"Tam, odkud jsem, ženám žebra nepočítáme," řekl Cortez. "Když vidím někoho, kdo moc hubne, říkám si, že je to zase to basuco. Tam, co žiju, tihle dokonce zapomínají i jíst."

"To je to tak špatné?"

"Víš, co je to basuco?"

"Kokain, podle hlášení, která přese mě jdou."

"Mizerná kvalita, dobrá ani ne k tomu, aby to ti zločinci posílali norteamericanos, a je to smíchané s chemikáliemi, které otravují mozek. V mé domovině se z toho stává úplné prokletí."

"Tady je to hodně špatné," řekla Moira. Viděla, že to je něco, co jejímu milenci působí opravdové starosti. Přesně jako řediteli, říkala si.

"Doma jsem mluvil s policisty. Jak mohou moji dělníci pracovat, když mají touhle věcí otrávené mozky? A co policie dělá? Krčí rameny a mumlá nějaké výmluvy - a lidé umírají. Zabíjí je basuco. Zabíjejí je pistole překupníků. A nikdo nedělá nic, aby to zastavil." Cortez udělal bezmocné gesto. "Víš, Moiro, já nejsem jenom kapitalista. Moje továrny dávají lidem práci, přinášejí do mé země peníze, peníze lidem, aby si mohli postavit domy a vzdělávat své děti. Jsem bohatý, to ano, ale pomáhám budovat svou zemi - těmahle rukama. Moji dělníci za mnou chodí a říkají mi, že jejich děti - ah! nemůžu dělat nic. Jednoho dne za mnou přijdou překupníci a pokusí se vzít mi moji továrnu," pokračoval. "Jdu za policisty, a policie neudělá nic. Jdu za vojáky, a armáda neudělá nic. Ty přece pracuješ pro vaše federales, ne? Může s tím tam u vás někdo něco udělat?" Cortez téměř zadržel dech a s napětím čekal, jaká bude odpověď.

"Měl bys vidět ta hlášení, co musím pro ředitele přepisovat."

"Hlášení," odfrkl pohrdlivě. "Hlášení může psát každý. U nás doma policie píše plno hlášení, soudci vyšetřují - a nic se neděje. Kdybych já takhle řídil svou továrnu, žil bych za chvíli někde v boudě pod kopcem a žebral po ulicích! Dělají vaši federales něco?"

"Víc, než bys myslel. Zrovna teď se děje něco, o čem nemohu mluvit. Tam u nás se říká, že se mění pravidla. Ale nevím, co tím myslí. Ředitel brzy odletí do Kolumbie, aby se setkal s ministrem spravedlnosti a - oh! O tomhle nemám s nikým mluvit. Má to zůstat tajné."

"Nikomu to neřeknu," ujišťoval ji Cortez.

"Stejně toho moc nevím," pokračovala opatrně. "Chystá se něco nového. Nevím co. Ať už je to co chce, řediteli se to moc nelíbí."

"Jestli to uškodí zločincům, proč by se mu to nemělo líbit?" zeptal se Cortez udiveně. "Můžete je všechny třeba postřílet na ulicích, a já bych pak za to vaše federales pozval na večeři."

Moira se jen usmála. "Řeknu jim to. Tohle všechno je v dopisech - dostáváme dopisy od všemožných lidí."

"Váš ředitel by jim měl naslouchat."

"Prezident je dostává také."

"Možná, že ten naslouchat bude," poznamenal Cortez. Je rok voleb...

"Možná, že už naslouchá. Ať se změnilo cokoliv, začalo to u něj."

"A vašemu řediteli se to nelíbí?" Zakroutil hlavou. "Nerozumím vládě ve své zemi. Neměl bych se pokoušet rozumět té vaší."

"Stejně je to divné. Tohle je poprvé, co nevím... no, ale stejně bych ti to nemohla říct." Moira dojedla salát. Pohlédla na svou prázdnou číši. Felix/Juan jí nalil.

"Můžeš mi povědět jedno?"

"Co?"

"Zavolej mi, až váš ředitel odletí do Kolumbie," řekl.

"Proč?" Byla příliš překvapena, než aby odmítla.

"Na státnické návštěvě je člověk několik dní, ne?"
"Ano, myslím, že ano. Nevím."
"A když bude ředitel pryč a ty jsi jeho sekretářka, tak to budeš mít jen málo práce, ne?"
"Ne, moc ne."
"Tak to já samozřejmě přiletím do Washingtonu." Cortez se zvedl z křesla a udělal tři kroky kolem stolu. Koupací plášť Moiru jen volně zahaloval. Využil toho. "Zítra brzy ráno musím letět domů. Jeden den s tebou už není dost dlouhý, lásko. Hmmm, myslím, že jsi připravená."
"A ty?"
"Uvidíme. Jedno ale nikdy nepochopím," řekl, když jí pomáhal z křesla.
"Co to je?"
"Proč si někdo dává pro potěšení prášek, když může mít ženu?" Tohle Cortez skutečně nikdy nedokáže pochopit. Ale také nebylo jeho starostí pochopit to.
"Kteroukoli ženu?" řekla, když mířila ke dveřím.
Cortez z ní stáhl plášť. "Ne, kteroukoli ženu ne."
"Bože," řekla Moira po půlhodině. Hruď se jí leskla potem, jejím i jeho.
"Zmýlil jsem se," řekl zajíkavě, obličejem dolů vedle ní.
"Co?"
"Až ředitel vašich federales odletí do Kolumbie, nevolej mi!" Zasmál se, aby dal najevo, že žertuje. "Moiro, tohle asi nebudu moci dělat víckrát než jednou za měsíc."
Zachichotání. "Možná, že by ses neměl tak dřít "Juane."
"Jak bych měl odolat?" Otočil se a pohlédl na ni. "Takhle jsem se necítil od té doby, co jsem byl kluk. Jak to, že ženy mohou zůstat mladé, a muži ne?" Pobaveně se nad tou zjevnou lží usmála. Způsobil jí velké potěšení.
"Nemůžu ti zavolat."
"Cože?"
"Nemám tvoje číslo." Zasmála se. Cortez vyskočil z postele a z kapsy kabátu vytáhl náprsní tašku, pak zamumlal něco, co znělo sprostě.
"Nemám žádné navštívenky - ah!" Sebral z nočního stolku bloček a číslo napsal. "Tohle je ke mně do kanceláře. Obvykle tam nejsem - přes den jsem v dílně." Zamručení. "V továrně jsem přes noc. V továrně jsem o víkendech. V továrně někdy i spím. Ale Consuela mě najde, ať jsem kdekoli."
"A já musím jít," řekla Moira.
"Řekni vašemu řediteli, že tam musí odletět na celý víkend. A my strávíme dva dny na venkově; znám malé, tiché místo v horách, jen pár hodin odtud."
"Myslíš, že to přežiješ?" zeptala se a objala ho.
"Budu rozumně jíst a cvičit," slíbil jí. Poslední polibek, a odešla.
Cortez zavřel dveře a šel do koupelny. Moc se toho nedověděl, ale to, co zjistil, mohlo být zásadní. "Pravidla se mění." Ať se měnila na cokoliv, řediteli Jacobsovi se to nelíbilo, ale evidentně hrál s sebou. Poletí do Kolumbie a bude o tom hovořit s ministrem spravedlnosti. Jacobs, jak si vzpomínal, ministra spravedlnosti dobře znal. Před více než třiceti lety byli na stejné vysoké škole. Ministr spravedlnosti letěl do Ameriky na pohřeb paní Jacobsové. Tedy něco s prezidentskou pečetí. Nu, dobrá. Dva z Cortezových společníků byli v New Orleansu, aby se sešli s advokátem těch dvou hlupáků, co zblbnuli to zabíjení na jachtě. FBI v tom určitě hrála nějakou roli, a ať se tam stalo cokoli, poskytne mu to určitý náznak.
Cortez vzhlédl od mytí rukou a viděl člověka, který získal ony informační drobty. Došel k názoru, že se mu ten člověk, který to udělal, nelíbí. Zahnal ten pocit pokrčením ramen. Nebylo to poprvé. A určitě to nebude naposledy.

Start se uskutečnil ve 23.41. Dva mohutné startovací motory Titanu III-D na pevné palivo se zapálily v určenou dobu, vyvinuly tah více než půl milionu kilonewtonů a celý komplex vyskočil z odpalovací rampy v záři, kterou bylo vidět od Savannah až po Miami. Motory na tuhé palivo hořely sto dvacet vteřin,

pak se odpojily. V tom okamžiku se zapálily motory na tekuté palivo ve střední sekci a vymrštily zbývající část výš, rychleji a dál po dráze. Po celou tu dobu přístroje na palubě předávaly údaje od startovacích motorů do pozemní stanice na Cape Canaveral. Vlastně také předávaly údaje rádiem do sovětského odposlouchávacího zařízení, umístěného na severním cípu Kuby, a na "rybářský trawler", nacházející se v blízkosti Cape Canaveral, který také plul pod rudou vlajkou. Titan III-D byla raketa používaná výhradně pro vojenské účely a zájem Sovětů o toto odpálení pramenil z nepotvrzené zprávy GRU, Zpravodajského ústředí, že družice na špici rakety byla speciálně upravena k tomu, aby zachycovala velmi slabé elektronické signály - ve zprávě se neuvádělo, jaký přesně typ.

Rychleji a výš. Teď se odpojila polovina zbývající rakety; palivo druhého stupně bylo spotřebováno a třetí stupeň vyrazil ze vzdálenosti šestnácti set kilometrů po dráze. Inženýři a technici v řídících bunkrech na Cape Canaveral konstatovali, že všechno probíhá podle plánu, jak se slušelo na nosič, jehož předkové pocházeli z konce padesátých let. Třetí stupeň vyhořel včas a podle programu. Užitečný náklad spolu se čtvrtým, přechodovým stupněm nyní čekaly na dobu, kdy se stupeň zapálí, aby vykopl užitečný náklad do zamýšlené geosynchronní výšky, v níž se bude vznášet nad určitým úsekem zemského rovníku. Tohle mezidobí dovolilo posádce řídící centrály nalít si kávu, odskočit si na toaletu a přehlédnout údaje z odpálení, jež, jak všichni shodně říkali, bylo tak dokonalé, jak si jen mohl kterýkoli z inženýrů přát.

Potíž přišla po půlhodině. Přechodový stupeň se zapálil brzy, zdánlivě sám od sebe, a vynesl užitečný náklad do požadované výšky, ne však nad požadované místo; a náklad, místo toho, aby byl přesně umístěn do stacionární polohy, zůstal na výstředné dráze, pohyboval se po dráze podobné osmě a přecházel na obě strany rovníku. I kdyby byl býval nad správnou zeměpisnou délkou, taková dráha bude během krátkých, ale nepříjemných časových úseků rušit sledování ve vyšších zeměpisných šířkách. Navzdory všemu, co se podařilo, navzdory všem tisícům součástek, které pracovaly přesně tak, jak měly, byl start neúspěšný. Tým inženýrů, kteří řídili nižší stupně, pokyvoval hlavami s pochopením pro ty, kteří měli na starosti přechodový stupeň a kteří nyní hleděli na systém řízení startu ve zjevném zoufalství. Vypuštění bylo neúspěšné.

Užitečný náklad tohle nevěděl. V určený čas se odpojil od přechodového stupně a začal plnit to, k čemu byl naprogramován. Vysunula se vyvážená, deset metrů dlouhá ramena; zemská tíže více než dvaatřicet tisíc kilometrů od nich na ně bude působit přílivovými silami a bude družici udržovat neustále nasměrovanou dolů. Pak se vysunuly solární panely, aby přeměňovaly sluneční světlo na elektřinu a nabíjely akumulátory na palubě. Nakonec se začala připravovat velká parabolická anténa. Byla vyrobena ze speciálního materiálu složeného z kovu, keramických materiálů a plastů; její kostra si "pamatovala" vlastní náležitou konfiguraci, a když se zahřála sluncem, během tří hodin se rozvinula, až vytvořila téměř dokonalou parabolickou mísu plných třicet metrů v průměru. Každý, kdo by se octl natolik blízko, aby mohl vše sledovat, by si povšiml firemního štítku na boku družice. Důvod, proč se tohle dělalo, byl sám o sobě anachronismem, protože nikdo nebyl tak blízko, aby si ho mohl všimnout, takový však byl zvyk. Štítek, vyrobený ze zlaté fólie, označoval jako hlavního kontrahenta TRW a jméno družice jako Rhyolite-J. Byla poslední ze zastaralé řady takovýchto družic, byla postavena v roce 1981 a ležela ve skladišti - při nákladech víc než 100 000 dolarů ročně - a čekala na odpálení, s kterým vlastně nikdo ani nepočítal, protože CIA a Národní bezpečnostní služba vyvinuly pro elektronický průzkum novější, ne tak neohrabané družice, jež používaly dokonalejší zařízení pro příjem signálů. Na této zastaralé družici však byla instalována některá nová zařízení, která pracovala účinněji díky velké přijímací anténě. Rhyolite byla původně zkonstruována pro odposlech sovětského elektronického vysílání, pro sledování telemetrie při zkouškách raket, bočních laloků od radarů protivzdušné obrany, rozptýlených odrazů

mikrovlnných vysílačů, a dokonce signálů od špionážních zařízení, která důstojníci a agenti CIA zanechali na kritických místech.

Tohle bylo lidem na Cape Canaveral jedno. Důstojník vojenského letectva z oddělení pro veřejné záležitosti vydal prohlášení, v němž se v podstatě pravilo, že se při - tajném - vypuštění rakety nepodařilo umístit družici na správnou oběžnou dráhu. To si ověřili Sověti, kteří najisto očekávali, že družice bude umístěna nad Indickým oceánem, zatímco nyní oscilovala nad hranicí mezi Brazílií a Peru, odkud na Sovětský svaz nemohla vůbec dohlédnout. Je divné, říkali si, že ji Američané nechali, aby vůbec zahájila činnost, ale z jiného "rybářského trawleru" u kalifornského pobřeží monitorovali přerušované útržky zakódovaných vysílání od družice do jakési pozemní stanice nebo čeho. Ať vysílala na zem cokoliv, Sovětský svaz to sotva zajímalo.

Signály přijímali ve Fort Huachuca v Arizoně, kde technici v jiném, nenápadném a nijak zajímavém radiovoze s vysunutou anténou pro příjem z družice začali kalibrovat své přístroje. Nevěděli, že vypuštění rakety mělo být neúspěšné. Věděli jenom to, že všechno kolem ní je utajené.

Džungle, uvažoval Chavez. Páchla, ale zápach mu nevadil tolik jako hadi. Chavez o tom nikdy nikomu neřekl, ale hadů se bál a nenáviděl je. Všechny druhy hadů. Nevěděl proč - a trápilo ho, že strach z hadů se připisuje ženám, ne mužům - ale už jen pomyšlení na ty plazivě se přelévající kluzké tvory, ony beznohé ještěrky s kmitajícími jazyky a s očima bez víček, mu naháněla husí kůži. Viseli z větví a skrývali se pod padlými stromy, čekali, až půjde kolem, aby udeřili na každou anatomickou část jeho těla, která se nabídne. Věděl, že by to udělali, kdyby dostali možnost. Byl si jist, že by zemřel, kdyby k tomu došlo. Proto se měl na pozoru. Aspoň že měl bezhlučnou zbraň. Tak je mohl zabít, aniž způsobil hluk. Zkurvení hadi.

Konečně se dostal na silnici. Opravdu měl raději zůstat v blátě, ale chtěl zalehnout na suchém, volném prostranství, které nejprve prozkoumal svým nočním infradalekohledem AN/PVS-7. Žádní hadi. Zhluboka se nadechl, pak sňal z poutka plastovou láhev. Přesunovali se už šest hodin a překonali vzdálenost téměř osmi kilometrů - to znamenalo, že sebou skutečně hodili - ale k téhle silnici se měli dostat před rozedněním, a měli se tam dostat tak, aby je protivník - který byl na jejich přítomnost upozorněn - neviděl. Chavez je zpozoroval dvakrát, pokaždé, říkal si, to byla dvojice příslušníků americké vojenské policie, kteří nebyli doopravdy vojáci, alespoň ne podle měřítek jeho uvažování. Chavez provedl své družstvo kolem nich; pohybovali se močálem tiše jako ... hadi, říkal si kysele. Mohl všechny čtyři docela klidně odprásknout, ale to náplní úkolu nebylo.

"Pěkná prácička, Dingu." Kapitán Ramírez se k němu připojil. Mluvili šeptem.

"Ale co, sakra, vždyť spali."

Kapitán se ve tmě usmál. "Tuhle posranou džungli nesnáším. Všechny ty brouky."

"Brouci nejsou nic tak hroznýho, pane, ale hadi - ty nemám rád."

Oba muži zkoumali silnici v obou směrech. Nic. Ramírez poklepal seržanta po rameni a odešel zkontrolovat zbytek družstva. Sotva odešel, od linie stromů, vzdálené tři sta metrů, se oddělila postava. Kráčela přímo k Chavezovi. Oho.

Ding se stáhl dozadu pod keř a samopal položil na zem. Stejně nebyl nabitý, dokonce ani cvičnými voskovými kulkami ne. Vyšel druhý, ten však kráčel opačným směrem. Špatná taktika, říkal si Chavez. Dvojice se má vzájemně podporovat. No, špatné. Poslední zbyteček měsíce klesal za horní patro pralesa, který vypadal jako trojitá zadní kulisa, a Chavez měl navíc výhodu infradalekohledu, když postava kráčela směrem k němu. Muž šel potichu - přinejmenším věděl, jak se to dělá - a pomalu, oči na silniční krajnici, a naslouchal stejně pozorně, jako se díval. Chavez vyčkával, vypnul noční

infradalekohled a sňal ho z očí. Pak vytáhl z pochvy útočný nůž. Už byl blíž, padesát metrů, a seržant se skrčil a stáhl nohy pod prsa. Při deseti metrech přestal dýchat. Kdyby dokázal vůlí donutit srdce, aby přestalo tlouci, udělal by to, aby jeho zvuk ztišil. Tohle byla legrace. Být to doopravdy, v mužově hlavě by teď seděla kulka ráže 9 mm.

Hlídka prošla přímo kolem Dingova stanoviště, dívala se, ale postavu pod keřem neviděla. Muž udělal ještě krok, když zaslechl svištivý zvuk, ale už bylo pozdě. To už ležel obličejem dolů ve štěrku a na šíji cítil rukojeť nože.

"Noc patří Nindžům, hochu! Jsi už minulost."

"Dostals mě, to teda jo," zašeptal muž v odpověď.

Chavez ho převrátil. Byl to major a na hlavě měl baret. Možná, že protivník vůbec nebyla vojenská policie.

"Kdo jste?" zeptala se oběť.

"Štábní seržant Domingo Chavez, pane."

"No, právě jste zabil instruktora pro boj v džungli, Chavezi. Dobrá práce. Nebude vám vadit, když se napiju? Byla to dlouhá noc." Chavez nechal muže, aby se odkulil do houští, a tam si pak také loknul ze své láhve. "Z které jste jednotky - moment, třetí od sedmnáctého, správně?"

"Noc patří nám, pane," souhlasil Chavez. "Byl jste tam?"

"Jdu tam, na nějakou práci ve štábu praporu." Major si z obličeje otřel trochu krve. Na silnici narazil poněkud tvrdě.

"Tohle mě mrzí, pane."

"Za to si mohu sám, seržante, ne vy. Tam venku máme dvacet lidí. Ani mě nenapadlo, že byste se dostali takhle daleko a nikdo vás přitom nezpozoroval."

Po silnici se blížil hluk vozidla. Za minutu se objevila široce rozestoupená světla - byl to Hummer, novější verze zranitelného džípu - a ohlásila, že cvičení končí. "Mrtvý" major odpochodoval, aby shromáždil své lidi; kapitán Ramírez udělal totéž.

"Tohle byla závěrečná zkouška, lidi," oznámil družstvu. "Teď se pěkně přes den prospěte. Večer jdeme na to."

"Tomu nevěřím," řekl Cortez. Měl za sebou první let z Dullesova letiště do Atlanty. Tam se v najatém autě setkal se společníkem a nyní informaci prodiskutovávali v naprosté anonymitě automobilu, ujíždějícího maximální povolenou rychlostí po objezdu v Atlantě.

"Říkejme tomu psychologická válka," odpověděl muž. "Žádná. dohoda při přiznání viny, nic. Projednává se to jako prostá vražda. Ramón s Jesúsem se žádné úlevy nedočkají."

Cortez hleděl na projíždějící auta. Na obou sicarios mu nezáleželo ani za mák, mohli se obejít bez nich stejně dobře jako bez kterýchkoliv jiných teroristů, kteří také neznají důvody, proč zabíjejí. Nyní uvažoval o řadě zdánlivě navzájem nesouvisících a nepropojených útržcích informací o amerických protiopatřeních. Ztrácel se neobvyklý počet kurýrních letadel. Američané tenhle soudní případ projednávají neobvyklým způsobem. Ředitel FBI dělá cosi, co se mu nelíbí a o čem jeho osobní sekretářka neví. "Pravidla se mění." To mohlo znamenat cokoliv.

Něco zásadního. Musí to být něco zásadního. Ale co?

V americké vládě, na celních úřadech, v DEA i u Pobřežní stráže byla celá řada dobře placených a spolehlivých informátorů, z nichž však žádný nic nehlásil. Represivní orgány nevěděly nic - kromě ředitele FBI, kterému se to nelíbilo, ale který brzy odletí do Kolumbie...

Jakási rozvědná operace... ne. Aktivní opatření? Tenhle výraz pocházel od KGB a mohl znamenat cokoliv z celé řady věcí, počínaje dodáváním dezinformací reportérům až po "mokrou" práci. Udělají Američané něco takového? Ještě to nikdy neudělali. Hleděl vztekle na míjející krajinu. Byl zkušený zpravodajský důstojník a jeho povoláním bylo určit, co lidé dělají, na základě útržků a kousků náhodných poznatků. To, že pracuje pro někoho, kým opovrhuje, bylo

vedlejší. Tohle bylo věcí cti, a kromě toho, Američany opovrhoval ještě víc.

Co podnikají?

Cortez si musel přiznat, že neví, jenže za hodinu nasedne do letadla a za šest hodin bude muset svému zaměstnavateli říci, že neví. To mu nebylo po chuti.

Něco zásadního. Mění se pravidla. Řediteli FBI se to nelíbí. Jeho sekretářka nic neví. Cesta do Kolumbie je tajná.

Cortez se uvolnil. Ať to bylo co chtělo, nepředstavovalo to bezprostřední hrozbu. Kartel je příliš dobře zajištěný. Bude čas na analýzu i na reakci. V pašeráckém řetězci bylo hodně lidí, které bylo možné obětovat, kteří budou vlastně o takovou možnost bojovat. A za čas Kartel svou činnost přizpůsobí měnícím se podmínkám, jako to udělal vždycky. On jen potřebuje svého zaměstnavatele o této prosté skutečnosti přesvědčit. Jaký má vlastně el jefe zájem na Ramónovi a Jesúsovi nebo kterémkoli jiném z podřízených, kteří pašují drogy a v případě potřeby zabíjejí? Důležité bylo pokračovat v dodávkách drog spotřebitelům.

V mysli se vrátil ke ztrácejícím se letadlům. V minulosti se Američanům podařilo zmocnit se jednoho či dvou za měsíc, takového malého počtu, přes všechny jejich radary a letouny. Ale v poslední době - zmizely čtyři během posledních dvou týdnů; co to znamená? Aniž o tom Američané věděli, vždycky docházelo k "provozním" ztrátám - to byl vojenský termín, který neznamenal nic tajuplnějšího než havárie za letu. Jedním z důvodů, proč jeho šéf najal Carlose Larsona, bylo zmírnit plýtvání zdroji, a to se také zpočátku ukazovalo jako slibné - až donedávna. Proč ten náhlý skok ve ztrátách? Kdyby se jich Američané nějakým způsobem zmocnili, posádky letadel by se objevovaly v soudních síních a ve věznicích, ne? Cortez musel tuhle myšlenku zapudit.

Snad sabotáže? Co když někdo ukládá do letadel výbušniny, jako to dělají arabští teroristé...? Málo pravděpodobné... nebo snad ano? Kontroloval tohle někdo? Moc to nepotřebovalo. I menší poškození nízko letícího letadla mohlo pilotovi způsobit problém, jehož řešení vyžadovalo víc času, než kolik ho měl při letu ve velké výšce. Dokázala by to i malá rozbuška, velká ani ne krychlový centimetr... bude se na to muset podívat. Kdo to ale potom dělá? Američané? Ale co kdyby vešlo ve známost, že Američané umísťují do letadel bomby? Vzali by na sebe takovéhle politické riziko? Pravděpodobně ne. Kdo tedy jiný? Třeba Kolumbijci, ti by to být mohli. Nějaký vyšší kolumbijský armádní důstojník, jednající zcela na vlastní pěst... nebo placený penězi yanquis! To bylo možné. Nemohla to být vládní operace, tím si byl Cortez jist. I tam bylo příliš mnoho informátorů.

Že by to byla bomba? Proč ne znečištěný benzin? Proč ne nějaký menší zásah do motoru, prodřený kabel... nebo letový přístroj. Co to Larson říkal o tom, že při nízkém letu je třeba sledovat přístroje? Co když některý mechanik změnil nastavení umělého horizontu...? Nebo jenom zařídil, aby přestal pracovat... snad něco s elektrickým systémem? Jak těžké je zařídit, aby malý letoun nemohl letět? Koho se zeptat? Larsona?

Cortez pro sebe cosi zabručel. Tohle jsou nepřímé spekulace, a rozhodně ne profesionální. Bylo tu nespočet možností. Věděl, že něco se pravděpodobně děje, ale nevěděl co. A jenom pravděpodobně, připouštěl. Nezvykle vysoký počet zmizelých letadel mohl být pouze statistickou anomálií - nevěřil tomu, ale přinutil se, aby takovou možnost bral v úvahu. Série náhod - na světě nebyla jediná zpravodajská akademie, která by své frekventanty vedla k tomu, aby věřili ve shodu okolností, a přesto - s kolika zvláštními shodami okolností se ve svém profesním životě už setkal?

"Mění se pravidla," zamumlal sám pro sebe.

"Cože?" zeptal se řidič.

"Zpátky na letiště. Moje letadlo do Caracasu odlétá za necelou hodinu."

"Sí jefe."

Cortezovo letadlo odletělo na čas. Do Venezuely musel letět nejdřív, z

mnoha důvodů. Moira by mohla začít být zvědavá, mohla by chtít vidět jeho letenku, mohla by se ho vyptávat na číslo jeho letu, a kromě toho, američtí agenti se stejně budou méně zajímat o lidi, kteří letí tam, než o ty, kteří letí přímo do Bogoty. Za čtyři hodiny se dostal letadlem společnosti Avianca na mezinárodní letiště v El Doradu, odkud v soukromém letadle vykonal poslední část cesty přes hory.

Výstroj se vydávala jako obvykle, až na jednu výjimku. Chavez si všiml, že nikdo nic nepodepisuje. To byla opravdová odchylka od běžného postupu. Armáda vždycky chtěla, aby lidé podepisovali převzetí výstroje. Když se něco rozbilo nebo ztratilo, no, i když třeba z člověka nemačkali zrovna peníze, aby to zaplatil, nějak vyrovnat to musel.

Teď ale ne.

Váha výstroje se u jednotlivců lišila. Chavez, který byl průzkumníkem družstva, dostal výstroj nejlehčí, zatímco Julio Vega, jeden z kulometčíků, dostal nejtěžší. Ding dostal pro svůj samopal MP-5 jedenáct zásobníků, celkem tři sta třicet nábojů. Granátomety M-203, které dva z družstva upevnili na své pušky, byly jediná těžká palebná síla, kterou budou mít.

Jeho maskovací uniforma neměla obvyklé skvrny a pruhy, jaké byly běžné u pozemní armády, spíše to byla barva khaki, protože náhodnému pozorovateli, kdyby se nějaký vyskytl, neměli připomínat Američany. Khaki oblečení nebylo v Kolumbii vůbec nijak neobvyklé. Uniforma do džungle ano. Měkký zelený klobouk místo přílby a šátek, který se ováže kolem vlasů. Malá plechovka zelené barvy ve spreji a dvě tyčinky maskovacího "mejkapu" na obličej. Vodotěsné pouzdro s několika mapami; kapitán Ramírez dostal také jedno. Čtyřmetrové lano a karabinka pro každého. Rádio FM s krátkým dosahem, drahý civilní typ, které však bylo lepší a levnější než to, které používala armáda. Sedminásobně zvětšující triedr, japonský. Pláštěnka amerického typu, jakou používají všechny armády na světě a která se vyráběla ve Španělsku. Dvě tříčtvrtělitrové polní láhve, které se zavěsí na plátěný opasek, a třetí, jedenapůllitrová láhev na vodu do batohu, americká, civilní. Velká zásoba dezinfekčních tablet do vody - zásoby vody si budou muset doplňovat sami, což nebylo žádným překvapením.

Ding dostal stroboskopickou signální lampu s infračervenou krycí čočkou, protože jedním z jeho úkolů bude vybrat a označit místa pro přistání vrtulníků, a k tomu panel VS-17 pro tentýž účel. Signalizační zrcátko pro případy, kdy nebude možné použít rádio - a kromě toho, ocelová zrcátka se nerozbijí. Malá baterka a propanbutanový zapalovač, který je mnohem lepší než zápalky. Velká láhev zvlášť silného Tylenolu, také známého jako "bonbon pro lehce vyzbrojeného záškodníka". Láhev běžného sirupu proti kašli s vysokým přídavkem kodeinu. Lahvička s petrolejovým želé Vaseline. Lahvička s koncentrovaným slzným plynem ve spreji. Souprava na čištění zbraní, ve které byl i kartáček na zuby. K tomu všemu rezervní baterie. Protiplynová maska.

Chavez půjde nalehko, jen se čtyřmi ručními granáty - holandskými NR-20 C-1 - a dvěma dýmovnicemi, také holandské výroby. Ostatní z družstva dostali holandské útočné granáty, a někteří granáty se slzným plynem, také holandské. Vlastně všechna výzbroj, kterou družstvo mělo, i všechna jejich munice, byla nakoupena v Colónu v Panamě, místě, ze kterého se stával nejpříhodnější trh se zbraněmi na jejich polokouli. Zbraně tam mohl dostat každý, kdo měl hotové peníze.

Potravinové dávky byla běžná vojenská konzervovaná hotová jídla. Největším zdravotním problémem byla voda, ale už byli plně instruováni o tom, jak používat dezinfekční tablety. Ten, kdo by snad zapomněl, měl zásobu tabletek proti průjmů, které by přišly na řadu po důkladném vynadání od kapitána Ramíreze. Ještě v Coloradu každý prodělal řadu očkování proti celému spektru tropických chorob, které se v dané oblasti vyskytovaly, a všichni měli repelent bez zápachu, který pro armádu vyráběla tatáž firma, jež vyráběla také

repelent "Off", který byl k dostání v běžné obchodní síti. Zdravotník družstva měl kompletní zdravotnickou soupravu a každý střelec měl svou vlastní injekci morfia Syrette a plastikovou lahvičku s krevním expandérem.

Chavez měl mačetu, ostrou jako břitva, zavírací nůž s čepelí dlouhou deset centimetrů, a samozřejmě své tři nepředpisové vrhací hvězdice, o kterých kapitán Ramírez nevěděl. Spolu s ostatními všemožnými věcmi ponese náklad přesně šestadvaceti kilogramů. S touto vahou měl nejlehčí náklad z celého družstva. Vega a druhý kulometčík měli náklad nejtěžší, jednatřicet kilogramů. Ding náklad natřásal na zádech a ramenou, aby dobře cítil, jak sedí, pak si nastavil popruhy batohu, aby se mu nesl co nejpohodlněji. Byla to bláhovost, protože nesl třetinu své tělesné váhy, což je asi tak tolik, kolik člověk může delší dobu nést, aniž riskuje, že se tělesně zhroutí. Boty měl dobře vyšlápnuté a měl rezervní páry suchých ponožek.

"Dingu, mohl bys mi s tím pomoct?" zeptal se Vega.

"Jistě, Julio." Chavez trochu uvolnil jeden z kulometčíkových ramenních popruhů. "Dobrý?"

"Jo, akorát, hermano. Páni, nýst tu nejtěžší zbraň teda už stojí za to."

"Rozumím, Oso." Julio, který prokázal schopnost nést víc než kdokoliv jiný z družstva, měl novou přezdívku, Oso. Medvěd.

Kapitán Ramírez prošel podél řady, každého obešel dokola, aby zkontroloval náklad. Upravil pár popruhů, nadhodil pár batohů a vůbec se přesvědčil, zda je každý z mužů náležitě naložen a zda jsou všechny zbraně vyčištěné. Když s tím byl hotov, Ding zkontroloval kapitánův náklad, pak Ramírez zaujal své místo před družstvem.

"Tak - má někdo nějaké bolesti, něco namoženého nebo puchýře?"

"Ne, pane!" odpovědělo družstvo.

"Připraveni?" zeptal se Ramírez se širokým úsměvem, který skrýval skutečnost, že je stejně nervózní jako všichni ostatní v družstvu.

"Ano, pane!"

Ještě zbývala jedna věc. Ramírez prošel podél řady a každému odebral jeho známky. Každá souprava šla do průhledného plastikového sáčku spolu s náprsními taškami a vším dalším, podle čeho by se člověk dal identifikovat. Když byl hotov, sňal svoje, ještě naposled spočítal sáčky a nechal je na stole. Venku každé družstvo nasedlo do svého pětitunového nákladního automobilu. Nikdo nijak moc nemával. Ačkoliv nějaké přátelské vztahy byly během výcviku navázány, stalo se tak hlavně v rámci jednotlivých družstev. Každá jednotka jedenácti mužů byla samostatnou komunitou. Každý člen znal ostatní, věděl všechno, co se dalo dozvědět, od vyprávění o sexuální výdrži až po střeleckou dovednost. Vykvetly pevné přátelské svazky, a také hodnotnější rivality. Už teď si byli navzájem bližší, než jak si mohou být blízcí přátelé. Každý věděl, že jeho život bude záviset na umění jeho kamarádů, a nikdo si nepřál, aby se před svými druhy jevil jako slaboch. Mohli se mezi sebou hádat, nyní však byli týmem; i když se třeba navzájem častovali špičkováním, během posledních týdnů se překovali do jediného složitého organismu, jehož mozkem byl Ramírez, očima Chavez, pěstmi Julio Vega a druhý kulometčík, a všichni ostatní životně stejně důležitými složkami. Na svůj úkol byli připraveni tak, jak jen voják může být.

Nákladní automobily dojely společně za vrtulník a vojáci nasedli po družstvech. První, čeho si Chavez všiml, byl malorážní kanón 7.62 mm na pravé straně letounu. Vedle něj stál seržant letectva; ke své zelené kombinéze měl maskovací leteckou přílbu a také tam měl mohutný pásový zásobník s náboji, vedoucí do ještě mohutnějšího podavače. Ding nechoval vůči letectvu nijak zvláštní náklonnost - spolek teploušských řidičů nákladáků, jak si až dosud myslel - ale člověk u toho kanónu vypadal zatraceně vážně a suverénně. U druhého podobného kanónu na opačné straně nebyl nikdo, a vzadu bylo místo ještě na jeden. Letový inženýr - na jeho jmenovce četl ZIMMER - je všechny odvedl na místa a přesvědčil se, zda se každý voják náležitě připoutal k přiděleném místu v podlaze. Chavez na něj nepromluvil, ale cítil, že tenhle

člověk má už něco podobného párkrát za sebou. Byl to, jak si opožděně uvědomil, ten největší zatracený vrtulník, jaký kdy viděl.

Letový inženýr provedl poslední kontrolu, než přešel dopředu a zapojil svou přílbu na palubní telefonní systém. Za okamžik se ozvalo kvílení dvou turbínových motorů vrtulníku.

"Vypadá to slušně," poznamenal PJ přes svůj telefon v přílbě. Motory byly nahřáté a nádrže naplněné dovrchu. Zimmer opravil menší závadu na hydraulice a Pave Low III byl připraven tak, jak jen to jeho kvalifikovaná posádka dokázala. Plukovník Johns zapnul rádio.

"Věž, tady Noční sokol Dva-pět, žádám o povolení k pojíždění. Přepínám."

"Dva-pětko, tady věž, pojíždění povoleno. Vítr jedna-nula-devět, šest uzlů."

"Rozumím. Dva-pět pojíždí. Konec."

Johns otočil rukojetí plynu na své řídicí páce a páku posunul dopředu. Vzhledem k velikosti a síle motorů velkého vrtulníku Sikorsky bylo obvyklé, že letoun pojížděl na vzletovou dráhu, než odstartoval. Kapitán Willis kroutil krkem na všechny strany a dával pozor na ostatní pozemní provoz, ale takhle pozdě v noci zde žádný nebyl. Jeden člen pozemního personálu kráčel pozadu před nimi; bylo to další bezpečnostní opatření. Mával na ně zvednutými rozsvícenými signálními naváděcími terčíky, aby ho následovali. Za pět minut byli na betonovém pruhu. Terčíky šly k sobě a ukázaly doprava. Johns na muže ještě naposledy pohlédl a opětoval jeho obřadný pozdrav.

"No, tak s tím pojízdným divadlem vyrazíme na silnici." PJ dal plný plyn a přitom znovu sledoval kontrolky motorů. Všechno se zdálo v pořádku. Nos vrtulníku se poněkud zvedl a pak se sklonil dopředu, když se vrtulník dal do pohybu. Potom začal stoupat a nechával za sebou malou větrnou smršť prachu, viditelnou jen v modrém osvětlení od dráhových světel.

Kapitán Willis zapnul navigační systémy a nastavil elektronické zobrazování terénu. Byla na něm pohyblivá mapa, ne nepodobná té, kterou používal James Bond v románu Goldfinger. Pave Low se dal navigovat pomocí radarového systému, založeného na Dopplerově efektu, který zkoumal terén pod letounem, pomocí inerčního systému, používajícího laserové gyroskopy, nebo pomocí navigačních družic. Vrtulník nejprve letěl přímo podél průplavu a napodoboval běžný hlídkový let. Aniž o tom věděli, proletěli necelé dva kilometry od navigačního komunikačního systému pro DIVADELNÍ LOĎ v Corezalu.

"Tohle tady dalo spoustu kopání krumpáčem a házení lopatou," poznamenal Willis.

"Byl jste tu někdy?"

"Ne, pane, tohle je poprvé. Tenkrát před osmdesáti lety to musela být pěkná fuška," řekl, když přelétávali nad velkou kontejnerovou lodí. Trochu s nimi hodil sloupec horkých plynů z lodního komína. PJ přešel doprava, aby se z něj dostal. Poletí dvě hodiny, a nemělo cenu cestující otloukat víc, než bylo nutné. Za hodinu vzlétne jejich tanker MC-130E a doplní jim palivo na cestu zpátky.

"Museli přemístit spoustu hlíny," souhlasil plukovník Johns za okamžik. Trochu si ve svém sedadle poposedl. Za dvacet minut letěli "s mokrýma nohama", nad Karibským mořem, nejdelší kus cesty po kursu nula-devět-nula na východ.

"Podívejte se na tohle," řekl Willis po hodině. Ve svých soupravách pro noční vidění spatřili dvoumotorové letadlo, mířící na sever, asi devět kilometrů od nich. Zjistili ho podle infračerveného záření jeho pístových motorů.

"Žádná světla," potvrdil PJ.

"Co asi převáží?"

"Určitě to není Federal Express. Důležitější je, že on nevidí nás, pokud nemá stejný dalekohled jako my."

"Mohli bychom se k němu přitočit a těmi kanóny..."

"Dneska ne." Škoda. Ani bych proti tomu nic neměl...

"Co myslíte, že ti naši pasažéri..."

"Kdybychom to měli vědět, kapitáne, tak by nám to byli řekli," odpověděl Johns. Jemu to také samozřejmě vrtalo hlavou. Prokrista, že jsou ale naložení jak mezci, říkal si plukovník. Nemají předpisové uniformy... pravděpodobně nějaký tajný výsadek - kruci, o téhle části úkolu vím už celé týdny... ale mají jasně v úmyslu nějaký čas se zdržet. Johns nevěděl nic o tom, že by vláda už někdy podnikla něco takového. Uvažoval, jestli v tom jedou i Kolumbijci... pravděpodobně ne. A my tu zůstáváme nejméně měsíc, takže s námi počítají jako s jejich podporou, možná abychom je dostali ven, jestli půjde trochu do tuhého... Prokrista, tohle je zase úplně jako v Laosu, uzavřel své úvahy. Dobře, že jsem s sebou vzal Bucka. Jsme už poslední opravdoví veteráni. Plukovník Johns potřásl hlavou. Kam odešlo mládí?

Strávils ho s vrtulníkem, přivázaným na zádech, a dělals při tom spoustu všiváren, o kterých je líp nemluvit.

"Mám loď na obzoru, zhruba na jedenáctou," řekl kapitán a změnil kurs o několik stupňů doprava. Instrukce pro úkol byly v tomto ohledu jasné. Nikdo je nesmí spatřit nebo uslyšet. To znamenalo vyhýbat se lodím, rybářským člunům i vlezlým zakotveným člunům, zdržujícím se kus od pobřeží, necelých tři sta metrů od břehu, a bez protisrážkových světel. Profil akce byl přesně stejný, jaký by byl ve válce; některá pravidla letové bezpečnosti šla stranou. Něco takovéhleho se trochu vymyká běžným pravidlům dokonce i pro speciální operaci, uvědomil si Johns. Zbraně, ostrá munice a všechno ostatní.

Nad kolumbijské pobřeží se dostali bez nehody. Jakmile bylo v dohledu, Johns uvedl svou posádku do stavu pohotovosti. Seržanti Zimmer a Bean zapojili své elektricky ovládané malorážní kanóny a odsunuli dvířka.

"No, takže jsme právě provedli invazi do spřátelené cizí země," poznamenal Willis, když letěli nad pevninou, "se suchýma nohama", severně od Tolú. Svými přístroji pro nízkou viditelnost pátrali po automobilech na silnicích, jimž se měli také vyhýbat. Trasa jejich letu byla navíc naplánována tak, aby neletěli nad obydlenými oblastmi. Rotor se šesti listy nevydával onen třepetavý hluk, ono "hup-hup", typické pro menší vrtulníky. Jeho zvuk se z dálky nijak příliš nelišil od zvuku vydávaného letounem s turbínovým motorem; také směr klamal - i když člověk hluk slyšel, těžko mohl zjistit, odkud přichází. Když měli za sebou Panamerickou dálnici, stočili se na sever a proletěli východně od Plata.

"Zirnmere, místo přistání Jedna za pět minut."

"Jasné, PJ," odpověděl letový inženýr. Bylo rozhodnuto nechat u kanónů Beana a Childse; Zimmer zatím bude řídit vysazení.

Musí to být bojová akce, usmál se Johns sám pro sebe. Takhle mi Buck říká vždycky, když čeká, že na něj budou střílet.

Vzadu seržant Zimmer přešel doprostřed letounu a prvním dvěma družstvům řekl, aby si rozepnuli bezpečnostní pásy. Držel ruku nahoře, aby jim ukázal, kolik mají ještě minut. Oba kapitáni přikývli.

"Zóna přistání Jedna v dohledu," řekl brzy nato Willis.

"Já to vezmu."

"Letoun řídí první pilot."

Plukovník Johns zakroužil nad oblastí a ve spirále se snesl nad mýtinu, vybranou podle družicových snímků. Willis zem dole přejel očima, aby zjistil, zda tam nejsou nějaké známky přítomnosti lidí; nebyly tam žádné.

"Řekl bych, že je to čisté, plukovníku."

"Tak do toho," řekl Johns do palubního telefonu.

"Připravit!" zakřičel Zimmer, když se nos vrtulníku zvedl vzhůru.

Chavez vstal a spolu s ním i ostatní z družstva, čelem k zádi, k otvírajícím se dvířkům pro vysazování nákladu. Kolena mu poněkud podklesla, když Sikorsky dosedl.

"Vpřed!" vyzval je Zimmer mávnutím a každému klepl na rameno, aby je správně spočítal.

Chavez následoval po svém kapitánovi, a jakmile byl nohama na zemi, zamířil doleva, aby se vyhnul ocasní vrtuli. Poodešel deset kroků a padl na obličej. Nad hlavou se mu stále ještě plnou silou otáčel rotor, smrtelně nebezpečné listy v bezpečné vzdálenosti pěti metrů od země.

"Výsadek ukončen!" řekl Zimmer, když byli všichni venku.

"Rozumím," odpověděl Johns a opět přidal plyn, aby se vznesl.

Chavez stočil hlavu, když kvílení motorů zesílilo. Neosvětlený vrtulník byl stěží k rozeznání, on však viděl, jak jeho obrys stoupá do výše, a cítil, jak ho do obličeje bodavě pálí hlína, když se proud vzduchu od rotoru s rychlostí sta uzlů zmírňoval a nakonec ustal. Byl pryč.

Měl s tím počítat, ale ten pocit zastihl Chaveze nepřipraveného. Je na nepřátelském území. Je to skutečnost, ne cvičení. Jediný způsob, jak odtud ven - právě odletěl, a už byl neviditelný. Přesto, že kolem něho bylo deset mužů, na okamžik ho zaplavil pocit osamocenosti. Byl však vycvičený člověk, profesionální voják. Chavez uchopil svou nabitou zbraň a čerpal z ní sílu. Není úplně sám.

"Tak jdeme," vyzval ho kapitán Ramírez tiše.

Chavez vykročil směrem k linii stromů s vědomím, že družstvo ho bude následovat.

11

Na cizím území

Pět set kilometrů od štábního seržanta Dinga Chaveze plukovník Felix Cortez, bývalý příslušník kubánské výzvědné služby DGI, podřimoval v kanceláři svého el jefe. El jefe, jak mu řekli, když před několika hodinami dorazil, má teď práci - pravděpodobně se věnuje nějaké milence. Snad dokonce své ženě, říkal si Cortez; nepravděpodobné, ale možné. Vypil dva šálky jemné místní kávy - kdysi nejcennějšího kolumbijského vývozního artiklu - ta však nepomohla. Byl unaven z vypětí předchozí noci, z cesty, a nyní ještě z toho, jak se zase znovu přizpůsoboval zdejší nadmořské výšce. Cortez by nejraději spal, ale musel zůstat vzhůru, aby podal svému šéfovi hlášení. Bezohledný hajzl. V DGI by byl aspoň mohl sepsat spěšně hlášení a dopřát si pár hodin na to, aby byl svěží, než začne normální pracovní doba. Jenže v DGI byli profesionálové, a on si zvolil práci pro amatéra.

Krátce po 1.30 ráno slyšel kroky, blížící se chodbou. Cortez vstal a setřásl ze sebe spánek. Dveře se otevřely a byl tu el jefe, v obličeji smířlivý a šťastný výraz. Jedna z milenek.

"Tak co jste se dověděl?" zeptal se Escobedo bez úvodu.

"Zatím ještě nic určitého," odpověděl Cortez se zívnutím. Pak hovořil asi dvě minuty o věcech, které zjistil.

"Platím vás za výsledky, plukovníku," pronesl Escobedo důrazně.

"To je pravda, ale na vysokých místech je na takové výsledky potřeba čas. S těmi metodami shromažďování informací, které jste tu používali, než jsem přišel, byste teď nevěděl nic víc než to, že se ztratila nějaká letadla a že yanquis zajali dva z vašich kurýrů."

"Co ta jejich historka o výslechu na lodi?"

"Nanejvýš neobvyklá, možná, že si ji vymysleli." Cortez se usadil do křesla a zatoužil po dalším šálku kávy. "Nebo je možná pravdivá, ale o tom pochybuji. Žádného z těch dvou neznám a nemohu zhodnotit, nakolik jsou jejich prohlášení spolehlivá."

"Jsou to dva z Medellínu. Ramónův starší bratr mi dobře sloužil. Zabili ho v bojích s M-19. Zemřel statečně. A Ramón pro mě také pracoval. Musel jsem mu dát šanci," řekl Escobedo. "Byla to věc cti. Není moc inteligentní, ale je

věrný."

"A jeho smrt nezpůsobí žádný zvláštní zmatek?"

Escobedo bez váhání zavrtěl hlavou. "Ne. Věděl, jaké jsou možné vyhlídky. Nevěděl, proč bylo třeba toho Američana zabít. Nemůže jim o tom říct nic. A pokud jde o toho Američana - byl to zloděj, a hloupý zloděj. Myslel si, že na ty jeho zlodějny nepřijdeme. Spletl se. Tak jsme ho tedy zlikvidovali."

A taky jeho rodinu, připomněl si Cortez. Zabíjet lidi je jedna věc. Znásilňovat děti... to je něco jiného. Ale tohle nebyla jeho starost.

"Určitě nemohou Američanům prozradit -"

"Řeklo se jim, aby se dostali na palubu jachty, peníze využili jako své bonafides a ukryli své drogy. Až by je zabili, měli plout na Bahamy, peníze předat jednomu z mých bankéřů, nepozorovaně zničit jachtu a pak normálně drogy propašovat do Filadelfie. Věděli, že se mi ten Američan znelíbil, ale nevěděli čím."

"Musí vědět, že pral peníze, a určitě to Američanům řekli," zdůraznil Cortez trpělivě.

"Si. Naštěstí to ale ten Američan dělal hodně chytře. Dávali jsme si pozor, plukovníku. Předem jsme zajistili, aby se nikdo přesně nedověděl, co ten zloděj udělal." Escobedo se usmál, dosud rozpálen vzpomínkou na služby Pinty. "Tak moc byl chytrý, ten Američan."

"Co když nechal nějaké záznamy?"

"Nenechal. Jeden policista v tom městě nám prohledal jeho kancelář i dům - tak opatrně, že si američtí federales vůbec nevšimli, že tam byl - ještě než jsem dal příkaz, aby je zabili."

Cortez se zhluboka nadechl, než promluvil. "Jefe, nechápete, že mi o takovýchhle věcech musíte povědět předem! Nač mě zaměstnáváte, když nechcete moje znalosti využít?"

"Něco takového už děláme celé roky. Dokážeme si svoje záležitosti vyřídit i bez..."

"Rusové by vás za takovouhle blbost poslali na Sibiř!"

"Zapomínáte, kde je vaše místo, seňore Cortezi!" zavrčel vztekle Escobedo.

Cortez spolkl svou odpověď a podařilo se mu mluvit nabádavě. "Vy si myslíte, že norteamericanos jsou pitomci, protože nedokážou zarazit vaše pašování. Jejich slabostí je politický nezdar, ne nedostatek profesní odbornosti. Tomu nerozumíte, a já vám to vysvětlím. Jejich hranice se dají snadno narušit, protože Američané pěstují tradici otevřených hranic. Tohle si pletete s neschopností. Neschopnost to není. Mají velmi výkonnou policii s nejmodernějšími vědeckými metodami na světě - víte o tom, že ruská KGB používá americké učebnice pro policisty? A že kopíruje jejich postupy? Americká policie je jako svázaná proto, že jí jejich političtí vůdcové nedovolují jednat tak, jak by si přála - a jak by jednat mohla, od okamžiku, kdy tahle omezení padnou. Americká FBI - federales -mají zdroje, které jsou nad naše chápání. Já to vím - pronásledovali mě v Portoriku a jen o vlas jsem unikl zajetí spolu s Ojedou - a to jsem vycvičený zpravodajský důstojník."

"Ano, ano," řekl Escobedo trpělivě. "Takže co mi radíte?"

"Co přesně ten mrtvý Američan pro vás dělal?"

"Pral pro nás obrovské částky peněz a máme z toho nadále pěkný příjem. Vytvořil systém praní, který používáme dál a..."

"Ty peníze stáhněte, hned. Jestli ten yanqui byl tak dobrý, jak říkáte, určitě zanechal nějaké důkazy. Jestli to udělal, pak je pravděpodobné, že ty záznamy byly nalezeny."

"Jestli ano, tak proč federales už něco nepodnikli? Měli na to víc než měsíc." Escobedo se otočil a uchopil láhev brandy. Pil jen málokdy, ale teď k tomu byla doba. Pinta byla dnes večer zvlášť vynikající, a on s potěšením Cortezovi řekl, že jeho zdatnost, ačkoliv je užitečná, není tím úplně hlavním.

"Jefe, možná, že k tomu nedojde teď, ale jednou přijdete na to, že rizika, která jste v tomhle případě na sebe vzal, byla hloupá."

Escobedo si pod nosem zamával napoleonkou. "Jistě, jak říkáte, plukovníku. A teď- co ta nová pravidla, o kterých mluvíte?"

Chavez už měl samozřejmě o všem přehled. Všechno si už prošli a prohovořili nad plastickou mapou a každý z jednotky si terén i cestu jím vryl do paměti. Cílem bylo letiště označené RENO. Viděl družicové snímky toho místa i snímky z šikmé perspektivy. Nevěděl, že je měl v prstech kdosi jménem Bert Russo, který potvrdil dřívější špionážní hlášení. Byl to štěrkový pruh dlouhý asi tisíc pět set metrů, na kterém mohla snadno přistávat dvoumotorová letadla a taktak bezpečně letadla větší, pokud budou jen lehce naložena - trávou, například, která je objemná, ale nijak zvlášť těžká. Seržant udržoval směr podle kompasu, navlečeného na zápěstí. Každých padesát metrů směr zkontroloval, zaměřil kompas na strom nebo na nějaký jiný předmět v čáře azimutu a směřoval k němu; tam se celý postup bude opakovat. Pohyboval se zvolna a tiše, naslouchal, zda neuslyší třebas i sebemenší zvuk způsobený člověkem, a rozhlížel se kolem svým nočním infradalekohledem, který měl nasazený na hlavě. Zbraň měl nabitou a nataženou, ale páčka byla v poloze "zajištěno". Vega, v řadě druhý neboli "libero", byl jakýmsi nárazníkem mezi Chavezovu pozicí na špici a hlavní skupinou padesát metrů za sebou. Jeho kulomet byl hrozivým nárazníkem. Kdyby došlo k nějakému kontaktu, první snahou bude vyhnout se, ale kdyby vyhnutí nebylo možné, pak měli zlikvidovat všechno, co jim bude stát v cestě, co nejrychleji a co nejnásilněji.

Za dvě hodiny, a po dvou kilometrech, vybral Ding místo k odpočinku, předem zvolené shromaždiště. Zvedl ruku a zakroutil jí v zápěstí pohybem, jako by se chystal vrhnout laso, aby ostatním sdělil, co dělá. Pochod mohl být usilovnější, jenže let, jako všechny dlouhé lety vrtulníkem, byl únavný, a kapitán na to nechtěl jít příliš zostra. Ke svému cíli vlastně měli dojít stejně až příští noc. Každé druhé slovo v instrukcích bylo "Opatrně!" Vzpomínal si, jak se ušklíbl pokaždé, když ho uslyšel. Teď ho výsměch přešel. Ten Clark měl pravdu. Při hře na Indiány je to jiné. Zde cenou za omyl nebude rozpačitý stud, když člověku zapípá jeho kontrolní krabička.

Chavez zatřásl hlavou, aby tuhle myšlenku zahnal. Měl zde práci. Byla to práce, pro kterou byl vycvičen a vybaven, a byla to práce, kterou chtěl vykonat.

Místo pro odpočinek byla malá, suchá vyvýšenina, kterou důkladně prohlédl kvůli hadům, než se posadil. Ještě naposled přehlédl okolí a pak svůj infradalekohled vypnul, aby šetřil baterie, a vytáhl polní láhev, aby se napil. Bylo horko, ale ne zase tak hrozně. Hodně přes dvacet a vlhkost skoro osmdesát. Jestli je takhle horko v noci, říkal si, pak nechce ani pomyslet na to, jaké horko bude ve dne. Aspoň že přes den zalehnou. A Chavez byl na horko zvyklý. V Hunterliggettu pochodoval přes hory při teplotách přes dvaačtyřicet stupňů. Nijak moc se mu to nezamlouvalo, ale dokázal to docela snadno.

"Jak to vypadá, Chavezi?"

"Muy bien, capitán," odpověděl Chavez. "Počítám, že jsme urazili takové tři kilometry, možná čtyři. Tamhle zrovna je kontrolní bod MONTÁŽNÍ KLIČ, pane."

"Něco jste viděl?"

"Nic. Akorát ptáky a brouky. Ani divoké prase nebo něco podobného... myslíte, že tady někdo loví?"

"Dobrá připomínka," řekl Ramírez po chvilce uvažování. "Na tohle budeme muset pamatovat, Dingu."

Chavez se rozhlédl kolem. Viděl jednoho muže, ale ostatní splynuli se zemí. Dělal si starosti kvůli khaki oblečení - nebylo to tak účinné maskování, na jaké byl zvyklý - ale zdálo se, že se v terénu docela dobře ztratí. Ding se znovu napil, pak lahví zatřepal, aby si poslechl, jaký vydává hluk. Tohle bylo na plastikových lahvích pěkné; voda šplouchající uvnitř nevydávala takový hluk jako ve starých hliníkových lahvích. I tak to bylo na pováženou, jako každý

hluk v džungli. Vytřepl kapku sirupu proti kašli, aby si udržel vlhko v ústech, a přichystal se vyrazit dál.

"Další zastávka je kontrolní bod ŘETĚZOVÁ PILA. Kapitáne, kdo vymýšlí tahleta připitoměla jména?"

Ramírez se potichu zasmál. "No já přece, seržante. Ale nic si z toho nedělejte. Mojí bývalé se můj vkus také moc nelíbil, a tak se sebrala a vzala si nějakého pochybného obchodníka s nemovitostmi."

"Nejsou ženské jen pro zlost?"

"Ta moje určitě byla."

Tak kapitán taky, říkal si Chavez. Prokrista, nikdo z nás nemá ani holku ani rodinu.... Ta myšlenka budila vzdálené obavy, teď je však čekal úkol dostat se přes MONTÁŽNÍ KLÍČ k ŘETĚZOVÉ PILE za méně než dvě hodiny.

Při dalším přesunu bylo třeba překročit silnici - to, čemu říkali silnice. Byla to přímá vyježděná cesta z hlíny a štěrku, táhnoucí se v obou směrech do nekonečna. Chavez si s přiblížením k ní a při jejím překročení dal na čas. Zbytek družstva zastavil padesát metrů od vozovky a nechal průzkumnou hlídku na špici projít napravo i nalevo od místa, kde ji přejdou, aby se přesvědčila, zda je bezpečno. Když Chavez obhlídku skončil, podal krátce hlášení kapitánu Ramírezovi, španělsky.

"Místo překročení je bezpečné." Odpovědí bylo dvojí cvak-nutí statického výboje, jak kapitán na svém rádiu přepnul tlačítko pro vysílání, ale neřekl při tom nic. Chavez odpověděl podobně a počkal, až družstvo přejde.

Terén zde byl příjemně rovný, tak rovný, že se divil, proč je cvičili v nebetyčných horách bez vzduchu. Nejspíš proto, že to tam bylo pěkně stranou, řekl si. Prales, nebo džungle, byl hustý, ale ne tak jako v Panamě. Bylo tu hodně důkazů o tom, že zde lidé tu a tam provozovali zemědělství, pravděpodobně klučením, soudě podle množství malých mýtin. Viděl půl tuctu rozpadajících se chatrčí tam, kde se nějaký chudák pokoušel založit rodinu nebo pěstovat boby nebo něco, co nevyšlo. Chudoba, o níž tohle všechno svědčilo, v Chavezovi vyvolávala skličující představy. Lidé, kteří v téhle oblasti žili, měli jména ne nepodobná jeho jménu, hovořili jazykem, který se od jazyka, jímž se hovořilo tam, kde měl domov jako dítě, lišil jen přízvukem.

Kdyby se byl jeho pradědeček nerozhodl odejít do Kalifornie a sklízet hlávkový salát, vyrůstal by i on v takovémhle místě? Kdyby ano, co by z něj nakonec bylo? Skončil by snad Ding Chavez jako pašerák drog, nebo by se stal pistolníkem pro hlaváče z Kartelu? To byly skutečně znepokojivé úvahy. Jeho hrdost byla příliš velká, než aby se takovouhle možností zaobíral vážně, ale základní pravda takové možnosti ulpívala na pokraji jeho rozumem vedených úvah. Zde vládla chudoba, a chudí sáhnou po každé příležitosti, která se naskytne. Může člověk předstoupit před své děti a říci jim, že pro ně nebude mít jídlo, když nebude dělat něco protizákonného? Samozřejmě nemůže. Čemu dítě rozumí, kromě prázdného břicha? Chudí lidé mají chudý výběr možností. I Chavez nalezl armádu téměř čirou náhodou; nalezl v ní pravý domov, jistotu a možnosti, přátelství a respekt. Ale tady...?

Chudáci. Ale co lidé z jeho vlastního barrio! Jejich životy otrávené, jejich čtvrti plné zločinu a hanebností. Kdo za tohle všechno může?

Míň dumej a víc dělej, brácho, řekl si. Chavez zapnul svůj infradalekohled před další cestou.

Postupoval vzpřímeně, ne přikrčen, jak by se dalo čekat. Nohama opatrně laskal půdu před sebou a dával si pozor, aby dole nebyla větvička, která by praskla, a vyhýbal se křovinám, jež by mohly mít listy a trny, které by sahaly po jeho oděvu a šustily. Kde to jen šlo, tam mířil přes mýtiny a držel se na pokraji hranice stromů, aby se jeho silueta nerýsovala proti zatažené obloze. Ale hlavním nepřítelem v noci byl hluk, ne zrak. Je podivuhodné, jak se v divokém porostu křovin zostří sluch. Domníval se, že slyší každého brouka, každé ptačí volání, každý závan větříku v listí nad hlavou. Ale nebyly tu žádné lidské zvuky. Žádné zakašlání nebo tiché brumlání, žádný rozlišitelný

kovový zvuk, jaký pochází jen od lidí. Nepohyboval se ani tak uvolněně, jako spíš s jistotou, přesně jako při polním cvičení, uvědomil si. Každých padesát metrů se zastavil a naslouchal, zda uslyší ty za sebou. Ani ten nejslabší šeptavý zvuk, dokonce ani od Osa s jeho kulometem a těžkým nákladem. Jejich tichost poskytovala bezpečí.

Jak je to s protivníkem? uvažoval. Je dobře vybaven, to pravděpodobně ano. S těmi penězi, které má, se dala koupit jakákoliv zbraň - v Americe nebo kdekoli jinde. Ale vycvičení vojáci? Ani nápad.

Jak jsou dobří? tázal se Ding sám sebe. Jako členové jeho starého gangu, snad. Pěstují fyzickou zdatnost a houževnatost, ale ne účelově a systematicky. Jsou to násilníci, pasáci, když mají navrch, převahu zbraní nebo převahu početní. Proto se dobře nevyznají v používání zbraní či v bojových situacích; budou spoléhat na zastrašování a budou překvapeni, když se lidé zastrašit nedají. Někteří asi budou dobří lovci, ale nebudou umět pracovat jako tým. Nebudou nic vědět o vzájemné ochraně, podpoře a soustředěné palbě. Mohou umět nachystat přepadení ze zálohy, ale jemnější průzkum jim asi nic neříká. Nebudou mít patřičnou kázeň. Chavez byl přesvědčen, že až dorazí ke svému cíli, budou tam jejich hlídky kouřit. Osvojit si vojenské umění chce čas - čas a kázeň a snaživost. Ne, má proti sobě násilníky. A násilníci jsou zbabělci. Tohle jsou žoldáci, kteří pracují za peníze. Naproti tomu Chavez se velmi pyšnil tím, že koná svou povinnost z lásky ke své zemi a ke svým kamarádům vojákům. Jeho prvotní pocit nejistoty, když vrtulník zmizel, se rozplynul. Ačkoliv jeho úkolem byl průzkum - shromaždování zpravodajských údajů - přistihl se, že doufá, že bude mít možnost použít svou MP-5 SD-2.

K bodu ŘETĚZOVÁ PILA dorazil včas. Tam si družstvo opět odpočinulo a Chavez vyrazil ke konečnému cíli nočního pochodu, ke kontrolnímu bodu RAŠPLE. Byl to malý zalesněný vrcholek pět kilometrů od jejich cíle. Ding si dal s prozkoumáváním RAŠPLE práci. Pátral hlavně po přítomnosti lovné zvěře a po stopách lidí, kteří by ji mohli lovit. Nenašel nic. Družstvo dorazilo dvacet minut poté, co je přivolal rádiem; stočili se ostře doprava a vrátili se zpátky, aby zjistili, zda je někdo nesleduje. Kapitán Ramírez místo prozkoumal stejně pečlivě jako předtím Chavez a došel ke stejným pozitivním poznatkům. Členové družstva se rozdělili do dvojic a každá si našla místo k jídlu a ke spánku. Ding se dal dohromady se seržantem Vegou a zaujali postavení v ose, odkud byla největší pravděpodobnost ohrožení - severovýchod - a tam umístili jeden ze dvou kulometů. Zdravotník družstva, seržant Olivero, s sebou vzal k nedalekému potoku jednoho muže, aby doplnili polní láhve, a zvlášť dbali na to, aby každý použil dezinfekční tablety. Pak se dohodli na tom, kde bude latrína, a do ní také naházeli všechen odpad z potravinových dávek. Nejdřív ale přišlo na řadu čištění zbraní, třebaže je nepoužili. Každá dvojice vojáků čistila svoje zbraně jeden po druhém, pak se starali o jídlo.

"Nebylo to špatný," řekl Vega, když slunce vyšplhalo nad vrcholky stromů.

"Pěkný a hladký," souhlasil Chavez a zívl. "Ale bude tady kurevsky horko."

"Vem si jednu, hermano." Vega mu podal sáček s koncentrátem "posilňujícího" Gatoradu.

"Fajn!" Chavezovi to chutnalo. Sáček roztrhl a obsah si nasypal do láhve; pak obsahem krouživě zamíchal, aby se prášek náležitě rozpustil. "Ví o tomhle kapitán?"

"Ne - proč mu přidělávat starosti?"

"No jo." Chavez zastrčil prázdný sáček do kapsy. "Škoda, že nedělají instantní pivo, co?" Oba se potichu zasmáli. Ani jeden z nich by takovou hloupost neudělal, ale oba se shodli na tom, že pomyšlení na studené pivo není vůbec špatný nápad.

"Hodíme si, kdo bude první spát," řekl pak Vega. Ukázalo se, že pro tento účel má jediný americký čtvrtdolar. Dostali pět set dolarů v místní měně, ale samé papírové peníze, protože mince dělají hluk. Padla hlava. Na Chaveze připadla hlídka u kulometu a Vega se schoulil ke spánku.

Ding se usadil na svém místě. Julio vybral dobré postavení. Bylo za jakousi doširoka se rozrůstající houštinou s nízkým vyvýšeným pruhem hlíny vpředu, o který by se zastavily kulky, ale který nevadil v rozhledu, a kulomet měl dobrý výhled pro palbu na vzdálenost téměř tří set metrů. Ding se přesvědčil, že zbraň má v komoře náboj, ale že volič je v poloze "zajištěno". Vyňal dalekohled a zkoumal okolí.

"Tak jak to vypadá, seržante?" optal se kapitán Ramírez potichu.

"Nikde se nic ani nehne, pane. Proč si nedáchnete? Budem vás hlídat." O důstojníky, to Chavez věděl, je třeba pečovat. A kdyby to nedělali seržanti, kdo tedy?

Ramírez přehlédl jejich postavení. Bylo vybráno dobře. Oba muži pojedli, osvěžili se jako dobří vojáci a do západu slunce - za víc než deset hodin - budou odpočinutí. Kapitán poklepal Chaveze po rameni a vrátil se na své místo.

"Všechno připraveno, pane," hlásil spojař, seržant Ingeles. Byla vztyčena anténa pro spojení přes družici. Byly to pouhé dva kousky oceli, velikostí a tvarem připomínající středoškolská pravítka, spojená do kříže, s kouskem drátu jako stojánkem. Ramírez pohlédl na hodinky. Byl čas vysílat.

"PROMĚNNÁ, tady NŮŽ, přepínám." Signál putoval pětatřicet tisíc kilometrů ke geosynchronní komunikační družici, která vysílání přenášela zpět směrem na Panamu. To trvalo asi třetinu vteřiny a další dvě vteřiny uplynuly, než přišla zpět odpověď. Bylo milé, že okruh byl bez statických výbojů.

"NŮŽ, tady PROMĚNNÁ. Váš signál je jasný a čistý. Přepínám."

"Jsme v postavení, kontrolní bod RAŠPLE. Všude klid, k hlášení nemáme nic, přepínám."

"Rozumím. Konec."

V radiovoze na vrcholu kopce seděl v rohu u dveří pan Clark. Operaci neřídil - to ani zdaleka ne - ale Ritter chtěl, aby jeho taktické zkušenosti byly k dispozici pro případ, že by byly zapotřebí. Na stěně naproti policím se spojařským zařízením byla velká taktická mapa, ukazující družstva a jejich kontrolní body. Všechna družstva k nim dorazila podle časového plánu. Ten, kdo operaci sestavoval, aspoň věděl - nebo si nechal poradit od těch, kdo to věděli - co lidé v divočině mohou dokázat, a co ne. Předpokládané časy i vzdálenosti byly rozumné.

Aspoň tohle je v pořádku, pro změnu, myslel si Clark. Rozhlédl se po voze. Kromě dvou spojařů tu byli dva vyšší činitelé z ředitelství operačního oddělení, z nichž ani jeden neměl to, čemu Clark říkal odbornost v tomto druhu operace - ačkoli byli postavením blízcí Ritterovi a spolehliví. Nojo, musel si přiznat, lidé s odborností, jako mám já, jsou už v penzi.

Clark byl srdcem tam venku, v terénu. Nikdy se ještě žádné operace v Jižní Americe nezúčastnil, alespoň ne v džunglích Jižní Ameriky, ale přece jen už "tam byl" - v pusté divočině, sám, jak jen může člověk být, spojený se životem a s vlastními lidmi jedině prostřednictvím vrtulníku, který se mohl, ale také nemusel ukázat, upoután na konci neviditelné nitě energie rádia. Nyní byla rádia mnohem spolehlivější; to byla pozitivní změna. S hodnotou takovou, jakou mohla nabídnout. Kdyby se něco přihodilo, tahle rádia by však nepřivedla letku "rychlých mašin", jejichž motory s forsáží otřásaly nebesy a jejichž náklady pum rozechvěly zem patnáct minut poté, co člověk zavolal o pomoc. Ne, tentokrát ne.

Prokrista, vědí to? Vědí doopravdy, co ta skutečnost znamená?

Ne, nevědí. Nemohou to vědět. Jsou příliš mladí. Děti. Jsou to malé děti. To, že jsou větší, starší, houževnatější a odolnější než jeho děti, bylo v tuto chvíli vedlejší. Clark byl člověk, který operoval v Kambodži a ve Vietnamu - Severním i Jižním. Vždycky s malými týmy mužů s puškami a rádii, kteří se téměř stále snažili zůstat skryti, pátrali po informacích a koukali vypadnout tak, aby je přitom nikdo nezpozoroval. Většinou se jim to podařilo, ale někteří z nich měli hodně namále.

"Zatím je to dobré," poznamenal jeden z ředitelství operačního oddělení, když sahal po svém hrnku s kávou. Jeho společník souhlasně přikývl.

Clark jen zvedl obočí. A co vy dva ksakru o tomhle vůbec víte?

Moira viděla, že operace TARPON ředitele fascinuje. Jak by také ne, říkala si, když si psala poznámky. Bude to trvat týden, ale už teď se překotně dávala dohromady oznámení o zabavení peněz. Čtyři odborníci z ministerstva spravedlnosti strávili déle než den tím, že procházeli zprávu, kterou dodal Mark Bright. Elektronické bankovnictví, uvědomovala si, celou práci značně usnadňovalo. Kdesi na ministerstvu spravedlnosti byl kdosi, kdo dokázal zpřístupnit počítačové záznamy všech bank na světě. Nebo možná ne na ministerstvu spravedlnosti. Možná některá ze zpravodajských služeb nebo třeba soukromý kontrahent, protože zákonnost celé záležitosti byla poněkud nejasná. V každém případě porovnáním záznamů Vládní komise pro regulaci prodeje cenných papírů s řadou bankovních transakcí už identifikovali peníze za drogy, používané k financování projektů, v nichž se "oběť" - alespoň tedy jeho rodina byly skutečné oběti, říkala si Moira - pokusila tyto peníze prát. Ještě nikdy nezažila, aby se soukolí spravedlnosti otáčela takhle rychle.

Jací arogantní lidé to museli být, když si mysleli, ze mohou investovat a prát své špinavé peníze přímo zde! Juan měl pravdu, když mluvil o nich a o jejich aroganci, říkala si Moira. No, po tomhle jim ztuhne úsměv. Vláda by mohla zabavit přinejmenším šest set milionů dolarů vlastního jmění, a to v tom nebyly zisky, které očekávali, až budou nemovitosti v provozu. Šest set milionů dolarů! Ta částka byla ohromující. Jistě, slyšela o tom, jak ze země proudí "miliardy" dolarů z drog, ale samotné odhady byly asi stejně spolehlivé jako předpovědi počasí. Je jasné, říkal ředitel během diktování, že Kartel není příliš nadšen svými dřívějšími opatřeními k praní peněz a zřejmě také přišel na to, že přinášet do své země hotové peníze přímo způsobí právě tolik problémů, kolik jich to vyřeší. Proto, jak se ukázalo, poté, co byly vyprány primární fondy - a dosažen z nich značný zisk - zakládá své účty tak, aby vytvořil fond ohromného investičního trustu, který může začít legitimně přebírat všechny komerční podniky v jeho domovské zemi nebo v kterékoliv jiné zemi, v níž si chce vybudovat politickou nebo hospodářskou pozici. Tohle si zaslouží zájem proto, pokračoval Emil, protože by to mohlo předznamenávat pokus prát sám sebe - jak se už dávno říkalo v amerických zločineckých kruzích: "legalizovat se" - do té míry, že by byl zcela přijatelný pro místní, latinskoamerický politický kontext.

"Jak brzy to potřebujete, pane?" zeptala se paní Wolfeová.

"Zítra dopoledne jdu k prezidentovi."

"Kopie?"

"Pět, všechny očíslované. A, Moiro, tohle je materiál krytý kódem," připomněl jí.

"Hned jak skončím, sním disketu," slíbila. "Náměstek ředitele Grady přijde na oběd a ministr spravedlnosti zrušil zítřejší večeři. Musí do San Franciska."

"Co chce ministr spravedlnosti v San Francisku?"

"Jeho syn se náhle a nečekaně rozhodl, že se ožení."

"To je tedy opravdu náhle," souhlasil Jacobs. "Jak máte ke svatbě daleko vy?"

"Nijak moc. Už víte, kdy poletíte do Kolumbie, abych mohla přepracovat rozvrh vašich schůzek?"

"Bohužel, ještě nevím. Moc by to ale ten rozvrh rozhodit nemělo. Bude to cesta přes víkend. V pátek vyrazím brzy a měl bych být zpátky následující pondělí před obědem. Tak bych neměl narušit nic důležitého."

"Ah, dobrá." Moira opustila kancelář a usmívala se.

"Dobré jitro." Státní zástupce Spojených států byl sedmatřicetiletý muž

jménem Edwin Davidoff. Měl v úmyslu stát se vůbec prvním židovským senátorem Spojených států za Alabamu. Vysoký, v dobré fyzické kondici, stokilový bývalý zápasník za svou univerzitu, proměnil prezidentské pověření v pověst kovaného, houževnatého, výkonného a úzkostlivě poctivého zástupce lidu. Když projednával případy občanských práv, odvolával se ve svém veřejném prohlášení vždy na Zákony země a na vše, za co se Amerika staví. Když projednával nějaký větší kriminální případ, hovořil o Právu a pořádku a o Ochraně toho, co národ očekává. Vlastně pronášel spoustu projevů. V Alabamě byla sotva nějaká skupina Rotariánů nebo Optimistů, před níž by za poslední tři roky nepronesl nějaký projev. Nevynechal jediné policejní oddělení. Jeho funkce jakožto hlavního vládního právníka za tuto část Alabamy byla hlavně administrativní, ale tu a tam se ujal případu, který vždy vypadal na to, že je významný. Zvlášť se věnoval politické korupci, jak ke své lítosti zjistili tři státní zákonodárci. Ti nyní uhrabávali písečné překážky na golfovém hřišti důstojnického klubu na letecké základně v Eglinu.

Edward Stuart zaujal své místo proti stolu. Davidoff byl zdvořilý člověk, a když Stuart přišel, vstal. Zdvořilí žalobci vzbuzovali ve Stuartovi obavy.

"Tak jsme si konečně potvrdili totožnost vašich klientů," řekl Davidoff hlasem, který by snad býval mohl předstírat překvapení, byl však naprosto věcný. "Ukázalo se, že oba jsou kolumbijští občané a že za sebou mají téměř půl tuctu zatčení. Domníval jsem se, že jste říkal, že jsou z Kostariky."

Stuart hrál o čas. "Proč ta identifikace trvala tak dlouho?"

"Nevím. To ale stejně nehraje žádnou zvláštní roli. Požádal jsem, aby se proces konal brzy."

"A co ta dohoda, co Pobřežní stráž nabídla mému klientovi?"

"To prohlášení bylo učiněno poté, co se přiznal - ale i tak, to přiznání nevyužijeme, protože ho nepotřebujeme."

"Protože bylo získáno skandálním způsobem..."

"To je žvást, a vy to víte. A stejně, v tomhle případě to k ničemu nepovede. Pokud jde o mě, to přiznání neexistuje, jasné? Ede, vaši klienti spáchali hromadnou vraždu, a za to také zaplatí. A zaplatí beze zbytku."

Stuart se nahnul dopředu. "Mohou vám dát informace..."

"Nezajímá mě, jaké informace mají," řekl Davidoff. "Tohle je případ vraždy."

"Takhle se to ale nedělá," namítal Stuart.

"A to je možná součást celé té věci. Tímhle případem chceme cosi sdělit."

"Budete se snažit dostat moje klienty na popraviště jen proto, abyste cosi sdělil." Nebyla to otázka.

"Já vím, že se v hodnocení odstrašujícího příkladu absolutního trestu rozcházíme."

"Jsem ochoten vyměnit přiznaní k vraždě a všechny jejich informace za jejich život."

"Neexistuje."

"Jste si opravdu tak jistý, že případ vyhrajete?"

"Víte, jaké máme důkazy," odpověděl Davidoff. Zákony o zpřístupnění vyžadovaly, aby obžaloba umožnila obhájcům prostudovat vše, co měla. Obráceně to však neplatilo. Byl to prostředek, jak pro obviněné zajistit spravedlivý soud, ačkoliv ani policie, ani žalobci ho neuznávali bez výhrad. Bylo to však pravidlo, a Davidoff vždy hrál podle pravidel. To, jak Stuart věděl, byla jedna z věcí, která ho dělala tak nebezpečným. Kvůli procedurálním nedostatkům dosud neprohrál jediný případ nebo odvolání. Davidoff byl vynikající právnický technik.

"Jestli tyhle dva lidi usmrtíme, klesneme na stejnou úroveň, na které, jak říkáme, žijí oni sami."

"Ede, žijeme v demokracii. O tom, čím mají zákony být, nakonec rozhodnou lidé, a lidé s trestem smrti souhlasí."

"Udělám vše, co mohu, abych tomu zabránil."

"Byl bych zklamán, kdybyste to neudělal."

Prokrista, ty ale budeš velký Senátor. Tak nestranně uvážlivý, tak tolerantní vůči těm, kdo s tebou z principu nesouhlasí. Žádný div, že tě lidi milují.

"Takže tohle je povídání o východní Evropě pro tenhle týden," poznamenal soudce Moore. "Připadá mi, že se to uklidňuje."

"Ano, pane," odpověděl Ryan. "V téhle chvíli to tak vypadá."

Ředitel Ústřední zpravodajské služby přikývl a změnil téma hovoru. "Byl jste se včera večer podívat za Jamesem?"

"Ano, pane. Náladu má pořád dobrou, ale ví, jak na tom je." Ryan tyhle zprávy o průběhu nemoci sděloval hrozně nerad. Koneckonců, nebyl lékař.

"Jdu tam dneska večer," řekl Ritter. "Potřebuje něco, co bych mohl předat?"

"Jedině práci. Pořád ještě chce pracovat."

"Dostane všechno, co chce," řekl Moore. Ryan viděl, jak se Ritter při těchto slovech zavrtěl. "Doktore Ryane, vedete si dobře. Kdybych měl prezidentovi navrhnout, že byste případně mohl být příštím náměstkem pro zpravodajskou činnost - podívejte, já vím, jaké máte ohledně Jamese pocity, ale nezapomínejte, že jsem pro něj pracoval déle než vy - a že..."

"Pane, admirál Greer není mrtev," namítl Jack. Málem řekl ještě není a proklínal se za to, že mu ta dvě slova vůbec i jen přišla na mysl.

"Jacku, nedostane se z toho," řekl Moore jemně. "Je mi to moc líto. Je to i můj přítel. Ale naší prací tady je sloužit vlasti. To je důležitější než osobní pocity, dokonce i tam, kde jde o Jamese. A navíc "James je profesionál. Váš postoj by ho zklamal."

Ryanovi se podařilo ovládnout se natolik, aby sebou při téhle výtce neškubl. Zabolela ho však, tím spíš, že soudce měl pravdu. Jack se zhluboka nadechl a souhlasně přikývl.

"James mi minulý týden řekl, že chce, abyste nastoupil místo něho. Myslím, že jste k tomu připraven. Co vy na to?"

"Pane soudce, myslím, že technicky připraven jsem, ale neumím tak prokličkovávat všemi těmi politickými složitostmi, jak to tahle funkce vyžaduje."

"Tahle stránka věci se dá naučit jediným způsobem - a ksakru, na ředitelství zpravodajské služby se s politikou moc nepočítá." Moore se usmál, aby zdůraznil ironii tohoto prohlášení. "Prezident vás má rád, mají vás rádi i na Kapitolu. Od nynějška plníte funkci úřadujícího náměstka pro zpravodajskou činnost. To místo bude oficiálně obsazeno až po volbách, ale od nynějška ten úřad prozatím vykonáváte vy. Jestli se James uzdraví, prosím, v pořádku. Nějaké oťukávání navíc, když budete pracovat pod ním, vám ani trochu neuškodí. Ale i když se uzdraví, stejně přijde brzy doba, kdy úřad opustí. Všichni jsme nahraditelní; James si myslí, že vy jste zralý. Já si to myslím také."

Ryan nevěděl, co říci. Nebylo mu ještě ani čtyřicet, a ve zpravodajské službě zastával jedno z nejprestižnějších míst na světě. De facto ho měl už celé měsíce - dokonce celá léta, dalo by se říci -ale nyní to bylo oficiálně, a to z toho dělalo jaksi odlišnou záležitost. Lidé si k němu nyní budou chodit pro jeho názory a úsudek. Tak už tomu bylo dlouho, ale až dosud měl vždycky někoho za sebou. Teď nebude. Své informace předkládal soudci Moorovi a očekával konečný verdikt; od tohoto okamžiku odpovědnost za to, že se nemýlí, bude spočívat na něm. Dříve názory a možnosti předkládal svým nadřízeným. Od nynějška bude předkládat rozhodnutí o postupu přímo těm nejvyšším tvůrcům dalšího postupu. Zvýšení odpovědnosti, jakkoliv jemné, bylo nesmírné.

"Stupeň utajení a prověření stále platí," zdůraznil Ritter.

"Samozřejmě," řekl Ryan.

"Povím to Nancy a vašim vedoucím oddělení," řekl Moore. "James sepsal dopis, a ten já přečtu. Tady je kopie pro vás."

Ryan vstal a vzal si ji.

"A teď, doktore Ryane, máte jistě práci," řekl Moore.

"Ano, pane." Jack se otočil a opustil místnost. Věděl, že by měl mít povznášející pocit, místo toho však měl dojem, jako by se octl v pasti. Domníval se, že ví, proč.

"Moc brzy, Arture," řekl Ritter, když Jack odešel.

"Já vím, co tím chcete říci, Bobe, ale nemůžeme nechat oddělení zpravodajství plavat jen proto, že ho při operaci DIVADELNÍ LOĎ nechcete. Udržíme ho mimo, budeme ho izolovat alespoň od toho, co dělá operační oddělení. Bude se muset dostat k informacím, které zpracováváme. Prokrista, a budou nám užitečné jeho znalosti finančnictví. Jenom nemusí vědět, jak se k nám ty informace dostávají. A mimochodem, když tomuhle prezident dá zelenou a jestli ho schválí i na Kapitolu, tak to máme doma zadarmo."

"Takže, kdy jdete na Kapitol?"

"Dneska odpoledne mi sem přijdou čtyři z nich. Zavádíme pravidlo pro speciální a nebezpečnou operaci."

SANO bylo neformální kódové označení pro pravidla dohledu. Kongres měl sice podle zákona právo dohlížet na všechny zpravodajské operace, přede dvěma lety však únik informací z jednoho z Užších výborů způsobil smrt vedoucího pobočky CIA a jednoho vysoce postaveného přeběhlíka. Soudce Moore, místo aby šel s věcí ven, jednal se členy obou výborů a dostal písemný souhlas, že ve zvláštních případech budou mít k potřebným informacím přístup pouze předseda a místopředseda každého výboru. Pak záleželo na nich, zda rozhodnou, že se mají sdělit výboru jako celku. Protože byli přítomni členové obou politických stran, byla tu naděje, že nedojde k žádnému politickému imponování a pózování. Soudce Moore vlastně na ně na všechny nastrojil nenápadnou lstivou past. Každý, kdo by se pokoušel přijít s názorem, že informaci je třeba rozšířit, riskoval, že bude označen za někoho, kdo si vede politickou agendu. Navíc pak pečlivější výběr těch, kdo byli prověřeni pro informace SANO, již sám o sobě vytvořil atmosféru privilegovanosti, která přímo bojovala proti rozšiřování informace. Pokud operace nebyla nějak choulostivá politicky, bylo to skutečnou zárukou, že Kongres nebude zasahovat. Pozornosti si zasloužilo, že se soudci Moorovi podařilo dosáhnout, že výbory s tím souhlasily. Ale vzít vdovu a děti mrtvého vedoucího pobočky k neveřejným výslechům ani trochu neuškodilo. Odtažitě žehrat na majestát zákona byla jedna věc, a muset čelit důsledkům chyby byla věc úplně jiná - tím spíš, že jedním z důsledků byla desetiletá holčička bez otce. Politické divadlo nebylo výhradně doménou volených úředníků.

"A prezidentský výnos?"

"Už je hotov. ‚Stanoví se, že činnost při pašování drog je jasným a přímým nebezpečím pro národní bezpečnost Spojených států. Prezident dává právo uvážlivě využít k ochraně našich občanů vojenskou sílu v souladu se zavedenými operačními zásadami a směrnicemi, et cetera."

"Mně se nelíbí ta politika v tom."

Moore se tlumeně zasmál. "Lidem z Kapitolu se nebude líbit také. Takže to musíme uchovat v tajnosti všechno, ne? Jestli s tím vyrukuje prezident, aby ukázal, že ‚něco doopravdy dělá', opozice spustí křik, že hraje politickou hru. Jestli tu operaci spálí opozice, pak může prezident udělat totéž. Takže obě strany mají politický zájem udržet tohle pod pokličkou. Politika roku voleb hraje v náš prospěch. Ten admirál Cutter je chytrý."

"Ne tak chytrý, jak si myslí," odfrkl Ritter. "Ale kdopak je?"

"No, to jo. Kdopak je? Víte, stejně je to škoda, že James při tomhle není."

"Bude mi chybět," souhlasil Ritter. "Bože, kdybych tak měl něco, co bych mu tam mohl vzít, něco, abych to trošku ulehčil."

"Vím, co máte na mysli," souhlasil soudce Moore. "Dřív nebo později se k tomu musí dostat Ryan."

"Nelíbí se mi to."

"Bobe, vám se nelíbí, že Ryan byl při dvou úspěšných operacích v terénu, vedle vší té práce, co udělal od stolu. Snad zabrousil do vašeho revíru, ale v obou případech měl při tom vaši podporu. Měl byste ho radši, kdyby zklamal? Roberte, šéfy na ředitelství nemám proto, aby se zaplétali do nějakých podělaných sporů jako Cutter a ti lidé na Kapitolu."

Ritter při téhle výtce zamrkal. "Už dlouho říkám, že jsme ho pustili mezi nás moc rychle - a to jsme udělali. Ručím vám za to, že byl hodně platný. Také je ale pravda, že na takovouhle věc nemá dost politického ducha. Teprve si musí osvojit schopnosti, potřebné pro nadhled při vedení. Má odletět do Evropy, aby nás tam zastupoval na zpravodajské konferenci NATO. A než odletí, není třeba ho do operace DIVADELNÍ LOĎ zasvěcovat, ne?"

Moore málem odpověděl, že admirál Greer je mimo kvůli svému fyzickému stavu, což bylo z větší částí pravda, ne však zcela. Prezidentská směrnice vyžadovala, aby o tom, o co v protidrogových operacích jde, doopravdy věděla jen nesmírně úzká skupinka lidí. Tohle byla při zpravodajských hrách stará vesta; někdy byla bezpečnostní opatření a utajení tak přísná, že v obraze nebyli ani lidé, kteří mohli nabídnout něco užitečného. Vlastně nebylo nic neobvyklého, že byli vynecháni ti, kdo měli pro úspěšné uzavření operace klíčové poznatky. Stejně tak však bylo pravda, že dějiny byly plné příkladů pohrom, ke kterým došlo proto, že operace byla založena na tak širokém základě, že to ochromilo rozhodovací proces a ohrozilo její utajení. Stanovit hranici mezi utajením a účinností operace byl, historicky vzato, pro řídícího pracovníka výzvědné služby ten nejobtížnější úkol. Pravidla tu nebyla žádná, to soudce Moore věděl, pouze požadavek, aby se taková operace podařila. Jedním z nejvytrvalejších prvků ve špionážních románech bylo, že šéfové špionážích organizací mají jakýsi nadpřirozený, neomylný šestý smysl pro to, jak své operace řídit. Ale jestliže nejlepší chirurgové na světě mohou dělat chyby, jestliže nejlepší zkušební piloti na světě nejčastěji umírají při haváriích - když profesionální spojka může zahodit šanci - proč by mistr špion měl být jiný? Jediný skutečný rozdíl mezi moudrým člověkem a hlupákem je, jak Moore věděl, že moudrý člověk se spíš dopouští vážnějších chyb - a to jen proto, že hlupáka nikdo skutečně důležitým rozhodováním nepověří; možnost prohrát bitvy, nebo celé země, má pouze moudrý člověk. "S tou konferencí NATO máte pravdu. Vyhrál jste, Bobe. Zatím." Soudce Moore se zamračil na svůj stůl. "Jak to pokračuje?"

"Všechny čtyři skupiny jsou několik hodin pochodu od bodů, které mají kontrolovat. Když všechno půjde podle plánu, budou na místě zítra před svítáním a následující den nám začnou dodávat informace. Ta posádka, co jsme tuhle lapli, vyklopila všechny předběžné informace, které potřebujeme. Přinejmenším dvě z letišť, která jsme vytipovali, jsou ‚horká'. A přinejmenším ještě jedno další pravděpodobně také."

"Na zítřek jsem pozván k prezidentovi. Zdá se, že FBI narazila na něco důležitého. Emil je na to celý žhavý. Vypadá to, že přišli na nějaké velké praní peněz."

"Mohlo by se nám něco z toho hodit?"

"Podle všeho ano. Emil pro to má kódové označení."

"Rozinka do koláče," poznamenal Ritter s pousmáním. "Možná, že do těch jejich operací nasypeme trochu písku."

Chavez se probudil ze svého druhého období spánku před západem slunce. Spánek přicházel těžko. Teploty ve dne byly hodně přes třicet stupňů a vysoká vlhkost dělala z džungle pec, i když byl ve stínu. Jeho prvním vědomým činem bylo, že vypil skoro půllitr vody - Gatorade - z láhve, aby nahradil tekutinu, kterou během spánku vypotil. Pak přišlo na řadu pár Tylenolů. Záškodníci žili z věcí, které snižují bolest a mírní namožení z jejich běžné fyzické námahy. V tomto případě to byla bolest hlavy z horka, kterou pociťoval jako těžkou

kocovinu.
"Proč je nenecháme být, ať si s tímhle posraným místem dělají, co chtějí?" zamumlal k Juliovi.
"Souhlas, hermano," uchechtl se Vega v odpověď.
Seržant Chavez se s námahou vyhrabal do polohy vsedě a střásal ze sebe pavučiny spánku. Rukou si přejel přes obličej. Husté vousy, které měl už od puberty, rostly svou navyklou rychlostí, ale dnes se holit nebude. To si vysloužilo rozmrzelé zabručení a hekání. Běžný vojenský řád vyžadoval přísné dodržování osobní hygieny; pěšáci pro speciální akce měli být, jakožto elitní vojáci, "pěkní" vojáci. Už teď smrděl jako rasův pytel, ale mýt se také nebude. Ani čistou uniformu si nevezme. Samozřejmě však znovu vyčistí zbraň. Když se přesvědčil, že Julio svůj kulomet už vyčistil, rozebral svou MP-5 na šest součástí a všechny je zrakem zkontroloval. Matně černá povrchová úprava vzdorovala rzi docela dobře. Přesto všechno očistil olejem, všechny pracovní částí přejel zubním kartáčkem, přesvědčil se, zda jsou všechny pružiny napnuté a zda zásobníky nejsou zašpiněné hlínou nebo hrubým prachem. Když viděl, že je všechno v pořádku, zbraň opět složil a potichu natáhl závěr, aby se přesvědčil, že pracuje hladce. Nakonec nasadil zásobník, do komory zasunul náboj a nastavil pojistku. Pak se podíval, zda jsou jeho nože čisté a ostré. To zahrnovalo samozřejmě také vrhací hvězdice.
"Kapitán se nasere, jestli je uvidí," poznamenal potichu Vega.
"Ty jsou pro štěstí," odpověděl Chavez, když je ukládal zpátky do kapsy. "A kromě toho, člověk nikdy neví..." Zkontroloval zbytek své výstroje. Všechno bylo, jak má být. Byl připraven k práci. Pak přišly na řadu mapy.
"Semhle jdeme?"
"RENO." Chavez to místo ukázal na taktické mapě. "Něco pod pět kilák̊." Pečlivě mapu zkoumal a vybavoval si a do paměti opět vrýval řadu podrobností. Na mapě nebyly samozřejmě žádné značky. Kdyby ji ztratili nebo kdyby se jí někdo zmocnil, takové značky by nesprávným lidem pověděly, co nemají vědět.
"Tady," kapitán Ramírez se k oběma připojil a podal jim družicový snímek.
"Tyhle mapy musí být nové, pane."
"To taky jsou. KU," tím mínil Kartografický ústav, "až donedávna dobré mapy téhle oblasti neměl. Nakreslili je podle družicových snímků. Tady všechno v pořádku?"
"Jo, pane." Chavez s úsměvem vzhlédl. "Všechno prima a bez překážek, spousta řídkých stromů - vypadá to snáz než minulou noc, kapitáne."
"Až se dostaneme blízko, budete se k cílovému bodu pro sraz přibližovat z tohohle úhlu tady." Ramírez přejel přes snímek rukou. "U konečného přiblížení budu s vámi, abych si udělal ‚velitelský průzkum'."
"Vy to řídíte, pane," souhlasil Ding.
"První zastávka bude zde. Kontrolní bod HŘEB."
"Tak."
Ramírez natáhl krk a přehlížel okolí. "Pamatujte na to, co bylo v hlášení. Tihle hoši mohou mít dobré zajištění. Dávejte moc dobrý pozor na všelijaké pasti a nástrahy. Jak něco uvidíte, hned mi dejte vědět - pokud to bude možné udělat bezpečně. Když budete mít pochybnosti, pamatujte, že akce je tajná."
"Dostanu nás tam, pane."
"Promiňte, Dingu," omlouval se Ramírez. "Musím vám připadat jak vyplašená ženská."
"Na to nemáte ty pravé nohy, pane," poznamenal Chavez s úsměvem.
"Snad ten kulomet neponesete ještě další noc, Oso?" zeptal se Ramírez Vegy.
"Už jsem nesl těžší párátka, jefe."
Ramírez se zasmál a odešel zkontrolovat další dvojici.
"No, už jsem viděl horší kapitány, než je tenhle," poznamenal Vega, když byl pryč.
"Dříč," uznal Chavez. Pak se objevil seržant Olivero.

"Jak jste na tom s vodou?" zeptal se zdravotník.
"Oba o litr míň," odpověděl Vega.
"Heleďte vy dva, vypijte aspoň litr, hned."
"Ale no tak, doktore," protestoval Chavez.
"Koukněte, žádný voloviny, lidi. Někdo dostane úpal a já to odseru. Když se vám nechce chcát, tak jste nepili dost. Říkejte si, že je to třeba Corona," navrhl, když oba muži vytáhli své polní láhve. "Pamatujte si - když vás to nenutí chcát, tak potřebujete pít. Kruci, Dingu, tohle přece musíš vědět, byls přece v Hunter-liggettu. Tohle zkurvený podnebí ti vysuší zadek dřív, než se stačíš podrbat, a já se s tvým zadkem tahat nebudu, ať bude vysušenej, nebo ne."
Olivero měl samozřejmě pravdu. Chavez vyprázdnil láhev třemi dlouhými doušky. Vega následoval zdravotníka k nedalekému potoku, aby prázdné láhve naplnil. Objevil se za několik minut. Oso přítele překvapil několika dalšími sáčky s koncentrátem Gatoradu. Zdravotník, vysvětloval, měl vlastní zásobu. Jedině špatné bylo, že se dezinfekční tablety s Gatoradem špatně míchaly, ale tady šlo o ionty, ne o chuť.
Ramírez shromáždil své lidi, právě když zapadalo slunce, a zopakoval rozdílení pro noc, které již předtím dal jednotlivým hlídkám. Opakování je základem srozumitelnosti - pravilo se v jakési příručce, jak Chavez věděl. Všichni v družstvu byli špinaví. Husté vousy a rozčepýřené vlasy zlepší maskování a nebude skoro ani třeba maskovat se barvou. Tu a tam někoho leccos pobolívalo, hlavně v důsledku nepohodlného spánku, ale všichni byli fit a odpočinutí. A dychtiví. Odpadky dali na hromadu a zahrabali. Než přes díru urovnali hlínu, Olivero místo posypal práškovým slzným plynem. To na několik týdnů zabrání, aby je zvěř vyhrabala. Kapitán Ramírez pak naposledy místo obhlédl, dokud bylo ještě světlo. Než Chavez vyrazil na své místo na špici, nezůstala ani stopa po tom, že zde byli.
Ding přešel mýtinu tak rychle, jak jen to opatrnost dovolovala, a sledoval prostor před sebou svým nočním infradalekohledem. Za pomoci kompasu a orientačních bodů mohl opět postupovat rychle, teď, když měl představu o terénu. Jako dřív se neozývalo nic kromě zvuků, které vydávala sama příroda, a co bylo ještě lepší - porost stromů nebyl nijak hustý. Postupovali víc než kilometr za hodinu. Nejlepší bylo, že hada musel teprve najít.
Ke kontrolnímu bodu HŘEB se dostal ani ne za dvě hodiny; cítil se volně a jistě. Pochod džunglí jeho svaly uvolnil. Cestou se dvakrát zastavil, aby se napil, častěji však proto, aby naslouchal, a stále neslyšel nic neočekávaného. Každých třicet minut se pro kontrolu spojil rádiem s kapitánem Ramírezem.
Když Chavez vybral místo, kde zalehne, trvalo deset minut, než ho zbytek družstva dostihl. Dalších deset minut, a opět byl pryč, na cestě k poslednímu kontrolnímu bodu, PALICI. Chavez se přistihl, že doufá, že jména nástrojů jim už došla.
Teď byl pozornější a opatrnější. Mapu si uložil do paměti, a čím víc se blížil k cíli, tím bylo pravděpodobnější, že by na někoho mohl narazit. Zpomalil téměř nevědomky. Půl kilometru od bodu HŘEB zaslechl, jak se napravo od něho cosi hýbe. Něco tichého, ale něco, co se pohybovalo po zemi. Mávnutím družstvo zastavil a pátral, co to je; Vega dělal totéž a mířil tím směrem svým kulometem. Ať to bylo cokoli, vzdalovalo se to jihozápadním směrem. Nějaké zvíře nebo co, jak byl přesvědčen, ale Ding počkal ještě deset minut, než si byl jist, že může bezpečně pokračovat dál. Zkontroloval vítr, který vál zleva zezadu, a říkal si, jestli jeho štiplavý pach dokáže rozpoznat člověk - pravděpodobně ne, uzavřel své úvahy. Zatuchlé pachy džungle všechno dokonale překrývaly. Na druhé straně občas se umýt by také stálo za to...
K bodu PALICE dorazil, aniž došlo k něčemu dalšímu. Nyní byl kilometr od cíle. Družstvo se znovu shromáždilo a znovu byly doplněny zásoby vody. Další zastávka bylo cílové shromaždiště, zvolené tak, aby se dalo snadno identifikovat. Ding je tam dovedl za necelou hodinu. Družstvo opět vytvořilo

zakřivenou obrannou linii a muž na špici a velitel se znovu sešli.

Ramírez opět vytáhl mapu. Chavez a jeho kapitán rozsvítili infračervené baterky, které byly součástí jejich nočních infradalekohledů, a prohlíželi mapu i snímky, které k ní měli. Byl s nimi také operační seržant s příhodným jménem - Guerra. Silnice k letišti vedla z protilehlého směru a stáčela se podél potoka, který družstvo sledovalo až ke shromaždišti. Jediná budova, kterou bylo na snímku vidět, byla také na druhé straně jejich cíle.

"Mně se zamlouvá tadyhleta cesta, pane," poznamenal Chavez.

"Asi máte pravdu," odpověděl Ramírez. "Seržante Guerro?"

"Mně se to taky jeví dobře, pane."

"Tak, lidi, kdyby mělo dojít ke kontaktu, bude to někde tady. Teď se seřadíme ke startu. Chavezi, já jdu s vámi. Guerro, vy povedete zbytek družstva za námi, kdyby k něčemu došlo."

"Ano, pane," odpověděli oba seržanti.

Ding, už ze zvyku, vytáhl tyčinku maskovací barvy a nanesl si na obličej trochu zelené a černé. Pak si navlékl rukavice. I když zpocené ruce byly jen pro zlost, tmavá kůže sníží možnost, že by mu byly vidět ruce. Vyrazil, kapitán Ramírez těsně za ním. Oba měli nasazeny infradalekohledy a oba se nyní pohybovali velmi pomalu.

Potok, podle kterého posledního půl kilometru šli, oblast dobře odvodnil, a proto měli pod nohama pevnou, suchou půdu - samozřejmě to byl také důvod, proč se kdosi rozhodl, že tu srovná terén a udělá tu přistávací pruh. Chavez si dával obzvláštní pozor na možné nástrahy. Při každém kroku prohlížel půdu, zda tam nejsou dráty, pak kontroloval prostor před sebou ve výši pasu a očí. Pátral také pod nohama po porušené půdě. Opět mu přišla na mysl zvěř na tomhle území. Kdyby zde nějaká byla, také by spustila nástrahy, ne? Jak by tedy ti hoši reagovali, kdyby některá spustila? Pravděpodobně by někoho poslali, aby se šel podívat... a to by bylo špatné; bylo úplně jedno, co by ten někdo čekal, že najde.

No tak, jen klid, brácho, říkal si Chavez.

Konečně - zvuk. Nesl se proti slabému větříku. Tichý, vzdálený a tlumený lidský hovor. Ačkoliv se ozýval jen sporadicky a nebyl srozumitelný natolik, aby se dalo poznat, jaký je to jazyk, byla to lidská řeč.

Kontakt.

Chavez se otočil, pohlédl na kapitána, ukazoval směrem, odkud hovor pravděpodobně přicházel, a poklepal si prstem na ucho. Ramírez přikývl a gestem naznačil seržantovi, aby postupoval dál.

Moc chytří nejste, lidi, říkal si Chavez o své kořisti. To není moc chytré, bavit se tak, že vás člověk slyší na pár set metrů. Usnadňujete mi práci. Ne, že by to seržantovi vadilo. Už jen být zde bylo dost na pováženou.

Pak stezka.

Chavez poklekl a hledal stopy lidských nohou. Byly zde, docela určitě, odcházely pryč a vracely se zpět. Velmi dlouhým krokem překročil úzkou stezku, vyšlapanou v hlíně, a zastavil se. Ramírez s Chavezem byli nyní sevřeným dvoučlenným útvarem, dost daleko od sebe, aby je nemohla dostat jedná dávka, a dost blízko sebe, aby si mohli navzájem pomoci. Kapitán Ramírez byl zkušený důstojník, právě měl za sebou osmnáctiměsíční období jakožto velitel speciální lehké pěší roty, ale i tak ho Chavezovo umění naplňovalo posvátným ohromením. Nyní byl čas rozestavit se, jak jim před chvílí řekl, a nejtěžší starost o celou jednotku teď spočívá na něm. On velí. To znamenalo, že odpovědnost za úspěch akce leží výlučně na něm. A stejně tak zodpovídá za životy svých lidí. Přivedl do cizí země deset lidí a čekalo se od něj, že jich také všech deset vyvede ven. A jako od jediného důstojníka se od něj čekalo, že bude přinejmenším v každém ohledu stejně dobrý jako kterýkoliv z nich - pokud možno ještě lepší. I když to nebylo reálné, očekával to každý. Včetně kapitána Ramíreze, jenž byl dost starý na to, aby věděl, že to je sotva možné. Ale když sledoval Chaveze, deset metrů vpředu, v infradalekohledu zobrazeného

zelenošedě a pohybujícího se jako duch, tiše jako závan větříku, musel ze sebe pocit nedostatečnosti setřást. Za okamžik ho vystřídal pocit po vznešenosti. Tohle bylo lepší než velet rotě. Deset elitních specialistů, každý z nich jeden z nejlepších, které pozemní armáda měla, a ti mu patří, těm velí... Ramírez si vzdáleně uvědomil, že prožívá pocit jako z jízdy na horské dráze, takový, jaký se dostavuje v bojových operacích. Mladému, bystrému muži se nyní dostávalo dalšího poučení, lekce, o které historie sice hovořila, ale kterou vlastně nikdy neposkytla: o něčem takovém mluvit, číst nebo přemýšlet je jedna věc, avšak přímou účast nelze nahradit ničím. Napětí, prožívané při bojové operaci, se dá výcvikem zmírnit, nikdy však odstranit. Mladého kapitána ohromovalo, že mu všechno připadá tak průzračné. Jeho smysly byly plně pohotově, jako byly vždy, a mysl pracovala rychle a jasně. Rozpoznával napětí a nebezpečí, byl si jich vědom, ale byl na ně připraven. A s tímto poznáním přišla opojná lehkost, jak horská dráha uháněla dál. Část jeho ducha, odkudsi zdaleka, sledovala a hodnotila to, co dělá, a uvědomovala si, že stejně jako při sportu, při němž dochází ke kontaktu, potřebuje každý člen jeho družstva pocítit úder opravdového kontaktu, než se pustí naplno do práce. Nesnáz byla pouze v tom, že měli za úkol se takovému kontaktu vyhnout.

Ramírez viděl, jak jde Chavezova ruka nahoru, a pak se zvěd přikrčil za strom. Kapitán obešel houštinu a viděl, proč se seržant zastavil.

Letiště bylo zde.

A co víc, bylo zde i letadlo, několik set metrů od nich, motory vypnuté, ale žhnoucí na infračerveném obraze v jejich infradalekohledech.

"Tak už je to asi tady, kapitáne," poznamenal Ding šeptem.

Ramírez a Chavez se přesunuli doprava a doleva, hluboko za čáru stromů, aby pátrali po lidech, kteří místo zabezpečují. Nebyl tu však nikdo. Cíl, RENO, se krásně shodoval s tím, co jim řekli, že mají čekat. Samozřejmě, že se o tom důkladně ujistili, Ramírez se pak vrátil na shromaždiště a Chaveze tu nechal, aby dával pozor. Za dvacet minut bylo družstvo na místě, na malém návrší severozápadně od letiště, tvořeného linií dlouhou dvě stě metrů. Kdysi tu pravděpodobně bylo nějaké hospodářství, vyklučená pole se jednoduše protáhla tak, aby vznikla plocha přistávacího pruhu. Všichni měli na pruh dobrý výhled. Chavez s Vegou byli na pravém kraji, Guerra s dalším kulometčíkem zcela vlevo a Ramírez zůstal uprostřed se svým radistou, seržantem Ingelesem.

12

Opona na DIVADELNÍ LODI

"PROMĚNNÁ, tady NŮŽ. Zůstaňte na příjmu, přepínám." Signál na družicovém kanále byl jasný jako na komerční stanici FM. Radiotelegrafista zdusil cigaretu a zapnul svou hlavovou soupravu.

"NŮŽ, tady PROMĚNNÁ, váš signál je jasný a čistý. Jsme připraveni k příjmu, přepínám." Za ním Clark ze své otáčecí židle pohlédl na mapu.

"Jsme u cíle RENO a hádejte co - vidíme dvoumotorové letadlo s nějakými lidmi, jak do něj nakládají kartónové krabice. Přepínám."

Clark se otočil a překvapeně pohlédl na rádio. To je jejich operační rozvědka tak dobrá?

"Přečtete číslo na ocasním kormidle, přepínám?"

"Ne, úhel je špatný. Ale bude vzlétat rovnou před námi. Jsme přesně v plánovaném postavení. Teď tu nejsou žádné zabezpečovací prostředky."

"Sakra," poznamenal jeden z lidí z operačního oddělení. Zvedl přenosnou vysílačku. "Tady PROMĚNNÁ. RENO hlásí ptáčka v hnízdě, čas nula-tři-jedna-šest Zulu... Rozumím. Dám vědět. Konec." Otočil se ke svému společníkovi.

"Prostředky na zemi jsou v pohotovosti plus hodina."
"To bude krásně stačit," mínil ten druhý.

Ramírez s Chavezem pozorovali letadlo dalekohledy; dva muži zatím dokončili nakládání krabic do letadla. Oba vojáci došli k závěru, že to je Piper Cheyenne, středně velké soukromé letadlo se slušným doletem, podle toho, jak je zatíženo a jaký je profil letu. Místní dílny je mohly vybavit přídavnými nádržemi, které prodloužily původní dolet, daný jejich konstrukcí. Náklad, přepravovaný pašeráky drog do Ameriky, měl sotva co dělat s nějakou vahou, případně - kromě marihuany - s objemem. Omezujícím faktorem byly peníze. Jediné letadlo mohlo nést dost čistého kokainu, a to i ve velkoobchodní ceně, aby úplně odčerpalo hotovost většiny federálních rezervových bank.
Piloti si potřásli rukama s posádkou na zemi a nastoupili do letadla; tohle skrytým pozorovatelům připadalo stejné jako běžný odlet kteréhokoliv letadla. Motory se začaly otáčet a jejich řev se nesl přes otevřený terén k záškodníkům.
"Ježíši," poznamenal zamyšleně seržant Vega. "Mohl bych ho vykouřit rovnou odsud. Kruci." Jeho zbraň byla samozřejmě zajištěna.
"To by nám mohlo trochu moc zpestřit život," poznamenal Chavez. "Jo, to jde dohromady, Oso. Ti hoši, co to zabezpečují, byli všichni kolem letadla. Teď se rozcházejí." Chopil se rádia. "Kapitáne..."
"Vidím. A bacha, kdybychom museli odtud."
Piper pojížděl na konec dráhy; pohyboval se jako raněný pták, poskakoval a pohupoval se na tlumičích podvozku. Dráha byla osvětlena jen několika malými světlicemi, daleko menším počtem světel, než se obvykle používá k označení opravdové dráhy. Všem, kteří přihlíželi, to připadalo nebezpečné. Chavez si náhle uvědomil, že kdyby letadlo při startu spadlo, pár členů družstva by to odskákalo...
Nos letadla se sklonil, když pilot otevřel naplno plyn, pak výkon snížil, aby se ujistil, že motory přitom nevysadí. Když shledal vše v pořádku, výkon opět stoupl, letadlo uvolnilo brzdy a dalo se do pohybu. Chavez si opřel dalekohled a díval se. S těžkým nákladem paliva letadlo minulo stromy po jeho pravé ruce o pouhých dvacet metrů. Ten pilot tedy ale byl šílený odvážlivec. Tohle označení, které mu vytanulo na mysli, vypadalo jako docela případné.
"Právě odstartoval. Je to Piper Cheyenne." Ramírezův hlas přečetl číslo na ocasním kormidle. Bylo to americké registrační číslo. "Kurs přibližně tři-tři-nula." A ten směřoval na Yucatanský průliv mezi Kubou a Mexikem. Spojař si udělal příslušné poznámky. "Co mi můžete říct o RENU?"
"Napočítal jsem šest lidí. Čtyři mají pušky, u ostatních nevím. Jeden pickup a bouda, tak, jak je to na snímcích z družice. Nákladní automobil teď odjíždí, a myslím - jo, zhasínají dráhová světla. Používají světlice, jenom je zasypou hlínou. Zůstaňte připraveni, teď sem přijíždí nákladní auto."
Po Ramírezově levici měl Vega svůj kulomet na dvojnožce a v mířidlech sledoval nákladní pickup, ujíždějící po východní straně startovací dráhy. Každých několik desítek metrů zastavil, vyskočil z něj člověk a lopatou nahrnoval hlínu na prskající světlice.
"Natáhnout tak ruku, natáhnout tak ruku a na některého si sáhnout...," mumlal Julio.
"Jen klid, Oso," varoval Ding.
"Nojo, to nic." Vegův palec spočíval na páčce - dosud v poloze "zajištěno" - a jeho prst byl na lučíku, ne na spoušti.
Světlice jedna po druhé zhasínaly. Nákladní automobil se nakrátko octl sto padesát metrů od obou vojáků, ale nepřibližoval se k nim přímo. Byli prostě jen náhodou v místě, kolem kterého automobil musel projet. Vegův kulomet mířil na automobil ještě dlouho poté, co se stočil pryč. Když opět opřel pažbu o zem, otočil se ke svému společníkovi.

"Ale, kurva!" zašeptal s hraným zklamáním.

Chavez musel potlačit smích. Jestlipak to není sranda, říkal si. Jsou tady na nepřátelském území, naložení jak nějací zasraní mezci, a hrají si úplně stejně jako děti na Štědrý večer, když vykukují za rohem. Hra je smrtelně vážná, to všichni věděli, ale forma, kterou na sebe vzala, byla málem k smíchu. Věděli také, že se to může v okamžiku změnit. Když se kulometem míří na dva lidi v nákladním automobilu, tak na tom přece není nic srandovního. Co?

Chavez opět zapnul svůj infradalekohled. Na vzdáleném konci rozjezdové dráhy si lidé zapalovali cigarety. Nezřetelné obrazy na jeho displeji bíle vzplály tepelnou energií. To jim znemožní vidět potmě, jak Ding věděl. Ze způsobu, jakým se pohybovali, poznal, že se jen tak poflakují z místa na místo. Práce pro ten den - vlastně noc - byla skončena. Nákladní automobil odjel a zanechal zde dva lidi. Ti, jak se zdálo, měli dráhu zajišťovat. Jen dva, a v noci kouří. Ať si byli ozbrojeni, nebo ne - zdálo se, že mají AK-47 nebo něco hodně podobného - nebyli vážnými protivníky.

"Co myslíš, že kouří?" zeptal se Vega.

"O tom jsem neuvažoval," přiznal bručivě Chavez. "Nemyslíš snad, že jsou tak pitomí?"

"Tady nemáme co do činění s vojákama, člověče. Mohli jsme ty hajzly udělat úplně klidánko. Možná deset vteřin palby."

"Ještě si musíme dávat bacha," zašeptal Chavez v odpověď.

"Jasně," souhlasil Vega. "Tak se člověk udrží navrchu."

"NůŽ, tady Šestka," ozval se rádiem Ramírez. "Stáhněte se zpátky na shromaždiště."

"Tak jdi. Já tě budu krýt," řekl Chavez Vegovi.

Julio vstal a hodil si zbraň přes rameno. Přitom se ozvalo slaboučké, ale nepříjemné cinknutí kovových součástí - pás s náboji, říkal si Ding. Na to bude potřeba pamatovat. Než se hnul, vyčkával několik minut na místě.

Shromaždiště byl zvlášť vysoký strom nedaleko potoka. Na Oliverovo naléhání si lidé opět naplnili polní láhve. Ukázalo se, že jeden z mužů si poranil obličej o nízkou větev, a to si vyžádalo zdravotníkovu péči; jinak bylo družstvo v pořádku. Utáboří se pět set metrů od letiště a dva lidé zůstanou jako pozorovatelé - na místě, které si Chavez vybral pro sebe - kde budou nepřetržitě čtyřiadvacet hodin. První hlídku držel Ding, opět společně s Vegou, a při rozednění je vystřídají Guerra ještě s jedním, ozbrojeným MP-5 s tlumičem. Na pozorovacím stanovišti bude vždy kulomet nebo voják ozbrojený granátometem pro případ, že by se protivník rozparádil. Kdyby mělo dojít k přestřelce, šlo o to ukončit ji co nejrychleji. Záškodníci moc nezmohli tam, kde šlo o tanky a těžké zbraně, ale američtí vojáci uvažují v kategoriích palebné síly, která koneckonců byla z větší části americkým vynálezem.

Chaveze ohromovalo, jak snadno se člověk vpraví zpátky do běžné, navyklé činnosti. Hodinu před rozedněním s Vegou prozkoumali ze své malé vyvýšeniny přistávací dráhu. Z obou mužů, kteří místo trvale zajišťovali, obcházel kolem jen jeden. Druhý seděl opřený zády o boudu, a stále ještě cosi pokuřoval. Ten, co obcházel, se nevzdaloval nijak daleko.

"Tak co se děje, Dingu?" zeptal se kapitán.

"Slyšel jsem vás přicházet, pane," řekl Chavez.

"Zakopnul jsem. Omlouvám se."

Chavez krátce vylíčil situaci. Ramírez zamířil svůj dalekohled na nepřítele, aby si vše obhlédl sám.

"Nezdá se, že by je místní policie nebo armáda nějak znepokojovaly," poznamenal kapitán.

"Jsou koupení?" zeptal se Vega.

"Ne, jenom je odradili, většinou. Takže pašeráci mají takového půl tuctu pravidelných letišť. Jako je tohleto zde. Nějakou chvilku se tu zdržíme." Okamžik ticha. "Když něco začne..."

"Hned vám zavoláme, pane," slíbil Vega.

"Nějací hadi - ukázali se?" zeptal se Ramírez.
"Díky bohu ne." Kapitánovy zuby se ve tmě zablýskly. Poplácal Chaveze po rameni a zmizel zpátky v houštinách.
"Co to má - jaký hadi?" zeptal se Vega.

Kapitána Winterse přímo mučila bolest ze zklamání, když přihlížel, jak Piper dosedl na zem. Tenhle byl už druhý v pořadí. Ten velký z minulé noci už byl pryč. Kam přesně s nimi odlétají, nevěděl. Možná, že na to velké pohřebiště v poušti. Další starý stroj s pístovým motorem - toho si sotva kdo povšimne. Na druhé straně, takovýhle Piper se dal docela snadno prodat.

Kulomet ráže .50 vypadal ve výši očí ještě působivěji, ačkoliv s postupujícím rozedníváním už reflektory ztrácely sílu. Tentokrát nepoužili trik se špionážním letadlem. Námořní pěchota však zacházela s pašeráky drog stejně hrubě jako dřív a jejich akce měla opět požadovaný účinek. Důstojník CIA, který operaci řídil, předtím pracoval pro DEA a rozdíl ve vyšetřovacích metodách se mu líbil. Oba piloti byli Kolumbijci, v rozporu s registračním číslem letadla. Navzdory jejich machismo, okázalé odvaze, stačil jediný pohled na Nicodemuse. Být statečný před kulkou, nebo i před psem, byla jedna věc: být statečný před živým masožravým plazem bylo něco docela jiného. Byli s nimi hotovi ani ne za hodinu a pak je odvedli před krotkého federálního okresního soudce.
"Kolik letadel se sem nedostane?" zeptal se Gunny Black, když je odvedli.
"Jak to myslíte, Gunny?"
"Já přece viděl tu stíhačku, ne, pane? Podle všeho tomu mamlasovi řek': "Poletíš tudy, nebo...!' A párkrát nás sem volali a pokaždý se ukázalo letadlo, že jo? Povídám, pane, pár lidem nejspíš asi ta rada nestačila, a tak jim ten hoch ve stíhačce ukázal, co znamená to ‚nebo'."
"Tohle vás nemusí zajímat, Gunny Blacku," zdůraznil důstojník CIA.
"Ale no tak teda ne. Tak či tak, u mne je to v pohodě, pane. Když jsem byl prvně ve Vietnamu, tak jsem viděl, jak smázli celý jedno družstvo, protože jeden z nich byl zkouřenej. Jednou jsem chyt' jednoho takovýho hajzla, co mýmu družstvu prodával drogy, někdy v roce 1975, a tomu hajzlovi moc nechybělo a utlouk' jsem ho k smrti. A málem jsem z toho měl průser."
Důstojník CIA přikyvoval, jako by ho tohle prohlášení překvapovalo. Nepřekvapovalo.
"Utajení, Gunny," opakoval.
"Rozkaz, pane." Seržant Gunny Black shromáždil své lidi a odebral se k čekajícímu vrtulníku.
Tohle je u operací "načerno" právě ta potíž, říkal si důstojník CIA, když se díval za odcházejícími vojáky námořní pěchoty. Člověk pro takovou operaci potřebuje dobré lidi, spolehlivé lidi, chytré lidi. Ale dobří, spolehliví a chytří lidé mají v hlavě mozek a mají představivost. A opravdu pro ně není nijak těžké dát si věci dohromady. A když už je toho pohromadě dost, "černé" operace začínají mít sklon k šednutí. Jako svítání, které právě přicházelo. Až na to, že světlo není vždycky zrovna to nejlepší.

Admirál Cutter se sešel s řediteli Moorem a Jacobsem v hale kancelářského křídla budovy a vzal je rovnou do Oválné pracovny. V kanceláři sekretářky měli službu agenti Connor a D'Agostinová a jen tak ze zvyku všechny tři zběžně prohlédli. Proti zvyklostem Bílého domu šli rovnou dovnitř za WRANGLEREM.
"Dobré odpoledne, pane prezidente," řekli jeden po druhém.
Prezident vstal od stolu a posadil se do starožitného křesla vedle krbu. Tam během "důvěrných" rozhovorů obvykle sedával. Prezident měl důvod toho litovat. Křeslo, v němž seděl, nebylo zdaleka tak pohodlné jako to, které měl za svým stolem a které bylo zhotoveno na zakázku, a jeho záda to pociťovala; ale i prezidenti musí hrát podle pravidel, která od nich ostatní očekávají.

"Předpokládám, že jde o zprávu o tom, jak jdou věci kupředu. Chcete začít vy, pane soudce?"

"DIVADELNÍ LOĎ je v chodu. Měli jsme vlastně velké štěstí. Hned jak jsme dostali náš tým na místo, narazili na letadlo, které právě odlétalo." Moore každého z nich obdařil úsměvem. "Všechno vyšlo přesně podle plánu. Oba pašeráci jsou ve federální věznici. To bylo samozřejmě čiré štěstí. Nemůžeme čekat, že se to bude stávat nějak moc často, ale zajistili jsme devadesát kilogramů kokainu, a to je za jednu noc krásný výsledek. Všechna čtyři družstva jsou na zemi a na místě. Zpozorováno nebylo ani jedno."

"Jak to vypadá s družicí?"

"Ještě se kalibrují její součásti. Je to samozřejmě hlavně otázka počítače. Ta věc, pro kterou plánujeme použití Rhyolitu, bude trvat ještě tak týden. Jak víte, tenhle prvek plánu byl sestaven dost pozdě, a zatím to hrajeme zpaměti, bez not. Problém, pokud to tak mohu nazvat, je sestavení softwaru, a potřebují ještě pár dní."

"Co Kapitol?"

"Dnes odpoledne," odpověděl Moore. "Nečekám, že by nastaly nějaké potíže."

"To jste už jednou říkal," poznamenal Cutter.

Moore se otočil a unaveně se na něj zahleděl. "Položili jsme slušné základy. Nevyhlašuji SANO nijak často a ještě nikdy jsem neměl žádné potíže, když jsem to udělal."

"Z té strany nečekám žádný aktivní odpor "Jime," souhlasil prezident. "Já jsem nějaké základy položil také. Emile, vy ale dnes nějak moc málo mluvíte."

"Tu část operace jsme prošli, pane prezidente. Žádné zvláštní právnické zápletky tu nejsou, protože k téhle věci vlastně žádný zákon není. Ústava vám zaručuje plné moci k použití vojenské síly na ochranu naší národní bezpečnosti, jakmile se potvrdí - to potvrdíte samozřejmě vy - že naše bezpečnost je ohrožena. Precedenty se dají najít až do časů, kdy byl prezidentem Jefferson. Politická hlediska jsou něco jiného, ale to se mě vlastně netýká. V každém případě FBI rozkryla něco, co vypadá jako významná akce na praní špinavých peněz, a my jsme připraveni pustit se do toho."

"Jak významná?" zeptal se admirál Cutter a popudil tím prezidenta, který chtěl položit tutéž otázku.

"Můžeme identifikovat celkem pět set osmdesát osm milionů dolarů z drog, uložených ve dvaadvaceti různých bankách od Lichtenštejnska až po Kalifornii, investovaných do celé řady transakcí s nemovitostmi, z nichž se všechny uskutečnily zde na území Spojených států. Nasadili jsme na to celý tým, který na tom pracuje už celý týden nepřetržitě ve dne v noci."

"Kolik?" zeptal se prezident; tentokrát to stihl první. Nebyl v místnosti jediný, kdo chtěl tu sumu slyšet ještě jednou.

"Skoro šest set milionů," opakoval ředitel FBI. "Přede dvěma dny to bylo akorát něco nad tamtou částkou, ale ve středu byl převeden velký balík fondů - vypadá to na běžný převod, příslušné účty ovšem sledujeme."

"A co budete dělat?"

"Dnes večer budeme mít ke všem účtům kompletní dokumentaci. Od zítřka právní přidělenci na všech našich velvyslanectvích v zahraničí a divize zabývající se našimi domácími bankami účty zmrazí a..."

"Budou Švýcarsko a Evropa spolupracovat?" přerušil ho Cutter.

"Ano, budou. Ty pověsti o číslovaných účtech jsou přehnané, jak už před pár lety zjistil prezident Marcos. Když prokážeme, že vklady pocházejí z operací souvisících s kriminalitou, příslušná vláda fondy zmrazí. Ve Švýcarsku například peníze připadnou státní - kantonální - vládě k použití doma. Vedle morálního hlediska je tu i jejich prostý vlastní zájem, a my máme v téhle věci uzavřené smlouvy. Švýcarskému hospodářství, například, sotva uškodí, když ty peníze zůstanou ve Švýcarsku, ne? Když se nám to podaří, a mám veškeré důvody se domnívat, že ano, celková čistá ztráta Kartelu bude řádově jedna miliarda dolarů. Tahle suma je z mé strany jen odhad. Zahrnuje ztrátu vlastního

akciového kapitálu i očekávaného zisku z obratu. Na druhé straně je těch pět-osmdesát-osm zaručené číslo. Říkáme tomu operace TARPON. Pokud jde o naši zemi, máme zákon zcela na své straně a při bližším pohledu bude pro každého těžké vůbec kdy fondy uvolnit. V zahraničí jsou právní otázky trochu mlhavější, ale myslím, že můžeme očekávat slušnou spolupráci. Evropské vlády začínají pociťovat své vlastní problémy s drogami a mají způsoby, jak právní otázky řešit více... myslím, že to slovo je ‚pragmaticky'," domluvil Jacobs s úsměvem. "Předpokládám, že budete chtít, aby to oznámil ministr spravedlnosti."

Zajiskření v prezidentových očích mohl člověk přímo vidět. Tiskové prohlášení bude vydáno tiskovým střediskem Bílého domu. Samozřejmě, že pověří ministerstvo spravedlnosti, aby to vyřídilo, ale provede se to v Bílém domě, aby to před novináři dostalo ty pravé obrátky. Dobrý den, dámy a pánové. Právě jsem prezidenta informoval o tom, že jsme dosáhli významného průlomu v pokračující válce proti...

"Jak moc je to poškodí?" zeptal se prezident.

"Pane, to, kolik peněz přesně mají, bylo pro nás vždycky předmětem dohadů. Na celé té záležitosti je doopravdy zajímavé to, že ta operace praní peněz může opravdu mít za účel ty peníze legalizovat, jakmile se dostanou do Kolumbie. Dá se to tvrdit jen obtížně, ale zdá se, že se Kartel pokouší najít ne tak otevřeně zločinný způsob, jak infiltrovat své vlastní národní hospodářství. Protože to není bezpodmínečně nutné z hlediska hospodářství, předpokládaný cíl operace bude zřejmě politický. Abych odpověděl na vaši otázku, finanční ztráta je postihne hodně silně, ale v žádném případě je nezničí. Politické důsledky však mohou být jakousi prémií, jejíž rozsah ještě nemůžeme vyhodnotit."

"Miliarda dolarů..." řekl prezident. "To budete opravdu mít Kolumbijcům o čem vyprávět, co?"

"Neřekl bych, že je to nepotěší. Politické otřesy, které jim Kartel působí, je hodně znepokojují."

"Neznepokojují je tak, aby něco dělali," poznamenal Cutter.

Jacobsovi se to vůbec nelíbilo. "Admirále, jejich ministr spravedlnosti je mým přítelem. Cestuje s ochrankou, která je dvakrát početnější než prezidentova, a musí si poradit s takovým ohrožením, při kterém by se většina lidí krčila, když někde jen vystřelí auto do výfuku. Kolumbie se snaží, co může, zavést pravou demokracii v oblasti, kde jsou demokracie hodně vzácné - což je z historického hlediska náhodou naše chyba, pokud jste na to zapomněl - a čekáte, že udělají - co? S těmi mizernými institucemi, co mají, mají snad udělat to, co udělali Argentinci? Proboha, FBI i DEA dohromady nemají dost lidí, aby šli po všech těch drogových spolcích, o kterých víme už teď, a to máme tisíckrát víc zdrojů. Tak co ksakru čekáte, že udělají - že snad zase zavedou fašismus, aby pochytali překupníky drog jen proto, že se to hodí nám? To jsme očekávali, a taky jsme se toho za posledních sto let dočkali, a podívejte se, kam nás to dovedlo!" A tenhle šašek má být odborník na Jižní Ameriku, to Jacobs nevyslovil nahlas. Kdo to říká? Vsadím se, že by sis neporadil ani s člunem!

Za tím vším vězí to, uvědomil si soudce Moore, že Emilovi se celá ta operace nelíbí, ne? Na druhé straně to Cuttera pěkně vrazilo do křesla. Jacobs, malý postavou, měl v sobě důstojnost a morální autoritu, která se dala měřit v megatunách.

"Cosi se nám pokoušíte sdělit, Emile," poznamenal lehce prezident. "Tak ven s tím."

"Skoncujte s celou tou operací," řekl ředitel FBI. "Zastavte ji, než věci dojdou příliš daleko. Dejte mi lidi, které potřebuji, a já zde doma zavedu víc práva, zcela v rámci zákonů, než vůbec kdy dokážeme s celým tím nesmyslem s tou tajnou operací. TARPON je toho důkazem. Čistě policejní práce, a bude to ten největší úspěch, kterého jsme kdy dosáhli."

"K čemuž došlo jen proto, že nějaký kapitán Pobřežní stráže trochu vybočil z mezí," poznamenal soudce Moore. "Kdyby býval ten pobřežák sám neporušil pravidla, ten váš případ by vypadal jako obyčejné pirátství a vražda. Tuhle část jste vynechal, Emile."

"Není to poprvé, co se něco takového stalo, a rozdíl je v tom, Arthure, že to nenaplánoval někdo ve Washingtonu."

"Tomu kapitánovi se ale nestane nic, doufám?" zeptal se prezident.

"Ne, pane. To už je zařízeno," ujistil ho Jacobs.

"Dobrá. Ať to zůstane při tom. Emile, respektuji váš názor," řekl prezident, "ale musíme zkusit něco jiného. Nemohu přijít do Kongresu s požadavkem na fondy, abychom zdvojnásobili počet lidí v FBI nebo DEA. To přece víte."

Ani jste se o to nepokusil, chtělo se Jacobsovi říci. Místo toho přikývl na znamení, že se podrobuje.

"A měl jsem za to, že pro tuhle operaci máme váš souhlas."

"Máte, pane prezidente." Jak jen jsem se do tohohle zamotal? tázal se Jacobs sám sebe. Tahle cesta, jako tolik jiných, byla dlážděna dobrými úmysly. To, co dělali, nebylo zcela protiprávní; ve stejném smyslu skákání se zpožděným otevřením padáku také nebylo nijak nebezpečné - dokud šlo všechno podle plánu.

"A kdy letíte do Bogoty?"

"Příští týden, pane. Poslal jsem kurýrem dopis právnímu přidělenci a ten ho osobně doručí ministru spravedlnosti. To setkání bude dobře kryté."

"Dobrá. Ale dávejte pozor, Emile. Potřebuji vás. A zvlášť potřebuji vaše rady," řekl prezident laskavě. "I když se jimi vždycky neřídím."

Prezident musí být mistr světa v tom, jak lidi usadit, říkal si Moore. Ale Emil Jacobs byl částí toho všeho. Byl hráčem týmu už od doby, kdy nastoupil do úřadu státního zástupce v Chicagu před - no, už před celými těmi třiceti lety.

"Ještě něco?"

"Jacka Ryana jsem ustanovil úřadujícím náměstkem pro zpravodajskou činnost," řekl Moore. "James ho doporučil a já myslím, že je k té práci připraven."

"Bude prověřen pro operaci DIVADELNÍ LOĎ?" zeptal se Cutter okamžitě.

"Tolik zase připraven není, co, Arthure?" mínil prezident.

"Ne, pane, váš příkaz zněl, aby se to udrželo v naprosté tajnosti."

"Něco nového s Greerem?"

"Nevypadá to dobře, pane prezidente," odpověděl Moore.

"Sakra práce. Budu muset příští týden zajít do Bethesdy, aby se mi podívali na tlak. Stavím se tam za ním."

"To bude od vás moc laskavé, pane."

Všichni se snaží být vstřícní, div se nepřerazí, uvědomoval si Ryan. V téhle kanceláři se cítil jako vetřelec, ale Nancy Cummingsová - sekretářka náměstka pro zpravodajskou činnost už z dob dávno před tím, než sem přišel Greer - s ním nejednala jako se samozvancem a ochranka, na kterou teď měl nárok, ho oslovovala "pane", i když dva z jejích členů byli starší než on. Moc dobré bylo, jak si uvědomil, teprve když mu to kdosi sdělil, že má také nárok na služebního šoféra. Účelem jednoduše bylo to, že šofér byl bezpečnostní důstojník s automatickou pistolí Beretta, model 92F, v pouzdře pod levým podpažím - pod přístrojovou deskou bylo něco působivějšího - ale pro Ryana to znamenalo, že už nebude muset těch osmapadesát minut řídit sám. Od nynějška bude jedním z těch Důležitých, kteří sedí uvelebeni vzadu v automobilu, ujíždějícím nedovolenou rychlostí, a mluví přitom do zakrytého telefonu nebo pročítají Důležité Dokumenty nebo, což je pravděpodobnější, čtou cestou do práce noviny. Služební auto bude parkovat v podzemní garáži CIA, na vyhrazeném místě nedaleko služebního výtahu, který ho rychle vyveze do sedmého poschodí, aniž bude muset procházet obvyklou bezpečnostní procedurou u brány, což byla

taková zatracená otrava. Bude jíst v jídelně pro vysoké úředníky, s nábytkem z mahagonového dřeva a s diskrétně elegantním stříbrným nádobím.

Zvýšení platu bylo také působivé, nebo by aspoň bylo, kdyby se vyrovnalo tomu, kolik jeho žena Cathy dostávala za svou chirurgickou praxi, kterou provozovala vedle své činnosti mimořádné profesorky v nemocnici Johnse Hopkinse. Ale ani jediný vládní plat - dokonce ani prezidentský ne - se nevyrovnal tomu, kolik si vydělal dobrý chirurg. Ryan měl také hodnost odpovídající hodnosti tříhvězdičkového generála nebo admirála, i když jeho postavení bylo označeno pouze "úřadující".

Jeho prvním úkolem toho dne, když za sebou zavřel dveře kanceláře, bylo otevřít sejf náměstka pro zpravodajskou činnost. Nebylo v něm nic. Ryan si uložil do paměti kombinaci a zaznamenal, že kombinace pro náměstka pro řízení operačního oddělení byla naškrábána na stejném listu papíru. Jeho kancelář měla ony nejcennější vymoženosti vládní služby - soukromou koupelnu; kvalitní televizi, v níž mohl sledovat satelitní vysílání, aniž musel chodit do zvláštní místnosti v novém severním křídle budovy; zakrytý počítačový terminál, s jehož pomocí může komunikovat s ostatními kancelářemi, když si to bude přát - na klávesách ležel prach; Greer ho skoro nikdy nepoužíval. A hlavně - bylo tu místo. Mohl vstát a přecházet sem a tam, kdyby se mu zachtělo. Jeho funkce mu umožňovala neomezený přístup k řediteli. Když byl ředitel pryč - a i kdyby nebyl - mohl Ryan zavolat do Bílého domu a požádat o okamžité setkání s prezidentem. Bude se muset dostat přes vedoucího pracovního štábu - obejít Cuttera, kdyby to považoval za nutné - ale kdyby Ryan nyní řekl: "Musím k prezidentovi, hned teď!", také by se k němu dostal, hned teď. Samozřejmě by pro to musel mít moc dobrý důvod.

Jack seděl v křesle s vysokým opěradlem, čelem od velkých oken, a uvědomoval si, že se sem tedy dopracoval. Dotáhl to tak daleko, jak jen kdy mohl doufat, že to u CIA dotáhne. Ještě mu není ani čtyřicet. Své peníze si vydělal makléřstvím - a ty peníze dosud narůstaly; plat z CIA potřeboval asi tolik jako třetí botu - dostal doktorát, sepsal své knihy, nějakou dobu přednášel historii, založil si novou a zajímavou kariéru a vypracoval se na vrchol. A ještě mu není ani čtyřicet. Byl by si dovolil mírný, spokojený úsměv, nebýt člověka, jenž mu byl druhým otcem a jenž nyní v Námořním lékařském středisku v Bethesdě pomalu a bolestivě umírá smrtí, která jeho usadila do tohoto křesla, do téhle kanceláře, do tohoto postavení.

Nestojí to za to. K čertu, nestojí to za to, říkal si Jack. Přišel o rodiče při havárii letadla v Chicagu a měl v paměti náhlou, svíravou bolest, úder, který ho zasáhl jako rána pěstí. Ale přišlo to milosrdně rychle. Tenkrát si to neuvědomoval, až teď. Ryan si umínil, že bude admirála Greera navštěvovat třikrát týdně, a viděl, jak se jeho tělo scvrkává, stahuje do sebe jako vadnoucí, umírající rostlina, viděl, jak se v jeho důstojném obličeji člověka statečně bojujícího v bitvě, o níž věděl, že je marná, prohlubují rýhy bolesti. Byl ušetřen té kruté zkoušky, že by byl musel přihlížet tomu, jak jeho rodiče odcházejí pomalu, ale Greer se mu stal novým otcem a Ryan nyní vůči svému náhradnímu otci plnil svou synovskou povinnost. Teď chápal, proč si jeho žena zvolila oční chirurgii. Byla to těžká, technicky náročná práce, při níž zakolísání mohlo způsobit slepotu, ale Cathy se nemusela dívat, jak lidé umírají. Co mohlo být těžšího než tohle - Ryan však odpověď znal. Viděl svou dceru vznášet se blízko smrti, a zachránily ji jen náhoda a několik dobrých chirurgů.

Kde berou tu odvahu? uvažoval Jack. Bojovat proti lidem byla jedna věc. To Ryan už dělal. Ale bojovat proti samotné Smrti, vědět, že nakonec stejně musí prohrát, přesto však bojovat dál. Takový je charakter lékařské profese.

Panebože, ty ale máš dneska ráno morbidní představy.

Co by řekl admirál?

Řekl by, aby ses pustil do té zatracené práce.

Život vyžadoval, aby se pokračovalo dál, dál v úsilí udělat všechno, co

člověk dokáže udělat, zlepšit svět. Ovšem, připustil Jack, CIA může leckomu připadat jako to nejpodivnější místo, kde se to dá dělat, nikoli však Ryanovi, který tu už vykonal všelijakou podivnou, nicméně však užitečnou práci.

Zaujala ho jakási vůně. Otočil se a viděl, že kávovar na taburetu je zapnutý. To musela udělat Nancy, uvědomil si. Ale hrnečky admirála Greera byly pryč a na stříbrném podnosu sedělo pár "podnikových" šálků s logem CIA. V tom okamžiku se ozvalo zaklepání na dveře. Objevila se Nancyina hlava.

"Za dvě minuty vám začíná schůzka s vedením oddělení, doktore Ryane."

"Díky, paní Cummingsová. Kdo dělal kávu?" zeptal se Jack.

"Dneska ráno volal admirál. Povídal, že první den ji budete potřebovat."

"Hm. Poděkuji mu, až tam večer půjdu."

"Zdálo se, že je mu dnes ráno líp," řekla Nancy s nadějí v hlase.

"Doufejme, že máte pravdu."

Vedoucí oddělení se objevili přesně podle časového rozvrhu. Nalil šálek kávy sobě, nabídl svým hostům a za minutu už pracoval. První ranní hlášení se jako vždycky týkalo Sovětského svazu, po něm následovala další, tak, jak zájmy CIA obcházely zeměkouli. Jack se těchto hlášení účastnil už celá léta, byla součástí jeho pravidelné práce, ale nyní byl člověkem za pracovním stolem. Věděl, jak se tyto schůzky mají řídit, a zavedený model neporušil. Práce byla pořád práce. Admirál by to ani jinak nechtěl.

S prezidentovým posvěcením šly věci svižně kupředu. Spojení se zahraničím obstarávala jako vždycky Národní bezpečnostní služba, a nepříjemnosti působila jen časová pásma. Právním příděleńcům v řadě evropských zemí byla vyslána upozornění a v určenou dobu, nejprve v Bernu, začaly dálnopisy, přebírající signály z kódovaných družicových kanálů, chrlit papír. Ve zpravodajských střediscích na všech velvyslanectvích vzali operátoři na vědomí, že používané systémy jsou ty nejutajenější, které jsou k dispozici. První neboli registrační list připravil techniky na vlastní sekvenci šifry pro jedno použití, která se musela vyjmout z trezorů, v nichž byly šifrovací klíče.

U zvlášť citlivých sdělení - například takových, jež mohla doprovázet upozornění, že se schyluje k válce - nebyla běžná šifrovací zařízení dost bezpečná. O to se postaral špionážní okruh Walker-Whitworth. Tato odhalení si vynutila rychlou a radikální změnu v americké kódovací praxi. Každé velvyslanectví mělo speciální trezor - vlastně trezor v dalším, ještě větším trezoru - jenž obsahoval řadu na pohled obyčejných kazet. Každá byla uzavřena v průhledné, avšak barevně kódované smršťovací fólii. Na každé byla dvě čísla. Jedno číslo - v tomto případě 342 - bylo základní registrační číslo kazety. Druhé - na velvyslanectví v Bernu to bylo 68 - označovalo jednotlivou kazetu v sérii 342. V případě, že by se zjistilo, že plastikový obal na kterékoli kazetě kdekoliv na světě praskl, byl poškrábán, nebo dokonce jen nějak pokroucen, všechny kazety s oním číslem série by se okamžitě spálily na základě předpokladu, že příslušná kazeta byla možná zneužita.

Teď tedy operátor vyňal kazetu z pouzdra, zkontroloval číslo a vedoucí směny ověřil, že kazeta má příslušné číslo: "Číslo zní tři-čtyři-dva."

"Souhlasí," potvrdil vedoucí směny. "Tři-čtyři-dva."

"Otvírám kazetu," řekl technik a vrtěl hlavou nad absurdní slavnostností celé té věci.

Smršťovací obal se vyhodil do úplně obyčejné hranaté nádoby z umělé hmoty vedle stolu a technik zasunul kazetu do normálně vypadajícího, ale drahého přehrávače, elektronicky napojeného na jiný dálnopis tři metry odtud.

Technik upevnil originál tištěného výstupu do svorky na desce nad svým dálnopisem a začal psát.

Zpráva, na maticové kazetě číslo 342 již zakódovaná v ústředí Národní bezpečnostní služby ve Fort Meade ve státě Maryland, se znovu zašifrovala pro družicový přenos pomocí v současnosti používané maximálně utajené šifry ministerstva zahraničí, označené PRUH, ale i kdyby někdo měl pro čtení šifry

PRUH příslušný klíč, nedostal by nic víc než zprávu znějící DEERAMO WERAC KEWJRT, a tak dál, díky superšifře, zabudované do systému kazety. To by každého, kdo se domníval, že rozkryl americký komunikační systém, přinejmenším navztekalo. Docela určitě to navztekalo technika, který se musel s veškerým úsilím soustředit už na samotné psaní něčeho takového jako DEERAMO WERAC KEWJRT místo normálních slov, která dávají jakýs takýs smysl.

Každé písmeno prošlo přehrávačem, jenž vstupující písmeno zaznamenal, zpracoval ho jako číslo od 1 (A) do 26 (Z) a pak přidal číslo na kazetě. Tak, jestliže 1 (A) v původním textu odpovídalo jiné 1 (A) na kazetě, 1 se přidala k 1 a vznikla 2 (B) v otevřeném textu zprávy. Transpozice na kazetě byly naprosto náhodné; vznikly v počítači ve Fort Meade z atmosférických poruch rádiového vysílání. Byl to naprosto nerozluštitelný kódovací systém pod technickým označením "šifra pro jedno použití". Podle definice neexistoval žádný způsob, jak uspořádat nebo předpovědět náhodné chování. Dokud kazety nebyly "kompromitovány", nikdo tento šifrovací systém nedokázal rozkrýt. Jediným důvodem, proč tento systém, nazvaný STEPOVÁNÍ, nebyl používán při všech spojovacích operacích, bylo to, že bylo nepohodlné zhotovit, dopravit, zakódovat a sledovat tisíce kazet, které by byly zapotřebí; to však brzy bude snazší, až budou kazety nahrazeny formátem laserového disku. Profese rozkrývání šifer existovala už od alžbětinských dob, a tenhle technický vývoj hrozil tím, že z ní udělá něco tak zastaralého jako logaritmické pravítko.

Technik bušil do klávesnice, pokoušel se soustředit se a přitom potichu brumlal cosi o práci dlouho přesčas. Práci měl skončit už v šest a těšil se na večeři v pěkné malé restauraci pár bloků od velvyslanectví. Samozřejmě nesměl vidět otevřený text zprávy, vycházející ze stroje tři metry od něho, pravda však byla taková, že mu na ní čerta starého záleželo. Tuhle práci už dělal devět let a jediný důvod, proč u ní zůstával, byl, že nabízela možnost cestovat. Bern byl jeho třetím působištěm v zahraničí. Nebylo to nic zvláštního, třeba proti Bangkoku, ale bylo to zajímavější než domov jeho dětství v Ithace ve státě New York.

Zpráva měla sedmnáct tisíc písmen, což zhruba odpovídá dvěma a půl tisícům slov, říkal si technik. Proletěl zprávou, jak jen mohl nejrychleji.

"V pořádku?" zeptal se, když skončil. Poslední "slovo" bylo ERYTPESM.

"Jo," odpověděl právní přiděleneč.

"Vynikající." Technik vzal dálnopisný výstup, z něhož opisoval, a strčil ho do skartačního přístroje, sloužícího této šifrovací místnosti. Vylezl ven jako plátek těstoviny. Pak z přehrávače vyňal kazetu, a když mu vedoucí směny pokývl, odebral se do rohu místnosti. Tam, připevněn ke kabelu vedoucímu ze zdi - byla to vlastně spirálovitá přívodní telefonní šňůra - byl velký podkovovitý magnet. Přejel jím nad kazetou sem a tam, aby zničil magneticky zaznamenanou informaci zakódovanou na pásce uvnitř. Kazeta pak šla do pytle, který se spálí. O půlnoci jeden z příslušníků námořní pěchoty, kteří zde hlídali, a na něhož bude dohlížet někdo další, vynese pytel ke spalovací peci velvyslanectví, kde budou oba sledovat, jak denní dávka papírů a další důležitý odpad shoří na popel v plameni zemního plynu. Pan Bernardi dokončil prohlídku zprávy a vzhlédl.

"Kdyby tak moje sekretářka psala takhle rychle, Charlie. Napočítal jsem jen dvě - jen dvě! - chyby. Omlouvám se, že jsme vás tak zdrželi." Právní přiděleneč mu podal desetifrankovou bankovku. "Dejte si na mě pár piv."

"Díky, pane Bernardi."

Chuck Bernardi byl jeden z vysoce postavených agentů FBI, jehož hodnost ve státní službě odpovídala hodnosti brigádního generála pozemní armády Spojených států, v níž dávno a daleko sloužil jako důstojník pěchoty. Zde mu zbývaly ještě dva měsíce; potom půjde domů na ústředí FBI a možná bude pracovat jako speciální pověřený agent v nějakém středně velkém oddělení v terénu. Jeho specializací byla práce na ředitelství Úřadu pro potírání organizovaného zločinu - čímž se vysvětlovalo jeho zařazení zde ve Švýcarsku. Chuck Bernardi

byl odborník na sledování peněz gangů. Spousta takových peněz procházela švýcarským bankovním systémem. Jeho práce, napůl policejní, napůl diplomatická, ho přiváděla mezi všechny nejvyšší švýcarské policejní úředníky, s nimiž navázal úzké a přátelské pracovní vztahy. Místní policisté jsou bystří, odborně zdatní a zatraceně výkonní, říkal si. Tak třeba stará babička mohla ulicemi Bernu klidně chodit s nákupní taškou plnou bankovek, a cítit se v dokonalém bezpečí. A některé, říkal si s pousmáním, to pravděpodobně také dělaly.

Když Bernardi dorazil do své kanceláře, rozsvítil čtecí lampu a sáhl po doutníku. Ještě ani neoklepl první popel, když se opřel v křesle a zahleděl se do stropu.

"Do hajzlu!" Sáhl po telefonu a zavolal nejvyššího policejního úředníka, kterého znal.

"Tady je Chuck Bernardi. Mohl bych mluvit s doktorem Langem, prosím? Děkuji... Ahoj, Karle, tady je Chuck. Potřebuju za tebou zajít... hned teď, jestli to jde... je to moc důležité, Karle, fakt... U tebe v kanceláři by to bylo lepší... Ne, po telefonu ne, Karle, jestli proti tomu nic nemáš... Fajn, díky, kamaráde. Stojí to za to, věř mi. Jsem tam za patnáct minut."

Zavěsil. Pak zašel ke kopírce v kanceláři, zhotovil kopii dokumentu, podepsal se na list papíru, kam se zapisovali ti, kdo kopírku použili, a uvedl, kolik kopií udělal. Než odešel, originál uložil do svého osobního trezoru a kopii nacpal do kapsy kabátu. Karl možná bude naštvaný, že zmešká večeři, říkal si, ale nestávalo se každý den, aby někdo obohatil něčí národní hospodářství o dvě stě milionů dolarů. Švýcaři zmrazí účty. To znamenalo, že šest jejich bank si podle zákona ponechá všechny dosažené úroky a možná i jistinu, protože totožnost vlády, která má na fondy nárok, se nemusí nikdy zjistit, a tak bude švýcarská vláda "nucena" si fondy ponechat; ty budou nakonec předány kantonální vládě. A pak se lidé diví, proč že je Švýcarsko taková bohatá, mírumilovná a okouzlující zemička. Nejsou za tím jen lyžování a čokoláda.

Za hodinu mělo zprávu šest velvyslanectví, a jak slunce pokračovalo na své pouti nad zeměkoulí, zvláštní agenti FBI také navštěvovali přepychové úřední místnosti v řadě amerických komerčních bank, "poskytujících veškeré služby". Předávali identifikační čísla nebo názvy řady účtů, jejichž všechny značně vysoké fondy budou okamžitě zmrazený jednoduchým úkonem - tak, že se na ně podívá počítač. Ve všech případech se to provedlo v tichosti. Nesmí se to dostat ven, a důležitost utajení vysvětlili velmi důrazně - v Americe i jinde - významní vyšší vládní úředníci prezidentům bank, kteří ve všech případech ochotně spolupracovali. Nakonec, jejich peníze to přece nebyly. Téměř ve všech případech, jak se policejní úředníci dovídali, nebyly účty nijak pohyblivé, průměrně dvě nebo tři transakce měsíčně, a vždycky samozřejmě šlo o velké částky. Vklady se budou přijímat dál a jeden belgický úředník navrhl, že kdyby FBI měla informace o dalších takových podobných účtech, bylo by dovoleno provádět převody z jednoho sledovaného účtu na jiný - samozřejmě, pouze uvnitř téže země, jak Belgičan zdůraznil - aby se zabránilo tomu, že by vkladatelé mohli být varováni. Nakonec, řekl, drogy jsou společným nepřítelem všech civilizovaných lidí, a docela určitě všech policejních důstojníků. Tento návrh ředitel Jacobs okamžitě ratifikoval za souhlasu ministra spravedlnosti. Připojili se dokonce i Holanďané, přestože sama holandská vláda prodávala ve schválených obchodech drogy svým mladším opotřebovaným občanům. Vcelku to byl jasná ukázka kapitalismu v akci. Byly tu špinavé peníze, peníze, které nebyly řádně vydělány, a vláda takové peníze neschvalovala. Proto se jich zmocňovala pro své vlastní potřeby a určení, které schvalovala. Pokud šlo o banky, dodržování bankovního tajemství, k němuž se zavázaly přísahou, bylo v každém ohledu stejně posvátné jako ochrana totožnosti jejich vkladatelů.

Než v pátek skončily úřední hodiny, bylo všechno hotovo. Počítačové

systémy bank zůstaly v provozu. Lidé prosazující zákon v praxi měli celé dva dny navíc k tomu, aby dál sledovali cesty peněz. Kdyby narazili na nějaké další peníze, jež měly co do činění s účty, které již byly zabaveny, budou tyto účty také zmrazený, a v případě evropských bank konfiskovány. K prvnímu zásahu zde došlo v Lucembursku. Ačkoliv švýcarské banky byly mezinárodně uznávány jako nejdůvěryhodnější, pokud jde o zákony na ochranu bankovního tajemství, jediný skutečný rozdíl mezi bezpečností jejich operací a bezpečností ve většině ostatních evropských bank byl ten, že například Belgie není obklopena Alpami a že Švýcarskem neprotáhla cizí vojska v době tak nedávné jako jeho evropskými sousedy. Jinak byla bezpečnost bank stejná, a podle toho také bankéři, kteří nebyli Švýcaři, opovrhovali Alpami za to, že jejich švýcarským bratřím poskytují takovou náhodnou a neopodstatněnou obchodní výhodu. Ale v tomto případě byla mezinárodní spolupráce pravidlem. Do neděle večer bylo identifikováno dalších šest nových "špinavých" účtů a počítače dostaly pod zámek dalších sto třicet pět milionů dolarů.

Ve Washingtonu ředitel Jacobs, zástupce náměstka ředitele Murray, specialisté z Úřadu pro potírání organizovaného zločinu a z ministerstva spravedlnosti opustili své kanceláře a odebrali se na zaslouženou večeři v restaurantu Jockey Club. Za přihlížení ochranky si deset lidí dopřávalo vynikající jídlo na státní útraty. Nějaký náhodný reportér nebo někdo z instituce pro Veřejný zájem by možná měli námitky, ale tohle jídlo bylo skutečně a doopravdy zasloužené. Operace TARPON byl ten největší úspěch v Protidrogové válce. Na veřejnost se to dostane, jak se dohodli, do konce týdne.

"Pánové," řekl Dan Murray a povstal se svou... už si ani nevzpomínal, kolika číšemi Chablis již doprovodil tuhle večeři - rybu, jak jinak. "Na Pobřežní stráž Spojených států!"

Všichni sborem povstali se smíchem, který dopálil ostatní hosty restaurantu. "Na Pobřežní stráž Spojených států!" Škoda, poznamenal jeden z advokátů z ministerstva spravedlnosti, že neznají slova hymny Pobřežní stráže "Semper Paratus".

Oslava skončila kolem desáté večer. Ředitelova ochranka si vyměňovala pohledy. Emil alkohol moc dobře nesnášel a zítra ráno bude se svou kocovinou jako starý bručavý medvěd - ačkoliv se jim všem omluví, než se půjde na oběd.

"Do Bogoty poletíme v pátek odpoledne," sdělil jim uvnitř svatyně svého služebního automobilu, Oldsmobilu. "Naplánujte si to, ale letectvu neříkejte nic dřív než ve středu. Nechci, aby se něco kolem tohohle dostalo ven."

"Ano, pane," odpověděl vedoucí skupiny. Nijak se na to netěšil. Zvlášť ne teď. Pašeráci drog budou namíchnutí. Ale tahle návštěva je zastihne nepřipravené. Novinové zprávy budou říkat, že Jacobs zůstává v D.C., aby na případu pracoval, a tamty ani nenapadne, že by se objevil v Kolumbii. A utajení téhle věci bude přísné. On a jeho agenti budou trávit nějaký čas navíc na střelnici v Hooverově budově a budou vybrušovat své umění s automatickými pistolemi a samopaly. Nesmějí dopustit, aby se Emilovi něco stalo.

Moira se to dověděla v úterý ráno. Do té doby už také samozřejmě věděla všechno o operaci TARPON. Věděla, že cesta má být tajná, a nepochybovala o tom, že bude také nebezpečná. Juanovi to neřekne dřív než ve čtvrtek v noci. Musí si koneckonců dát pozor. Zbytek týdne strávila uvažováním o tom, jaký zvláštní dům to v Modrých horách má.

Už vůbec nevadilo, že uniformy měly barvu khaki místo maskovacích barev uniforem typu battledress. Mezi skvrnami od potu a jinou špínou měli nyní členové družstva přesně stejnou barvu jako zem, na níž se ukrývali. Všichni se jednou umyli v potoce, ze kterého brali vodu, ale žádný nepoužil mýdlo, aby mydliny, vůně nebo něco jiného na ně neupozornily někoho o kus dál po proudu.

Za těchto okolností mytí bez mýdla nebylo o nic lepší než políbit vlastní sestru. Nicméně je to ochladilo a pro Chaveze to byla ta nejradostnější vzpomínka. Po celých deset - co to je, deset? - nádherných minut se cítil dobře. Deset minut, a pak se potil znovu. Podnebí tu bylo pod psa, jednoho bezmračného odpoledne s teplotami skoro devětačtyřicet stupňů. Jestli tohle tady je nějaká zatracená džungle, tak proč ksakru neprší? ptal se sám sebe. Jedině dobré bylo, že se nemuseli moc pohybovat. Ti dva blbečci, co letiště hlídali, trávili většinu času spánkem a kouřením - pravděpodobně trávy, říkal si Chavez - a vůbec všeobecným blbnutím. Jednou ho vylekali, když začali střílet na plechovky, které rozestavili po dráze. To mohlo být nebezpečné, ale střelba nesměřovala proti pozorovacímu bodu a Chavez toho využil k tomu, aby si vyhodnotil střelecké umění protivníka. Stojí za hovno, sdělil okamžitě Vegovi. Teď se do toho pustili znovu. Postavili tři plechovky od fazolí - velké - snad sto metrů od boudy a pálili ostošest, od boku, jako ve filmu.

"Prokrista, to jsou hovada," poznamenal, zatímco je pozoroval dalekohledem.

"Ukaž." Vega je viděl, zrovna když jeden z nich srazil plechovku na třetí pokus. "Hergot, já bych tu věc trefil až odsud..."

"Špice, tady Šestka, co se to tam děje, doprdele?" zakvákalo to z rádia za okamžik. Odpověděl Vega:

"Šestko, tady Špice. Naši přátelé se tady zase baví střílením na cíl. Osa palby nesměřuje na nás, pane. Dělají díry do nějakých plechovek. To jejich střílení nestojí ani za hovno, kapitáne."

"Zajdu tam."

"Rozumím." Ding rádio položil na zem. "Kapitán sem jde. Myslím, že ho ten kravál znervózňuje."

"Ten si teda dělá starosti," poznamenal Vega.

"Za to důstojníky platěj, ne?"

Ramírez se objevil za tři minuty. Chavez mu chtěl nabídnout svůj dalekohled, ale kapitán si tentokrát přinesl svůj. Položil se na břicho a dalekohled si dal k očím právě včas, aby viděl, jak padla další plechovka.

"Oh."

"Dvě plechovky, dva plný zásobníky," vysvětloval Chavez. "Líbí se jim brát to jak při rokenrolu. Munice je tady asi levná."

Oba strážní dosud kouřili. Kapitán a seržant je pozorovali, jak se při střelbě smějí a žertují. Nejspíš, říkal si Ramírez, se nudí stejně jako my. Po odletu prvního letadla se tu na bodě RENO nedělo nic, a vojáci milují nudu stejně málo jako normální občané. Jeden z nich - bylo těžké rozeznat je jednoho od druhého, protože byli skoro stejně velcí a byli skoro stejně oblečeni - do svého AK-47 zasunul další zásobník a vypálil dávku deseti ran. Ke zbývající plechovce kráčely malé fontánky prachu, ale až k ní se nedostaly.

"Nevěděl jsem, že to bude tak snadný, pane," poznamenal Vega za mířidly svého kulometu. "To je teda spolek sráčů!"

"Když budete takhle uvažovat, Oso, tak z vás bude taky jeden takový," řekl Ramírez vážně.

"Rozumím, kapitáne, ale nemůžu nevidět to, co vidím."

Ramírez výtku změkčil úsměvem. "Asi máte pravdu."

Konečně padla i třetí plechovka. Průměr měli třicet nábojů na jeden cíl. Pak hlídky postrkovaly plechovky svými zbraněmi po dráze.

"Víte," pronesl Vega za okamžik, "ještě jsem neviděl, že by zbraně čistili." Pro členy družstva bylo čištění zbraní stejně běžnou činností, jako je ranní a večerní modlitba pro duchovní.

"Ty AK vydrží hodně; na to jsou dobré," zdůraznil Ramírez.

"Ano, pane."

Konečně to stráže také přestalo bavit. Jeden z nich šel pro plechovky; zatímco je sbíral, objevil se nákladní automobil. Skoro bez varování, konstatoval Chavez s překvapením. Vítr vál špatným směrem, ale i tak ho ani

nenapadlo, že by neměl alespoň minutu nebo dvě na to, aby byl varován. Tohle bude třeba si zapamatovat. V automobilu byli tři lidé, jeden z nich seděl vzadu. Řidič vystoupil a šel k oběma strážným. V příštím okamžiku ukazoval k zemi a ječel -slyšeli to na pět set metrů, ačkoliv nákladní automobil nezaslechli, a to bylo opravdu divné.

"O co tam jde?" zeptal se Vega.

Kapitán Ramírez se potichu zasmál. "PCT. Nasral se kvůli PCT."

"Cože?" zeptal se Vega.

"Poškození cizím tělesem. Stačí, když se jedna z těch nábojnic vcucne do motoru letadla, třeba do turbínového motoru, a rozcupuje ho to. Nojo - podívejte, už to sbírají."

Chavez zamířil svůj dalekohled zpátky na nákladní auto. "Vidím tam nějaký bedny, pane. Možná, že dneska v noci něco sebereme. Jak to, žádný kanystry s palivem - no jo! Kapitáne, když jsme tu byli minule, tak do letadla palivo nedávali, že ne?"

"Let začíná na normálním letišti něco přes třicet kilometrů odtud," vysvětloval Ramírez. "Možná, že palivo doplňovat nemusí... ale stejně je to divné."

"Možná mají sudy s palivem tam v boudě...?" uvažoval Vega.

Kapitán Ramírez cosi zabručel. Chtěl poslat pár lidí, aby oblast prozkoumali, ale rozkazy mu to nedovolovaly. Jejich jediný úkol při hlídkování spočíval v tom, že prohlédnou vnější obvod letiště, zda tam nejsou další hlídky. Nikdy se k volné ploše nepřiblížili na méně než čtyři sta metrů, a to ještě vždycky tak, že sledovali obě hlídky. Jeho operační rozkazy zněly, že nemají ani v nejmenším riskovat kontakt s protivníkem. Takže v oblasti neměli hlídkovat, i když by jim to o protivníkovi pověděl víc, než kolik toho věděli - mohlo jim to povědět věci, které by třeba potřebovali vědět. To je dobrá vojenská praxe, říkal si, a rozkaz nedělat to byl hloupý rozkaz, protože s tím bylo spojeno stejně velké, ne-li větší, riziko, než bylo to, kterému se měl vyhnout. Ale rozkaz je rozkaz. Ať ho sestavoval kdo chtěl, o vojenské činnosti toho moc nevěděl. Ramírez se s něčím takovým setkal poprvé, protože ani on nebyl ještě tak starý, aby pamatoval Vietnam.

"Budou tam celej den," řekl Chavez. Ukázalo se, že řidič nákladního automobilu je nutí počítat vystřílené nábojnice, a člověk ty zatracené krámy všechny hned tak nenajde. Vega pohlédl na hodinky.

"Slunce zapadá za dvě hodiny. Chce se někdo vsadit, že budeme mít dneska v noci práci? Mých sto pesos říká, že před dvaadvacátou hodinou tu máme letadlo."

"Žádné sázení," řekl Ramírez. "Ten velký u toho naklaďáku právě otevřel bedničku se světlicemi." Kapitán odešel. Čekal ho hovor rádiem.

V Corezalu uplynulo několik klidných dnů. Clark se právě vrátil z pozdního oběda v důstojnickém klubu ve Fort Amador - kupodivu, velitel panamské pozemní armády měl kancelář v téže budově; bylo to nanejvýš podivné, protože se v současné době netěšil u americké armády žádné zvláštní oblibě. Po obědě následovala krátká siesta. Místní zvyklosti, říkal si, mají něco do sebe. Zvlášť spánek během doby, kdy je největší horko. Chladný vzduch uvnitř skříňového automobilu - klimatizace měla za úkol chránit elektronické zařízení, hlavně před dusivým vlhkem - s ním při probuzení pořádně zacloumal; něco, co potřeboval.

Tým NŮŽ během první noci zabodoval; jedno letadlo. Dvě z ostatních družstev také zaznamenala zásahy, ale jedno z letadel se dostalo na místo určení, když deset minut po startu vysadil na F-15 ke všeobecné lítosti radar. Ale s něčím takovým se při operacích s tak malým množstvím prostředků muselo počítat. Dva na tři zase nebylo tak špatné, zvlášť když se uvážilo, že vyhlídky byly stejné jako před pouhým měsícem, kdy celníci byli rádi, když měli to štěstí, že dostali jedno letadlo za měsíc. Jedno z družstev však vyšlo

naprázdno. Jejich letiště vypadalo jako naprosto nečinné, navzdory poznatkům z průzkumu, které ještě před týdnem vypadaly hodně slibně. I tohle byla rizika operací v reálném světě.

"PROMĚNNÁ, tady NŮŽ, přepínám," ohlásil reproduktor bez úvodu.

"NŮŽ, tady PROMĚNNÁ. Slyšíme vás jasně a hlasitě. Jsme připraveni na příjem, přepínám."

"V bodě RENO je živo. Možné převzetí dnes v noci. Budeme vás informovat. Přepínám."

"Rozumím. Budeme zde na místě. Konec."

Jeden z lidí z operačního oddělení zvedl mikrofon, aby se spojil s dalším rádiovým kanálem.

"ORLI HNÍZDO, tady PROMĚNNÁ... Buďte na... rozumím. Zůstaneme na příjmu. Konec." Položil přístroj a otočil se. "Všechny zvednou. Stíhačka je v pořádku. Vypadá to, že prošel termín pro výměnu nějaké součástky nebo co. Už pracuje a letectvo se omlouvá."

"To bych sakra prosil," zavrčel člověk z operačního oddělení.

"Snad si vy hoši nemyslíte, že nějaká operace projde úplně hladce?" zeptal se Clark ze svého sedadla v koutě.

Ten starší, všiml si Clark, se chystal pronést něco sprostého, ale raději si to rozmyslel.

"Musí vědět, že se něco děje. Člověk jen nechce, aby to bylo moc vidět," vysvětloval Clark tomu druhému. Pak se opřel dozadu a zavřel oči. Může si klidně dopřát ještě kousek té siesty, říkal si. Noc by mohla být pěkně dlouhá.

Chavezovi se jeho přání splnilo hned po západu slunce. Začalo mírně pršet a mraky přicházející od západu slibovaly ještě silnější liják. Posádka na letišti rozestavila své světlice - o dost víc než minule - a brzy nato dorazilo letadlo.

Déšť zhoršoval viditelnost. Chavezovi se zdálo, že kdosi natahuje z boudy palivovou hadici. Možná, že tam uvnitř jsou nějaké sudy s palivem, a snad i ruční čerpadlo, ale jeho schopnost vidět na vzdálenost pěti set nebo šesti set metrů přicházela a ztrácela se s deštěm. Stalo se něco jiného. Nákladní automobil projel středem dráhy a řidič vyhodil nejméně deset dalších světlic, aby označil její osu. Letadlo odletělo dvacet minut po příletu, a Ramírez už byl u svého satelitního rádia.

"Máte číslo z ocasního kormidla?" otázala se PROMĚNNÁ.

"Ne," odpověděl kapitán. "Teď tu dost silně prší. Viditelnost stojí za starou belu. Ale odletěl ve dvacet-padesát jedna Lima, směr severo severozápad."

"Rozumím. Konec."

Ramírezovi se nelíbil účinek, který mohla snížená viditelnost mít na jeho jednotku. Vzal další dvojici vojáků dopředu na pozorovací bod, ale kdyby to byl neudělal, vůbec nic by se nestalo. Stráže se tentokrát zhasínáním světlic neobtěžovaly a nechaly je, aby je zhasil déšť. Nákladní automobil odjel krátce po odletu letadla a obě seřvané hlídky se stáhly do boudy, aby byly v suchu. Celkem vzato, snadnější to už ani být nemohlo.

Bronco se nudil také. Ne, že by mu bylo proti mysli to, co právě dělal, ale opravdu na tom nebylo nic, co by člověka vzrušovalo. A kromě toho, měl čtyři sestřely a potřeboval už jen jeden, aby byl eso. Pilot stíhačky byl přesvědčen, že akce by byla lepší s živými zajatci - ale, ksakru, zabíjet ty prevíty bylo... bylo v tom cosi, co přinášelo uspokojení, i když to nebylo nijak moc náročné. Létal s letounem, který byl zkonstruován k tomu, aby si to rozdával s nejlepšími stíhačkami, které Rusové dokázali vyrobit. Sundat dvoumotorového Beeche bylo asi tak těžké jako zajet si autem do důstojnického klubu na pár piv. Možná, že dneska v noci udělá něco jiného - ale co?

To mu dalo podnět k přemýšlení, zatímco kroužil severně od Yucatánského

průlivu, hned za E-2C, a samozřejmě mimo pravidelné letové trasy. Zpráva o kontaktu přišla zrovna v pravý čas. Stočil se na jih, aby se dostal na cíl, a to trvalo něco přes deset minut.

"Halalihou," hlásil na Hawkeye. "Vidím cíl."

Další dvoumotorový, a proto také další pašerák drog. Kapitán Winters se dosud zlobil kvůli minulé noci. Kdosi zapomněl zkontrolovat rozpis údržby jeho Eaglu, a ten zatracený bazmek určitě vysadil přesně v době, kterou uvedl výrobce, po pěti stech třech hodinách. Člověk jen zírá, jak to dokázali tak přesně určit. Člověk jen zírá, jak stíhačka za -sát milionů dolarů je najednou bradou vzhůru kvůli nějakému bazmeku za pět dolarů nebo diodě nebo čipu nebo co to kčertu bylo. Stálo to pět babek. Tohle věděl, protože mu to seržant řekl.

No, tak tady je. Dva motory, vypadá jako Beech King Air. Žádná světla, letí mnohem níž, než je jeho nejúspornější letová výška.

No fajn, pomyslel si Bronco; zpomalil let své stíhačky, pak ho ozářil radarem a poprvé se ohlásil rádiem.

Je to pašerák, to je hotovka. Udělal tu samou pitomost jako všichni ostatní, snížil výkon, vysunul klapky a pustil se dolů. Winters se v Donkey Kong ještě nikdy nedostal přes čtvrtou úroveň obtížnosti, ale sklepnout za těchhle okolností opravdové letadlo bylo o moc snazší než v tom automatu, a člověk ani nemusel nikam házet čtvrťák... ale je to nuda.

No fajn, tak zkusíme něco jiného.

Nechal letadlo, aby kleslo níž, a udržoval svou vlastní výšku i výkon, aby se dostal hodně před něj. Ještě se podíval, aby se přesvědčil, že má všechna provozní světla vypnuta, a pak strhl svého Eagla do prudké obrátky doleva. Tím se jeho radar pro řízení palby dostal na cíl, a to mu umožnilo vidět King Air na infračerveném snímači obrazu, který byl kabelem spojen s videorekordérem, stejně jako systémy jeho kulometů.

Myslíš, že ses mě zbavil, co...

A teď ta legrace. Dnešní noc je opravdu temná. Žádné hvězdy, žádný měsíc, ve výšce tří až čtyř tisíc metrů hustě zataženo. Eagle byl natřen na modrošedý vzorek, který se měl dobře slévat s oblohou, a v noci byl dokonce lepší než matně černá barva. Byl neviditelný. Posádka v Beechi si musí vykoukat oči, to věděl. Dívají se všude, jen ne přímo před sebe.

Letěli ve výšce necelých dvaceti metrů a kapitán Winters na svém displeji viděl, jak vzduch rozvířený jejich vrtulemi vyhazuje spršky vody z vln - skoro dvoumetrových, říkal si - něco přes půl druhého kilometru od něj. Přiblížil se rovnou zpředu, ve výšce třiceti metrů a rychlostí sto uzlů. Přesně jeden a půl kilometru od cíle znovu zapnul světla.

Dalo se to snadno předpovědět. Pilot Beeche viděl blížící se světla, jasná jako slunce, mířící zdánlivě přímo na něho, a instinktivně udělal to, co by udělal každý pilot. Prudce se stočil doprava a střemhlav dolů - přesně šestnáct metrů - a v přemetech se zřítil do moře. Pravděpodobně ani neměl čas uvědomit si, jakou udělal chybu, říkal si Bronco a pak se nahlas rozesmál, když prudce zatáhl za páku a stočil se, aby se na něj ještě naposledy podíval. Tak tohleto teda byla třída, říkal si kapitán Winters, když se vracel zpátky. Tohle se tedy lidem z FBI bude líbit. A nejlepší ze všeho - teď je eso. Člověk je nemusí kvůli tomu zrovna sestřelovat. Člověk je prostě potřebuje sundat.

13

Krvavý víkend

O pravdu není hezké nechávat ho čekat, říkala si ve středu odpoledne Moira v autě cestou domů. Co kdyby nemohl přijít? Co kdyby potřeboval zprávu o něco

dřív? Co kdyby měl na tenhle víkend něco důležitého v plánu? Co kdyby to nestihl?

Musí mu zavolat.

Paní Wolfeová sáhla do peněženky vedle sebe a hmatem hledala kousek hotelového dopisního papíru; ještě tam byl, v kapsičce zapnuté na zip, a zapsaná čísla jako by se jí propalovala do kůže. Musí mu zavolat.

V dopravě byl dnes zmatek. Na 14. Street Bridge komusi praskla pneumatika. Ruce na volantu z umělé hmoty se jí potily. Co kdyby to nestihl?

A co děti? Jsou dost staré, aby se o sebe postaraly samy, tady o nic nejde - jak jim ale vysvětlit, že matka na víkend odchází, aby - jak se to říká? Aby "si ji chlap položil". Jejich matku. Jak se zachovají? Nenapadlo ji, že její hrozné tajemství není žádným hrozným tajemstvím, ani pro její děti, ani pro její spolupracovníky, ani pro jejího šéfa, a byla by bývala ohromena, kdyby věděla, že jí všichni drží palce aby... aby si ji chlap položil. Moira Wolfeová zmeškala sexuální revoluci jen o rok či dva. Své panenství, plné strachu, naděje, vášně a očekávám, přinesla až do manželského lože a vždycky se domnívala, že její manžel udělal totéž. Musel, určitě, říkala si tehdy i později, protože poprvé všechno tak hrozně kazili. Ale za tři dny už na všechno, co patřilo k základům, přišli - síla mládí a lásky si dokázala poradit téměř se vším - a během následujících dvaadvaceti let se oba novomanželé stali skutečně jedinou osobou.

Prázdnota, která v jejím životě po ztrátě manžela zůstala, byla jako otevřená nehojící se rána. Jeho fotografie stála na nočním stolku; byla pořízena jen rok před jeho smrtí, když cosi dělal na plachetnici. Na snímku byl už nemladý muž, zakulacený v bocích, většina vlasů pryč, ale úsměv zůstal. Jak že to Juan říkal? Dívej se s láskou, a lásku dostaneš zpátky. Tak krásně řečeno, říkala si Moira.

Panebože. Co by tomu řekl Rich? Tuhle otázku si kladla nejednou. Vždycky, když před usnutím hleděla na fotografii. Vždycky, když hleděla na své děti, jak odcházejí z domu nebo jak se vracejí, a doufala, že nemají žádné podezření, a přitom jaksi podvědomě tušila, že to určitě vědí. Ale jakou měla volbu? Měla by nosit vdovský závoj - to byl zvyk, který bylo nejlíp nechat kdesi v daleké minulosti. Truchlila patřičně dlouho, ne? Plakala sama na lůžku, když se jí myslí mihla nějaká věta, plakala při výročích všech významných událostí, které za dvaadvacet let, během nichž se dva životy slijí do jednoho, nabyly pro oba důležitosti, a často i jen při pohledu na fotografii Riche na člunu, který měli celé roky, aby...

Co ode mě lidé čekají? ptala se sama sebe v náhlé úzkosti. Přece ještě mám svůj život. Přece ještě mám své potřeby...

Co by Rich řekl?

Neměl čas vůbec něco říci. Zemřel cestou do práce, dva měsíce po pravidelné prohlídce, kde mu řekli, že by měl shodit pár kilo, že má krevní tlak mírně nad normál, ale nic, nad čím by bylo třeba se nějak vážně znepokojovat, že hladina cholesterolu je na člověka po čtyřicítce úplně v pořádku a že má za rok přijít zas. Pak, v 7.39 ráno, jeho automobil jednoduše vyjel ze silnice, vrazil do svodidla a zastavil se. Policista, jen blok odtud, přijel a divil se, že řidič je dosud na svém sedadle, a vrtalo mu hlavou, jestli někdo může takhle brzy ráno řídit opilý; pak si uvědomil, že necítí puls. Zavolali sanitku; její posádka našla policistu, jak buší Richovi do hrudníku v podezření na srdeční záchvat, které měli i oni sami, a jak dělá všechno tak, jak ho to naučili. Ale nebyla nejmenší naděje. Aneurysma v mozku. Zeslabení tepenné stěny, vysvětlil lékař po pitvě. Nedalo se nic dělat. Proč k tomu došlo...? Snad dědičnost, pravděpodobně ne. Ne, krevní tlak s tím neměl co dělat. Za daných okolností téměř nemožné takovou věc diagnostikovat. Stěžoval si na bolesti hlavy? Ani takové varování že nebylo? Lékař potichu odešel a přál si, aby mohl říci víc, ani ne tak rozzlobený jako smutný ze skutečnosti, že lékařská věda nemá všechny odpovědi a že člověk toho nikdy

nemůže moc říci. Jen jednu ze všech těch věcí, to si říkali lékaři mezi sebou, ale rodině se to přece povídat nedá. Bolestivé to nebylo, říkal doktor - nevěděl, zda to byla pravda, nebo lež - ale na tom teď sotva záleželo, a tak řekl s přesvědčením, ne, může být klidná, nijak netrpěl. Pak pohřeb. Byl tam Emil Jacobs, již v předtuše smrti své ženy; sama přišla z nemocnice, aby při té události byla spolu s manželem, kterého brzy opustí. Všechny ty prolité slzy...

To nebylo spravedlivé. Nebylo spravedlivé, že musel odejít, a ani se nerozloučit. Polibek, chutnající po kávě, cestou ke dveřím, něco o tom, že se cestou domů zastaví pro něco k jídlu, a ona se otočila a ani ho neviděla, jak naposledy nasedá do auta. Jen kvůli tomuhle si dělala výčitky celé měsíce.

Co by Rich řekl?

Ale Rich je mrtvý a dva roky jsou dost dlouhá doba.

Děti už seděly u jídla, když se dostala domů. Moira se šla nahoru převléknout a oči jí padly na telefon na nočním stolku. Hned vedle Richovy fotografie. Usedla na postel, hleděla na ni a pokoušela se postavit se tomu čelem. Trvalo to asi minutu. Moira vytáhla papírek z peněženky a s hlubokým nadechnutím začala volit číslo. Ozvalo se obvyklé cvrlikání, které patří k mezinárodním telefonním hovorům.

"Díaz y Díaz," odpověděl hlas.

"Mohla bych mluvit s Juanem Díazem, prosím?" zeptala se Moira ženského hlasu.

"Kdo volá, prosím?" zeptal se hlas a přešel na angličtinu.

"Tady je Moira Wolfeová."

"Ah, seňora Wolfeová. Já jsem Consuela. Prosím, počkejte un momento." Následovala minuta statických výbojů na trase. "Seňoro Wolfeová, je někde v továrně. Nemohu ho sehnat. Mám mu říci, aby vás zavolal?"

"Ano, jsem doma."

"Si. Řeknu mu to, a - seňoro?"

"Ano?"

"Promiňte, ale něco vám musím říci. Od smrti jeho Marie - seňor Juan je jako můj syn. Od té doby, co vás potkal, seňoro, je zase šťastný. Měla jsem strach, že už nikdy... prosím, nesmíte mu říct, že jsem vám to pověděla, ale děkuji vám za to, co jste udělala. To, co jste pro seňora Juana udělala, je moc dobré. My tu v kanceláři se za vás za oba modlíme, abyste našli štěstí."

To bylo přesně to, co potřebovala slyšet. "Consuelo, Juan o vás tak nádherně hovořil. Říkejte mi Moiro, prosím."

"Už jsem toho napovídala moc. Určité seňora Juana seženu."

"Děkuji vám, Consuelo. Nashledanou."

Consuele, jejíž pravé jméno bylo Maria - podle něj Felix/Juan zvolil jméno své mrtvé manželky - bylo pětadvacet let, byla absolventkou místní školy pro sekretářky, chtěla si vydělat víc peněz než jako sekretářka, a proto pašovala drogy do Ameriky, přes Miami a Atlantu, přibližně šestkrát, než jeden únik o vlas rozhodl o změně v její kariéře. Nyní vyřizovala drobné záležitosti pro své bývalé zaměstnavatele a přitom provozovala svou vlastní malou živnost v okolí Caracasu. Za tuhle práci, pouhé čekání, až zazvoní telefon, jí platili pět tisíc dolarů týdně. Samozřejmě tohle byla jen polovina její práce. Druhou polovinu teď prováděla tak, že navolila další číslo. Ozvala se neobvyklá série cvrlikání, když, jak měla podezření, hovor přeskakoval z čísla, které zvolila, na jiné číslo, které neznala.

"Ano?"

"Seňor Díaz? Tady Consuela."

"Ano?"

"Před chviličkou volala Moira. Chce, abyste jí zavolal domů."

"Děkuji." A spojení se přerušilo.

Cortez pohlédl na stolní hodiny. Nechá ji čekat... třiadvacet minut. Bydlel v dalším přepychovém nájemním bytě v Medellínu, o dvě budovy dál než jeho šéf. Je tohle ten hovor? uvažoval. Vzpomínal na dobu, kdy mu přišlo zatěžko být trpělivý, ale doba, kdy byl sotva opeřený zpravodajský důstojník, už byla dávno pryč, a on se vrátil zpátky ke svým papírům.

Za dvacet minut se znovu podíval, kolik je hodin, zapálil si cigaretu a díval se na své ruce, pohybující se po číselníku. Usmíval se a uvažoval o tom, jaké to pro ni asi je, když musí čekat přes tři tisíce kilometrů odtud. O čem přemýšlí? Když byla cigareta vykouřena do poloviny, byl čas zjistit to. Zvedl telefon a navolil číslo.

U telefonu byl první Dave. "Haló?" Zamračil se. "Spojení je špatné. Mohl byste to opakovat? Jo, fajn, počkejte." Dave se ohlédl a viděl na sobě matčiny oči. "To je pro tebe, mami."

"Vezmu si to nahoře," řekla okamžitě a vystupovala po schodech, jak jen mohla nejpomaleji.

Dave položil ruku na mluvítko. "Hádej, kdo to je?" Kolem jídelního stolu byly vědoucí pohledy.

"Ano?" slyšel ji Dave říci do druhého přístroje. Diskrétně zavěsil. Hodně štěstí, maminko.

"Moiro, tady Juan."

"Máš tenhle víkend volno?" zeptala se.

"Tenhle víkend? Určitě?"

"V pátek mám volno, od oběda. Až do pondělí ráno."

"Hm... moment..." Tři tisíce kilometrů odtud hleděl Cortez upřeně z okna na budovu na druhé straně ulice. Není to past? Že by snad zpravodajské oddělení FBI... není celá tahle věc... ? Samozřejmě ne. "Moiro, musím si tu s někým promluvit. Počkej minutku, prosím tě. Můžeš?"

"Ano!"

O dychtivosti v jejím hlase se nedalo pochybovat, když stiskl tlačítko "Hold". Nechal ji - podle svých hodinek - čekat dvě minuty, než se znovu ozval.

"Budu ve Washingtonu v pátek odpoledne."

"Budeš tu asi v - asi zrovna včas."

"Kde se sejdeme? Na letišti. Můžeš mi přijít naproti na letiště?"

"Ano."

"Nevím, kterou linkou poletím. Sejdeme se v... u pultu půjčovny aut Hertz, ve tři. Budeš tam, ano?"

"Budu tam."

"Já také, Moiro. Na shledanou, lásko."

Moira Wolfeová znovu pohlédla na fotografii. Ten úsměv tam stále byl, ale došla k názoru, že to není úsměv obviňující.

Cortez vstal od stolu a opustil místnost. Když vyšel ze dveří, stráž v hale vstala.

"Jdu za jefem," řekl prostě. Strážný zvedl mobilní telefon a zavolal.

Technické problémy byly velmi obtížné. Nejhlavnější ze všeho byl výkon. Zatímco pozemní stanice dávaly kolem pěti set wattů, mobilním stanicím bylo povoleno necelých sedm a přenosné přístroje na baterie, které každý tak rád používá, měly tři sta miliwattů a i s ohromnou parabolickou přijímací anténou zněly zachycené signály jako šepot. Ale Rhyolite-J byl technicky velmi složitý přístroj, výsledek nepočítaných miliard dolarů na výzkum a vývoj. Část problému vyřešila superchlazená elektronika. O zbytek se postaraly různé počítače. Vstupní signály se rozkládaly do digitálního kódu -jedniček a nul - v poměrně jednoduchém počítači a byly vysílány do Fort Huachuca, kde další počítač s nepoměrně vyšším výkonem zkoumal útržky neuspořádaných, syrových informací a pokoušel se dát jim nějaký smysl. Náhodné statické výboje se vyloučily matematicky jednoduchým, ale vysoce reprodukovatelným postupem -

algoritmem - který sousedící útržky navzájem porovnával a zprůměrňováním číselných hodnot odfiltroval devadesát procent šumu. Tak mohl počítač z toho, co přicházelo od družice, vyplivnout smysluplnou konverzaci. To však byl jen začátek.

Důvodem, proč Kartel pro běžné denní spojení používal mobilní telefony, bylo utajení. K dispozici bylo zhruba šest set jednotlivých frekvencí, všechny v pásmu UHF, od 825 do 845 a od 870 do 890 MHz. Malý počítač na základní stanici hovor uskutečnil tak, že náhodně zvolil volnou frekvenci, a v případě, že se volalo mobilním telefonem, tuto frekvenci změnil na lepší, když výkon kolísal. A nakonec tatáž frekvence se dala použít současně pro několik hovorů na sousedních "buňkách" téže celkové frekvence. Díky této provozní vlastnosti neexistovala na světě policie, která by dokázala hovory z mobilních telefonů odposlouchávat. I bez zakódování hovorů se dalo volat otevřenou řečí a žádný kód nebyl zapotřebí.

Nebo si to aspoň všichni mysleli.

Vláda Spojených států cizí rádiové vysílání zachycovala už od dob známé Yardleyovy Černé komory. Technicky byl systém znám jako komunikační nebo přístrojová špionáž; neexistovaly lepší informace než nepřítelova vlastní slova k jeho vlastnímu národu. Byl to obor, v němž Amerika vynikala už po celé generace. Byly vypuštěny celé konstelace družic, které prováděly špionáž v cizích zemích; zachycovaly útržky rádiového vysílání, postranní laloky signálů z mikrovlnných retranslačních věží. Signály, často různým způsobem zakódované, se nejčastěji zpracovávaly v ústředí Národní bezpečnostní služby na území Fort Meade v Marylandu, mezi Washingtonem a Baltimore, kde celé akry podzemních prostor zaplňovala většina superpočítačů, které se na světě vyskytovaly.

Jejich úkolem bylo neustále monitorovat všech šest set frekvencí používaných v síti mobilních telefonů v Medellínu. To, co bylo nemožné pro kteroukoliv policejní agenturu na světě, bylo pro NBS jen něco jako rozcvička; ta bez přestání monitorovala doslova statisíce rádiových a ostatních elektronických kanálů. Národní bezpečnostní služba byla mnohem větší než CIA, mnohem více utajená a s mnohem lepšími fondy. Jedna z jejích stanic byla na území Fort Huachuca v Arizoně. Měla dokonce svůj vlastní superpočítač, zbrusu nový Cray, spojený kabelem z vláknové optiky s každým z mnoha radiovozů, z nichž všechny plnily funkce, na něž se nikdo z celé smyčky raději ani nevyptával.

Dalším úkolem bylo zapojit počítač do práce. Jména a totožnost mnoha osob v Kartelu byla vládě Spojených států samozřejmě plně známa. Jejich hlasy byly zaznamenány, a odtud programátoři začali. Za použití "otisků" známých hlasů sestavili algoritmus, podle něhož tyto hlasy identifikovali, ať se objevily na kterékoli frekvenci mobilního telefonu. Pak se elektronicky identifikovaly hlasy těch, kdo je volali. Zanedlouho počítač automaticky zapínal a zaznamenával víc než třicet známých hlasů a počet známých hlasových cílů se denně rozšiřoval. Občas identifikaci hlasů ztěžoval problém výkonu zdroje a některé hovory nevyhnutelně ušly pozornosti, ale hlavní technik odhadoval, že zachycují víc než šedesát procent, a že jak se bude rozšiřovat jejich identifikační databáze, účinnost vzroste na pětaosmdesát procent.

Těm hlasům, k nimž neměli jména, přidělovali čísla. Hlas 23 právě zavolal Hlas 17. Třiadvacítka byl člen bezpečnostní služby. Byl identifikován proto, že volal sedmnáctku, o níž bylo také známo, že je to člen bezpečnostní služby pro objekt ECHO, jak byl týmu komunikační špionáže znám Escobedo. "Jde za ním," bylo vše, co jim záznam signálu pověděl. Kdo přesně je onen "jde", to nevěděli. Byl to hlas, který buď ještě neslyšeli, nebo, což bylo pravděpodobnější, který dosud nebyl identifikován. Zpravodajští specialisté byli trpěliví. Tenhle případ šel kupředu o moc rychleji než normálně. Přes to, že cíle braly v úvahu všemožně komplikované alternativy, ani ve snu je nenapadlo, že by se na ně mohl někdo napojit právě tímhle způsobem, a tudíž neučinili proti tomu žádná bezpečnostní opatření. Do měsíce bude mít tým

komunikační špionáže s cíli dostatek zkušeností, aby mohl vypracovat všemožné užitečné způsoby taktické výzvědné činnosti. Byla to jen otázka času. Technici byli zvědaví, kdy začnou skutečné operace. Konečně zavedení komunikační špionáže bylo vždycky předznamenáním toho, že se práce přenese do terénu.

"O co jde?" zeptal se Escobedo, když Cortez vešel.

"Ředitel americké FBI letí zítra do Bogoty. Z Washingtonu odlétá někdy po poledni. Má to být tajná návštěva. Čekal bych, že použije služební letadlo. Američané mají na letecké základně v Andrewsu celou letku takových letadel. Bude k tomu někde uložen nějaký letový plán, pravděpodobně pod krytím pro něco jiného. Tím letem může být cokoliv zítra mezi čtvrtou odpolední a osmou večer. Řekl bych, že to bude dvoumotorový proudový služební letoun G3, ačkoliv je možné, že to bude i jiný typ. Sejde se s ministrem spravedlnosti, bezpochyby proto, aby hovořili o něčem hodně důležitém. Poletím hned do Washingtonu, abych zjistil, co se dá. Za tři hodiny letí letadlo do Mexico City. Tím poletím."

"Máte dobrý zdroj," pronesl Escobedo, pro jednou uznale.

Cortez se usmál. "Si, jefe. I když nepřijdete na to, o čem se zde bude mluvit, doufám, že na to přijdu já během víkendu. Nic neslibuji, ale udělám, co budu moci."

"Ženská," poznamenal Escobedo. "Určitě mladá a krásná."

"Jak říkáte. Teď musím pryč."

"Pěkně si ten víkend užijte, plukovníku. Já si užiju svůj také."

Cortez byl pryč jen hodinu, když došel telex, který ho informoval, že na místo určení v jihozápadní Georgii nedorazil kurýrní letoun. Uspokojení, které vždy doprovází přijetí přísně tajné informace, se okamžitě změnilo v hněv. El jefe chtěl mobilním telefonem zavolat Corteze, ale vzpomněl si, že jeho najatý člověk odmítá hovořit o zásadních věcech přes to, čemu říkal "nezakrytá" linka. Escobedo zavrtěl hlavou. Tenhle plukovník DGI je stará baba! Telefon el jefe zacvrlikal sám.

"Bingo," řekl člověk v radiovoze patnáct set kilometrů odtud.

HLAS IDENT, oznámil mu monitor počítače. SUBJEKT BRAVO ZACATEK HOVOR SUBJEKTU ECHO FREKV 848.970 MHZ HOVOR ZACATEK 2349Z ZJISTEN IDENT 345.

"Možná tu máme první velkou věc, Tony."

Starší technik, jenž byl před sedmačtyřiceti lety pokřtěn jako Antonio, si nasadil sluchátka. Hovor snímali na pásku vysokou frekvencí - byla to tříčtvrtěpalcová videopáska kvůli charakteru systému, který se k zachycování signálu používal. Signál zachycovaly čtyři přístroje. Byly to běžné přístroje Sony, pouze poněkud upravené štábem techniků Národní bezpečnostní služby.

"Ha! Seňor Bravo se namíchnul!" poznamenal Tony, když zachytil část hovoru. "Řekněte do Meade, že jsme na lince levého pole konečně zachytili zaseklé lano." "Zaseklé lano" byla přezdívka, kterou v NBS označovali zachycení velmi důležitého signálu. Byla baseballová sezóna, a Baltimore Orioles se vraceli.

"Jaký je signál?"

"Jako zvon. Prokrista, proč já si vlastně nekoupím akcie TRW?" Antonio se odmlčel a dalo mu moc práce, aby se nerozesmál. "Páni, ten teda zuří!"

Hovor skončil po minutě. Tony zapnul svoje sluchátka na příjem z jednoho z rekordérů a pak, odrážeje se nohama, popojel se svou otáčecí židlí k dálnopisu a začal psát.

BLESK
PRISNE TAJNE CAPER
235 8Z
HLASENI SIGNAL SPION
ZACHYCEN 345 ZACATEK 2349Z FREKV 836.970MHZ
VOLA: SUBJEKT BRAVO

PRIJEM: SUBJEKT ECHO
B: ZTRATILI JSME DALSI ZASILKU [VZRUSENI]
E: CO SE STALO?
B: TA ZATRACENA VEC SE NEUKAZALA. CO SI O TOM
MYSLITE? [VZRUSENI]
E: PROVADEJI NECO NOVEHO. RIKAL JSEM VAM TO.
SNAZIME SE PRIJIT NA TO CO TO JE.
B: TAK KDY TO BUDETE VEDET?
E: PRACUJEME NA TOM. NAS CLOVEK CESTUJE DO
WASHINGTONU ABY TO ZJISTIL.
DEJI SE JESTE DALSI VECI.
B: JAKE? [VZRUSENI]
E: NAVRHUJI SEJIT SE ZITRA A PROHOVORIT TO.
B: PRAVIDELNA SCHUZKA JE VE CTVRTEK.
E: TOHLE JE DULEZITE. TO MUSI SLYSET VSICHNI, PABLO.
B: NEMUZETE MI SDELIT ASPON NECO?
E: MENI PRAVIDLA, SEVEROAMERICANE. JAKE PRESNE TO JSOU ZMENY JESTE NEVIME.
B: NO, A ZA CO PLATIME TOHO KUBANSKEHO RENEGATA? [VZRUSENI]
E: VEDE SI DOBRE. MOZNA SE DOVI VIC PRI SVE CESTE DO WASHINGTONU. ALE O TOM, CO JSME SE AZ DOSUD DOVEDELI, SE BUDE MLUVIT NA SCHUZCE.
B: DOBRA. TU SCHŮZKU ZARIDIM.
E: DIKY, PABLO.
KONEC HOVORU, SIGNAL ZAVESENI. KONEC MONITOROVANI.

"Co je to tam s tím ,vzrušením'?"

"Do úředního dálnopisu přece nemůžu napsat ,nasrání'," zdůraznil Antonio. "Tohle je horké. Máme tu operační zpravodajskou informaci." Na svém terminálu stiskl klávesu pro vysílání. Signál byl adresován na místo určení označené kódem CAPER, což bylo vše, co lidé pracující v radiovoze věděli.

Bob Ritter právě odjel domů. Byl jen půldruhého kilometru od George Washington Parkway, když jeho zakrytý telefon v automobilu vydal svůj výrazný a pro něho nanejvýš popuzující zvuk.

"Jo!"

"Provoz CAPER," pronesl hlas.

"Dobrá," řekl náměstek pro řízení operačního oddělení s potlačeným povzdechem. A k řidiči: "Jeďte zpátky."

"Ano, pane."

Jet zpátky znamenalo i pro vysokého úředníka CIA najít místo, kde se dalo otočit, a pak se probojovávat večerní dopravní špičkou v D.C, která ve svém majestátu dovoluje bohatým, chudým i důležitým plazit se třicítkou. Stráž u brány je mávnutím ruky poslala dál, a pět minut nato byl ve své kanceláři v sedmém poschodí. Soudce Moore už odešel. Byli tu jen čtyři důstojníci směny, prověření pro tuto operaci. Byl to minimální počet, který byl potřeba, aby pouze čekal na rádiový provoz při této operaci a vyhodnocoval ho. Důstojník, který byl v téhle směně, právě nastoupil službu. Podal mu zprávu.

"Máme něco žhavého," řekl důstojník.

"Hm, žádná legrace. To je Cortez," poznamenal Ritter, když přejel očima formulář zprávy.

"To jste trefil, pane."

"Letí sem... ale nevíme, jak vypadá. Kdyby tak byla FBI aspoň udělala snímek toho hajzla, když byl v Portoriku. Vy znáte ten popis, co na něj máme." Ritter vzhlédl.

"Černovlasý a snědý. Střední výška, střední postava, někdy nosí knírek. Žádná zvláštní znamení nebo charakteristiky," citoval důstojník zpaměti. Nebylo nijak těžké naučit se zpaměti nic, a nic bylo přesně to, co o Felixu Cortezovi měli.

"Kdo je váš kontakt v FBI?"

"Tom Burke, chlapík na střední úrovni ve zpravodajské divizi. Moc dobrý. Dělal na tom Hendersonově případu."

"Dobrá, tak mu tohle dejte. Možná, že FBI přijde na něco, jak se tomu parchantovi dostat na kobylku. Ještě něco?"

"Ne, pane."

Ritter přikývl a odjel podruhé domů. Směnař se vrátil do své kanceláře v pátém poschodí a vyřídil svůj telefonát. Tenhle večer mu přálo štěstí. Burke byl ještě ve své kanceláři. O záležitosti samozřejmě nemohli mluvit po telefonu. Směnař CIA, Paul Hooker, zajel do budovy FBI na Desáté ulici a Pennsylvania Avenue.

Ačkoliv CIA a FBI si jsou navzájem ve zpravodajské práci soupeři občas a v zápase o federální rozpočtové fondy si jsou soupeři vždy, na operační platformě spolu jejich zaměstnanci vycházejí docela dobře; vzájemné popichování je dobromyslné.

"Za pár dní nám přijede do D.C. nový turista," oznámil Hooker, sotva se zavřely dveře.

"A kdo jako?" zeptal se Burke a pokynul ke svému kávovaru.

Hooker odmítl. "Felix Cortez." Důstojník CIA mu podal xeroxovou kopii dálnopisné zprávy. Některé její části byly samozřejmě začerněny. Burka to neurazilo. Jako člen zpravodajské divize, pověřené chytáním špionů, byl na frázi "nepotřebuje vědět" zvyklý.

"Předpokládáte, že to je Cortez," zdůraznil agent FBI. Pak se usmál. "Ale nesázel bych proti vám. Kdybychom měli fotografii toho mizery, měli bychom dobrou šanci, že ho lapíme. Takhle..." Povzdech. "Nasadím lidi na Dullesovo, National a Baltimore-Washington International. Pokusíme se, ale můžete si tipnout, jaké jsou vyhlídky." Kdyby CIA měla snímek toho prevíta, když byl venku nebo když byl v akademii KGB - měli bychom sakra ulehčenou práci... "Dejme tomu, že sem dorazí během příštích čtyř dní. Zkontrolujeme všechny lety odtamtud, přímé, i všechny, které na ně navazují."

Problém to byl nejvíc ze všeho matematický. Počet přímých letů z Kolumbie, Venezuely, Panamy a ostatních blízkých zemí přímo do oblasti D.C. byl celkem skromný a dal se snadno uhlídat. Kdyby však zájmový subjekt použil některý z letů přes Portoriko, Bahamy, Mexiko nebo z celé řady dalších měst, včetně amerických, počet možných spojení by se zvýšil o celý řád. Kdyby se navíc ještě cestou zastavil někde ve Spojených státech, počet možných letů, které by FBI musela sledovat, by se náhle vyhoupl na stovky. Cortez byl profík, vycvičený KGB, a tohle věděl stejně dobře jako oni oba. Úkol to nebyl beznadějný. Policie hraje s náhodou neustále, protože i ti nejkvalifikovanější protivníci ztratí opatrnost nebo štěstí. Ale tady šlo o lovnou zvěř. Jejich jedinou nadějí byla šťastná náhoda.

Která je nepotká. Cortez nasedl na letadlo společnosti Avianca do Mexico City, pak na American Airlines na Dallas-Fort Worth, kde prošel celnicí a letěl s další americkou společností do New Yorku. Zapsal se do St. Moritz Hotel na Central Park South. To už byly tři hodiny ráno, a on si potřeboval odpočinout. Objednal si buzení v deset hodin a požádal sekretářskou službu, aby mu obstarali jízdenku první třídy na jedenáctou na Metroliner do Union Station ve Washingtonu. Metrolinery, jak věděl, měly vlastní telefony. Mohl by zavolat, kdyby k něčemu došlo. Nebo snad... ne, rozhodl se, do práce jí volat nebude, FBI určitě svoje vlastní telefony odposlouchává. Poslední, co Cortez udělal, než se svalil na postel, bylo, že na drobné kousíčky roztrhal stvrzenky za letenky i visačky ze zavazadel.

Telefon ho vzbudil v 9.56. Skoro sedm hodin spánku, říkal si. Připadalo mu to jako pár vteřin, ale na žádné loudání nebyl čas. Za půl hodiny se objevil u pultu, hodil na něj vyplněný formulář o odhlášení z pobytu k vzal si svou jízdenku. Kvůli obvykle husté dopravě na Manhattanu vlak málem zmeškal, ale

stihnul to a posadil se v poslední řadě kuřáckého oddělení v salonním voze se třemi řadami sedadel. Usměvavý obsluhující číšník v červené vestě mu nejdřív ze všeho podal kávu bez kofeinu a výtisk USA Today; pak následovala snídaně, která se nijak nelišila - byla jen trochu teplejší - od toho, co dostal v letadle. Než vlak zastavil ve Filadelfii, už zase spal. Cortez počítal s tím, že bude odpočinek potřebovat. Číšník si všiml úsměvu na jeho spícím obličeji, když uklízel podnos od jeho snídaně, a říkal si, jaké asi sny procházejí hlavou tohoto cestujícího.

V jednu hodinu, když se Metroliner 111 blížil k Baltimore, se v místnosti pro styk s tiskem v Bílém domě rozsvítily televizní reflektory. Reportéři už dostali předběžnou, všeobecnou zprávu o tom, že ministr spravedlnosti přednese důležité oznámení a že se bude týkat drog. Hlavní televizní sítě své odpolední vysílání pro ženy v domácnosti nepřerušily - nebylo to jen tak, přetrhnout seriál "Mladí a neklidní" - ale CNN, jako obvykle, pustila na obrazovku hlavičku "Zvláštní zprávy". To okamžitě zaznamenali službu konající zpravodajští důstojníci v Národním středisku armádního velení v Pentagonu, z nichž každý měl na stole televizní přístroj naladěný na CNN. Byla to snad ta nejvýmluvnější možná připomínka k tomu, jak jsou americké zpravodajské služby schopny svou vládu informovat, ale připomínka, kterou největší sítě ze zjevných důvodů nikdy nekomentovaly.

Ministr spravedlnosti šel váhavým krokem ke čtecímu pultu. Přes všechny své zkušenosti právníka neuměl na veřejnosti moc působivě mluvit. To člověk umět nepotřeboval, když jeho specializací bylo firemní právo a politické kampaně. Byl však fotogenický, věděl, jak se oblékat, a dokázal dobře vystihnout, kdy je třeba vyplnit mezeru v době, kdy to bylo se zprávami chabé, čímž se vysvětlovala jeho obliba u médií.

"Dámy a pánové," začal a přehraboval se přitom svými poznámkami. "Zanedlouho začnete dostávat tisková prohlášení týkající se operace TARPON. Ta představuje dosud nejúčinnější operaci proti mezinárodnímu drogovému kartelu." Vzhlédl a snažil se rozeznat obličeje reportérů za prudkým světlem reflektorů.

"Vyšetřování ministerstva spravedlnosti, řízené FBI, odhalilo celou řadu bankovních účtů ve Spojených státech i jinde, které se využívaly k praní špinavých peněz v dosud nevídaném měřítku. Tyto účty jsou vedeny ve více než devětadvaceti bankách, od Lichtenštejnska až po Kalifornii, a podle našich současných odhadů vklady na nich překračují částku šest set padesát milionů dolarů." Vzhlédl znovu, když ze shromáždění slyšel No sakra! To mu vyloudilo úsměv. Nebylo nijak snadné ohromit tiskový štáb Bílého domu. Kamery nyní jely jako zběsilé.

"Ve spolupráci se šesti vládami jsme zahájili potřebné kroky, abychom všechny tyto fondy zabavili, a také abychom zablokovali osm investičních akcí s pozemky a nemovitostmi zde ve Spojených státech, které byly vlastně hlavními akcemi při samotném praní. To se děje v souladu se zákonem proti vyděračským a zkorumpovaným organizacím. Měl bych v této souvislosti zdůraznit, že investiční akce s nemovitostmi se týkají jmění mnoha nevinných investorů; jejich jmění nebude - opakuji, nebude - žádným způsobem tímto vládním opatřením dotčeno. Byli Kartelem zneužiti jako figurky a tímto zabavením fondů nebudou poškozeni."

"Promiňte," přerušil ho Associated Press. "Řekl jste šest set padesát milionů dolarů?"

"Ano, správně, víc než půl miliardy dolarů." Ministr spravedlnosti v obecných rysech popsal, jak byly informace zjištěny, nikoli však způsob, jak bylo získáno první vodítko, ani přesný mechanismus, jímž se peníze vysledovaly. "Jak víte, máme se zahraničními vládami dohody, týkající se takovýchto případů. Fondy, identifikované jako ty, jež mají spojitost s drogovou kriminalitou, a uložené v cizích bankách, budou příslušnými vládami konfiskovány. Ve švýcarských bankách, například, je přibližně..." Opět nahlédl

do poznámek. "Vypadá to na dvě stě třicet sedm milionů dolarů, a to vše patří švýcarské vládě."

"Kolik z toho máme my?" zeptal se Washington Post.

"Ještě nevíme. Je těžké popsat všechny složité okolnosti a náležitosti této operace - už jen samotné účetní zpracování nám zabere celé týdny."

"A co spolupráce ostatních vlád?" zeptal se další reportér.

Ty si musíš dělat srandu, říkal si v duchu novinář vedle něho.

"Spolupráce, které se nám v tomto případě dostává, je prostě vynikající." Ministr spravedlnosti se rozzářil. "Naši přátelé v zahraničí postupovali pohotově a profesionálně."

To se nepovede každý den, ukrást tolik peněz a říkat tomu něco pro Veřejné blaho, myslel si mlčenlivý novinář.

CNN je televize s celosvětovým dosahem. Vysílání monitorovali v Kolumbii dva lidé, jejichž prací bylo sledovat, co dělají americká zpravodajská média. Oni sami byli novináři, pracující pro kolumbijskou televizní síť Inravisión. Jeden z nich s omluvou opustil místnost, a než se vrátil, zavolal kamsi telefonem.

Tony a jeho společník se právě vrátili do služby v radiovoze, a tam ve svorce visel na stěně dálnopis, který jim sděloval, že mají očekávat nějaký provoz na mobilních telefonech kolem 18.00, čas Zulu. Nebyli zklamáni.

"Můžeme o tomhle mluvit s ředitelem Jacobsem?" zeptal se jeden z reportérů.

"Ředitel Jacobs se o případ osobně zajímá, ale v tomto okamžiku není k dosažení, aby mohl záležitost komentovat," odpověděl ministr spravedlnosti. "Budete s ním moci hovořit příští týden, ale v této chvíli má on a jeho tým spoustu práce." Tímhle nebyla žádná pravidla porušena. Vzbuzovalo to dojem, že Emil je ve městě, a novináři, kteří přesně poznali, co ministr spravedlnosti řekl a jak to řekl, se kolektivně rozhodli, že to nechají být. Pravda byla taková, že Emil před pětadvaceti minutami odletěl z letecké základny v Andrewsu.

Madre de Diós! pronesl Escobedo. Schůzka se sotva dostala přes obvyklé společenské roztomilosti, tolik potřebné při konferenci hrdlořezů. Všichni členové Kartelu byli v jediné místnosti, což se stávalo jen vzácně. I když byla budova obklopena doslova zdí bezpečnostních agentů, byli ohledně své bezpečnosti neklidní. Budova měla na střeše satelitní anténu a tu hned nastavili na CNN. To, co mělo původně být diskusí o nečekaných událostech při jejich pašeráckých operacích, bylo náhle odsunuto stranou k něčemu mnohem znepokojivějšímu. Bylo to znepokojivé hlavně pro Escobeda, jenž byl jedním ze tří členů Kartelu, který tuhle akci praní peněz svým kolegům vnutil. Ačkoliv mu všichni během posledních dvou let vyslovovali uznání za účinnost jeho opatření, pohledy, kterých se mu nyní dostávalo, byly už poněkud méně souhlasné.

"Nemůžeme s tím nic dělat?" zeptal se jeden.

"To se teď ještě nedá říci," odpověděl ten, který fungoval jako hlavní správce financí Kartelu. "Chtěl bych připomenout, že peníze, které už touto akcí prošly, se téměř rovnají tomu, kolik by představovaly naše normální výnosy. Takže se dá říci, že kromě zisku, se kterým jsme z těch investic počítali, jsme ztratili jen málo." Znělo to chabě dokonce i jemu samotnému.

"Myslím, že jsme tolerovali už dost cizích zásahů," řekl Escobedo naléhavě. "Ředitel amerických federales bude dnes odpoledne tady v Bogotě."

"Ano? Jak jste tohle zjistil?"

"Cortez. Říkal jsem vám, že když ho najmeme, bude to pro nás přínos. Tuhle schůzku jsem svolal proto, abych vám sdělil informace, které pro nás získal."

"S tímhle se nemůžeme smířit," souhlasil další. "Musíme něco podniknout. A

musí to být něco pořádného."

Následoval všeobecný souhlas. Kartel ještě nepřišel na to, že důležitá rozhodnutí se nikdy nemají dělat ve zlosti, ale nebyl tu nikdo, kdo by nabádal ke zdrženlivosti. A tihle lidé nebyli v žádném případě touto vlastností nijak vyhlášení.

Vlak 111 Metroliner z New Yorku přijel o minutu dříve, v 13.48. Cortez vystoupil se svými dvěma brašnami a šel rovnou ke stanovišti taxíků před nádražím. Taxikář měl z pasažéra na Dullesovo letiště radost. Cesta trvala jen něco přes třicet minut a taxikáři vynesla to, co pro Corteze bylo slušné spropitné - dva dolary. Vešel na horní poschodí, zabočil doleva a sjel pohyblivým schodištěm dolů, kde byl pult společnosti Hertz. Tam si najal dalšího velkého Chevroleta a ve zbývajícím čase naložil svoje zavazadla. Než se vrátil dovnitř, byly skoro tři hodiny. Moira přišla přesně. Objali se. Nebyla někdo, kdo by se na takhle veřejném místě líbal.

"Kde jsi zaparkovala?"

"Dá se tam parkovat dlouho. Tašky jsem nechala v autě."

"Tak pro ně dojdeme."

"Kam jedeme?"

"Na Skyline Drive je místo, kde General Motors občas pořádají důležité konference. Nejsou tam žádné telefony, žádná televize, žádné noviny."

"Tam to znám! Jak se ti podařilo takhle narychlo rezervovat místo?"

"Od té doby, co jsme byli naposledy spolu, rezervuji apartmá na každý víkend," vysvětloval Cortez po pravdě. Zarazil se. "Zní to... vypadá to nepatřičně?" Rozpaky měl už pohotově.

Moira ho uchopila za paži. "Pro mě ne."

"Říkám si, že tohle bude dlouhý víkend." Za několik minut byli na Interstate 66 a mířili na západ k Modrým horám.

Čtyři členové bezpečnostní služby velvyslanectví, oblečení do kombinéz zaměstnanců letecké společnosti, naposledy přehlédli okolí; jeden z nich pak vytáhl složitý radiotelefon pro spojení přes družici a vyslal poslední hlášení.

VC-20A, vojenská verze služebního proudového letounu G-III, se při příletu ohlásil radarovým transpondérem jako pravidelný let a v 17.39 odpoledne přistál na mezinárodním letišti v El Doradu, asi třináct kilometrů od Bogoty. Na rozdíl od většiny VC-20A, patřících 89. vojenské letecké přepravní skupině na základně vojenského letectva v Andrewsu, byla tahle speciálně upravena pro lety do zvlášť nebezpečných oblastí a měla rušící zařízení, původně vyvinuté Izraelci na obranu proti raketám země-vzduch, které byly v rukou teroristů... nebo obchodníků. Letoun se stočil a dokonale přistál proti mírnému západnímu větru, pak odjel do vzdáleného kouta nákladního letiště, kam směřovaly osobní automobily a džípy. Totožnost letounu už samozřejmě nebyla pro nikoho, kdo by se chtěl podívat, tajemstvím. Sotva se zastavil, a po jeho levé straně se už seřadily první džípy. Vystoupili ozbrojení vojáci a rozvinuli se do rojnice, automatické zbraně pozvednuty proti všem hrozbám, které mohly být jen fiktivní, nebo také ne. Dvířka letounu se sklopila; měla vestavěné schůdky, ale první člověk, který vystoupil, se s nimi nezdržoval. Seskočil dolů, jednu ruku schovanou v pravé straně pláště. Brzy se k němu připojil další člen ochranky. Každý z nich byl zvláštní agent FBI a měl na starosti fyzickou bezpečnost svého šéfa, ředitele Emila Jacobse. Stáli uvnitř kruhu kolumbijských vojáků, z nichž každý byl příslušníkem elitní protipovstalecké jednotky. Všichni byli neklidní. V téhle zemi nebyla bezpečnost něco, co by se řídilo zavedenými pravidly. Příliš mnoho jich už zemřelo na důkaz, že tomu tak je.

Pak vystoupil Jacobs, doprovázený svým vlastním zvláštním asistentem a Harry Jeffersonem, administrátorem DEA. Poslední z trojice sestoupil, právě

když dorazila a zastavila velvyslancova limuzína. Nestála dlouho. Velvyslanec vystoupil, aby pozdravil své hosty, ale za minutu už byli všichni zpátky v autě. Vojáci pak znovu nasedli do džípů, které vyjely, aby velvyslance doprovázely. Velitel posádky Gulfstreamu zavřel dvířka letadla a VC-20A, jehož motory se ani nezastavily, okamžitě odjel na vzletovou dráhu a odstartoval. Jeho cílem bylo letiště na Grenadě, které před několika málo lety Kubánci rozumně postavili pro Američany. Tam se dá snáze uhlídat.

"Jaký byl let, Emile?" zeptal se velvyslanec.

"Akorát něco přes pět hodin. Docela slušné," připustil ředitel. Opřel se pohodlně dozadu v sametovém sedadle plně obsazené dlouhé limuzíny. Vpředu seděl velvyslancův řidič a tělesná stráž. To dohromady představovalo čtyři samopaly v automobilu. Byl přesvědčen, že Harry Jefferson má ještě svou služební automatickou pistoli. Jacobs v životě pistoli nenosil a neměl chuť se takovými věcmi obtěžovat. A kromě toho, kdyby jeho tělesná stráž a jeho asistent - další vynikající střelec - nestačili na to, aby ho ochránili, kdo jiný by to už měl být? Ne, že by Jacobs byl nějak zvlášť odvážný člověk; jenom po téměř čtyřiceti letech, kdy měl co dělat se zločinci všech typů - chicagský gang mu kdysi zcela vážně vyhrožoval - už toho měl všeho dost. Přivykl tomu tak, jak jen tomu člověk přivyknout dokáže; byla to teď součást okolního prostředí a už si toho nevšímal, jako vzorku na tapetě nebo barvy stěn.

Uvědomoval si nadmořskou výšku. Bogotá je usazena ve výšce téměř tří tisíc metrů na planině mezi tyčícími se horami. Nebyl tu žádný vzduch k dýchání a vrtalo mu hlavou, jak to snáší velvyslanec. Jacobs se lépe cítil ve štiplavém větru u Michiganského jezera. I vlhké období, které každé léto navštíví Washington, je lepší než tohle, říkal si.

"Tedy zítra v devět?" zeptal se Jacobs.

"Jo," přikývl velvyslanec. "Myslím, že přistoupí skoro na všechno, co chceme." Velvyslanec samozřejmě nevěděl, čeho se schůzka bude týkat, a neměl z toho radost. Pracoval jako chargé ďaffaires v Moskvě a utajení tam nebylo tak přísné jako zde.

"O to tu tolik nejde," poznamenal Jefferson. "Já vím, že to myslí dobře - přišli o dost policajtů a soudců, aby se to potvrdilo. Otázkou je - budou hrát s námi?"

"Hráli bychom za podobných okolností my?" rozvažoval Jacobs, pak odvedl hovor bezpečnějším směrem. "Víte, my jsme nikdy nebyli dobří sousedé, co?"

"Jak to myslíte?" otázal se velvyslanec.

"Myslím tím to, že když se nám hodilo, aby tyhle země řídili lumpové, nechali jsme to být. Když se konečně začala zakořeňovat demokracie, spíš jsme stáli na postranních čarách a lamentovali, když se jejich ideje zcela neztotožňovaly s našimi. A teď, když pašeráci drog ohrožují jejich vlády kvůli tomu, co naši občané chtějí kupovat - obviňujeme z toho je."

"Demokracie to tady má těžké," zdůraznil velvyslanec. "Španělé nebyli nijak moc..."

"Kdybychom svou práci udělali před sto lety - nebo třeba jen před padesáti lety - neměli bychom ani poloviču problémů, co máme teď. No, tenkrát jsme to neudělali. A tak to teda ksakru musíme udělat teď."

"Jestli máte nějaké návrhy, Emile..."

Jacobs se zasmál. "Hergot, Andy, já jsem policajt - no dobrá, tak tedy advokát - ne diplomat. To je váš problém. Jak se má Kay?"

"Fajn." Na paní Jacobsovou se velvyslanec Andy Westerfield ptát nemusel; věděl, že Jacobs svou ženu pochoval před devíti měsíci po hrdinném boji s rakovinou. Byla to pro něho samozřejmě rána, ale na Ruth bylo tolik pěkných věcí, na které mohl vzpomínat. A měl práci, která ho zaměstnávala. Něco takového potřeboval každý, a Jacobs to potřeboval víc než většina ostatních.

Člověk s Nikonem 35 mm s teleobjektivem už dvě hodiny fotografoval v letištní hale. Když limuzína a její doprovoď vyjížděly od letiště, sňal objektiv z korpusu, obojí uložil do brašny a odešel k řadě telefonních

přístrojů.

Limuzína ujížděla rychle, jeden džíp vpředu a další vzadu. Drahé automobily s ozbrojeným doprovodem nebyly v Kolumbii nic tak hrozně neobvyklého a z letiště vyrazily svižným tempem. Člověk si musel všimnout státní poznávací značky, aby věděl, že automobil je americký. Čtyři muži v každém z džípů se o tom, že budou dělat doprovod, nedověděli dřív než pět minut před odjezdem, a cesta, i když bylo známo, kudy povede, nebyla dlouhá. Nikdo by býval neměl mít čas nachystat přepadení - za předpokladu, že by někdo byl tak šílený, aby ho taková věc napadla.

Nakonec, zabít amerického velvyslance bylo šílenství; stalo se to nedávno pouze v Súdánu, Afghánistánu, Pákistánu... A ještě nikdo se o to vážně nepokusil v případě ředitele FBI.

Automobil, kterým jeli, byl Cadillac Fleetwood. K jeho zvláštní výbavě patřila tlustá okna z Lexanu, která dokázala zastavit kulku ze samopalu, a pancíř z Kevlaru kolem celého oddělení pro cestující. Pneumatiky byly vyplněny pěnou, aby se nedaly prorazit, a nádrž měla jako ochranu proti explozi konstrukci podobnou konstrukci nádrží vojenských letadel. Nebylo divu, že automobil byl ve vozovém parku velvyslanectví znám jako Tank.

Řidič dovedl s automobilem zacházet tak dovedně jako profesionální závodník. Motor měl takový výkon, že mohl uhánět rychlostí přes sto šedesát kilometrů za hodinu; řidič dokázal třítunový automobil otočit smykem na místě a měnit směr jako filmový kaskadér. Oči mu přeskakovaly mezi silnicí vpředu a zpětným zrcátkem. Jedno auto je sledovalo tři nebo čtyři kilometry, ale pak odbočilo. Pravděpodobně nic, říkal si. Někdo další, kdo se také vrací z letiště... Automobil měl rovněž složitý rádiový systém, aby mohl přivolat pomoc. Mířili k velvyslanectví. Ačkoliv velvyslanec bydlel zvlášť, v pěkném dvouposchoďovém domě, usazeném v šestiakrové pěstěné zahradě s lesíkem, pro jeho návštěvníky nebyl bezpečný. Jako většina nynějších amerických velvyslanectví i tohle vypadalo jako kříženec nízké kancelářské budovy a součásti Siegfriedovy linie.

HLAS IDENT, objevilo se na monitoru jeho počítače tři tisíce dvě stě kilometrů odtud; HLAS 34 ZAČAL HOVOR NEZNÁMÉMU PŘÍJEMCI, FREKVENCE 889.980MHZ. HOVOR ZAČÁTEK 2258Z ZJIŠTĚN IDENT 381.

Tony sňal sluchátka a naslouchal zpomalenému záznamu na pásce.

"Nic," řekl za okamžik. "Někdo si vyjel autem."

Na velvyslanectví přecházel právní přidělenec nervózně halou. Zvláštní agent Pete Morales od FBI měl být na letišti. Přijížděl jeho ředitel, ale ti chlapi od bezpečnosti říkali, že prý jen jedno auto, protože to byla překvapivá návštěva - a překvapení, jak všichni věděli, bylo lepší než hromadná ukázka síly. Morales mezi ty "všechny", kteří to věděli, nepatřil; věřil v ukázku síly. Žít zde bylo už tak dost špatné. Morales byl z Kalifornie; ačkoliv jeho příjmení bylo hispánské, když přijel major Frémont, žila jeho rodina v okolí San Franciska, a on musel oprášit svou už poněkud odsunutou mateřskou řeč, aby mohl dostat svou nynější práci, která také znamenala, že manželku a děti nechal ve Státech. Jak se pravilo v jeho poslední zprávě pro ústředí, bylo tu nebezpečno. Nebezpečno pro místní občany, nebezpečno pro Američany, a opravdu hodně nebezpečno pro americké policisty.

Morales pohlédl na hodinky. Ještě takové dvě minuty. Pohnul se ke dveřím.

"Přesně na čas," poznamenal člověk tři bloky od velvyslanectví. Hovořil do přenosného rádia.

Ještě donedávna byla RPG-7D standardní sovětská protitanková zbraň. Její předkové se dali vysledovat až k německé Panzerfaust. Teprve nedávno byla nahrazena protitankovým granátometem RPG-18, velmi blízkou kopií americké

lehké protitankové rakety M-72 LAW. Zavedení nové zbraně vedlo k tomu, že byly vyřazeny miliony starých, a tím se rozšířil již i tak hojný přísun na bazary zbraní po celém světě. Protože to je zbraň zkonstruovaná k tomu, aby prorážela díry do bitevních tanků, zacházení s ní není jednoduché. Proto byly na velvyslancovu limuzínu namířeny čtyři.

Automobil ujížděl na jih po Carrera 13 okrskem známým jako Palermo, a nyní zpomaloval kvůli husté dopravě. Kdyby byla bývala ředitelova tělesná stráž znala název okrsku a označení ulice, byla by možná měla námitky, už jen z pověrčivosti. Nízká rychlost dopravy zde v samotném městě znervózňovala všechny, hlavně vojáky v doprovodných džípech, kteří natahovali krky a dívali se nahoru do oken jednotlivých budov. Je tak nabíledni, že za okno není normálně zvenčí vidět, že se člověk může nechat zmást. Dokonce i otevřené okno je jen obdélník, tmavší než vnější zeď, a oko se přizpůsobuje okolnímu světlu, a ne světlu v určitém místě. Žádné varování nebylo.

Nevyhnutelnou smrt Američanů způsobilo něco tak obyčejného jako dopravní světla. Technik pracoval na světle, které se nepravidelně rozsvěcovalo - lidé si na to stěžovali už týden - a když kontroloval časový spínač, zapnul ho na červenou. Všechno na ulici se zastavilo, téměř na dohled od velvyslanectví. Z oken v třetím poschodí po obou stranách ulice sjely přímo dolů ohnivé šmouhy čtyř protitankových střel RPG-7D. Automobil zasáhly tři, z toho dvě střechu.

Záblesk stačil. Morales byl v pohybu, ještě než se k bránám velvyslanectví donesl hluk, a pádil s plným vědomím marnosti svého počínání. Pravá ruka vykroutila z pouzdra na opasku automatickou Smith & Wesson, a on ji nesl podle předpisu, namířenou směrem nahoru. Trvalo to jen dvě minuty.

Řidič dosud žil, vržen ven z auta; jeho život unikal s krví z otvorů, které by žádný lékař nedokázal včas ucpat. Vojáky z doprovodného džípu vpředu nebylo nikde vidět, ačkoliv na zadním sedadle byla krev. Řidič zadního džípu dosud seděl za volantem a rukama si svíral obličej, hluboko rozdrásaný rozbitým sklem, a člověk vedle něho byl mrtev, ale ostatní dva byli zase pryč...

Pak Morales poznal proč. Z budovy po jeho levici se rozpoutala palba automatických zbraní. Začala, ustala a začala znovu. Z kteréhosi okna se ozval křik a pak ustal také. Morales se chtěl rozběhnout do budovy, ale neměl žádné oprávnění a byl příliš velký profesionál, než aby takhle bláznivě riskoval život. Vykročil k rozdrcené limuzíně. Věděl, že i tohle je marné a k ničemu.

Všichni zemřeli okamžitě, anebo tak rychle, jak jen může člověk zemřít. Oba ředitelovi tělesní strážci měli na sobě pancíře z Kevlaru. Ty zastaví kulky, ne však střepiny z bojové hlavice s náloží třaskaviny, a neukázaly se o nic účinnější než pancíř na Tanku. Morales věděl, co automobil zasáhlo - zbraně, zkonstruované k tomu, aby ničily tanky. Opravdové. O těch uvnitř se dalo říci jen to, že to kdysi byli lidé. Nikdo tu nemohl už nic dělat, jen kněz... nebo rabín. Morales se po několika okamžicích odvrátil.

Stál sám na ulici; stále ještě se choval podle svého profesionálního výcviku a nedopustil, aby jeho lidství ovlivnilo jeho úsudek. Jediný živý voják v dohledu byl příliš těžce raněn, než aby se mohl hýbat - pravděpodobně neměl ani ponětí o tom, co se mu stalo. Nikdo z lidí na chodníku nešel na pomoc... ale někteří, jak viděl, byli také zraněni, a jejich zranění zaujala pozornost ostatních. Morales si uvědomil, že poškození automobilu každému na dohled povědělo, kde může nejlépe uplatnit svou snahu. Agent se otočil a rozhlédl se nahoru a dolů ulicí. Technika u spínací skříňky dopravních světel neviděl. Byl už pryč.

Z budovy vyšli dva vojáci; jeden z nich nesl něco, co vypadalo jako granátomet RPG-7. Morales jednoho z nich poznal. Byl to kapitán Edmundo Garza. Na khaki košili a kalhotách měl krev a v očích divoký pohled, jaký Morales neviděl od doby, kdy byl u námořní pěchoty. Za ním další dva táhli jiného, který měl střelné rány v pažích a slabinách. Než k nim Morales pomalu

vykročil, zasunul svou automatickou pistoli do pouzdra a ruce držel tak, aby byly vidět, dokud neměl jistotu, že ho poznali.

"Capitán..." řekl Morales.

"Ještě jeden mrtvý nahoře, a jeden z mých. Čtyři skupinky. Auta k útěku v postranních uličkách." Garza pohlédl na krev na svém nadloktí s nechutí, která se rychle měnila ve starost o to, jaká zranění utrpěl. Bolest však oddálilo něco víc než šok. Kapitán poprvé pohlédl na automobil až po několika minutách v naději, že jeho prvotní vjem mohl snad být mylný; věděl však, že mylný být nemůže. Jeho hezký, zkrvavený obličej hleděl na Američana a odpovědí mu bylo zavrtění hlavou. Garza byl hrdý člověk, profesionální voják, oddaný své zemi tak, jak jen muž může být, a k tomuto úkolu byl vybrán pro svou dovednost, která se pojila s věrnou poctivostí. Muže, jenž se nebál smrti, nyní postihlo něco, čeho se vojáci bojí víc. Nesplnil svůj úkol. To, že nevěděl proč, to dělalo jen horším.

Garza si už nevšímal svých zranění a obrátil se k zajatci. "My si promluvíme," slíbil mu kapitán těsně před tím, než se zhroutil do Moralesova náručí.

"Ahoj. Jacku!" Dan a Liz Murrayovi právě dorazili do domu Ryanových. Dan musel dát pryč svou automatickou pistoli a pouzdro, jež s poněkud provinile zahanbeným výrazem položil na poličku v komoře.

"Já myslel, že máš revolver," řekl Jack s úsměvem. Bylo to poprvé, co k nim Murrayovi přišli.

"Ten můj Python mi chybí, ale FBI přechází na automatické pistole. A kromě toho, darebáky už nehoním. Honím memoranda a žebříčky popularity a odhady rozpočtových nákladů." Lítostivé potřesení hlavou. "Prima zábava."

"Tenhle pocit znám," souhlasil Ryan a vedl Murraye do kuchyně. "Pivo?"

"Neškodilo by."

Poprvé se setkali před několika lety v Londýně, přesněji řečeno v Nemocnici svatého Tomáše, když byl Murray právním přidělencem na americkém velvyslanectví a Ryan obětí přestřelky. Murray, dosud vysoký a sporý, s vlasy poněkud prořídlými, ale ještě ne šedivými, byl přátelský a přístupný volnomyšlenkář, o kterém by nikdo nehádal, že je to policista, a tím méně, že je to jeden z nejlepších. Nadaný vyšetřovatel, dostal za mříže všemožné zločince, a ačkoliv nyní žehral na to, že nedělá práci skutečného policisty, svou administrativní práci dělal stejně dobře a kvalifikovaně jako všechny práce ostatní.

"Co to je za ten ‚citelný zásah', co jsem se o něm doslechl?" zeptal se Jack.

"TARPON? Kartel zavraždil jednoho chlapa, který pro ně ve velkém pral špinavé peníze - a přitom si taky pěkně mastil kapsu. Zůstaly po něm záznamy. My jsme je našli. Bylo to pár pěkně rušných týdnů, než jsme to dali všechno do kupy."

"Slyšel jsem něco o víc než šesti stech milionech dolarů."

"Bude toho ještě víc. Dneska odpoledne Švýcaři narazili na nový účet."

"Au." Ryan otevřel dvě piva. "To je teda už pěkně píchne, co?"

"Myslím, že si toho všimnou," souhlasil Murray. "Co se to říkalo o té tvé nové práci?"

"Asi jsi slyšel správně. Jde jenom o to, že o povýšení tímhle způsobem člověk zrovna moc nestojí."

"To ne. S admirálem Greerem jsem se nikdy nesetkal, ale ředitel má o něm vysoké mínění."

"Jsou si podobní. Staromódní ctihodní pánové," poznamenal Jack. "Ohrožený druh."

"Dobrý den, pane Murrayi!" řekla ode dveří Sally Ryanová.

"Pane Murrayi?"

"Strýčku Dane!" Sally se k němu přihnala a obdařila ho divokým objetím.

"Teta Liz říká, abys ty a táta radši šli tam," řekla a zahihňala se.
"Proč se my válečníci necháváme od nich takhle postrkovat sem a tam, Jacku?"
"Protože mají nad námi vrch?" pronesl Jack.
Dan se zasmál. "Jo, tím se to vysvětluje. Já..." Pak se ozval jeho operátor. Murray vytáhl z opasku malé plastikové pouzdro. Za okamžik ukazoval displej s tekutými krystaly číslo, které má volat. "Víš, toho parchanta, co tyhle věci vymyslel, bych nejradši zabil."
"Už je po smrti," odpověděl Jack s kamenným obličejem. "Přivezli ho do nemocnice na pohotovost s bolestmi na prsou, a když si doktor spočítal, co je ten člověk zač, dali si trochu na čas s ošetřením. Doktor pak vysvětloval, že mu přišel nějaký naléhavý telefonní hovor a... nojo..." Ryanovo chování se změnilo. "Potřebuješ zakrytou linku? Mám ji v knihovně."
"Barví mě na důležito," poznamenal Murray. "Ne. Můžu zavolat z tohohle?"
"Jistě, dolní tlačítko je linka do D.C."
Murray navolil číslo, aniž se díval na svou signální krabičku. Byla to Shawova kancelář. "Tady Murray. To jste volala vy, Alice? Dobrá... Ahoj, Bille. O co jde?"
Místností jako by náhle provanul mráz. Ryan ho cítil ještě dřív, než porozuměl změně v Murrayově obličeji.
"A není žádná šance, že by... oh, Pete, ano, toho znám." Murray pohlédl na hodinky. "Jsem tam do čtyřiceti minut." Zavěsil.
"Co se stalo?"
"Někdo zabil ředitele," odpověděl prostě Murray.
"Co... kde?"
"Bogotá. Byl tam na tajné schůzce s vedoucím DEA. Odletěl dneska odpoledne. Drželi to hodně v tajnosti."
"A není možné, že..."
Murray zavrtěl hlavou. "Přiděleneem je tam Pete Morales. Dobrý agent. Kdysi jsem s ním dělal v operačním. Říkal, že byli všichni okamžitě mrtví. Emil, Harry Jefferson, velvyslanec, všichni z ochranky." Zarazil se a četl výraz v Jackově obličeji. "Jo, někdo o tom měl moc dobrou zprávu."
Ryan přikývl. "A to jsem už já..."
"U FBI se sotva najde jediný agent z ulice, který by ho neměl rád." Murray postavil své pivo na pultík.
"Upřímnou soustrast, kamaráde."
"Jak jsi to říkal? Ohrožený druh?" Murray potřásl hlavou a šel pro manželku. Ryan za nimi ještě ani nezavřel dveře, když jeho zakrytý telefon začal zvonit.

Hideaway, ležící jen několik kilometrů od jeskyní Luray Caverns, byla moderní budova, navzdory tomu, že některé moderní vymoženosti byly úmyslně vynechány. Do pokojů nebyla zavedena kabelová televize, nebyla tu družicová televize za poplatek a přede dveře se nedodávaly každé ráno noviny jako pozornost podniku; byla tu však klimatizace, tekoucí voda a menu pro pokojovou službu mělo šest stran, doplněných deseti stránkami vinného lístku. Hotel sloužil novomanželům, kteří potřebovali jen málo rozptýlení, i jiným, kteří se pokoušeli svá manželství před rozptýlením ochránit. Obsluha byla podle evropského vzoru. Od hosta se nečekalo, že bude dělat něco jiného než jíst, pít a muchlat ložní prádlo, ačkoliv tu byli koně k projížďkám, tenisové kurty a bazén, kde si mohlo zaplavat těch pár, jejichž apartmá na to neměla dost velkou vanu. Moira se dívala, jak její milenec dává hotelovému poslíčkovi spropitné deset dolarů - daleko víc, než jaké kdy komu dal - než ji napadlo položit otázku, která byla nejvíc nasnadě.
"Jak jsi nás zapsal?"
"Jako pan a paní Díazovy." Další rozpačitý pohled. "Odpusť, ale nevěděl jsem, co jiného jim říci. Nenapadlo mě...," lhal, jako by nevěděl, jak dál, "a

nechtěl jsem - co jsem měl říct, když jsem nevěděl kudy kam?" zeptal se nakonec s bezradným gestem.

"No, potřebuji se osprchovat. A protože jsme manželé, můžeš se osprchovat se mnou. Vypadá to dost velké pro dva." Vyšla z pokoje a na odchodu upustila na postel svou hedvábnou blůzu.

Za pět minut Cortez přišel na to, že sprcha je dost velká třeba pro čtyři. Ale jak se ukázalo, bylo to právě tak akorát.

Prezident odletěl na víkend do Camp Davidu, a sotva se stačil osprchovat, jeho mladší vojenský pobočník - službu měl poručík námořní pěchoty - mu donesl bezdrátový telefon.

"Ano - co je?"

Když poručík viděl prezidentův výraz, jeho první reakcí byla myšlenka, kde má pistoli.

"Potřebuji tu okamžitě ministra spravedlnosti, admirála Cuttera, soudce Murraye a Boba Rittera. Řekněte tiskovému tajemníkovi, ať mi za patnáct minut zavolá, a sestavíme prohlášení. Zatím zůstanu zde. Dopravit je zpátky domů? Dobrá, máme pár hodin na to, abychom si to promysleli. Zatím podle obvyklého protokolu. Tak, ano. Ne, z ministerstva zahraničí nic. Vyřídím to odtud, a potom k tomu může ministr říci svoje. Děkuji." Prezident stiskl vypínací tlačítko telefonu a vrátil ho poručíkovi.

"Pane, má strážní jednotka něco..."

"Ne." Prezident krátce vysvětlil, co se stalo. "Pokračujte, poručíku."

"Rozkaz, pane." Poručík odešel.

Prezident si oblékl koupací plášť a šel k zrcadlu, aby se učesal. Rukávem pláště musel setřít ze zrcadla páru. Kdyby byl na to měl myšlenky, byl by se divil, jak to, že se pod jeho pohledem neroztříštilo na kousky.

"No, dobrá," řekl prezident Spojených států zrcadlu. "Tak vy, parchanti, tedy chcete hrát..."

Z Andrewsu se do Camp Davidu letělo jedním z nových vrtulníků VH-60 Blackhawk, které 89. vojenská letecká přepravní skupina právě dostala. Byl přepychově vybaven pro dopravu V.I.P. z místa na místo, ale dosud byl příliš hlučný, než aby bylo slyšet byť jen běžnou konverzaci. Každý ze čtyř cestujících zíral upřeně okénky v posuvných dveřích a díval se, každý sám se svým žalem a vztekem, jak pod letounem kloužou kopce Marylandu. Cesta trvala dvacet minut. Pilotovi řekli, aby si pospíšil.

Jen co dosedli, naložili všechny čtyři do automobilu ke krátké jízdě k prezidentově chatě. Když tam dorazili, právě pokládal telefon. Půl hodiny trvalo, než sehnali jeho tiskového tajemníka, a to prezidentovu rozbouřenou náladu roznítilo ještě víc.

Admirál Cutter začal něco o tom, jak je jim to všem líto, ale prezidentův výraz mu řeč zarazil.

Prezident se posadil na gauč naproti krbu. Před ním stálo to, co většina lidí obvykle považovala za kávový stolek, ale teď, když byla sňata deska, to byla soustava počítačových monitorů a tichých tepelných tiskáren, napojená na hlavní redakce deníků a další vládní informační kanály. Ve vedlejší místnosti byly čtyři televizní přístroje, naladěné na CNN a na další hlavní sítě. Čtyři návštěvníci na prezidenta hleděli a viděli, jak z něj stoupá zlost jako pára z hrnce s vařící vodou.

"Tohle nenecháme projít jen tak, nebudeme jen tak s politováním stát stranou," řekl prezident potichu, když vzhlédl. "Zabili mého přítele. Zabili mého velvyslance. To je přímá výzva suverénní síle Spojených států amerických. Chtějí si zahrát s velkýma klukama," pokračoval prezident hlasem, který byl nepřirozeně, až protismyslně klidný. "No, tak tedy budou hrát podle pravidel pro velké kluky. Pete," řekl ministru spravedlnosti, "teď platí neformální prezidentský výnos v tom smyslu, že drogový Kartel začal nevyhlášenou válku

proti vládě Spojených států. Rozhodli se vystupovat jako nepřátelský stát. Budeme s nimi jednat jako s nepřátelským státem. Jakožto prezident jsem rozhodnut s nepřítelem bojovat tak, jak bychom bojovali s jakýmkoliv jiným původcem státního terorismu."

Ministru spravedlnosti se to nelíbilo, ale přesto přikývl na souhlas. Prezident se otočil k Moorovi a Ritterovi.

"Rukavice jdou dolů. Právě jsem pro svého tiskového tajemníka sestavil takové obvyklé prohlášení, jak se to už dělá, ale ty zatracené rukavice jdou dolů. Vymyslete nějaký plán. Chci, aby to ty parchanty zabolelo. Žádné takové ty voloviny s ‚poselstvími a vzkazy'. Chci, aby vzkaz dostali, ať telefon zvoní, nebo ne. Pane Rittere, máte svůj lovecký lístek, a žádný limit odstřelu. Je to jasné?"

"Ano, pane," odpověděl náměstek pro řízení operačního oddělení. Vlastně to jasné nebylo. Prezident ani jedenkrát neřekl slovo "zabít", jak se ukáže na záznamech magnetofonů, které tu určitě někde v místnosti byly. Určité věci se však nedělaly a jedna z nich byla, že člověk prezidenta nenutil k tomu, aby mluvil jasně, když jasnost byla něco, čemu se chtěl vyhnout.

"Najděte si tu nějakou chatu a přijďte s nějakým plánem. Pete, vy tu se mnou ještě chvilku zůstaňte." Další věc: jakmile jednou ministr spravedlnosti přistoupil na prezidentovo přání Něco Udělat, nemusel přesně vědět, co se bude dělat. Admirál Cutter, který byl s Camp Davidem obeznámen líp než ostatní dva, je vedl k jedné z chat pro hosty. Protože šel vpředu, nemohli Moore a Ritter vidět úsměv na jeho tváři.

Jack Ryan právě vcházel do své kanceláře, kam dojel sám autem, což byl zvyk, který se právě odnaučil. Když vystoupil z výtahu, na chodbě na něj čekal vyšší zpravodajský důstojník; hlášení trvalo celé čtyři minuty a po něm Jack seděl ve své kanceláři a neměl vůbec co dělat. To bylo divné. Teď byl zasvěcen do všeho, co vláda Spojených států věděla o atentátu na své lidi - vlastně ne o moc víc, než co zaslechl z autorádia, když sem jel, ačkoliv nyní měl pro "nejmenované zdroje" jména. To mohlo někdy být důležité, ne však právě teď. Ředitel CIA a náměstek pro řízení operačního oddělení, jak se hned dověděl, byli v Camp Davidu u prezidenta.

Proč ne já? otázal se sám sebe překvapeně.

Mělo ho to samozřejmě napadnout hned, ale ještě nepřivykl tomu, že je vysoce postavený pracovník exekutivy. Neměl co na práci, a tak se tím jeho mysl několik minut zabývala. Závěr byl jasný. Nemusí vědět, o čem se hovoří - to však muselo znamenat, že se něco už děje, ne...? A když ano, tak co? A jak už dlouho?

Před polednem příštího dne přistál na mezinárodním letišti El Dorado letoun vojenského letectva C-141B Starlifter. Zabezpečení bylo takové, jaké nebylo k vidění od pohřbu Anvara Sadata. Nad hlavou kroužily vyzbrojené vrtulníky. Obrněné transportéry byly rozestaveny s kulomety namířenými ven. Letiště, uzavřené na tři hodiny, obstoupil celý prapor výsadkářů. Do toho se samozřejmě nepočítala čestná stráž, v níž měli všichni pocit, že vůbec žádnou čest nemají, že ji jim i jejich armádě a zemi vzali... tamti.

Nad rakvemi se modlil Esteban Cardinal Valdéz a s ním rabín malé židovské komunity v Bogotě. Za americkou vládu se zúčastnil viceprezident. Příslušníci kolumbijské armády jeden po druhém předávali rakve nosičům már od všech uniformovaných složek americké armády. Byly proneseny obvyklé očekávané projevy; nejvýmluvnější byl krátký projev kolumbijského ministra spravedlnosti, který se nestyděl za slzy, které proléval pro svého přítele a spolužáka z univerzity. Viceprezident nasedl do svého letadla a odletěl, následován velkým nákladním Lockheedem.

V prezidentově prohlášení, které již bylo předneseno, se hovořilo o znovuobnovení práva a zákona, jimž Emil Jacobs zasvětil svůj život. Ale

prohlášení se zdálo tak slaboučké, jak řídký byl vzduch na letišti El Dorado, dokonce i těm, kdo toho o věci nevěděli víc.

V městečku Eight Mile v Alabamě, předměstí Mobile, policejní seržant jménem Ernie Braden sekal zahradním traktorem trávu před svým domem. Jako vyšetřovatel domovních loupeží znal všechny triky lidí, jejichž zločiny se zabýval, včetně toho, jak obejít složité poplašné systémy, dokonce i ty nejsložitější modely, které používali bohatí investiční bankéři. Tahle dovednost spolu s informacemi, které náhodně posbíral z hovorů v kanceláři - cela předběžného zadržení pro překupníky narkotik byla hned vedle oddělení domovních loupeží - mu umožnila nabídnout své služby lidem, kteří měli peníze, jimiž mohl zaplatit péči o chrup a vzdělání svých dětí. Ne že by Braden byl zkorumpovaný policista, spíš proto, že svou práci prostě dělal už přes dvacet let a všechno mu mohlo být ukradené.

Když lidé chtějí užívat drogy, vzal je čert. Jestli se překupníci drog chtějí navzájem vybíjet, tím líp pro ostatní společnost. A když se ukázalo, že nějaký nafoukaný bankéřský hajzl je ničema nad ničemy, tak spánembohem; všechno, co se po Bradenovi chtělo, bylo, aby dům takového člověka proklepal, aby se zjistilo, jestli po něm nezůstaly nějaké záznamy. Pro manželku a děti to byla ostuda, samozřejmě, ale tomu se říkalo hraní si s ohněm.

Braden matematicky vyrovnával škodu, kterou společnost utrpěla, prostě tím, že dál vyšetřoval vloupání, a tu a tam dokonce chytil skutečného lumpa, ačkoliv to se nestávalo často. Domovní loupež byl celkem bezpečný zločin; nikdy se mu nedostávalo té pozornosti, kterou si zasloužil. Té se nedostávalo ani lidem, jejichž prací bylo provádět pátrání - pravděpodobně to byla ta nejnevděčnější součást profese prosazování zákona. Už devět let se pokoušel složit zkoušku na poručíka, a ještě se mu to vlastně nepodařilo. Braden potřeboval, nebo aspoň chtěl, peníze, které by povýšení přineslo, a jen přihlížel tomu, jak se povyšují pasáci z oddělení vražd a protinarkotického oddělení, zatímco on se jen dřel... a proč si tedy ty zatracené peníze nevzít? Ernie Braden z toho už byl víc než otrávený. Otrávený z dlouhých služeb. Otrávený z obětí zločinu, které si své frustrace vylévaly na něm, když on se jednoduše snažil dělat svou práci. Otrávený z toho, že není doceněn ani ve svém vlastním společenství policistů. Otrávený z toho, že ho posílají do místních škol, aby tam dělal formální přednášky o tom, jak se uchránit proti zločinu, které stejně nikdo neposlouchal. Dokonce ho už otravovalo i trénování baseballového družstva nižší ligy, ačkoliv to kdysi bývalo jedinou radostí jeho života. Prostě ho už otravovalo skoro všechno. Ale odejít do výslužby si také nemohl dovolit. Ještě ne.

Prskavý hluk sekačky Sears se šířil horkým vlhkým vzduchem tiché ulice, v níž s rodinou žil. Kapesníkem si přejel zpocené čelo a přemýšlel o studeném pivu, které si dá hned, jak bude hotov. Mohlo by to být horší. Ještě před třemi lety před sebou po trávníku strkal pitomou sekačku Lawn-Boy; teď aspoň mohl při své každotýdenní dřině při sekání toho zatraceného trávníku sedět. Jeho žena byla na trávník a zahradu přebornice. Jako kdyby na tom záleželo, hučel pro sebe Braden.

Na svou práci se soustředil a dbal na to, aby nože sekačky přejely aspoň dvakrát přes každý čtvereční centimetr toho zeleného svinstva, které teď na začátku sezóny rostlo skoro tak rychle, jak se sekalo. Malé dodávky Plymouth, přijíždějící ulicí, si nevšiml. Nevěděl také, že lidé, kteří mu poskytovali jeho vedlejší příjem, jsou moc rozladění z nedávné tajné práce, kterou udělal v jejich zastoupení.

Braden měl řadu zvláštností, jaké už mívají mnozí lidé a většina policistů. V jeho případě to bylo to, že nikdy nechodil neozbrojen. Vzadu pod ušmudlanou košilí byl Smith & Wesson, Chief's Speciál, pětiranný revolver z nerez oceli, který byl tak blízko, jak on sám se kdy dostal blízko k něčemu, co na sobě mělo nápis "šéf". Když si konečně všiml malé dodávky, která

zastavila za jeho Chevy Citation, nijak moc jí nevěnoval pozornost, až na to, že v ní sedí dva lidé a že se asi dívají na něj.

Jeho policejní instinkt ho však úplně nezklamal. Dívali se na něj opravdu upřeně. To ho donutilo jejich pohled opětovat, hlavně ze zvědavosti. Kdo by se o něj mohl v sobotu odpoledne zajímat? Když se otevřely boční dveře na straně spolujezdce a on viděl samopal, ta otázka se rozplynula.

Když se Braden odkulil ze sekačky, noha mu sklouzla z brzdového pedálu, což mělo opačný výsledek než u auta. Sekačka se zastavila na necelém metru a nože dosud vířily na trávní směsi na policistově předním dvorku. Braden se svezl před sekačku a cítil, jak mu vylétající kousíčky drtě a písku prší na kolena, to však bylo v tomto okamžiku vedlejší. Jeho revolver byl už venku, když člověk v dodávce vypálil první ránu.

Střílel z Ingramu Mac10, pravděpodobně ráže 9 mm, a neuměl s ním dobře zacházet. První výstřel šel zhruba na cíl, ale dalších osm už šlo pánubohu do oken, jak sebou nenapravitelně nestabilní zbraň neovladatelně škubala, a nezasáhla ani sekačku. Seržant Braden odpověděl dvěma výstřely, ale vzdálenost byla přes deset metrů a Chief's Speciál měl hlaveň dlouhou jen pět centimetrů, a to znamenalo účinnou vzdálenost měřitelnou ve stopách, ne v metrech.

V náhlém a nečekaném stresu, který se přidal k jeho špatně zvolené zbrani, se mu podařilo trefit pouze dodávku za svým cílem, a to ještě jen jednou střelou.

Střelba ze samopalu má však velmi výrazný zvuk - ani v nejmenším se nedá zaměnit za zvuk bouchacích kuliček nebo za nějaký jiný normální hluk - a v sousedství si okamžitě uvědomili, že se děje něco velmi neobvyklého. V domě na druhé straně ulice čistil svou pušku patnáctiletý kluk. Byla to stará Marlinka ráže .22 s natahovací pákou; kdysi patřila jeho dědečkovi. Seržant Braden, kterého považoval za opravdu prima chlapa, nynějšího pyšného majitele naučil hrát na třetí metě. Mladík, Erik Sanderson, položil čisticí náčiní a přešel k oknu právě včas, aby viděl, jak jeho bývalý trenér na kohosi střílí z úkrytu za sekačkou. S jasnozřivostí, která se v takových okamžicích dostavuje, si Erik Sanderson uvědomil, že se kdosi pokouší zabít jeho trenéra, policejního důstojníka, že tři metry odtud má pušku a náboje a že to od něho Bude v Pořádku, když použije pušku, aby pomohl policistovi. To, že se dopoledne bavil střílením na plechovky od konzerv, jenom znamenalo, že je připraven. Největší životní ctižádostí Erika Sandersona bylo stát se příslušníkem americké námořní pěchoty a téhle příležitosti se neprodleně chopil, aby okusil, jaké to vlastně je.

Když se zvuk střelby dál praskavě rozléhal ulicí s alejí stromů, popadl pušku a hrst malých, měděné zbarvených nábojů s okrajovým zápalem a vyběhl na přední zápraží. Nejprve zakroucením uvolnil podavač, kterým se zasouvají náboje do trubicovitého zásobníku, připevněného pod hlavní. Vytáhl ho moc ven a upustil ho na zem, ale měl dost rozumu na to, aby to nechal pro tuto chvíli být. Zasouval pod nabíjecí klapku jeden náboj po druhém a divil se, že se mu už potí ruce. Když měl uvnitř čtrnáct nábojů, sehnul se, aby podavač zvedl, a zpředu z trubky vypadly dva náboje. Pozorně je sebral, vložil je zpátky, zasunul podavač a otočením ho upevnil, pak trhl pákou; pušku tak nabil a natáhl nezakrytý úderník.

Překvapilo ho, že nemá na co střílet, a utíkal po chodníčku na ulici, až zaujal místo za kapotou otcova pickupu. Odtud viděl oba muže, jak od boku pálí ze samopalů. Vyhlédl právě v okamžiku, kdy seržant Braden vystřelil svůj poslední náboj, který šel stejně daleko mimo jako první čtyři. Policista se otočil, aby utekl do bezpečí domu, ale zakopl o své vlastní nohy a nedařilo se mu vstát. Oba střelci postupovali k Bradenovi a do svých zbraní nasazovali nové zásobníky. Když Erik Sanderson přikládal pušku k rameni, chvěly se mu ruce. Měla starodávná železná mířidla a on se musel zarazit, aby si připamatoval, že se jimi musí dívat, jak se to učil u skautů, s muškou uprostřed výřezu hledí, vrchol mušky v rovině s hledím, když jimi pohyboval,

aby je dostal na cíl.

S hrůzou viděl, že je pozdě. Oba muži rozstříleli jeho ligového trenéra dlouhými dávkami zblízka na kousky. V tom okamžiku cosi v Erikově hlavě prasklo. Zamířil na hlavu bližšího střelce a vypálil svůj náboj.

Jako většina mladých a nezkušených střelců hned zvedl hlavu, aby viděl, co se stalo. Nic. Minul - puškou, na třicet metrů, a minul. Udiven zamířil znovu a stiskl spoušť, ale nestalo se nic. Úderník byl dole. Zapomněl pušku natáhnout. Pronesl jakousi nadávku, za kterou by ho jeho matka plácla, kdyby ho slyšela, opět nabil svou Marlinku .22, zvlášť pečlivě zamířil a vypálil další ránu.

Vrahové první výstřel neslyšeli a uši, v nichž jim dosud zvonilo od jejich vlastních výstřelů, nezachytily ani druhý, ale hlava jednoho z mužů sebou škubla do strany od nárazu kulky, podobného vosímu bodnutí. Muž pochopil, co se stalo, otočil se doleva a vypálil dlouhou dávku, navzdory drtivé bolesti, která v okamžiku zachvátila jeho hlavu. Druhý uviděl Erika a vypálil také.

Ale mladík teď cpal náboje do komory pušky stejně rychle, jako střílel. Se vztekem viděl, že stále střílí vedle, a podvědomě se přikrčoval, když na něj letěly kulky, pokoušeje se zabít oba muže dřív, než se dostanou zpátky ke svému autu. S uspokojením viděl, že se krčí v úkrytu, a poslední tři náboje vyplýtval na to, že se pokusil prostřelit karoserii auta, aby je dostal. Ale to náboj ráže .22 nedokáže, a dodávka odjela. Erik se díval, jak odjíždí, a přál si, aby byl do pušky nabil víc nábojů, přál si, aby se mohl pokusit o výstřel skrz zadní okénko, než automobil odbočil doprava a zmizel.

Mladík neměl odvahu jít se podívat, co se stalo se seržantem Bradenem. Zůstal, kde byl, opíraje se o nákladní automobil a proklínaje se za to, že je nechal utéci. Nevěděl, a nikdy neuvěří, že si vlastně vedl lépe, než by si kdy vedl kterýkoli vycvičený policista.

V dodávce si jeden z pistolníků uvědomoval kulku v prsou víc než kulku v hlavě. Byl to však zásah do hlavy, který ho zabije. Jak se muž předklonil, natržená tepna povolila úplně a pokropila vnitřek auta krví, k velkému překvapení umírajícího, který měl jen několik vteřin na to, aby si uvědomil, co se sta-

Jiným vojenským letounem, náhodou také C-141B, odletěl pan Clark z Panamy a mířil do Andrewsu, kde probíhaly rychlé přípravy pro obřad při příletu. Než dorazilo pohřební letadlo, byl Clark v Langley a hovořil se svým šéfem, Bobem Ritterem. Poprvé za dobu celé generace dostalo ředitelství operačního oddělení prezidentský lovecký lístek. John Clark, v seznamech zaměstnanců vedený jako instruktor pro vybrané případy, byl hlavním lovcem CIA. Už dlouho se po něm nežádalo, aby tenhle zvláštní talent uplatnil, ale stále ještě to dovedl.

Ritter a Clark se na televizní přenos z příletu nedívali. To všechno teď patřilo do historie, a i když se oba muži o historii zajímali, byl to zájem hlavně o onen druh historie, která se nikdy nesepisuje.

"Podíváme se ještě jednou na ten nápad, s kterým jste za mnou přišel v St. Kitts," řekl náměstek pro řízení operačního oddělení.

"A jaký to má účel?" zeptal se opatrně Clark. Nebylo těžké uhodnout, proč se tohle všechno děje, ani kdo je iniciátorem té směrnice. To bylo právě příčinou jeho opatrnosti.

"Krátce a dobře, jde o odplatu," odpověděl Ritter.

"Retribuce by bylo přijatelnější slovo," zdůraznil Clark. Jakkoliv mu chybělo formální vzdělání, hodně četl.

"Cíle představují jasné a přímé nebezpečí pro Spojené státy."

"To řekl prezident?"

"Jeho slova," potvrdil Ritter.

"Fajn. To z toho dělá legální záležitost. O nic méně nebezpečnou, ale legální."

"Dokážete to?"

Clark se pousmál, jakoby vzdáleně a za mlhavou clonou dýmu. "Svou část operace si provedu svým vlastním způsobem. Jinak na to zapomeňte. Nechci umřít na předávkování dozorem. Z téhle strany žádné zasahování. Dáte mi seznam objektů a prostředky, které potřebuji. Já udělám zbytek, podle svého plánu, svým způsobem."

"Souhlasím," přikývl Ritter.

Clarka to víc než překvapilo. "Pak to tedy dokážu. Co ti hoši, co se prohánějí po džungli?"

"Dnes v noci je stahujeme zpátky."

"A kde budou nasazeni?"

Ritter mu to pověděl.

"To je opravdu nebezpečné," poznamenal důstojník pro zvláštní případy, ačkoliv ho odpověď nepřekvapila. Zřejmě se to už celou dobu plánovalo. Ale jestli doopravdy...

"To víme."

"Nelíbí se mi to," řekl Clark po chvilce přemýšlení. "Věci to jen komplikuje."

"Neplatíme vás za to, aby se vám to líbilo."

S tím musel Clark souhlasit. Byl však vůči sobě natolik poctivý, aby si přiznal, že část se mu zase líbí. Takováhle práce ho koneckonců dostala před tolika lety do ochranného objetí Ústřední zpravodajské služby, to za prvé. Ale tamten úkol byl založen na práci volného agenta. Tahle byla legální, avšak dalo se o tom diskutovat. Kdysi by to panu Clarkovi bývalo bylo jedno, ale teď, s manželkou a s dětmi, už ne.

"Dostanu se na pár dní za rodinou?"

"Jistě. Bude trvat nějaký čas, než dáme všechno dohromady. Veškeré informace, které budete potřebovat, nechám posílat na Farmu."

"A jak se tomuhle říká?"

"RECIPROCITA."

"Hm, tím je řečeno všechno." Clarkův obličej se roztáhl v úsměvu. Vyšel z místnosti k výtahu. Nový náměstek pro zpravodajskou činnost, doktor Ryan, mířil do kanceláře soudce Moora. Clark s Ryanem se vlastně ještě nikdy pořádně nesetkali, a nestalo se to ani teď, ačkoliv se jejich životy navzájem dotkly už při dvou příležitostech.

14

Náhlé stažení

"Musím tvému řediteli Jacobsovi poděkovat," řekl Juan. "Možná, že se někdy sejdeme." S touhle ženou si dal práci a věnoval jí čas; brzy, říkal si, se mu podaří z ní vytáhnout všechny informace, jaké jen bude chtít, ve stejné důvěrné intimitě, jaká se dá očekávat mezi manžely - nakonec, pravá láska přece nemá mít žádná tajemství, ne?

"Možná," odpověděla Moira za okamžik. Už nyní si část její bytosti představovala, jak jí ředitel Jacobs přijde na svatbu. To přece není zase tak bláhová naděje?

"Kvůli čemu vlastně tedy cestoval do Kolumbie?" zeptal se, zatímco konečky prstů opět pátraly v místech, která pro něj už byla důvěrně známým územím.

"Nu, teď už je to veřejná zpráva. Říkali tomu Operace TARPON." Moira několik minut vysvětlovala, zatímco Juanovo laskání ani na okamžik neustávalo.

Což bylo pouze díky jeho zkušenostem zpravodajského důstojníka. Skutečně se líně usmíval do stropu. Ten blázen. Varoval jsem ho. Varoval jsem ho nejednou, přímo v jeho vlastní kanceláři - ale ne, to on byl moc chytrý, příliš věřil své vlastní chytrosti, než aby dal na mé rady. No, možná, že se

ten pitomec bude mou radou řídit teď... Trvalo několik okamžiků, než si položil otázku, jak bude jeho zaměstnavatel reagovat. A v tom okamžiku úsměvy a laskání přestaly.

"Něco se stalo "Juane?"

"Tvůj ředitel si pro návštěvu Bogoty vybral nebezpečnou dobu. Budou mít zlost. Jestli zjistí, že tam je..."

"Ta cesta je tajná. Jejich ministr spravedlnosti je starý přítel -myslím, že spolu chodili do školy, a znají se už čtyřicet let."

Cesta byla tajná. Cortez si říkal, že nemohou být tak bláhoví, aby - ale ano, mohou. Nedovedl pochopit, že Moira nepocítila zamrazení, které mu projelo tělem. Ale co mohl dělat?

Jak už to chodí v rodinách příslušníků armády a odbytových referentů, Clarkova rodina byla zvyklá, že odchází bez předchozího upozornění a na různě dlouhou dobu. Také byla zvyklá na to, že se znenadání objevuje. Stala se z toho málem hra, a to hra, proti níž jeho žena kupodivu nic nenamítala. Teď si vzal jedno z aut CIA a vyrazil na dvouapůlhodinovou cestu do Yorktownu ve Virginii, sám, aby promyslel operaci, kterou se chystal podniknout. Než zabočil na Interstate 64, měl odpovědi na většinu procedurálních otázek, ačkoliv přesné detaily počkají, než bude mít možnost projít si zpravodajské materiály, které Ritter slíbil poslat.

Clarkův dům byl takový, jaký patří k vedoucímu na střední úrovni řízení, cihlový, se čtyřmi ložnicemi a s rozdělenou vstupní halou, usazený na akru obecního pozemku s borovicemi s dlouhými jehlicemi, běžnými na americkém Jihu. Byl deset minut jízdy od Farmy, výcvikového zařízení CIA, jehož pošta má adresu Williamsburg, Virginie, jež však je blíž k Yorktownu, v sousedství zařízení, kde má námořnictvo uloženy balistické rakety odpalované z ponorek a nukleární hlavice. Oblast, kde žil, obývali z větší části hlavně ještě další instruktoři CIA, a tak odpadla nutnost vymýšlet si složité báchorky pro sousedy. Jeho rodina samozřejmě měla slušnou představu o tom, jak si vydělává na živobytí. Jeho dvě dcery, sedmnáctiletá Maggie a čtrnáctiletá Patricia, mu občas říkaly "Člověk Tajný Agent", což měly z obnoveného vysílání televizního seriálu Patricka McGoohana na jednom z kanálů kabelové televize, ale ani je nenapadlo bavit se o tom se spolužáky - ačkoliv tu a tam varovaly své kamarády, aby se v blízkosti jejich otce chovali co nejodpovědněji. Bylo to zbytečné varování. Na to, jak se v blízkosti pana Clarka chovají, si instinktivně dávali pozor všichni muži. John Clark neměl rohy ani kopyta, ale málokdy bylo třeba víc než jediný pohled, aby člověk poznal, že s ním nejsou žerty. Jeho žena Sandy věděla víc, včetně toho, co dělal před tím, než vstoupil do CIA. Sandy byla diplomovaná zdravotní sestra a na operačních sálech místní fakultní nemocnice vyučovala žákyně zdravotní školy; byla proto zvyklá mít co dělat s otázkami života i smrti a bylo pro ni dobrým pomyšlením, že její manžel je jedním z mála "laiků", kteří chápou, o co všechno tu jde, i když z opačného pohledu. Své ženě a dětem byl John Terence Clark oddaným manželem a otcem, i když občas až příliš ochranářským. Maggie si kdysi postěžovala, že jednoho z chlapců, se kterým "mohla chodit", odstrašil pouhým pohledem. To, že zmíněného hocha později zatkli za řízení automobilu pod vlivem alkoholu, jen k její velké lítosti prokázalo, že otec měl pravdu. Byl také daleko přístupnější než matka v otázkách privilegií, a když byl doma, nastavil pohotově rameno, na kterém bylo možné se vyplakat. Doma si vždy vedl tiše a uvážlivě, jeho mluva byla mírná a choval se uvolněně, bez napětí, ale rodina věděla, že mimo domov je někým úplně jiným. Nestarali se o to.

Zabočil na příjezdovou cestu těsně před podáváním večeře; svůj měkký kufr nesl přes kuchyň a tam ucítil vůni slušné večeře. Sandy takhle přepadl už tolikrát, že ji nijak moc nevyvedla z míry starost s tím, má-li dost jídla.

"Kde jsi byl?" položila Sandy řečnickou otázku a pak se pustila do navyklé hry "hádej, hádej, hadači". "Moc ses neopálil. Někde, kde bylo zamračeno nebo

zima?"

"Většinou pod střechou," odpověděl Clark poctivě. Zavřený se dvěma blbečky v pitomém radiovoze na kopečku, s džunglí všude kolem. Přesně jako za starých špatných časů. Skoro. Přes všechnu svou inteligenci skoro nikdy neuhodla, kde byl. Však to také ani uhodnout neměla.

"Jak dlouho...?"

"Jen pár dní, pak zas musím pryč. Je to důležité."

"Má to něco co dělat s..." Trhla hlavou směrem k televizoru v kuchyni.

Clark se jen pousmál a zavrtěl hlavou.

"Co myslíš, že se stalo?"

"Podle toho, co vidím, měli pašeráci drog pěkný kus štěstí," pronesl lehce.

Sandy věděla, co si její manžel o pašerácích drog myslí, i proč. Každý měl svůj drobný předmět nenávisti. Tenhle byl jeho - i její; byla zdravotní sestrou už příliš dlouho a příliš často viděla výsledky zneužití té věci, než aby měla jiný názor. Ohledně téhle věci dal oběma svým děvčatům důkladné poučení, a ačkoliv byla vzpurná jako kterákoliv jiná dvojice zdravých dospívajících lidí, tohle byla hranice, k níž se ani nepřibližovala, natož aby ji překročila.

"Prezident vypadal rozzlobeně."

"A jak by ses cítila ty? Ředitel FBI byl jeho přítel - pokud politik přátele má." Clark cítil potřebu svůj výrok upřesnit. Vůči politickým osobnostem měl zdrženlivý a obezřetný postoj, i když pro ně hlasoval.

"Co s tím udělá?"

"Nevím, Sandy." Ještě jsem si to nedal dohromady. "Kde jsou holky?"

"Šly s kamarádkami do Busch Gardens. Je tam nová horská dráha; nejspíš se tam ujedí do bezvědomí."

"Stihnu se ještě osprchovat? Jsem celý den na cestě."

"Večeře bude za třicet minut."

"Prima." Ještě jednou ji políbil a zamířil se svou brašnou do ložnice. Než vešel do koupelny, vyklopil špinavé prádlo do koše. Dopřeje si s rodinou jeden odpočinkový den, než začne plánovat svou operaci. Tolik to zase nespěchá. Při operacích tohoto druhu spěch znamenal smrt. Doufal, že to politikové pochopí.

Samozřejmě nepochopí, říkal si cestou do sprchy. To se jim ještě nikdy nepovedlo.

"Neber si to tak," řekla mu Moira. "Jsi unavený. To mě mrzí, že jsem tě tak utahala." Přitáhla si jeho obličej k hrudi. Nakonec muž není stroj, a pětkrát v jednom dni... co víc mohla od svého milence očekávat? Musel spát, musel si odpočinout. Jako já, uvědomila si Moira, a sama upadla do spánku.

Za několik minut se Cortez jemně vymanil a díval se, jak pomalu, rovnoměrně dýchá, na uvolněném obličeji zasněný úsměv, a uvažoval, co ksakru má dělat. Jestli vůbec něco. Mohl by zatelefonovat - riskovat všechno kvůli krátkému hovoru nezakrytou linkou? Kolumbijská policie nebo Američané nebo někdo určitě má u všech těch telefonů odposlech. Ne, to bylo nebezpečnější než nedělat vůbec nic.

Jeho profesionalita mu říkala, že nejbezpečnější bude nedělat nic. Cortez sám sebou pohrdal. Nic - to bylo přesně to, čeho právě dosáhl. Bylo to po hodně dlouhé době poprvé, co se mu něco takového stalo.

Družstvo NůŽ žilo samozřejmě v úplné, ne-li blahé nevědomosti o všem, k čemu předchozího dne došlo. V džungli nebylo žádné zpravodajství, a rádio měli jen pro služební použití. Proto byl nový vzkaz o to překvapivější. Chavez a Vega měli opět službu na pozorovacím stanovišti a trpělivě snášeli vlhké parno, které následovalo po zuřivé bouři. Během minulé hodiny napršelo pět centimetrů vody, z jejich pozorovacího stanoviště teď byla mělká kaluž vody, a než se vyjasní, bude odpoledne pršet znovu.

Kapitán Ramírez se tentokrát objevil skoro nepozorovaně, dokonce i pro Chaveze, jehož obdivuhodné schopnosti byly předmětem značné pýchy. Zdůvodnil si to tím, že se to kapitán naučil díváním, jak to dělá on.

"Ahoj, kapitáne," pozdravil Vega jejich důstojníka.

"Děje se něco?" zeptal se Ramírez.

Odpověděl mu Chavez za svým dalekohledem: "No, naši dva přátelé si užívají dopolední siestu." Odpoledne bude samozřejmě následovat další. To, co kapitán řekl pak, ho od jeho dalekohledu odtrhlo.

"Doufejme, že se jim líbí. Je to jejich poslední."

"Cože? Řekněte to ještě jednou, kapitáne!" ozval se Vega.

"Dneska v noci pro nás přiletí vrtulník. Tady to je oblast přistání, vojáci." Ramírez ukázal na dráhu. "Než odejdeme, zničíme to tady."

Chavez o tom prohlášení krátce zauvažoval. Pašeráky drog neměl nikdy v lásce. To, že tady posedával a díval se, jak si tu ti líní hajzlové klidně jakoby nic dělají svou práci jako někde na golfovém hřišti, jeho pocity ani o vlas nezmírnilo.

Ding přikývl. "Oukej, kapitáne. Jak to provedeme, pane?"

"Hned jak se setmí, obejdete to se mnou od severu. Zbytek družstva se rozdělí do dvou střeleckých skupin, aby nás podporovaly palbou, kdybychom to potřebovali. Vego, vy se svým kulometem zůstanete zde. Druhý postoupí asi o sto metrů dál. Až vyřídíme oba strážné, nalíčíme nástrahu u těch sudů s palivem v boudě, jako dárek na rozloučenou. Vrtulník nás sebere na tamhletom vzdáleném konci, ve dvacet tři nula-nula. Mrtvé vezmeme s sebou a asi je hodíme do moře."

Hm, jak na to, uvažoval Chavez. "Budem potřebovat tak třicet minut, než se k nim dostaneme, aby to bylo zaručeně v suchu, ale podle toho, jak se ti prevíti chovají - no, bude to sranda, pane." Seržant věděl, že zabíjení připadne na něj. Měl tichou zbraň.

"Měl jste se mě zeptat, jestli je to doopravdy," upozornil ho kapitán Ramírez. Přesně tohle udělal on přes satelitní rádio.

"Pane, když řeknete, udělejte to, tak to pro mě znamená doopravdy. Vůbec mi to nedělá starosti," ujistil štábní seržant Domingo Chavez svého velitele.

"Oukej - hneme se, hned jak se setmí."

"Rozkaz, pane."

Kapitán poklepal oba muže po rameni a vrátil se na shromaždiště. Chavez se díval, jak odchází, pak vytáhl polní láhev. Odšroubovál plastikové víčko, a než pohlédl na Vegu, dlouze si loknul.

"Kurva!" pronesl tiše kulometčík.

"Ten, co tenhle mejdan řídí, si teda určitě hned tak nenasere do kalhot," souhlasil Ding.

"Bude to fajn, zase se vrátit někam, kde jsou sprchy a klimatizace," řekl pak Vega. To, že budou kvůli tomu muset zemřít dva lidé, nic moc neznamenalo, jakmile o tom bylo jednou rozhodnuto. Oba muže poněkud mátlo, že jim po letech služby v uniformě konečně někdo řekl, aby po nikdy nekončícím výcviku udělali to, k čemu se tak připravovali. Morální hledisko jim vůbec nepřišlo na mysl. Byli vojáky své země. Jejich země rozhodla, že ti dva dřímající lidé několik set metrů odtud jsou nepřátelé, kteří si zaslouží smrt. To bylo všechno, ačkoliv oběma mužům vrtalo hlavou, jaké to bude, až to doopravdy udělají.

"Tak si to promyslíme," řekl Chavez a vrátil se ke svému dalekohledu. "S tím kulometem opatrně, Oso."

Vega rozvažoval o situaci. "Nebudu střílet nalevo od boudy, jenom kdyby ses ozval."

"Jo, v pořádku. Půjdu směrem od tamtoho velikýho stromu. Nemělo by to bejt nic složitýho," uvažoval nahlas.

"Ne, to by nemělo."

Až na to, že teď to bylo všechno doopravdy. Chavez zůstal u dalekohledu a prohlížel si muže, které za několik hodin zabije.

Plukovníku Johnsovi přišel rozkaz být v pohotovosti zhruba ve stejnou dobu jako všem ostatním družstvům v terénu spolu s celým novým souborem taktických map, které bylo třeba prostudovat. S kapitánem Willisem procházeli plán na tuto noc v soukromí své kanceláře. Dnes v noci dojde na náhlé stažení. Vojáci, které poslali na nepřátelské území, se vracejí mnohem dřív, než se plánovalo. PJ měl dojem, že ví proč. Aspoň tedy zčásti.

"Rovnou na letištích?" rozvažoval kapitán.

"Jo, no, buď to všechno byla jen čtyři plácnutí do vody, nebo je naši přátelé budou muset zajistit, než přistaneme, abychom je vytáhli."

"Aha," pochopil kapitán Willis po krátké chvilce přemýšlení.

"Spojte se s Buckem, a ať ještě jednou zkontroluje ty kanóny. To mu něco napoví. Budu se muset podívat, jaké bude dneska v noci počasí."

"Pro to vyzvednutí je postup opačný, než byl při vysazení?"

"Jo - natankujeme osmdesát kilometrů od pobřeží a pak, až je vyzvedneme, znova."

"Tak, správně." Willis vyšel, aby sehnal seržanta Zimmera. PJ šel opačným směrem; mířil k meteorologickému oddělení základny. Počasí na dnešní noc nesplnilo očekávání; mírný vítr, jasná obloha a narůstající měsíc. Pro každého jiného dokonalé počasí na let, ale ne to, na co si dělali naděje lidé provádějící speciální operace. No, s tím se tak jako tak nedalo nic dělat.

Z Hideaway se odhlásili v poledne. Ať už se to štěstí, které se na něj usmálo, vzalo odkud chtělo, Cortez mu děkoval za to, že zkrátit víkend byl její nápad; tvrdila, že se musí vrátit k dětem, ačkoliv ji podezříval, že se po úvaze rozhodla svého unaveného milence šetřit. Žádná žena ještě nikdy nepocítila potřebu slitovat se nad ním a uraženou ješitnost vyvažovala potřeba zjistit, co se ksakru děje.

Jeli po Interstate 81, mlčky jako obvykle. Najal si auto s obyčejným neděleným sedadlem a ona seděla uprostřed, opírala se o něho, a jeho pravá ruka byla vřele ovinuta kolem jejích ramen. Skoro jako teenageři, až na to mlčení. Opět se přistihl, že to na ní oceňuje. Teď ale nebyl čas na tiché milostné rozpoložení. Myšlenky mu pádily mnohem rychleji než auto, které řídil přesně povolenou rychlostí. Byl by mohl zapnout autorádio, ale to by se nehodilo. To přece nemohl riskovat. Kdyby jeho zaměstnavatel aspoň trochu používal svou inteligenci - a té měl spoustu, jak mu musel, ač nerad, přiznat - mohl stále ještě mít pod rukou nesmírně cenný zdroj strategických špionážních informací. Escobedo při svých obchodních operacích uvažoval náležitě výhledově. Tomu rozuměl - ale Cortez si také připamatovával jeho povýšenectví. Jak snadno se urazil - nestačilo mu zvítězit; Escobedo vedle toho pociťoval potřebu ponížit, rozdrtit, zcela zničit ty, kdo ho třebas i v nejmenším urazili. Měl moc a onen druh peněz, které se běžně vyskytují jen tam, kde se jedná o vlády, ale scházelo mu uvažování do budoucnosti. Při vší své inteligenci to byl člověk, jímž vládly dětinské vášně, a tato myšlenka v Cortezově mysli jen narůstala, když odbočoval na 166; nyní mířili k východu, na Washington. Je to tak divné, říkal si s neznatelným, hořkým úsměvem, že ve světě přeplněném informacemi je nucen spekulovat jako malé dítě, když všechno, co potřebuje, může dostat pouhým otočením knoflíku rádia, ale poručil si, že se musí obejít bez něj.

Na letištní parkoviště dorazili právě včas. Zastavil u Moiřina auta a vystoupil, aby vyložil její zavazadla.

"Juane..."

"Ano?"

"Neměj nějaký špatný dojem ze včerejší noci. Mohu za to já," řekla potichu.

Podařil se mu úsměv. "Už jsem ti přece říkal, že nejsem mladík. Předvedl jsem ti, že je to pravda. Napříště si odpočinu, abych byl lepší."

"Kdy..."

"Nevím. Zavolám ti." Jemně ji políbil. Za minutu odjela a on stál na parkovišti a hleděl za ní, jak odjíždí, jak by byla od něho očekávala. Pak nasedl do svého auta. Byly skoro čtyři hodiny. Zapnul rádio, aby si poslechl zprávy, vysílané po hodinách. Za dvě minuty nato už jel na parkoviště, kde automobil vrátil, vzal své brašny a šel do letištní haly, aby se poohlédl po prvním letadle kamkoli. Nejbližší byl let United do Atlanty. Věděl, že z toho rušného letiště si bude moci zařídit potřebná spojení. Na palubu se vecpal při poslední výzvě.

Moira Wolfeová jela domů s úsměvem, podbarveným pocitem provinění. To, co se Juanovi minulé noci stalo, byla jedna z nejvíc ponižujících věcí, které se mohou muži přihodit, a za všechno mohla ona. Žádala toho od něj moc, a on, jak jí sám řekl, už nebyl mladý. Dopustila, aby její nadšení nabylo vrchu nad úsudkem, a ranila muže, kterého - milovala. Teď si tím byla jista. Moira si myslela, že tenhle cit už nikdy znovu nepozná, ale teď tu byl, se vší bezstarostnou nádherou dob jejího mládí, a jestli se Juanovi nedostávalo mužné síly oněch dob, víc než bohatě to vynahrazoval svou trpělivostí a fantastickým uměním. Sáhla dolů a zapnula rádio; naladila ho na kanál FM pro dříve narozené a zbytek cesty se rozkošnicky vystavovala teplým paprskům těch nejpříjemnějších pocitů, kdy vzpomínky na mladistvé štěstí vystupovaly do popředí při zvuku prostých melodií z časů, kdy jí ještě nebylo dvacet, podle nichž před třiceti lety tancovala.

Překvapilo ji, když viděla automobil, který vypadal jako automobil FBI, zaparkovaný na opačné straně ulice před jejím domem, ale to mohl docela dobře být nějaký levný pronajatý automobil nebo něco jiného - až na rádiovou anténu, uvědomila si. Bylo to auto FBI. To je divné, říkala si. Zaparkovala u obrubníku a vytáhla svoje brašny, kráčela po chodníčku, ale když se otevřely dveře, spatřila Franka Webera, jednoho z ředitelovy ochranky.

"Ahoj, Franku." Zvláštní agent Weber jí pomohl s brašnami, ale jeho výraz byl vážný. "Něco se přihodilo?"

"Emila v pátek večer zabili. Snažíme se vás od té doby sehnat."

"Cože?

"Dostali ho cestou na velvyslanectví. Celou skupinu - všechny. Emil má zítra pohřeb. Ostatní v úterý."

"On, panebože." Moira usedla na nejbližší židli. "Eddie - Leo?" Mladí agenti v Emilově ochrance byli málem jako její vlastní děti.

"Všichni," opakoval Weber.

"Já nic nevěděla," řekla. "Noviny jsem neviděla a televizi jsem nezapnula celých - od pátku večer. Kde...?"

"Děti šly do biografu. Potřebujeme, abyste šla s námi a s pár věcmi nám pomohla. Někoho sem pošleme, aby tady na ně zatím dohlédl."

Trvalo několik minut, než byla schopna vůbec někam jít. Slzy přišly hned poté, jakmile realita Weberových slov pronikla přes její nově zhotovenou schránku jiných citů.

Kapitánu Ramírezovi nebyla po chuti myšlenka, že bude Chaveze doprovázet. Nebylo to samozřejmě ze zbabělosti, šlo jen o otázku, jakou úlohu vlastně při tom všem bude hrát. Jeho velitelská odpovědnost byla trochu pomíchaná. Jako kapitán, jenž nedávno velel rotě, přišel na to, že "velení" není tak docela totéž jako "vedení". Od velitele roty se očekává, že zůstane nedaleko přední linie a bude řídit - v armádě není tohle slovo v oblibě - bojovou akci, přesunovat své jednotky a udržovat si celkový přehled o probíhající bitvě, aby měl věci pod kontrolou, zatímco samotný boj měli na starosti jeho velitelé čet. Když se jakožto poručík naučil "vést zpředu", čekalo se, že to, co se naučil, uplatní na další, vyšší úrovni, ačkoliv přijdou chvíle, kdy se od kapitána bude čekat, že se postaví do čela.

Tady velel pouze družstvu, a ačkoliv úkol vyžadoval obezřelost, velitelské uvažování a úsudek, velikost jednotky zase vyžadovala osobní vedení. A kromě toho nemohl jen tak klidně poslat dva ze svých lidí do akce, při níž vůbec poprvé někoho zabijí, a sám u toho nebýt, i když Chavezovo umění skrytě se pohybovat daleko převyšovalo to, na co se kapitán Ramírez vůbec kdy zmůže. Mladého důstojníka rozpor mezi velením a vedením trápil, ale přiklonil se, tak jak také musel, k vedení. A nakonec stejně by nemohl velet, kdyby jeho lidé neměli důvěru v jeho schopnost vést. Jako by jaksi tušil, že když tohleto zde vyjde, podobný problém už nikdy mít nebude. Možná, že takhle to chodí vždycky, říkal si.

Když rozmístil oba střelecké týmy, s Chavezem vyrazili; obcházeli přistávací dráhu od severní strany, seržant vpředu. Šlo to hladce. Oba cíle stále bloumaly kolem a kouřily své jointy - nebo co to bylo. Bavili se tak hlasitě, že je bylo mezi stromy slyšet na sto metrů. Chavez si přiblížení naplánoval pečlivě, na základě obhlídky z předchozí noci, kterou kapitán Ramírez nařídil. Žádné překvapení na ně nečekalo. Po dvaceti minutách se stočili zpátky a opět viděli na dráhu. Teď postupovali pomaleji.

Chavez šel stále vpředu. Úzká cesta, po které sem přijížděl nákladní automobil, byla dobrým vodítkem. Zůstali na její severní straně; tak se udrží mimo linie palby, které pro kulomety svého družstva vymezili. Boudu spatřili přesně podle časového propočtu. Jak si naplánovali, Chavez počkal, až se k němu kapitán, který následoval deset metrů za ním, připojí. Domlouvali se posuňky rukou. Chavez bude postupovat přímo, kapitán vpravo vpředu. Střílet bude seržant, ale kdyby se něco pokazilo, Ramírez mu bude moci ihned poskytnout podporu. Kapitán vyťukal tlačítkem na svém rádiu čtyři pomlčky a dostal dva signály v odpověď. Družstvo bylo na místě, na vzdálené straně dráhy, vědomo si toho, co se má dít, a připraveno plnit svou úlohu, kdyby si to akce vyžádala.

Ramírez posuňkem poslal Chaveze kupředu.

Chavez se zhluboka nadechl, překvapen tím, jak rychle mu tluče srdce. Něco takovéhleho přece už dělal stokrát předtím. Trhl rukama, aby se uvolnil, pak si upravil délku řemene své zbraně. Palec mu sjel na volič; nastavil svou MP-5 na dávky po třech ranách. Mířidla byla natřena malým množstvím tritia a svítila přesně tak, aby byla v téměř úplné tmě rovníkového pralesa vidět. Svůj noční infradalekohled měl zastrčený do kapsy. Kdyby ho měl nasazený, jen by mu překážel.

Nyní se pohyboval velmi pomalu, obcházel stromy a houštiny, hledal pro nohy pevná, ničím nepokrytá místa nebo špičkou bot odsunoval z cesty listy, než došlápl při dalším kroku. To všechno byla práce. Napětí v jeho těle, zcela přirozené, povolilo, ačkoliv mu v uchu znělo cosi jako bzučení, které mu sdělovalo, že tady není na cvičení.

Tamhle.

Stáli na otevřeném prostoru, asi dva metry od sebe a asi dvacet metrů od stromu, o nějž se Chavez opíral. Stále mluvili, a ačkoliv jejich slovům docela snadno rozuměl, z jakéhosi důvodu mu zněla cize, jako psí štěkot. Ding by se byl mohl dostat blíž, ale nechtěl pokoušet náhodu, a dvacet metrů bylo dost blízko - šestašedesát stop. Na oba dva byl snadný výstřel, podle dalšího stromu.

Prima.

Pomalu zvedl zbraň, mušku v ochranném prstenci umístil do středu otvoru v hledí, přesvědčil se, že vidí celý bílý kroužek kolem, a střed usadil na černou kruhovou hmotu, která představovala týl lidské hlavy, která už nebyla součástí lidské bytosti - byl to pouhý terč, pouhá věc. Prst lehce stiskl spoušť.

Zbraň sebou v jeho sevření lehce škubla, dvojitý řemen ji však udržel pevně na místě. Cíl klesl. Zatímco padal, Chavez přesunul zbraň v jedné rovině. Příští cíl se v překvapení prudce obracel a ukázal matně bílý kotouč

odraženého měsíčního světla, na který se dalo zamířit. Další dávka. Hluk to neudělalo skoro žádný. Chavez vyčkával, přejížděl muškou zbraně sem a tam po obou tělech, ale nic se nepohnulo.

Chavez se vyřítil ven z úkrytu mezi stromy. Jeden z mrtvých svíral AK-47. Odkopl samopal stranou, z náprsní kapsy vytáhl tužkovou baterku a posvítil s ní na cíle. Jeden z nich dostal všechny tři střely dozadu do hlavy. Druhý dostal jen dvě, ale obě do čela. Na druhém obličeji se zračilo překvapení. První už obličej neměl. Seržant poklekl vedle mrtvých a pátral kolem po nějakém dalším pohybu nebo činnosti. Jediným okamžitým pocitem, který Chavez měl, bylo něco jako lehká opilost. Všechno, co se naučil a nacvičil -všechno vyšlo! Nebylo to zrovna snadné, ale zase nic tak zvláštního, opravdu.

Nindžovi opravdu patří noc.

Ramírez k němu došel za okamžik. Mohl mu říci jen jediné.

"Krásná práce, seržante. Jdeme na tu boudu." Zapnul rádio. "Tady Šestka. Cíle jsou dole, pusťte se do toho."

Družstvo bylo u boudy za několik minut. Jak už to u armády chodí, obstoupili těla mrtvých stráží a podívali se na první ukázku, jak vlastně vypadá válka. Specialista na rozvědku jim prohledal kapsy, zatímco kapitán nechal družstvo rozestoupit se do obranného kruhu.

"Moc toho není," řekl seržant od rozvědky.

"Tak se podíváme na tu boudu." Chavez se přesvědčil, zda v ní není nějaká další stráž, kterou třeba přehlédli. Ramírez našel čtyři barely s palivem a ruční čerpadlo. Na jednom barelu s benzinem stál karton cigaret a vysloužil si kapitánovu sžíravou poznámku. Na několika hrubě otesaných policích stálo pár konzerv a dvě role toaletního papíru. Žádné knihy, dokumenty nebo mapy. Jediné, co ještě našli, byl silně ohmataný balíček karet.

"Jak to chcete nalíčit?" zeptal se seržant od rozvědky. Kdysi také sloužil u zelených baretů a byl odborník na líčení pastí.

"Na třikrát."

"Oukej." Udělalo se to snadno. Rukama vyhloubil v hliněné podlaze mělkou díru a několika kousky dřeva zpevnil stěny. Do díry hladce zapadla půlkilová kostka plastické trhaviny C-4; ta se používala na celém světě. Dovnitř vložil dvě elektrické rozbušky a tlakový spínač, takový, jaké se používají u nášlapných min. Při stěnách se po hliněné podlaze natáhly dráty ke spínačům u dveří a u okna; ty byly napojeny tak, aby je při pohledu z vrchní strany nebylo vidět. Dráty seržant překryl několika centimetry hlíny. Když byl s výsledkem spokojen, přivalil jeden barel jako popelnici k tlakovému spínači a jemně ho na něj spustil. Kdyby někdo otevřel dveře nebo okno, C-4 vybuchne rovnou pod pětapadesátigalonovým barelem leteckého benzinu s výsledkem, který se dal předvídat. A aby to nebylo všechno, kdyby ten někdo snad byl tak chytrý, že by oklamal elektrické rozbušky na dveřích a na okně, půjde po drátech k barelům, aby se výbušniny zmocnil pro pozdější vlastní použití... a přesně o tohohle chytráka bude méně. Hloupého nepřítele dokáže zabít kdekdo. Zabít chytrého vyžaduje šikovnost a umění.

"Všechno je nachystané, pane. Od tedka ať se nikdo k té boudě nepřibližuje, pane," řekl seržant od rozvědky svému kapitánovi.

"Rozumím." Příkaz byl vydán okamžitě. Dva muži odtáhli mrtvoly doprostřed dráhy, pak se všichni usadili a čekali na vrtulník. Ramírez své lidi znovu rozestavil tak, aby oblast byla zajištěna, ale hlavní starostí teď bylo, aby každý zkontroloval, že má všechnu výstroj. Nic tu po nich nesmí zůstat.

Doplňování paliva si vzal na starost PJ. Pomáhala při tom dobrá viditelnost, ta by však pomáhala i tomu, kdo by byl na hladině a pátral po nich. Z nádrže v křídle MC-130E Combat Talon plazivě vylezla pancéřovaná pryžová hadice plnicí sondy, na Pave Low se teleskopicky vysunulo hrdlo a sonda se zarazila do jeho středu. Ačkoliv padla řada připomínek k tomu, že doplňovat palivo do vrtulníku tímhle způsobem je šíleně nepřirozený úkon -

sonda a hrdlo se setkaly čtyři metry pod hranou roviny otáčení rotoru a dotek konců listů rotoru s hadicí znamenal jistou smrt posádky vrtulníku - posádky na Pave Low vždycky říkaly, že je to vlastně velmi přirozený úkon, a navíc úkon, s nímž mají velkou praxi. To nic neměnilo na skutečnosti, že se plukovník Johns a kapitán Willis na celou proceduru plně soustředili, a dokud nebyla u konce, neutrousili ani jedinou zbytečnou slabiku.

"Odpoutat, odpoutat," řekl PJ, když se hrdlo i sonda zatahovaly zpátky, a posunul páku, aby rotor zvedl výš, pryč od hadice. Na tento povel vystoupil MC-130E do příhodné letové výšky, kde mohl kroužit, než se vrtulník vrátí pro další palivo. Pave Low III se stočil k pobřeží a zamířil podél něj, aby ho nad nějakým neobydleným místem přeletěl.

"Mmhm," zašeptal pro sebe Chavez, když slyšel hluk. Byl to dýchavičný zvuk namáhaného motoru V8, který potřeboval opravu a nový tlumič výfuku. Hluk každou vteřinou sílil.

"Šestko, tady Špice, přepínám," zavolal naléhavě.

"Tady Šestka. Mluvte dál," odpověděl kapitán Ramírez.

"Přijíždí nám sem návštěva. Vypadá to na nákladní auto, pane."

"NůŽ, tady Šestka," reagoval okamžitě Ramírez. "Stáhněte se zpátky na západní stranu. Zaujměte místa v úkrytu. Špice, stáhnout zpátky, okamžitě!"

"Jdeme." Chavez opustil své místo na prašné silnici, kde naslouchal, a pádil zpátky kolem boudy - držel se daleko od ní - a přes přistávací pruh. Tam našel Ramíreze a Guerru, jak odtahují mrtvé mezi vzdálené stromy. Pomohl kapitánovi odnést jeho břemeno do úkrytu, pak se vrátil, aby pomohl operačnímu seržantovi. Když dorazili do úkrytu mezi stromy, zbývalo jim dvacet vteřin.

Pickup jel s naplno rozsvícenými světly. Záře se přelévala napravo a nalevo po cestě a prosvěcovala podrost, než se vynořila hned vedle boudy. Automobil zastavil, a ten zmatený údiv bylo téměř vidět, ještě dřív, než řidič vypnul motor a muži vystoupili. Jakmile světla zhasla, Chavez zapnul svůj noční infradalekohled. Byli jako předtím čtyři, dva z kabiny a dva zezadu. Šéfem byl bezpochyby řidič. Rozhlížel se kolem se zjevnou zlostí. Za okamžik cosi zařval, pak ukázal na jednoho z lidí, kteří seskákali zezadu z auta. Jeden z nich vykročil rovnou k boudě...

"Ale, doprdele!" Ramírez zapnul rádio. "Všichni k zemi!" nařídil zbytečně...

...a trhnutím otevřel dveře.

Barel s benzinem vyletěl vzhůru jako vypuštěná vesmírná raketa a jak prorazil střechu boudy, zůstal za ním kužel bílého plamene. Plameny z ostatních barelů se šířily do stran. Ten, jenž otevřel dveře, byl černá silueta, jako by právě otevřel bránu pekel, ale pouze na okamžik, než zmizel v šířících se plamenech. Jeho dva společníci také zmizeli v bíložluté mase. Třetí byl na okraji výhně prvního výbuchu a rozběhl se pryč, rovnou k vojákům, než ho zalil benzin, padající z letícího barelu, a než se změnil v ohnivou postavu, jakoby namalovanou jen jednoduchými čarami, jež odolávala jen deset kroků. Kruh plamenů byl široký čtyřicet metrů, v jeho středu čtyři muži, jejichž ječivé výkřiky bylo slyšet přes hluboký řev zuřících plamenů. Pak za explozí ještě udělala svou vlastní tečku nádrž automobilu; hořelo tu snad dvě stě galonů benzinu a vysílalo vzhůru hřibovitý mrak, osvětlený zdola plameny. Za necelou minutu vyvřela munice ve zbraních; ve řvavě hučících plamenech to znělo, jako když práskají bouchačky. Rozšíření plamenů do lesa zabránil jen silný odpolední déšť.

Chavez si uvědomil, že leží vedle seržanta rozvědky.

"Tos nastražil moc pěkně."

"Taky ti sráči mohli počkat." Křik už ustal.

"No jo."

"Všichni se ohlaste," přikázal Ramírez rádiem. Ohlásili se. Zraněn nebyl nikdo.

Oheň dohasl brzy. Letecký benzin se rozprostřel v tenké vrstvě po velké ploše a hořel rychle. Jediné, co po třech minutách zbylo, byla rozsáhlá spálená plocha, ohraničená kruhem hořící trávy a křovin. Z nákladního auta zbyla zčernalá kostra; korba byla dosud osvětlena od bedny světlic. Ty budou ještě nějakou dobu hořet.

"Co to ksakru bylo?" říkal si kapitán Willis na levém sedadle vrtulníku. Právě vyzvedli první skupinu, a když stoupali zpátky do letové výšky, záře na obzoru vypadala v jejich infradalekohledech jako východ slunce.

"Třeba havarovalo letadlo - je to přímo ve směru, kde máme sebrat poslední skupinu," uvědomil si opožděně plukovník Johns.

"Super."

"Bucku, dejte pozor, možná máme na místě Čtyři nějakou nepřátelskou činnost."

"Rozumím, plukovníku," odpověděl seržant Zimmer stručně.

Po té poznámce plukovník Johns pokračoval v plnění svého úkolu. To, co potřebuje, se zanedlouho dozví. Všechno má svůj čas.

Třicet minut po výbuchu oheň utuchl natolik, že si seržant od zpravodajců mohl navléknout rukavice a jít si pro svoje spouštěcí zařízení. Našel kus jednoho, ale nápad, ačkoliv dobrý, neměl naději na úspěch. Mrtvé nechali na místě, a nikdo se ani nepokoušel prohledat je. Mohli snad najít průkazy totožnosti - kožené náprsní tašky celkem dobře odolávají ohni - někdo by si ale všiml, že scházejí. Stráže byly opět odtaženy doprostřed severní části dráhy, kde stejně mělo dojít k vyzvednutí. Ramírez znovu rozestavil své lidi, aby se chránili před možností, že někdo třeba oheň zpozoroval a někomu to ohlásil. Další starostí byl kurýrní let, který sem dnes v noci pravděpodobně směřoval. Zkušenost jim říkala, že to ještě bude trvat víc než dvě hodiny - ale viděli jen jeden takový cyklus, a to bylo pro nějaké předpovídání jen chabé východisko.

Co když to letadlo přiletí? říkal si Ramírez. O téhle možnosti už uvažoval, ale nyní to byla bezprostřední hrozba.

Nesmělo se dopustit, aby posádka letadla někomu hlásila, že viděla velký vrtulník. Na druhé straně, díry po kulkách v letadle by jasně oznamovaly, co se stalo.

Když už jsme u toho, uvažoval Ramírez, proč jsme ksakru dostali rozkaz ty dva chudáky zabít a odejít tady odtud, a ne z předem naplánovaného místa?

Takže, co když to letadlo přiletí?

Odpověď nenacházel. Bez světlic, které by označovaly dráhu, nepřistane. Kromě toho jeden z nově příchozích s sebou přinesl malé rádio pro vysílání VHF. Pašeráci drog byli natolik chytří, že měli rádiové kódy, aby letovou posádku ujistili, že letiště je čisté. Co kdyby tedy to letadlo jen přeletělo? A to by pravděpodobně udělalo. Že by ho vrtulník sestřelil? A co kdyby se o to pokusil a minul? Co kdyby? Co kdyby?

Než sem pronikli, Ramírez si říkal, že akce je naplánována vynikajícím způsobem, každá možnost promyšlena - což také byla, ale uprostřed jejich plánovaného pobytu je odsud vytahují, a plán je napadrť. Který pitomec o tom rozhodnul?

Tak co se ksakru děje? tážní se sám sebe. Jeho lidé k němu vzhlíželi a čekali od něho, že jim něco poví a bude vědět co a jak, že je povede a bude jim dodávat jistotu. Musel předstírat, že je všechno v pořádku, že má situaci v rukou. Byl zvyklý, že jím posunovali jako figurkou na šachovnici. Od toho tu mladí důstojníci byli - ale tohle bylo doopravdy. Dokazovalo to šest mrtvých.

"NŮŽ, tady NOČNÍ SOKOL, přepínám," zapraskalo to v jeho rádiu.

"NOČNÍ SOKOLE, tady NŮŽ. Oblast přistání je na severním okraji bodu RENO. Připraveni k vyzvednutí. Přepínám."

"Bravo Rentgen, přepínám."

Plukovník Johns zjišťoval možné potíže. Odpověď Juliet Zulu bylo kódované sdělení oznamující, že jsou v rukou nepřátel a že vyzvednutí není možné. Charlie Foxtrot znamenalo, že došlo k aktivnímu kontaktu, že však je možné dostat je ven. Lima Whiskey byl signál pro "všechno čisté".

"Lima Whiskey, přepínám."

"NŮŽ, opakujte, přepínám."

"Lima Whiskey, přepínám."

"Rozumím, přijato. Jsme tři minuty od vás."

"Připravit zbraně," nařídil PJ své letové posádce. Seržant Zimmer odešel od svých přístrojů a zaujal místo u malorážního kanónu na pravé straně. Pustil do svého šestihlavňového rotačního kanónu proud. Nejnovější verze už dávno vysloužilého rotačního kulometu se začala otáčet, připravena přijímat náboje z dávkovače po Zimmerově levici.

"Pravá strana připravena," hlásil palubním telefonem.

"Levá strana připravena," řekl Bean z druhé strany.

Oba muži přejížděli stromy svými nočními infradalekohledy a pátrali po něčem, co by mohlo být nepřátelské.

"Na desátou mám přerušované světlo," sdělil Willis Johnsovi.

"Vidím to. Prokrista - co se to tu dělo?"

Když Sikorsky zpomalil, bylo zřetelně vidět čtyři těla kolem toho, co bývalo obyčejnou dřevěnou boudou... a byl tu i nákladní automobil. Družstvo NŮŽ však bylo přesně tam, kde mělo být. A i oni měli dvě mrtvoly.

"Vypadá to, že je čisto, Bucku."

"Rozumím, PJ." Zimmer nechal kanón v pohotovosti a zamířil dozadu. Seržant Bean mohl přiskočit na palebné stanoviště na druhé straně, kdyby musel, ale Zimmerovou prací bylo při tomhle posledním vyzvednutí spočítat lidi. Dělal, co mohl, aby při přecházení na nikoho nešlápl, ale vojáci měli pochopení, když jeho noha skončila na některém z nich. Vojáci jsou obvykle vůči těm, kdo je dostávají z nepřátelského území, naladěni smířlivě.

Chavez nechal své blikající světlo svítit, dokud vrtulník nedosedl na zem, pak utíkal ke svému družstvu. Kapitán Ramírez stál u nástupní plošiny a odpočítával je, jak pádili dovnitř. Ding čekal, až na něj přijde řada, a pak mu na rameno dopadla kapitánova ruka.

"Deset!" slyšel, když přeskočil několik mrtvol na plošině. Číslo uslyšel znovu od velkého seržanta letectva, a pak "Jedenáct! Vpřed-vpřed-vpřed," když nastoupil i kapitán.

Vrtulník se ihned vznesl. Chavez tvrdě upadl na ocelovou podlahu; Vega ho popadl za paži. Ramírez upadl vedle něho, pak vstal a následoval Zimmera dopředu.

"Co se tu stalo?" zeptal se PJ Ramíreze za okamžik. Důstojník pěchoty mu to v rychlosti vypověděl. Plukovník Johns poněkud zvýšil výkon a držel se nízko, což by byl udělal tak jako tak. Přikázal Zimmerovi, aby ještě dvě minuty zůstal u nástupní plošiny a dával pozor, zda se náhodou neobjeví nějaké letadlo, ale neukázalo se žádné. Buck přešel dopředu, vypnul proud do svého kanónu a vrátil se na své stanoviště u přístrojů. Za deset minut už letěli "s mokrýma nohama" nad vodou a pátrali po svém tankeru, aby doplnili palivo pro let zpátky do Panamy. Vzadu si pěšáci zapnuli bezpečnostní pásy a hned začali upadat do spánku.

Ne však Chavez s Vegou; ti seděli vedle šesti mrtvých těl, ležících na plošině. I pro profesionální vojáky - z nichž jeden se na zabíjení podílel - to byl ponurý pohled. Ne však takový, jako na explozi. Žádný z nich ještě neviděl ani obraz hořících lidí, a uhoření byl špatný odchod, to ano, dokonce i pro pašeráky drog.

Když se Pave Low dostal do vzdušného víra za vrtulemi tankeru, začal být let neklidný, ale to brzy skončilo. Za několik minut seržant Bean - ten malý,

jak si ho Chavez označil - přišel dozadu; opatrně přitom vojáky překračoval. Připnul si bezpečnostní pás do úchytky v palubě a pak hovořil do mikrofonu ve své přílbě. Přikývl a šel dozadu k nástupní plošině. Posuňkem vyzval Chaveze, aby mu pomohl. Ding ho uchopil za opasek a díval se, jak nohou shazuje mrtvoly z hrany plošiny. Vypadá to trochu necitelně, říkal si zvěd, ale pašerákům to už mohlo být jedno. Dozadu se nedíval a neviděl, jak dopadli do vody; místo toho se zase uvelebil na svém místě, aby si zdříml.

Sto padesát kilometrů za nimi kroužil dvoumotorový soukromý letoun nad místem, kde na přistávací dráze - letové posádce známé pod prostým označením Číslo Šest - dosud byl nepravidelný kruh, vypálený ohněm. Viděli, kde je mýtina, ale samotná dráha nebyla vyznačena světlicemi, a bez nich by byl pokus o přistání šílenstvím. Zmateni, ale přitom s úlevou, protože věděli, co se v minulých týdnech stalo při řadě letů, se stočili zpátky na své normální letiště. Když přistáli, šli telefonovat.

Cortez se odhodlal letět z Panamy přímo do Medellínu; riskoval, ačkoliv platil dosud nepoužitou kreditní kartou, aby se jeho jméno nedalo vysledovat. Odjel svým autem domů a ihned se pokoušel spojit se s Escobedem; jediné, co se dověděl, bylo, že je na své haciendě na kopci. Felix neměl sílu, aby po tak dlouhém dni jel tak daleko, ani nechtěl takový zásadní rozhovor svěřit mobilnímu telefonu, přes všechna ujištění o tom, jak bezpečné a utajené linky jsou. Unavený, rozzlobený a psychicky vyčerpaný z tuctu příčin, si nalil drink a šel si lehnout. Všechna námaha vniveč, klel ve tmě. Moiru už nikdy nebude moci využít. Už jí nikdy nezavolá, už nikdy s ní nebude mluvit, už nikdy se s ní nesejde. A to, že jeho poslední "výkon" s ní skončil neúspěchem, způsobeným strachem z toho, co si myslel - oprávněně! - že jeho šéf udělal, jen dodalo jeho sprostým kletbám upřímnosti.

Před setměním navštívilo půl tuctu nákladních automobilů půl tuctu letišť. Dvě skupiny mužů našly smrt v plamenech. Třetí vstoupila do boudy na letišti a tam našla přesně to, co čekala, že najde - nic. Ostatní tři nalezly své dráhy zcela v pořádku, stráže na místě, v pohodě, a znuděné jednotvárností svých povinností. Když se dva nákladní automobily nevrátily, poslali za nimi další a potřebné informace se rychle dostaly do Medellínu. Corteze probudil telefon a dostal nové cestovní příkazy.

V Panamě všichni pěšáci dosud spali. Povolili jim volno na celý den, a také spánek v klimatizovaném pohodlí - pod těžkými přikrývkami - po horké sprše a po jídle, které, ačkoliv nebylo nijak chutné, bylo aspoň jiné než konzervované vojenské dávky, které měli předchozí týden. Čtyři důstojníky však vzbudili časně a vzali je jinam k převzetí nových instrukcí. Operace DIVADELNÍ LOĎ, jak se dověděli, vzala velmi vážný obrat. Také se dověděli proč, a zdroj jejich nových rozkazů budil stejné nadšení jako obavy.

Nový S-3, důstojník operačního oddělení pro 3. prapor 17. pěšího pluku, součásti První brigády, 7. lehké pěší divize, si prohlížel svou kancelář a jeho žena zatím sváděla zápas se stěhováky. Na jeho stole už seděla přílba Mark-2 z Kevlaru, jíž se pro její podobnost s helmami starého německého Wehrmachtu říkalo Fritz. Pro 7. LPD byla maskovací látka navíc ozdobena zauzl o vánými útržky stejného materiálu, který se používal pro jejich cvičné uniformy typu battledress. Většina manželek jí říkala "kapustový záhon"; jako opravdová kapusta to také zkreslovalo pravidelný obrys přílby a díky tomu se přílba dala hůře rozeznat. Velitel praporu byl pryč na bojovém rozdílení, spolu s výkonným důstojníkem, a nový S-3 se rozhodl, že zajde za S-1, důstojníkem osobního oddělení. Ukázalo se, že spolu před pěti lety sloužili v Německu, a nad kávou se pustili do vzpomínání na osobní zážitky.

"Tak jaké to bylo v Panamě?"

"Horko a mizérie, a o politické situaci vám nemusím ani povídat. A ta sranda - těsně před tím, než jsem odlétal, jsem narazil na jednoho z vašich Nindžů."

"Jo? A kterého?"

"Chaveze. Štábní seržant, myslím. Ten prevít mě při výcviku málem zabil."

"Na toho se pamatuju. Moc dobře to uměl s... ehm - seržante Bascombe?"

"Ano, pane majore?" Ve dveřích kanceláře se objevila hlava.

"Štábní seržant Chavez - kde sloužil?"

"Rota Bravo, pane. Četa poručíka Jacksona... druhé družstvo, myslím. Jo, převzal ji desátník Ozkanian. Chaveze převeleli do Fort Benningu, teď tam je instruktorem základního výcviku," vzpomínal seržant Bascomb.

"To víte určitě?" zeptal se nový S-3.

"Ano, pane. Papíry se trochu pomotaly. Je to jeden z těch chlapů, co museli vypadnout ve spěchu. Vzpomínáte si, pane majore?"

"No jo. To byl ten bordel s převelováním a s papíry, že jo?"

"Tak, správně, pane majore," souhlasil poddůstojník.

"Co ksakru dělal na polním cvičení tam kolem průplavu?" uvažoval důstojník operačního oddělení.

"Tohle by mohl vědět poručík Jackson, pane," navrhl Bascomb.

"Zítra se s ním uvidíte," řekl S-1 novému S-3.

"Dobrý?"

"Na nováčka rovnou z Hudsonu, jo, vede si dobře. Dobrá rodina. Dítě kazatele, má bratra u námořních stíhačů - velitel peruti, myslím. Náhodou jsem na něj narazil před nějakým časem v Monterey. V každém případě má Tim dobrého seržanta ve velení čety, ten ho už něco naučí."

"No, tamto byl moc dobrý seržant, ten kluk Chavez. Nejsem zvyklý na to, aby se ke mně lidi nepozorovaně přibližovali!" S-3 si prsty přejel jizvičku na obličeji. "Ale, kčertu, tenhle to udělal."

"Máme celou sbírku dobrých lidí, Ede. Bude se vám tu líbit. Co oběd?"

"Hm, dobrá. Kdy ráno začínáme s tělesnou přípravou?"

"Nula-šest-patnáct. Šéf rád běhá."

Nový S-3 cosi cestou ke dveřím zabručel. Pěkně vítáme zpátky do opravdové pozemní armády.

"Zdá se, že naši přátelé tam dole jsou nějak vytočení," poznamenal admirál Cutter. V ruce držel dálnopis, který vznikl v rámci části CAPER. "Co to bylo zač, ten, co přišel s tím nápadem napíchnout jejich spojení?"

"Pan Clark," odpověděl náměstek pro řízení operačního oddělení.

"To je ten, co..."

"Ano, ten."

"Co mi o něm můžete říct?"

"Býval u námořnictva, elitní výsadková, vyloďovací, průzkumná a přepadová jednotka SEAL, sloužil devět měsíců v jihovýchodní Asii, v jedné z těch speciálních operačních skupin, co nikdy oficiálně neexistovaly. Pár zranění při přestřelkách," vysvětloval Ritter. "Odešel ze služby v osmadvaceti s hodností druhého loďmistra. Byl jeden z nejlepších, co kdy měli. Je to ten, co šel pro kluka Dutche Maxwella a zachránil ho."

Cutterovy oči se při tomhle rozhýbaly. "Dutche Maxwella jsem znal, byl jsem nějaký čas v jeho pracovním štábu, jako podporučík. Takže on zachránil Sonnymu kůži? Ještě jsem tu historku vlastně neslyšel celou."

"Admirál Maxwell z něj na místě udělal náčelníka. To bylo v době, kdy byl velitelem tichomořského letectva. Nakonec odešel ze služby, oženil se a dal se na potápěčské podnikání - demolice pod vodou a tak; je také expert na výbušniny. Ale žena se mu zabila při autohavárii v Mississippi. Pak se mu přestalo dařit; potkal nové děvče, ale to unesl a zavraždil místní drogový gang - zdá se, že jim dělala koně, než se potkali. Náš bývalý SEAL se rozhodl,

že se dá na lov velké zvěře na vlastní pěst. Vedl si docela dobře, ale dostala ho do rejstříku policie. Tenkrát už byl admirál Maxwell OP-03. Taky si zažil svoje. Z dřívějška se znal s Jamesem Greerem, a tak slovo dalo slovo. Došli jsme k názoru, že pan Clark dovede věci, které jsme potřebovali. A tak FBI pomohla inscenovat jeho ‚smrt' při neštěstí při projížďce v člunu. Změnili jsme mu jméno - nová totožnost a tak dál, a teď pracuje pro nás."

"A jak..."

"Nic těžkého. Jeho služební záznamy prostě zmizely. Totéž, co jsme udělali s těmi lidmi v operaci DIVADELNÍ LOĎ. Jeho otisky prstů v kartotéce FBI se vyměnily - to ještě když věci řídil Hoover, a - no, nějaké způsoby se už našly. Zemřel a znovu se narodil jako John Clark."

"Co od té doby dělal?" zeptal se Cutter, kterému se na celé téhle věci líbila její konspirativnost.

"Pracuje hlavně jako instruktor na Farmě. A sem tam máme práčičku, při které potřebujeme jeho zvláštní talent," vysvětloval Ritter. "Třeba jak šel pro Gerasimovovu manželku a dceru."

"Ach tak. A tohle všechno začalo kvůli záležitosti s drogami?"

"Tak, správně. Pro pašeráky drog má v srdci vyhrazené temné místo. Nenávidí ty parchanty. Je to asi tak ta jediná věc, kde není profesionál."

"Není pro..."

"Tak to nemyslím. Tuhle práci udělá s chutí. Neovlivní to způsob, jak ji udělá, ale udělá ji s chutí. Nechci, abyste mě špatně pochopil. Clark je velmi schopný důstojník pro práci v terénu. Má vynikající instinkty a myslí mu to. Umí si věc naplánovat a umí ji také provést."

"A tak jaký je tedy jeho plán?"

"Budete nad ním u vytržení." Ritter rozevřel svou složku a začal z ní vyjímat listy papíru. Většina z nich, jak Cutter viděl, byla "zobrazení z výšky" - družicové snímky.

"Poručík Jackson?"

"Dobrý den, pane," řekl Tim novému praporním operačnímu důstojníkovi, když mu ukázkově zasalutoval. S-3 obcházel prapor a představoval se.

"Slyšel jsem o vás samé pěkné věci." To bylo něco, co nový poručík vždycky potřebuje slyšet. "A setkal jsem se s jedním z vašich velitelů družstva."

"Se kterým, pane?"

"Chavez, myslím."

"Aha, vy jste nový z Fort Benningu, pane majore?"

"Ne, byl jsem instruktorem pro boj v džungli v Panamě."

"A co tam dělal Chavez?" divil se poručík Jackson.

"Zabíjel mě," odpověděl major s úsměvem. "To jsou všichni vaši lidé tak dobří?"

"Byl to můj nejlepší velitel družstva. To je divné, měli ho převelet jako seržanta pro základní výcvik."

"No viďte, to je celá pozemní armáda. Zítra v noci jdu s rotou Bravo na cvičení v Hunter-liggettu. Jen mě tak napadlo, že vám to povím."

"Jsem rád, že vás tu máme, pane," řekl Tim Jackson majorovi. Nebylo to pochopitelně tak úplně pravda. Stále ještě se učil, jak lidi vést, a dohled ho znervózňoval, ačkoliv věděl, že to je něco, s čím se bude muset naučit žít. Také ho udivovalo to, co slyšel o Chavezovi, a v duchu si umínil, že pověří seržanta Mitchella, aby se na to podíval. Nakonec, Ding byl pořád ještě jeden z "jeho" lidí.

"Clark." Takhle odpovídal na zavolání telefonem. A tohle přišlo po "služební" lince.

"Spouští se to. Buďte tu zítra v deset dopoledne."

"Dobrá." Clark položil telefon.

"Kdy?" zeptala se Sandy.

"Zítra."

Jak dlouho?"

"Pár týdnů. Měsíc to nebude." Pravděpodobně, ale to už nedodal.

"A je to..."

"Nebezpečné?" Clark se na svou ženu usmál. "Miláčku, když budu svou práci dělat pořádně, tak ne, nebezpečná není."

"Čím to je," uvažovala Sandra Burns Clarková, "že vlasy šediví mně?"

"To proto, že já nemůžu jít do kadeřnického salonu a dát si je obarvit. Ty můžeš."

"Je to něco kolem lidí s drogami, vid?"

"Víš přece, že o tom nemůžu mluvit. Stejně by ti to akorát dělalo starosti, a pro starosti není žádný vážný důvod," lhal své ženě. Clark lhal hodně. Samozřejmě, že to věděla, a většinou chtěla, aby se jí lhalo. Tentokrát ne.

Clark svou pozornost opět obrátil k televizi. V duchu se usmíval. Po pašerácích drog nešel už hodně dlouho, a ještě nikdy se nepokoušel takhle vysoko po tom žebříku vyšplhat. Tehdy nevěděl, jak na to, neměl ty správné informace. Teď měl pro svou práci všechno, co potřeboval. Včetně oprávnění od prezidenta. Pracovat pro CIA mělo svoje výhody.

Cortez si prohlížel letiště - to, co z něj zůstalo - se směsí uspokojení a vzteku. Ani policie ani armáda sem ještě nepřišly, ale nakonec přijdou. Ať tu byl kdokoli, viděl, že odvedl důkladnou, profesionální práci.

Tak co si mám o tom myslet? ptal se sám sebe. Poslali sem Američané nějaké své Zelené barety? Tohle bylo poslední z pěti letišť, která si dnes prohlédl; z místa na místo ho dopravovali vrtulníkem. Ačkoliv byl vycvičen jako detektiv, byl důkladně vyškolen v nastražování pastí a pekelných strojů a přesně věděl, co hledat. Přesně to, co by udělal on sám.

Obě hlídky, které byly zde i na ostatních místech, jednoduše zmizely. To s jistotou znamenalo, že jsou mrtví, samozřejmě, ale jediné, co věděl s naprostou určitostí, bylo, že jsou pryč. Možná, že si má myslet, že výbušninu nastražili oni sami, ale byli to obyčejní venkované, placení Kartelem, nevycvičení darebáci, kteří asi ani nehlídkovali kolem, aby se přesvědčili, jestli ne-

"Pojdte za mnou." Vstoupil z vrtulníku a za ním v závěsu jeden z jeho pomocníků. Tenhle byl původně policista, který měl aspoň základní inteligenci; uměl plnit jednoduché rozkazy, když už nic jiného.

Kdybych chtěl takovéhle místo pozorovat... pamatoval bych na úkryt, a pamatoval bych na vítr, a pamatoval bych na rychlý útěk...

Na vojácích byla dobrá jedna věc - dalo se předem říci, co udělají.

Potřebovali místo, odkud mohli pozorovat dráhu po celé její délce, a přitom mít na očích boudu se zásobou paliva. To ukazuje na jeden z rohů, usoudil Cortez, a vydal se k rohu na severozápadní straně. Půl hodiny mlčky propátrával houštiny; jeho mlčení člověka za ním mátlo.

"Tady byli," řekl si v duchu. Zem za hliněným valem byla uhlazená. Leželi tam lidé. Byl tu také otisk dvojnožky kulometu.

Nemohl říci, jak dlouho dráhu pozorovali, ale měl podezření, že zde je vysvětlení, proč se letadla ztrácela. Američané? A jestli ano, pro koho pracovali? CIA? DEA? Anebo to byla nějaká speciální armádní skupina pro zvláštní operace?

A proč je odsud vzali?

A proč tak nápadný odchod?

Co když stráže nejsou mrtvé? Co když je Američané vzali s sebou?

Cortez vstal a očistil si z kalhot bláto. Je to vzkaz a upozornění. Samozřejmě. Po zavraždění ředitele FBI - ještě neměl čas si o tomhle šíleneckém kousku s el jefem promluvit - chtěli nechat upozornění, že se takové věci už nemají opakovat.

To, že Američané vůbec něco udělali, bylo samozřejmě neobvyklé. Koneckonců, unášení a případně i zabíjení amerických občanů bylo asi tak to nejbezpečnější, co si mohl kterýkoliv mezinárodní terorista dovolit. CIA dopustila, aby v Libanonu umučili jednoho z vedoucích jejich pobočky - a neudělala nic. Všichni ti vojáci námořní pěchoty, vyhození do vzduchu - a Američané neudělali nic. Až na to, že tu a tam vyslali upozornění. Američané jsou hlupáci. Pokoušeli se posílat upozornění Severovietnamcům skoro deset let, a neměli úspěch, a pořád ještě se nepoučili. Takže teď, místo toho, aby neudělali vůbec nic, udělali cosi, co bylo ještě více k ničemu než nic. Mít takovou moc, a přitom ji umět tak málo využít, říkal si Cortez. Ne jako Rusové. Když v Libanonu unesli několik jejich lidí, agenti z Prvního ředitelství KGB si přímo na ulicích pochytali rukojmí a vrátili je - podle jedné verze bez hlav, podle jiné bez ještě intimnějších částí těla - hned poté, co byli zmizelí Rusové vráceni s čímsi podobným omluvě. Přes všechnu svou syrovost Rusové věděli, jak se tahle hra hraje. Dalo se předem říci, co udělají, a hráli podle klasických pravidel činnosti v ilegalitě, takže jejich nepřátelé věděli, co se nebude tolerovat. Mysleli to vážně. A ostatní je také vážně brali.

Na rozdíl od Američanů. Jakkoliv Cortez svého zaměstnavatele varoval, aby se měl před nimi na pozoru, byl si jist, že neodpoví ani na něco tak nehorázného, jako byla vražda vysokých činitelů jejich vlády.

To je zlé, říkal si Cortez. Byl by to mohl využít ve svůj prospěch.

"Dobrý den, šéfe," řekl Ryan, když se posadil.

"Ahoj, Jacku." Admirál Greer se usmál, pokud to jen šlo. "Jak se ti líbí nová práce?"

"No, zahřívám vám židli."

"Teď je to tvoje židle, synu," zdůraznil náměstek pro zpravodajskou činnost. "I když se odtud dostanu, myslím, že je čas odejít do penze."

Jackovi se nelíbil způsob, jakým vyslovil "i když".

"Myslím, že na to ještě nemám, pane."

"Na všechno nemá nikdy nikdo. Hergot, když jsem ještě byl námořním důstojníkem, a když jsem se konečně tu práci naučil pořádně dělat, byl čas jít. Tak to v životě chodí, Jacku."

O tomhle Ryan uvažoval, když se rozhlížel po pokoji. Admirála Greera vyživovali průhlednými hadičkami z umělé hmoty. Jakýsi modrozelený přístroj, který vypadal jako dlaha, přidržoval v jeho paži jehly, ale člověk mohl vidět, kam už dříve byly infuzní jehly zavedeny a kde zanechaly ošklivé podlitiny. To bylo vždycky špatné znamení. Vedle láhve s infuzí byla menší, nahoře s D5W. To byl lék, který dostával, chemoterapie. Pro jed to bylo divné jméno, a jed to také přesně byl, biocid, který měl hubit rakovinu o trochu rychleji než pacienta. Nevěděl, co je to za jed, nějaký akronym, označující jakousi sloučeninu, vyvinutou v Národních zdravotních ústavech místo v Armádním středisku pro chemickou válku. Nebo je docela dobře možné, uvažoval Jack, že při výrobě takových vodiček spolupracují. V každém případě admirál Greer vypadal jako oběť nějakého hrozného, zlomyslného experimentu.

Nebyla to však pravda. Nejlepší lidé z oboru dělali všechno možné, aby ho udrželi naživu. A nedařilo se jim to. Ryan ještě nikdy neviděl svého šéfa tak hubeného. Zdálo se, že pokaždé, když přišel - nikdy méně než třikrát týdně - už zase ztratil váhu. Oči mu plály vzdornou energií, ale světlo na konci jeho tunelu bolesti neznamenalo uzdravení. Věděl to. Jack také. Mohl udělat jen jediné, jak bolesti ulevit. A to udělal. Jack otevřel svůj kufřík a vyňal jakési dokumenty.

"Na tohle byste se měl podívat." Podal mu je.

Skoro se zamotaly do hadiček a Greer na ty špagety z umělé hmoty cosi nevrle zabručel.

"Zítra večer odlétáš do Belgie, že?"

"Ano, pane."

"Tak ode mě pozdravuj Rudiho a Franze v DNB. A pozor na místní pivo, synku."

Ryan se rozesmál. "Ano, pane."

Admirál Greer si prohlížel první složku. "Maďaři to pořád ještě mají v běhu, jak vidím."

"Dostali upozornění, aby se trochu umírnili, a to také udělali. Ale ten hlavní problém tím nezmizí. Myslím, že je v zájmu všech zúčastněných, aby se umírnili. Náš přítel Gerasimov nám dal pár tipů, jak budeme moci dostat zprávu k pár lidem my sami."

Greera to málem rozesmálo. "To jde. Jak se bývalý ředitel KGB přizpůsobuje životu a Americe?"

"Tak dobře jako jeho dcera ne. Ukazuje se, že vždycky toužila po pořádné změně. Plastickou operaci nosu. No, tak se jí přání splnilo." Jack se pousmál. "Když jsem ji naposled viděl, chytala bronz. Příští podzim se vrací na univerzitu. Paní pořád ještě dost dobře neví, kam se vrtnout, a Gerasimov pořád spolupracuje. Ještě ale nevíme, co s ním uděláme, až to bude skončené."

"Řekni Arthurovi, ať mu ukáže, kde jsem dřív bydlel v Miami. Podnebí se mu bude líbit a mělo by se to tam dát snadno hlídat."

"Vyřídím mu to."

"A jak se líbí tobě, že ses dostal ke všem těm věcem v operačním oddělení?" zeptal se James Greer.

"No, to, co jsem viděl, není nezajímavé, ale ještě je trápí něco s prověřením."

"To říká kdo?" zeptal se náměstek pro zpravodajskou činnost překvapeně.

"Soudce," odpověděl Jack. "Mají pod palcem pár věcí, ke kterým mě nechtějí pustit."

"Opravdu?" Greer okamžik mlčel., Jacku, jestli ti to nikdo neřekl, tak ředitel, náměstek - to místo ještě neobsadili, ne? - a vedoucí na úrovni ředitelství jsou prověřeni pro všechno. Ty teď jsi také vedoucím na úrovni ředitelství. Neexistuje nic, co bys neměl vědět. Musíš to vědět. Předkládáš zprávy Kongresu."

Jack to odbyl mávnutím ruky. Opravdu to nemělo význam. "No, možná, že se na to soudce dívá jinak a..."

Náměstek pro zpravodajskou činnost udělal pokus na lůžku se posadit. "Tak poslouchej, chlapče. To, cos právě řekl, je kravina! Musíš o věcech vědět, a povíš Arthurovi, že jsem to řekl. Ta blbost s prověřováním končí přede dveřmi mé kanceláře."

"Ano, pane. Podívám se na to." Ryan nechtěl, aby se jeho šéf rozčiloval. On sám nakonec byl jen úřadujícím vedoucím na ředitelství a byl zvyklý na to, že ho v operačních záležitostech vynechávali, a on některé během posledních šesti let docela klidně přenechával jiným. Jack neměl v úmyslu se v něčem takovémhle řediteli CIA postavit. Jeho odpovědnost za materiály zpravodajského ředitelství CIA pro Kongres bylo samozřejmě něco, kolem čeho rozruch udělá.

"Já nežertuju, Jacku."

"Ano, pane." Jack ukázal na další složku. Tuhle bitvu vybojuje, až se vrátí z Evropy. "Ten vývoj událostí v Jižní Africe je zvlášť zajímavý a já potřebuji váš názor..."

15

Dodavatelé

Clark vystoupil z letadla United v San Diegu a na cestu na nedalekou námořní základnu si najal auto. Jízda netrvala nijak dlouho. Jak už to bývá, při

pohledu na tyčící se šedomodré trupy cítil bolestnou nostalgii. Kdysi býval součástí téhle party, a ačkoliv byl tehdy mladý a hloupý, vzpomínal na tu dobu s láskou jako na časy, kdy bylo všechno jednodušší.

Americká loď Ranger bylo rušné místo. Clark zaparkoval automobil na vzdáleném konci plochy, kterou používali povolanci z posádky, a šel k přístavní hrázi, vyhýbaje se nákladním autům, jeřábům a ostatním pojízdným zařízením, přijíždějícím a vyjíždějícím za svými četnými úkoly. Letadlová loď se chystala k odplutí v příštích osmi hodinách a tisíce jejích námořníků nakládaly všemožné zásoby. Letová paluba byla prázdná až na jedinou stíhačku F4 Phantom, která už neměla motory a používala se k výcviku nových členů posádky letové paluby. Letecká skupina téhle mateřské lodi byla rozptýlena po různých námořních základnách a vzletí, až letadlová loď vypluje. Tak byli piloti skupiny ušetřeni všeho spěchu a rozruchu, obvyklého při odplouvání letadlové lodi. Kromě jednoho.

Clark vykročil k úseku pro důstojníky, střeženému desátníkem námořní pěchoty, který měl jeho jméno zapsané v seznamu oficiálních návštěvníků, připevněném svorkou na podložce. Desátník řádek na svém seznamu odškrtl a zvedl telefon, aby zavolal, jak mu nařizovaly instrukce. Clark pokračoval dál po schůdcích, vstoupil na loď na úrovni paluby s hangáry a pak se rozhlížel, kudy se dostane až nahoru. Najít cestu na letadlové lodi není pro nezasvěceného nijak snadné, ale když člověk šel pořád nahoru, letovou palubu obvykle našel brzy. Tak to také udělal; zamířil k výtahu na horní palubu vpředu na pravoboku. Tam stál důstojník, jenž měl na límci barvy khaki stříbrný list komandéra, americké válečné námořnictvo. Na kapsičce košile byla ještě zlatá hvězdička, která označovala velitele na moři. Clark hledal velícího důstojníka eskadry středních bombardérů Grumman A-6E Intruder.

"Vy se jmenujete Jensen?" zeptal se. Kvůli téhle schůzce přiletěl časně.

"Tak, pane. Roy Jensen. A vy jste pan Carlson?"

Clark se usmál. "Tak nějak." Pokynul důstojníkovi, aby šel za ním dopředu. Zde nebyl na letové palubě žádný provoz. Většina nakládání se odbývala vzadu. Kráčeli na příď přes černou palubu s protiskluzovým povlakem, jen málo odlišným od povrchu kterékoli venkovské silnice. Oba museli mluvit hlasitě, aby se slyšeli. Z přístavu doléhal silný hluk a k tomu vítr od moře o rychlosti patnácti uzlů. Oba hovořící muže vidělo plno lidí, ale při všem tom dění na letové palubě byla malá pravděpodobnost, že by si jich někdo všímal. A na letovou palubu se nedaly nasadit štěnice. Clark předal obálku a Jensen si přečetl obsah, než mu ji vrátil. To už byli skoro na přídi; stáli mezi dvěma katapultovacími dráhami.

"Tohle je doopravdy?"

"Tak. Poradíte si s tím?"

Jensen okamžik uvažoval a hleděl přitom upřeně na námořní základnu.

"Jistě. Kdo bude na zemi?"

"O tom vám nemám nic říkat - ale budu to já."

"Víte, bojová skupina tam dolů jít nemá..."

"To už je jinak."

"Co zbraně?"

"Zítra je naloží na Shastu. Budou natřeny modře a jsou lehké, na -"

"Vím. Před pár týdny jsem jednu takovou shodil u China Lake."

"Váš velitel dostane rozkazy za tři dny. Nebude ale vědět, o co jde. Ani nikdo jiný. Na palubě budeme mít se zbraněmi ‚technického zástupce'. Tuhle stránku operace si ohlídá on. Vaše kazety se záznamem svržení dostane on. Nikdo jiný je neuvidí. Bude mít s sebou svou vlastní soupravu, a ty kazety budou označené oranžovofialovou páskou, aby se nepomíchaly s něčím jiným. Máte někoho k obsluze elektroniky, komu můžete důvěřovat, že bude držet jazyk za zuby?"

"S těmihle rozkazy?" zeptal se komandér Jensen. "Žádné strachy."

"Fajn. ‚Technický zástupce' bude mít podrobnosti, až se nalodí. Nejdřív se

bude hlásit veliteli, ale pak bude chtít vás. Od té doby je to tajné. Velitel bude vědět, že jde o věc, která se má udržet v tichosti. Když se bude vyptávat, stačí mu říct, že je to cvičení k vyhodnocení nové zbraně." Clark zvedl jedno obočí. "Vlastně to cvičení je, ne?"

"Ale ti lidé, co..."

"Jací lidé? Vy o nich nepotřebujete nic vědět. Vy vlastně ani nechcete nic vědět," řekl Clark. "Jestli s tím máte nějaké problémy, tak mi to řekněte rovnou teď hned."

"Koukněte, řekl jsem vám, že si s tím poradíme. Byl jsem akorát zvědavý."

"Už jste dost starý, abyste nebyl." Clark to pronesl jemně. Nechtěl se toho člověka nějak dotknout, ale usměrnit ho musel.

"Oukej."

Ranger se měl zúčastnit rozšířeného cvičení bojového uskupení, jehož cílem byl nácvik bojové činnosti jako příprava skupiny pro nasazení v Indickém oceánu. Cvičení se plánovalo na tři týdny intenzivních operací, které zahrnovaly všechno od přistávání na lodi až po nácvik doplňování zásob za chodu, se simulovaným útokem jiného uskupení letadlové lodi, vracející se ze západního Pacifiku. Operace budou probíhat, jak se komandér Jensen právě dověděl, asi pět set kilometrů od Panamy, místo původního místa dále na západ. Veliteli eskadry vrtalo hlavou, kdo to stojí tak vysoko, že může poslat celých jednatřicet lodí někam úplně jinam; některé z nich palivo hltaly přímo nezřízeně. To jen potvrzovalo zdroj rozkazů, které právě dostal. Jensen byl opatrný člověk; ačkoliv mu přišel velmi oficiální telefonní hovor a rozkazy, osobně doručené panem Carlsonem, říkaly všechno, co potřebovaly říci, bylo by pěkné mít ještě nějaké potvrzení zvenčí.

"No tak. Dají vám vědět, až to bude potřeba. Počítejte tak s osmi hodinami předem. Stačí?"

"Bez obav. Dohlédnu na to, aby zbraně služba uložila na nějaké vhodné místo. A vy tam na zemi dávejte pozor, pane Carlsone."

"Vynasnažím se." Clark si s pilotem potřásl rukou a odešel na záď a odtud ven z lodi. Za dvě hodiny zase poletí dál.

Policisté v Mobile byli v moc špatné náladě. To, že jednoho z jejich lidí tak okatě a brutálně zavraždili, bylo dost zlé, a paní Bradenová ještě udělala tu chybu, že vyšla ke dveřím podívat se, co se děje, a sama dostala dva zásahy. Chirurgové ji téměř zachránili, ale po šestatřiceti hodinách i to už přestalo platit a jediné, co policisté k případu měli, byl chlapec, který nebyl ještě ani tak starý, aby mohl řídit auto, a který tvrdil, že jednoho z těch zabijáků zasáhl dědečkovou Marlinkou '39, a pár krvavých skvrn, které to mohly, ale také nemusely, dokazovat. Policisté byli nakloněni věřit tomu, že bodoval Braden, pochopitelně, ale zkušení vyšetřovatelé z oddělení vražd věděli, že pistole s pět centimetrů dlouhou hlavní je v podstatě k ničemu, pokud k přestřelce nedojde v přecpaném výtahu. Každý policajt v Mississippi, Alabamě, na Floridě a v Lousianě hledal modrou dodávku Plymouth Voyager se dvěma bělochy - černovlasí, střední postavy, ozbrojení a nebezpeční, podezřelí z usmrcení policisty.

Dodávku našel v pondělí odpoledne občan, kterému nebylo všechno jedno - v Alabamě opravdu pár takových bylo - jenž zavolal úřadovnu místního šerifa, a ten zase zavolal policii z Mobile.

"Ten kluk měl pravdu," poznamenal poručík, pověřený vyšetřováním případu. Mrtvola vzadu v dodávce vypadala tak odpudivě, jak jen může mrtvola vypadat, když je dva dny v uzavřeném autě, v Alabamě, v červnu, ale přesto bylo vidět, že díra nedaleko spodiny lebeční, přesně na hranici vlasů, je bezpochyby po náboji ráže .22. Bylo také jasné, že zabiják zemřel na pravém předním sedadle; prudce vykrvácel z poranění na hlavě. A bylo tu ještě něco.

"Toho chlapa jsem už viděl. Je to překupník drog," poznamenal jiný detektiv.

"Tak do čeho to byl Ernie zapletený?"

"Bůhví. Co jeho děti?" zeptal se detektiv. "Přišly o mámu i tátu - to máme do celýho toho posranýho světa rozhlásit, že jejich táta byl policista křivák? Tohle udělat dvěma osiřelým dětem?"

Oběma mužům stačilo jen se na sebe podívat, aby se shodli na tom, že ne, něco takového udělat nemohou. Nějak přijdou na něco, jak z Ernieho udělat hrdinu, a zatraceně se vynasnaží, aby toho Sandersonovic kluka někdo uznale pohladil po hlavě.

"Uvědomujete si, co jste udělal?" zeptal se Cortez. Než sem šel, umínil si, že nedopustí, aby se nechal unést výbuchem zlosti. V organizaci Latinoameričanů jeho hlas bude - musí být - jediným hlasem rozumu. Budou ho respektovat ve stejném smyslu, jako si Římané cenili čistoty acudnosti: vzácného a obdivuhodného zboží, které je nejlépe nacházet u druhých.

"Uštědřil jsem norteamericanos lekci," odpověděl Escobedo s arogantní trpělivostí, která málem zvítězila nad Felixovou sebekázní.

"A jak na to odpověděli?"

Escobedo udělal rukou velikášské gesto, gesto moci a uspokojení. "Bodnutí hmyzem."

"A také samozřejmě víte, že po vší té snaze, kterou jsem vyvinul, abych získal cenný zdroj informací, jste to všechno zvoral jako..."

"Jaký zdroj?"

"Sekretářku ředitele FBI," odpověděl Cortez s úsměvem sobě vlastním, vyjadřujícím sebeuspokojení.

"A to ji už nemůžete znovu využít?" Escobedo byl udiven.

Blázen! "Ne, pokud byste nechtěl, aby mě zavřeli, jefe. Kdyby k tomu mělo dojít, měl byste po mých užitečných službách. Informace od té ženské jsme mohli využívat opatrně celé roky. Mohli jsme se dovídat o pokusech infiltrovat naši organizaci. Mohli jsme zjistit, jaké nové nápady norteamericanos mají, a dělat protiopatření, zase opatrně a promyšleně, která by chránila naše operace, a přitom bychom jim dopřáli tolik úspěchů, aby měli dojem, že něčeho dosahují." Cortez už málem řekl, že si právě dal dohromady, proč zmizela všechna ta letadla; to neudělal, ale svůj vztek přece jen zase natolik neovládal. Felix si právě začal uvědomovat, že by opravdu mohl nahradit toho člověka, sedícího tu za stolem. Nejprve by ale musel předvést, jakou má pro organizaci cenu, a postupně všem těm zločincům dokázat, že je užitečnější než tenhleten šašek tady. Ať se nějakou chvíli smaží ve vlastní šťávě, aby pak líp ocenili rozdíl mezi vycvičeným zpravodajským profesionálem a bandou přesmíru bohatých pašeráků samouků.

Ryan hleděl dolů na oceán, skoro patnáct tisíc metrů pod ním. Na zacházení jako s V.I.P. nebylo těžké si zvyknout. Jako vedoucí na ředitelství měl také nárok na zvláštní let z Andrewsu přímo na vojenské letiště nedaleko hlavního štábu NATO v belgickém Monsu. Zastupoval CIA na semináři svých kolegů ze zpravodajských služeb evropské aliance. Bude to velká událost. Má pronést projev a udělat příznivý dojem. Ačkoliv hodně z lidí, kteří tam budou, znal, až dosud byl pořád něco jako šplhoun, který je Jamesu Greerovi k ruce. Teď musí prokázat své kvality. Ale to se mu podaří. Ryan si tím byl jist. Měl s sebou tři své vedoucí oddělení a pohodlné sedadlo ve VC-20A, které mu připomínalo, jak je důležitý. Nevěděl, že je to tentýž stroj, kterým letěl Emil Jacobs do Kolumbie. To bylo dobře. Přes všechno své vzdělání zůstal Ryan pověrčivý.

Výkonný náměstek pro vyšetřování Bill Shaw byl vysoký úředník FBI, a než bude prezident jmenovat nového ředitele a než ho schválí Senát, bude úřadujícím ředitelem on. To může nějakou dobu trvat. Byl rok prezidentských voleb, a s příchodem léta lidé mysleli spíš na sjezd než na jmenování do

funkcí. Shawovi, což bylo protismyslné, to ani v nejmenším nevadilo. Znamenalo to, že bude věci řídit, a FBI při takhle velkém případě potřebovala u kormidla zkušeného policistu. "Politická realita" nebyla pro Williama Shawa zase tak hrozně důležitá. Kriminální případy řešili agenti, a pro něho byl případ vším. Jeho prvním činem poté, co se dověděl o smrti ředitele Jacobse, bylo, že povolal zpátky svého přítele Dana Murraye. Danovou prací bude na případ dozírat z kanceláře zástupce náměstka ředitele, protože v něm šlo nejméně o dvě věci: vyšetřování v Kolumbii a ve Washingtonu. Doba, kdy Murray pracoval jako právní přidělenec v Londýně, ho vybavila potřebným citem pro politiku, takže chápal, že zahraniční hledisko případu by nemuselo být řešeno ke spokojenosti FBI. Toho rána Murray vešel do Shawovy kanceláře v sedm hodin. Ani jeden ani druhý se během předchozích dvou dnů moc nevyspal, ale budou spát v letadle. Ředitele Jacobse pohřbí dnes v Chicagu a oni poletí letadlem společně s jeho tělem, aby se pohřbu zúčastnili.

"Tak co?"

Dan rozevřel složku. "Právě jsem mluvil s Moralesem v Bogotě. Ten střelec, co ho chytili, pracuje příležitostně pro M-19 a ví prd. Jmenuje se Héctor Buente, dvacet let, vyletěl z univerzity v Andes - špatný prospěch. Ti místní se do něj asi trochu obuli - Morales říká, že jsou z toho pěkně vytočení - ale ten kluk toho moc neví. Ti střelci dostali echo o nějaké důležité práci před několika dny, ale nevěděli, co to bude a kde, až teprve čtyři hodiny před tím, než se to stalo. Nevěděli, kdo ještě kromě velvyslance v autě je. Jo, a mimochodem, měli tam ještě jednu skupinu střelců, usazenou na jiné trase. Mají nějaká jména a policisté obracejí město naruby, aby je našli. Myslím, že je to slepá ulička. Byla to nájemná práce a ti, kdo něco vědí, jsou dávno pryč."

"Co ta místa, odkud stříleli?"

"Do obou bytů se vloupali. Bezpochyby si ta místa vyhlédli a zkontrolovali předem. Když nastal čas, šli dovnitř, majitele svázali - vlastně nasadili jim pouta - a vyčekali si to tam. Profesionální práce od začátku až do konce," řekl Murray.

"Čtyři hodiny před akcí?"

"Tak."

"To znamená v době, kdy letadlo už vzlétlo z Andrewsu," poznamenal Shaw.

Murray přikývl. "To znamená, že k vyzrazení došlo z naší strany. Letový plán toho letadla byl napsaný pro Grenadu - kde letadlo také skutečně skončilo. To se změnilo dvě hodiny od cíle letu. Jediný, kdo věděl, že tam Emil letí, byl kolumbijský ministr spravedlnosti, a ten o tom nemluvil dřív než tři hodiny před přistáním. Ostatní vyšší vládní představitelé věděli, že se něco chystá, a to by možná vysvětlovalo ten příkaz k pohotovosti pro naše přátele v M-19, ale ten časový rozvrh nesouhlasí. K úniku došlo zde, pokud to neshodil ministr spravedlnosti sám. Morales říká, že to je velmi nepravděpodobné. Toho člověka tam mají za místního Olivera Cromwella, poctivého jako pánbůh a odvážného jako lev. Žádná milenka, před kterou by to vyžbleptnul, nebo něco takového. Dostalo se to ven tady u nás, Bille."

Shaw si mnul oči a uvažoval o další kávě, ale kofeinu už měl v sobě tolik, že by to rozhýbalo i sochu. "Pokračuj."

"Mluvili jsme s každým, kdo něco o té cestě věděl. Ani snad nemusím říkat, že všichni tvrdili, že o ničem nemluvili. Požádal jsem o povolení zkontrolovat záznamy telefonních hovorů, ale nic si od toho neslibuju."

"A co..."

"Lidi z Andrewsu?" Dan se usmál. "Jsou na seznamu. Snad čtyřicet, z vedení, kteří mohli vědět, že ředitel někam letí. Do toho patří i ti, kdo to zjistili do hodiny po tom, co letadlo vzlétlo."

"Co fyzické důkazy?"

"No, máme jeden z těch protitankových granátometů a dali jsme dohromady ještě nějaké další zbraně. Ti kolumbijští vojáci reagovali zatraceně dobře - panebože, vběhnout do budovy, když člověk ví, že tam jsou těžké zbraně - to

teda už chce odvahu. Ti chlapi z M-19 měli také lehké zbraně ze sovětského bloku, pravděpodobně z Kuby, ale to je náhoda. Rád bych Sověty požádal, aby pomohli identifikovat tu sérii protitankových střel a dodání."

"Myslíš, že se dočkáme nějaké spolupráce?"

"Přinejhorším řeknou ne, Bille. Uvidíme, jestli ta jejich slavná glasnosť k něčemu je, nebo ne."

"No tak dobrá, požádej je."

"Zbytek fyzických stop je jasný. Potvrdí jen to, co už víme, ale to je všecko. Možná, že se Kolumbijcům podaří k něčemu se dostat přes M-19, ale o tom pochybuju. Na té skupině už pracují pěkně dlouho, a je to těžký oříšek."

"No dobrá."

"Vypadáš, jako by ti uletěly včely, Bille," poznamenal Murray. "Mladí agenti, ti na tom pracují, jako by jim za zadkem hořel věchet. My staří páprdové už musíme vědět, jak si držet svoje tempo."

"Nojo, a já se musím seznámit ještě s tímhle vším tady." Shaw mávl rukou ke svému stolu.

"Kdy to letadlo letí?"

"Deset třicet."

"No, tak já půjdu zpátky k sobě a na chvilku obsadím gauč. Ty bys to měl udělat taky."

Shaw nahlédl, že to není špatný nápad. Za deset minut "to udělal taky" a spal, navzdory vší kávě, kterou vypil. Hodinu nato přišla k jeho dveřím Moira Wolfeová, několik minut před tím, než se objevila jeho vlastní sekretářka. Zaklepala, ale nedostala odpověď. Dveře otvírat nechtěla, aby pana Shawa nerušila, i když mu chtěla povědět něco důležitého. Může to počkat, až budou všichni v letadle.

"Ahoj, Moiro," řekla Shawova sekretářka; zastihla ji na odchodu. "Něco se stalo?"

"Chtěla jsem jít za panem Shawem, ale myslím, že spí. Pracuje bez přestávky už od ..."

"Já vím. A vy taky vypadáte, že byste si potřebovala odpočinout."

"Možná dnes večer."

"Mám mu říct, že jste..."

"Ne, zajdu za ním v letadle."

S povolením pro kontrolu záznamů hovorů byl zmatek. Agent, který to zařizoval, dostal od ministra spravedlnosti jméno nesprávného soudce a seděl v předpokoji až do 9.30, protože tohle pondělí se soudce také opozdil. Deset minut nato měl všechno, co potřeboval. Dobré bylo, že jízda do budovy telefonní společnosti netrvala dlouho a že místní úřadovna společnosti Bell mohla umožnit přístup ke všem záznámům o platbách, které potřeboval. Celý seznam obsahoval téměř sto jmen, s více než dvěma sty čísel a jednašedesáti kreditními kartami, z nichž některé nebyly na Atlantic Telephone and Telegraph. Než měl tištěný výstup všech záznamů, trvalo to hodinu, a agent všechna zapsaná čísla znovu zkontroloval, aby měl jistotu, že nic nepopletl a nepřehlédl. Byl to nový agent, jen několik měsíců po absolvování akademie, tohle byla jeho první práce pro washingtonskou divizi pro akci v terénu a v podstatě plnil důležitý úkol pro svého nadřízeného, a kde za co vzít se vlastně učil teprve přitom; proto nevěnoval tak moc pozornosti údajům, které právě získal. Nevěděl například, že předčíslí 58 u určitého telefonního čísla znamená mezinárodní hovor do Venezuely. Ale byl mladý, a do oběda to bude vědět.

Byl to letoun VC-135, vojenská verze staré 707. Neměl okénka, ze kterých měli cestující vždycky radost, ale měl velké dveře pro náklad, takové, jaké byly zapotřebí k tomu, aby mohli ředitele Jacobse naložit na palubu před jeho poslední cestou do Chicaga. Prezident byl v jiném letadle, které mělo dorazit

na O'Hareovo mezinárodní letiště několik minut před tímhle. Promluví v chrámu i na hřbitově.

Shaw, Murray a řada dalších vysokých činitelů FBI letěli tímto letadlem, často používaným pro podobné účely, které mělo patřičné zařízení, jímž se rakev udržovala na místě v přední části kabiny. Po celou dobu letu se mohli dívat na bednu z leštěného dubového dřeva, celou dobu bez jediného, byť malého okénka, které by je rozptylovalo. Zde jako by se jim vše vrývalo do vědomí víc, než jak by to dokázalo jakékoliv jiné místo. Byl to velmi klidný let, společnost živým i mrtvému dělalo jen tiché kvílení turbodmychadel motorů.

Letoun však patřil k prezidentovu leteckému parku a měl veškerá komunikační zařízení, potřebná pro tuto službu. Poručík letectva přišel dozadu, ptal se po Murrayovi a odvedl ho ke spojařskému panelu.

Paní Wolfeová seděla na sedadle na straně do uličky, deset metrů vzadu za sekcí pro vedoucí pracovníky. Po obličeji jí stékaly slzy; měla na paměti, že má cosi důležitého, co musí panu Shawovi říci, tady však pro to nebylo vhodné místo, ani vhodná doba. Nakonec - stejně na tom vlastně nezáleželo - jen to, že se dopustila omylu, když s ní den předtím odpoledne hovořil agent. Bylo to šokem z té události, opravdu. Bylo to tak - těžké. V životě poznala za posledních několik let příliš mnoho ztrát a rány bičem, které její duše během víkendu utržila, ji... co? Zmátly? Nevěděla. Ale tohle nebyla vhodná doba. Dnes byla doba na vzpomínání na toho nejlepšího šéfa, jakého kdy měla, na člověka, který k ní byl v každém ohledu tak uznalý jako k agentům, kteří k němu vzhlíželi s úctou a obdivem. Viděla, jak pan Murray jde kvůli čemusi dopředu, kolem rakve, po níž její ruka přejela, když šla dovnitř; její poslední sbohem řediteli.

Hovor trval necelou minutu. Murray se vynořil z malé radistické kabiny; obličej ovládal stejně jako vždycky. Na rakev už nepohlédl. Moira viděla, jak jen hledí směrem k zádi, přímo před sebe uličkou; pak opět zaujal své místo vedle manželky.

"Ale, doprdele!" zahučel pro sebe Dan, když se posadil. Jeho žena prudce otočila hlavu. Tohle se na pohřbu neříká. Dotkla se jeho ruky, ale Murray zavrtěl hlavou. Když na svou ženu pohlédl, výraz, který viděla, byl smutek, ne však zármutek.

Let trval jen něco přes hodinu. Od zádi letadla přišla čestná stráž, aby se ředitele ujala, všichni nablýskaní a vymytí ve svých slavnostních uniformách. Když byli venku, vystoupili ostatní Cestující; zbytek shromáždění již stál na asfaltu a čekal na ně, zpovzdálí sledován televizními kamerami. Čestná stráž pochodovala se svým břemenem za dvěma vlajkami, státní a vlajkou FBI, s vyšitým heslem Úřadu - "Věrnost - Statečnost - Poctivost". Murray se díval, jak si s vlajkami pohrává vítr, díval se, jak slova poletují a vlní se ve vánku, a uvědomoval si, jak jsou taková slova vlastně nehmotná, jak se jich vlastně nelze dotknout. Ale Billovi to ještě nemohl povědět. Všimli by si toho.

"No, tak teď víme, proč jsme to letiště zničili." Chavez sledoval obřad v té části kasáren, kde bylo družstvo ubytováno. Teď mu bylo všechno jasné.

"Ale proč nás odtamtud vzali?" zeptal se Vega.

"Vracíme se, Oso. A tam, co jdem, bude řídký vzduch."

Larson se na televizi dívat nemusel. Skláněl se nad mapou a zakresloval známá i pravděpodobná zpracovací místa na jihozápad od Medellínu. Ty oblasti znal - a kdo je neznal? - ale vyčlenit jednotlivá místa... to bylo těžší, ale opět - byla to jen technická záležitost. Spojené státy vyvinuly moderní špionážní techniku a jejímu zdokonalení věnovaly téměř třicet let. Byl na Floridě; do Států odletěl navenek proto, aby převzal nový letoun, na kterém se nečekaně vyskytly problémy s motorem.

"Jak dlouho to už děláme?"

"Jen pár měsíců," odpověděl Ritter.

Ani s takovou slabou výchozí základnou poznatků to nebylo nijak moc těžké. Všechna města a vesnice v oblasti byla samozřejmě zakreslena, dokonce i jednotlivé domy. Protože téměř do všech byla zavedena elektřina, dala se snadno zjistit, a jakmile byla jednou identifikována, počítač je prostě elektronicky vymazal. Tak zůstaly zdroje energie, které nebyly městy, vesnicemi ani jednotlivými farmami. Z nich se některé zdroje objevovaly pravidelně nebo téměř pravidelně. Pro pracovní účely se dohodli, že všechno, co se objevilo víc než dvakrát týdně, je příliš nápadné, než aby je to mohlo doopravdy zajímat, a i tato místa byla vymazána. Tak zbylo zhruba šedesát míst, která se objevovala a zase mizela, tak jak to měli na nákresu vedle mapy a snímků. Každé z nich bylo pravděpodobně místo, kde začínal proces rafinace surových listů koky. Tábory kolumbijských skautů to nebyly.

"Chemicky se vysledovat nedají," řekl Ritter. "To jsem si ověřil. Koncentrace výparů acetonu a éteru, vypouštěné do vzduchu, nejsou o nic silnější než třeba z odlakovače, a to ani nemluvím o obvyklých biochemických pochodech v tomhle prostředí. Je to přece džungle, ne? Na zemi tlí spousta všeho možného a přitom z toho jde do vzduchu plno chemických látek. Takže všechno, co z družic máme, je normální infračervený materiál. Pořád ještě to všechno zpracovávají v noci? To by mě zajímalo, proč?"

Larson souhlasně zabručel. "To je ještě z dob, kdy je armáda aktivně pronásledovala. Myslím, že to dělají spíš ze zvyku."

"No, to nám něco naznačuje, ne?"

"Co s tím uděláme?"

Murray ještě nikdy na židovském pohřbu nebyl. Od katolického se nijak moc nelišil. Modlitby byly v jazyce, kterému nerozuměl, ale to, co sdělovaly, také nebylo příliš odlišné. Pane Bože, posíláme k Tobě nazpět dobrého člověka. Děkujeme Ti, že jsi ho nějakou dobu ponechal mezi námi. Prezidentova řeč byla zvlášť působivá; její první verzi sestavil jeho tiskový tajemník, citoval z tóry, z talmudu a z Nového zákona. Pak začal hovořit o Spravedlnosti, světském bohu, jemuž Emil po celý svůj dospělý věk sloužil. Když však ke konci hovořil o tom, jak by lidé měli oprostit svá srdce od myšlenek na pomstu, Murrayovi nepřišlo na mysl, že... tu o ta slova nejde. Proslov byl sepsán stejně poeticky jako i jiné, které už vyslechl. Jde jen o to, že prezident v tomto bodě začal mluvit jako politik, říkal si Dan. Nemluví to ze mne cynismus? uvažoval agent. Byl policistou a spravedlnost pro něho znamenala to, že ti parchanti, kteří spáchají zločin, musí zaplatit. Prezident si zjevně myslel totéž, navzdory všem těm státnickým věcem, které říkal. To Murrayovi vyhovovalo.

Vojáci sledovali televizní přenos vcelku tiše. Několik z nich přitom přejíždělo svými noži po brouscích, většinou však jen seděli a naslouchali, jak prezident mluví, a věděli, kdo zabil člověka, jehož jméno slyšeli jen málokteří, dokud nebyl mrtev. Tuhle správnou připomínku první pronesl Chavez, ale nijak moc velký skok představivosti to zase nebyl. Dosud nevyslovenou zprávu přijali flegmaticky. Tady byl jen další důkaz, že jejich nepřítel udeřil přímo na jeden z nejvýznamnějších symbolů jejich země. Byla tu vlajka jejich země, halící rakev. Byla tu vlajka jeho úřadu, ale tohle přece nebude práce pro policisty? A tak si vojáci mlčky vyměňovali pohledy, zatímco jejich vrchní velitel pronášel svá slova. Když byl konec, otevřely se dveře ubytovny družstva a v nich stál jejich velitel.

"Dnes večer se vracíme. Mohu vás potěšit - tam, co jdeme, je větší chladno," řekl kapitán Ramírez svým lidem. Chavez zvedl obočí a pohlédl na Vegu.

Ranger vyplul s přílivem; z doku mu přitom pomáhala malá flotila vlečných

člunů, zatímco se formoval jeho doprovod, již venku z přístavu, a houpal se na dlouhých vzdouvajících se vlnách Tichého oceánu. Za hodinu byl Ranger venku z přístavu a plul rychlostí dvaceti uzlů. Ještě hodinu, a byl čas začít s leteckými operacemi. Jako první dorazily vrtulníky, z nichž jeden si doplnil palivo a opět vzlétl, aby zaujal hlídkovou pozici nedaleko pravoboku letadlové lodi. První letouny s pevnými křídly zde na palubě byly útočné bombardéry Intruder, samozřejmě pod vedením kapitána, komandéra Jensena. Cestou ven spatřil muniční loď, Shasta, která právě začínala nabírat rychlost. Připojí se ke skupině zásobovacích plavidel, která měla vyplout dvě hodiny po bojové skupině. Na Shastě byla výzbroj, kterou bude on svrhávat. Druh cílů už znal. Ještě ne přesná místa, ale hrubou představu měl, a to, říkal si, když sestupoval ze svého letadla, bylo všechno, co potřeboval. Dělat si starosti s "plošným poškozením" nebyla tak úplně jeho věc, jak mu kdosi toho dne řekl. To tedy je divný termín, říkal si. Plošné poškození. Jak ledabylý způsob, jak odsoudit k záhubě lidi, jimž osud již určil, že budou na nesprávném místě. Bylo mu jich líto, ale zase ne tak moc.

Clark dorazil do Bogoty pozdě odpoledne. Naproti mu nepřišel nikdo, a on si najal auto, tak jak to obvykle dělal. Hodinu jízdy od letiště zastavil a zaparkoval na vedlejší silnici. Čekal několik nudných minut, než vedle něj zastavilo další auto. Řidič, důstojník CIA z místní pobočky, mu předal balíček a beze slova odjel. Žádný velký balíček, asi deset kilogramů, z nichž polovinu tvořil pevný stativ. Clark ho jemně postavil na podlahu v prostoru pro cestující a odjel. Za svého života už byl požádán, aby "doručil" pár vzkazů, ale takhle důrazně ještě nikdy. Všechno to byl jeho nápad. No, říkal si, tedy většinou jeho nápad. To ho dělalo o něco přijatelnějším.

VC-135 vzlétl dvě hodiny po pohřbu. Škoda, že se v Chicagu nekonala pohřební hostina. Byl to irský zvyk, nic pro děti východoevropských Židů, ale Emil by s tím byl souhlasil, tím si byl Dan Murray jist. Byl by věděl, že toho večera se na jeho památku pozvedne mnoho sklenic s pivem nebo s whisky, a tam kdesi by se u vědomí, že se to děje, svým tichým způsobem smál. Teď však ne. Dan zařídil, aby jeho žena domanévrovala paní Shawovou na druhou stranu letadla, aby mohl sedět vedle Billa. Shaw si to samozřejmě okamžitě uvědomil, ale počkal, až se letoun vyrovná, než položil samozřejmou otázku.

"Tak co máš?"

Murray mu podal list papíru, který před několika hodinami vytáhl z faxu na palubě letadla.

"Ale, kurva!" zaklel potichu Shaw. "Moira ne. Ta ne."

16

Seznam cílů

"J
sem připraven vyslechnout návrhy," řekl Murray. Jeho tón ho hned zamrzel. "Prokrista, Dane!" Shawův obličej na okamžik zšedl a nyní měl hněvivý výraz.

"Promiň, ale - ksakru, Bille, půjdeme do toho rovnou, nebo se s tím budeme mazat?"

"Rovnou."

"Jeden mládenec z vyšetřovacího jí položil obvyklou sérii otázek a ona řekla, že nikomu nepověděla... no, snad ne, ale komu teda ksakru volala do Venezuely? Podívali se na to celý rok zpátky, a žádné takové hovory předtím nebyly. Ten mladík, co jsem ho tam nechal, aby po tom dál šel, se podíval ještě na pár věcí - to číslo, na které volala, je číslo bytu, a tamten telefon zvonil někde v Kolumbii pár minut po tom, co volala Moira."

"Panebože." Shaw zavrtěl hlavou. Vůči komukoli jinému by pocítil jen vztek, ale Moira pracovala s ředitelem ještě předtím, než se vrátil do Washingtonu od vedení pobočky v New Yorku.

"Třeba je to něco nevinného. Třeba je to jen shoda náhod," slevoval Murray, to však Billův postoj nijak nezmírnilo.

"Chceš si na tohle tvrzení udělat vyhodnocení pravděpodobnosti?"

"Ne."

"No tak dobře, až přistaneme, půjdeme všichni do kanceláře. Zavolám ji k sobě hodinu po tom, co se vrátíme. Ty tam buď taky."

"Správně." Teď bylo na Murrayovi, aby vrtěl hlavou. U hrobu prolila stejně tolik slz jako všichni ostatní. Během své kariéry člověka prosazujícího zákon už zažil ukázky celoživotní dvojí hry, ale myslet si tohle o Moiře bylo víc, než dokázal strávit. Musí to být shoda náhod. Možná, že některé z jejích dětí má tam dole kamaráda, se kterým si dopisuje. Nebo něco takového, říkal si Dan.

Detektivové, prohledávající dům seržanta Bradena, našli to, co hledali. Nebylo toho moc, jen fotografická brašna. Jenže v brašně byl Nikon F3 a dost objektivů, aby to celé stálo osm nebo devět tisíc dolarů. Víc, než si detektiv seržant z Mobile mohl dovolit. Zatímco ostatní policisté hledali dál, starší detektiv zavolal na zastoupení firmy Nikon a ověřil si číslo aparátu, aby zjistil, zda ho majitel zapsal pro záruční opravy. Zapsal. A když měl jméno, které mu přečetli, důstojník věděl, že musí zavolat také úřadovnu FBI. Byla to součást federálního případu, a on doufal, že nějakým způsobem dokážou ochránit jméno člověka, který docela určitě byl zkorumpovaný policista. Zkorumpovaný nebo ne, zůstaly po něm děti. Snad to FBI pochopí.

Když to advokát dělal, páchal tím zločin proti federálním zákonům, ale bral to tak, že má vůči svým klientům vyšší povinnost. Byla to jedna z těch šedých oblastí, které zdobí ani ne tak učebnice práva, jako spíš svazky psaných soudních rozhodnutí. Byl si jist, že byl spáchán zločin, byl si jist, že se nedělá nic pro to, aby byl vyšetřen, a byl si jist, že jeho odhalení je pro obhajobu jeho klientů v případu spáchání vraždy důležité. Neočekával, že bude přistižen, ale kdyby byl, bude mít něco, s čím bude moci předstoupit před sbor státní advokátní komory, posuzující profesní etiku. Profesní povinnost Edwarda Stuarta vůči jeho klientům, vedle jeho osobní nechuti vůči absolutnímu trestu, dělala toto rozhodnutí nevyhnutelným.

V poddůstojnickém klubu na základně už tomu neříkali Šťastná hodinka, ale v podstatě se nic nezměnilo. Stuart sloužil nějakou dobu u amerického námořnictva jako právník na letadlové lodi - i u námořnictva mobilní město se šesti tisíci obyvateli potřebovalo jednoho či dva právníky - a věděl své o námořnících a pivu. Navštívil proto obchod s uniformami, obstaral si náležitou výstroj nižšího poddůstojníka Pobřežní stráže s patřičnými stužkami a právě vcházel na základnu; mířil do poddůstojnického klubu, kde si nikdo nebude jeho přítomnosti nijak moc všímat, pokud bude platit za své pití hotovými. On sám, když byl na palubě Eisenhowera, vlastního podřízeného měl a slang znal natolik dobře, aby obstál v jakékoliv zkoušce ověření původu. Další věcí pak samozřejmě bylo najít některého člena posádky kutru Panache.

Na kutru se právě dokončovala údržba, která vždycky následovala po období služby před další plavbou; a jeho posádka se po pracovní době do klubu natáhne, aby si užila svá odpolední piva, dokud ještě má možnost. Šlo jen o to, najít ty pravé. Jména znal a prošel archivy se záznamy místních televizních stanic, aby si prohlédl obličeje. V tom, že našel právě Boba Rileyho, byl jen kus štěstí. O služební kariéře tohohle člověka věděl víc než ostatní náčelníci.

Lodrnistr vkráčel dovnitř ve 4.30, po deseti horkých hodinách dohledu nad všelijakým zařízením na palubě. Dal si lehký oběd a ten vypotil, a ještě víc, a teď ho vedla představa, že pár korbelů piva nahradí všechny tekutiny a

iontové nápoje, které pod horkým alabamským sluncem ztratil. Servírka ho viděla přicházet a měla pro něj připraveno jedno velké se Samuelem Adamsem, ještě než si vybral stoličku. Edward Stuart se tam dostal o minutu a o půl korbele později.

"Nejseš ty Bob Riley?"

"Jo, správné," řekl loďmistr, ještě než se otočil. "A kdo jsi ty?"

"Asi se na mě nebudeš pamatovat. Matt Stevens. Před časem jsi mi na Mellonu málem utrhnul hlavu - povídals, že mě roztrhneš jak hada a nikdo mě už nikdy nedá dohromady."

"No, asi jsem se splet," poznamenal Riley a pátral v paměti, aby si vybavil obličej.

"Ne, měls pravdu. Tenkrát jsem byl fakt hajzl, ale ty - no, jedno ti dlužím, nadstrážmistře. Dal jsem se dohromady. Hlavně pro to, cos mi řek'." Stuart natáhl ruku. "Řek' bych, že ti visím přinejmenším pivo."

Pro Rileyho nebyla podobná slova ničím zvláštním. "Nojo, hergot, všichni jsme potřebovali trochu srovnat. Se mnou taky párkrát praštili o zeď, když jsem byl kluk."

"Párkrát jsem to udělal taky." Stuart se pousmál. "Člověk se stane náčelníkem, a pak musí budit respekt a mít zodpovědnost, že jo? Kdo by jinak oficíry srovnával?"

Riley zamručel na souhlas. "Pro koho děláš?"

"Pro admirála Hallyho. Je na Buzzard's Pointu. Musel jsem s ním letět na setkání s velitelem základny. Teď asi někde hraje golf. Mně nikdy nedošlo, jak se to vůbec hraje. Ty jsi na Panache, že jo?"

"Jo, jasně."

"Kapitán Wegener?"

"Jo." Riley dopil svoje pivo a Stuart zamával na servírku, aby jim nalila další.

"Je tak dobrej, jak se říká?"

"Red je lepší námořník než já," odpověděl Riley poctivě.

"Tak dobrej není nikdo, nadstrážmistře. Hele, já tam byl, jak jste dostali pryč tu loď jak se jmenovala ta kontejnerová loď, co se rozlomila vejpůl...?"

"Arctic Star," usmál se při vzpomínce Riley. "Ježíši, že jsme si ale to odpoledne zasloužili svou mzdu."

"Pamatuju se, jak jsem se díval. Říkal jsem si, že jste blázni. Ale co, doprdele. Já teď akorát pro admirála proháním textovej procesor, ale než jsem se stal strážmistrem, pracoval jsem nějakou chvíli na takové menší lodi, kolem Norfolku. Nic jako Arctic Star, pochopitelně."

"Nedělej z toho událost, Matte. Jedna taková prácička vystačí jako historka na pár let. Já teď radši už něco lehčího. Na dráma mám už svůj věk."

"Jak se tady jí?"

"Docela slušně."

"Nedáš si se mnou večeři?"

"Matte, já si ani nepamatuju, co jsem ti řek'."

"Ale já si to pamatuju," ujistil ho Stuart. "Bůhví, co by ze mě bylo, kdybys mě byl nevzal do ruky. Fakt, nekecám, člověče. Něco ti visím. Tak pojď." Mávnutím ukázal Rileymu na box u stěny. Rychle se propracovali ke třetímu pivu, když dorazil vrchní nadstrážmistr Oreza.

"Hej, Portagee!" zavolal Riley na svého kolegu nadstrážmistra.

"Koukám, že pivo chladí, Bobe."

Riley pokynul směrem ke svému společníkovi. "Tohleto je Matt Stevens. Byli jsme spolu na Mellonu. Vyprávěl jsem ti vůbec o té prácičce s Arctic Star?"

"Jen asi třicetkrát," poznamenal Oreza.

"Nechceš to povědět ty, Matte?" zeptal se Riley.

"Koukni, ani jsem to vlastně neviděl všechno..."

"Nojo, půlka posádky se málem vyblila z podoby. Tenkrát to teda byla vichřice. Ani nápad, že by moh odstartovat vrtulník, a ta kontejnerová loď-

teda její zadní půlka, ta přední už byla v tahu - vypadala, že se už už převalí a pak..."

Než uplynula hodina, byly zkonzumovány další dvě rundy a ti tři zpracovávali každý své kolo kořeněného salámu s kyselým zelím; k pivu se dobře hodilo. Stuart se držel historek o svém novém admirálovi, hlavním právním poradci Pobřežní stráže, v níž právníci jsou současně také řadoví důstojníci, od kterých se čeká, že dovedou řídit loď a velet lidem.

"Heleďte, co je pravdy na těch zkazkách, co jsem slyšel kolovat o vás a o těch pašerácích drog?" zeptal se nakonec advokát.

"Co jako?" zeptal se Oreza. Portagee si ještě udržel útržky střízlivosti.

"Hele, chlapi od FBI šli za Hallym, ne? Jeho protokoly jsem musel přepisovat na svým Zenithu, víte?"

"A co ty chlapi z FBI povídali?"

"Já nemůžu... ale co, kurva! Koukněte, vy víte, oč jde. FBI se na všechno vysrala. Řekli vašemu kapitánovi ‚Jdi a nehřeš více', že jo? Ty kydy, co jste z těch kreténů dostali - to jste neslyšeli? Operace TARPON. Celá ta operace vyšla od vás. To jste nevěděli?"

"Cože?" Riley noviny neviděl a televizi nezapnul už několik dní. Ačkoliv věděl o smrti ředitele FBI, o spojitosti se svou účastí na "Věšáku", jak si tomu zvykl v kotci říkat, neměl ani tušení.

Stuart vysvětlil, co věděl, a nebylo toho málo.

"Půl miliardy dolarů?" poznamenal Oreza potichu. "Za to by pro nás bylo pár nových lodí."

"Bůh je svědkem, že je potřebujeme," souhlasil Stuart.

"A vy chlapi jste fakt jednoho z těch hajzlů ne... teda myslím, jako doopravdy - nepověsili?" Stuart vytáhl z kapsy mininahrávač Radio Shack a páčku hlasitosti posunul až nahoru.

"Vlastně s tím nápadem přišel tady Portagee," řekl Riley.

"Ale bez tebe bych to byl nedokázal, Bobe," pronesl velkomyslně Oreza.

"Jo, ale fór byl v tom, jak to s tím oběšením udělat," vysvětloval Riley. "Chápeš, museli jsme to udělat tak, aby to vypadalo jako doopravdy, jestli jsme měli toho prcka vyděsit. Ani to nedalo nijak moc práce, když tak o tom uvažuju. Když jsme ho měli zvlášť, náš lékárník mu píchnul éter, aby ho na pár minut knockautoval, a já mu na záda přidělal něco jako postroj z provazů. Když jsme ho vzali nahoru, smyčka měla vzadu hák, a tak když jsem mu tu smyčku přeták' přes hlavu, stačilo mi ten hák jen prostrčit okem v tom postroji, a tak jsme ho vytahovali nahoru za ten hák, a ne za krk. Nechtěli jsme toho sráče doopravdy zabít - teda, já jo," řekl Riley. "Ale Red říkal, že to není ten nejlepší nápad." Loďmistr se na nadstrážmistra usmál.

"Další věc pak byla, jak ho omámit," řekl Oreza. "Navlíkli jsme mu přes hlavu černou kápi. No, a vevnitř byl kus gázy s éterem. Ten parchant řval něco o vraždě, když ho ucítil, ale odrovnalo ho to, sotva jsme ho vytáhli na ráhno."

"Ten prcek tomu všemu uvěřil. Strachem se pochcal; to byla nádhera! Když jsme ho vzali zpátky do kajuty pro důstojníky, zpíval jak kanárek. Samozřejmě, hned jak byl z dohledu, tak jsme tamtoho druhýho sundali dolů a probudili ho. Od rána hulili trávu a byli napůl mimo. Pochybuju, že jim vůbec došlo, co jsme s nima dělali."

Ne, nedošlo. "Jak to bylo s tou trávou?"

"To byl Redův nápad. Měli schovanou marijánku, vypadalo to jako normální cigarety. Dali jsme jim je zpátky, a oni se zkouřili. Přidej si k tomu ten éter a to všecko, a vsadím se, že si jaktěživi nedali dohromady, co se vlastně dělo."

To je skoro pravda, pomyslel si Stuart v naději, že jeho nahrávač to zachycuje.

"Kdybysme je tak mohli pověsit doopravdy," řekl Riley po chvilce. "Matte, něco takovýho, co bylo na tý jachtě, jsi v životě neviděl. Čtyři lidi, člověče

- jako by poráželi dobytek. Cítils už někdy krev? Asi ještě ne. Ale ucítíš," ujistil ho loďmistr. "Manželku a tu malou holku znásilnili a pak je rozřezali jako - Panebože! Víš, že jsem z toho měl noční můry? Noční můry - já! Panebože, tohleto je námořnická historka, kterou bych nejradši zapomněl. Mám holku asi v jejím věku. Tamty svině ji znásilnili a zabili a rozřezali a hodili sežrat žralokům. Malou holku, ani ne tak velkou, aby mohla řídit auto nebo jít na rande."

"My jsme policajti profíci, že jo? Máme zachovávat chladnou hlavu, nenechat se do věcí osobně zatáhnout, a všechny ty hovadiny?" zeptal se Riley.

"Tak je to v řádech," souhlasil Stuart.

"Řády nepsali pro něco takovýho, jako je tohle," řekl Portagee. "Lidi, co udělají takovouhle věc - to nejsou vlastně ani lidi. Nevím, kdo to ksakru je, ale lidi ne. Takovouhle věc nemůže někdo udělat, a zůstat přitom lidma, Matte."

"Koukněte, co na to mám říct?" zeptal se Stuart, náhle jakoby v obraně, a protentokrát nic nehrál. "Na takovýhle lidi přece máme zákony."

"Ze zákonů nic moc dobrýho nekouká, co?" zeptal se Riley.

Rozdíl mezi lidmi, které měl za povinnost hájit, a lidmi, které musel obvinit, říkal si Stuart skrz mlžnou clonu alkoholu, je v tom, že jeho klienti jsou ti špatní, a ti dobří ne. A nyní, když na sebe vzal podobu náčelníka od Pobřežní stráže, také porušil zákon, stejně jako to učinili tihle lidé tady, a jako oni i on to dělá pro jakési vyšší dobro, jakousi záležitost vyšší morálky. A tak se sám sebe tázal, kdo má pravdu. Ne že by na tom záleželo, pochopitelně. Vše, co bylo "správné podle práva", bylo kdesi ztraceno, nedalo se nalézt v učebnicích práva nebo etických kánonech. Ale když se to nedá nalézt tam, kde to tedy kčertu je? Jenže Stuart byl advokát a jeho oborem byly zákony, ne práva. Právo náleží do péče soudců a porotců. Nebo něčeho takového. Stuart si říkal, že by neměl tolik pít. Pití dělá ze zmatených věcí věci jasné, a z jasných věcí dělá věci zmatené.

Tentokrát cesta tam byla mnohem drsnější; západní větry od Tichého oceánu narážely na svahy And a jako vyvřeliny stoupaly vzhůru, hledajíce průsmyky, jimiž by prošly horami. Výsledné turbulence byly cítit ještě v deseti tisících metrech, a zde, pouhých sto metrů nad zemí, byl let obtížný, tím spíš ve vrtulníku, řízeném autopilotem se systémem pro kopírování terénu. Johns a Willis byli pevně připoutáni, aby zmírnili účinky neklidného letu, a oba věděli, že pro lidi vzadu je to opravdu zlé, když velký Sikorsky prudce poskakoval šest metrů nahoru a dolů, nejméně desetkrát za minutu. Johnsova ruka spočívala na řídící páce a podřizovala se pohybům autopilota, byla však připravena okamžitě se ujmout řízení, hned při prvních známkách poruchy systému. Tohle je to pravé létání, jak rád říkal. Obyčejně to znamenalo ten nebezpečný druh.

Prolétávat tímhle průsmykem - vlastně to bylo spíš sedlo - to nijak neulehčovalo. Odtud na jih byl vrchol vysoký tři tisíce dvě stě metrů a jiný, vysoký dva tisíce šest set metrů, byl na severu, a mezi nimi se jako komínem hnala spousta tichomořského vzduchu, když se tudy Pave Low s řevem řítil rychlostí dvou set uzlů. Byli těžce naloženi; natankovali teprve před několika minutami, hned nad tichomořským pobřežím Kolumbie.

"Tamhle je Mistrato," řekl plukovník Johns. Počítačem řízený navigační systém je už odchýlil na sever, aby proletěli daleko od měst a silnic. Oba piloti také dávali pozor na všechno na zemi, co by mohlo ukazovat na přítomnost člověka nebo automobilu nebo domu. Trasu samozřejmě zvolili podle družicových snímků, pořízených jak za denního světla, tak v noci, ale vždycky tu byla možnost, že je něco překvapí.

"Bucku, oblast přistání jedna za čtyři minuty," zavolal PJ palubním telefonem.

"Rozumím."

Letěli nad provincií Risaralda, součástí velkého údolí, ležícího mezi dvěma ohromnými horskými hřbety, vyvrženými do oblohy subdukční poruchou zemské kůry. PJ měl geologii jako koníčka. Věděl, kolik úsilí stálo dostat letoun do těchto výšek, a ohromovaly ho síly, které dokázaly vystrčit do stejné výšky celé hory.

"Oblast přistání jedna v dohledu," řekl kapitán Willis.

"Vidím." Plukovník Johns uchopil páku. Zapojil mikrofon. Jedna minuta. Zbraně do pohotovosti."

"Rozumím." Seržant Zimmer opustil své stanoviště a odešel dozadu. Seržant Bean spustil malorážní kanóny pro případ, že by nastaly nějaké potíže. Zimmer uklouzl a málem upadl do kaluže zvratků. To nebylo nic neobvyklého. Let byl nyní hladší, když se dostali do závětří hor, ale vzadu bylo pár lidí, kterým se udělalo hodně špatně a kteří budou rádi, až se dostanou na pevnou, nehybnou zemi. Zimmerovi to nešlo na rozum. Nebezpečné to bylo na zemi.

První družstvo už bylo připraveno, když se vrtulník stočil před prvním přistáním, a jako předtím, v okamžiku, kdy dosedl, vyběhli zadními dvířky ven. Zimmer je zase spočítal, sledoval, jestli se všichni dostali bezpečně ven, a dal pilotovi znamení, aby se vznesl hned, jakmile budou mimo dosah vrtulníku.

Příště, říkal si Chavez, příště, kurva, půjdu sem i odtud pěšky! Už v životě zažil pár neklidných letů vrtulníkem, ale nic takového, jako byl tenhle. Šel napřed k linii stromů a čekal, až ho zbytek družstva dohoní.

"Jsi rád, že jsi na zemi?" zeptal se Vega, hned jak tam dorazil.

"Ani jsem nevěděl, že jsem se tolik najedl," zasténal Ding. Všechno, co za posledních několik hodin snědl, bylo ještě na palubě vrtulníku. Otevřel polní láhev a vypil skoro půl litru vody, aby spláchl odpornou pachuť.

"Já jsem kdysi miloval horskou dráhu," řekl Oso. "Teď už ne, hermano!"

"To teda kurva ne!" Chavez vzpomínal, jak stával ve frontě na velké horské dráhy v Knotťs Berry Farm a v jiných zábavných parcích v Kalifornii. Už nikdy!

"Jste v pořádku, Dingu?" zeptal se kapitán Ramírez.

"Promiňte, pane. Tohle se mi ještě nikdy nestalo - nikdy! Za minutku jsem oukej," slíbil svému veliteli.

"Žádný spěch. Vybrali jsme si k přistání pěkné, klidné místečko." Doufám.

Chavez potřásal hlavou, aby si ji pročistil. Nevěděl, že kinetóza začíná ve vnitřním uchu, a nikdy nevěděl, co to kinetóza je, až před půlhodinou. Udělal ale správnou věc; zhluboka nabíral dech a potřásal hlavou, aby obnovil rovnováhu. Zem se nehýbe, říkal si, ale část mozku si tím nebyla jista.

"Kam teď, kapitáne?"

"Správným směrem míříte už teď." Ramírez ho poklepal po rameni. "Jdeme dál."

Chavez si nasadil infradalekohled a vyrazil do lesa. Panebože, jestli by tady z toho teda člověk nezblbnul. Nic tak pitomého už nikdy neudělá, sliboval seržant sám sobě. Hlava mu pořád ještě říkala, že se pohybuje způsobem, za který snad jeho nohy ani nemohou, a soustředil se na to, kam nohy klade, a na terén; rychle postoupil dvě stě metrů před hlavní část družstva. Ta první akce v bažinaté nížině byla jen tak na procvičení, nic doopravdy vážného, říkal si teď. Tohle ale bylo doopravdy. S touto myšlenkou, zabírající větší část jeho úvah, ze sebe setřásl poslední zbytky nevolnosti a pustil se do práce.

Všichni pracovali dlouho do noci. Bylo třeba vést vyšetřování a vedle toho dělat i běžnou kancelářskou práci. Než Moira přišla do kanceláře pana Shawa, podařilo se jí uspořádat si všechno, co Shaw bude potřebovat vědět, a nastal také čas, aby mu pověděla, na co zapomněla. Nepřekvapilo ji, že tam je také pan Murray. Překvapilo ji, když promluvil první.

"Moiro, mluvili s vámi o Emilově cestě?" zeptal se Dan.

Přikývla. "Ano. Jednu věc jsem zapomněla. Chtěla jsem vám to říci dnes ráno, pane Shawe, ale přišla jsem brzy a vy jste spal. Connie mě viděla," ujišťovala ho.

"Pokračujte," řekl Bill a uvažoval, jestli z toho má mít trochu lepší pocit nebo ne.

Paní Wolfeová se posadila, pak se otočila a pohlédla na otevřené dveře. Murray k nim přešel a zavřel je. Když se vracel, položil jí ruku na rameno.

"To je v pořádku, Moiro."

"Mám přítele. Žije ve Venezuele. Setkali jsme se... setkali jsme se před měsícem a půl, a... to se těžko vysvětluje." Zaváhala a chvilku hleděla upřeně do koberce, než vzhlédla. "Zamilovali jsme se do sebe. Každých pět týdnů přilétá do Států za obchodem, a když byl ředitel pryč, chtěli jsme strávit víkend - v Hideaway, v horách nedaleko jeskyní Luray Caverns."

"Tam to znám," řekl Shaw. "Pěkné místo, kam člověk může zapadnout a všechno ze sebe shodit."

"No, a když jsem věděla, že pan Jacobs bude pryč, a nám se nabízela vyhlídka na dlouhý víkend, zavolala jsem mu. Má továrnu. Vyrábí automobilové součásti - vlastně dvě továrny, jednu ve Venezuele a jednu v Kostarice. Karburátory a takové věci."

"Volala jste mu domů?" zeptal se Murray.

"Ne. Pracuje dlouho do večera, a tak jsem mu zavolala do továrny. Tady mám číslo." Podala mu kousek papíru ze Sheratonu, na který ho zapsal. "Stejně to ale vzala jeho sekretářka - jmenuje se Consuela - protože byl pryč v dílně, a on mi zavolal, a já jsem mu řekla, že můžeme být spolu, a tak přiletěl - sešli jsme se v pátek odpoledne na letišti. Odjela jsem krátce po tom, co pan Jacobs odešel."

"Které letiště?"

"Dullesovo."

"Jak se jmenuje?" zeptal se Shaw.

"Díaz. Juan Díaz. Můžete mu tam do továrny zavolat a..."

"Ten telefon jde do bytu, ne do továrny, Moiro," řekl Murray. A bylo to tak jasné, tak rychlé.

"Ale... on..." zarazila se. "Ne. Ne. On není..."

"Moiro, potřebujeme úplný popis jeho zevnějšku."

"Och, ne." Brada jí klesla a otevřená ústa se nechtěla zavřít. Pohlédla ze Shawa na Murraye a zase zpátky, když na ni padla všechna ta hrůza. Byla samozřejmě oblečena v černém, pravděpodobně v tom, co měla na sobě, když pohřbívala svého manžela. Několik týdnů z ní zase byla bystrá, krásná a šťastná žena. Už nebude. Oba úředníci FBI cítili její bolest a nenáviděli sami sebe za to, že ji na ni vložili. I ona byla obětí. Ale byla také vodítkem, a oni vodítko potřebovali.

Moira Wolfeová sebrala tu trošku důstojnosti, která jí ještě zůstala, a poskytla jim tak úplný popis, jaký kdy vůbec na nějakého člověka měli, hlasem břitce jasným jako křišťál, než nad sebou úplně ztratila vládu. Shaw přikázal svému osobnímu asistentovi, aby ji odvezl domů.

"Cortez," řekl Murray hned, jak se za ní zavřely dveře.

"Pravděpodobnost je tu slušná," souhlasil výkonný náměstek pro vyšetřování. "Ve spisech se o něm říká, že je opravdové eso na kompromitování lidí. Panebože, že nám to tedy ale dokázal." Shaw pohnul hlavou ze strany na stranu, když sahal po kávě. "Ale nemohl přece vědět, co dělají, ne?"

"Nejde to moc dohromady, že by sem byl letěl, kdyby to věděl," řekl Murray. "Ale odkdy se zločinci chovají logicky? No, začneme kontrolovat místa, přes která k nám přicházejí přistěhovalci, hotely, letecké linky. Uvidíme, jestli se nám podaří tu svini zatracenou vysledovat. Vezmu si to na starost. Co uděláme s Moirou?"

"Proti žádným zákonům se neprovinila, ne?" To na tom bylo to zvláštní. "Najdeme někde nějaké místo, kde nebude přicházet do styku s tajnými materiály, třeba u nějaké jiné služby. Dane, nemůžeme zničit ještě ji."

"To ne."

Moira Wolfeová se dostala domů těsně před jedenáctou. Děti byly ještě vzhůru a čekaly na ni. Předpokládaly, že její slzy jsou ještě opožděnou reakcí z pohřbu. I ony se setkaly s Emilem Jacobsem a želely jeho odchodu stejně jako všichni ostatní, kteří pracovali v FBI. Téměř nepromluvila a zamířila nahoru do ložnice, zatímco ony zůstaly sedět před televizí. Když se octla o samotě v koupelně, zírala do zrcadla na ženu, která dovolila, aby byla svedena a použita jako... jako hlupačka, jako něco ještě horšího než hlupačka, jako pitomá, marnivá, osamělá stará ženská, která hledá svoje mládí. Tak zoufalá touhou, aby ji zase někdo miloval, že... že odsoudila - kolik? Sedm lidí? Nedokázala si vzpomenout, zírajíc na svůj prázdný obličej v zrcadle. Ti mladí agenti z Emilovy ochranky měli rodiny. Leovu prvorozenému synovi upletla svetr. Byl ještě příliš mladý - nikdy nebude moci vzpomínat na to, jaký byl jeho otec hezký, příjemný mladý muž.

Je to všechno moje vina.

Pomohla jsem je zabít.

Otevřela dvířka se zrcadlem; byla to dvířka skříňky s léky. Jako většina lidí ani Wolfeovi nikdy nevyhazovali staré léky; tu je, lahvička z umělé hmoty s Placidylem. Ještě jich tu je - napočítala jich šest. To bude určitě stačit.

"Co tě sem takhle pozdě přivádí?" zeptal se Timmy Jackson svého velkého bratra.

"Musím na Rangera jako pozorovatel při bojovém cvičení flotily. Zkoušíme nějakou novou taktiku útočné obrany, co jsem pomáhal vypracovat. A jeden můj kamarád zrovna dostal velení na Enterprise, tak jsem přijel o den dřív, abych u té slavnosti byl. Zítra jsem v Diegu a na Rangera mě dopraví NLL."

"NLL?"

"Naklaďák z letadlové lodi," vysvětloval Robby. "Vrtulový dvoumotorák. A jak jde život u lehké pěchoty?"

"Pořád ta samá onanie v těch kopcích. Při posledním cvičení jsme dostali pěknou dardu. Můj nový velitel družstva to parádně zbodal. To není spravedlivé," poznamenal Tim.

"Jak to?"

Poručík Jackson do sebe hodil zbytek nápoje. ",Zelenáč poručík a zelenáč velitel družstva je těžší břemeno, než četa dokáže unést' - to povídal ten nový S-3. Byl tam venku s námi. Samozřejmě, kapitán to viděl trochu jinak. Včera jsem ztratil tak kilo nebo dvě - to jak mě kus sežral za to, jak jsme to pohnojili. Panebože, kdybych tak měl zpátky Chaveze."

"Eh?"

"Velitele družstva, o kterého jsem přišel. On... to je stará záležitost. Měl jít jako instruktor do střediska základního výcviku, ale vypadá to na to, že se ztratil. S-3 říká, že byl před pár týdny v Panamě. Řekl jsem svému seržantovi, co u mě slouží v četě, aby se ho pokusil vysledovat, podívat se, co se ksakru děje - pořád je to přece můj člověk, ne?" Robby přikývl. Chápal to. "Tak či onak, jeho papíry jsou pryč a v kanceláři lítají kolem dokola a pokoušejí se je najít. Z Fort Benningu volali, kde kčertu je, protože tam na něj pořád ještě čekají. Nikdo neví, kam se ten Ding poděl. U námořnictva se taky dějí takové věci?"

"Když nějaký chlap není k nalezení, tak obyčejně proto, že nechce, aby byl k nalezení."

Tim zavrtěl hlavou. "Ne, Ding ne. Podepsal to až do konce. Sotva to zabalí ve dvaceti letech. Půjde do penze jako velící seržant. Ne, ten se jen tak nezdejchnul."

"Tak třeba někdo jeho složku hodil do špatného šuplíku," uvažoval Robby.

"Asi jo. Jsem v tomhle ještě nováček," připomněl si Tim. "Ale stejně je to divné, že se objeví tam dole v džungli. Ale dost o tom. Jak se má Sis?"

Jediné, co se dalo uznat, bylo, že opravdu není horko. Vlastně byl docela

chládek. Možná, že tu není dost vzduchu, který by se mohl rozpálit, říkal si Ding. Nadmořská výška byla o něco menší než ta, ve které cvičili v Coloradu, ale to už bylo celé týdny za nimi, a bude trvat ještě pár dní, než se vojáci stačí aklimatizovat. To je trochu zdrží, ale vcelku byl Chavez toho názoru, že horko oslabuje víc než řídký vzduch a hůř se na ně zvyká.

Hory - těmhle potvorám nikdo neříkal kopce - byly tak rozeklané jako nic, co kdy v životě viděl, byly slušně zalesněné, a on si dával moc dobrý pozor na to, kam šlape. Husté stromy omezovaly viditelnost, a to bylo dobré. Jeho noční infradalekohled, visící mu na hlavě jako špatně střižená čepice, mu nedovoloval vidět dál než na sto metrů, a obyčejně ještě méně, ale přece jen něco viděl, zatímco kryt nad hlavami zadržoval světlo, které potřebovalo prosté oko. Budilo to strach, budilo to pocit osamění, ale seržant Chavez se cítil jako doma.

K nočnímu cíli nepostupoval v přímé linii; místo toho se řídil postupem, schváleným v pozemní armádě - neustále vybočoval doprava a doleva od směru, jímž se doopravdy ubíral. Každou půlhodinu se zastavil, otočil se a počkal, dokud nebyl v dohledu zbytek družstva. Pak byla řada na nich, aby několik minut odpočívali a sami kontrolovali prostor za sebou, zda tam není někdo, v němž se třeba probudil zájem o nové návštěvníky téhle horské džungle.

Řemen jeho MP-5 měl dvě smyčky, aby se dal přehodit přes hlavu a aby mohl zbraň nést neustále připravenou k palbě. Přes ústí hlavně měl elektrikářskou izolační pásku, aby se neucpalo, a kolem hranatých kovových oček na řemeni byla také omotána páska, aby se možný hluk co nejvíc omezil. Hluk byl jejich nepřítelem. Chavez se soustředil na tohle, na to, aby viděl, a na řadu dalších věcí. Tady šlo do tuhého. V instrukcích k akci se o tom všem hovořilo. Jejich prací už nebyl průzkum.

Po šesti hodinách bylo v dohledu místo, kde se budou zdržovat přes noc. Chavez vyslal rádiový signál - pětkrát stiskl tlačítko pro vysílání, na nějž odpovědí byla tři stisknutí - aby družstvo zůstalo stát, než místo zkontroluje. Vybrali si opravdové orlí hnízdo, z něhož v denním světic uvidí celé kilometry hlavní silnice, kroutící se jako had z Manizales do Medellínu, a v jejíž blízkosti se nacházela místa, kde se rafinovala koka. Šest, podle předpokladu, jich bylo vzdáleno jeden noční pochod od místa, kde budou zůstávat přes noc. Chavez místo pozorně obešel kolem dokola a pátral po stopách nohou, odpadcích, čemkoliv, co by mohlo ukazovat na činnost lidí. Místo je příliš dobré, než aby ho někdo k tomu či onomu účelu již nepoužil, říkal si. Třeba fotograf pro National Geographic, který by chtěl udělat snímky údolí. Na druhé straně, dostat se sem byla fuška. Byli dobrých tisíc metrů nad silnicí, a tohle tady nebyl kraj, kterým by někdo projížděl v tanku, a už vůbec ne v autě. Přibližoval se ve stále se zmenšujících kruzích, a nenacházel nic. Třeba je to moc daleko stranou. Za půl hodiny opět zapnul rádio. Zbytek družstva měl dostatek času na to, aby zkontroloval, co je za nimi, a kdyby je byl někdo sledoval, už by bylo došlo ke kontaktu. Slunce už červeně zbarvilo východní stěnu údolí, když se objevil kapitán Ramírez. Nebylo na škodu, že tajné vysazení noc zkrátilo. Pochod, trvající jen polovinu noci, je unavil, ne však zase příliš, a budou mít den na to, aby si zase zvykali na nadmořskou výšku. Od oblasti přistání byli osm kilometrů vzdušnou čarou; z toho skutečně ušli víc než jedenáct, a převýšení bylo skoro sedm set metrů.

Ramírez, jako už předtím, rozeslal své lidi do okolí po dvojicích. Nedaleko byl potok, ale tentokrát nebyl dehydratovaný nikdo. Chavez s Vegou zaujali postavení nad jednou ze dvou nejpravděpodobnějších přístupových cest k jejich vyvýšenému stanovišti; byl to celkem mírný svah, kde nebylo příliš mnoho stromů a kde měli dobrý výhled a výstřel. Touto cestou Ding samozřejmě nepřišel.

"Jak se cítíš, Oso?"

"Copak nikdy nepůjdem někam, kde je spousta vzduchu a kde je to rovné a kde je chladno?" Seržant Vega vyklouzl ze své pláštěnky a rozložil ji na

místě, kde z ní bude pohodlná poduška. Chavez udělal totéž.

"Tam lidi neválčí, člověče. Tam dělají golfový hřiště."

"To si kurva piš!" Vega postavil svůj lehký kulomet vedle skalky, trčící ze země. Přes ústí hlavně přehodil kus maskovací látky. Mohl vytrhnout kus křoviny, za který by kulomet ukryl, ale nechtěli hýbat s ničím, s čím nemuseli. Los tentokrát přál Dingovi, a ten bez jediného dalšího slova usnul.

"Mami?" Bylo ráno po sedmé, a v tuhle dobu už byla vždycky vzhůru a rodině, která vstávala časné, chystala snídani. Dave zaklepal na dveře, ale neslyšel nic. A to byl okamžik, kdy začal mít strach. Ztratil už otce a věděl, že ani rodiče nejsou neměnící se, nesmrtelné bytosti, bytosti, které všechny děti potřebují jako střed pro svůj rostoucí vesmír. Byla to neustávající noční můra, kterou Moiřiny děti měly, ale o které nikdy nemluvily, ani mezi sebou ne, aby to snad takový hovor nepřivolal. Co když se mamince něco stane? Ještě než Davidova ruka začala hmatat po knoflíku na dveřích, oči se mu zalily slzami předtuchy toho, co by snad mohl najít.

"Mami?" Teď mu hlas zakolísal, a on se za to zastyděl a měl také strach, že to sourozenci uslyší. Otočil knoflíkem a pomalu dveře otevřel.

Žaluzie byly rozevřené a zalévaly pokoj ranním světlem. A tam byla, ležela na posteli a ještě na sobě měla své černé smuteční šaty. Nehýbala se.

Dave tam jen stál a po tvářích mu proudem stékaly slzy, když ho udeřila fyzická realita jeho noční můry.

"... mami?"

Dave Wolfe byl odvážný jako každý teenager, a tohle ráno všechnu svou statečnost potřeboval. Sebral všechny síly, které měl, a vykročil k posteli; vzal matku za ruku. Dosud byla teplá. Pak zkusil tep. Byl tam, slabý a pomalý, ale byl. To ho zelektrizovalo k činnosti. Zvedl telefon vedle postele a namačkal 911.

"Policie, pohotovostní služba," odpověděl ihned hlas.

"Potřebuju sanitku. Moje maminka se neprobouzí."

"Jakou máš adresu?" zeptal se hlas. Dave ji řekl. "No, a teď řekni, jak to s maminkou vypadá."

"Spí, a neprobouzí se a..."

"Nepije tvoje matka hodně?"

"Ne!" odpověděl se vzteklým pobouřením. "Pracuje v FBI. Včera v noci šla hned spát, hned jak se vrátila domů z práce. Ona..." A tam to bylo, přímo na nočním stolku. "Bože. Tady je lahvička od prášků..."

"Přečti mi nálepku!" řekl hlas.

"P-l-a-c-i-d-y-l. To je mého táty, a on..." To bylo všechno, co spojovatelka potřebovala slyšet.

"Oukej - sanitka tam bude do pěti minut."

Skutečně, dorazila něco po čtyřech minutách. Dům Wolfeových byl jen tři bloky od hasičské zbrojnice. Zdravotníci byli v obývacím pokoji dřív, než si ostatní z rodiny uvědomili, že se něco děje. Vyběhli do poschodí a našli Davida, jak stále ještě drží matčinu ruku a třese se jako větvička v silném větru. Vedoucí hasič ho odstrčil stranou, nejprve zkontroloval dýchání, pak oči a potom tep.

"Čtyřicet, anitkovitý. Dech je... osm a mělký. Je to Placidyl," hlásil.

"Snad ne to svinstvo!" Ten druhý se otočil k Davovi. "Kolik jich tam bylo?"

"Nevím. Byly mého táty, a..."

"Jdem, Charlie." První zdravotník ji zvedl za paže. "Pohni s tím, hochu, musíme sebou hodit." Na nějaké hraní s nosítky nebyl čas. Byl to velký, zavalitý člověk, a Moiru Wolfeovou vynesl z pokoje jako dítě. "Můžeš za námi do nemocnice."

"Jak..."

"Ještě dýchá, hochu. Nic lepšího ti zatím říct nemůžu," řekl ten druhý

cestou ke dveřím.

Co se ksakru děje? říkal si Murray. Přišel, aby Moiru svezl do práce - její auto ještě stálo v garáži FBI - a snad také proto, aby pomohl ulevit pocitu viny, který jasně měla. Porušila pravidla utajení, udělala hodně bláhovou věc, ale byla také obětí člověka, který ji vypátral a vybral si ji proto, že byla zranitelná, a pak s nebývalou profesionalitou její zranitelnosti využil. Zranitelná místa má každý. To bylo další z poučení, která za léta u FBI nasbíral.

S Moiřinými dětmi se ještě nikdy nesetkal, ačkoliv o nich něco věděl, a nebylo nijak těžké spočítat si, kdo to asi je, kdo jde za zdravotníky po cestě z domu. Murray svoje služební auto zaparkoval vedle druhého auta v řadě a vyskočil ven.

"Co se tu děje?" zeptal se druhého zdravotníka. Aby se mu dostalo odpovědi, ukázal svůj průkaz totožnosti.

"Pokus o sebevraždu. Prášky. Potřebujete ještě něco?" zeptal se zdravotník cestou k sedadlu pro řidiče.

"Jeďte." Murray se otočil a podíval se, zda nebude sanitnímu vozu překážet.

Když se otočil zpátky a pohlédl na děti, bylo jasné, že slovo "sebevražda" ještě nebylo vysloveno nahlas, a z ošklivosti toho slova jako by mu vadly před očima.

Ta svině Cortez! Měl by ses modlit, aby ses mi nikdy nedostal do rukou!

"Děti, já jsem Dan Murray. Pracuju s vaší maminkou. Chcete, abych vás vzal do nemocnice?" Případ může počkat. Mrtví jsou mrtví a mohou si dovolit být trpěliví. Emil by to pochopil.

Vysadil je před vchodem pro příjem naléhavých případů a odjel; našel místo k parkování a zatelefonoval z auta. "Dejte mi Shawa," řekl důstojníkovi, který měl službu. Netrvalo to dlouho.

"Dane, tady Bill. Co je?"

"Moira se včera v noci pokusila o sebevraždu. Prášky."

"Co budeš dělat?"

"Někdo musí zůstat s dětmi. Má nějaké přátele, které bychom tam mohli poslat?"

"Podívám se."

"Zatím se tu zdržím. Bille, to znamená..."

"Chápu. Oukej. Dej mi vědět, jak to vypadá."

"Tak." Murray položil telefon a šel do nemocnice. Děti seděly v čekárně. Dan věděl, co to je, čekat v oddělení pro naléhavé případy. Věděl také, že zlatý odznak agenta FBI dokáže otevřít skoro všechny dveře. Otevřel je i tentokrát.

"Právě jste sem přivezli ženu," řekl nejbližšímu lékaři. "Moiru Wolfeovou."

"Aha, ano, to je to předávkování."

Je to člověk, žádné ,to předávkování' krucinál! neřekl Murray nahlas. Místo toho pokývl. "Kde?"

"Nemůžete..."

Murray mu skočil chladně do řeči. "Je součástí významného případu. Chci vidět, co se děje."

Lékař ho vedl do boxu. Nebylo to pěkné. V hrdle už měla zavedenu tracheální trubici a do každé paže vedly hadičky s infuzí - když se podíval podruhé, vypadalo to tak, že jedna hadička také odvádí krev, a ta čímsi prochází, než se vrátí zpátky do téže paže. Šaty měla svlečené a k hrudi měla leukoplastí připevněny snímací elektrody EKG. Murray se nenáviděl za to, že se na ni dívá. Nemocnice každého oloupí o důstojnost, ale život je snad důležitější než důstojnost.

Proč si tohle Moira neuvědomila?

Proč jsi ten signál nezachytil, Dane? kladl si Murray otázku. Mělo tě napadnout, aby na ni někdo dohlédl. Kruci, kdybys ji byl dal pod dohled, nemohla tohle udělat!

Možná, že jsme na ni měli řvát, místo toho, abychom to přešli jen tak lehce. Možná, že to nesprávně pochopila. Možná. Možná. Možná.

A ty, Cortezi, jako bys už chcípnul. Jenom jsem si ještě nedal dohromady, kdy se to stane.

"Dostane se z toho?" zeptal se Murray.

"Co jste ksakru zač?" zeptal se lékař, aniž se otočil.

"FBI, a potřebuju to vědět."

Lékař se stále ještě neotočil. "To já taky, frajere. Vzala si Placidyl. Je to pěkně silný prášek na spaní a doktoři je už moc nepředepisují, protože se jimi člověk snadno předávkuje. LD50 je někde mezi pěti až deseti prášky. LD50 označuje dávku, která zabije polovinu lidí, kteří si ji vezmou. Nevím, kolik si jich vzala ona. Přinejmenším není úplně pryč, ale její životní funkce jsou zatraceně slabé, než abychom mohli být klidní. Děláme jí dialýzu krve, aby se toho do ní už víc nedostalo, doufám, že to není ztráta času. Dali jsme ji pod stoprocentní kyslík, pak do ní napumpujeme infuzi a budeme čekat. Bude mimo nejméně ještě celý den. Možná dva. Možná také tři. Zatím nevím. A jaké jsou vyhlídky, to vám taky nemůžu říct. No, a teď víte stejně tolik, co já. A už zmizte, mám tu práci."

"V čekárně jsou tři děti, doktore."

Tohle mu otočilo hlavu ve dvou vteřinách. "Řekněte jim, že máme docela slušné vyhlídky, ale nějakou dobu to bude těžké. Koukněte, je mi líto, ale prostě nevím. Dobré je to, že jestli se vzpamatuje, vzpamatuje se už natrvalo. Tahle věc obvykle nezanechává trvalé poškození. Pokud člověka nezabije," dodal lékař.

"Díky."

Murray odešel, aby dětem pověděl, co mohl. Za hodinu se objevilo několik sousedek, aby se dětí Wolfeových ujaly. Dan se potichu vzdálil, když dorazil agent, který bude hlídat v čekárně. Moira byla pravděpodobně jejich jediné spojení na Corteze, a to znamenalo, že její život je potenciálně ohrožen jinýma rukama než jejíma vlastníma. Murray se dostal do kanceláře krátce po deváté, s náladou dosud mlčenlivou a vzteklou, když dorazil. Čekali na něho tři agenti; mávnutím ruky je vyzval, aby ho následovali.

"No, tak co jste zjistili?"

",Pan Diaz' použil v Hideaway kartu American Express. Číslo jsme identifikovali u letenkových pokladen dvou aerolinek - díky bohu za ty počítače, co kontrolují kreditní karty. Hned jak paní Wolfeovou vysadil, letěl z Dullesova letiště do Atlanty a odtamtud do Panamy. A tam zmizel. Další letenku určitě platil v hotovosti, protože ten večer na žádný let záznam o nějakém Juanu Díazovi nikde nemají. Úřednice z pokladny na Dullesově se na něj pamatuje - spěchal, aby ten let do Atlanty stihnul. Popis se shoduje s tím, který už máme. Ať se minulý týden dostal do země jakkoli, přes Dullesovo to nebylo. Teď projíždíme záznamy v počítačích, odpověď by měla přijít někdy dneska dopoledne - na to, že si dáme dohromady, jak se sem dostal, bych sázel tak jedna ku jedné. Sázím na některé z velkých letišť, třeba Dallas-Fort Worth, Kansas City, Chicago, jedno z nich. Ale tohle není to zajímavé, na co jsme přišli. V American Express zjistili, že na Juana Díaze mají celou kupu karet. Některé z nich byly vystaveny nedávno, a oni nevědí jak."

"Hm?" Murray nalil kávu. "Jak to, že si jich nikdo nepovšimnul?"

"No, zaprvé, účty jsou placené včas a v plné výši, takže pes neštěkal. Adresy se všechny mírně liší a samotné jméno není zase tak strašně neobvyklé, a tak při letmém pohledu na záznamy nikoho nic nijak neťukne. Spíš to vypadá na to, že někdo ví, jak se jim dostat do počítačového systému - až do programování na řídící úrovni, a to by pro nás mohlo být další vodítko, po kterém bychom mohli jít. U toho jména asi zůstal, pro případ, že by Moira tu

kartu někdy pořádně viděla. Ale to, co jsme se z toho dověděli, je, že za poslední čtyři měsíce podnikl cestu do oblasti D.C. pětkrát. Někdo si s počítačovým systémem Am-Ex hraje, někdo dobrý. Někdo," pokračoval agent, "tak dobrý, že se dokáže napíchnout na hodně počítačů. Ten chlap dokáže vytvořit kompletní kreditní spojení pro Corteze nebo kohokoliv jiného. Měl by být nějaký způsob, jak na to přijít, ale že ho dostaneme rychle, na to bych si moc naději nedělal."

Ozvalo se zaklepání a vešel další mladý agent. "Dallas-Fort Worth," řekl a předal list z faxu. "Podpisy odpovídají. Přiletěl tam a pak nočním spojem do New Yorkula Guardia, tam se dostal v pátek po půlnoci místního času. Pravděpodobně chytil Shuttle do D.C., aby se sešel s Moirou. Ještě to prověřují."

"Nádhera," řekl Murray. "Všechny tahy mu vyšly. Odkud přiletěl?"

"To se také ještě prověřuje, pane. Letenku do New Yorku koupil u pultu. Teď se domlouváme s Přistěhovaleckým úřadem, abychom zjistili, kdy prošel celní kontrolou."

"Dobrá, a dál?"

"Už máme jeho otisky; máme něco, co vypadá na levý ukazovák z listu z poznámkového bloku, který dal paní Wolfeové, a ten jsme porovnali s otiskem na stvrzence od pultu na Dullesově. Byla to zabíračka, ale hoši z laborky je vytáhli laserem. Poslali jsme partu do Hideaway, ale ještě nic. Uklízečky tam mají důkladné - na naše potřeby až zatraceně moc důkladné, ale naši hoši na tom pořád ještě pracují."

"Všechno, jen ne snímek toho parchanta. Všechno, jen snímek ne," opakoval Murray. "Co po Atlantě?"

"On, myslel jsem, že jsem to už řekl. Po krátké zastávce nasedl na letadlo do Panamy."

"Jaká je adresa na té kartě Am-Ex?"

"Je to v Caracasu, pravděpodobně jen poštovní schránka.To mají všechny."

"Jak to, že Přistěhovalečky úřad ne - oh." Murray zkřivil obličej. "No samozřejmě, pas je na jiné jméno, nebo jich má sbírku ke svým kartám."

"Máme co dělat s opravdovým profíkem. Měli jsme štěstí už jen s tím, že jsme tohle všechno dostali tak rychle."

"Co je nového v Kolumbii?" zeptal se dalšího agenta.

"Nic moc. V laboratoři to jde krásně, ale nevychází nám nic, co bychom už nevěděli. Kolumbijci teď mají jména asi poloviny subjektů - vězeň říká, že je neznal všechny, a bude to asi pravda. Rozběhli rozsáhlou operaci a pokoušejí se je najít, ale Morales tomu moc nevěří. Jsou to všechno jména lidí, po kterých kolumbijská vláda už dost dlouho jde. Všechno týpky z M-19. Byla to práce na objednávku, přesně jak jsme si mysleli."

Murray pohlédl na hodinky. Dnes je pohřeb obou agentů z Emilovy ochranky. Bude se konat v Národní katedrále a bude tam mluvit také prezident. Jeho telefon zazvonil.

"Murray."

"Tady Mark Bright, v Mobile. Máme něco dalšího."

"Fajn."

"V sobotu tady sejmuli policistu. Bylo to na objednávku, Ingramy zblízka, ale jeden místní kluk jednoho z nich lupnul zezadu do hlavy svou dvaadvacítkou. Zabil ho; mrtvolu i vozidlo našli včera. Toho střelce identifikovali jako překupníka drog. Místní policisté prohledali dům oběti - detektiva seržanta Bradena - a našli fotoaparát, patřící oběti toho případu s pirátstvím. Ta nová oběť je seržant, který vyšetřoval domovní loupeže. Předpokládám, že pro ty překupníky drog pracoval a před tím zabitím pravděpodobně prohledával bydliště oběti a hledal dokumenty, které jsme nakonec našli my."

Murray zamyšleně přikyvoval. Tohle bylo něco navíc k tomu, co věděli. Tak se tedy chtěli ujistit, že oběť nenechala žádné záznamy, než ji a jeho rodinu

oddělali, ale jejich člověk nebyl dost dobrý, atak ho zabili. Patřila sem i vražda ředitele Jacobse, další důsledek operace TARPON. Ti parchanti opravdu předvádějí svaly, co? "Ještě něco?"

"Místní policajti jsou z toho hodně namíchnutí. Je to poprvé, co si to někdo takhle vyřídil s policistou. Udělali to ‚veřejně', a jeho žena to schytala také, zbloudilou kulkou. Místní policajty to pořádně naštvalo. Včera v noci to odskákal jeden překupník. Bude se to prezentovat jako oprávněné zastřelení, ale neřekl bych, že to byla náhoda. To je prozatím všechno."

"Díky, Marku." Murray zavěsil. "Tak ti parchanti nám tedy vyhlásili válku," zamumlal.

"Co to volal, pane?"

"Ale nic. Podívali jste se na předchozí Cortezovy cesty - hotely, půjčovny aut?"

"Máme tam venku dvacet lidí. Do dvou hodin bychom už měli dostat nějaké předběžné informace."

"Dejte mi vědět."

První schůzku měl státní zástupce se Stuartem, a dnes ráno vypadá v nezvykle povznesené náladě, říkala si jeho sekretářka. Jako kocovina jí to nepřipadalo.

"Dobrýtro, Ede," řekl Davidoff, aniž vstal. Jeho pracovní stůl byl samé papíry. "Co pro vás můžu udělat?"

"Žádný trest smrti," řekl Stuart, když se posadil. "Budu žádat přiznání viny výměnou za dvacet let, a to je tak ta nejlepší dohoda, kterou dostanete."

"Nashledanou u soudu, Ede," odpověděl Davidoff a zadíval se znovu do svých papírů.

"Chcete vědět, co mám?"

"Jestli to je dobré, určitě mi to v pravý čas povíte."

"Může to stačit k tomu, abych z toho svoje lidi vysekal úplně. Chcete, aby se z toho dostali přes tohle?"

"Uvěřím, až uvidím," řekl Davidoff, ale teď už se na stůl nedíval. Stuart je přehnané dychtivý a ctižádostivý obhájce, říkal si státní zástupce, ale poctivý. Nelhal, aspoň v soudcově úřadovně ne.

Stuart obyčejně nosil staromódní aktovku na dokumenty, klínovitého tvaru, z polotuhé kůže, místo novějšího a úhlednějšího kufříku, který nyní nosila většina advokátů. Z ní vytáhl magnetofon. Davidoff v tichosti přihlížel. Oba byli právníci, vystupující před soudem, a oba byli odborníci na skrývání svých pocitů, schopní říkat to, co říkat museli, bez ohledu na to, co cítili. Ale protože tuto schopnost měli oba, jako profesionální hráči pokeru rozeznávali jemnější náznaky, které ostatním unikly. Stuart věděl, že svého protivníka znepokojil, když stiskl tlačítko na přehrávání. Páska běžela několik minut. Kvalita záznamu byla bídná, ale slyšet ho bylo, a až by se v laboratoři trochu vyčistil - obvinění na to měli - byl by tak zřetelný a jasný, jak bylo potřeba.

Davidoffův protitah byl jasný. "Tohle nemá přímý vztah k případu, který vyšetřujeme. Veškeré informace v přiznání jsou z procesního řízení vyloučeny. Na tom jsme se dohodli."

Nyní, když měl Stuart navrch, zmírnil tón. Byl čas na velkomyslnost. "Vy jste se dohodl; já neříkal nic. Vláda hrubým způsobem porušila ústavní práva mých klientů. Simulovaná poprava znamená psychické mučení a nátlak, a to ještě při tom nejmírnějším výkladu. Je to bez debaty protiprávní. Posaďte ty dva chlapy na lavici, abyste svůj případ vyhrál, a já ty dva z Pobřežní stráže ukřižuju, jestli to uděláte. Mohlo by to stačit na vyvrácení všeho, co řeknou. Nikdy nemůžete vědět, jak bude porota uvažovat, co?"

"Taky by mohla docela dobře vstát a provolat jim slávu," odpověděl Davidoff obezřele.

"Taky možnost, co? To se dá zjistit. Tak se do toho případu pustíme."

Stuart dal magnetofon zpátky do aktovky. "Ještě chcete, aby se proces konal brzy? S tímhle, jako s pomocnou informací, můžu napadnout celý řetěz vašich důkazů - a nakonec, kdyby byli tak šílení, že by tenhle list vyložili, co když moji klienti budou tvrdit, že je donutili masturbovat, abyste měl vzorky semene, o kterých jste říkal novinářům, nebo že byli donuceni vzít do rukou vražedné zbraně, aby na nich zůstaly otisky - mimochodem, o žádném z těchhle detailů jsem s nimi ještě nemluvil - a já dám tohle všechno do souvislosti s tím, co vím o oběti? Myslím, že v tomhle zápase mám šanci poslat je domů živé a svobodné." Stuart se předklonil a opřel se pažemi o Davidoffův stůl. "Na druhé straně, jak říkáte, těžko předem říct, jak bude porota reagovat. Takže navrhuji tohle: budou uznáni vinnými podle jakékoliv obžaloby, kterou budete chtít, na dvacetiletý trest, bez žádného takového toho doporučení od soudce o tom, jak by si měli odsedět celých dvacet - takže budou venku řekněme za osm let. Tisku řeknete, že jsou problémy s důkazy a svědectvím a že vás to hodně zlobí, ale že nemůžete nic dělat. Moji klienti budou z kola venku na slušně dlouho. Vy budete mít svoje usvědčení, ale umírat už nikdo další nebude. No, to je moje nabídka. Nechám vám pár dní, abyte si to promyslel." Stuart vstal, sebral svou aktovku a bez dalšího slova odešel. Když byl venku, hledal pánský záchodek. Cítil naléhavou potřebu umýt si ruce, ale dost dobře nevěděl proč. Byl si jist, že udělal správnou věc. Ti zločinci - skutečně to zločinci byli - budou shledáni vinnými, ale nezemřou na elektrickém křesle - a kdoví, říkal si, možná, že se napraví. Tohle byla ona lež, kterou si právníci říkají. Nebude muset zničit kariéru pár týpků od Pobřežní stráže, kteří překročili čáru pravděpodobně jen jednou, a už to nikdy neudělají. K tomu byl připraven, ale nebylo mu to po chuti. Takhle, říkal si, každý něco vyhraje, a pro advokáta to byl takový úspěch, jakého obvykle dosahoval. Ale stále cítil potřebu umýt si ruce.

Pro Edwina Davidoffa to bylo těžší. Tohle přece není pouze kriminální případ? Totéž elektrické křeslo, které ty dva piráty pošle k čertu, pošle jeho do přepychové kanceláře v Dirksenově budově Senátu. Od té doby, co si Davidoff v prvním ročníku střední školy přečetl Radu a konsensus, přímo smyslně toužil po místě v Senátu Spojených států. A pracoval velmi usilovně na tom, aby si ho vysloužil; premiant třídy na Duke Law School, dlouhá pracovní doba, za kterou byl ministerstvem spravedlnosti nehorázně špatně placen, projevy po celém státě, které málem poslaly ke dnu jeho rodinný život. Na oltář spravedlnosti... a ctižádosti, přiznal si, položil jako oběť vlastní život. A nyní, kdy bylo všechno na dosah, kdy mohl podle práva a spravedlnosti připravit o život dva zločince, kteří se opravo na život připravili sami... tohle mohlo rozbít všechno na kousky. Kdyby se při žalobě nechal zastrašit, kdyby přistoupil na dohodu při přiznání viny a šel na mizerných dvacet let, všechna jeho práce, všechny jeho projevy o spravedlnosti by byly zapomenuty. Ano, přesně tak.

Na druhé straně, co kdyby nedbal všeho toho, co mu právě Stuart řekl, nechal případ šetřit - a riskoval, že si ho budou připomínat jako člověka, který případ zcela prohrál? Mohl obvinit ty lidi z Pobřežní stráže z toho, co udělali - ale pak by obětoval jejich kariéry, a možná i svobodu, na oltáři čeho? Spravedlnosti? Ctižádosti? A co odplata? tázal se sám sebe. Ať už ten případ pirátství prohraje, nebo vyhraje, ti lidé utrpí újmu, i kdyby to, co udělali, dalo přitom vládě do rukou možnost zasadit Kartelu zatím ten nejsilnější úder.

Drogy. Tady to všechno končilo. Jejich schopnost lidi ničit byla něco, co až dosud nepoznal. Drogy lidi ničily, korumpovaly a zamlžovaly jejich myšlení, každému podle toho, jak byla připravena půda, a nakonec ukončily jejich život. Drogy plodily peníze, které korumpovaly ty, kdo chtěli stát mimo. Drogy korumpovaly a ničily instituce na všech úrovních a všemožnými způsoby, které si člověk jen dokázal představit. Drogy korumpovaly celé vlády. Takže jaká je

odpověď? Davidoff odpověď neměl, ačkoli věděl, že kdyby se někdy o křeslo v Senátě ucházel, poskakoval by před televizními kamerami a vyhlašoval, že on... tedy, aspoň zčásti, jen kdyby mu lidé v Alabamě dali důvěru, aby je zastupoval...

Prokrista, uvažoval, tak co tedy teď udělám?

Ti dva piráti si za to, co udělali, zaslouží zemřít. Co moje povinnost vůči obětem? Nebyla to všechno lež - vlastně nic z toho nebyla lež. Davidoff věřil ve Spravedlnost, věřil, že zákon je něco, co lidé vytvořili na ochranu před dravci, věřil, že jeho posláním v životě je být nástrojem této spravedlnosti. Proč tedy tolik pracoval pro tak málo? Nakonec, není to přece všechno jenom ctižádost.

Ne.

Jedna z obětí se provinila, ale co ty ostatní tři? Jak se tomu říká v armádě? "Plošné poškození." To byl název pro to, kdy akce proti jednotlivému určitému cíli také zničila další věci, které byly náhodou poblíž. Plošné poškození. Jiná věc byla, když to udělal stát v době války. V tomto případě to byla jednoduše vražda.

Ne, to přece nebyla prostá vražda. Ti parchanti si s tím dali práci. Bavili se při tom. Je osm let dost dlouhá doba, aby za to zaplatili?

Ale co když ten případ úplně prohraješ? A i když vyhraješ, můžeš ty dva pobřežáky obětovat kvůli tomu, abys dosáhl spravedlnosti? Je tohle také "plošné poškození" ?

Musí být nějaké východisko. Obyčejně také bylo, to ano, a on má několik dní na to, aby na nějaké přišel.

Spali dobře a řídký horský vzduch na ně nepůsobil tak zle, jak čekali. Než zapadlo slunce, bylo družstvo vzhůru a při chuti. Chavez pil svou instantní kávu, probíral se mapou a říkal si, které z označených cílů si dnes v noci vyznačí. Přes den členové družstva pozorně sledovali silnici dole a víceméně věděli, po čem pátrají. Nákladní automobil s kontejnery s kyselinou. Nějací levní místní pracovníci nádoby vyloží a zamíří do kopců; za nimi další, na zádech rance s listy koky a s nějakým dalším lehkým zařízením. Někdy kolem západu slunce zastavil nákladní automobil. Světla zhasla dřív, než mohli vidět všechno, co se děje, a jejich infradalekohledy nebyly upraveny jako opravdové dalekohledy, ale automobil odjel celkem brzy a byl tři kilometry od HOTELU, jednoho z míst na seznamu cílů, šest a půl kilometru odtud.

Čas začít s představením. Každý z nich si nastříkal na ruce štědrou dávku repelentu proti hmyzu a pak si s ním potřel obličej, krk a uši. Vedle toho, že k nim nepustí hmyz, také změkčil maskovací barvu, která jako nějaká strašidelná rtěnka přišla na řadu potom. Dvojice si při nanášení vzájemně pomáhaly. Tmavší odstíny přišly na čelo, nos a lícní kosti, zatímco světlejší odstíny se nanášely na normálně zastíněná místa pod očima a do prohlubenin tváří. Nebyly to válečné barvy, jak by si člověk mohl představovat podle toho, co viděl o vojácích ve filmu. Účelem byla neviditelnost, ne pouštění hrůzy. Když byla normálně jasná místa přibarvena na tmavší odstín a normálně tmavá místa zesvětlena, jejich obličeje už vůbec nevypadaly jako obličeje.

Byl čas, aby si doopravdy zasloužili svou mzdu. Přibližovací trasy a shromaždiště byly již vybrány předem a každý člen družstva s nimi byl obeznámen. Kladly se otázky a dávaly se odpovědi, zvažovaly se možné okolnosti, dělaly se alternativní plány. Ramírez je všechny zvedl, dokud ještě bylo na východní stěně údolí světlo; směřovali dolů ke svému cíli.

Standardní rozkaz pro akci armády v terénu se skládá z akronymu známého jako SÚPSPVS: Situace; Úkol; Provedení; Služby a Podpora; Velení a Spojení.

Situace jsou podkladové informace pro operaci o tom, co se děje, o čem vojáci potřebují vědět.

Úkol je popis prováděné operace jednou větou.

Provedení je metoda, jak se úkol splní.

Služby a Podpora zahrnují podpůrné činnosti, které mohou lidem napomoci při provádění akce.

Velení stanoví, kdo během každé fáze řetězce vydává rozkazy, teoreticky až po Pentagon a až po toho nejníže postaveného člena jednotky, který v konečné krizové situaci bude velet sám sobě.

Spojení je obecný termín, označující postupy a způsoby spojení, které se budou používat.

Vojáci už dostali informace o celkové situaci, což bylo sotva nutné. Jak tohle, tak i jejich nynější úkol se poněkud změnily, ale to už také věděli. Kapitán Ramírez je informoval o provedení jejich nynějšího úkolu a také svým lidem sdělil další informace, které pro tenhle večer potřebovali. Nebyla tu žádná podpora zvenčí; museli spoléhat sami na sebe. Ramírez měl taktické velení. Byli také určeni podřízení velitelé pro případ, že by byl vyřazen. Rádiové kódy už vydal. Než vyvedl svoje lidi z jejich vyvýšeného stanoviště, bylo jeho posledním činem to, že rádiem sdělil své úmysly na kód PROMĚNNÁ, jejíž polohu neznal, ale jejíž souhlas potvrdil.

Štábní seržant Domingo Chavez šel jako obvykle první, nyní sto metrů před Juliem Vegou, který opět "volně kráčel" padesát metrů před hlavním družstvem, jehož členové udržovali při přibližování mezi sebou desetimetrové rozestupy. Chůze ze svahu byla pro nohy namáhavější, ale tomu lidé sotva věnovali pozornost. Byli příliš nadržení. Chavez každých několik set metrů zabočil na volný prostor, odkud mohli vidět dolů na cíl - místo, kde udeří - a v dalekohledu pozoroval matnou záři benzinových svítilen. Se sluncem za zády si nemusel dělat starosti s odrazem na čočkách. Místo bylo přesně tam, kde mapa udávala - vrtalo mu hlavou, jak byla tahle informace získána - a oni postupovali přesně podle instrukcí, které dostali. Někdo, říkal si, udělal svůj domácí úkol opravdu dobře. V HOTELU očekávali deset až patnáct lidí. Doufal, že také tohle zjistili správně.

Nešlo se zase tak špatně. Porost nebyl tak hustý jako v nížině a bylo tu méně hmyzu. Možná, říkal si, že vzduch tady je moc řídký i na něj. Ptáci volali jeden na druhého, obvyklé štěbetání pralesa, které překryje zvuky přibližující se jednotky - ale bylo ho tu zatraceně málo. Chavez slyšel na vzdálenost sto metrů, jak kdosi z družstva uklouzl a upadl, ale toho by si všiml jen Nindža. Polovinu vzdálenosti urazil za necelou hodinu; zastavil se na předem určeném shromaždišti a čekal, až dojde zbytek družstva.

"Až potud to bylo dobrý, jefe," řekl Ramírezovi. "Nezahlíd' jsem nic, ani lamu," dodal, aby ukázal, že je v pohodě. "Ještě máme něco přes tři tisíce metrů."

"Oukej. Zarazte na příštím kontrolním bodě. A pamatujte, někdo by si mohl třeba vyrazit na procházku."

"Jasné, kapitáne." Chavez se okamžitě vzdálil. Zbytek se dal do pohybu dvě minuty nato.

Ding se nyní pohyboval pomaleji. Pravděpodobnost kontaktu se zvyšovala s každým krokem směrem k HOTELU. Ti výrobci drog přece nemohou být tak pitomí, varoval sám sebe. Musí mít aspoň trochu mozku v hlavě. Lidé, které používali, budou místní, kteří v tomhle údolí vyrostli a vědí, jak to tu chodí. A spousta z nich bude mít zbraně. Překvapovalo ho, jak je to jiné než posledně, ale tehdy pozoroval a hodnotil své cíle několik dní. Ani pořádně neznal jejich počet, nevěděl, jak jsou vyzbrojeni, nevěděl, jak jsou dobří.

Panebože, tohle je teda boj. Nevíme ani hovno.

Ale k tomu přece Nindžové jsou, ne? řekl si, a to ho trochu umírnilo.

Čas začal dělat podivné věci. Zdálo se, že každý krok trvá věčnost, ale když se dostal na poslední shromaždiště, zase to tak moc dlouho netrvalo, ne? Teď už viděl tlumenou záři z cíle, slabý zelený půlkruh na displeji svého infradalekokohledu, ale v lesích stále nebyl vidět nebo slyšet žádný pohyb. Když Chavez dorazil na poslední kontrolní bod, vybral si strom, postavil se vedle něj s hlavou vztyčenou a otáčel s ní doleva a doprava, aby shromáždil co nejvíc informací. Domníval se, že nyní něco slyší. Přicházelo to a zase se to vzdalovalo, ale tu a tam se ze směru od cíle ozval podivný, vůbec ne přirozený zvuk. Znepokojovalo ho, že až dosud vlastně ještě nic neviděl. Jen tu záři, jiného nic.

"Něco se děje?" zeptal se kapitán Ramírez šeptem.

"Poslouchejte."

"Jo," řekl kapitán za okamžik.

Členové družstva složili batohy a rozdělili se podle plánu. Chavez, Vega a Ingeles budou postupovat přímo na HOTEL, ostatní vyrazili obloukem doleva. Ingeles, spojař, měl na pušce nasazený granátomet M-203. Vega měl kulomet a Chavez stále svůj tichý MP-5. Jejich úkolem bylo zajišťovat postup ostatních. Dostanou se co nejblíž, aby mohli poskytovat palebnou podporu při samotném útoku. Kdyby někdo byl v cestě, Chavezovým úkolem bylo tiše ho vyřídit. Ding svou skupinu odvedl jako první, po minutě se za nimi vydal kapitán Ramírez. V obou skupinách se teď rozestupy mezi jednotlivými členy zmenšily na pět metrů. Dalším skutečným nebezpečím teď byl zmatek. Kdyby některý z vojáků ztratil kontakt se svými kamarády, nebo kdyby se nějakým způsobem do jejich skupiny zamíchala nepřátelská hlídka, výsledek by byl smrtelný jak pro úkol, tak pro lidi.

Posledních pět set metrů trvalo přes půl hodiny. Dingovo postavení pro ochranné krytí bylo jasné na mapě, ale už ne tak jasné v noci v lese. Věci v noci vždycky vypadaly jinak, a i s jeho infradalekohledem byly... prostě jiné. Jakoby vzdáleně si Chavez uvědomoval, že ho přepadl záchvat nervózního nepokoje. Ne že by dostal strach, jen teď pociťoval mnohem menší jistotu. Každé dvě či tři minuty si říkal, že přesně ví, co dělá, a pokaždé to pomohlo - ale jen na pár minut, než ho stejná nejistota přepadla znovu. Logika mu říkala, že to je to, čemu se v příručkách říkalo normální úzkostná reakce. Chavezovi se to nezamlouvalo, ale zjistil, že se to dá vydržet. Přesně, jak to tvrdily příručky.

Zahlédl pohyb a znehybněl. Levicí mávl obloukem za záda, dlaň svisle, aby varoval ty dva za sebou, že se mají také zastavit. Opět zvedl hlavu v důvěře ve svůj výcvik. Lidské oko v noci vnímá jen pohyb, jak mu říkaly příručky i jeho zkušenost. Pokuď protivník nemá infradalekohled...

A tenhle ho neměl. Obrys lidské postavy byl vzdálen skoro sto metrů, pomalu a ledabyle se pohyboval mezi stromy, mezi Chavezem a místem, kde Chavez potřeboval být. Tahle prostá věc byla pro muže předčasným rozsudkem smrti. Ding mávnutím ruky naznačil Ingelesovi a Vegovi, aby zůstali, kde jsou, zatímco on se posunul doprava, proti cestě, kterou cíl nyní kráčel, aby se dostal za něj. Nyní se zcela protismyslně pohyboval rychle. Musel být na místě za patnáct minut. Pomocí svého infradalekohledu si vybíral volná místa a nohy kladl, jak jen mohl nejlehčeji. Postupoval téměř normálním tempem chůze. Pýcha se teď proudem převalila přes úzkost, a on viděl, co musí udělat. Nepůsobil vůbec žádný hluk; pohyboval se sám, přikrčen, hlavu střídavě stáčel ze své cesty na svůj cíl a zase zpátky. Za minutu byl na příhodném místě. Byla tu vyšlapaná stezka. To byla stezka pro hlídku. Ten blbec se drží stezky, uvědomil si Chavez. Člověk nemůže dělat něco takového a čekat, že zůstane naživu.

Teď se vracel, pomalými, téměř dětskými kroky, nohy mu od kolen dolů vystřelovaly - ale po vyšlapané stezce se pohyboval celkem tiše, jak si Ding opožděně všiml. Možná, že to není úplný hlupák. Díval se nahoru do kopce. Ale

pušku měl přehozenou přes rameno. Chavez ho pustil blíž, a když se muž díval jinam, sundal si infradalekohled. Náhlá nepřítomnost displeje způsobila, že cíl na několik vteřin ztratil a do vědomí se mu zařízla ostří paniky, ale Ding jim přikázal, aby mlčela. Ten člověk se brzy znovu objeví, až půjde zpátky k jihu.

Objevil se, nejprve jako silueta ducha, pak jako černá hmota, kráčející vyšlapaným průchodem v džungli. Ding se přikrčil u paty stromu, zbraň namířenu na mužovu hlavu, a nechal ho přijít blíž. Bude líp počkat a mít jistotu, že ho spolehlivě zabije. Voličb byl nastaven na jednotlivé výstřely. Muž byl vzdálen deset metrů. Chavez teď ani nedýchal. Zamířil na střed mužovy hlavy a vypálil jediný náboj.

Kovový zvuk závěru H&K při pohybu dozadu a zpět se zdál neuvěřitelně hlasitý, ale cíl klesl okamžitě, jen zdušeně mlaskla jeho vlastní puška, jak dopadla na zem vedle těla. Chavez se skokem vymrštil vpřed, samopal namířený na cíl, ale muž - byl to muž - se nehýbal. Když měl Ding zpátky na očích infradalekohled, viděl jediný otvor přesně uprostřed nosu; kulka se stočila vzhůru a prorvala se spodní částí mozku. Okamžitá, bezhlučná likvidace.

Nindia! jásalo jeho vědomí.

Postavil se vedle mrtvoly a hleděl vzhůru do kopce, zbraň zvednutou do výše. Všechno čisté. Za okamžik se na zeleném displeji objevily postavy Vegy a Ingelese, sestupující dolů. Otočil se, našel místo, odkud mohl pozorovat cíl, a čekal na ně.

Tamhle je, sedmdesát metrů od něj. V infradalekohledu mu teď plála světla žhnoucích plamenů benzinových lamp. Uvědomil si, že si ho může sundat; už ho nebude potřebovat. Teď bylo slyšet víc hlasů. Sem tam mohl dokonce zachytit i nějaké slovo. Byl to unuděný, každodenní hovor lidí konajících svou práci. Ozvalo se šplíchnutí, skoro jako... co? Ding nevěděl, a pro tuto chvíli na tom nesešlo. Jejich postavení pro palebnou podporu bylo na dohled. Byla tu jen jedna malá potíž.

Bylo orientováno špatným směrem. Stromy, které měly poskytovat kryt jejich pravému boku, místo toho bránily ve výstřelu na cíl. Postavení pro zajišťování postupu zvolili na špatném místě, říkal si. Chavez se zašklebil a uvažoval o jiných možnostech; věděl, že kapitán by udělal totéž. Našli téměř stejně dobré místo asi patnáct metrů odtud, orientované správným směrem. Podíval se na hodinky. Už je skoro čas. Teď byla doba na poslední, životně důležitou obhlídku cíle.

Napočítal dvanáct mužů. Středem tohohle místa bylo... něco, co vypadalo jako přenosná koupací vana. V ní přešlapovali dva muži; drtili nebo míchali nebo kdovíco dělali s jakousi podivně vypadající polévkou z listů koky a... co nám říkali, že to je? ptal se sám sebe. Voda a kyselina sírová? Něco takového. Prokrista, říkal si. Chodit v nějaké zkurvené kyselině! Muži, kteří tuhle nechutnou práci dělali, se střídali. Díval se, jak se vyměňují, a ti, kteří vylezli ven, si polévali nohy a lýtka vodou. Musí to bolet nebo pálit nebo co, říkal si Ding. Ale jejich žvanění třicet metrů odtud znělo celkem dobromyslně. Jeden z nich dost hrubými slovy vypravoval o své dívce a vychloubačně líčil, co udělala ona jemu a co udělal on jí.

Bylo tam šest mužů s puškami, všechno kalašnikovy. Prokrista, tyhle zatracené věci mají snad na celém světě. Stáli po obvodu místa, dívali se však směrem dovnitř, ne ven. Jeden z nich kouřil. Vedle lampy stál batoh. Jeden z těch, co šlapali ve vaně, cosi řekl jednomu s puškou a z batohu vytáhl láhev s pivem pro sebe a další pro toho, který mu to dovolil.

Blbci! říkal si Ding. Ze sluchátka rádia se ozvalo trojí škrábavé zapraskání statického výboje. Ramírez byl na místě a chtěl vědět, zda je Chavez připraven. V odpověď zapnul své rádio dvakrát, pak se rozhlédl doprava a doleva. Vega měl svůj kulomet na dvojnožce a zip na plátěném váčku s municí rozepnutý. Dvě stě nábojů bylo připraveno a vedle prvního váčku ležel další.

Chavez se opět stulil co nejblíže k tlustému stromu a vybral si

nejvzdálenější cíl. Odhadoval, že vzdálenost k němu je asi osmdesát metrů, trochu dlouhá na jeho zbraň, příliš dlouhá na zásah do hlavy, řekl si. Nastavil volič na dávky, zbraň pevně zapřel a pečlivě zamířil dioptrem.

Z boku jeho zbraně vylétly tři nábojnice. Mužův obličej byl překvapen, když mu dvě střely udeřily do prsou. Dech z něho vyrazil jako skřípavý výkřik, na který se hlavy otočily směrem k němu. Chavez přesunul mířidla na dalšího ozbrojeného muže, jehož puška už šla dolů z ramene. Také ten dostal dva nebo tři zásáhy, to mu však nezabránilo v tom, aby se dál nepokoušel zbraň stáhnout.

Jakmile to začalo vypadat tak, že by palba mohla být opětována, spustil Vegův kulomet; tamtoho prošil svítícími střelami a pak přenesl palbu na další dva ozbrojené muže. Jeden z nich stačil několikrát vystřelit, ale střely šly příliš vysoko. Ostatní, neozbrojení, reagovali pomaleji než stráže. Dva se dali na útěk, ale srazil je proud Vegových střel. Ostatní padli na zem a plazili se pryč. Objevili se další dva ozbrojení muži - spíše se objevily jejich zbraně. Podpisy výšlehů automatických zbraní se objevily mezi stromy na vzdálené straně; byly namířeny nahoru na podpůrnou palebnou skupinu. Přesně podle plánu.

Přepadová sekce, vedená kapitánem Ramírezem, spustila palbu z jejich pravého boku. Výrazné štěbetání palby z M-16 se dralo mezi stromy, když Chavez, Vega a Ingeles dál chrlili střely do cíle a ve směru stranou od blížící se přepadové sekce. Jeden z lidí, kteří stříleli z místa mezi stromy, musel dostat zásah. Výšlehy z hlavně jeho zbraně změnily směr a šly přímo vzhůru. Dva další se však stočily a pálily do přepadové skupiny, než šly dolů. Vojáci teď stříleli na všechno, co se hýbalo. Jeden z mužů, kteří šlapali ve vaně, se pokoušel sebrat odhozenou pušku, a nestihl to. Jeden vstal a chtěl možná zkusit vzdát se, ale jeho ruce se ani nedostaly dost vysoko, než mu druhý lehký kulomet propíchl hruď kopím svítících střel.

Chavez a jeho skupina zastavili palbu, aby přepadová sekce mohla bezpečně vstoupit do cílové oblasti. Dva z nich dobili ty, kdo se i přes svá zranění ještě hýbali. Pak všechno na okamžik ustalo. Lampy dosud syčely a osvětlovaly prostor kolem, ale jinak se neozývalo nic kromě ozvěn výstřelů a křiku rozčilených ptáků.

Čtyři vojáci prohlédli mrtvé. Zbytek přepadové skupiny už vytvořil kolem cíle kruh. Chavez, Vega a Ingeles zajistili své zbraně, posbírali své věci a připojili se k ostatním.

To, co Chavez viděl, bylo hrozné. Dva z nepřátel byli ještě živí, ale dlouho nebudou. Jeden se stal obětí Vegova kulometu a měl rozervané břicho; druhý měl téměř ustřeleny obě nohy a na udupanou hlínu proudila krev. Zdravotník družstva přihlížel bez lítostí. Oba zemřeli ani ne za minutu. Pokud šlo o zajatce, byly rozkazy pro družstvo poněkud neurčité. Nikdo nemohl podle práva americkým vojákům přikázat, aby nebrali zajatce, a kapitánu Ramírezovi vyhýbavé formulace působily problémy, ale smysl pronikl. Doprdele, bylo to špatné. Ale tihle lidé se podíleli na zabíjení amerických dětí drogami, a to také nebylo tak docela v souladu s Pravidly pro vedení pozemní války, ne? A kromě toho, měli co se starat o jiné věci.

Chavez sotva dorazil na místo, když cosi zaslechl. Zaslechli to všichni. Kdosi prchal pryč, rovnou dolů z kopce. Ramírez pokynul Dingovi, který okamžitě vyběhl za ním.

Sáhl po svém infradalekohledu a pokoušel se držet ho při běhu v ruce, pak si uvědomil, že běžet je asi hloupost. Zastavil se, přidržel si infradalekohled u očí a uviděl jak stezku, tak prchajícího muže. Byl čas, kdy bylo třeba být opatrný, a čas, kdy byla zapotřebí smělost. Instinkt mu napovídal, že teď je čas na to druhé. Chavez pádil po stezce v důvěře ve svou dovednost nacházet spolehlivou půdu pod nohama a rychle dohánět zvuk, který se snažil dostat se pryč. Za tři minuty slyšel, jak se muž hlučně prodírá porostem a občas padá. Ding se zastavil a znovu se podíval infradalekohledem.

Jen sto metrů před ním. Znovu se rozběhl, v žilách rozpálenou krev. Teď padesát metrů. Muž opět upadl. Ding zpomalil svůj postup. Teď dávat větší pozor na hluk, říkal si. Tenhle chlap neunikne. Opustil stezku a postupoval po tečně doleva; jeho pohyby vypadaly jako složité taneční kroky, když si vybíral cestu, jak jen mohl nejrychleji. Každých padesát metrů se zastavil a podíval se svým nočním infradalekohledem. Ať byl ten člověk kdokoli, už se unavil a pohyboval se pomaleji. Chavez se dostal před něho, obloukem se stočil zpátky doprava a čekal na stezce.

Ding se málem přepočítal. Postava se objevila, právě když zvedl hlaveň, a seržant ho instinktivně střelil ze tří metrů do prsou. Muž se zoufale odevzdaným vzdechem padl na Dinga. Ding tělo odhodil stranou a do prsou mu vypálil další dávku. Žádný další zvuk se už neozval.

"Ježíši," řekl seržant. Poklekl, aby popadl dech. Koho zabil? Nasadil si zase infradalekohled a pohlédl dolů.

Muž byl bos. Na sobě měl obyčejnou bavlněnou košili a kalhoty z... Chavez právě zabil venkovana, jednoho z těch hloupých chudých troupů, který tancoval v té polévce z koky. To tedy má být nač pyšný.

Pocit povznášejícího nadšení, který se často dostavuje po úspěšné bojové operaci, ho opustil jako vzduch vypuštěný z dětského balónku. Nějaký ubohý chudák - ani boty neměl. Pašeráci drog je najímali, aby na zádech tahali do hor to jejich svinstvo, platili jim půlku ničeho za špinavou, ošklivou práci při předběžné rafinaci listů koky.

Opasek měl rozepnutý; než začala střelba, odskočil si do křoví a chtěl jen pryč a pryč, ale jeho napůl spuštěné kalhoty z toho udělaly marný pokus. Byl asi v Dingově věku, menší a slabší postavy, ale s obličejem odulým od škrobnaté stravy místních rolníků. Tuctový obličej, ve kterém se dosud zračily strach a panika a bolest, s níž k němu přišla smrt. Ozbrojen nebyl. Patřil mezi náhodně sebrané pracovníky. Zemřel proto, že byl na nesprávném místě v nesprávnou dobu.

Nebylo to nic, čím by se Chavez mohl pyšnit. Zapnul rádio.

"Šestko, tady Špice. Dostal jsem ho. Byl jen jeden."

"Potřebujete pomoc?"

"Ne. Zvládnu to." Chavez mrtvého zvedl, hodil si ho na rameno a stoupal k cíli. Trvalo to deset vyčerpávajících minut, ale patřilo to k práci. Ding cítil, jak z šesti otvorů v prsou po kapkách vytéká krev a třísní mu na zádech jeho khaki košili. Možná toho třísní víc.

Než dorazil zpátky, byly všechny mrtvoly složeny jedna vedle druhé a prohledány. Bylo tu hodně pytlů s listy koky, několik dalších nádob s kyselinou a celkem čtrnáct mrtvých, když Chavez složil toho svého na konec řady.

"Vypadáš nějak vyplivané," poznamenal Vega.

"Nejsem tak narostlej jako ty, Oso," vydechl vyčerpaně Ding.

Byla tu dvě malá rádia a různé další osobní věci, ale nic, co by mělo skutečnou vojenskou hodnotu. Několik mužů stáčelo oči na karton plný piv, ale nikdo neudělal očekávaný vtip o tom, že by se mohlo "zaskočit si po práci na jednoho Millera". Jestli měli nějaké rádiové kódy, pak byly v hlavě toho, kdo tu šéfoval. Nedalo se poznat, který z nich to byl; ve smrti vypadají všichni lidé stejně. Mrtví byli oblečeni také víceméně stejně, až na plátěné opasky s pistolemi, které měli ti, co byli ozbrojeni. Celkem to byl smutný pohled. Nějací lidé, kteří byli ještě před půlhodinou živí, už nežijí. Až na tohle se o tomto úkolu nedalo nic moc říci.

A hlavně - družstvo nemělo žádné ztráty, ačkoliv seržanta Guerru vystrašila dávka nedaleko od něj. Ramírez dokončil prohlídku místa a pak nařídil odchod. Chavez šel opět v čele.

Bylo to namáhavé stoupání a kapitánu Ramírezovi poskytlo čas na přemýšlení. Jak si uvědomil, bylo tu něco, o čem měl přemýšlet už zatraceně dávno předtím.

Co je tohle vůbec za úkol? Pro Ramíreze úkol teď znamenal účel, proč jsou tady, v kolumbijských horách, nikoliv pouze to, že tohle místo zlikvidovali.

Chápal, že pozorování letišť mělo ten přímý účinek, že zarazilo lety s drogami do Spojených států. Prováděli tajný průzkum a zpravodajské informace, které získali, sloužily k taktickému použití. Bylo to nejen prosté - ale mělo to také smysl. Co ale k čertu dělají teď? Jeho družstvo právě uskutečnilo dokonalý přepad malou jednotkou. Jeho lidé to nemohli udělat líp - samozřejmě k tomu také napomohl neumělý výkon nepřítele.

To se změní. Nepřítel se z toho zatraceně rychle poučí. Jejich utajení bude lepší. Na tohle přijdou ještě dřív, než si dají dohromady, o co vůbec jde. Zničené zpracovatelské místo - to byly veškeré informace, které potřebovali, aby přišli na to, že musí zlepšit opatření k fyzické bezpečnosti.

Čeho ten útok vlastně dosáhl? Dnes v noci nebude zpracováno pár set kilogramů listů koky. Neměl příkazy listy odstranit, a i kdyby je měl, nebyl tu po ruce žádný způsob, jak je zničit, kromě ohněm, a on nebyl tak pitomý, aby v noci zakládal na svahu hory oheň, rozkazy sem, rozkazy tam. To, čeho dnešní noci dosáhli, bylo... nic. Vůbec, ale vůbec nic. Listů koky byly tuny a míst na rafinování tucty, možná stovky. Dnes v noci do obchodu s drogami neudělali žádný zásek, dokonce ani vrub ne.

Tak kvůli čemu tu teda ksakru riskujeme životy? tázal se sám sebe. Tuhle otázku měl položit v Panamě, ale stejně jako jeho tři kolegové důstojníci uvázl i on v pobouření vysokých míst nad atentátem na ředitele FBI a ty ostatní. A kromě toho byl jen kapitán a rozkazy spíš vykonával, než dával. Jako důstojník z povolání byl zvyklý dostávat rozkazy od velitelů praporů nebo brigád, starých kolem čtyřiceti let, také důstojníků z povolání, kteří většinou věděli, co ksakru dělají. Ale nyní jeho rozkazy přicházely odněkud odjinud - odkud? To nijak moc najisto nevěděl - a nechal se ukolébat blahým vědomím, předpokládajícím, že ať už rozkazy sestavuje kdo chce, zatraceně dobře ví, co dělá.

Proč jen ses víc nevyptával!

Ramírez ve svém dnešním úkolu viděl úspěch. Než ho začal plnit, byly jeho myšlenky zaměřeny na určený cíl. Ale toho cíle dosáhl, a co bude dál, už nevěděl. Tohle si měl uvědomit dřív. To teď věděl. Ale teď bylo pozdě.

Druhá část pasti byla znepokojivější. Musí svým lidem říci, že je všechno v pořádku. Vedli si tak dobře, jak jen si mohl každý velitel přát. Ale...

Co tu kčertu děláme? Nevěděl - protože mu to nikdo nikdy neřekl - že není první mladý kapitán, který si takovou otázku klade příliš pozdě; že v amerických ozbrojených silách je téměř tradicí, že bystrým mladým důstojníkům vrtá hlavou, proč je ksakru posílají dělat to či ono. Ale téměř vždycky si tuhle otázku položí příliš pozdě.

Neměl pochopitelně na vybranou. Musel předpokládat, jak ho jeho výcvik a zkušenosti učily předpokládat, že úkol smysl má. I když mu rozum - Ramírez nebyl ani zdaleka blbec - říkal něco jiného, přikázal si, že bude mít ve své vedení a velení důvěru. Jeho lidé měli důvěru v něj. On musel mít stejnou důvěru v ty nad sebou. V žádné armádě to jinak nejde.

Dvě stě metrů vpředu cítil Chavez lepkavost vzadu na košili a kladl si jinou otázku. Nikdy mu nepřišlo na mysl, že bude muset nést mrtvé, krvácející tělo nepřítele někam doprostřed horského svahu. Netušil předem, jak bude tahle fyzická připomínka toho, co udělal, hlodat v jeho svědomí. Zabil venkovana. Ne ozbrojeného muže, ne skutečného nepřítele, ale nějakého chudáka, který jen přijal práci na nesprávné straně, pravděpodobně pouze proto, aby nakrmil rodinu, jestli nějakou měl. Ale co jiného mohl Chavez dělat? Nechat ho utéct?

Pro seržanta to bylo prostší. Měl důstojníka, který mu říkal, co má dělat. Kapitán Ramírez ví, co dělá. Je to důstojník, jeho věcí je vědět, co se děje, a vydávat rozkazy. To mu poněkud ulevilo, když stoupal zpátky svahem na místo, kde se uloží na noc, ale jeho zakrvácená košile se mu dál lepila na záda jako otázky hryzajícího svědomí.

Tim Jackson se vrátil do své úřadovny ve 22.30, po krátkém cvičení družstev přímo na území Fort Ord. Zrovna se usadil do své laciné otáčecí židle, když zazvonil telefon. Cvičení neproběhlo dobře. Ozkanian se vpravuje do vedení druhého družstva trochu pomalu. To bylo už podruhé za sebou, že něco zbodal, a jeho poručík pak nevypadal před nadřízenými dobře. To zase urazilo seržanta Mitchella, který do mladého důstojníka vkládal naděje. Oba věděli, že člověk se nestane dobrým velitelem družstva dřív než za čtyři roky, a to ještě jen tehdy, když je to někdo tak bystrý, jako byl Chavez. Ale vést družstvo bylo Ozkanianovým úkolem a Mitchell mu nyní pár věcí vysvětloval. Dělal to, jako to dělají seržanti velící četě, s vervou, nadšením a s několika neurčitými narážkami na Ozkanianovy předky. Jestli nějaké měl.

"Poručík Jackson," odpověděl Tim po druhém zazvonění.

"Poručíku, tady plukovník O'Mara, velitelství speciálních operací."

"Ano, pane?"

"Slyšel jsem, že děláte nějaký rozruch kolem jakéhosi štábního seržanta jménem Chavez. Je to pravda?" Jackson vzhlédl a viděl vcházet Mitchella, kapustovou přílbu ve zpoceném podpaží, na rtech potměšilý úsměv. Ozkanianovi to tentokrát došlo.

"Ano, pane. Nenastoupil tam, kde má být. Je to jeden z mých lidí a..."

"Chyba, poručíku! Teď je jeden z mých. Dělá něco, co vás nemusí zajímat, a vy už nebudete, opakuji, nebudete žhavit žádné linky a srát se do něčeho, co se vás netýká. JE TO JASNÉ, PORUČÍKU?"

"Ale, pane, promiňte, ale já..."

"Vy špatně slyšíte, nebo co, chlapče?" Hlas teď zněl tišeji, a to už vypadalo skutečně hrozivě pro každého poručíka, který už má za sebou špatný den.

"Ne, pane. Já jen že mi volali z..."

"O tom vím. To jsem vyřídil. Seržant Chavez dělá něco, co nemusíte vědět. Tečka. Konec. Je to jasné?"

"Ano, pane."

Telefon s cvak-nutím ztichl.

"Doprdele," pronesl poručík Jackson.

Seržant Mitchell žádná slova z hovoru nezachytil, ale bzučení z telefonní linky se ke dveřím, ve kterých stál, dostalo.

"Chavez?"

"Jo. Nějaký plukovník ze Speciálních operací - Fort MacDill, řekl bych - říká, že ho mají oni a že kdesi cosi dělá. A já o tom nepotřebuju vědět. S Fort Benningem to prý zařídil sám."

"No, to je teda k posrání," poznamenal Mitchell, usadil se v židli naproti poručíkovu stolu a pak se zeptal: "Nevadí, když si sednu, pane?"

"O co myslíte, že tu jde?"

"Nerozumím tomu ani zbla, pane. Ale v MacDillu znám jednoho chlápka. Zítra bych mu moh' zavolat. Nelíbí se mi, když takhle přijdu o svýho člověka. Takhle pracovat nebudu. A vůbec, neměl co vás seřvávat, pane. Děláte akorát svou práci, když se takhle staráte o svoje lidi, a za to, že někdo dělá svou práci, se na nikoho nevyjíždí a neřve. Jestli vám to ještě nikdo neřek', pane," vysvětloval Mitchell, "na chudáky poručíky se kvůli něčemu takovýmu neřve. Pěkně v klidu zavolejte veliteli praporu, nebo třeba S-1, a ať to pěkně v klidu vyřídí. Poručici si dost užijou od svejch vlastních plukovníků, a nemusí je seřvávat ještě cizí. Proto jdou věci služebním postupem, aby člověk věděl, kdo ho seřvává."

"Díky, seržante," řekl Jackson s úsměvem. "Tohle jsem potřeboval."

"Řek' jsem Ozkanianovi, že by se měl trochu víc soustředit na to, jak svoje družstvo vede, místo aby se pokoušel dělat ze sebe seržanta Řemena. Myslím, že teď už si to veme k srdci. Je dobrej, fakt. Potřebuje jen tu a tam malinko usměrnit." Mitchell vstal. "No, nashle zítra na tělesný přípravě,

pane. Dobrou noc."

"Nojo. Tak dobrou, seržante." Poručík Jackson došel k závěru, že spánek bude rozumnější než papírování, a zamířil ke svému autu. Během jízdy na ubytovnu pro svobodné důstojníky se ještě v mysli zaobíral hovorem, který právě s plukovníkem O'Marou, nebo kdo to ksakru je, měl. Poručíci nemají moc co dělat s plukovníky se znakem orla na límci - na Nový rok se ukázal povinně v domě velitele brigády, a to bylo všechno. Od nových poručíků se čekalo, že se budou držet při zdi. Na druhé straně si z jedné z mnoha přednášek ve West Pointu pamatoval, že za své lidi zodpovídá. To, že se Chavez neobjevil ve Fort Benningu, že jeho odchod z Ordu byl tak... neobvyklý a že jeho přirozený a zodpovědný zájem o to, jak to s jeho člověkem vypadá, mu vynesl akorát seřvání, zvědavost mladého důstojníka jen podnítilo. Nechá Mitchella, ať si telefonuje, ale zatím se bude držet stranou, aby na sebe neupoutával pozornost, dokud nebude vědět, do čeho ksakru jde. V tomhle měl Tim Jackson štěstí; v Pentagonu měl velkého bratra, který věděl, jak mají věci jít, a tvrdě se dral ke kapitánské nebo plukovnické hodnosti, i když byl od námořnictva. Robby mu může dát pár dobrých rad, a rady bylo právě to, co potřeboval.

Let transportním letounem byl hladký a pěkný. Přesto se Robbymu Jacksonovi moc nelíbil. Nerad seděl v sedadle zády ke směru letu, ale hlavně nerad seděl v letade, když neměl v ruce řídící páku. Robby, stíhací pilot, zkušební pilot, a nyní velitel jedné z elitních perutí Tomcatů válečného námořnictva, věděl, že je skoro ten nejlepší letec na světě, a nerad svěřoval svůj život menší dovednosti jiného letce. A navíc letušky v letounech válečného námořnictva nestály vůbec za nic. Zde to byla poďobaná holka z New Yorku, soudě podle jejího přízvuku, které se podařilo chlapíka vedle něho polít kávou.

"Tyhle krámy nesnáším," řekl ten člověk.

"No jo, Delta to není, co?" poznamenal Jackson a zastrkával složku zpátky do brašny. Nové taktické schéma se naučil zpaměti. To klidně mohl. Z větší části s ním přišel on.

Ten člověk měl na sobě khaki uniformu s označením "U.S." na límci. To z něho dělalo technika, civilistu, který cosi dělá pro námořnictvo. Na palubě letadlové lodi vždycky nějací takoví byli -specialisté na elektroniku nebo všelijací inženýři, kteří buď prováděli speciální servis pro nějaké nové zařízení, nebo pomáhali při výcviku personálu námořnictva, který ho zajišťoval. Propůjčili jim vyšší poddůstojnickou hodnost, ale jednalo se s nimi víceméně jako s důstojníky - stravovali se v důstojnické jídelně a byli ubytováni v poměrném přepychu - na lodi amerického válečného námořnictva velmi relativní pojem, pokud člověk zrovna nebyl kapitánem nebo admirálem, a na tento druh zacházení techničtí zástupci neměli nárok.

"Kvůli čemu tam letíte?" zeptal se Robby.

"Zkontrolovat výkon nové výzbroje. Víc vám ale říct nemůžu, promiňte."

"Nojo, jeden z tamtěch, co?"

"Už jo," řekl a zkoumal skvrnu od kávy na koleně.

"Dělal jste toho už hodně?"

"Teď poprvé," řekl. "A vy?"

"Živím se létáním z lodí, ale teď sloužím v Pentagonu. Kancelář OP-05, stůl taktika stíhacího letectva."

"Na letadlové lodi jsem ještě nepřistával," pronesl muž nervózně.

"Nic to není," ujistil ho Robby. "Kromě v noci."

"Eh?" Muž nebyl tak vyplašený, aby si nevšiml, že venku už je tma.

"No, tak teda - ve dne není přistávání na letadlové lodi nic těžkého. Když letíte na normální letiště, koukáte dopředu a vyberete si místo, kde dosednete. Na letadlové lodi je to to samé, jen ranvej je menší. Jenže v noci pořádně nevidíte, kde dosednete. No, a tak je to trochu ošemetné. Ale neděste se. Ta holka, co řídí..."

"Holka?"

"Jo, spousta pilotů těchhle transportních letadel jsou holky. Ta vepředu je moc dobrá, letová instruktorka, říkali." Lidé se vždycky cítili bezpečnější, když si mysleli, že pilot je instruktor... "Dneska v noci zaučuje nového podporučíka," dodal Jackson zlomyslně. Rád si utahoval z lidí, kteří neměli rádi létání. Tímhle vždycky trápil svého přítele Jacka Ryana.

"Nového podporučíka?"

"No, teda kluka z Pensacoly. Řekl bych, že nebyl dost dobrý na stíhačky nebo útočné bombardéry, a tak létá s dodávkou. Musí se nějak učit, ne? Každý jednou přistává na letadlové lodi poprvé. Já přistával taky. Nic to není," řekl Jackson konejšivě. Pak se podíval, jestli jsou jeho pásy pěkně a pevně zapnuté. Za léta přišel na to, že jeden z jistých způsobů, jak ulevit svému strachu, je předat ho někomu jinému.

"Pěkně děkuju."

"Patříte k RS?"

"Eh?"

"Cvičení, co teď děláme. Máme odpalovat opravdové rakety na cvičné cíle. ‚RS'. Raketová střelnice."

"Ne, to ne."

"Aha, myslel jsem, že jste někdo od Hughese. Potřebujeme zjistit, jestli systém navádění na cíl na Phoenixech funguje, nebo ne."

"Ne, lituji, pracuji na něčem jiném."

"Fajn." Robby vytáhl z kapsy paperback a dal se do čtení. Teď, když se přesvědčil, že na palubě transportního letadla je někdo, kdo se cítí ještě méně volně než on, se mohl soustředit na knihu. Samozřejmě, že doopravdy strach neměl. Jen doufal, že ten nováček podporučík, sedící v pravém sedadle pro druhého pilota, tuhle dodávku i s cestujícími nerozplácne po celé stojánce. Ale nic moc s tím udělat nemohl.

Družstvo dorazilo na noční tábořiště unavené. Zaujali svá postavení a kapitán zavolal rádiem. Jeden z každé dvojice hned rozebral svou zbraň, aby ji vyčistil; udělalo to i pár těch, kteří si ani nevystřelili.

"No, Oso a jeho kulomet se dneska v noci dostali na tabulku střelců," poznamenal Vega, když protahoval kousek látky víc než půl metru dlouhou hlavní. "Pěkná práce, Dingu," dodal.

"Nestáli za moc."

"Hele, hermano, když budeme dělat svou práci pořádně, nemají šanci za moc stát."

"Zatím to bylo hrozně snadný, člověče. To se může změnit."

Vega na okamžik vzhlédl. "Jo. To je pravda."

V geosynchronní výšce nad Brazílií měla meteorologická družice Národního úřadu pro správu oceánů a atmosféry svou kameru s nízkým rozlišením neustále zaměřenou dolů na planetu, kterou před jedenácti měsíci opustila a na kterou se nikdy nevrátí. Zdálo se, že se vznáší v téměř fixní poloze víc než šestatřicet tisíc kilometrů nad smaragdově zelenými džunglemi údolí Amazonky, avšak ve skutečnosti se pohybovala rychlostí asi jedenáct tisíc kilometrů za hodinu; její oběžná dráha, směřující na východ, přesně sledovala rychlost otáčení Země dole. Družice měla samozřejmě ještě další přístroje, ale tato kamera pro barevnou televizi měla vůbec nejjednodušší úkol. Pozorovala oblaka, plující ve vzduchu jako vzdálené koule vaty. To, že taková prozaická funkce může být důležitá, bylo tak nabíledni, že nad tím sotva kdo vůbec uvažoval. Družice i její předchůdkyně zachránily tisíce životů a byly právem tou nejužitečnější a nejúčinnější součástí amerického kosmického programu. Zachráněné životy patřily většinou námořníkům, námořníkům, jejichž lodi se jinak mohly připlést do cesty nezjištěné bouři. Ze svého místa vysoko nahoře družice dohlédla od velkého jižního oceánu obklopujícího Antarktidu až za

Nordkapp v Norsku a žádná bouře neunikla její pozornosti.

Téměř přímo dole pod družicí podmínky, dosud ne zcela probádané a pochopené, umožňovaly zrod cyklonových bouří v rozsáhlých teplých vodách Atlantiku při západním pobřeží Afriky, odkud byly unášeny na západ směrem k Novému světu. Zde byly známy pod názvem hurikány nebo uragány, pocházejícím od západoamerických Indiánů. Údaje z družice se vysílaly do Národního úřadu pro správu oceánů a atmosféry, do jeho Národního střediska pro sledování hurikánů v Coral Gables na Floridě, kde meteorologové a počítačoví odborníci pracovali v rámci víceletého projektu, majícího za cíl určit, jak bouře začínají a proč postupují tak, jak postupují. Těmto vědcům právě začínalo rušné období. Celá stovka lidí, někteří už léta s titulem doktora, další pak pracovníci celého tuctu univerzit, kteří tu pracovali přes léto, zkoumala snímky prvních letošních bouří. Někteří doufali, že jich bude hodně, aby je mohli studovat a poučit se z nich. Zkušenější vědci tenhle pocit znali, věděli však také, že tyto rozsáhlé oceánské bouře jsou tou nejničivější a nejsmrtelnější přírodní silou, jež pravidelně zabíjí tisíce těch, kdo žijí příliš blízko moře. Věděli také, že bouře přijdou, až pro ně nastane příhodný čas, protože nikdo neměl prokázaný model, jímž by přesně vysvětlil, jak vznikají. Jediné, co člověk mohl udělat, bylo, že je zpozoroval, sledoval jejich pouť, měřil jejich sílu a varoval ty, kdo stáli v cestě. Vědci jim také dávali jména. Jména se vybírala na celé roky dopředu, vždy od začátku abecedy, a postupovalo se ke konci. První jméno na seznamu pro letošní rok bylo Adele.

Jak se tak kamera dívala, osm set kilometrů od Kapverdských ostrovů, kolébky uragánů, rostly do výše mraky. Nikdo nedokázal říci, zda se z nich stane uspořádaný tropický cyklon, nebo zda to bude jen další bouře se silným deštěm. Bylo ještě příliš brzy na začátku sezóny. Ta však měla všechny náležitosti pořádné sezóny. Nad západoafrickou pouští bylo na jaro neobvyklé horko, a horko tam mělo prokazatelnou souvislost se zrodem uragánů.

Řidič nákladního auta se objevil ve správnou dobu, kdy měl odvézt lidi a pastu, získanou z listů koky. Ti však nebyli tam, kde měli být. Čekal hodinu, a pořád tu nebyli. Byli s ním samozřejmě dva další muži, a ty poslal nahoru na zpracovatelské místo. Řidič byl "senior" skupiny a už se mu nechtělo drápat se do těch zatracených kopců. A tak stoupali vzhůru oni, zatímco on si dal cigaretu. Čekal další hodinu. Na silnici byl docela provoz; byly to hlavně velké nákladní automobily s dieselovými motory; tlumičům jejich výfuků a ekologickým systémům na ochranu ovzduší se nedostalo takové péče, jako v jiných, bohatších oblastech - a kromě toho, jejich odstranění přispělo k úspoře paliva a také k většímu množství kouře a hluku. Kolem se s řevem přehnalo mnoho velkých tahačů s návěsy; rozechvívaly vozovku a houpaly jeho autem, jak rozrážely vzduch. Proto mu ten zvuk ušel. Když už čekal celkem devadesát minut, bylo jasné, že bude muset jít nahoru i on sám. Zamkl auto, zapálil si další cigaretu a začal stoupat vzhůru po stezce.

Řidiči to přišlo zatěžko. Ačkoliv v těch kopcích vyrostl a ještě se pamatoval na dětství, kdy třistametrový výstup byl jen další závod s kamarády, teď už nějakou dobu jezdil s nákladním autem a svaly nohou byly navyklé víc na sešlapování pedálů než na něco takovéhleho. To, co by mu dřív trvalo čtyřicet minut, teď trvalo přes hodinu, a když měl místo téměř na dohled, měl hrozný vztek, příliš velký vztek, a byl příliš unavený, než aby si všímal věcí, které by teď už měly být nabíledni. Dosud slyšel zvuky dopravy dole na silnici, slyšel ptáky, štěbetající ve stromech kolem, ale nic dalšího, co by byl slyšet měl. Zastavil se a sehnul se, aby popadl dech, když dostal první varování. Byla to tmavá skvrna na pěšině. Hnědou hlínu cosi zbarvilo do černa, ale to mohlo být cokoliv, a on měl naspěch, aby zjistil, co tam nahoře mají za problém, a nad tímhle tady neuvažoval. Nakonec co, v poslední době žádné problémy s armádou ani s policií nebyly, a jemu nešlo do hlavy, proč se koka zpracovává tak daleko a tak vysoko v horách. Už to nebylo nutné.

Ještě pět minut, a viděl mýtinku. Teprve teď si všiml, že odtud nepřicházejí žádné zvuky, ačkoliv tu byl podivný, kysele štiplavý zápach. Určitě kyselina, používaná při předběžné rafmaci. Pak vyšel z poslední zatáčky a viděl to.

Řidič nákladního automobilu nebyl člověk nepřivyklý násilí. Byl při bitkách ještě před vznikem Kartelu a sám zabil několik přívrženců M-19 v těch válkách, kvůli nimž Kartel vlastně vznikl. Krev tedy už viděl a sám také nějakou prolil.

Ne ale takhle. Všech čtrnáct mužů, které sem minulou noc přivezl, bylo složeno na zemi, rameno vedle ramene, do úhledné řádky. Mrtvoly už byly nafouklé a mnohé otevřené rány už ohryzala zvířata. Dva muži, které poslal nahoru, byly mrtvoly čerstvější. Řidič to nevěděl a nepoznal, ale zabila je mina odpálená, když prohlíželi mrtvé, a jejich těla byla čerstvě roztrhaná. Hlavní části chyběly, tam, kde udeřily střepiny velkosti kuličkového ložiska; krev ještě nepřestala kapat. Na obličeji jednoho bylo vidět překvapení a ohromení. Druhý ležel obličejem dolů a chyběl mu kus zad, velký skoro jako krabice od bot, který jako by mu kdosi surově serval.

Řidič stál asi minutu nehybně a měl strach pohnout se jakýmkoliv směrem; chvějící se ruce sáhly po další cigaretě. Dvě přitom upustil a prožíval takovou hrůzu, že se neodvažoval sebrat je. Než mohla přijít na řadu třetí, otočil se a opatrně scházel pěšinou dolů. Po stu metrech utíkal jako o život, protože každý pták a každý závan větru ve stromech mu připadali jako blížící se voják. Museli to být vojáci. Tím si byl jist. Jen vojáci zabíjejí s takovouhle důkladnou přesností.

"Ta tvoje odpolední přednáška byla vynikající. My jsme otázku sovětských ‚národností' neprobrali s takovou důkladností jako ty. Tvoje umění analyzovat je stále stejně pronikavé jako vždycky." Sir Basil Charleston pozvedl svou číši. "To povýšení sis plně zasloužil. Gratuluji, Sire Johne."

"Díky, Basi. Jen bych byl býval rád, kdyby k tomu došlo za jiných okolností," řekl Ryan.

"To je to tak špatné?"

Jack přikývl. "Bohužel ano."

"A Emil Jacobs také. Vaši hoši mají zlé časy."

Ryan se pochmurně usmál. "Ani mi nepovídejte."

"A co s tím uděláte?"

"O tom vám toho asi nedokážu moc říct," odpověděl Jack obezřetně. Nevím to, ale to nemohu přece takhle říci.

"Ano, přesně tak." Hlava Secret Intelligence Service Jejího královského Veličenstva moudře přikývla. "Ať je odpověď vaší země jakákoliv, jsem jist, že bude taková, jak náleží."

V tom okamžiku věděl, že Greer měl pravdu. Takové věci musí vědět, jinak bude riskovat, že ho budou jeho protějšky zde i všude jinde na světě mít za hlupáka. Za několik dní bude doma a pak si o všem se soudcem Moorem promluví. Teď už Ryan musí mít při svém úředním zařazení nějaké svaly; může je trochu předvést a zkusit, jestli to pomůže.

Komandér Jackson se probudil po šesti hodinách spánku. I on se těšil tomu největšímu přepychu na palubě válečné lodi - soukromí. Jeho hodnost i předchozí zařazení jakožto velitele perutě ho na seznamu V.I.P. stavěly vysoko a v tomhle plovoucím městě byla náhodou volná přepychová kajuta pro jednoho. Byla přímo pod přední letovou palubou; blízko katapultů na přídi podle toho, jak to znělo, což vysvětlovalo, proč ji jeden z vlastních velitelů perutě na Rangeru nechtěl. Když dorazil, odbyl si nutné zdvořilostní návštěvy a ještě... tři hodiny nemá žádné oficiální povinnosti. Když se umyl, oholil a dal si ranní kávu, rozhodl se, že udělá pár věcí sám. Robby zamířil do skladiště letadlové lodi.

Byla to velká místnost s poměrně nízkým stropem, kde byly uloženy pumy a rakety. Vlastně to bylo několik místností s dílnami poblíž, v nichž zbrojní technici mohli "chytré" zbraně zkoušet a opravovat. Jacksona osobně se týkaly starosti s raketami vzduch-vzduch AIM-54C Phoenix; vyskytly se nějaké potíže s jejich naváděcími systémy a jedním z cílů tohoto cvičení bojového uskupení bylo zjistit, zda dodavatelovy úpravy fungují, nebo ne.

Přístup do tohoto prostoru byl ze zjevných důvodů omezený. Robby se prokázal staršímu poddůstojníkovi a vyšlo najevo, že oba před pár lety sloužili na Kennedym. Vešli spolu do dílny, kde si několik zbrojních techniků hrálo s raketami; na zašpičatělém nose jedné z nich visela podivně vyhlížející skříňka.

"Co tomu říkáte?" zeptal se jeden.

"Tady to vypadá dobře, Duku," odpověděl ten u osciloskopu. "Zkusím nějaké simulované rušení."

"To je ta dávka, co připravujeme pro raketovou střelnici, pane," vysvětloval starší poddůstojník. "Zatím to vypadá, že pracují dobře, ale..."

"Ale nebyl jste to zrovna náhodou vy, co tu závadu objevil?" zeptal se Robby.

"Já a můj starý šéf, poručík Frederickson." Poddůstojník přikývl. To objevení mělo pro dodavatele za následek penále několika milionů dolarů. A všechny rakety AIM-54C ve flotile ztratily na několik měsíců osvědčení, a flotila tak přišla o to, co mohlo být tou nejschopnější raketou vzduch-vzduch ve válečném námořnictvu. Vedl Jacksona k polici se zkušebním zařízením. "Kolik jich máme odpálit?"

"Tolik, abychom zjistili, jestli ta oprava vyšla, nebo ne," odpověděl Robby. Poddůstojník cosi zabručel.

"To by mohlo být docela pořádné cvičení, pane."

"Terče jsou laciné!" pronesl Robby důrazně tu nejnehoráznější lež. Ale poddůstojník věděl, jak to myslí. Bylo to lacinější než odplout do Indického oceánu, tam si to možná muset rozdat s íránskými F-111 Tomcaty - i ti je už měli - a pak zjistit, že ty zatracené rakety pořádně nefungují. Byl to ten nejjistější způsob, jak si vybít piloty, jejichž výcvik přišel na miliony dolarů za ránu. Dobré bylo to, že oprava vyšla, aspoň podle toho, co až dosud říkalo zkušební zařízení. Aby byla jistota, řekl Robby poddůstojníkovi, vypálí se deset až dvacet Phoenixů a k tomu větší počet raket Sparrow a Sidewinder. Jackson se obrátil k odchodu. Co potřeboval, to viděl, a všichni zbrojní technici měli svou práci.

"Vypadá to, že tady tu místnůstku pěkně vyprázdníme, pane. Víte o těch nových pumách, co zkoušíme?"

"Ne. V transportním letadle jsem potkal jednoho civilního technika. Mlčel málem jako zařezaný. Tak co je tady ksakru nové? Akorát puma, jo?"

Poddůstojník se rozesmál. "Pojďte se mnou. Ukážu vám bombu PŠT."

"Co?!"

"Copak vy jste neviděl Rockyho a Bullwinkla, pane?"

"Heleďte, vůbec vám nerozumím."

"No, když jsem byl malý, dívával jsem se na Létající veverku Rockyho a Losa Bullwinkla, a jeden z příběhů byl o tom, jak se Boris a Nataša - to byli ti zlí, komandére - pokoušejí ukrást něco, čemu se říkalo bomba PŠT-BUM. To byla výbušnina, která vyhazovala věci do vzduchu a nedělala přitom žádný rámus. Řekl bych, že hoši v China Lake přišli s něčím přímo božím!"

Poddůstojník otevřel dveře do skladiště pum. Aerodynamická tělesa - zatím neměla žádné stabilizační plošky ani rozbušky, než je vezmou nahoru - seděla na skladištních paletách, bezpečně připoutána řetězy k ocelové podlaze. Na paletě v blízkosti obdélníkového výtahu, kterým se dopravovaly na palubu, byla skupina modře natřených pum. Modrá znamenala, že jsou to cvičné pumy, ale z visačky na paletě bylo zřejmé, že se také plní obvyklou výbušnou náplní. Robby Jackson byl stíhací pilot a mnoho pum neshodil, to však bylo jen jinou

stránkou jeho povolání. Zbraně, na které se díval, vypadaly jako standardní tisícikilogramová aerodynamická pouzdra, jež představovala čtyři sta padesát kilogramů třaskaviny a víc než pět set kilogramů ocelového pláště. Jediný rozdíl mezi "hloupou" čili "ocelovou" pumou a naváděnou, "chytrou" pumou spočíval v tom, že se k nim připevňovalo pár hardwarových jednotek - vyhledávací hlava na špičce a pohyblivá stabilizační křidélka na ocase. Obě jednotky se napojovaly k obyčejným stykovým bodům a zapalovače byly vlastně součástí naváděcího systému. Ty se ze zjevných důvodů přechovávaly v jiném oddělení. Vcelku však modrá tělesa pum vypadala úplně obyčejně.

"Takže?" zeptal se.

Poddůstojník poklepal klouby prstů na nejbližší pouzdro. Ozval se zvláštní zvuk. Tak zvláštní, že Robby udělal totéž.

"To není ocel."

"Celulóza, pane. Tyhle věcičky dělají z papíru! Co tomu říkáte?"

"Ah." Robby rozuměl. "Nezjistitelné radarem."

"Ale tyhle hračky se musí navádět. Není z nich ani střepinka." Účelem ocelového pláště je samozřejmě to, aby se proměnil v tisíce břitev, letících vysokou rychlostí, které se vervou do všeho, co se po explozi nachází v dosahu jejich balistické dráhy. To, co zabíjí lidi - což byl koneckonců důvod, proč se pumy začaly vyrábět - není exploze, nýbrž střepiny, které vznikají. "Proto tomu říkáme bomba PŠT. Ten prevít bude dost hlučný, pane, ale až se rozptýlí kouř, budete jen zírat, co to ksakru bylo."

"Nové divy z China Lake," poznamenal Robby. K čemu je ksakru puma, která... ale bylo to pravděpodobně něco pro nový taktický bombardér typu Stealth, nezjistitelný radarem. O technologii Stealth toho nijak moc nevěděl. Nebylo to součástí toho, na čem v Pentagonu pracoval; to byla taktika stíhacího boje. Robby odešel, aby si s velitelem letecké skupiny prošel své poznámky. První část cvičení bojové skupiny začne už za dvacet minut.

Zpráva se samozřejmě dostala do Medellínu rychle. Před polednem bylo známo, že byla likvidována dvě místa pro rafinaci a zabito celkem třicet lidí. Ztráta pracovních sil znamenala pouhou epizodu. V obou případech víc než polovina z nich byli místní venkované, kteří dělali práci kuliů, a zbytek byli sotva důležitější trvalí zaměstnanci, jejichž pušky zadržovaly zvědavce, obvykle pomocí praktické ukázky spíš než přesvědčováním. Znepokojivé bylo to, že kdyby se zprávy o těchto událostech dostaly ven, mohly by nastat potíže při získávání nových lidí pro práci při rafinaci.

Nejznepokojivější byla ta prostá skutečnost, že nikdo nevěděl, co se děje. Vrací se do hor kolumbijská armáda? Byli to lidé z M-19, kteří porušili dané slovo, nebo FARC, která udělala totéž? Nebo něco jiného? Nikdo nevěděl. To bylo nejvíc k zlosti, protože platili spoustu peněz za to, aby získávali informace. Jenže Kartel byla skupina lidí, a k akci se přikračovalo až poté, co bylo dosaženo konsensu. Shodli se na tom, že se musí uspořádat schůzka. Pak se ale lidé začali obávat, zda to nemůže být nebezpečné. Koneckonců bylo jasné, že se tu pohybují ozbrojení lidé, lidé, pro něž lidský život moc neznamená, a to vysoké představitele Kartelu také znepokojovalo. A co bylo nejhorší - tihle lidé měli těžké zbraně a dovedli s nimi zacházet. Proto bylo rozhodnuto, že se schůzka musí uspořádat na co nejbezpečnějším místě.

FLASH
PRISNE TAJNE CAPER
1914Z
ZPRAVA ODPOSLECH SIGNALU
ZACHYCENO 1993 ZACATEK 1904Z FREKVENCE 887,020 MHZ
VOLAJICI: SUBJEKT FOXTROT
PRIJEMCE: SUBJEKT UNIFORMA
F: DOHODNUTO, SEJDEME SE VE VASEM DOME ZITRA VECER VE [2000L]

U: KDO PRIJDE?
F: [SUBJEKT ECHO] SE NEMŮŽE DOSTAVIT, ALE VÝROBA SE HO STEJNE NETYKA. [SUBJEKT ALFA], [SUBJEKT GOLF] A [SUBJEKT WHISKEY] PRIJDOU SE MNOU. JAK JE TO U VAS S UTAJENIM A BEZPECNOSTI?
U: V MEM [DURAZNE] ZAMKU? [SMICH]. PRITELI, TAM BYCHOM ZADRŽELI TREBA CELY PLUK, A MUJ VRTULNIK JE PRIPRAVEN. JAK PRIJDETE VY?
F: VIDEL JSTE MOJE NOVE NAKLADNI AUTO?
U: VASE VELKE NOHY [VYZNAM NEZNAMY]? NE, VASI NOVOU ZAZRACNOU HRACKU JSEM NEVIDEL.
F: MAM JI KVULI VAM, PABLO, PROC KONECNE NEOPRAVITE CESTU K TOMU SVEMU ZAMKU?
U: PORAD JI NICI DEST, ANO. MEL BYCH JI VYDLAZDIT, ALE DOSTAVAM SE SEM VRTULNIKEM.
F: A STEZUJETE SI NA MOJE HRACKY! [SMICH]. NASHLEDANOU ZITRA VECER, PRITELI.
U: NASHLEDANOU.
KONEC HOVORU, SIGNAL ZAVESENI, KONEC ODPOSLECHU.

Záznam odposlechu dodali Bobu Ritterovi do kanceláře několik minut po přijetí. Takže možnost tu je, veškerý účel akce. Okamžitě vyslal své instrukce, aniž se o nich radil s Cutterem nebo s prezidentem. Nakonec, jediný člověk s loveckým lístkem je on.

"Technik" na palubě Rongeru dostal kódovaný vzkaz ani ne za hodinu poté. Okamžitě zatelefonoval do kanceláře komandéra Jensena a pak se za ním vydal osobně. Nebylo to nijak těžké. Byl to zkušený důstojník z terénu a dobře se vyznal zejména v práci s mapami. To bylo zvlášť užitečné na letadlové lodi, kde i zkušení námořníci neustále bloudí v šedě natřeném bludišti. Komandéra Jensena překvapilo, že se k němu dostal tak rychle, ale v kanceláři už měl svého osobního elektronika, aby vydal instrukce pro akci.

Clark svůj signál dostal zhruba ve stejnou dobu. Spojil se s Larsonem a hned domluvil let do údolí na jih od Medellínu, aby ještě naposled prozkoumal cíl.
Výčitky, které snad Dingu Chavezovi působilo svědomí, byly odplaveny, když si dával do pořádku košili. Sto metrů od jejich základny pro hlídkování byl pěkný potok a členové družstva si jeden po druhém vyprali své věci a očistili se, jak jen to bez mýdla šlo. Nakonec co, říkal si, hloupý venkovan, nebo ne, dělal něco, co dělat neměl. Chaveze hlavně zajímalo to, že spotřeboval jeden a půl zásobníku munice a že družstvo má méně o jednu minu která, jak před několika hodinami slyšeli, explodovala přesně podle plánu. Jejich specialista zpravodajce byl na pekelné stroje opravdu kabrňák. Když Ding dokončil svou zkrácenou osobní očistu, vrátil se mezi svou jednotku. Dnes večer se pojistí; ve vzdálenosti několika set metrů postaví hlídku, která bude hlavně naslouchat, a budou pravidelně hlídkovat, aby měli jistotu, že je nikdo nepronásleduje; jinak to ale bude odpočinková noc. Kapitán Ramírez vysvětlil, že v téhle oblasti nechce být příliš aktivní. Mohlo by to zvěř zradit dřív, než si přáli.

18

Porce majeure

Pro seržanta Mitchella bylo nejjednodušší zatelefonovat svému příteli ve Fort MacDill. S Erniem Davisem sloužil v 10. letecké přepadové divizi, bydlel hned vedle něho v domku pro dvě rodiny a po párcích a hamburgrech, opečených na dřevěném uhlí na zadním dvorku, spolu zmačkali hodně vypitých plechovek od

piva. Oba měli poddůstojnickou hodnost E-7 a byli dobře proškoleni v tom, jak to v pozemní armádě, kterou nakonec vlastně řídí seržanti, chodí. Důstojníci dostávali víc peněz, a také se jim dostávalo všech starostí, zatímco dělesloužící poddůstojníci drželi věci pěkně v lajně. Na stole měl telefonní seznam celé pozemní armády. Zavolal na příslušné veřejné telefonní číslo ministerstva obrany.

"Ernie? Tady Mitch."

"Ajé, tak jak jde život tam u vás na vinicích?"

"Ale, pořád ta samá onanie, hochu. Jak se mají doma?"

"Fajn, Mitchi. A u tebe?"

"Z Annie se už dělá slečna. Hele, proč volám - chtěl jsem se optat, dostal se jeden z našich tam k vám? - štábní seržant, jmenuje se Domingo Chavez. Ten by se ti líbil, Ernie, je fakt dobrej. No, ale někdo tady něco zkurvil, jeho papíry, víš, no a tak jsem se jen chtěl ujistit, že se ukázal tam, kde měl."

"Hračka," řekl Ernie. "Chavez, říkáš?"

"Tak." Mitchell mu jméno hláskoval.

"Ne, nic mi to neříká. Počkej moment. Musím přepojit hovor." Za okamžik se Ernieho hlas vrátil, doprovázen ťukáním, které prozrazovalo klávesnici počítače. Kam ten svět spěje? říkal si Mitchell. Už i seržanti u pěchoty musí s těmihle krámy umět zacházet. "Hodíš mi to jméno ještě jednou?"

"Chavez, křestní jméno Domingo, E-6." Mitchell přečetl jeho služební číslo, které bylo stejné jako číslo smlouvy o jeho sociálním pojištění.

"Nejni tu, Mitchi."

"Co? Telefonoval nám ten váš plukovník O'Mara..."

"Kdo?"

"Nějakej plukas, jménem O'Mara. Telefon bral můj poručík a nějak ho to vzalo. Je novej a ještě se má moc co učit," vysvětloval Mitchell.

"O žádným plukovníkovi O'Marovi jsem neslyšel. Je taky možný, že jsi vedle s tím místem převelení, Mitchi."

"Nekecáš?" Mitchell byl doopravdy zmaten. "Tak to to poručík musel teda nějak pomotat. No, oukej, Ernie. Tak to je všechno. Pozdravuj ode mě Hazel."

"Hotovka, Mitchi. Tak se měj, a nashle."

"Hmm." Mitchell okamžik zíral na telefon. Co tohleto ksakru je? Ding není ve Fort Benningu, a není v MacDillu. Kde teda doprdele je? Seržant namačkal číslo osobního oddělení v Alexandrii ve Virgínii. Společenství seržantů drží hodně spolu, zvlášť parta s hodností E-7. Jeho další hovor šel seržantovi první třídy Peteru Stankowskimu. Dostal ho až na druhý pokus.

"Ahoj, Stane! Tady Mitch."

"Hledáš nové místo?" Stankowski byl detailista. Jeho prací bylo přidělovat ostatním seržantům nová místa. Jako takový to byl člověk se značnou pravomocí.

"Ale kdepak. Lehká pěchota je moje láska. Co jsem to slyšel, prý jdeš na tu ‚ropuchu na pásech'?" Příští zařazení Stankowskiho, jak se Mitchell nedávno dověděl, bylo u 1. průzkumné divize ve Fort Hoodu, kde povede své družstvo z vnitřku bojového obojživelného vozidla M-2 Bradley.

"Koukni, Mitchi, kolena mi přestávají sloužit. Už tě někdy napadlo, že by bylo prima bojovat taky někdy vsedě? A mimoto, ten kulomet pětadvacítka to krásně nahradí. Co pro tebe můžu udělat?"

"Někoho se pokouším sehnat. Jednoho z našich E-6 před několika týdny převeleli, my mu potřebujem poslat pár krámů, a on není tam, kde jsme mysleli, že je."

"No, fajn. Počkej minutku, já zatím spustím tu svou kouzelnou mašinku a toho mládence ti najdu. Jak se jmenuje?" zeptal se Stankowski. Mitchell mu to pověděl.

"Jedenáct Bravo, jo?" 11-B byla Chavezova vojenská specializace. To ho označovalo jako příslušníka lehké pěchoty. Motorizovaná pěchota byla JedenáctMike.

Jo." Mitchell slyšel další ťukání.

"Říkals C-h-a-v-e-z?"
"Jo, tak."
"No, tak ten měl jít do Benningu a nosit ten yellowstonskej širák..."
"To je on!" řekl Mitchell a poněkud se mu ulevilo.
"... ale změnili rozkazy a poslali ho do MacDillu."
Ale v MacDillu není! podařilo se Mitchellovi nechat si pro sebe.
"Tam je to taková prapodivná tajná parta. Přece znáš Ernieho Davise, ne? Tak mu zavolej!"
"No, vlastně jo," řekl Mitchell, doopravdy překvapen. To jsem právě udělal! "Kdy jdeš do Hoodu?"
"V září."
"No, fajn. Já - uh - Erniemu zavolám. No, a ty se měj, Stane."
"Neztrať se z dohledu, Mitchi. A pozdravuj rodinu. Nashle."
"Kurva," pronesl Mitchell, když zavěsil. Právě dokázal, že Chavez už neexistuje. To bylo rozhodně divné. V armádě se přece lidé neztrácejí, aspoň ne takhle. Seržant nevěděl, co by měl dělat dál, jen snad to, že by o tom mohl promluvit se svým poručíkem.

"Minulou noc jsme vyřídili zase jedny," řekl Ritter admirálu Cutterovi. "Štěstí nás neopouští. Jednoho z našich to škráblo, ale nic vážného, a to dělá tři vyřazená místa a čtyřiačtyřicet nepřátel, zabitých v akci..."
"A?"
"A dnes večer mají čtyři vysocí představitelé Kartelu sezení, přímo tady." Ritter mu podal družicový snímek spolu s odposlechnutým textem. "Všichni od výrobců: Fernández, d'Alejandro, Wagner a Untiveros. Máme je v kupě."
"Fajn. Tak to udělejte."

Clark si v této chvíli prohlížel stejný snímek ještě s několika dalšími, z šikmé perspektivy, které udělal sám, a k tomu svazeček modrotiskových kopií plánku domu.
"Myslíte tuhle místnost, tuhletu tady?"
"V ní jsem nikdy nebyl, ale určitě bych ji tipoval na konferenční místnost," řekl Larson. "Jak blízko musíte být?"
"Nejradši pod čtyři tisíce metrů, ale laserový pozemní zaměřovač stačí až do šesti."
"Co třeba tenhle kopec tady? Máme na celý ten komplex volný výhled."
"Kolik času, než se tam dostaneme?"
"Tři hodiny. Dvě autem, jednu pěšky. Víte, skoro by se to dalo udělat z letadla..."
"Vašeho?" zeptal se Clark s potměšilým úsměvem.
"Ani nápad!" K jízdě použijí Subaru s náhonem na čtyři kola. Larson měl celou sadu různých poznávacích značek a auto mu tak jako tak nepatřilo. "Mám telefonní číslo a mám mobilní telefon."
Clark přikývl. Doopravdy se na to těšil. Proti takovýmhle lidem už pracoval, ale ještě nikdy s oficiálním požehnáním a ještě nikdy z takových výšin. "Tak fajn, musím dostat konečné schválení. Stavte se pro mě ve tři."

Murray přispěchal ze své kanceláře, hned jak dostal zprávu. V nemocnici nikdo nevypadá nijak slavně, ale Moira vypadala, jako by za posledních šedesát hodin zestárla o deset let. A nemocnice si nijak nedávají záležet na důstojnosti. Ruce měla připoutané. Po pokusu o sebevraždu byla na pozorování. Murray věděl, že je to nutné - sotva to mohlo být ještě víc nutné - ale její osobnost už utržila dost ran, a tohle nijak věci neprospívalo.
Pokoj byl již zaplněný květinami. Jenom hrstka agentů FBI věděla, k čemu došlo, a samozřejmá představa v kanceláři byla, že si Emilovu smrt vzala příliš k srdci. Což nakonec nebylo zase tak daleko od pravdy.
"Vy jste nám teda dala, děvče," poznamenal.

"Můžu za to všechno já." Dokázala dívat se na něho vždycky jen několik vteřin.

"Vy jste oběť, Moiro. Dostal vás jeden z nejlepších v tomhle oboru. To se stává i chytrákům. Věřte mi, já to znám."

"Nechala jsem ho, aby mě použil. Chovala jsem se jako děvka..."

"O tomhle nechci nic slyšet. Chybu jste udělala. To se stává. Nikomu jste nechtěla uškodit, nikomu, a neprovinila jste se proti žádným zákonům. Nestojí za to kvůli tomu umírat. A už vůbec nestojí za to kvůli tomu umírat, když tady máte ještě děti."

"Co si o mně pomyslí? Co si pomyslí, až se dovědí..."

"Už jste je vyděsila až dost. Mají vás rády, Moiro. Cožpak to se dá nějak vymazat?" Murray zavrtěl hlavou. "Přece nedá."

"Stydí se za mě."

"Jsou vystrašené. Stydí se za sebe. Myslí si, že za to zčásti mohou ony." To zasáhlo bolestivé místo.

"Ale to přece ne! Za všechno můžu já..."

"Už jsem vám řekl, že ne. Moiro, vy jste se dostala do cesty nákladnímu autu jménem Felix Cortez."

"To je jeho pravé jméno?"

"Býval plukovníkem DGI. Vycvičili ho v akademii KGB a je dobrý, moc dobrý v tom, co dělá. Vybral si vás proto, že jste vdova, mladá a hezká. Sledoval a pozoroval vás, spočítal si, že jste osamělá jako většina vdov, a zapojil své osobní kouzlo. Pravděpodobně má hodně vrozeného talentu, a vyučili ho odborníci. Neměla jste nejmenší šanci. Vrazil do vás náklaďák, který jste vůbec neviděla přijíždět. Pošleme sem psychouše, doktora Lodge z Templovy univerzity. A ten vám poví to samé, co já, jen si za to naúčtuje o moc víc. Ale nedělejte si starosti. Půjde to na pojišťovnu."

"U FBI nemohu zůstat."

"To je pravda. Budete se muset vzdát svého prověření jako sekretářka," sdělil jí Murray. "To ale není žádná velká ztráta, ne? Dostanete místo na ministerstvu zemědělství, v té samé ulici, stejné platové zařazení a všechno ostatní," řekl Murray jemně. "Bill vám to všechno zařídil."

"Pan Shaw? Ale - proč?"

"Protože vy patříte mezi ty slušné, Moiro, ne mezi ty zlé. Stačí?"

"Takže co přesně budeme dělat?" zeptal se Larson.

"Dočkejte času," odpověděl Clark; díval se do silniční mapy. Bylo na ní místo nazvané Don Diego, nedaleko cíle, kam se chystali. Říkal si, jestli tam bydlí někdo jménem Zorro. "Jakou máte krycí legendu, kdyby nás někdo viděl spolu?"

"Vy jste geolog, a já jsem s vámi létal letadlem, když jste hledal nová ložiska zlata."

"Fajn." Byla to jedna z hlavních krycích legend, které Clark používal. Geologie byla jedním z jeho koníčků a mohl o ní hovořit natolik zasvěceně, že by oklamal i profesora tohoto předmětu. Vlastně to bylo přesně to, co už několikrát udělal. Tahle legenda by také vysvětlila zařízení vzadu ve stejšnu s pohonem na čtyři kola, alespoň tedy náhodnému nebo neškolenému pozorovateli. Pozemní laserový zaměřovač, jak mu vysvětlili, je zeměměřičský přístroj, a bylo to velmi blízko pravdě.

Na jízdě nebylo nic moc zvláštního. Povrch místních silnic neměl kvalitu běžnou v Americe a také tu nebylo tolik svodidel, ale hlavním nebezpečím byl způsob, jakým místní lidé jezdili; je to trochu moc plné vášně, říkal si Clark. To se mu líbilo. Jižní Ameriku měl rád. I přes všechny sociální problémy tu lidé uměli žít naplno a byla v nich otevřenost, která ho osvěžovala. Takovéhle snad byly Spojené státy před stoletím. Starý Západ pravděpodobně ano. Bylo toho hodně, co se dalo obdivovat. Škoda, že se hospodářství nevyvíjelo náležitým směrem, ale Clark nebyl sociální teoretik. I

on byl dítětem dělnické třídy své země, a v důležitých věcech jsou pracující všude stejní. Obyčejní lidé zde docela určitě nechovali vůči výrobcům a překupníkům drog víc lásky než on. Zločince nemá rád nikdo, dozajista ne ten druh, který ostentativně předvádí svou moc, a obyčejné lidi pravděpodobně zlobí, že policie i armáda s tím nedokážou nic udělat. Zlobí je to, a jsou bezmocní. Jediná "populární" skupina, která se pokusila vypořádat se s nimi, byla M-19, marxistická skupina guerrillas - vlastně spíš elitářská sbírka intelektuálů, vychovaných ve městech a s univerzitním vzděláním. Když unesli sestru jednoho z hlavních překupníků kokainu, ostatní, zabývající se touto činností, se sdružili, aby ji dostali zpátky; zabili přes dvě stě členů M-19 a v rámci této akce vlastně vytvořili medellínský Kartel. Za tohle Clark Kartel obdivoval. Ať zločinci, nebo ne, donutili marxistickou revoluční skupinu couvnout tím, že hráli městskou guerrillovou hru podle vlastních pravidel M-19. Jejich omylem - vedle toho, že to byl obchod, který byl Clarkovi odporný - bylo, že předpokládali, že dokážou hrát proti jinému, většímu nepříteli podle stejného souboru pravidel a že jejich nový protivník neodpoví podobně. To, že se situace obrátila, je fair play, říkal si Clark. Usadil se hlouběji v sedadle, aby si zdříml. Teď už to určitě pochopí.

Pět set kilometrů od kolumbijského pobřeží se Ranger stočil proti větru, aby zahájil letové operace. Bojové uskupení tvořily letadlová loď, křižník třídy Aegis Thomas S. Gates, další křižník s raketami, čtyři torpédoborce a fregaty s raketami a dva speciální protiponorkové torpédoborce. Zásobovací skupina s tankerem, muničním plavidlem Shasta a třemi doprovodnými plavidly byla o osmdesát kilometrů blíž k jihoamerickému pobřeží. Osm set kilometrů dále na moři bylo další podobné uskupení, vracející se z dlouhého nasazení na "Velbloudím stanovišti" v Indickém oceánu. Vracející se flotila simulovala blížící se nepřátelskou formaci - předstírala, že jsou to Rusové, ačkoliv ve věku glasnosti už tohle nikdo neříkal.

První letouny, které startovaly, když se Robby Jackson díval z kontrolního stanoviště vysoko na nástavbě letadlové lodi, byly přepadové stíhačky F-14 Tomcaty, naložené na maximální vzletovou váhu, přikrčeně sedící na katapultech, s kužely plamenů vlajícími za jejich motory. Jako vždy to byla vzrušující podívaná. Jako balet tanků byly těžce naložené letouny choreograficky vedeny po čtyřakrové letové palubě teenagery v umolousaných, barevně odlišených bundách, kteří pantomimicky vydávali instrukce a přitom se drželi stranou od vstupních ústrojí a proudů spalin. Pro ně to byla nebezpečnější hra než uhánět přes město v dopravní špičce, a také podnětnější. Členové posádky ve fialových bundách čerpali do letounů palivo a říkalo se jim "hrozny". Jiní, zbrojní specialisté v červených bundách, nakládali do letounů modře natřené cvičné zbraně. Ta část posádky, která bude v rámci cvičných střeleb skutečně střílet, měla před sebou ještě jeden den. Dnes večer a v noci budou nacvičovat přepadovou a zajišťovací taktiku proti svým kolegům - letcům válečného námořnictva. Zítra v noci vzletí z Panamy letouny amerického vojenského letectva C-130, aby se setkaly s vracejícím se bojovým uskupením a vypustily sérii cvičných cílů, které, jak všichni doufali, Tomcaty srazí z oblohy svými nově opravenými střelami AIM-54C Phoenix. Neměla to být zkouška pro dodavatele. Cvičné cíle budou řízeny poddůstojníky vojenského letectva, jejichž úkolem bude vyhýbat se palbě, jako by na tom závisel jejich život, a pro něž každý úspěšný únik bude znamenat přísnou pokutu, placenou posádkou letounu, která cíl minula, v pivech nebo v nějakém jiném prostředku směny.

Robby se díval, než odstartovalo dvanáct letounů, a pak sešel na letovou palubu. Byl již oblečen do olivově zelené letecké kombinézy a nesl si svou osobní leteckou přílbu. Dnes v noci poletí v jednom z radarových hlídkových letounů Hawkeye E-2C, zmenšené námořní verzi většího radarového hlídkového letounu AWACS typu E-3A; z E-2C uvidí, zda jeho nové taktické uspořádání funguje líp než postupy používané flotilou nyní. Při všech počítačových

simulacích tak fungovalo, ale počítače nejsou realita, což lidem pracujícím v Pentagonu často unikalo.

Posádka E-2C na něho čekala u dveří na letovou palubu. Za okamžik dorazil kapitán Hawkeye, poddůstojník první třídy, který na sobě měl hnědou bundu, a dovedl je k letounu. Letová paluba nebyla bezpečné místo, po kterém by se piloti mohli procházet bez dozoru, a proto tu byl pětadvacetiletý průvodce, který tyhle končiny znal. Cestou na záď si Robby všiml, jak se do A-6E Intruder ukládá jediná modrá puma, do níž bylo vloženo naváděcí zařízení, které z ní dělalo laserem naváděnou zbraň GBU-15. Jak viděl, byl to osobní stroj velitele letky. To, jak se domníval, musí být součástí ověřovací zkoušky systému, nazvané cvičný shoz. Nestávalo se často, aby se shazovala skutečná puma, a velitelé perutí si také rádi užijí trochu legrace. Robbyho na okamžik napadlo, co asi bude cílem -pravděpodobně vor, řekl si - ale měl na starosti jiné věci. Za minutu už je kapitán letounu přivedl k jejich stroji; cosi řekl pilotovi, potom mu řízně zasalutoval a odešel za svými dalšími povinnostmi. Robby se připoutal do vystřelovacího sedadla v radarové kabině a opět se mu příčilo, že je v letounu jako pasažér, a ne jako pilot.

Po obvyklém předletovém obřadu komandér Jackson ucítil chvění, jak se zapálily turbovrtulové motory. Pak se dal Hawkeye pomalu a trhavě do pohybu směrem k jednomu z krajních katapultů. Když bylo upevňovací zařízení na příďovém podvozku letounu připojeno na katapult a když pilot palubním telefonem upozornil posádku, že je čas, byly motory vytočeny na plný výkon. Ve třech omračujících vteřinách letoun, vyrobený firmou Grumman, přešel z nehybného startu do rychlosti sto čtyřiceti uzlů. Ocas šel dolů, jakmile opustil loď, pak se letoun srovnal, načež zamířil nosem vzhůru a vystoupal do skoro sedmi tisíc metrů. Obsluha radarů vzadu začala téměř okamžitě zkoušet svoje systémy a za dvacet minut byl E-2C na svém stanovišti, sto třicet kilometrů od letadlové lodi; jeho rotující radarová anténa vysílala paprsky oblohou a cvičení začalo. Jackson seděl tak, aby mohl celou "bitvu" pozorovat na stínítkách radaru, přílbu napojenu na velitelský okruh, aby viděl, jak dobře letecká skupina Rangeru provádí jeho plán, zatímco Hawkeye kroužil oblohou.

Ze své pozice také samozřejmě viděli bojové uskupení. Půl hodiny po vzletu zpozoroval Robby dva starty z letadlové lodi. Počítačový systém radaru oba nové kontakty samozřejmé sledoval. Vystoupaly do deseti tisíc metrů a přiblížily se k sobě. Cvičné tankování, uvědomil si okamžitě. Jeden z letounů se hned vrátil na letadlovou loď, druhý letěl na východojihovýchod. Zhruba v té chvíli začala cvičná přepadová činnost doopravdy, ale Robby se každých několik vteřin podíval na kurs nového kontaktu, dokud nezmizel ze stínítka; stále mířil směrem nad jihoamerickou pevninu.

"Ale ano, půjdu," řekl Cortez. "Ještě nejsem hotov, ale půjdu." Zavěsil se zaklením a sáhl po klíčích od auta. Felix až dosud neměl vůbec možnost podívat se na některé ze zničených rafmačních míst, a oni po něm chtěli, aby promluvil k "Výboru pro produkci", jak tomu el jefe říkal. To bylo legrační. Ti blázni byli tak zaujatí svou touhou převzít vládu v zemi, že začínali používat kvazioficiální terminologii. Mezi dveřmi zaklel znovu. Teď jet až do zámku toho tlustého velikášského šílence tam na kopci. Podíval se na hodinky. Bude to trvat dvě hodiny. A dostane se tam pozdě. A nebude jim moci říct nic, protože neměl čas něco se dovědět. A oni budou vzteklí. A on se zas bude muset ponižovat. Cortez už začínal mít tohohle podřizování se těm lidem dost. Peníze, které mu platili, byly neuvěřitelné, ale žádná suma peněz nemá cenu jeho sebeúcty. Na tohle měl myslet předtím, než se jim upsal, připomněl si Cortez, když nastartoval auto. Pak zaklel znovu.

Nejnovější odposlech CAPER měl číslo 2091 a byl zachycen z mobilního telefonu, hovor domů, pro Subjekt ECHO. Text se objevil v tiskárně Ritterova

osobního počítače. Pak přišel 2092, ani ne po třiceti vteřinách. Podal oba svému osobnímu asistentovi.

"Cortez... a jede rovnou tam? To je jako dar z nebes."

"Jak to oznámíme Clarkovi?" uvažoval Ritter.

Muž okamžik přemýšlel. "To nemůžeme."

"Proč ne?"

"Nemáme žádné zakryté hlasové spojení, které bychom mohli použít. Ledaže... kdybychom mohli dostat zakrytý okruh VOX na letadlovou loď, odtud na A-6, a od A-6 ke Clarkovi."

Teď bylo na Ritterovi, aby zaklel. Ne, to nemohou. Slabým článkem byla letadlová loď. Řídící agent, kterého měli na palubě, aby na tuto část úkolu dohlížel, by se musel obrátit na velícího důstojníka letadlové lodi - nemuselo to nutně začít právě tam, ale nabeton by to tam skončilo - a žádat o prověřenou rádiovou kajutu, kde by mohl se vzkazy pracovat jen on sám na základě přísně utajeného poslechu. Tím by se riskovalo příliš mnoho, i za předpokladu, že by velící důstojník hrál s sebou. Padlo by příliš mnoho otázek a do informační smyčky by se dostalo příliš mnoho nových lidí. Zaklel znovu, pak se vzpamatoval. Snad se tam Cortez dostane včas. Panebože, nebyla by to krása, moci sdělit FBI, že oni toho parchanta připíchli ke zdi! Vlastně, lépe řečeno, že ho někdo připíchl, pěkně tak, aby se to dalo popřít. Nebo třeba také ne. Billa Shawa nijak moc dobře neznal a nevěděl, jak by mohl reagovat.

Larson zaparkoval Subaru sto metrů od hlavní silnice na předem vybraném místě, kde byla malá pravděpodobnost, že bude zpozorován. Vylézt na vyvýšené pozorovací místo nebylo obtížné, a oni dorazili dlouho před západem slunce. Snímky určily dokonalé místo, rovnou na horském hřebeni, s přímým výhledem na dům, který jim vzal dech. Třicetkrát třicet metrů, dvě poschodí, žádné podsklepení - usazený uvnitř oplocené plochy o rozloze šesti akrů, čtyři kilometry odtud a snad o sto metrů níže než jejich stanoviště. Clark měl sedmkrát zvětšující triedr a počet stráží si zjistil, dokud to ještě dovolovalo světlo. Napočítal dvacet mužů; všichni byli vyzbrojeni automatickými zbraněmi. Ve zdech byla dvě kulometná hnízda pro těžké kulomety s osádkou. Bob Ritter to na St. Kitts nazval správně, říkal si: Frank Lloyd Wright se setkává s Ludvíkem Šíleným. Byl to hezký dům, pokud člověk měl v oblibě neoklasický španělský moderní sloh, opevněný za použití nejmodernější techniky, aby se k němu nedostali vzpurní rolníci. Byla tu i nezbytná přistávací plocha pro vrtulník, na níž seděl nový Sikorsky.

"Měl bych o tom domě vědět ještě něco?" zeptal se Clark.

"Pořádně mohutná a pevná stavba, jak vidíte. S tím bych si dělal starosti. Víte, tohle je země, kde dochází k zemětřesením. Osobně by se mi víc zamlouvalo něco lehčího, dřevěné sloupy a trámy, ale oni mají rádi betonové stavby - asi aby to zastavilo kulky a minometné granáty."

"Čím dál tím lepší," poznamenal Clark. Sáhl do svého batohu. Nejprve vytáhl těžký stativ a rychle a zkušeně ho postavil na zem. Pak přišel pozemní laserový zaměřovač, který upevnil a zaměřil. Nakonec vytáhl noční zaměřovač Varo Noctron-V. Pozemní laserový zaměřovač měl samozřejmě stejnou schopnost, ale když už byl nastaven, nechtěl se v tom hrabat. Noctron měl jen pětinásobné zvětšení - Clark měl raději triedr - ale byl malý, lehký a pohotový. Také asi padesáttisíckrát zesiloval okolní světlo. Od doby, kdy byl v jihovýchodní Asii, technika hodně pokročila, ale stále ještě ho ohromovala jako černé umění. Vzpomínal si, jak byl kdesi v pusté divočině a neměl nic lepšího než jednookulárový dalekohled Mark-1. Larson si vezme na starost rádiový provoz. Své zařízení už měl nastavené. Pak už se nedalo dělat nic jiného než čekat. Larson vytáhl jídlo, vysokokalorické, ale s malou výživnou hodnotou, a oba se usadili.

"No, teď už víte, co to znamená ‚Velké nohy'?" uchechtl se po hodině tlumeně Clark. Šifráci to měli vědět. Podal mu Noctron.

"Páni! Jediný rozdíl mezi mužským a klukem..."

Byl to Ford pickup, tříčtvrtětunka s náhonem na čtyři kola, takto upravený na zvláštní objednávku. Nebo aspoň jako takový opustil závod. Potom ještě navštívil autodílnu pro zvláštní úpravy, kde na něj namontovali pneumatiky o průměru sto dvacet centimetrů. Nevypadalo to zase tak groteskně, aby se tomu říkalo "velká noha" podle ohromných nákladních automobilů, "monster", tak oblíbených na výstavách automobilů, ale účinek byl stejný. Byl také praktický, a právě to bylo opravdu zvláštní. Silnice vedoucí na kopec, kde stála casa, skutečně potřebovala dát do pořádku, ale tohle auto si z toho nijak moc nedělalo - zato si z toho něco dělala náčelníkova ochranka, snažící se ze všech sil udržet krok s novou obdivuhodnou hračkou svého šéfa.

"Vsadím se, že pěkně žere," poznamenal Larson, když automobil projel branou. Vrátil noční dalekohled Clarkovi.

"Může si to dovolit." Clark ho sledoval, jak manévruje u domu. Byla to příliš velká naděje, ale stalo se to. Ten pitomec to auto zaparkoval hned vedle domu, rovnou proti oknům konferenční místnosti. Možná, že svou novou hračku nechtěl ztratit z očí.

Z vozu vystoupili dva muži. Hostitel je pozdravil na verandě -Clark si nemohl vzpomenout, jak se jí říká španělsky - potřesením rukama a objetím, zatímco ozbrojení muži stáli kolem stejně nervózně jako prezidentova jednotka tajné služby. Viděl, jak se jim ulevilo, když jejich svěřenci vešli dovnitř; rozptýlili se a smíchali se se svými protějšky - nakonec Kartel je jedna velká, šťastná rodina, ne?

Aspoň zatím, řekl si Clark. Zavrtěl hlavou v ohromení nad tím, kde stálo auto.

"A tady máme posledního." Larson ukázal na světla, drápající se nahoru po štěrkové silnici.

Automobil byl Mercedes, dlouhá limuzína, nepochybně opancéřovaný jako tank - přesně jako velvyslancův automobil - napadlo Clarka. Jak poetické. Tohohle V.I.P. také uvítali s pompou a ceremoniemi. Teď bylo vidět nejméně padesát stráží. Zeď byla plně obsazena po celém obvodu, ostatní skupiny neustále hlídkovaly kolem. Divné je, říkal si, že nejsou žádné stráže venku za zdí. Pár jich tam muselo být, ale nepovedlo se mu spatřit je. To nebylo důležité. V místnosti za nákladním automobilem se rozsvítila světla. To důležité bylo.

"Vypadá to, že jste hádal správně, kamaráde."

"Za to mě platí," pronesl důrazně Larson. "Jak daleko myslíte, že to auto..."

Clark to již zjistil; zaměřil laser na dům i na automobil. "Tři metry od zdi. Dost blízko."

Komandér Jensen dokončil tankování svého letounu a odpojil se od KA-6 hned, jak ručičky na měřicích přístrojích znehybněly. Vtáhl zpátky tankovací hadici a zamířil dolů, aby tanker mohl oblast vyklidit. Profil úkolu mohl sotva být jednodušší. Potáhl pákou doprava, zamířil na kurs jedna-jedna-pět a ve výšce deseti tisíc metrů letoun vyrovnal. Jeho transpondér na identifikaci přítel/nepřítel byl v té chvíli vypnut a on se mohl uvolnit a těšit se z letu, něco, co dělal skoro vždycky. Sedadlo pilota v Intruderu je nastaveno dost vysoko, aby měl při pumovém útoku dobrý výhled - člověk měl ale dojem, že je příliš na ráně, když na něj střílejí, jak si vzpomínal. Ještě před koncem vietnamské války byl Jensen v několika akcích a živě si dokázal vybavit protiletadlovou palbu ze stomilimetrových protiletadlových děl nad Haiphongem, jako koule z černé vaty se zlými červenými srdci. Dnes však ne. Sedadlo vypadalo jako trůn na nebesích. Hvězdy jasně zářily. Zanedlouho vyjde ubývající měsíc. A se světem je všechno v pořádku. A k tomu tenhle jeho úkol. Lepší to být nemůže.

I ve světle hvězd rozeznali pobřeží už ze vzdálenosti tří set kilometrů. Intruder letěl rychlostí těsně pod pěti sty uzlů. Jensen pohnul pákou doprava

hned, jak byl mimo dosah radaru na E-2C, a zamířil víc na jih směrem na Ekvádor. Když přelétal pobřeží, stočil se doleva a sledoval hřbet And. V tom okamžiku zapnul transpondér identifikace přítel/nepřítel. Ani Ekvádor ani Kolumbie neměly vlastní síť protileteckého radiolokačního zabezpečení. Byl to zbytečný přepych, který žádná z obou zemí nepotřebovala. Výsledkem bylo, že jediné radary, které nyní na monitorech svého systému elektronické obrany měl, byly obvyklé typy na řízení leteckého provozu. Byly moderní. Málo známým paradoxem radarové techniky je to, že tyto nové, moderní radary vlastně letouny vůbec nezjišťují. Místo toho zjišťují radarové transpondéry. Každé civilní letadlo na světě má malou "černou skříňku" - jak se elektronickému zařízení na letadlech vždy říká - která zaznamenává příjem radarového signálu a odpovídá svým vlastním signálem; tak udává identifikaci letadla a další relevantní informace, které se pak "namalují" na kontrolní zařízení v radarové stanici - nejčastěji letiště tam dole - aby je mohli vedoucí letového provozu použit. Bylo to levnější a spolehlivější než starší radary, které reprodukovaly "barvy na povrchu" - zjišťovaly letouny pouze podle bezejmenných stop na stínítku; totožnost, kurs a rychlost museli určovat chronicky přepracovaní lidé na zemi. Bylo zvláštní poznámkou pod čarou v dějinách této techniky, že nové zařízení byl krok jak vpřed, tak zpátky.

Intruder zanedlouho vstoupil do oblasti letové kontroly patřící mezinárodnímu letišti v El Doradu nedaleko Bogoty. Obsluha radaru zavolala Intruder hned, jak se jeho alfanumerický kód objevil na jejím přístroji.

"Slyším, El Dorado," odpověděl ihned Jensen. "Tady čtyři-tři Kilo. Jsme nákladní let šest InterAmerica z Quita, cíl LAX. Výška tři-nula-nula, kurs tři-pět-nula, rychlost čtyři-devět-pět. Přepínám."

Vedoucí ověřil trasu pomocí svých údajů z radaru a odpověděl anglicky, jazykem mezinárodního leteckého provozu. "Čtyři-tři Kilo, rozumím. Kolem vás je volno. Počasí dobré, dohlednost maximální. Udržujte kurs a výšku. Přepínám."

"Rozumím, děkuji, a dobrou noc, pane." Jensen vypnul rádio a palubním telefonem řekl svému elektronikovi: "To šlo snadno, ne? Tak se do toho dáme."

Na pravém sedadle, poněkud níže a poněkud vzadu za pilotovým sedadlem, zapnul pilot od námořnictva svoje rádio; předtím aktivoval kombinované čidlo pro identifikaci cíle a útok, TRAM, na závěsném bodě v ose letounu.

V čase T minus patnáct minut zvedl Larson svůj mobilní telefon a navolil příslušné číslo. "Seňor Wagner, por favor."

"Momento," odpověděl hlas. Larson si říkal, kdo to asi je.

"Wagner," ozval se za okamžik jiný hlas. "Kdo volá?"

Larson vzal celofán z krabičky cigaret, mačkal ho nad mluvítkem a přitom pronášel zkomolené útržky slov; nakonec pak: "Neslyším tě, Carlosi. Zavolám za pár minut." Stiskl vypínací tlačítko. Tohle místo bylo tak jako tak na hranici dosahu systému sítě pro mobilní telefony.

"Pěkný kousek," řekl Clark uznale. "Wagner?"

"Jeho táta byl četařem u Allgemeine SS - pracoval v Sobiboru, přišel sem v šestačtyřicátém, oženil se s místním děvčetem a dal se na pašování. Umřel, než ho stačili chytit. Hnízdo se nezapře," řekl Larson. "Carlos je obšourník, má rád, když jeho ženské mají modřiny. Jeho kolegové z něj nejsou nijak na větvi, ale v tom, co dělá, je dobrý."

"Dar z nebe," poznamenal pan Clark. Příští zvuk přišel po pěti minutách z rádia.

"Bravo Whiskey, tady Zulu Rentgen, přepínám."

"Zulu Rentgen, tady Bravo Whiskey. Slyším vás jasně. Přepínám," odpověděl ihned Larson. Jeho rádio bylo toho typu, jaký používají řídící letového provozu, zašifrované UHF.

"Hlášení stavu, přepínám."

"Jsme na místě, akce je povolena. Opakuji, akce je povolena."

"Rozumím, přijato, provádíme povolenou akci. Jsme od vás deset minut. Pusťte hudbu."

Larson se otočil ke Clarkovi. "Nažhavte to."

Pozemní laserový zaměřovač už byl aktivován. Clark přepnul spínač z pohotovostní polohy na aktivní. Pozemní laserový zaměřovač byl určen pro vojáky v boji; složitou, ale mechanicky odolnou soustavou čoček vysílal svazek infračervených, tudíž neviditelných, laserových paprsků, soustředěných do ohniska. S laserovým systémem bylo souběžně zaměřeno samostatné infračervené čidlo, které obsluze sdělilo, na co míří - v podstatě to byl teleskopický dalekohled. Nákladní prostor "Velkých nohou" tvořila skříňová karoserie ze sklolaminátu a Clark pomocí koleček pro jemné nastavení na stativu pečlivě a opatrně zaměřil vlasový kříž na jedno z jejích malých okének: Laserový bod se objevil tam, kde ho chtěl mít, pak si to však rozmyslel a bod, na který mířil, změnil; využil toho, že jsou výš než jejich cíl, a zaměřovací bod přenesl na střed střechy vozidla. Pak zapnul videorekordér, který přebíral obraz od zaměřovače. Papaláši v D.C. chtěli tohle mít zachycené pro evidenci.

"Oukej," řekl tiše. "Cíl máme."

"Hudba hraje a moc pěkně se poslouchá," řekl Larson do rádia.

Cortez jel vzhůru do kopce; už měl za sebou bezpečnostní kontrolu, dva muže, popíjející pivo, jak si znechuceně všiml. Silnice si v ničem nezadala s tím, v čem vyrostl na Kubě, a dalo se jet jen pomalu. Tak jako tak, stejně mu budou vytýkat, že se opozdil.

Jde to až moc snadno, říkal si komandér Jensen, když slyšel odpověď. Letí si v deseti tisících metrech, noc je jasná, žádné protiletadlové dělostřelectvo nebo rakety, kterým by se musel vyhýbat. Ani ověřovací zkoušky s dodavatelem nebyly takhle snadné.

"Mám to," poznamenal elektronik a díval se dolů svými přístroji. V jasné noci z deseti tisíc metrů vidí člověk hodně daleko, zvlášť když má systém za několik milionů dolarů, který se dívá za něho. Pod Intruderem jeho kombinované čidlo pro identifikaci cíle a útok zaznamenalo laserový bod, dosud skoro sto kilometrů daleko. Byl to samozřejmě modulovaný paprsek a jeho nosný signál byl systému TRAM znám. Nyní měli pozitivní identifikaci cíle.

"Zulu Rentgen potvrzuje hudbu," řekl Jensen do rádia. Pak do palubního telefonu: "Další krok."

Na palubním panelu obsluhy zbraní se zapojil proud do vyhledávacího čidla pumy. To okamžitě zachytilo laserový bod také. V letounu počítač sledoval polohu letounu, jeho výšku, kurs a rychlost, a elektronik vložil do programu polohu cíle s přesností dvou set metrů. Mohl ji samozřejmě nastavit s ještě větší přesností, ale to nepotřeboval. Puma se uvolní naprosto automaticky a v téhle výšce byl laserový "koš", do kterého se puma musela vhodit, široký celé kilometry. Počítač všechny tyto skutečnosti vzal na vědomí a rozhodl se pro optimální shození, přímo do optimálního místa v koši.

Clarkovy oči byly nyní přilepeny na laserový zaměřovač. Opíral se o lokty a žádná část jeho těla se přístroje nedotýkala, kromě obočí na pryžové očnici, chránící okulár.

"Už to bude každou vteřinou," řekl elektronik.

Jensen udržoval přímý, vodorovný směr a letěl přímo po elektronické dráze, vymezené řadou palubních počítačových systémů. Celá záležitost teď už nebyla v rukou lidí. Panel ejektoru přijal signál od počítače. Odpálila se řada brokových nábojů - přesně tohle se tu používalo - a přitlačila vyhazovací zařízení na malé ocelové destičky na horní straně pláště pumy. Puma se čistě oddělila od letounu.

Letoun sebou maličko trhl vzhůru, když ztratil víc než pět set kilogramů váhy.

"Shozeno, shozeno." hlásil Jensen.

Cortez konečně viděl zeď. Jeho auto - musí si koupit džíp, jestli sem bude muset jezdit často - pořád ještě uklouzávalo po štěrku, ale za branou bude už za okamžik, a jestli si dobře vzpomíná, silnice uvnitř je slušně upravená - pravděpodobně materiálem, který zbyl po stavbě přistávací plochy pro vrtulník, říkal si.

"Už je na cestě," řekl Larson Clarkovi.

Puma dosud letěla rychlostí pěti set uzlů. Jakmile se odpoutala od letounu, ujala se jí zemská přitažlivost a obloukem ji stáčela k zemi. V řídkém vzduchu vlastně ještě trochu zrychlila, když se vyhledávací čidlo o zlomek pohnulo, aby opravilo směr vzhledem k unášení větrem. Čidlo bylo zhotoveno ze sklolaminátu a vypadalo jako kulka s tupým nosem a několika stabilizačními ploškami. Když se laserový bod, na nějž bylo zaměřeno, posunul mimo střed zorného pole, samotné těleso čidla se pohnulo, a pohnulo i plastikovými koncovými ploškami do správného směru, aby se bod vrátil zpátky tam, kam patří. Musela padat přesně sedm tisíc tři sta metrů a mikročipový mozek v naváděcím bloku se snažil zasáhnout cíl přesně. Na opravu chyb měl spoustu času.

Clark nevěděl zcela přesně, co má očekávat. Už to bylo dávno, co naváděl letecké údery, a některé podrobnosti už zapomněl - když člověk musí přivolávat podporu ze vzduchu, nemá obyčejně moc času všímat si maličkostí. Uvažoval, jestli uslyší hvízdání - něco, co ze služby ve válce nepamatoval. Oči měl na cíli a stále dával pozor, aby se nedotýkal laserového zaměřovače a něco nepokazil. V blízkosti automobilu stálo několik mužů. Jeden si zapálil cigaretu a vypadalo to, že několik z nich se spolu o čemsi baví. Celkem se zdálo, že to trvá hrozně dlouho. Když se to stalo, bylo to bez nejmenšího varování. Žádné hvízdání, vůbec nic.

Cortez cítil, jak přední kola vylétla nahoru, když se dostala na pevnou vozovku.

Laserem naváděná puma GBU-15 měla "zaručenou" přesnost pod tři metry, to však platilo pro bojové podmínky, a tohle byla pro systém mnohem snazší práce. Dopadla jen centimetry od bodového cíle a udeřila do střechy automobilu. Na rozdíl od prvního zkušebního shozu měla tahle puma kontaktní zapalovač. Počítač odpálil dva detonátory, jeden na špičce a druhý na ocase v mikrosekundě okamžiku, kdy vyhledávací čidlo udeřilo do sklolaminátové střechy auta. Elektronické spouštěče měly mechanické jištění. Žádné nebylo potřeba, ale i výbušniny potřebují čas, a puma padla ještě o dalších sedmdesát centimetrů níž, zatímco detonátor pracoval. Plášť pumy právě pronikl karoserií, když oba detonátory zapálily náplň pumy. Teď šly věci rychle dopředu. Nálož tvořil Octol, velmi drahá chemická výbušnina, která se také používá jako počinová nálož v nukleárních zbraních, s rychlostí detonace osm tisíc metrů za vteřinu. Hořlavý plášť pumy se vypařil v několika mikrosekundách. Pak rozpínající se plyn z exploze vrhl fragmenty nákladního automobilu do všech směrů - nahoru ne - a bezprostředně poté následovala tlaková vlna, jež měla tvrdost skály. Úlomky i tlaková vlna udeřily do zdí domu z betonových kvádrů v tisícině vteřiny. Účinky se daly předvídat. Zeď se rozpadla na milion drobných úlomků, letících rychlostí kulky; zbytek tlakové vlny následoval a zaútočil na ostatní části domu. Lidský nervový systém při takovýchto událostech nepracuje dost rychle a lidem v konferenční místnosti se nedostalo sebemenšího náznaku, že jejich smrt přichází.

Čidlo pro nízký osvit na pozemním laserovém zaměřovači zbělelo se slabě

nazelenalým odstínem. Clark se instinktivně přikrčil; přestal se dívat do okuláru a viděl ještě bělejší záblesk v oblasti cíle. Byli příliš daleko, než aby mohli slyšet hluk hned. Nestává se tak často, aby člověk viděl zvuk, ale velké pumy to umožňují. Stlačený vzduch tlakové vlny byla přízračně bílá stěna, paprskovitě se rozšiřující od místa, kde býval nákladní automobil, rychlostí přes tři sta metrů za vteřinu. Než se zvuk dostal ke Clarkovi a Larsonovi, trvalo to přibližně dvanáct vteřin. Každý, kdo v tom okamžiku byl v konferenční místnosti, byl už samozřejmě mrtev, a chrupnutí tlakové vlny znělo jako zuřivě rozhořčený výkřik ztracených duší.

"Prokrista," řekl Larson, zachvácený posvátnou hrůzou.

"Myslíš, žes tam dal dost dynamitu, Butchi?" zeptal se Clark. Bylo to to jediné, co mohl udělat, aby se nerozesmál. Tohle zažil poprvé. Už zabil svou dávku nepřátel, a nikdy se z toho neradoval. Ale charakter cíle ve spojení se způsobem útoku z celé věci dělaly něco jako velkolepý žertovný kousek. Krucifix! Za okamžik následovala chvíle vystřízlivění. Jeho "žertovný kousek" právě ukončil život víc než dvaceti lidí, z nichž jen čtyři byli na seznamu cílů, a to nebyl žert. Nutkání ke smíchu přešlo. Byl profesionál, ne psychopat.

Cortez byl od exploze necelých dvě stě metrů, ale to, že k ní došlo směrem do vrchu od něho, mu zachránilo život, protože mu většina úlomků proletěla vzduchem vysoko nad hlavou. Tlaková vlna byla zlá, vmetla mu přední sklo do obličeje, kde se rozbilo, ale neroztříštilo, protože to bylo lepené bezpečnostní sklo; díky polymerové fólii zůstalo pohromadě. Automobil se převrátil dozadu, ale jemu se podařilo vylézt, ještě než si mysl uvědomila, čeho byly svědkem jeho oči. Trvalo celých šest vteřin, než ho napadlo slovo "exploze". V tomhle byly jeho reakce rychlejší než reakce stráží, z nichž polovina už tak jako tak byla mrtvá nebo umírala. Jeho prvním vědomým činem bylo vytáhnout pistoli a vydat se k domu.

Až na to, že tu už žádný dům nebyl. Byl příliš ohlušen, než aby slyšel výkřiky raněných. Několik strážných bloudilo bezcílně kolem, se zbraněmi připravenými - k čemu, to nevěděli. Ti, kteří byli ve vzdáleném koutě střežené obvodní zdi, to odnesli nejméně. Dům absorboval většinu síly výbuchu a ochránil je před vším, kromě letících úlomků, které byly smrtelné.

"Bravo Whiskey, tady Zulu Rentgen, žádáme vyhodnocení škody, přepínám." Larson ještě naposledy zapnul rádio.

"Pravděpodobnou úchylku udávám nula, opakuji, nula, detonace vysokého řádu. Výsledek vynikající. Přepínám."

"Rozumím, přijato. Konec." Jensen znovu vypnul rádio. "Víte," řekl do palubního telefonu, "vzpomínám si, jak jednou, když jsem byl poručíkem, jsem se plavil na Kennedym ve Středozemním moři, a my důstojníci jsme se báli na některá místa jít, protože tam vojáci otravovali s drogama."

"No jo," odpověděl elektronik. "Zasraný drogy. Bez obav, kapitáne. Záchvat špatného svědomí budu asi sotva mít. Koukněte, když Bílý dům říká, že je to v pořádku, tak je to teda v pořádku."

"To jo." Jensen zmlkl. Bude pokračovat svým směrem, dokud se nedostane z dosahu radarů v El Doradu, pak se stočí na jihozápad k Rangeru. Opravdu to byla krásná noc. Uvažoval o tom, jak asi probíhá cvičení protiletecké obrany...

Cortez měl s explozemi malou zkušenost a ledacos podivného, co se v takových případech přiházívalo, bylo pro něho nové. Například vodotrysk před domem stále stříkal. Elektrické kabely do casy byly uloženy v zemi a zůstaly nepoškozeny a rozvodná skříň uvnitř nebyla zcela zničena. Sklonil se a ponořil obličej do vody, aby si ho očistil. Když se zase narovnal, cítil se téměř normálně, až na bolest v hlavě.

Když došlo k výbuchu, bylo uvnitř za zdí takového půl tuctu vozidel. Asi polovina z nich byla rozervaná a jejich nádrže roztržené; osvětlovaly okolí jednotlivými požáry. Z Untiverosova nového vrtulníku zbyly rozmlácené trosky, přiražené na prasklou zeď. Kolem se hnali sem a tam další lidé. Cortez stál bez hnutí a začal přemýšlet.

Vzpomínal si, že viděl nákladní automobil s velkými koly, zaparkovaný hned vedle... Vydal se tím směrem. Ačkoliv celá tříhektarová plocha kolem domu byla poseta sutí, zde bylo čisto, jak viděl, když se přiblížil. Pak spatřil kráter, dva metry hluboký a šest široký.

Bomba v autě.

Velká. Snad tisíc kilo, říkal si; pak se rozhlédl kolem kráteru a jeho mozek se pustil do práce.

"Řekl bych, že to je tak všechno, co potřebujeme vidět," poznamenal Clark. Ještě naposledy se podíval dalekohledem pozemního laserového zaměřovače a vypnul ho. Složit ho a uklidit netrvalo ani tři minuty.

"Kdo myslíte, že to je?" zeptal se Larson, když si házel na záda batoh. Podal Clarkovi Noctron.

"To musí být ten chlap, co se tam tak pozdě objevil v tom BMW. Myslíte, že je to někdo důležitý?"

"Nevím. Třeba příště."

"Pravda." Clark vykročil první dolů.

Byli to Američané, samozřejmě. Bezpochyby CIA. Provedli pár finančních operací a nějak se jim podařilo uložit tunu výbušnin dozadu do toho obludného nákladního auta. Cortez ten kousek obdivoval. Bylo to Fernándezovo auto - slyšel o něm, ale ještě ho neviděl. Teď už ho nikdy neuvidím, říkal si. Fernández svoje nové auto miloval a zaparkovával ho rovnou před... To musí být ono. Američanům přálo štěstí. No dobrá, říkal si, ale jak to provedli? Sami do toho nebudou chtít být zapleteni, samozřejmě. Tak to museli zařídit s někým jiným... kým? Někým - ne, s víc než jedním, přinejmenším čtyřmi nebo pěti z M-19 nebo FARC...? To také dává smysl. Mohlo by to být nějak nepřímo? Získali pro to Kubánce nebo KGB. Při všech těch změnách mezi Východem a Západem, mohlo by se CIA podařit získat je pro takovou spolupráci? Nepravděpodobné, uvažoval Felix, ale možné ano. Přímý útok proti takovým vysokým vládním činitelům, jaký Kartel provedl, bylo něco, z čeho mohli vzniknout ti nejnemožnější partneři do postele.

Bylo uložení bomby náhoda? Mohli se snad Američané o téhle schůzce dovědět?

Z vnitřku hromady suti, která bývala domem, se ozývaly hlasy. Ochranka šmejdila a čmuchala kolem a Cortez se k nim připojil. Untiveros tu měl rodinu. Manželku, dvě děti a služebnictvo - nejméně osm. Pravděpodobně s nimi zacházel jako s nevolníky, říkal si Cortez. To dělali všichni šéfové Kartelu. Třeba některého z nich hrubě urazil - šel po jeho dceři, třeba. To dělali všichni. Právo první noci, droit du seigneur. Francouzský termín, ale termín, jemuž šéfové rozuměli. Blázni, říkal si Cortez. Existuje nějaká zvrácenost, ke které by se nesnížili?

Členové ochranky už suť přehrabovali. Bylo nad lidské chápání, že tam mohl zůstat někdo živý. Sluch se mu už vracel. Zachytil pronikavě ostré výkřiky nějakého ubožáka. Uvažoval, kolik asi bude mrtvých. Snad. Ano. Otočil se a vracel se k převrácenému BMW. Kolem víčka plnicího otvoru z něj unikalo palivo, ale Cortez sáhl dovnitř a vytáhl svůj mobilní telefon. Poodešel dvacet metrů od automobilu, než ho zapnul.

"Jefe, tady Cortez. Došlo tu k výbuchu."

Je to ironie, říkal si Ritter, že první vyrozumění o úspěchu akce přišlo z dalšího zachyceného hovoru CAPER. Je moc dobré, hlásili hoši z Národní

bezpečnostní služby, že teď mají "otisk" Cortezova hlasu. Tím se značně zvyšuje šance, že zjistí, kde je. Je to lepší než nic, říkal si náměstek pro řízení operačního oddělení, když k němu jeho návštěvník přišel, toho dne už podruhé.

"Corteze jsme minuli," sdělil admirálu Cutterovi. "Ale dostali jsme d'Alejandra, Fernándeze, Wagnera a Untiverose, plus obvyklé plošné poškození."

"Jak to myslíte?"

Ritter pohlédl na družicový snímek domu. Bude si muset sehnat nový, aby mohl vyhodnotit rozsah škody. "Myslím tím to, že tam byl celý houf lidí z ochranky, a pravděpodobně jsme jich také pěkný houf dostali. Bohužel tam byla také Untiverosova rodina - manželka, dvě děti, a také služebnictvo."

Cutter se ve svém křesle prudce napřímil. "O tom jste mi nic neřekl! Tohle měl být chirurgický úder."

Ritter vzhlédl, značně rozladěn. "No tak, prokrista, Jimmy! Co ksakru můžete čekat? Pořád ještě jste námořní důstojník, ne? To vám nikdo neřekl, že kolem vždycky postávají nějací druzí lidé? Jako byste nevěděl, že jsme použili pumu! Chirurgie se nedělá s pumami, přes to všecko, co říkají ‚experti'. Tak se chovejte jako dospělý!" Ritter sám ze smrtí těch lidí kolem neměl žádnou radost, ale to byla cena za takovouhle práci - jak tomu rozuměli i vlastní členové Kartelu.

"Ale já jsem prezidentovi řekl..."

"Prezident řekl mně, že mám lovecký lístek, a žádný limit odstřelu. Tuhle operaci řídím já, pamatujte si!"

"Takhle se to udělat nemělo! Co když se toho chytí noviny? Tohle je chladnokrevná vražda!"

"A proti tomu postavte to, že odděláváme pašeráky drog a jejich střelce. To je také vražda, nebo ne? Nebo by byla, kdyby byl prezident neřekl, že rukavice jdou dolů. Povídal jste, že je to válka. Prezident nám řekl, že s tím máme zacházet jako s válkou. No tak to teda tak děláme. Mrzí mě, že tam kolem byli další lidé, ale, ksakru, to jsou vždycky. Kdyby existoval nějaký způsob, jak by se ti šaškové dali dostat jinak, aby se neublížilo nevinným lidem, udělali bychom to tak - ale žádný takový způsob není." Říkat, že Ritter byl zmaten, by neznamenalo žádné vysvětlení. Tenhle člověk má být profesionální armádní důstojník. Brát lidem život měl v popisu práce. Samozřejmě, říkal si Ritter, Cutter strávil většinu své kariéry jízdou za stolem v Pentagonu - větší množství krve pravděpodobně neviděl od té doby, co se naučil holit se. Domácí kočička, schovaná pod tygřími pruhy. Ne, opravil se Ritter, jen domácí kočička. Třicet let v uniformě, a dopustil, aby zapomněl, že opravdové zbraně zabíjejí lidi trochu méně přesně, než jak to ukazují v biografu. To je teda důstojník z povolání. A to prezidentovi radí ve věcech národní bezpečnosti. Nádhera.

"Něco vám povím, admirále. Když to lidem od novin neřeknete vy, neřeknu jim to ani já. Tady máme odposlech. Cortez říká, že to byla bomba v autě. Clark to tedy musel nastrojit přesně tak, jak jsme doufali."

"Ale co když to bude vyšetřovat místní policie?"

"Tak zaprvé, nevíme, jestli tam místní poldy vůbec pustí. Zadruhé, z čeho usuzujete, že mají prostředky, jak na něco přijít? Dal jsem si spoustu práce s tím, aby to vypadalo jako pumový útok na auto, a jak se zdá, Cortez na to skočil. Zatřetí, z čeho usuzujete, že to místním poldům nebude úplně u prdele?"

"Ale co média?"

"Ta média vám lezou na mozek. Vy jste přece byl všemi deseti pro to, abychom se do těch týpků pořádně navezli; to jste si to rozmyslel? Trochu pozdě," řekl Ritter znechuceně. Tohle byla ta něj lepší operace, jakou jeho ředitelství po letech uskutečnilo, a chlap, který s tím nápadem přišel, se teď strachy počurá.

Admirál Cutter neposlouchal Ritterovy invektivy natolik pozorně, aby se

urazil. Prezidentovi slíbil chirurgické odstranění lidí, kteří zabili Jacobse a ty ostatní. Neusmlouval smrt "nevinných" lidí. A co bylo důležitější, neudělal to ani WRANGLER.

Chavez byl příliš daleko na jih, než aby explozi slyšel. Družstvo bylo rozestaveno na dalším zpracovatelském místě. Místa zjevně zakládali jako štafetu. Zatímco se díval, dva muži stavěli pod dohledem několika ozbrojenců přenosnou vanu. Slyšel hekání a ublížené nadávky ostatních, kteří se drápali nahoru do kopce. Objevili se čtyři venkované, v batozích na zádech nádoby s kyselinou. Doprovázeli je další dva s puškami.

Zpráva se pravděpodobně ještě nedostala ven, říkal si Ding. Byl přesvědčen, že to, co jeho družstvo předchozí noci udělalo, lidi odradí takhle si doplňovat příjem. Seržant neuvážil možnost, že takovéhle riziko musí podstupovat, aby uživili své rodiny.

Za deset minut přineslo šest lidí další část štafety, pytle s listy, a s nimi přišlo dalších pět ozbrojených mužů. Všichni dělníci měli skládací plátěná vědra. Odešli k blízkému potoku pro vodu. Vrchní strážce poručil dvěma svým lidem, aby šli do lesa a hlídali tam, a to celou věc zhatilo. Jeden z nich šel přímo směrem k přepadové skupině, padesát metrů od něj.

"Ehm," udělal potichu Vega.

Chavez čtyřikrát stiskl tlačítko na svém rádiu, signál nebezpečí.

Vidím to, odpověděl kapitán dvěma signály. Pak tři signály. Připravit se.

Oso zvedl svůj kulomet a odjistil ho.

Snad ho sundáme potichu, doufal Chavez.

Chlapíci s vědry se vraceli, když Chavez zaslechl nalevo od sebe ostrý výkřik. Lidé s puškami dole pod ním reagovali okamžitě. Pak Vega začal pálit.

Náhlá palba z druhé strany stráže popletla, ale ty reagovaly tak, jak lidé s automatickými zbraněmi na překvapení neměnně reagují - začaly pálit do všech směrů.

"Kurva!" zaklel Ingeles a vypálil do cíle granát. Dopadl mezi nádoby s kyselinou, explodoval a všechny kolem postříkal kyselinou sírovou. Všude létaly svítící střely a lidé padali, ale všechno bylo příliš zmatené, příliš neplánovité, než aby vojáci stačili dát si dohromady, co se děje. Za několik vteřin střelba ustala. Bylo po všech, kdo byli v dohledu. Přepadová skupina se objevila brzy nato, a Chavez k nim seběhl dolů. Počítal mrtvé; bylo jich o tři méně.

"Guerro, Chavezi, najděte je!" přikázal kapitán Ramírez. Nemusel říkat Zabte je!

Nezabili je. Guerra o jednoho zakopl a zabil ho na místě; Chavez vyšel naprázdno, neviděl ani neslyšel nikoho. Našel potok a jedno vědro, tři sta metrů od jejich cíle. Jestli byli zrovna zde, když střelba začala, znamenalo to, že mají čtyři nebo pět minut náskok v krajině, kde vyrostli. Oba vojáci se půl hodiny střídavě hnali dopředu a zase se zastavovali, rozhlíželi se a naslouchali, ale dva lidé se odtud dostali.

Když se vrátili zpátky, dověděli se, že tohle je ještě dobré. Jeden z jejich lidí byl mrtev. Rocha, jeden z těch, kdo měli pušky, dostal do prsou naplno dávku a zemřel v okamžiku. Družstvo bylo velmi ztichlé.

Jackson byl také rozzloben. Agresor ho porazil. Stíhačky z Rangeru to neudělaly dobře. Jeho taktický zámysl se rozpadl, když jedna z perutí letěla špatným směrem a z toho, co mělo být mistrovskou pastí, se stala volná cesta pro "Rusy", kteří se tudy přihnali a dostali se k letadlové lodi tak blízko, aby mohli odpálit rakety. To bylo na pováženou, ne-li zcela nečekané. Nové nápady potřebovaly čas a možná, že si měl některá ze svých opatření a plánů znovu promyslet. To, že všechno dokonale vycházelo při počítačové simulaci, ještě neznamenalo, že jeho plán byl dokonalý, připomínal si Jackson. Dál zíral na stínítko radaru a snažil se vzpomenout si na jednotlivá vzorová uspořádání

a na to, jak se pohybovala. Jak se tak díval, na stínítku se znovu objevila osamocená stopa, mířící k jihozápadu směrem k letadlové lodi. Když se Hawkeye připravoval na přistání, uvažoval, kdo by to mohl být.

E-2C dosedl dokonale, zachytil lano číslo tři a pojížděl dopředu, aby uvolnil palubu pro další letoun. Robby vystoupil právě včas, aby viděl, jak přistává další. Byl to Intruder, tentýž, kterého si povšiml, než před několika hodinami nastupoval do Hawkeye. Osobní letoun velitele peruti. Ten, co letěl k pobřeží. Ale to nebylo důležité. Komandér Jackson ihned zamířil do kajuty velitele, aby začal s hlášením.

Komandér Jensen také zajel ven z prostoru pro přistávání. Křídla Intruderu se složila, aby vpředu na palubě, kde byl zaparkován, zabíral co nejméně místa. Než on a jeho elektronik sestoupili, kapitán letadla už na ně čekal. Z nahrávače mezi přístroji v nose letadla už vytáhl videokazetu. Tu kapitánovi podal - velitelé perutí tenhle titul dostávají - a vedl je do nástavby a do bezpečí. Tam už byl "technik" a Jensen mu kazetu podal.

"Tamten říkal, že je to vynikající," hlásil pilot. Jensen jen přecházel sem a tam.

"Technik" kazetu odnesl do své kajuty, kde ji uložil do kovové schránky se zámkem. Tu pak zapečetil mnohobarevnou páskou a po obou stranách připevnil nálepku s nápisem Přísně tajné. Pak schránka přišla do dalšího přepravního pouzdra, které odnesl do oddělení na úrovni O-3. Za třicet minut odlétá nákladní letoun. Pouzdro půjde s ním v kurýrově kapse a letecky se dopraví do Panamy, kde se ho ujme důstojník CIA a poletí na leteckou základnu v Andrewsu, odkud bude dopraveno do Langley.

19

Důsledky a dopady

V
ýzvědné služby se pyšní tím, že dostávají informace z bodu A do bodů B, C, D a tak dál velkou rychlostí. V případě velmi citlivých informací nebo údajů, které lze získat pouze utajenými způsoby, jsou vysoce účinné. Pokud však jde o údaje, které může vidět celý svět, obvykle zaostávají za komerčními zpravodajskými médii; odtud pramení skutečnost, že americká zpravodajská komunita - a pravděpodobně i mnohé jiné - je tak fascinována CNN Teda Turnera.

To mělo za následek, že Ryan nebyl nijak zvlášť překvapen, když první zpráva o explozi jižně od Medellínu byla nadepsána jako převzatá od CNN a dalších agentur. V Monsu byl právě čas snídaně. Byl ubytován v komplexu NATO, v sekci pro americké V.I.P., a měl přístup k satelitnímu vysílání CNN. Televizor zapnul, když měl napůl vypitý svůj první šálek kávy, a viděl televizní záběr, zjevně pořízený z vrtulníku pomocí zařízení pro snímání při nízkém osvitu. Titulek pod záběrem pravil MEDELLÍN, KOLUMBIE.

"Panebože," vydechl Jack a odložil šálek. Vrtulník se moc nepřiblížil, pravděpodobně z obavy, aby na něj nestříleli lidé hemžící se na pozemku, ale záběr ani nemusel být zase tak moc jasný. To, co bývalo masivním domem, byla teď rozmetaná hromada suti vedle díry v zemi. Podpis na zemi se nedal s ničím zaměnit. Ryan si pro sebe řekl bomba v autě ještě dřív, než reportérův hlas, provázející obraz, vyslovil tentýž závěr. To znamenalo, že s tím CIA nemá co dělat. Bomby v autě nebylo nic po americku. Američané věřili na jednotlivé, mířené kulky. Přesná střelba byl americký vynález.

Jeho pocity se však po úvaze změnily. Zaprvé, CIA už musela mít vedení Kartelu nějak pod dohledem, a dohled bylo něco, v čem naprosto vynikala. Zadruhé, kdyby probíhala nějaká operace spojená s dohledem, měl by se o explozi doslechnout přes kanály CIA, ne přes novinářskou zprávu. Něco tu nesouhlasilo.

Co to Sir Basil říkal? Naše odpověď by určitě byla, jak se patří. A co to znamená? Zpravodajské hry se během posledního desetiletí zcivilizovaly. Kolem roku 1950 bylo při prosazování státní politiky běžnou záležitostí svrhávání vlád. Atentáty byly řídkou, ale reálnou alternativou složitějšího uplatňování diplomatické síly. V případě CIA fiasko v Zátoce sviní a tvrdý tlak kvůli některým operacím ve Vietnamu - což byla koneckonců válka, a války jsou i v tom nejlepším případě násilná záležitost - s takovými věcmi z velké části skoncovaly, pro každého. Bylo to zvláštní, ale byla to pravda. I KGB se už zřídkakdy zapletla do "mokré práce" - to byl ruský termín z třicátých let a chtěl vyjádřit, že krev člověku zmáčí ruce - a nechávala to na náhradnících, jako byli třeba Bulhaři, nebo běžněji na teroristických skupinách, které takové nepravidelné služby prováděly podle zásady quid pro quo za zbraně a za pomoc při výcviku. A kupodivu i tohle už vymíralo. Podivné bylo, že Ryan věřil, že taková nějaká násilná akce je tu a tam nutná - a pravděpodobně se bude stávat nutností tím spíš nyní, kdy se svět odvracel od otevřeného vedení války a uchyloval se ke skrytému a pokoutnímu zápasu ve formě státem podporovaného terorismu a drobných konfliktů. "Speciální operace" nabízely reálné a polocivilizované alternativy organizovanějších a ničivých forem násilí, které patřily ke konvenčním ozbrojeným silám. Jestli válka není nic jiného než posvěcené vraždění na průmyslové úrovni, není tedy humánnější použít násilí mnohem přesněji zaměřeným a diskrétnějším způsobem?

To byla otázka etiky, a nedalo se o ní dost dobře uvažovat zrovna nad snídaní.

Co však je správné, a co je špatné, na této úrovni? tázal se Ryan sám sebe. Zákon, etika i náboženství pravily, že voják, který zabíjí ve válce, není zločinec. A to jen kladlo naléhavou otázku: co je válka? O jednu generaci dříve to byla otázka snadná. Země shromáždily své armády a námořnictvo a poslaly je do bitvy o nějakou bláznivou a hloupou záležitost - pak se obvykle ukázalo, že existovala mírová alternativa - a to bylo morálně přijatelné. Ale měnila se přece i samotná válka. A kdo rozhodoval, co to je válka? Jednotlivé země. Může tedy země určit, co jsou její životní zájmy, a podle toho jednat? Jak do téhle rovnice zapadá terorismus? Před lety, kdy Ryan byl sám cílem, došel k názoru, že na terorismus se lze dívat jako na moderní projev pirátství, na jehož aktéry se vždy hledělo jako na společné nepřátele lidstva. Takže, historicky vzato, byla tu situace neúplné války, v níž se vojenské síly daly použít přímo.

A kam tedy zařadit mezinárodní pašeráky drog? Je to občanskoprávní zločin a je třeba s ním jako s takovým zacházet? Co kdyby pašeráci a překupníci drog podkopali národ a podřídili ho své obchodní vůli? Stal by se takový národ obecným nepřítelem lidstva, jakým kdysi byli berberští piráti?

"Hergot," řekl Ryan. Nevěděl, co říká právo. Byl vzdělán v historii, ale jeho akademické tituly mu nepomohly. Jediná předchozí zkušenost s takovým pašováním pocházela z rukou mocného státu, který vedl "opravdovou" válku, aby prosadil své "právo" prodávat opium lidem, jejichž vláda proti tomu měla námitky - ale jenž válku prohrál a s ní i právo chránit své občany před nelegálním užíváním drog.

To je znepokojivý precedent, ne?

Jacka jeho vzdělání nutilo hledat ospravedlnění. Byl člověkem, který věřil, že správné a špatné skutečně existují jako diskrétní a identifikovatelné hodnoty, ale protože učebnice práva nedávaly vždycky odpovědi, musel občas hledat odpovědi jinde. Jakožto rodič hleděl na překupníky drog s odporem. Kdo mohl zaručit, že jeho děti nebudou jednoho dne vystaveny pokušení to svinstvo okusit? Nemá právo své děti chránit? Proč by jako představitel zpravodajské komunity své země nerozšířil tuto ochranitelskou povinnost na všechny děti své země? A co kdyby nepřítel začal jeho zemi vyzývat k boji přímo? Měnilo to pravidla? V případě terorismu se již k odpovědi dopracoval: vyzvěte nějakou zemi k takovému boji, a vystavujete se

velkému riziku. Národy a země, jako třeba Spojené státy, mají možnosti, které se téměř vymykají chápání. Mají lidi v uniformách, kteří nedělají nic jiného, než že se cvičí v umění jak přinést svému bližnímu smrt. Mají možnost přijít s hrozivými nástroji, sloužícími tomuto umění; se vším, od kulky, která se zaryje do hrudi určitého člověka ze vzdálenosti tisíce metrů, až po pětisetkilogramovou chytrou pumu, hozenou oknem něčí ložnice...

"Prokrista."

Ozvalo se zaklepání na dveře. Stál v nich jeden z pobočníků Sira Basila. Podal mu obálku a odešel.

Až se vrátíš domů, řekni Bobovi, že to byla krásná práce. Bas.

Jack složil vzkaz zpátky do obálky a zastrčil ji do kapsy saka. Měl samozřejmě pravdu. Tím si byl Ryan jist. Nyní se musel rozhodnout, zda je to správné, nebo ne. Brzy přišel na to, že je mnohem snazší dodatečně kriticky zhodnotit rozhodnutí, která učinil někdo jiný.

Samozřejmě se museli přesunout. Ramírez jim všem přidělil nějakou práci. Čím víc práce bylo třeba udělat, tím méně toho bylo na přemýšlení. Museli smazat veškeré stopy své přítomnosti. Museli pohřbít Rochu. Až přijde čas, pokud přijde, jeho rodina, pokud nějakou měl, dostane uzavřenou kovovou rakev se sedmdesáti kilogramy zátěže uvnitř, aby to vypadalo jako mrtvé tělo, které tam není. Na Chaveze a Vegu připadl úkol vykopat hrob. Kopali do obvyklých dvou metrů a nelíbilo se jim, že tu jednoho ze svých takhle nechávají. Byla tu naděje, že se možná někdo pro svého kamaráda vrátí, ale žádný z obou nijak moc nečekal, že se o to někdy někdo pokusí. Ačkoliv sem oba přišli z mírové služby v armádě, ani pro jednoho z nich nebyla smrt ničím cizím. Chavez vzpomínal na ony dva vojáky v Koreji a na ostatní, zabité při nehodách během cvičení, při haváriích vrtulníků a podobných událostech. Život vojáka je nebezpečný, i když se právě nebojuje ve válkách. A tak se snažili zdůvodnit si to rozumově jako náhodnou smrt. Jenže Rocha nezemřel nešťastnou náhodou. Přišel o život, když dělal svou práci, sloužil jako voják na příkaz vlasti, jíž se dobrovolně zavázal sloužit a jejíž uniformu s hrdostí nosil. Věděl, jaká jsou rizika a nebezpečí, ale postavil se k nim jako muž, a nyní ho ukládají do hlíny v cizí zemi.

Chavez věděl, že od něho bylo pošetilé myslet si, že k něčemu takovému nikdy nedojde. Nenadálost byla v tom, že Rocha, stejně jako ostatní v družstvu, byl skutečný profesionál, věděl co a jak, byl houževnatý, uměl dobře zacházet se svými zbraněmi, v lese byl nepozorovatelný, voják celou duší, kterému se upřímně zamlouvala myšlenka, že půjde proti pašerákům a překupníkům drog - z důvodů, které nikdy nikomu nevysvětloval. Kupodivu to pomohlo. Rocha zemřel, když dělal svou práci. Ding byl toho názoru, že tohle je dobrý nápis na hrob pro kohokoli. Když byla díra vykopána, tělo do ní co nejohleduplněji spustili. Kapitán Ramírez pronesl několik slov. Pak díru zasypali. Olivero jako vždycky posypal místo práškovým slzotvorným plynem, aby tu nehrabala zvířata, a trávu a drny vrátili na místo, aby smazali veškeré stopy toho, co se tu dělalo. Ramírez však neopomněl polohu místa zaznamenat pro případ, že by se pro jeho člověka přece jen někdy někdo vrátil. Pak byl čas jít.

Přesunovali se, ještě když přišlo svítání; mířili k záložní hlídkovací základně osm kilometrů od té, kterou nyní střežil Rocha. Ramírez měl v plánu nechat své lidi odpočinout a pak je co nejdřív odvést za dalším úkolem. Líp, když budou pracovat, než aby nějak moc přemýšleli. Tak se to psalo v příručkách.

Letadlová loď je stejná komunita jako válečná loď, domov pro víc než šest tisíc lidí, s vlastní nemocnicí a obchodním střediskem, kostelem a synagogou, policejní jednotkou a videoklubem, a dokonce s vlastními novinami a televizní sítí. Pracovní doba je dlouhá a požitky, jež lidé mohli využívat, když nebyli ve službě, si zcela zasloužili - a přesněji řečeno, u námořnictva přišli na

to, že posádky pracují mnohem lépe, když se jim jich dostane.

Robby Jackson vstal, jako vždycky se osprchoval a pak se vydal do důstojnické místosti na kávu. Dnes bude snídat s kapitánem, chtěl však být zcela probuzen, než na to dojde. V rohu stál na konzolách televizor a důstojníci sledovali televizní pořady, jako to dělali doma, a ze stejného důvodu. Většina Američanů začíná den tím, že se dívá na zprávy. Tady hlasatel nedostával půl milionu dolarů ročně a nemusel se líčit. Musel si však zprávy sám napsat.

"Včera kolem deváté hodiny - jednadvacet nula nula u nás na Rangeru - rozmetala exploze dům Estebana Untiverose. Seňor Untiveros byl důležitá osobnost medellínského Kartelu. Zdá se, že jeden z jeho přátel nebyl takový přítel, jak se Untiveros domníval. Ze zpráv vyplývá, že jeho nákladnou rezidenci na kopci, i všechny uvnitř, zcela zničila bomba, uložená v autě.

"Doma se příští týden v Chicagu zahajuje první z letních politických sjezdů. Guvernérovi J. Robertu Fowlerovi, hlavnímu kandidátovi, kterého jeho strana nominovala, chybí k dosažení většiny dosud sto hlasů, a dnes se sejde se zástupci z ..."

Jackson se otočil a rozhlédl se kolem. Komandér Jensen byl od něho deset metrů, ukazoval na televizor a pochechtával se, ještě s jedním ze svých lidí; ten se usmíval do svého šálku a nic neříkal.

Cosi v Robbyho hlavě prostě cvak-lo.

Cvičné svržení pumy.

Technik, který nechtěl moc mluvit.

A-6E, jenž mířil k pobřeží po kursu jedna-jedna-pět směrem na Ekvádor a vracel se na Rangera po kursu dva-nula-pět. Další strana trojúhelníku musela - mohla - letoun dovést nad... Kolumbii.

Zpráva o bombě, uložené v autě.

Puma s hořlavým pláštěm. Chytrá puma s hořlavým pláštěm, opravil se komandér Jackson.

No sakra, tohleto tedy...

Bylo to zajímavé z více stránek. Odstranění drogového magnáta jeho svědomí nijak moc netrápilo. Kruci, a jemu vrtalo hlavou, proč ta kurýrní letadla prostě nesestřelí. Všechny ty halasné politické řeči o hrozbě národní bezpečnosti a o lidech, kteří vedou proti Spojeným státům chemickou válku - no, říkal si, proč krucinál neudělat opravdové cvičné střelby? Člověk by ani nemusel vydávat peníze na drahé cvičné terče. V celé armádě nebyl nikdo, kdo by měl něco proti tomu, aby se odstranilo pár pašeráků drog. Nepřátelé jsou tam, kde je člověk najde - tedy, lépe řečeno, tam, kde Národní úřad pro armádní velení prohlásí, že jsou - a vypořádávat se s nepřáteli své země bylo něco, čím se komandér Robert Jefferson Jackson, Americké válečné námořnictvo, živil. Vyřídit je chytrou pumou tak, aby to vypadalo jako něco úplně jiného, to byl tedy parádní kousek.

Ještě zajímavější bylo, že se Robby domníval, že ví, co se stalo. To už je taková potíž s tajemstvími. Nedají se udržet. Tak či onak vždycky vyjdou najevo. Samozřejmě, že to nikomu nepoví. A to je ta potíž, co?

Ale proč ta snaha udržet to v tajnosti? říkal si Robby. To, jak překupníci drog zabili ředitele FBI - to bylo vyhlášení války. Proč jednoduše veřejně nevystoupit a neprohlásit Jdeme si pro vás?! A ještě v roce konání voleb. Kdy vůbec Američané nepodpořili svého prezidenta, když vyhlásil, že je třeba po někom jít?

Jacksonova práce nebyla politická. Byl čas jít ke kapitánovi. Za dvě minuty dorazil do přepychové kajuty velícího důstojníka. Příslušník námořní pěchoty, stojící na stráži, mu otevřel dveře a Robby našel kapitána, jak čte depeše.

"Nemáte v pořádku uniformu!" řekl přísně.

"Co - pardon, kapitáne?" Robby se zarazil na místě a podíval se, jestli má zapnutý poklopec.

"Tady." Velitel Rangeru vstal a podal mu vzkaz na průklepovém papíře. "Právě vám propůjčili vyšší hodnost, Robby - promiňte, kapitáne Jacksone. Gratuluji, Robe. Kam se na takový začátek dne hrabe káva, co?"

"Děkuji, pane."

"No, a jestli tu vaši stíhací taktiku Charlie Fox dokážeme úspěšně uplatnit..."

"Ano, pane."

"Ritchie."

"Dobrá, tak Ritchie."

"Ale na můstku nebo na veřejnosti mi pořád ještě můžete říkat ",Pane'," zdůraznil kapitán. Z čerstvě povýšených důstojníků si vždycky utahovali. A museli zaplatit "zápisné".

Zpravodajské televizní štáby dorazily ráno. I ony měly potíže se silnicí nahoru k Untiverosovu domu. Policie už tam byla a žádnému ze štábů ani nenapadlo uvažovat nad tím, zda tito policisté náhodou nejsou "krotká" odrůda. Měli na sobě uniformy a opasky s pistolemi a chovali se jako opravdoví policajti. Samotné pátrání po těch, kdo přežili, už bylo pod Cortezovým dohledem skončeno; dva, které našli, už odvezli spolu s většinou strážných, kteří také přežili, a spolu s téměř všemi střelnými zbraněmi. Bezpečnostní stráže per se nebyly v Kolumbii nic zvlášť neobvyklého, ale plně automatické zbraně a těžké kulomety s kompletní obsluhou ano. Než dorazily zpravodajské štáby, byl Cortez samozřejmě také pryč, a než začaly shánět informace, policejní šetření už bylo v běhu. Mnohé ze štábů měly přímé spojení přes družici, přestože se jednomu z těžkých přenosových vozů nepodařilo vyjet nahoru.

Nejsnadnější část šetření, pro potomky láskyplně zaznamenávaná přenosnými kamerami, začala tam, kde bývala konferenční místnost, nyní metr vysoká hromada drobného kamení. Největší nalezená část člena Výboru pro výrobu - tenhle název si také nechali před novináři pro sebe - byla překvapivě nedotčená dolní část pravé nohy od kolena s dosud zavázanou botou. Později se zjistilo, že tenhle "pozůstatek" patří Carlosu Wagnerovi. Untiverosova manželka a dvě malé děti byly v protilehlé části domu, ve druhém poschodí, a dívaly se na film na videu. Videorekordér, dosud zapojený do zásuvky a zapnutý na přehrávání, byl nalezen přímo před mrtvolami. Další televizní kamera sledovala muže - strážného, dočasně bez svého AK-47 - jenž nesl bezvládné, zkrvavené tělo mrtvého dítěte k sanitnímu vozu.

"Panebože," řekl prezident, když se v Oválné pracovně dval na jeden z televizních přenosů. "Jestli si někdo tohle dá dohromady..."

"Pane prezidente, s takovýmihle věcmi jsme už měli co dělat dřív," pronesl důrazně Cutter. "Bombardování Libye za Reagana, letecké útoky na Libanon a..."

"A pokaždé jsme to šeredně schytali! Nikoho nezajímá, proč jsme to udělali, jediné, co je zajímá je, že jsme zabili nepravé lidi. Prokrista, Jime, bylo to dítě! Co k tomu řekneme? ,Oh, to je zlé, ale bylo na nesprávném místě'?"

"Má se zato," říkal televizní reportér, "že majitel tohoto domu byl člen medellínského Kartelu, ale místní policejní zdroje nám sdělují, že nikdy nebyl oficiálně obviněn z žádného zločinu, a, nu..." reportér se před kamerou odmlčel. "Viděli jste, co ta bomba v autě udělala s jeho manželkou a dětmi."

"Krása," zavrčel prezident. Zvedl dálkové ovládání a televizor vypnul. "Ti parchanti mohou našim dětem udělat, co se jim zlíbí, ale když se do nich pustíme na jejich hřišti, najednou jsou oběťmi oni, sakra! Už o tom Moore řekl Kongresu?"

"Ne, pane prezidente. CIA jim to nemusí sdělit dřív než osmačtyřicet hodin po začátku takové operace. Pro potřeby administrativy ta operace vlastně začala teprve včera odpoledne."

"Ti se to nedozvědí," řekl prezident. "Když jim to povíme, nabeton se to dostane ven. Tohle Moorovi a Ritterovi řekněte."

"Pane prezidente, já nemohu..."

"Starou bačkoru nemůžete! Dal jsem vám nějaký příkaz, ne?" Prezident přikročil k oknům. "Takhle se to nemělo stát," zamručel.

Cutter samozřejmě věděl, o co doopravdy jde. Zanedlouho začne politický sjezd opozice. Její kandidát, guvernér Bob Fowler z Missouri, měl podle výzkumu veřejného mínění před prezidentem náskok. V primárkách prošel bez vážné opozice, což přineslo neurčitý, předem stanovený výsledek; v kampani Fowler zuby nehty usiloval o nominaci své strany a dělil ho od ní jen vlas. Voliči vždy reagovali na svižné kandidáty, a zatímco byl Fowler osobně svižný asi jako utěrka na nádobí, jeho boj byl zajímavý. A jako každý kandidát od Nixonových časů a od časů první války proti drogám říkal, že prezident nedostál svým slibům, že omezí rozšiřování drog. To nynějšímu obyvateli Oválné pracovny znělo povědomě. Před čtyřmi lety říkal totéž a tuto záležitost, i záležitosti další, protlačil do budovy na Pennsylvania Avenue. A tak tedy nyní zkusil něco radikálního. A stalo se tohle. Vláda Spojených států právě použila jednu z nejpropracovanějších a nejsložitějších vojenských zbraní k zavraždění dvou dětí a jejich matky. Tohle Fowler řekne. Koneckonců, je rok voleb.

"Pane prezidente, ty operace, které jsme rozběhli, by nebylo rozumné ukončit v tomhle bodě. Jestli to s odplatou za smrt ředitele Jacobse a těch ostatních myslíte vážně a jestli to myslíte vážně s tím, že jim nařízneme obchod s drogami, nemůžete teď přestat. Co nejdříve už budeme moci předložit výsledky. Počet letů s drogami do naší země se snížil o dvacet procent," zdůraznil Cutter. "K tomu přidejte, jak jsme jim překazili to praní špinavých peněz, a můžeme říci, že jsme dosáhli skutečného vítězství."

"A jak vysvětlíme to bombardování?"

"O tom jsem přemýšlel, pane. Co kdybychom třeba řekli, že nevíme, ale že to může být jedna ze dvou věcí; zaprvé, mohl by to být útok M-19. Poslední dobou jsou politické projevy téhle skupiny o drogových baronech silně kritické. Zadruhé, mohli bychom říci, že je to výsledek boje uvnitř samotného Kartelu."

"A jakpak to?" zeptal se, aniž se otočil. Cutter věděl, že když se WRANGLER člověku nedívá do očí, je to špatné znamení. Tohle ho skutečně znepokojovalo. Politika je takové bolení břicha, říkal si admirál, ale je to také ta nejzajímavější hra, jakou si tu člověk může zahrát.

"Zabití Jacobse a těch ostatních byl od nich nezodpovědný čin. To každý ví. Můžeme pustit fámu, že část Kartelu trestá své kumpány za to, že udělali něco takhle radikálního, že to až ohrozilo celou jejich operaci." Cutter byl na tenhle argument pyšný. Pocházel od Rittera, ale to prezident nevěděl. "Víme, že se překupníci drog nijak moc netají se zabíjením rodinných příslušníků - je to jejich obchodní značka. Tak můžeme vysvětlit, co dělají oni. A přitom si můžeme přijít na své i my," uzavřel, usmívaje se na prezidentova záda.

Prezident se otočil od oken. Tvářil se skepticky, ale... "Opravdu si myslíte, že byste to dokázal takhle zařídit?"

"Ano, pane, myslím. A také nám to dovoluje provést alespoň ještě jeden útok v rámci operace RECIPROCITA."

"Musím ukázat, že něco děláme," řekl prezident tiše. "Co ti vojáci, co máme tam v džungli?"

"Zničili už celkem pět zpracovatelských míst. Máme dva zabité a další dva raněné, ne však vážně. To je cena za to, že se něco podniká, pane. Ti lidé jsou profesionální vojáci. Věděli, do čeho jdou. Jsou hrdí na to, co dělají. Pokud jde o tohle, zde žádné problémy nejsou, pane. Teď už se brzy rozhlásí, že by místní venkované neměli pro výrobce drog pracovat. To udělá do toho zpracovávání průlom. Bude to jen na čas - jen několik měsíců, ale bude to skutečné; bude to něco, na co můžete poukázat. Cena kokainu při pouličním

prodeji se brzy zvedne. Na to můžete poukázat také. Tak budeme měřit úspěch, nebo neúspěch našich restriktivních akcí. Noviny s touhle zprávou přijdou ještě dřív, než ji budeme muset oznámit my."

"Tím líp," poznamenal prezident s prvním úsměvem toho dne. "Oukej - ale budeme přece jen opatrnější."

"Samozřejmě, pane prezidente."

Ranní rozcvička u 7. divize začala v 06.15. To vysvětlovalo puritánskou ctnost jednotky. Ačkoliv vojáci, zvláště mladí, pijí stejně rádi jako kterákoliv jiná americká komunita, tělesné cvičení při kocovině je jeden krok pryč od pomalého umírání. Ve Fort Ordu už bylo teplo a do sedmé, kdy skončil každodenní pětikilometrový běh, se každý voják v četě už pěkně propotil. Pak byl čas na snídani.

Toho rána jedli důstojníci společně a hovor u stolu se točil kolem tématu, jež bylo předmětem úvah v celé zemi.

"Už bylo načase, kurva," řekl jeden kapitán.

"Že prý to byla bomba v autě," poznamenal jiný.

"CIA - ta už ví, jak to zařídit. S těmi všemi svými zkušenostmi z Libanonu a tak," naznačil výkonný velitel roty.

"Ne tak snadno, jak si myslíte," poznamenal S-2, zpravodajský důstojník praporu. Jako bývalý velitel roty Rangerů věděl o bombách a nástrahách a pekelných strojích svoje. "Ale ať to udělal, kdo chtěl, byl to pěkný kousek."

"Blbý, že tam nemůžeme jít sami," řekl jeden poručík. Nižší důstojníci souhlasně zamručeli. Vyšší důstojníci byli zticha. Plánování takovéhle věci bylo už po několik let záležitostí diskuse štábu divize a praporu. Rozmísťování a vysílání jednotek do války - a přesně tohle válka byla - nebylo něco, o čem by se mělo hovořit jen tak nezávazně, ačkoliv obecné mínění bylo takové, že se to dá udělat... kdyby to schválily místní vlády. Což samozřejmě neudělají. To, říkali si důstojníci, je pochopitelné, ale nanejvýš politováníhodné. Míra, do jaké drogy v armádě odsuzovali, se nedala nijak zvlášť nadsazovat; vyšší důstojníci u praporu, od majora výše, se pamatovali na problémy s drogami v sedmdesátých letech, kdy pozemní armáda byla každým coulem tak rozložená, jak se o ní kritici vyjadřovali, a bylo známo, že na některá místa museli důstojníci chodit jen s ozbrojeným doprovodem. Porazit tohoto nepřítele si vyžádalo celé roky. Ještě nyní byl každý příslušník armády povinen podrobit se náhodné zkoušce na drogy. Pro vyšší poddůstojníky a všechny důstojníky neexistovala žádná omluva; jediný pozitivní nález, a člověk šel. Pro hodnosti E-5 a níže byla větší volnost - jeden pozitivní test, a člověk dostal paragraf 15, týkající se menších provinění, a vyneslo mu to přísný pohovor; při dalším pozitivním testu člověk šel. Oficiální heslo bylo prosté: V MÉ ARMÁDĚ NE! Pak tu byla ještě další dimenze. Muži zde kolem stolu byli většinou ženatí a měli děti, s nimiž to dříve či později mohl nějaký překupník zkusit jako s potenciálním zákazníkem. Panoval obecný souhlasný názor, že kdyby někdo prodal drogy dítěti vojáka z povolání, byl by život takového dealera ve smrtelném nebezpečí. Něco takového se přiházívalo jen zřídka, protože vojáci jsou všichni především disciplinovaní lidé, ale chuť tu byla. Stejně jako možnost.

A čas od času některý překupník zmizel a jeho smrt se vždy připsala na konto vnitřních válek mezi gangy. Mnoho takových vražd se nikdy nevyšetřilo.

A takhle je to s Chavezem, uvědomil si Tim Jackson. Bylo tu prostě příliš mnoho shod náhod. On, a Muňoz, i Leon. Všichni mluví španělsky. Všichni odveleni ve stejný den. Takže provádějí tajnou operaci, pravděpodobně z pověření CIA. Byla to v každém ohledu nebezpečná práce, ale jsou to vojáci a jsou tu od toho. Nyní, když poručík "věděl", co vědět neměl, dýchalo se mu lehčeji. Ať dělal Chavez cokoli, bylo to v pořádku. Už se tím nemusí zabývat. Tim Jackson doufal, že to bude v pořádku. Chavez je zatraceně dobrý, jak si vzpomínal. Jestli to někdo dokáže, bude to on.

Televizní štáby se brzy začaly nudit a odešly psát své zprávy a doprovodné komentáře. Cortez se vrátil, hned jak poslední vůz odjel po silnici k Medellínu. Tentokrát jel nahoru džípem. Byl unavený a popudlivý, ale nejvíc ze všeho byl zvědavý. Stalo se cosi velmi divného a on nevěděl určitě, co to bylo. Nebude mít klid, dokud to nezjistí. Ty dva, kteří v domě přežili, odvezli do Medellínu, kde je bude v soukromí léčit důvěryhodný lékař. Cortez si s nimi promluví, ale měl ještě něco na práci zde. Policejnímu oddílu v domě velel kapitán, který se už dávno dal s Kartelem dohromady. Cortez si byl jist, že nad smrtí Untiverose i těch ostatních nebude ronit slzy, to ale je vedlejší, ne? Kubánec zaparkoval džíp a šel tam, kde policejní velitel hovořil se dvěma ze svých lidí.

"Dobré jitro, capitán. Už jste určili, co to bylo za bombu?"

"Naprosto jistě bomba v autě," odpověděl velitel vážně.

"Ano, takové podezření jsem měl také," řekl Cortez trpělivě. "A výbušnina?"

Velitel pokrčil rameny. "Nemám ponětí."

"Třeba byste to mohl zjistit," naznačil mu Cortez. "Jako běžnou součást vašeho vyšetřování."

"Fajn. To můžu udělat."

"Díky." Vrátil se ke džípu a odjel na sever. Bomba, vyrobená někde tady, by mohl být dynamit - z místních dolů se ho dala sehnat spousta - nebo normální plastická trhavina, nebo dokonce něco vyrobené z umělého dusíkatého hnojiva. Kdyby to však vyrobil někdo z M-19, Cortez by měl podezření na Semtex, českou obdobu RDX, který byl nyní mezi marxistickými teroristy na celém světě v oblibě díky své síle, a také proto, že byl pohotově a levně k dispozici. Kdyby určil, co se skutečně použilo, něco by mu to povědělo a Cortez by s potěšením nechal policii, aby tu informaci dál sledovala. Když sjížděl z kopce, měl nad čím se usmívat.

A ještě nad něčím dalším. Odstranění čtyř vysokých šéfů Kartelu ho nenaplňovalo o nic větším smutkem než policistu. Koneckonců, byli to jen obchodníci, ne třída jedinců, k níž by Cortez choval zvláštní úctu. Bral jejich peníze, a to bylo všechno. Ať pumový útok provedl kdokoliv, odvedl obdivuhodně profesionální práci. To ho vedlo k tomu, že si začal myslet, že to nemohla být CIA. Zabíjet lidi moc neuměli. To, že moc nechybělo, aby byl sám zabit, se Corteze dotklo mnohem méně, než by si někdo mohl myslet. Tajné operace nakonec byly jeho zaměstnáním a rizika chápal. Kromě toho, kdyby byl hlavním cílem takovéhleho elegantního plánu on, bylo jasné, že teď už by se byl nepokoušel vyznat se v něm. V každém případě odstranění Untiverose, Fernándeze, Wagnera a d'Alejandra znamenalo, že na vrcholu Kartelu se nyní uvolnila čtyři místa, bylo méně o čtyři lidi, kteří měli moc a prestiž, aby mu stáli v cestě, kdyby... Kdyby, říkal si. Nu, proč ne? Místo u stolu, určitě. Možná ještě víc než to. Ale byla tu ještě nějaká práce, kterou bylo třeba udělat, a "zločin", který bylo třeba vyšetřit.

Než dojel do Medellínu, oba přeživší z Untiverosova domu na kopci již byli ošetřeni a mohli odpovídat na otázky, spolu s půltuctem sloužících z medellínského bytu mrtvého pána. Byli v pokoji v horním poschodí pevné stavěné, robustní výškové budovy, odolné proti požáru, která byla také zvukotěsná. Cortez vešel do pokoje a viděl osm spolehlivých sluhů; všichni seděli připoutáni ocelovými pouty k židlím.

"Kdo z vás věděl o té schůzce včera večer?" zeptal se vlídně.

Přikyvování. Všichni o ní věděli, pochopitelně. Untiveros byl mluvka a sluhové byli bez výjimky lidé, kteří měli uši.

"Dobrá. Kdo z vás to řekl a komu?" zeptal se formálně a spisovně. "Z téhle místnosti nikdo neodejde, dokud nedostanu odpověď," slíbil jim.

Bezprostřední odpovědí bylo, že všichni jeden přes druhého vše popírali. To očekával. Většina z těch popření byla pravdivá. Tím si Cortez byl jist

také.

To nebylo k ničemu.

Felix pohlédl na věřitele stráže a ukázal na službu na židli zcela vlevo.

"Začneme s touhle."

Guvernér Fowler se vynořil z hotelového apartmá s vědomím, že cíl, jemuž věnoval poslední tři roky svého života, má nyní v hrsti. Skoro, řekl si, maje na paměti, že v politice žádné jistoty neexistují. Ale kongresman z Kentucky, jenž vedl překvapivě silnou kampaň, právě vyměnil sobě zavázané delegáty za místo v kabinetě, a to Fowlera posunulo za horní hranici s rozpětím jistoty několika set hlasů. To samozřejmě nemohl říci sám. Musel toho člověka z Kentucky nechat, aby to oznámil on, a sice druhého dne sjezdu, aby mu dopřál ještě jeden poslední den na slunci - nebo lépe řečeno ve světlech reflektoru. Dostane se to ven přes lidi v obou táborech, ale kongresman se bude usmívat svým blahosklonným a vše dovolujícím úsměvem a říkat lidem, že si mohou myslet, co chtějí - ale že on je jediný, kdo ví. Politika, uvažoval Fowler, dokáže být zatracený podvod. To bylo obzvlášť podivné, protože Fowler byl nadevše upřímný člověk, což však pro něho nebylo důvodem, aby porušoval pravidla hry.

A nyní podle těch pravidel hrál, když stál před zářícími televizními reflektory a za celých šest minut nepřetržité řeči neřekl vůbec nic. Došlo k "zajímavé diskusi" o "významných událostech, před nimiž naše země stojí". Guvernér i kongresman byli "jednotni ve své touze dočkat se nového vedení" země, která, čímž si jsou oba jisti, ačkoliv to nemohou říci, bude prosperovat bez ohledu na to, kdo v listopadu zvítězí, protože drobné politické neshody mezi prezidentem a politickými stranami se v šumu v budově na Kapitolu vcelku ztratí a protože americké politické strany jsou tak dezorganizovány, že každá prezidentská kampaň se stále více stává soutěží krásy. Možná, že tomu tak nakonec je, říkal si Fowler, ačkoliv vědomí, že moc, po níž prahl, může být nakonec vlastně iluzí, bylo frustrující. Pak byl čas na dotazy.

Ten první ho překvapil. Fowler neviděl, kdo ho položil. Oslepovaly ho reflektory a záblesky - po tolika měsících takového osvětlení si říkal, jestli se jeho zrak z toho vůbec někdy vzpamatuje - byl to však mužský hlas, který se tázal, z některých velkých novin, říkal si.

"Pane guvernére, existuje zpráva z Kolumbie, že dům vysoce postavené osobnosti medellínského Kartelu zničila bomba, uložená v autě, a zabila i jeho rodinu. Chtěl byste komentovat skutečnost, že k tomu došlo tak krátce po atentátu na ředitele FBI Jacobse a na našeho velvyslance v Kolumbii?"

"Bohužel jsem dnes ráno neměl možnost tuto zprávu chytit, kvůli snídani s členem Kongresu. Co tím naznačujete?" zeptal se Fowler. Jeho chování se změnilo, z optimistického kandidáta se stal obezřelý politik, jenž doufal, že se stane státníkem - co tohle ksakru je, říkal si. A kdysi to připadalo tak jasné.

"Jsou tu jisté domněnky, pane, že by s tím mohla mít co dělat Amerika," upřesnil to reportér.

"Ano? Víte, že prezident a já máme mnoho rozdílných názorů, a některé rozdíly v našich názorech jsou velmi vážné, ale nevzpomínám si, že bychom někdy měli prezidenta, který by byl ochoten spáchat chladnokrevnou vraždu, a já zcela určitě nebudu našeho prezidenta z něčeho takového obviňovat," prohlásil Fowler svým nejlepším hlasem státníka. Měl v úmyslu neříci vůbec nic - od toho hlasy státníků nakonec jsou, buď nic, nebo něco naprosto zřejmého. Po většinu doby, kdy vedl svou prezidentskou kampaň, ji vedl přímočaře. I Fowlerovi nejzarytější nepřátelé - měl jich hodně ve své vlastní straně, nemluvě o opozici - říkali, že je to čestný a uvážlivý člověk, jenž se soustředí na samu věc, a ne na invektivy. To se odrazilo v jeho prohlášení. Nemá v úmyslu měnit vládní politiku Spojených států, nemá v úmyslu svého budoucího protivníka chytit do pasti. Ale aniž to tušil, udělal obojí.

Prezident cestu naplánoval dlouho předem. Byla to obvyklá zdvořilá laskavost, kterou hlava státu prokazovala tím, že se během sjezdů opozice držela v pozadí. A z Camp Davidu se dalo také docela dobře pracovat - vlastně snáze, protože se dali mnohem snadněji zahnat reportéři. Ale než se tam člověk dostal, musel běžet uličkou. Zatímco prezidentský vrtulník Marine VH-3 seděl a čekal na trávníku Bílého domu, prezident se vynořil ze dveří v přízemí s První dámou a v závěsu se dvěma dalšími činiteli, a opět tu byli, neprostupná lidská hradba reportérů a kamer. Napadlo ho, jestli Rusové se svou "glasností" vědí, co je čeká a do čeho jdou.

"Pane prezidente!" volal starší televizní zpravodaj. "Guvernér Fowler říká, že doufá, že jsme nebyli zapleteni do toho pumového atentátu v KOLUMBII! Máte k tomu co říci?"

Už když prezident kráčel ke skupině novinářů v jejich provazy ohraničeném prostoru, věděl, že je to chyba, ale vtahovalo ho to k nim i k té otázce tak, jako lampa k sobě přitahuje hmyz. Nemůže to neudělat. Ta otázka byla vykřiknuta tak nahlas, že každý bude vědět, že ji slyšel, a žádnou odpověď by všichni brali jako přece jen jakousi odpověď. Prezident se vyhnul otázce o... A on přece nemohl z Washingtonu odletět na celý týden života v ústraní a přenechat reflektory druhé straně - ne tak, že by tu otázku nechal za sebou ležet na trávníku před Bílým domem bez odpovědi.

"Spojené státy," řekl prezident, "nezabíjejí nevinné ženy a děti. Spojené státy bojují proti lidem, kteří to dělají. Neklesneme na jejich zvířecí úroveň. Je to dost jasná odpověď?" Prezident ji dal tichým, uměřeným hlasem, ale pod pohledem, který na reportéra vrhl, mu zkušený novinář zvadl před očima. Je to pěkný pohled, říkal si prezident, když člověk vidí, že jeho moc občas na ty parchanty dosáhne.

Byla to druhá velká politická lež toho dne - docela určitě dne chudého na zprávy. Guvernér Fowler si dobře vzpomínal, že John a Robert Kennedyové spřádali plány na smrt Castra i dalších s určitým elitářským potěšením a gustem, zrozeným z románů Iana Fleminga, avšak tvrdě se poučili o tom, že atentát je ošklivá a ošemetná záležitost. Opravdu hodně ošklivá a ošemetná, protože vždycky byli poblíž nějací lidé, které člověk zabít nechtěl. Nynější prezident toho věděl hodně o "plošném poškození"; termín, který mu připadal nechutný a odpuzující, ale poukazující na něco, co je nutné, avšak současně nemožné vysvětlit lidem, kteří nechápou, jak to ve světě doopravdy chodí. Teroristé, zločinci a všemožní zbabělci - brutální lidé jsou nakonec nejvíc ze všeho zbabělci - se vždycky schovávají mezi nevinnými nebo za nevinné, vyzývajíce mocné k činu a využívajíce altruismu svých nepřátel jako zbraň proti těmto svým nepřátelům. Nemůžeš na mě. My jsme "zlí"; vy jste "hodní". Nemůžete nás napadnout a nepřijít přitom o vlastní image. Tohle byl ten nejodpornější atribut těchto nejodpornějších z lidí, ale někdy - zřídka, ale přece jen někdy - se jim muselo ukázat, že to neplatí. A to je ošemetné a ošklivé, ne? Jako nějaká mezinárodní autohavárie.

Ale jak to ksakru vysvětlím lidu Ameriky? V roce voleb? Hlasujte znovu pro prezidenta, který právě někomu zabil manželku, dvě děti a domácí služebnictvo proto, aby chránil vaše děti před drogami... ? Prezident si říkal, jestli guvernér Fowler chápe, jak iluzorní je prezidentská moc - a zda ví, jaký hrozný rámus nastane, když do sebe tvrdě narazí dvě zásady. Je to ještě horší než rámus, jaký dokážou spustit novináři, uvažoval prezident. Nad tímhle kroutil hlavou, když šel ke svému vrtulníku. U schůdků mu zasalutoval seržant námořní pěchoty. Prezident pozdrav opětoval - byla to tradice, přestože žádný z prezidentů, který byl právě v úřadě, nikdy uniformu nenosil. Připoutal se a ohlédl se zpátky na shromážděný dav. Kamery na něj byly stále namířeny a zaznamenávaly vzlet. Televizní agentury tenhle záběr vysílat nebudou, ale potřebovaly, aby kamery běžely, pro případ, že by vrtulník explodoval nebo havaroval.

Zpráva se k policii v Mobile dostala poněkud pozdě. Papíry vyřizoval soudní úředník, a když nějaká informace prosákne ze soudní budovy, je tou dírou obvykle on. V tomto případě byl úředník rozhořčen. Viděl případy přicházet i odcházet. Úředník, člověk před padesátkou, poskytl svým dětem výchovu a univerzitní vzdělání, a jim se podařilo vyhnout se drogové epidemii. To však neplatilo o všech dětech ve čtvrti, kde úředník bydlel. Třeba hned v sousedově domě si nejmladší z rodiny koupil crack a hned nato vrazil s autem ve víc než stošedesátce do mostního pilíře. Úředník viděl dítě vyrůstat, jednou či dvakrát ho vezl do školy a dítě mu za peníze sekalo trávník. Před pohřbem v baptistickém kostele na Cypress Hill rakev uzavřeli. Slyšel, že matka stále ještě musí brát léky po tom, co musela identifikovat to, co z mrtvého těla zůstalo. Duchovní hovořil o metle drog jako o metle, jež mrská lásku samotného Krista. Byl to dobrý duchovní, nadaný řečník, podle tradice Jižních baptistů, a když předříkával modlitbu za duši mrtvého chlapce, jeho vlastní a naprosto upřímný hněv na problém drog jen ještě zvětšil rozhořčení, které jeho kongregace již pociťovala...

Úředník to nedokázal pochopit. Davidoff je vynikající žalobce. Ať si je to Žid, ten člověk je jeden z Bohem vyvolených, pravý hrdina v profesi šarlatánů. Jak je tohle možné? Ti dva vyvrhelové a odpad lidské společnosti vyváznou! říkal si úředník. To není spravedlivé!

Úředník nebyl přivyklý na bary. Jako baptista, který bere svou víru vážně, nikdy neochutnal žádnou lihovinu, pivo okusil jen jednou jako chlapec, jen tak, aby si dokázal svou odvahu, a od té doby ho pronásledoval pocit viny. To byla jedna z pouhých dvou neústupně a zatvrzele dodržovaných stránek osobnosti tohoto jinak slušného a čestného občana. Druhá byla spravedlnost. Věřil ve spravedlnost tak, jako věřil v Boha, vírou, která kdovíjak přežila jeho třicet let práce úředníka u federálních soudů. Spravedlnost, říkal si, pochází od Boha, ne od člověka. Zákony pocházejí od Boha, ne od člověka. Cožpak nevycházejí všechny západní zákony tak či onak z Písma svatého? Ctil ústavu své země jakožto dokument inspirovaný božím vnuknutím, protože svoboda je zajisté způsob, jímž má člověk podle božího přání žít, aby se naučil svému Bohu sloužit ne jako otrok, nýbrž jako někdo, kdo si zvolil Právo. Takový má být chod věcí. Problém byl v tom, že Právo ne vždy převládlo. Na tuhle myšlenku si za ta léta zvykl. Jakkoliv ho to mohlo uvádět v zoufalství, věděl také, že konečným soudcem je Pán a jeho Spravedlnost vždy nabude vrchu. Byly však doby, kdy božská spravedlnost potřebovala pomoc, a bylo dobře známo, že Bůh volí své nástroje prostřednictvím Víry. A tak tomu bylo i dnešního horkého, parného alabamského odpoledne. Úředník měl víru, a Bůh měl nástroj.

Úředník byl v baru navštěvovaném policisty, půl bloku od policejního velitelství, a pil sodovku, aby se nijak neodlišoval od ostatních. Policisté samozřejmě věděli, kdo je. Chodil na všechny pohřby policistů. Byl v čele výboru občanů, který se staral o rodiny policistů a hasičů, kteří zemřeli při výkonu služby. Nikdy za to také nic nežádal na oplátku. Dokonce ani nikdy nechtěl, aby mu prominuli pokutu - v životě žádnou nedostal a nikoho ani nenapadlo, aby si to ověřoval.

"Ahoj, Bille," řekl policistovi z oddělení pro vyšetřování vražd.

"Jak se daří u federálu?" zeptal se detektiv s hodností poručíka. Úředníka považoval za poněkud podivínského, ale mnohem méně než většina ostatních. Spokojil se tím, že věděl, že se soudní úředník stará o policisty. To mu stačilo.

"Slyšel jsem něco, o čem byste měl vědět."

"Ah?" Poručík vzhlédl od svého piva. Byl to také baptista, ale ne zase tolik baptista. To bylo jen málo policistů, dokonce i v Alabamě, a on z toho měl pocit viny.

"Ti ‚Piráti' dostanou dohodu při přiznání k trestnému činu," řekl mu úředník.

"Cože?" Jeho případ to nebyl, ale symbolizoval všechno, co se ubíralo špatným směrem. A ti piráti jsou ve stejném vězení, v němž jsou jeho vězni jako hosté.

Úředník vysvětlil, co věděl, což nebylo mnoho. Něco na tom případu je špatné. Nějaká technická záležitost nebo co. Soudce to nijak moc dobře neobjasnil. Davidoffa to všechno vzteká, ale nemůže nic dělat. To je moc špatné, na tom se oba shodli. Davidoff je jeden z Hodných. A tehdy úředník řekl svou lež. Lži říkal nerad, ale někdy to Spravedlnost vyžadovala. Tomu ho naučil systém federálních soudů. Jen se tak v praxi uplatňovalo to, co řekl jeho duchovní: "Bůh jedná nepochopitelně, má-li uskutečnit Své divy."

Nejlepší na tom bylo, že to nebyla tak docela lež. "Ti chlapi, co zabili seržanta Bradena, měli co dělat s těmi piráty. Federální agenti si myslí, že to oni mohli dát příkaz k jeho vraždě - a k vraždě jeho ženy."

"Jak určitě tohle víte?" zeptal se detektiv.

"Tak, jak jen to jde." Úředník dopil a postavil sklenici na barový pult.

"Tak dobrá," řekl policista. "Díky. Nic jsme od vás neslyšeli. A díky za to, co jste vy a vaši lidi udělali pro Bradenovy děti."

Úředníka to uvedlo do rozpaků. To, co pro rodiny policistů a hasičů dělal, neděla kvůli díkům. Byla to Povinnost, čistá a prostá. Odměna ho čeká od Něho, od toho, jenž onu povinnost přidělil.

Úředník odešel a poručík přešel do rohového boxu a tam se připojil k několika svým kolegům. Brzy se shodli na tom, že nedopustí - nemohou dopustit - aby piráti vyklouzli na základě dohody o přiznání viny. Ať si je to federální případ, jsou vinni několikanásobným znásilněním a vraždou - a jak to vypadá, také další dvojnásobnou vraždou, jež policii v Mobile zajímala přímo. Už to bylo venku; životy překupníků drog jsou ohroženy. Byl to další způsob, jak vyslat upozornění. Výhoda, kterou mají policisté oproti vyšším vládním úředníkům, je to, že hovoří jazykem, jemuž zločinci plně rozumějí.

Ale kdo, zeptal se další detektiv, ten vzkaz doručí?

"Co třeba ti Pattersonovic hoši?" odpověděl poručík.

"Ahh," řekl kapitán. Okamžik nad tím uvažoval a pak pokračoval: "Oukej." Celkem vzato to bylo rozhodnutí, k němuž se dospělo daleko snáz, než jak ke svým velkým a tíživě vážným rozhodnutím dospívají vlády. A daleko snáz se uskutečnilo.

Oba venkované dorazili do Medellínu kolem západu slunce. To už byl Cortez úplně zoufalý. Osm mrtvých, kterých je třeba se zbavit - v Medellínu nic těžkého - a bez nějakého pořádného důvodu. O tom byl teď přesvědčen. Přesvědčen stejně, jako byl ještě před šesti hodinami přesvědčen o opaku. Kdo tedy tu informaci vyzradil? Tři ženy a pět mužů právě zemřelo na důkaz, že oni ne. Poslední dva už jen zastřelili ranou do hlavy, už nepotřebné ve stavu podobném šílenství poté, co viděli, jak těch šest před nimi zemřelo za méně milosrdných okolností. Místnost byla v hrozném stavu a Cortez měl pocit, že je sám tím vším potřísněn. Všechno úsilí vniveč. Zabíjet lidi bez důvodu. Vztek v něm byl tak silný, že přehlušoval pocit hanby.

Přijal venkovany v jiné místnosti v jiném poschodí, když si umyl ruce a převlékl se. Byli vystrašení, ne však z Corteze, což Felixe silně překvapilo. Několik minut trvalo, než pochopil proč. O události vyprávěli příliš rychle a nesouvisle, což dopustil, a ukládal si do paměti podrobnosti - některé z nich protichůdné, to však nebylo nic neočekávaného, protože byli dva - než začal klást vlastní, určitým směrem zaměřené otázky.

"Ty pušky nebyly AK-47," řekl jeden s přesvědčením. "Ten zvuk poznám. Ten to nebyl." Druhý pokrčil rameny. Nerozeznal jednu zbraň od druhé.

"Viděli jste někoho?"

"Ne, seňore. Slyšeli jsme hluk a křik, a utekli jsme."

To jste udělali moc rozumnou věc, pomyslil si Cortez. "Říkáte křik? Jakým jazykem?"

"No, naším. Slyšeli jsme, jak nás pronásledují, ale utíkali jsme. Nechytili nás. V těch horách se vyznáme," vysvětloval odborník na zbraně.

"Nic jiného jste neslyšeli nebo neviděli?"

"Střílení, výbuchy, světla - záblesky ze samopalů, to je všechno."

"A to místo, kde se to stalo - kolikrát jste tam už byli?"

"Mockrát, seňore, je to místo, kde děláme pastu."

"Mockrát," potvrdil druhý. "Chodíme tam už víc než rok."

"Nikomu neřeknete, že jste sem přišli. Nikomu nepovíte nic z toho, co víte," řekl jim Felix.

"Ale rodiny těch..."

"Nikomu nic neřeknete," opakoval Cortez tichým, vážným hlasem. Oba muži si dovedli spočítat, kdy je nablízku nebezpečí. "Za to, co jste udělali, budete dobře odměněni a rodiny těch ostatních budou odškodněny."

Cortez se považoval za spravedlivého člověka; tihle dva horalé jeho cílům dobře posloužili a budou náležitě odměněni. Stále ještě nevěděl, kudy informace unikla, ale kdyby dostal do rukou někoho z těch - koho? Z band M-19? Jaksi se mu nechtělo tomu věřit.

Koho tedy?

Američany?

Kdyby nic jiného, Kochova smrt posílila jejich odhodlání, to Chavez věděl. Kapitán Ramírez to nesl velmi těžce, to se ale dalo od dobrého důstojníka očekávat. Nová hlídková základna byla jen tři kilometry od jedné z mnoha kávovníkových plantáží, které v téhle oblasti byly, a tři kilometry jiným směrem od dalšího zpracovatelského místa. Muži měli normální denní program. Polovina spala, polovina držela hlídky.

Ramírez seděl o samotě. Chavez měl pravdu. Nesl to těžce. Z rozumového hlediska kapitán věděl, že by se měl se smrtí jednoho ze svých lidí smířit jako s prostou cenou za to, že dělají svou práci. Ale city nejsou totéž, co rozum. A je také pravda, ačkoliv Ramírez takhle přesně přímočaře neuvažoval, že, historicky vzato, neexistuje způsob, jak předem říci, kteří důstojníci se hodí pro bojové operace, a kteří ne. Ramírez se dopustil běžného omylu vůdců v boji. Příliš se svými lidmi srostl. Nedokázal o nich uvažovat jako o spotřebním materiálu. Jeho selhání nemělo co dělat s odvahou. Kapitán jí měl dost; riskovat vlastní život patřilo k jeho práci a ochotně se tomu podřídil. Selhal však v tom, že nepochopil, že riskovat životy svých lidí - o čemž také věděl, že patří k jeho práci - nutně znamená, že někteří zemřou. Na tohle jaksi pozapomněl. Jako velitel roty vedl své lidi při nespočetných cvičeních v poli, cvičil je, ukazoval jim, jak mají dělat svou práci, huboval je, když jejich Milesovo laserové čidlo zhaslo a ukázalo simulovaný smrtelný zásah. Ale Rocha - to přece nebyl simulovaný zásah. A ne, že by Rocha byl nějaký vykulený nováček. Byl to zkušený profesionál. To znamená, že nějak se svými lidmi neuspěl, říkal si Ramírez a věděl, že se mýlí, už když si to myslel. Kdyby je byl líp rozestavil, kdyby byl býval pozornější, kdyby, kdyby, kdyby. Mladý kapitán se pokoušel tohle vše ze sebe setřást, ale nemohl. A jít od toho - to také nemohl. Proto si příště dá lepší pozor.

Obě nahrané kazety dorazily hned po obědě. Let nákladního letounu z Rangeru, utajený před každým, kdo byl do případu zapojen, byl koordinován s kurýrním letem z Bogoty. Část cesty vykonal sám Larson; s páskou od pozemního laserového zaměřovače letěl do El Dorada, kde ji předal jinému důstojníkovi CIA. Obě kazety byly uloženy do brašny kurýra CIA, který s ní letěl v přední kabině transportního letounu C-5A, patřícího vojenskému letectvu; přitom se pár hodin prospal na jednom z úzkých lůžek na pravé straně letounu, několik málo metrů za letovou palubou. Letoun letěl přímo do Andrewsu, a když přistál, byl do nákladního prostoru, připomínajícího jeskyni, spuštěn třináctimetrový žebřík a kurýr vysel otevřenými dveřmi pro náklad k čekajícímu automobilu CIA,

který pak nedovolenou rychlostí ujížděl přímo do Langley.

Ritter měl ve své kanceláři dva televizní přístroje, každý s vlastním videorekordérem. Promítal si je o samotě a kazety nastavoval tak dlouho, až byly synchronizovány. Kazeta z letounu toho moc neukázala. Viděl laserový bod a nahrubo se rýsující siluetu domu, ale málo toho dalšího, až do záblesku exploze. Clarkova páska byla lepší. Byl tu dům, jeho osvětlená okna zářila z obrazu, jehož osvit byl zesílen, byly tu hlídky, přecházející sem a tam - ti s cigaretami vypadali jako světlušky; pokaždé, když z cigarety zatáhli, byly jejich obličeje jasně osvětleny září rozžhaveného konce. Pak puma. Hodně to připomíná nějaký Hitchcockův film, říkal si Ritter. Věděl, co se děje, ale ti na obrazovce ne. Bezcílně bloumali kolem, nevědomí si role, kterou hrají v dramatu, napsaném v úřadovně náměstka pro řízení operačního oddělení CIA. Ale...

"To je divné," pronesl sám k sobě Ritter. Dálkovým ovladačem pásku vrátil zpátky. Vteřiny před tím, než puma explodovala, se u brány objevil další automobil. "Kterýpak jsi asi ty?" zeptal se obrazovky. Pak pásku rychle převinul dopředu, až za explozi. Automobil, který ten člověk řídil - BMW - tlaková vlna převrátila, ale po pár vteřinách řidič vylezl a vytáhl pistoli...

"Cortez..." Zastavil obraz. Ten mu toho moc neprozradil. Byl to člověk střední postavy. Zatímco všichni ostatní kolem zničeného domu pobíhali sem a tam bez nějakého zjevného účelu, tenhle člověk několik okamžiků postál, pak se osvěžil u vodotrysku - není to zvláštní, že ještě funguje? říkal si Ritter - a pak šel na místo, kde puma vybuchla. Z lidí ve službách některého člena Kartelu to nemohl být nikdo. Ti všichni už přehrabovali suť. Ne, tenhle se pokouší přijít na to, co se stalo. Těsně před tím, než se kazeta dotočila na prázdný zrnitý konec záznamu, byl obraz nejlepší. Musí to být Cortez. Rozhlíží se kolem, a už uvažuje, už se snaží dát si věci dohromady. Tohle je skutečný profesionál.

"Kruci, to bylo jen tak tak," vydechl Ritter. "Ještě minutu, a mohl jsi parkovat s těmi ostatními. Jednu pitomou minutu!" Ritter vytáhl obě kazety a uložil je do svého sejfu ke všem ostatním materiálům, týkajícím se operací ORLÍ OKO, DIVADELNÍ LOĎ a RECIPROCITA. Příště, slíbil kazetě. Pak začal přemýšlet. Měl Cortez co dělat s atentátem?

"Panebože," pronesl ve své kanceláři Ritter nahlas. Předpokládal to, ale... Že by ten zločin připravil a pak přišel do Ameriky...? Proč by něco takového dělal? Podle toho, co vypověděla sekretářka, se dokonce ani nijak moc nesnažil nějaké informace z ní dostat. Byl to prostě víkend v ústraní s milenkou. Technika to byla klasická. Zaprvé, objekt se svede. Zadruhé, určí se, zda člověk od ní - obvykle od něho, tak jak získávání prostřednictvím sexu praktikovaly západní výzvědné služby, ale pro východní blok to platilo obráceně - může informace získat. Zatřetí - vztah se upevní, a pak se využije. Pokud Ritter svědectví správně pochopil, Cortez se ještě nedostal k bodu...

Cortez to snad vůbec nebyl. Pravděpodobně předal ty informace, které měl, jako samozřejmost, a o akci FBI proti peněžním operacím Kartelu nevěděl. Nebyl u toho, když bylo rozhodnuto udeřit proti řediteli. A byl by doporučil nedělat to. Proč vyrazit takhle prudce do útoku, když právě získal tak dobrý zdroj informací? Ne, to nebylo vůbec profesionální.

Takže, Felixi, co tomu všemu říkáš? Ritter by dal hodně za to, kdyby mohl tuhle otázku položit, ačkoliv odpověď byla celkem jasná. Zpravodajské důstojníky jejich političtí nadřízení zpravidla zrazovali. V jeho případě to nebude poprvé, ale i tak bude mít zlost. Přesně tak, jako ji měl Ritter na admirála Cuttera.

Teď poprvé začal Ritter uvažovat o tom, co Cortez vlastně dělá. Pravděpodobně prostě jen uprchl z Kuby a stal se z něho žoldák. Kartel si ho najal kvůli jeho výcviku a zkušenostem v domnění, že najímá jen dalšího žoldnéře - dobrého, to zajisté, ale přece jen pouze žoldnéře. Stejně jako si kupovali místní policisty - sakra, americké policisty - a politiky. Jenže

policista není totéž, co profesionální špion, vycvičený v moskevském centru. Dával jim rady, a bude si myslet, že ho zradili - nu, tedy, jednali velmi hloupě, protože zabití Emila Jacobse byl čin emotivní, ne rozumový.

Jak to, že mi tohle nedošlo dřív? zavrčel sám na sebe Ritter. Odpověď: protože to, že mu to nedošlo, mu poskytlo výmluvu, aby udělal něco, co chtěl vždycky udělat. Neuvažoval, protože jaksi věděl, že uvažování by mu zabránilo v tom, aby jednal.

Cortez přece není terorista? Je to zpravodajský důstojník. Pracoval s Macheteros proto, že mu tu práci přidělili. Předtím byla jeho práce čistá špionáž, a jen proto, že pracoval s tou skupinou portorikánských šílenců, předpokládali... To byl pravděpodobně jeden z důvodů, proč uprchl.

Teď to bylo jasnější. Kartel Corteze najal kvůli jeho odbornosti a zkušenostem. Ale tím mezi sebe vzali jako domácího mazlíčka vlče. A vlci jsou nebezpeční mazlíčci, ne?

V této chvíli mohl Ritter udělat jen jediné. Zavolal pobočníka a přikázal mu, aby obrazové políčko, na němž byl Cortez nejlépe zobrazen, vzal do fotolaboratoře ke zpracování počítačem a předal ho FBI. Stálo za to udělat to, pokud oddělí postavu od pozadí; to však už bude práce pro počítačový identikit.

Po dobu, kdy byl prezident v horách západního Marylandu, zůstal admirál Cutter ve své úřadovně v Bílém domě. Poletí tam každý den na obvyklé ranní hlášení - po dobu, kdy prezident měl svůj "prázdninový" režim, předkládané v trochu pozdější hodinu - ale většinu času bude zde. Měl své vlastní povinnosti, z nichž jedna byla funkce "vyššího vládního úředníka". VVÚ, jak tomu titulu říkal, bylo jeho jméno při tiskových brífincích mimo záznam. Takové informace tvořily závažnou součást prezidentské politiky, všechno součást složité hry, kterou spolu hrají vláda a tisk: oficiální únik informací. Cutter vyšle "průzkumné balony", to, čemu se ve výrobě spotřebního zboží říkalo testovací marketing. Když měl prezident nějaký nový nápad nebo myšlenku, jimiž si nebyl zcela jist, Cutter - nebo příslušný kabinetní ministr, z nichž každý byl také VVÚ - bude hovořit všeobecně, věc se uveřejní v několika největších novinách a Kongres a ostatní budou moci na nápad reagovat dřív, než se mu dostane oficiálního prezidentského imprimatur. Byl to způsob, jak volení představitelé a ostatní herci na washingtonské scéně mohli tancovat a pózovat, aniž přitom museli ztratit tvář - orientální představa, která do prostoru vymezeného kruhovým objezdem Capital Beltway dobře zapadala.

Bob Holtzman, starší dopisovatel Bílého domu pro jedny washingtonské noviny, se usadil do křesla naproti Cutterovi, aby projednali podkladové informace, které se pustí ven. Pravidla byla oběma stranám zcela jasná a srozumitelná. Cutter mohl říci, co chtěl, bez obav, že se použije jeho jméno, titul nebo umístění jeho úřadovny. Holtzman si bude moci do svého příspěvku napsat, co bude chtít, v rozumných mezích, pokud nevyzradí svůj zdroj nikomu kromě svého vydavatele. Oba se neměli nijak zvlášť rádi. Cutterova nechuť vůči novinářům bylo v podstatě to jediné, co měl ještě společné s ostatními důstojníky v armádě, ačkoliv byl přesvědčen, že ji skrývá. O všech, a zvlášť o tom, kterého měl teď před sebou, smýšlel jako o lenoších a pitomcích, kteří neumějí psát a nemyslí. Holtzman si myslel, že Cutter je nesprávný člověk na nesprávném místě - novinářovi se nezamlouvalo, že takové důvěrné rady prezidentovi dává armádní důstojník; a co bylo důležitější - považoval Cuttera za laciného mělkého patolízala, který se stará o vlastní prospěch a který sám sebe mylně vidí jako velikána, nemluvě už o tom, že to je arogantní prevít, který se na novináře dívá jako na poloužitečnou formu domestikovaného supa. Důsledkem těchto úvah bylo, že spolu celkem dobře vycházeli.

"Budete příští týden na sjezdu?" zeptal se Holtzman.

"Snažím se nestarat se o politiku," odpověděl Cutter. "Kávu?"

Správně! řekl si reportér. "Ne, díky. Co se to ksakru děje tam v té

kokainové zemi?"

"Můžete si tipnout a bude to stejné jako - no, tak to není. Máme ty parchanty už nějakou dobu pod dohledem. Můj dohad je ten, že Emila zabila nějaká frakce uvnitř Kartelu - nic překvapivého - ale bez skutečně oficiálního rozhodnutí. Pumový útok včera v noci by mohl naznačovat, že v organizaci probíhá vnitřní boj."

"No, někdo je pořádně namíchnutý," poznamenal Holtzman a čmáral si poznámky do bloku pod svůj vlastní nadpis "Cutter". Označení "vyšší vládní úředník" bylo zapsáno jako VVÚ 1. "Existuje domněnka, že Kartel uzavřel dohodu s M-19, aby atentát provedla, a že Kolumbijci toho, co chytili, pořádně zpracovali."

"Možná že ano."

"Jak věděli, že tam ředitel Jacobs letí?"

"Nevím," odpověděl Cutter.

"Opravdu? Víte, že se jeho sekretářka pokusila o sebevraždu. FBI na to neříká ani slovo, ale já to vidím jako pozoruhodnou shodu okolností."

"Kdo se tam tím případem zabývá? Věřte, nebo ne, já to nevím."

"Dan Murray, zástupce náměstka ředitele. Ne, že by pracoval přímo v terénu, ale služebně podléhá Shawovi."

"No, to není moje parketa. Já sleduji zahraniční hlediska případu, ale věcmi doma se zabývají jinde," zdůraznil Cutter a postavil tak kamennou zeď, kterou Holtzman nemůže prolomit.

"Takže Kartel byl docela dobře zpraven o operaci TARPON a někteří vysoce postavení lidé jednali bez schválení celého toho spolku, aby Jacobse zlikvidovali. Ostatní členové, říkáte, si myslí, že jejich akce byla unáhlená, a rozhodli se zlikvidovat ty, kteří to zpunktovali?"

"Tak se to teď jeví. Musíte pochopit, naše zpravodajské údaje o tomhle jsou dost chabé."

"Naše zpravodajské údaje jsou vždycky dost chabé," podotkl Holtzman.

"O tom si můžete promluvit s Bobem Ritterem." Cutter odložil šálek s kávou.

"Správně." Holtzman se usmál. Jestli byli ve Washingtonu dva lidé, jimž se dalo věřit, že nikdy nic neprozradí, byli to Bob Ritter a Arthur Moore. "A co Jack Ryan?"

"V té době se zapracovával v nové funkci. Stejně byl celý týden v Belgii na konferenci NATO o zpravodajství."

"Po Kapitolu kolují zvěsti, že někdo by měl něco s Kartelem udělat, že útok na Jacobse byl přímým útokem na..."

"Já sleduji přímé televizní přenosy z Kongresu také, Bobe. Řeči nikoho nic nestojí."

"A to, co dnes dopoledne řekl guvernér Fowler...?"

"Politiku nechávám politikům."

"Víte, že cena koksu při pouličním prodeji šla nahoru?"

"Ano? S tímhle trhem nemám co dělat. A šla?" Cutter o tomhle ještě neslyšel. Už teď...

"Ne moc, ale trochu už ano. Po ulicích se mluví o tom, že dodávky šly trochu dolů."

"To rád slyším."

"A jen tak, bez komentáře?" zeptal se Holtzman. "Vy jste ten, kdo říkal, že tohle je válka doopravdy a že bychom s tím měli podle toho zacházet."

Cutterovi na okamžik zamrzl úsměv na rtech. "O takových věcech, jako je válka, rozhoduje prezident."

"A co Kongres?"

"No, ten také, ale od té doby, co jsem ve vládních službách, se Kongres nikdy k těmto věcem nevyjadřoval."

"Jaký byste vy osobně měl názor na to, kdybychom s tím pumovým útokem měli co dělat?"

"Nevím. Neměli jsme s tím co dělat." Interview neprobíhalo tak, jak bylo v plánu. Co Holtzman ví?

"To byla jen hypotetická otázka," zdůraznil reportér.

"Oukej. V tomto bodě je to mimo záznam - úplně všechno. Hypoteticky bychom mohli ty parchanty zabít všechny, a já bych nad tím nijak moc neplakal. Co vy?"

Holtzman odfrkl. "Mimo záznam, souhlasím s vámi. Vyrostl jsem zde. Pamatuji doby, kdy se tady dalo chodit po ulicích bezpečně. Teď mám před sebou každé ráno soupis počtu mrtvých a říkám si, jestli jsem ve Washingtonu nebo v Bejrútu. Takže my jsme to tedy nebyli?"

"Ne. Vypadá to spíš na to, že se Kartel vytřepává sám. Je to spekulace, ale nic lepšího v dané chvíli nemáme."

"To mi stačí. Z toho se už dá něco sepsat."

20

Objevy

Bylo to ohromující. Bylo to však také pravda. Cortez tam byl přes hodinu. Bylo s ním šest ozbrojených mužů a pes, který čenichal kolem a hledal stopy přítomnosti lidí, kteří přepadli zpracovatelské místo. Prázdné nábojnice byly většinou ráže 5.56 mm, kterou používají země NATO, nebo nábojnice obdobné, používané po celém světě; tato ráže však byla původně ráže .223 Remington pro sportovní střelbu. V Americe. Byly tu i nějaké nábojnice ráže 9 mm a jedna prázdná nábojnice z granátometu ráže čtyřicet milimetrů. Jeden z útočníků byl raněn, možná vážně. Metoda útoku byla klasická, palebná jednotka na kopci a přepadová skupina na stejné úrovni na severu. Odešli ve spěchu, žádné nástrahy s mrtvolami, jak se to stalo už ve dvou jiných případech. Pravděpodobně kvůli tomu raněnému, usuzoval Cortez. A také proto, že věděli - měli podezření? Ne, pravděpodobně věděli - že dvěma lidem se podařilo uprchnout, aby přivolali pomoc.

Horami se určitě potulovala víc než jedna skupina. Možná tři nebo čtyři, soudě podle počtu a polohy míst, která byla napadena. To vylučovalo M-19. V té organizaci nebylo dost vycvičených lidí na to, aby něco takovéhleho dokázali - tedy aniž by se on o tom doslechl, opravil se. Kartel udělal něco víc, než že jen uplatil místní partyzánské síly. Měl také v každé jednotce placené informátory, něco, co kolumbijská vláda zjevně opomněla udělat.

Takže, řekl si, teď tu máme pravděpodobně americké skupiny, tajně operující v horách. Kdo to je a jaké skupiny to jsou? Pravděpodobně vojáci, nebo hodně kvalitní najatí lidé. Spíš to první. Mezinárodní žoldnéřská komunita není to, co kdysi bývala - a po pravdě řečeno, nebyla nikdy nijak zvlášť zdatná. Cortez byl v Angole a viděl, jací byli afričtí vojáci. Žoldnéři nemuseli být zase tak moc zdatní, aby je porazili, ačkoliv to se nyní měnilo, stejně jako všechno ostatní na světě.

Ať to byl kdo chtěl, nyní budou daleko - dost daleko, aby se v této chvíli mohl cítit volně; hon však přenechá jiným. Cortez byl zpravodajský důstojník, a ani ho nenapadlo, že by měl být vojákem. Zatím shromažďuje důkazy téměř jako policista. Puška i nábojnice, jak viděl, pocházely od stejného výrobce. Z hlavy si toho moc nepamatoval, ale zaznamenal skutečnost, že devítimilimetrové nábojnice měly stejná kódová označení série - vyražená na čele nábojnice - jako byla ta, která měl z jednoho letiště u severního pobřeží Kolumbie. Proti tomu, že by mohlo jít o shodu okolností, toho mluví hodně, uvažoval. Takže ten, kdo pozoroval letiště, se přesunul sem...? Jak by se to dalo udělat? Jednoduchý způsob by byl nákladní automobil nebo autobus, to ale bylo až moc jednoduché; tak by to udělali z M-19. Pro Američany zase příliš vysoké riziko.

Yanquis by použili vrtulníky. A ty by vzlétaly odkud? Snad z lodi, nebo pravděpodobněji z některé z jejich základen v Panamě. O žádném americkém námořním cvičení ve vzdálenosti doletu vrtulníku od pobřeží nevěděl. Tudíž velký vojenský letoun, schopný tankovat ve vzduchu. Tohle dělají jen Američané. A základnu musí mít v Panamě. Cortez strčil nábojnice do kapsy a vydal se dolů z kopce. Nyní měl místo, odkud se dalo začít, a to bylo všechno, co člověk s jeho výcvikem potřeboval.

Ryanův VC-20A - myslet na něj jako na svoje letadlo si přece jen ještě vyžadovalo dost představivosti - odstartoval z letiště u Monsu brzy odpoledne. Jeho první oficiální výpad do velkého světa ligy mezinárodního výzvědného byznysu proběhl dobře. Jeho referát o Sovětech a jejich aktivitách ve východní Evropě se setkal se všeobecným souhlasem, a byl potěšen tím, že šéfové analytiků všech zpravodajských služeb zemí NATO měli na změny v politice svých nepřátel přesně stejný názor jako on; nikdo pořádně nevěděl, co se vlastně děje. Teorie se různily, od názoru, že "nastává mír, a co teď máme dělat?" až po stejně nepravděpodobnou teorii, že "všechno je to jen trik"; když však došlo na vypracování oficiálního zpravodajského odhadu, lidé, kteří v oboru pracovali ještě předtím, než se Jack narodil, jen kroutili hlavami a cosi brumlali do svého piva - přesně to, co nějakou dobu dělal i Ryan. Dobrá zpráva roku samozřejmě byl zjevný úspěch, jehož dosáhly kontrarozvědné skupiny při narušování operací KGB v Evropě, a i když CIA nikomu nepověděla - kromě Sira Basila, který byl u toho, když se plán rodil - jak přesně k tomu došlo, za svou práci v této oblasti se těšila značnému uznání a prestiži. Celkový závěr, který Jack často citoval v oboru investic, byl jasný: vojensky je NATO ve vůbec nejlepším stavu, v jakém kdy byla, bezpečnostní služby si vedou lépe, než by kdo mohl považovat za možné - jen celkové poslání aliance nebylo nyní politicky jasné. Ryanovi to připadalo jako úspěch, pokud politici nedopustí, aby jim věci stouply do hlavy, což bylo pro každého dostatečným "caveat".

Takže všude samý úsměv, a belgická krajina mezitím zůstávala dál a dál pod ním, až vypadala jako na pohled zvlášť příjemný holandský přehoz na postel z Dutch country v Pennsylvánii. Přinejmenším aspoň na straně nynější Severoatlantické aliance.

Snad nejpravdivějším svědectvím toho, že je nyní s NATO všechno dobré, bylo to, že se kolem stolu při banketech a během přestávek na kávu mezi jednotlivými plenárními zasedáními nemluvilo o "práci"; obvykle se většina účastníků na takovou konferenci jako na práci dívala. Zpravodajští analytikové z Německa a Itálie, Británie a Norska, Dánska i Portugalska, ti všichni vyjadřovali znepokojení nad rostoucími problémy s drogami ve svých zemích. Činnost Kartelu se rozšiřovala na východ, už mu nestačilo prodávat své produkty jen do Ameriky. Zpravodajští profesionálové věděli o atentátu na Emila Jacobse a ostatní a nahlas rozvažovali o tom, zda mezinárodní narkoterorismus nekráčí zcela novým a nebezpečným směrem - a co se proti tomu má udělat. Francouzi, se svými dějinami plnými násilných akcí na ochranu své země, se o pumovém útoku v Medellínu vyjadřovali zvlášť souhlasně a Ryanova udivená a poněkud vyčerpaná odpověď Bez komentáře. Nic nevím je zarážela. Jejich reakce se dala samozřejmě předvídat. Kdyby byl takhle veřejně zavražděn nějaký podobně vysoce postavený francouzský činitel, Direction Generále de Sécurité Extérieure by ihned spustila operaci. V tomhle byli Francouzi zvlášť dobří. Bylo to něco, čemu francouzská média, či spíše francouzský národ, rozuměli a co schvalovali. A tak zástupci DGSE celkem očekávali, že Ryan bude reagovat vědoucím úsměvem, jímž doprovodí to, že k tomu nemá co říci; jen prázdné rozpaky však nečekali. Takhle se ta hra v Evropě nehrála, a byla to jen další podivnůstka Američanů, o níž mohli jejich spojenci ve Starém světě přemýšlet. To musí být tak tajnůstkářští? budou se ptát. Být takový vůči Rusům mělo svou strategickou hodnotu, ne však vůči spojencům.

A už vůbec ne vůči vlastním vládním činitelům, říkal si Ryan. O co tu

ksakru jde?

To, že byl skoro pět tisíc kilometrů od domova, Jackovi umožnilo podívat se na celou záležitost s patřičným odstupem. Jestliže neexistuje schopný právní mechanismus, jak se s takovými zločiny vypořádat, přímá akce byla možná správná věc. Kdo se přímo postaví moci nějakého státu, riskuje přímou odpověď takového státu. Když jsme mohli provést pumový útok proti cizí zemi za to, že podporovala akci proti americkým vojákům na nějaké diskotéce v Berlíně, proč bychom ne...

...nezabíjeli lidi na území demokracie spřátelené s Amerikou?

A co politická dimenze?

A v tom je ten zádrhel, ne? Kolumbie má své vlastní zákony. Není to Libye, v níž vládne operetní panák s pochybnou stabilitou. Není to Írán, zuřivá teokracie, jíž vládne hořký důkaz dovednosti gerontologů. Kolumbie je země se skutečně demokratickými tradicemi, země, jež vystavila své vlastní instituce riziku a se zbraní v ruce chránila občany cizího státu proti - sobě samé.

Co to tedy ksakru provádíme?

Na téhle úrovni státnictví přece správné a špatné nabývá odlišnou hodnotu. Nebo ne? Jaká jsou tu pravidla? Jaké je tu právo? Je tu vůbec jedno či druhé? Než si bude Ryan moci na tyto otázky odpovědět, bude se muset dovědět fakta. To nebude snadné. Ryan se opřel ve svém pohodlném sedadle a díval se dolů na Lamanšský průliv, rozšiřující se jako vějíř, jak se letadlo blížilo k Land's End. Za tímhle osamělým ostrým výběžkem skal, zabíjejících lodi, leží Severní Atlantik, a za ním domov. Má sedm hodin na to, aby se rozhodl, co by měl udělat, až se tam dostane. Celých sedm hodin, říkal si Jack a uvažoval, kolikrát si bude moci položit tytéž otázky a kolikrát skončí jen u nových otázek namísto odpovědí.

Právo je past, říkal si Murray. Je to bohyně, kterou je třeba uctívat, příjemně vyhlížející žena z bronzu, která drží ve výši lampu v temnotě, aby ukázala cestu. Ale co když ta cesta nikam nevede? Teď se zasekli s případem "podezřelého" z atentátu na ředitele. Kolumbijci měli přiznání a třicet stránek jeho textu, psaného po jedné straně papíru, mu leželo na stole. Byly tu obsáhlé fyzické důkazy, zpracované legendárními kriminalistickými laboratořemi FBI. Byl tu jen jeden malý problém. Dohoda o vydávání zločinců, kterou Spojené státy s Kolumbií měly, v dané chvíli neplatila. Kolumbijský Nejvyšší soud - přesněji řečeno ti soudci, kteří zůstali naživu poté, co bylo před nijak dlouhou dobou při útocích M-19 zavražděno dvanáct jejich kolegů, kteří všichni jakousi náhodou před svou násilnou smrtí podporovali dohodu o vydávání zločinců - rozhodl, že dohoda jakýmsi způsobem odporuje ústavě země. Žádná dohoda. Žádné vydávání. Atentátník bude vyslýchán v místě a nepochybně dostane vysoký trest, ale Murray i FBI ho chtěli mít za mřížemi přinejmenším v Marionu ve státě Illinois - federální věznici s nejpřísnějším režimem pro skutečně nebezpečné narušitele zákona, něco jako věznice Alcatraz bez jejího prostředí - a ministerstvo spravedlnosti mělo za to, že by mohlo mít případ, v němž by uplatnilo zákon o trestu smrti, který se vztahoval na vraždy spáchané v souvislosti s drogami. Jenže - přiznání, které Kolumbijci získali, nebylo v přesném souladu s americkými pravidly pro dokazování, a americký soudce, jak právníci připouštěli, by ho mohl smést; to by trest smrti vyloučilo. A chlap, který připravil o život ředitele FBI, by se mohl stát slavnou postavou Marionu, kde většina vězňů nehleděla na FBI s takovou láskyplnou náklonností, jakou jí dávala najevo většina občanů USA. Totéž, jak se dověděl den předtím, platilo i v případu pirátů. Jakýsi prohnaný parchant obhájce odhalil, jaký kousek provedla Pobřežní stráž, a případ, který je na trest smrti, rozbil také. A jedině dobré na celé věci bylo, že Murray byl přesvědčen, že jeho vláda udeřila v odvetu způsobem, který byl vysoce uspokojivý, jenže spadal pod obecnou právní kategorii chladnokrevné vraždy.

Dana Murraye znepokojovalo, že se na onu událost dívá vlastně jako na

příznivou zprávu. Tohle mu přece na přednáškách neříkali - a ani on to později na svých přednáškách neříkal jiným - když byl studentem a později instruktorem na akademii FBI. Co se stane, když vlády porušují zákon? Odpověď učebnic zněla - dojde k anarchii. Ano, to se stane, přinejmenším, když vejde ve známost, že vláda nedodržuje své vlastní zákony. Tak je ale přece podle skutečně platné představy definován zločinec - někdo, kdo je přistižen při porušování zákona.

"Ne," pronesl sám k sobě potichu Murray. Celý svůj život za tím světlem šel, protože za temných nocí byl onen maják zachovaného rozumu to jediné, co společnost měla. Jeho posláním, i posláním FBI, bylo věrně a poctivě prosazovat zákony své země. Prostor, kam se dalo uhnout, tu byl - musel být, protože psané slovo nemůže předvídat všechno - ale tam, kde litera zákona nestačila, byl člověk veden principem, na němž byl zákon založen. Možná, že situace nebyla vždy uspokojivá - taková situace ale jen předbíhala nějaký další možný způsob, ne? Co ale dělat, když zákon nefungoval? Byla to také součást hry? Byla to, po tom všem, co bylo řečeno a uděláno, jen hra?

Clark zastával poněkud jiný názor. S otázkami zákona si nikdy starosti nedělal - alespoň ne naléhavé starosti; pro něho "legální" znamenalo to, že něco bylo "v pořádku", ne to, že nějací zákonodárci sepsali soubor pravidel a že nějaký prezident nebo kdo ho podepsal. Pro něho to znamenalo, že prezident, který právě zastává úřad, se rozhodl, že další existence někoho či něčeho je v rozporu s nejlepšími zájmy jeho země. Svou státní službu začal u válečného námořnictva Spojených států jako součást SEAL, elity námořnictva, komand pro utajované akce. V onom úzkém, tichém společenství si vybudoval jméno, které se stále ještě vyslovovalo s respektem; říkali mu Had, protože člověk neslyšel jeho kroky. Podle jeho nejlepšího vědomí žádný nepřítel, který ho viděl, nezůstal naživu tak dlouho, aby o tom mohl někomu vypravovat. Tehdy se samozřejmě jmenoval jinak, ale to pouze proto, že když od námořnictva odešel, udělal tu chybu - skutečně to považoval za chybu, ale jen v technickém smyslu slova - že použil své umění jako agent na vlastní pěst. A vedl si dobře, ovšem, dokud policie neodhalila jeho totožnost. Poučením z onoho dobrodružství bylo poznání, že se nijak důsledně nevyšetřuje to, co se přihodí na bitevním poli, kdežto to, co se přihodí jinde, ano; a od něho se vyžadoval daleko větší ohled na okolnosti. Při pohledu zpátky hloupý omyl; výsledek toho, že ho místní policie málem odhalila, byl ten, že na sebe upoutal pozornost CIA, která příležitostně potřebovala lidi s jeho jedinečným uměním. Bylo to skoro jako vtip: "Když má dojít na zabíjení, najděte někoho, kdo se zabíjením živí." Alespoň tehdy to tedy bylo jako vtip, před téměř dvaceti lety.

O tom, kdo má zemřít, rozhodovali jiní. Tito jiní byli náležitě zvolení představitelé amerického národa, jimž tak či onak sloužil téměř celý svůj život. Jako zákon platilo - nakonec na to přece jen přišel - že žádný zákon není. Jestliže prezident řekl "zabij", Clark byl pouhým nástrojem patřičně formulované vládní politiky, tím spíš nyní, protože vybraní členové Kongresu museli být zajedno s výkonnou státní mocí. Pravidla, jež čas od času takové akce zakazovala, byly výnosy prezidentské kanceláře, výnosy, které prezident mohl svobodně porušovat - vlastně přesněji řečeno redefinovat tak, aby vyhovovaly dané situaci. Samozřejmě, tohohle Clark dělal velmi málo. Do jeho práce pro CIA patřily hlavně jeho jiné dovednosti - například nepozorovaně proniknout do určitého místa a zase ven, v čemž byl ten nejlepší z nejlepších. Ale na prvním místě byl najat k tomu, aby zabíjel, a pro Clarka, pokřtěného ve farnosti sv. Ignáce v Indianapolis ve státě Indiána jako John Terence Kelly, to prostě byl válečný čin, požehnaný jak vlastí, tak i jeho náboženstvím, jež bral uměřeně vážně. Nakonec, Vietnamu se nikdy nedostalo zákonného požehnání jakožto vyhlášené válce, a když bylo v pořádku zabíjet nepřátele jeho země tam, tak proč by to nebylo v pořádku i teď? Pro přejmenovaného Johna T. Clarka vražda znamenala zabití bez spravedlivé příčiny. Zákon a právo nechával právníkům a vnitřně věděl, že jeho definice spravedlivé příčiny je daleko

praktičtější a daleko účinnější.

Jeho bezprostřední starostí byl další cíl. U uskupení letadlové lodi měl k dispozici ještě dva dny a chtěl pokud možno uskutečnit ještě jedno přístroji nezjistitelné bombardování.

Clark se usadil v dřevěném domě na okraji Bogoty, v konspiračním domě, zřízeném CIA před deseti lety. Oficiálně patřil několika korporacím a byl za peníze pronajímán americkým obchodníkům, kteří zemi navštívili. Nebyl nijak speciálně vybavený; telefon byl obyčejný, dokud k němu nepřipojil přenosné šifrovací zařízení - jednoduché, které by nebylo uspělo ve východní Evropě, které však stačilo zde, kde hrozba odhalení byla poměrně malá - a měl rovněž satelitní parabolu, která krásně fungovala celkem nenápadnou dírou ve střeše a také pracovala přes šifrovací systém, který se velmi podobal přenosnému kazetovému magnetofonu.

Takže co teď? tázal se sám sebe. Pumový útok na Untiverose byl pečlivě proveden tak, aby vypadal jako bomba uložená v autě. Proč ne další, a opravdový? Šlo o to, aby byl připraven a proveden tak, aby zamýšlené cíle pořádně vystrašil a spláchl je do lepší cílové oblasti. Aby se to podařilo, muselo to vypadat vážně, současně to však nesmělo být tak vážné, aby přišli k újmě nevinní lidé. Tohle byl problém s bombami uloženými do automobilů.

Detonace nižšího řádu? uvažoval. Tak nějak. Udělat to tak, aby bomba vypadala jako vážný pokus, který však částečně selhal. Moc těžké, řekl si nakonec.

Nejlepší by byl obyčejný atentát s použitím pušky, to však bylo příliš náročné na přípravu. Už jen sehnat nějaké vyvýšené stanoviště, odkud by bylo dobře vidět na patřičné místo, bylo obtížné a nebezpečné. Karteloví baroni měli v patrnosti všechna okna s přímým výhledem na své domovy. Kdyby si některé najal Američan a kdyby se z něj brzy poté střílelo - nu, to by nebylo zrovna nic moc tajného. Vtip byl v tom, aby nevěděli přesně, co se děje.

Clarkova operační koncepce byla elegantně prostá. Tak elegantní a tak prostá, že údajným expertům na "černé" operace v Langley vůbec nepřišla na mysl. Jednoduše to, co Clark potřeboval, bylo zabít tolik lidí na svém seznamu, aby v členech spolku, na který se zaměřil, zvýšil pocit strachu. Zabít je všechny, jakkoliv to mohlo být žádoucí, bylo prakticky nemožné. On jich chtěl zabít pouze dostatečný počet a udělat to tak, aby vykřesal jiskru, která vyvolá zcela jinou reakci.

Kartel tvořila skupina nelítostných lidí, jejichž inteligence se projevovala onou prohnaností, jakou mívá zdatný nepřítel na bojišti. Jako dobří vojáci, i oni byli neustále v pohotovosti vůči nebezpečí, ale na rozdíl od vojáků dávali pozor na nebezpečí zevnitř, vedle nebezpečí zvenčí. Navzdory úspěchům svého společného podnikání si tito lidé byli navzájem soupeři. Zaplaveni penězi a mocí neměli dost, a nikdy mít nebudou. Pro takovéhle lidi nebylo nikdy dost obojího, a nejméně ze všeho pak bylo moci. Clarkovi i ostatním připadalo, že jejich konečným cílem je zmocnit se politické vlády nad zemí, jenže země neřídí výbory, alespoň velké ne. Jediné, čeho chtěl Clark dosáhnout, bylo, aby si karteloví náčelníci mysleli, že v rámci jejich vlastní hierarchie probíhá pokus o uchvácení vlády; potom by se vesele pustili do vzájemného vybíjení, nové obdoby válek mafií ve třicátých letech.

Možná, připustil sám pro sebe. Plánu dával tak třicetiprocentní naději na úspěch. Ale i kdyby nevyšel, pár důležitých hráčů by šlo ze hřiště, a i to by se počítalo jako úspěch, taktický, když už ne strategický. Oslabení Kartelu by zvýšilo šance Kolumbie, že se s ním vypořádá, což byl další možný strategický výsledek, nikoli však jediný. Byla tu i možnost, že válka, v jejíž vyvolání doufal, může mít tentýž výsledek jako poslední jednání válek v Castellammare, známých jako Italské nešpory, kdy byly svými kolegy zabity desítky mafiánů. To, co vyrostlo z oné krvavé noci, byla pevnější, lépe organizovaná a nebezpečnější síť organizovaného zločinu pod daleko propracovanějším vedením Carla Luchiana a Vita Genoveseho. To je skutečné nebezpečí, říkal si Clark.

Ale věci nemohly být horší, než už byly. Nebo tak to aspoň prohlašoval Washington. Byla to hra, v níž výhra stála za to.

Larson dorazil k domu. Byl tu jen jednou, a ačkoli dům vyhovoval Clarkově krycí legendě jakožto jakéhosi hostujícího prospektora - po domě se povalovalo několik beden se vzorky hornin - byla to jedna ze stránek operace, která mu dělala starosti.

"Chytil jste zprávy?"

"Všichni říkají, že to byla bomba v autě," odpověděl Larson s prohnaným úsměvem. "Podruhé už takové štěstí mít nebudeme."

"Asi ne. Podruhé to musí být pořádné divadlo."

"Nekoukejte na mě! Snad nečekáte, že já zjistím, kdy bude příští schůzka?"

To by bylo fajn, říkal si Clark, ale nečekal to, a byl by neschvaloval žádný příkaz, který by to vyžadoval. "Ne, za další přepadení se musíme modlit. Musí se setkat. Musí se dát dohromady a prohovořit, co se stalo."

"Souhlasím. Ale nemuselo by to být nahoře v horách."

"Oh?"

"Všichni mají domy také v nížině."

Na to Clark zapomněl. Potom by zaměřování bylo velmi obtížné. "Můžeme laser zaměřit z letadla?"

"Nevím, proč bychom nemohli. Ale potom přistanu, natankuju a vypadnu odtud navždy."

Henry a Harvey Pattersonové byli dvojčata, sedmadvacet let, a byli důkazem pro všechny teorie, které sociologové a kriminologové dokázali vymyslet. Jejich otec byl profesionální, i když nijak zvlášť zdatný, zločinec po celou dobu svého zkráceného života - jenž skončil ve dvaatřiceti letech, kdy ho ze tří metrů zastřelil dvouhlavňovkou majitel skladu lihovin. To bylo důležité pro přívržence behavioristicke školy, obsazené vesměs politickými konzervativci. Byli také produkty neúplné rodiny, mizerné výchovy ve škole, vlivu nevhodných kamarádů a ekonomicky utlačené čtvrti. Tyto skutečnosti byly zase významné pro behavioristickou školu zdůrazňující vliv prostředí, jejímiž přívrženci jsou vesměs političtí liberálové.

Ať byly příčiny jejich chování jakékoliv, svůj život trávili jako zločinci a mohlo jim být ukradené, jestli jejich mozky byly k němu předem naprogramovány, nebo jestli se to opravdu naučili v dětství. Nebyli to žádní hlupáci. Kdyby se inteligenční testy nezaměřovaly na gramotné, jejich IQ by byly mírně nad průměrem. Měli živočišné instinkty, které stačily k tomu, aby pro policii bylo jejich zadržení náročným podnikem, a onu znalost zákonů, jakou mají děti ulice a která jim umožnila s pozoruhodným úspěchem manipulovat s právním systémem. Měli také zásady. Bratři Pattersonové byli pijáci - oba byli již na hranici alkoholismu - ale drogy nebrali. Tím se vyznačovali jako cosi trochu podivného, ale protože se žádný z bratrů o zákony nijak moc nestaral, to, že nezapadali do normálních zločineckých vzorců, jim také neděla lo těžkou hlavu.

Spolu si tedy razili cestu jižní Alabamou loupežemi, vloupáními a přepadáváním už od deseti let. Ostatní s nimi jednali se značným respektem. Cestu jednomu či druhému zkřížilo mnoho lidí - protože to byla jednovaječná dvojčata, zkřížit cestu jednomu nevyhnutelně znamenalo zkřížit cestu i druhému - a skončilo jako mrtvoly. Mrtvoly po úderu tupým předmětem - obuškem - nebo po bodných a střelných poraněních - nožem nebo pistolí. Policie je podezřívala z pěti vražd. Problém byl v tom - kterého z nich? To, že byli jednovaječná dvojčata, vnášelo do každého případu technické komplikace, jichž jejich právník - dobrý, kterého si našli už v raném stadiu své kariéry - účinně využíval. Vždycky, když byla zabita nějaká Pattersonova oběť, mohli se policisté vsadit o svou mzdu, že jeden z bratrů - obvykle ten, který měl k zabití oběti motiv - byl nápadně přítomen někde celé kilometry daleko. Navíc jejich oběťmi nikdy nebyli poctiví občané, nýbrž příslušníci jejich zločinecké

komunity, což horlivost policie vždy ochladilo.

Ne však teď.

Od jejich prvního oficiálně zaznamenaného střetu se zákonem uplynulo už čtrnáct let, ale Henry a Harvey konečně dostanou pořádný flastr, jak se policisté v celém státě dověděli od svých velitelů směn; policie je konečně dostala za pořádný zločin a s nemalým uspokojením konstatovala, že to bylo kvůli jiným jednovaječným dvojčatům. Dvě hezké prostitutky, obě osmnáctileté, úplně omámily srdce bratrů Pattersenových. Posledních pět týdnů se Henry a Harvey nemohli Noreen a Doreen Graysonových dosytit, a jak tak policejní hlídky ve čtvrti sledovaly, jak milostný příběh vzkvétá, všem na stanici vrtalo hlavou, jak to ksakru dokážou, že se drží na uzdě - behaviorističtí policisté prohlašovali, že to stejně bude úplně jedno - kteroužto připomínku policisté zastávající teorii vlivu prostředí odmítali jako pseudovědeckou, ne-li sexuálně zvrhlou, hovadinu, ale pro obě strany v tomto sporu to byla docela pěkná zábavná spekulace. Tak či onak, upřímná láska přivodila pád bratrů Pattersonových.

Henry a Harvey se rozhodli, že sestry Graysonovy osvobodí od jejich pasáka, který obchodoval s drogami, člověka s velmi špatnou pověstí, avšak ještě víc obávaného, který měl za sebou dlouhou dráhu násilníka a byl podezřelý ze zmizení několika svých děvčat. Nakonec si to pohnojil tím, že obě sestry nelítostně zbil za to, že mu neodevzdaly dárky - šperky - které jim Pattersonové dali k výročí prvního měsíce známosti. Noreen zlomil čelist a Doreen přišla o šest zubů; k tomu další nedůstojné újmy, které Pattersony rozzuřily a obě dívky přivedly do Lékařského střediska při Univerzitě v Jižní Alabamě. Oba bratři nebyli lidé, kteří by urážku nesli lehce, a za týden, z neosvětlených stínů úzké uličky, oba dva stejnými revolvery Smith & Wesson ukončili život Elroda McIlvana. Měli smůlu v tom, že v tu dobu byl půl bloku odtud policejní vůz s rádiem. Samotní policisté si dokonce říkali, že v tomto případě Pattersonové prokázali celému Mobile službu.

Poručík od policie je oba vzal do místnosti pro vyšetřování. Z jejich obvyklé vzpurnosti teď byla zvadlá květina. Pistole se našly ani ne padesát metrů od místa činu. Ačkoliv ani na jedné z nich nebyly použitelné otisky prstů - střelné zbraně se k tomuto účelu pokaždé nepropůjčují - čtyři kulky, vyňaté z McIlvanovy mrtvoly, se k oběma hodily; Pattersonové byli zadrženi o čtyři bloky dál; na jejich rukou byly stopy střelného prachu po střelbě z nějaké zbraně a jejich motiv k odstranění pasáka byl dobře znám. Kriminální případy jen málokdy mohly vyjít takhle dobře. Jediné, co policie neměla, bylo přiznání. Štěstí obě dvojčata konečně opustilo. I jejich právník jim to říkal. Na dohodu při přiznání viny nebyla naděje - místní žalobce je nenáviděl ještě víc než sama policie - a i když je čekal tvrdý trest za vraždu, dobré bylo to, že pravděpodobně nedostanou elektrické křeslo, protože porotci zřejmě nebudou ochotni nechat někoho popravit za to, že zabil pasáka a překupníka drog, který dostal dvě kurvy do nemocnice a několik dalších pravděpodobně zabil. Dalo se tu argumentovat vraždou z vášně; podle amerických zákonů se takové motivy považují za polehčující okolnosti.

Pattersonové, oba ve stejných vězeňských oděvech, seděli u stolu naproti vyššímu policejnímu důstojníkovi. Poručík sám nedokázal rozeznat jednoho od druhého a ani se neptal, který je který, protože by stejně asi lhali, už jen z principu.

"Kde je náš advokát? zeptal se Henry nebo Harvey.

"No jo," zdůraznil Harvey nebo Henry.

"Na tohle ho tu vlastně ani nepotřebujeme. Co byste tomu říkali, hoši, prokázat nám takhle nějakou laskavost?" zeptal se poručík. "Prokážete nám takovou menší laskavost a pak možná zase budeme moci prokázat nějakou menší laskavost my vám." Tím se vyřešila otázka právní konzultace.

"Jo, leda hovno!" poznamenalo jedno z dvojčat, samozřejmě jenom jako součást smlouvání. Byli v situaci, kdy se člověk chytá stébla. Vězení jim už

kynulo, a přestože ani jeden z nich ještě nikdy nedostal pořádnou basu, poseděli si dost dlouho v okresních věznicích, aby věděli, že to nebude legrace.

"Jak by se vám líbilo doživotí?" zeptal se poručík, nijak nedotčen touhle demonstrací síly. "Víte, jak to chodí, sedm nebo osm let, než vás rehabilitují a pak pustí. Tedy, když budete mít štěstí. Strašně dlouhá doba, osm let. Zamlouvá se vám to, hoši?"

"Nejsme pitomci. Co po nás chcete?" zeptal se druhý Patterson, dávaje tak najevo, že je připraven pohovořit si o podmínkách.

"Něco pro nás uděláte, no, a pak by se mohlo přihodit něco pěkného."

"Co to je, to, co máme udělat?" Nyní už byli oba bratři dohodě nakloněni.

"Viděli jste Ramóna a Jesúse?"

"Ty piráty?" zeptal se jeden. "Sračky." V komunitě zločinců, stejně jako v každé jiné, panuje hierarchie postavení. Ti, kdo zneužili ženy nebo děti, jsou úplně vespod. Pattersonové páchali násilné zločiny, ale ženy nikdy nezneužívali. Napadali jen muže - většinou mnohem menší muže, než byli oni, ale přece jen muže. To bylo pro jejich představu o sobě samých důležité.

"Jo, ty zkurvený hajzly jsme viděli," řekl ten druhý, aby přidal na síle stručnější poznámce svého bratra. "Těch posledních pár dní dělaj, jako by je vysral sám král. Zkurvený prevíti. Koukněte, my sme pitomí neřádi, ale žádnou malou holku sme neznásilnili, ani sme žádnou malou holku nezabili - a voni že se z toho maj' dostat, říkaj'? Nasrat! My sme vodkráglovali jednu svini pasáka, co rád tluče svý holky, a kouká z toho pro nás doživotí. Co je todle za spravedlnost, pane policajte? Hovno!"

"Kdyby se takhle náhodou Jesúsovi a Ramónovi něco přihodilo, něco vážného," řekl poručík tiše, "třeba by se stalo něco jiného. Něco, co by vám prospělo, hoši."

"A to jako co?"

"Třeba jako to, že byste se hodně pravidelně viděli s Noreen a Doreen. Možná by se to dokonce dalo do pořádku."

"Jo, hovno!" řekl Henry nebo Harvey.

"Je to ten nejlepší kšeft ve městě, hoši," řekl jim poručík.

"Vy chcete, abysme ty prevíty zkurvený zabili?" Tuhle otázku pronesl Harvey a zklamal tak svého bratra, který si myslel, že ten chytrý je on.

Poručík se na ně jen upřeně díval.

"Posloucháme," řekl Henry. "A jak budem vědět, že dodržíte slovo?"

"Jaké slovo?" Poručík se odmlčel. "Ramón a Jesús zabili čtyřčlennou rodinu, samozřejmě, že nejdřív manželku a malou holku znásilnili, a pravděpodobně mají prsty ve vraždě policisty a jeho manželky tady v Mobile. Ale něco se s tím jejich případem stalo, mohou dostat nanejvýš dvacet let a vylezou maximálně tak za sedm nebo osm let. Za zabití šesti lidí. To není moc spravedlivé, co?"

Dvojčatům už to došlo. Poručík to porozumění viděl, stejný výraz v obou párech očí. Pak se dostavilo rozhodnutí. Oba páry očí byly na okamžik obezřele zdrženlivé, zatímco oba uvažovali, jak to udělat. Pak se v nich rozjasnilo. Oba Pattersonové přikývli, a bylo to.

"Vy hoši si teď dávejte pozor. Vezení může být nebezpečné místo." Poručík vstal a přivolal dozorce. Kdyby se ho někdo ptal, řekl by, že - samozřejmě když od nich dostal svolení, že s nimi může hovořit bez přítomnosti advokáta - se jich chtěl vyptat na jednu loupež, do které Pattersonové nebyli zapleteni, o níž však něco věděli, a že jim na oplátku nabídl přímluvu u okresního návladního. Oni však bohužel prohlašovali, že o zmíněné loupeži nic nevědí, a po ani ne pětiminutovém rozhovoru je tedy poslal zpátky do jejich cely. Kdyby se snad někdy zmínili o skutečném obsahu rozhovoru, bylo by to tvrzení dvou notorických zločinců proti tvrzení poručíka policie. Přinejhorším by z toho byl článek na páté straně Mobile Register, který se vůči násilnému zločinu stavěl velmi přísné. A sotva se asi mohou přiznat ke dvojnásobné vraždě, ať už

se stala na podnět policie, nebo ne.

Poručík byl čestný člověk a okamžitě se pustil do práce, aby dodržel svou stranu dohody, s představou, že Pattersonové udělají totéž. Ze čtyř kulek vyňatých z těla Elroda McIlvana byla jedna pro balistickou expertizu nepoužitelná, protože byla zdeformovaná -olověné kulky bez ocelového pláště se velmi snadno poškodí - a ostatní, ačkoliv se celkem hodily k vyšetřování kriminálního případu, byly na samé hranici. Poručík si nechal ze skladiště důkazů kulky přinést, aby je znovu prozkoumal spolu s poznámkami vyšetřovatele a s fotografiemi. Musel samozřejmě podepsat příjem, aby se nepřerušil "řetězec evidence". Tento zákonný požadavek byl sepsán proto, aby se zaručilo, že důkazy, které budou použity při přelíčení, jakmile byly jednou odneseny z místa činu nebo odjinud a označeny jako významné, budou neustále na známém místě a náležitě střeženy. Bylo to opatření proti tomu, aby se nelegálně vyráběly inkriminující důkazy. Když se nějaký důkaz ztratil, už se v kriminálním případu nedal použít, i kdyby byl později nalezen, protože už byl znehodnocen. Sešel k laboratořím, ale technici už byli na odchodu. Zeptal se balistika, jestli by mohl hned v pondělí ráno kulky z případu Pattersonů znovu prozkoumat, a ten odpověděl, že zajisté, jeden z projektilů pro porovnání je trochu špatný, ale on se domnívá, že pro potřeby přelíčení bude stačit. Ale klidně se na to podívá znovu.

Policista šel s kulkami zpátky do své kanceláře. Obálka z papíru z manilského konopí, v níž byly uloženy, byla označena číslem případu, a protože byla stále patřičně střežena a její příjem poručíkem řádně podepsán, řetězec evidence nebyl ještě porušen. Na piják na svém stole napsal vzkaz, že je nechce nechat přes víkend ve stole, že si je vezme domů a balíček uloží do svého kufříku se zámkem na kombinaci. Poručíkovi bylo třiapadesát let a od důchodu s plnou výsluhou ho dělily čtyři měsíce. Třicet let služby je až dost, říkal si a těšil se na to, jak si dosyta užije svůj rybářský člun. Sotva by mohl jít do důchodu s dobrým svědomím, kdyby nechal dva lidi, kteří zabili policistu, odsedět si jen osm let mírného vězení.

Příliv drog z Kolumbie vyvolal celou řadu vedlejších účinků a jeden z nich, díky nepochopitelně ohromující ironii osudu, byl ten, že kolumbijská policie dostala novou a velmi složitou kriminalistickou laboratoř. Zbytky Untiverosova domu byly podrobeny obvyklé sérii chemických zkoušek a během několika hodin se zjistilo, že výbušnina byla směsí cyklotetrametylentetranitraminu a trinitrotoluenu. Obecně byly známy jako HMX a TNT; smíchány v poměru 70:30, napsal chemik, vytvořily výbušnou sloučeninu nazvanou Octol, což, jak napsal dál, je celkem drahá, velmi stalá a nesmírně ničivá výbušnina, vyráběná hlavně ve Spojených státech, ale lze ji běžně koupit od amerických a evropských společností pro chemickou výrobu a od jedné asijské společnosti. Tím jeho práce pro ten den skončila. Předal svou zprávu sekretářce, která ji faxovala do Medellínu, kde jiná sekretářka zhotovila xerokopii, která se za dvacet minut dostala k Felixů Cortezovi.

Zpráva byla dalším kouskem do skládanky bývalého zpravodajského důstojníka. U žádné místní důlní společnosti se Octol nepoužíval. Byl příliš drahý a jednoduché gelové výbušniny na bázi dusičnanů pro běžnou potřebu zcela stačily. Když bylo na uvolnění skal zapotřebí víc do nich bouchnout, vyvrtala se prostě širší díra a do ní se nacpalo víc výbušniny. Pro vojenské účely samozřejmě takováto možnost neexistovala. Velikost dělostřeleckého granátu je omezena průměrem hlavně a velikost pumy je omezena aerodynamickým odporem, který vyvolávala u letounu, který ji nese. Proto se vojenská místa neustále ohlížela po silnějších výbušninách, aby ze svých zbraní, omezených jejich velikostí, vytěžila lepší výkon. Cortez vzal z police knihovničky příručku a potvrdil si skutečnost, že Octol je téměř výhradně vojenská výbušnina... a že se používá jako počinová nálož u nukleárních zařízení. To vyvolalo krátké chraptivé zasmání.

Také to vysvětlovalo pár věcí. Jeho první reakcí na explozi byla myšlenka, že byla použita tuna dynamitu. Stejného výsledku by se dosáhlo necelými pěti sty kilogramy tohohle Octolu. Vytáhl další příručku a dověděl se, že skutečná váha výbušniny v tisícikilogramové pumě je méně než pět set kilogramů.

Proč tam však nebyly žádné střepiny? Víc než polovinu váhy pumy tvoří ocelový plášť. Cortez otázku pro tuto chvíli odložil.

Letecká puma toho vysvětlovala hodně. Vzpomínal si na svůj výcvik na Kubě, kdy severovietnamští důstojníci přednášeli jeho třídě o "chytrých pumách", které byly během pumových útoků Linebackerů-II v roce 1972 pohromou pro jejich mosty a elektrárny. Po letech nákladných neúspěchů americké stíhací bombardéry touto novou, přesně naváděnou municí zničily v několika dnech desítky cílů se silnou obranou.

Kdyby byla taková puma zaměřena na nákladní auto, nevypadalo by to všechno na bombu, uloženou v autě?

Proč tam ale nebyly žádné střepiny? Znovu pročetl zprávu z laboratoře. Byla tam také rezidua celulózy, jejichž přítomnost laboratoř odbyla vysvětlením, že jde o zbytky lepenkových krabic, v nichž byla výbušnina uložena.

Celulóza? To znamená papír nebo dřevovinu, ne? Udělat pumu z papíru? Cortez zvedl jednu ze svých příruček - Jane 's Weapons Systems; byla to těžká kniha v tvrdých, tuhých deskách... lepenka, potažená plátnem. Opravdu to tedy bylo tak jednoduché. Když se dá vyrobit takhle pevný papír pro tak prozaický účel jako knižní vazba...

Cortez se opřel v křesle, zapálil si cigaretu a blahopřál sobě - a norteamericanos. Tohle tedy bylo brilantní. Poslali bombardér se speciální chytrou pumou, zaměřili ji na ten absurdní nákladní automobil, a nezůstalo po ní nic, co by se dalo byť jen vzdáleně nazvat důkazem. Uvažoval, kdo s tímhle plánem přišel, udiven tím, že Američané udělali něco tak inteligentního. KGB by dala dohromady speciální rotu, komando specnaz, bojovala by jako normální pěchota a všechny důkazy by zůstaly na místě "jako vzkaz", zanechaný typicky ruským způsobem, což bylo účinné, ale postrádalo to jemnou eleganci. Američanům se pro jednou podařil vybroušený a lstivý kousek, hodný Španěla - nějakého Corteze, uchechtl se potichu pro sebe Felix. To je pozoruhodné.

Nyní měl tedy "jak". Dál musí přijít na "proč". Ale no ovšem! Byl tu ten článek v amerických novinách o možné válce gangů. Vysokých činitelů Kartelu bylo čtrnáct; teď jich je deset. Američané se pokusí tenhle počet dál snížit... čím? Počítají snad s tím, že jeden pumový atentát podnítí zuřivou vnitřní válku? Ne, řekl si Cortez. Jeden takový incident nestačí; dva snad, ale jeden ne.

Takže Američané tu mají komanda, obcházející skrytě horami na jih od Medellínu, shodili jednu pumu a dělají něco dalšího, aby zarazili lety s drogami. To se teď také vyjasnilo. Ta letadla sestřelovali, samozřejmě. Poslali lidi, aby pozorovali letiště a aby svá pozorování předávali kamsi jinam, odkud vycházela akce. Je to plně ucelená operace. Nejneuvěřitelnější ze všeho bylo, že to fungovalo. Američané se rozhodli udělat něco, co funguje. No, to je tedy zázrak. Po celou tu dobu, kdy byl zpravodajským důstojníkem, si CIA celkem přijatelně vedla při shromažďování zpravodajských informací, ale v podstatě nic nepodnikala.

Felix vstal od stolu a přešel k baru, který měl v kanceláři. Tohle chtělo důkladně promyslet, a to znamenalo dobrou brandy. Nalil si do baňaté číše trojitou dávku, zakroužil s ní a rukou tekutinu zahříval, aby aromatické výpary polaskaly před prvním douškem jeho smysly.

Čínština je ideografický jazyk - Cortez se také setkal se svou dávkou čínských vyzvědačů - a znak pro "krizi" byl kombinací znaků znamenajících "nebezpečí" a "příležitost". Tahle dvojakost významů ho zarazila, když ji poprvé slyšel, a nikdy ji nezapomněl. Příležitosti, jako byla tahle, byly vzácné a stejně tak nebezpečné. Hlavní nebezpečí, jak si uvědomoval, byla

prostá skutečnost, že nevěděl, jak Američané své zpravodajské informace získávají. Vše, co věděl, ukazovalo na agenta, který pronikl do organizace. Někdo hodně vysoko, ale ne tak vysoko, jak by si přál být. Američané někoho získali, stejně jako to tak často udělal on. Standardní špionážní postup, a to bylo to, v čem CIA vynikala. Někdo. Kdo? Někdo, koho hluboce urazili a kdo si chtěl vyrovnat účty a současně získat místo u stolu náčelníků. Do téhle kategorie spadalo pár lidí. Včetně Felixe Corteze. A místo aby spustil svou vlastní operaci, aby tohoto cíle dosáhl, mohl se nyní spoléhat na Američany, že to udělají za něj. Opravdu mu to přišlo divné, že důvěřuje Američanům, že udělají jeho práci, ale bylo to tak zábavné. Byla to v podstatě téměř definice dokonale utajené operace. Stačí, když nechá Američany provádět jejich vlastní plán a od postranní čáry bude sledovat, jak to jde. Bude to chtít trpělivost a víru ve svého nepřítele - nemluvě o nebezpečí, které je s tím spojeno - ale Cortez měl dojem, že to za tu námahu stojí.

V situaci, kdy nevěděl, jak k Američanům svou informaci dostat, došel k závěru, že se musí spolehnout na štěstí. Ne, na štěstí ne. Zdálo se, že zprávy se k nim nějakým způsobem dostávají, a pravděpodobně se dostanou i teď. Zvedl telefon a zavolal, cosi, co pro něho bylo velmi netypické. Pak po úvaze zařídil ještě jednu věc. Nakonec, nemůže čekat, že Američané udělají přesně to, co chce, přesně, kdy to chce. Něco bude muset udělat sám.

Ryanovo letadlo přistálo v Andrewsu krátce po sedmé večer. Jeden z jeho asistentů - bylo to tak pěkné, mít asistenty - se ujal tajných dokumentů a odvezl je do Langley; Jack hodil své brašny dozadu do svého XJS a odjel domů. Slušně se v noci vyspí, aby ze sebe setřepal účinky časových pásem, a zítra bude zpátky u svého stolu. První a nejdůležitější část práce, říkal si, když vjížděl na Route 50, bude zjistit, co CIA chystá v Jižní Americe.

Ritter vrtěl hlavou v pocitu pochybovačné nevíry díkůvzdání. Znovu se k nim dostal CAPER. Tentokrát také sám Cortez. Nedomákli se toho, že jejich spojení je zranitelné. Nebylo to samozřejmě nic nového. Totéž se ve druhé světové válce přihodilo Němcům a Japoncům, znovu a znovu se to opakovalo. Bylo to prostě něco, v čem byli Američané dobří. A časově to sotva mohlo vyjít líp. Letadlová loď byla k dispozici už jen třicet hodin, sotva dost času, aby se vzkaz dostal k jejich člověku na Rangeru. Ritter naťukal rozkazy a požadavky na operaci na svém osobním počítači. Byly vytištěny, zapečetěny v obálce a předány jednomu z jeho podřízených, který nasedl do zásobovacího letadla vojenského letectva do Panamy.

Kapitán Robby Jackson se cítil o něco lépe. Když nic jiného, měl aspoň dojem, že cítí váhu čtvrtého prýmku na ramenou své nepředpisové bílé košile, a stříbrný orel, kterým byl nahrazen dubový list na límci jeho khaki uniformy, je přece o moc hezčí označení pilota, ne? Povýšení mimo pořadí znamenalo, že se s ním vážně počítá na velitelskou funkci, velení vlastní letecké skupiny letadlové lodi - Jackson věděl, že u letectva to bude jeho poslední pořádné zařazení, ale bylo nejvelkolepější ze všech. Bude muset zodpovídat za řadu různých typů letounů a bude mít na starosti víc než osmdesát strojů, jejich letové posádky a údržbářské čety, bez nichž byla letadla pouhými atraktivními ozdobami paluby letadlové lodi.

Horší bylo, že jeho taktické nápady nevyšly tak dobře, jak si představoval, ale utěšoval se vědomím, že všechny nové nápady potřebují čas. Už zažil, že několik z jeho původních nápadů mělo vady, a úpravy navržené jedním z velitelů perutě na Rangeru málem vyšly - vlastně nápad znatelně vylepšily. I to bylo normální. Totéž se dalo říci o raketách Phoenix, jejichž naváděcí systémy pracovaly po úpravě dobře; ne tak dobře, jak kontrahent sliboval, ale nebylo ani tohle obvyklé?

Robby byl v bojové informační centrále letadlové lodi. V této chvíli

neprobíhaly žádné letové operace. Bojové uskupení se octlo v oblasti bouřlivého počasí, které se během několika hodin přesune jinam, a zatímco se údržbáři hrabali ve svých letadlech, Robby a vyšší činitelé protivzdušné obrany už pošesté prohlíželi pásky se záznamy střetů stíhaček. Síly "nepřítele" si vedly pozoruhodně dobře; diagnostikovaly obranné plány Rangeru a rychle a účinně na ně reagovaly, aby dostaly své stroje, odpalující rakety, na dostřel. To, že je stíhačky z Rangeru na cestě zpátky rozmlátily, bylo irelevantní. Účelem letecké bitvy mimo okruh letadlové lodi bylo rozmlátit "sovětské" Backfiry, bombardéry s dlouhým doletem, na cestě k nim.

Záznamy na pásce pocházely od radaru na letadle E-2C Hawkeye, v němž Robby seděl při prvním střetu, ale šestkrát bylo doopravdy až dost. Dověděl se vše, co se dovědět mohl, a nyní v duchu rozvažoval. Zase tu byl ten Intruder; spojil se s tankerem, pak zamířil směrem na Ekvádor a zmizel ze stínítka těsně před tím, než dosáhl pobřeží. Kapitán Jackson se opřel v židli, zatímco diskuse kolem něho pokračovala. Převinuli pásku dopředu, aby si prohlédli fázi přiblížení, víc než hodinu si přehrávali samotnou bitvu - to, čemu se aspoň mělo říkat bitva, pomyslel si zamračeně Jackson - a pak pásku převinuli znovu. Velitele Rangeru zvlášť popouzelo, jak se jeho peruti utahaně a líně formovaly k návratu na letadlovou loď. Bídná organizovanost stíhaček vyvolala pár sžíravých poznámek kapitána, který měl titul, na nějž se nyní Robby těšil. Poslouchat jeho poznámky bylo dobré školení, i když maličko sprosté. Během následující diskuse páska běžela dál, až - tamhle, A-6 se objevil znovu a mířil k letadlové lodi poté, co udělal to, co ksakru vůbec udělal. Robby si byl vědom, že spřádá domněnku, a domněnky jsou pro důstojníky z povolání nebezpečné. Ale byla tu.

"Pan kapitán Jackson?"

Robby se otočil a viděl námořníka s podložkou na dokumenty. Byly to instrukce k další činnosti, jejichž příjem musel podepsat; udělal to, pak formulář převzal a dal se do čtení.

"Co je to, Robe?" zeptal se důstojník, řídící operace letadlové lodi.

"Admirál Painter letí do školy pro postgraduální studium. Chce, abych se s ním sešel; do D.C. tedy nepoletím. Asi chce co nejdřív slyšet raport o tom, jak to šlo s tou mou novou báječnou taktikou," odpověděl Jackson.

"Nojo, jen klid. Ty frčky vám neseberou."

"Pořádně jsem to nepromýšlel," odpověděl Robby a ukázal na obrazovku.

"To stejně nedělá nikdo."

Za hodinu se Ranger dostal z oblasti špatného počasí. První vzlétl nákladní letoun, který zamířil do Panamy, aby předal poštu a převzal různé věci. "Technik" už na letadlo čekal, připraven po neškodné výzvě, předané nekrytým kanálem. Když vzkaz dočetl, zavolal kajutu komandéra Jensena.

Kopie snímku se braly do Hideaway, ale nejhlavnější svědek byl v Alexandrii, a tam snímek vzal on sám.

Murraye ani nenapadlo ptát se, odkud se fotografie vzala. To jest - věděl, že přišla od CIA a že to je nějaká fotografie ze sledování, ale okolnosti, které ji obklopovaly, nebylo nic pro něj - nebo tohle by mu aspoň řekli, kdyby se byl zeptal, což neudělal. To bylo v pořádku, protože v tomto případě by vysvětlení typu "nic pro vás" možná nepřijal.

Moiřin stav se zlepšoval. Už nebyla připoutána, ale dosud ji léčili na jakési vedlejší účinky prášků na spaní, které si vzala. Něco s funkcí jater, jak slyšel, ale na léčbu reagovala dobře. Seděla na lůžku; lůžko s pohonem na motorek se zvedalo na povel tlačítka. Bylo už po návštěvních hodinách - dnes večer tu byly její děti a to, jak si Murray říkal, byla ta nejlepší léčba, které se jí mohlo dostat. Oficiální verze byla náhodné předávkování. Nemocnice věděla něco jiného, dostalo se to ven, ale před veřejností zaujala FBI stanovisko, že šlo o náhodu, protože si vlastně nevzala smrtelnou dávku. Psychiatr z FBI za ní přicházel dvakrát denně a jeho zpráva byla optimistická.

Pokus o sebevraždu, ačkoli byl skutečný, vyšel z okamžitého popudu, nikoli z dlouhé přípravy. Dostane-li se jí patřičné péče a rad, dá se dohromady a pravděpodobně se zcela zotaví. Psychiatr byl také toho názoru, že pomůže i to, k čemu se Murray chystal.

"Vypadáte už sakra líp," řekl jí. "Co děti?"

"Tohle jim už nikdy neudělám," odpověděla Moira Wolfeová. "Takovou sobeckou hloupost!"

"Říkám vám pořád, že jste narazila na náklaďák." Murray se posadil do židle vedle lůžka a vytáhl obálku, kterou s sebou přinesl. "Je tohle ten náklaďák?"

Vzala si od něho fotografii a okamžik na ni upřeně hleděla. Nebyla to dobrá fotografie. Byla pořízena ze vzdálenosti skoro čtyř kilometrů; silný teleobjektiv a počítačové zpracování obrazu neukazovaly ani vzdáleně detail toho, co by se snímky svého dítěte při nějaké činnosti dokázal amatérský fotograf. Ale na fotografii je toho víc než jen výraz obličeje; tvar hlavy, účesu, držení těla, způsob, jakým držel ruce, sklon hlavy...

"Je to on," řekla. "Je to Juan Díaz. Odkud to máte?"

"Přišlo to od jiné vládní agentury," odpověděl Murray. Volba slov jí nenapověděla nic - napověděla přesně ono nic, které znamenalo CIA. "Někde skrytě sledovali nějaké místo nebo tak něco - nevím přesně kde - a dostali tohle. Mysleli si, že by to mohl být náš hoch. Pro vaši informaci, tohle je první potvrzený snímek plukovníka Felixe Corteze - naposledy u DGI - který máme. Aspoň víme, jak ten parchant vypadá."

"Chyťte ho," řekla Moira.

"Ale ano, dostaneme ho," slíbil jí Murray.

"Já vím, co budu muset udělat - svědčit, a všechno to ostatní. Vím, co se mnou udělají advokáti. S tím se dokážu vypořádat. Dokážu, pane Murrayi."

Nežertuje, uvědomil si Dan. Nebylo to poprvé, kdy pomsta napomohla při záchraně něčího života, a Murray byl rád, že teď tomu tak je. Byl to další cíl, další věc, pro niž Moira musela žít. Jejím úkolem bylo postarat se o to, aby ona i FBI dosáhli odplaty. Název, který byl u FBI pro něco takového schválen, byl retribuce, ale stovky agentů, pracujících na případu, tento název nyní nepoužívaly.

Příštího dne dorazil Jack do své kanceláře brzy ráno a našel tam očekávanou hromadu práce; navrch ležel vzkaz od soudce Moora.

"Sjezd končí dnes večer," psalo se v něm. "Máte rezervaci na poslední let do Chicaga. Zítra dopoledne podáte zprávu guvernéru Fowlerovi. To je u kandidátů na prezidenta obvyklý postup. Směrnice pro vaši zprávu jsou přiloženy, spolu s kopií hlášení o národní bezpečnosti z prezidentské kampaně v roce 1984. Může se hovořit o ‚důvěrných' a ‚vyčleněných' informacích, ale nic od ‚tajných' výše. Váš písemný příspěvek potřebuji vidět před pátou."

A to ho úplně připravilo o celý den. Ryan zavolal domů a sdělil rodině, že bude další noc pryč. Pak se dal do práce. Teď nebude moci na Rittera a Moora uhodit dřív než příští pondělí. A Ritter, jak se dověděl, bude stejně trávit většinu dne v Bílém domě. Další Jackův hovor byl do Bethesdy, aby promluvil s admirálem Greerem a získal nějaký návod, co a jak dělat. Překvapilo ho, když se dověděl, že poslední takové hlášení podal Greer osobně. Nepřekvapilo ho, že hlas starého pána byl o poznání slabší, než když spolu mluvili posledně. Rozjařenost v něm dosud byla, ale jakkoliv ten tón byl vítaný, obraz v Jackově mysli představoval bruslaře na Olympijských hrách, předvádějícího medailový výkon na tenkém, křehkém ledě.

21

Vysvětlení

Nikdy ho nenapadlo, aby o nákladních letounech uvažoval jako o nejvíce zaneprázdněných strojích na letadlové lodi. To samozřejmě byly, a on to vždycky věděl, ale všechny ty kousky, které ošklivá, pomalá vrtulová letadla dělala, sotva zajímaly pilota, který se "narodil" v F-4N Phantom II a brzy nato postoupil na třídu F-14ATomcat. Ve stíhačce už neletěl celé týdny, a když vykročil k "dodávkovému" letounu - oficiálně byl označen C-2A Greyhound, což byl téměř patřičný název, protože opravdu létal jako pes - rozhodl se, že se nějak přitře k Patuxent River, aby to na pár hodin roztočil a rozpálil v pořádném letadle, a to jak nejdřív jen bude moci. "Cítím potřebu," šeptal si s úsměvem. "Potřebu rychlosti." Nákladní letoun byl přistaven ke vzletu u katapultu na pravoboku na přídi, a když se k němu Robby vydal, znovu viděl A-6E Intrudera, nyní opět osobní letadlo velitele perutě, zaparkované vedle nástavby. Vedle ní byl úzký prostor, nazývaný "pumová farma", kde se skladovala a připravovala výzbroj. Bylo to šikovné místo, příliš malé, než aby tam mohla parkovat letadla, a v příhodné blízkosti k okraji paluby, aby se pumy daly snadno shodit přes bok paluby, kdyby se to ukázalo nutným. Pumy se převážely na malých vozících s ložnou plochou nízko nad palubou, a když nasedal do nákladního letounu, jeden takový zrovna viděl a na něm modrou "cvičnou" pumu, jak míří k Intruderu. Na pumě byly úchyty pro laserové naváděcí zařízení.

Takže dnes v noci bude další cvičné bombardování, co? Tohle bylo něco dalšího, nad čím se mohl usmívat. Tamtu jsi šoupnul pěkně přesně, jak do hrnce, Jensene, říkal si v duchu Robby. Za deset minut byl pryč; mířil do Panamy a odtamtud se s letounem vojenského letectva sveze do Kalifornie.

Ryan byl nad západní Virgínií, v civilním letadle; seděl v DC-9 společnosti American Airlines. Byl to pořádný sestup, ze skupiny vojenského letectva určené pro V.I.P., ale tentokrát nebyl žádný dostatečný důvod pro to, aby se s ním jako s takovým zacházelo. Provázel ho člen ochranky, jíž Jack už začal postupně přivykat. Tenhle byl řídící agent, který byl zraněn při výkonu služby - odkudsi spadl a ošklivě si poranil kyčli. Až se zotaví, pravděpodobně ho přeřadí do operačního oddělení. Jmenoval se Roger Harris. Bylo mu kolem třiceti a, podle dojmu, který si o něm Jack vytvořil, docela bystrý.

"Co jste dělal, než jste přišel k nám?" zeptal se Harrise.

"No, pane, já..."

"Jmenuju se Jack. K titulu člověku žádnou aureolu nepřidávají."

"Věřil byste tomu? Pochůzkář v Newarku. Řekl jsem si, že zkusím něco bezpečnějšího, a tak jsem přišel sem. A podívejte, co se stalo," uchechtl se.

Let byl obsazen jen z poloviny. Ryan se rozhlédl a viděl, že poblíž nikdo není, a odposlouchávací zařízení měla vždycky potíže s kvílením motorů.

"Kde se vám to stalo?"

"V Polsku. Překazila se schůzka - vlastně to byl jen takový špatný pocit, a já jsem to utnul. Tomu mému chlapíkovi se povedlo zmizet a já jsem mazal na druhou stranu. Dva bloky od velvyslanectví jsem hupnul přes zeď. Teda, chtěl jsem hupnout. Byla tam kočka, úplně obyčejná stará toulavá kočka. Já na ni šlápnul, ona zavřeštěla, já zakopnul a tu pitomou kyčli jsem si zlomil, jak nějaká babka, když upadne ve vaně." Ublíženě se usmál. "Tohle vyzvědačství není jako v biografu, co?"

Jack přikývl. "Jednou vám povím, jak se něco úplně stejného přihodilo mně."

"V terénu?" zeptal se Harris. Věděl, že Jack je ze zpravodajského oddělení, ne z operačního.

"Přímo nádherný příběh. Škoda, že ho nemůžu nikomu vyprávět."

"Tak co budete J. Robertu Fowlerovi povídat?"

"To je docela legrace. Všechno jsou to věci, které může mít z novin, ale

když to nemá od někoho z nás, není to oficiální."

Přišla letuška. Na to, aby se podávalo jídlo, to byl příliš krátký let, ale Ryan objednal pár piv.

"Pane, ve službě nemám pít."

"Právě vám byla udělena výjimka," řekl mu Ryan. "Nerad piju sám, a když někam letím, vždycky se napiju."

"Prý nemáte vzduch rád," poznamenal Harris.

"Nějak si s tím už poradím," odpověděl Jack téměř podle pravdy.

"Tak co se tedy děje?" zeptal se Escobedo.

"Pár věcí," odpověděl Cortez pomalu, opatrně, uvážlivě, aby měl el jefe dojem, že ještě trochu tápe, že však ze všech sil využívá svůj ohromující analytický talent k tomu, aby dospěl ke správné odpovědi. "Myslím, že Američané mají v horách dvě nebo možná tři skupiny žoldnéřů. Jak víte, napadají některá naše zpracovatelská místa. Účel to asi bude mít psychologický. U místních venkovanů už je vidět váhavost, když nám mají pomoci. Zastrašit takové lidi není nic těžkého. Stačí, aby toho bylo dost, a máme s výrobou našeho produktu potíže."

"Žoldnéři?"

"Technický termín, jefe. Žoldnéř, jak víte, je každý, kdo poskytuje služby za peníze, ale ten termín nejčastěji zahrnuje polovojenské síly. Co to vlastně je přesně za lidi? Víme, že mluví španělsky. Mohli by to být kolumbijští občané, nějakým způsobem popuzení Argentinci - přece víte, že norteamericanos využívali lidi z argentinské armády k výcviku contras, ne? Nebezpeční lidé z dob Junty. Možná, že se kvůli všem těm zmatkům u nich doma rozhodli dát se na čas k Američanům. To je jen jedna z mnoha možností. Musíte to vidět tak, jefe, že takováhle operace se musí nechat nějak přijatelně zapřít. Ať jsou odkudkoli, třeba ani nevědí, že pracují pro Američany."

"Ať je to kdokoli, co navrhujete?"

"Půjdeme po nich, dostaneme je a pobijeme, samozřejmě," řekl ledabyle a věcně Cortez. "Potřebujeme řekněme tak dvě stě ozbrojených mužů, ale takový počet určitě dáme dohromady. Moji lidé už tu oblast prozkoumávají. Potřebuji vaše svolení, abych mohl shromáždit potřebné síly a ty hory pořádně pročesat."

"To dostanete. A co ta puma u Untiverose?"

"Někdo mu naložil dozadu do auta čtyři sta kilo velmi silné výbušniny. Moc chytře udělané, jefe. V jiném vozidle by to nešlo, ale to nákladní auto..."

"Si. Každá z těch pneumatik vážila víc. Kdo to udělal?"

"Američané ne, ani žádní z těch, co si najali," odpověděl Cortez s přesvědčením.

"Ale..."

"Jefe, uvažujte chvilku," navrhl Felix. "Kdo tak mohl mít k tomu autu přístup?"

Escobedo tuhle myšlenku chvilku přemílal. Seděli vzadu v jeho dlouhém mercedesu. Byl to starý typ 600, láskyplně udržovaný a jako nový. Mercedes-Benz je typ automobilu oblíbený lidmi, kteří si musí dělat starosti s násilnickým nepřítelem. Sám o sobě těžký a se silným motorem, snadno unesl víc než pět set kilogramů pancíře z Kevlaru, umístěného na kritických částech vozu, i tlustá okna z polykarbonátu, která by zastavila kulku z kulometu ráže .30. Pneumatiky byly naplněny pěnou, ne vzduchem, aby jim nevadilo proražení - aspoň ne hned. V palivové nádrži byla kovová voštinová mřížka, která by sice nedokázala zabránit požáru, ale zabránila by mnohem nebezpečnější explozi. Padesát metrů před automobilem a za ním byly BMW M-3, rychlá, silná auta, plná ozbrojených mužů; bylo to skoro stejné jako vedoucí a stíhací vozy, které mají na starosti bezpečnost hlav států.

"Jeden z nás, myslíte?" zeptal se Escobedo po chvilce přemýšlení.

"Možné to je, jefe." Tón Cortezova hlasu naznačoval, že je to víc než pouze možné. Tempo, jímž svá odhalení dávkoval, volil opatrně a hlídal si

přitom dopravní značky.

"Ale kdo?"

"Na tuhle otázku musíte hledat odpověď sám, ne? Já jsem zpravodajský důstojník, ne detektiv." To, že Cortezovi jeho drzá lež prošla, bylo důkazem Escobedových paranoidních obav.

"A ta ztracená letadla?"

"Také se neví," hlásil Cortez. "Někdo sledoval letiště, snad americké polovojenské bojůvky, ale nejspíš ti samí žoldnéři, co jsou teď v horách. Pravděpodobně na letadlech provedli nějakou sabotáž, možná za přispění stráží na letištích. Předpokládám, že když odcházeli, stráže zabili, aby nikdo nemohl dosvědčit, co dělali, a u skladů paliva uložili nástrahy, aby to vypadalo na něco úplně jiného. Moc chytrá operace, ale operace, na kterou bychom byli dokázali něco vymyslet, nebýt toho atentátu v Bogotě." Než Cortez pokračoval, zhluboka se nadechl.

"Ten útok na Američany v Bogotě byla chyba, jefe. Američany to přimělo, aby z operace, která nám jen znepříjemňovala život, udělali operaci, která naši činnost ohrožuje přímo. Někoho v organizaci podmazali a svou touhu po pomstě ukojili prostřednictvím ctižádosti a zloby některého z vašich vlastních vysoce postavených kolegů." Cortez hovořil tímtéž tichým, uměřeně a rozumně znějícím hlasem, který používal, když podával hlášení svým představeným v Havaně, jako učitel, hovořící ke zvlášť bystrému studentovi. Způsob, jakým promlouval, lidem připomínal lékaře, a byl to nanejvýš účinný způsob, jak lidi přesvědčovat, a zvláště pak Latinoameričany, kteří jsou nakloněni k polemizování, kteří však současně respektují ty, kdo ovládnou jejich vášně. Tím, že Cortez Escobedovi vytýkal smrt Američanů - Escobedo neměl rád, když mu někdo něco vytýkal; Cortez to věděl; Escobedo věděl, že to Cortez ví - jen zvýšil svou důvěryhodnost "Tohle si Američané řekli, hloupě, snad v nějaké neobratné snaze odvést nás falešným směrem, když budou mluvit o ‚válce gangů' uvnitř organizace. Tenhle trik mimochodem vymysleli Američané; povíte pravdu k popření pravdy. Je to chytré, ale použili to už příliš často. Možná si myslí, že naše organizace o tomhle triku neví, ale ve špionážní branži ho každý zná." Cortez improvizoval, spoléhal na vnuknutí a tohle si právě vymyslel - ale, říkal si, určitě to zní dobře. A mělo to náležitý účinek. Escobedo hleděl tlustými okenními skly ven, jeho mysl převracela novou myšlenku.

"A kdo by to tak..."

"Na tohle vám odpovědět nedokážu. Možná vy a seňor Fuentes s tím dnes večer trochu pokročíte." Pro Corteze bylo nejtěžší udržet nehnuty výraz obličeje. Přes všechnu svou chytrost, všechnu svou bezohlednost, byl el jefe jako dítě, kterým se dá manipulovat, jakmile člověk poznal správné knoflíky, které bylo třeba tisknout.

Silnice klesala dnem údolí. Byla tu i železniční trať, a obě vedly korytem, vyhloubeným ve skále řekou, sbírající své vody z hor. Cortez si byl vědom, že z přísně taktického hlediska to nebylo nic, co by dodávalo klid a jistotu. Ačkoliv nikdy nebyl vojákem - kromě obvyklých lekcí civilní obrany v rámci kubánského školského systému - uvědomoval si nevýhody nízko položeného terénu. Člověka mohli zdaleka vidět ti, kdo byli nahoře. Dálniční značky dostaly nový a hrozivý význam. Felix věděl o automobilu všechno, co vědět potřeboval. Upravil ho přední světový dodavatel obrněných vozidel a procházel pravidelnými prohlídkami, prováděnými techniky firmy. Okna se dvakrát ročně vyměňovala, protože sluneční světlo měnilo krystalickou strukturu polykarbonátu - mnohem rychleji v blízkosti rovníku a ve velké nadmořské výšce. Okna zastaví kulku ráže 7.62 mm z kulometu NATO a obložení z Kevlaru na dveřích a kolem motoru by za příhodných podmínek zastavilo i větší projektily. Přesto byl nervózní a neklidný, ale silou vůle se přinutil nereagovat viditelně na nebezpečí.

"Kdo by to mohl být...?" otázal se Escobedo, když auto projíždělo ostrou zatáčkou.

Bylo tu pět skupin, každá po dvou lidech, střelci a nabíječi. Byli vyzbrojeni západoněmeckými kulomety MG3, které kolumbijská armáda nedávno dostala, protože se v nich používaly náboje ráže 7.62 mm, stejné jako v jejích standardních pěchotních zbraních, G-3, také západoněmecké výroby. Těchto pět bylo nedávno "ukradeno" - ve skutečnosti koupeno od chamtivého výkonného seržanta - z armádního skladu. MG-3, vycházející z dřívějších německých MG-42, proslavených ve druhé světové válce, si zachovaly kadenci starší zbraně, 1200 ran za minutu - dvacet ran za vteřinu. Kulometná hnízda byla od sebe vzdálena třicet metrů; dva kulomety měly zaútočit na stíhací vůz, dva na vedoucí automobil, ale jen jeden na mercedes. Cortez pancíři automobilu nijak moc nedůvěřoval. Pohlédl na digitální hodinky. Byli tu přesně na čas. Escobedo měl dobré řidiče. Jenže - Untiveros také měl dobré služebnictvo.

Na ústí hlavně každého kulometu byl kónický nástavec, který zakrýval záblesky. Laik si jeho účel často vykládal špatně; účelem bylo zabránit, aby záblesky při palbě neoslepovaly samotného střelce. Skrýt záblesky před někým jiným bylo fyzicky nemožné.

Střelci začali pálit ve stejném okamžiku a po pravé straně silnice se objevilo pět téměř metr dlouhých válečků čistě bílého plameme. Z každého záblesku v ústích hlavní vyskočila čára svítících střel, která střelce navedla na jejich cíle; kovová mířidla na svých zbraních při tom nemuseli vůbec použít.

Žádný z lidí v autech neslyšel zvuk kulometů, ale slyšel zvuk nárazů - alespoň ti, kteří se toho dožili.

Escobedovo tělo ztuhlo jako ocelová tyč, když viděl, jak se žlutá čára svítících střel spojila s vedoucím M-3. Ten automobil nebyl tak opancéřovaný jako jeho. Zadní světla se zapotácela doleva, pak doprava, a pak automobil sjel v ostrém úhlu ze silnice a převrátil se jako hračka jeho syna. Než se tak stalo, on i Cortez ucítili nárazy dvaceti střel na své auto. Zaznělo to jako krupobití na plechové střeše. Byly to však desetigramové kulky, ne kroupy, a dopadaly na ocel a Kevlar, ne na střešní plech. Jeho řidič, dobře vycvičený a v neustálé neklidné pohotovosti, mercedes na okamžik strhl smykem do strany, aby se vyhnul BMW před sebou, a současně sešlápl rychlostní pedál až k podlaze. Šestilitrový motor mercedesu reagoval okamžitě - i ten byl chráněn pancířem - a ve vteřině zdvojnásobil výkon i točivý moment, až všechny cestující prudce vtlačil do sedadel. To už Escobedo otočil hlavu a hrozbu viděl; zdálo se, že svítící střely míří přímo do jeho obličeje, jakoby zázrakem zastaveny silnými skly oken - která, jak viděl, pod nárazem povolovala a lámala se.

Cortez se vrhl tělem na Escobeda a srazil ho na podlahu. Ani jeden neměl čas říci jediné slovo. Když byl vypálen první výstřel, auto ujíždělo rychlostí přes sto deset kilometrů. Nyní se rychlost blížila sto padesáti kilometrům a automobil unikal ze zóny smrti rychleji, než jak střelci dokázali upravit střelbu, poté co automobil dostal a absorboval víc než čtyřicet zásahů. Za dvě minuty Cortez vzhlédl.

S překvapením viděl, že dvě kulky narazily do levého okna zevnitř. Střelci byli až moc dobří; opakovanými zásahy se jim podařilo prorazit zpevněná okna. Ani vedoucí ani stíhací vozidlo nebylo vidět. Felix se zhluboka nadechl. Právě vyhrál nejsmělejší hru svého života.

"Hned jak to půjde, odbočte, kamkoliv!" vykřikl na řidiče.

"Ne!" řekl Escobedo hned nato. "Přímo do -"

"Blázne!" Cortez el jefa otočil. "Chcete ještě další přepadení někde vpředu? Jak myslíte, že si naplánovali, že nás zabijí? Hned odbočte!" zakřičel znovu na řidiče.

Řidič, který se v taktice přepadání ze zálohy dobře vyznal, prudce dupl na brzdy a hned odbočil. Odbočka vedla doprava, k síti několika vedlejších silnic, sloužících místním kávovníkovým plantážím.

"Najděte nějaké klidné místo a zastavte tam!" poručil pak Cortez.

"Ale..."

"Budou čekat, že budeme utíkat, ne přemýšlet. Budou čekat, že uděláme to, co říkají všechny příručky o boji proti teroristům. Jenom blázen dopustí, aby se vědělo, co udělá," řekl Cortez a setřepával si z vlasů úlomky polykarbonátu. Pistoli měl venku, ale teď ji ostentativně zastrčil zpátky do podpažního pouzdra. "José, řídil jste úplně nádherně!"

"Obě auta jsou pryč," hlásil řidič.

"To mě nepřekvapuje," odpověděl Cortez podle pravdy. "Ježíši Kriste, bylo to jen tak tak."

Ať Escobedo patřil kamkoliv, mezi zbabělce ne. I on viděl poškozené okno jen pár centimetrů od své hlavy. Automobilem proletěly dvě kulky - byly napůl zabořené do skla. El jefe jednu vykroutil a zatřepal s ní v zavřené dlani. Byla ještě teplá.

"Musíme si promluvit s těmi lidmi, co dělali ta okna," poznamenal Escobedo s chladným klidem. Cortez mu zachránil život, uvědomil si.

Divné na tom všem bylo, že se nemýlil. Ale na Corteze víc zapůsobilo to, že jeho reflexy - i když předem věděl, co se bude dít, a reagoval chvályhodnou rychlostí - zachránily život i jemu. Bylo to už dávno, co musel projít zkouškou fyzické zdatnosti, vyžadovanou DGI. Právě takovéto okamžiky způsobí, že i ten nejobezřetnější člověk začne mít pocit, že je neporazitelný.

"Kdo věděl, že jedeme k Fuentesovi?" zeptal se.

"Musím..." Escobedo zvedl sluchátko a začal vyťukávat číslo. Cortez mu ho jemně vzal a položil zpátky do vidlice.

"To by mohla být vážná chyba, jefe," řekl tiše. "Při vší úctě, seňore, prosím, nechte mě, abych to vyřídil. Tohle je záležitost pro profesionála."

Na Escobeda Cortez ještě nikdy nezapůsobil tolik jako v této chvíli.

"Dostanete odměnu," řekl svému věrnému vazalovi. Vyčítal si, že se k němu občas špatně choval, a co horšího, někdy nedbal Cortezových dobrých rad. "Co tedy uděláme?"

"José," řekl Cortez řidiči, "najděte nějaké vyvýšené místo, odkud uvidíme na Fuentesův dům."

Za minutu řidič našel ostrou serpentinu, odkud bylo vidět do údolí. Sjel ze silnice a všichni tři vystoupili. José zkoumal škodu na autě. Ani pneumatiky ani motor nebyly naštěstí poškozeny. Ačkoliv karoserie se bude muset úplně předělat, pohyblivost a ovladatelnost zůstaly bez úhony. José své auto opravdu miloval, a ačkoliv ho rmoutilo, jak bylo zřízené, téměř pukal pýchou nad tím, že auto i jeho umění všem zachránily život.

V kufru bylo několik pušek - německé G-3, tytéž, jaké měla armáda, ale legálně zakoupené - a triedr. Cortez jim dal pušky; sám vzal triedr a zamířil ho na dobře osvětlený dům Luise Fuentese, asi deset kilometrů daleko.

"Co hledáte?" zeptal se Escobedo.

"Jefe, jestli má s tím přepadením co dělat, bude už vědět, že se asi nepodařilo, a začne se to tam hýbat. Jestli o ničem nevěděl, nebude se dít nic."

"Co ti, co na nás stříleli?"

"Myslíte, že vědí, že jsme unikli?" Cortez zavrtěl hlavou. "Ne, nebudou mít jistotu a nejprve se pokusí přesvědčit se, že se jim to podařilo, že se naše auto ještě nějakou dobu pokoušelo jet dál - a tak se nejdřív ze všeho pokusí nás najít. José, kolikrát jste odbočil, než jsme sem dojeli?"

"Šestkrát, seňore, a je tu hodně silnic," odpověděl řidič. Se svou puškou vypadal docela hrozivě.

"Už vidíte, kde to má háček, jefe? Jestli nemají hodně lidí, je tu příliš mnoho silnic, které by se musely zkontrolovat. Nemáme co dělat s vojskem ani s policií. Kdybychom měli, ještě bychom jeli dál. Takováhle přepadení - ne, jefe, buď se povedou, nebo se nepovedou vůbec. Tumáte." Rozdal skleničky. Teď byl čas předvést trochu lehkovážné smělosti. Otevřel dvířka auta a vytáhl několik lahví Perrieru - Escobedo ho měl rád. Otevřel je tak, že uzávěry

vtlačil do díry po kulce v kapotě kufru a trhl dolů. I José nad tím pobaveně zamručel, a Escobedo byl člověk, který takové husarské kousky obdivoval.
"Z nebezpečí dostávám žízeň," vysvětloval Cortez a rozdal jim láhve.
"Byl to vzrušující večer," souhlasil Escobedo a dal si dlouhý doušek ze své láhve.

Ne však pro komandéra Jensena a jeho elektronika. To první, jako všechno poprvé, bylo něco zvláštního, ale teď už to byla rutina. Problém byl v tom, že to šlo tak zatraceně snadno. Když bylo Jensenovi něco málo přes dvacet, čelil raketám země-vzduch a radarem řízené protiletadlové palbě. Tehdy zkoušel svou odvahu a umění proti severovietnamským dělostřelcům, se všemi jejich zkušenostmi a prohnaností. Tahle operace byla asi tak vzrušující jako vyrazit si k poštovní schránce, ale, připomněl si, poštou často přicházejí důležité věci. Operace probíhala přesně podle plánu. Počítač vyhodil pumu podle časového rozvrhu a elektronik svým kombinovaným čidlem TRAM sledoval cíl. Tentokrát Jensen pravým okem zabloudil dolů na televizní obrazovku.
"Co mohlo toho Escobeda zdržet?" zeptal se Larson.
"Třeba sem dojel dřív?" uvažoval nahlas Clark a sledoval pozemní laserový zaměřovač.
"Možná," připustil druhý důstojník. "Všiml jste si, že teď u domu nezaparkovala žádná auta?"
"Jo; no, tahle má detonátor nastavený na zpoždění jedné setiny vteřiny," sdělil mu Clark. "Měla by bouchnout hned, jak se dostane k poradnímu stolu."

Takhle zdálky je to ještě působivější, říkal si Cortez. Pumu padat neviděl, letadlo, které ji svrhlo, neviděl - to, říkal si, je divné - a záblesk viděl dlouho před tím, než se k němu dostal zvuk. Americanos a ty jejich hračky, říkal si. Dokážou být nebezpeční. A nejnebezpečnější ze všeho byl zdroj jejich zpravodajských informací, ať byl jakýkoliv; byl velmi, velmi dobrý, a Felix neměl nejmenší vodítko, jak zjistit, co by to mohlo být. To ho naplňovalo neustálými obavami.
"Zdá se, že Fuentes s tím neměl co dělat," poznamenal Cortez, ještě než k nim zvuk dorazil.
"Tam jsme mohli být i my!"
"Ano, ale nebyli jsme. Myslím, že bychom měli jet jefe."

"Co to je?" zeptal se Larson. Na úbočí hory, skoro pět kilometrů od nich, se objevila dvě přední světla automobilu. Ani jeden z nich si nevšiml, jak se mercedes vyšplhal na to vyvýšené místo s výhledem sem. Tehdy se soustředili na cíl a Clark si vyčítal, že nepamatoval na to, aby to tu prohlédl do větší vzdálenosti. Taková chyba byla často osudná, a on si dovolil zapomenout, jak je vážná.
Clark zapnul svůj Noctron hned, jak se světla stočila pryč. Byl to velký -
"Jaké auto má Escobedo?"
"Vyberte si," odpověděl Larson. "Je to jako sbírka koní v Churchill Downs. Porsche, Rollsy, Benzy..."
"No, tamto vypadalo jako dlouhá limuzína, možná velký Mercedes. A na takové auto to bylo taky dost nezvyklé místo. Vypadneme odtud. Myslím, že dvě návštěvy u jedné studně je až dost. S bombardováním je konec."
Za osmdesát minut musel jejich Subaru zpomalit. Na krajnici parkovalo několik sanitek a policejních vozů. V narůžovělém svitu výstražných světel na silnici se objevovali a mizeli lidé v uniformách. Hned vedle silnice ležela dvě černá BMW, převrácená na bok. Ať patřila komukoli, někdo je neměl rád, jak Clark viděl. Nebyl tu nijak silný provoz, ale i zde, jako všude jinde na světě, kde lidé jezdí auty, řidiči zpomalovali, aby se na to všechno podívali.
"Někdo z nich vyrazil duši," poznamenal Larson. Clark věc ohodnotil profesionálněji.

"Palba zbraněmi ráže .30. Těžké kulomety zblízka. Pěkně vymakané přepadení ze zálohy. Jsou to BMW M-3."

"Ty velké rychlé? Tak tedy nějaký pracháč. Co říkáte, že by..."

"V téhle práci nemíváme moc často nějaké ,že by'. Jak rychle můžete zjistit, co se tu stalo?"

"Až se vrátíme, za dvě hodiny."

"Fajn." Policisté projíždějící auta kontrolovali, ale neprohledávali je. Jeden z nich si posvítil baterkou na zadní sedadlo Subaru. Bylo tam pár divných věcí, ale neměly správnou velikost ani tvar, aby to mohly být kulomety. Mávli na ně, aby jeli dál. Clark vzal věc na vědomí a pustil se do úvah. Že by válka gangů, ke které, jak doufal, dojde, už začala?

Robby Jackson měl dvouhodinovou pauzu, než nasedl do C-141B, který se svým krytem tankovacího zařízení vypadal jako zelený had s křídly se šípem. Na palubě bylo také asi šedesát vojáků s plnou výstrojí. Stíhací pilot je pozoroval s mírným pobavením. Tak tímhle se tedy jeho mladší bratr živí. Vedle něho se posadil jakýsi major; předtím požádal o dovolení - Robby měl o dva stupně vyšší hodnost.

"Odkud?"

"Sedmá lehká." Major se opřel dozadu, aby si našel co nejpohodlnější polohu. V klíně mu ležela přílba. Měla tvar hodně podobný německé helmě z druhé světové války. Byla z Kevlaru, s látkovým maskovacím potahem, a zelený elastický pásek po jejím obvodu přidržoval zauzlované proužky látky; celé to vypadalo jako medúza.

"Víte, bratr takovouhle věc taky nosí. Pěkně těžká. K čemu to ksakru je dobré?"

"Kapustový záhon?" Major se usmál, oči zavřené. "No, Kevlar má zastavit všechno, co by vám mohlo rozrazit lebku, a ten mop okolo zkreslí váš obrys - v houští je hůř vidět, pane. Říkal jste, že váš bratr je u nás?"

"Krátce po vyřazení, myslím, že jim říkáte podporučíci, a je u -ehm, říkají jim Nindžové nebo tak nějak..."

"Třisedmnáct, První brigáda. Já jsem zpravodajský důstojník brigády; Druhá brigáda. Co vy?"

"Momentálně slouží m v Pentagonu. Létám na stíhačkách, když se zrovna nevozím za stolem."

"To musí být prima, dělat všechnu práci vsedě," poznamenal major.

"Ani ne." Robby se uchechtl. "Nejlepší na tom je, že když se něco takového semele, můžu fofrem vypadnout z města, když musím."

"Rozumím. Co vás přivádí do Panamy?"

"Na moři nám operuje uskupení letadlové lodi. Byl jsem se tam na to podívat. A vy?"

"Pravidelný výcvikový cyklus pro jeden náš prapor. Pracují v džungli a ve všelijakém takovém ošemetném terénu. Hodně se schováváme," vysvětloval major.

"Partyzáni?"

"Tak zhruba podobná taktika. Tohle byl hlavně cvičný průzkum, jak se dostat dovnitř a shromaždovat informace, udělat pár nájezdů, něco takového."

"Jak to šlo?"

Major cosi zabručel. "Ne tak dobře, jak jsme doufali. Přišli jsme o pár dobrých lidí na několika důležitých místech - stejně jako u vás, co? Lidi přicházejí a odcházejí, a nějakou dobu trvá, než se ti noví chytí. No, a hlavně, průzkumné jednotky přišly o pár dobrých maníků a nás to něco stálo. Proto probíhá výcvik," uzavřel major. "Je to bez konce."

"S námi je to jinak. Rozmísťujeme se jako jednotka a obvykle o nikoho takhle nepřijdeme, teprve až když se vrátíme zpátky."

"Vždycky jsem si představoval, že námořnictvo jsou pasáci, pane."

"A to je to tak zlé? Bratr říkal, že přišel o jednoho opravdu dobrého - vedoucího družstva. A vůbec, je potřeba tolik s tím nadělat?"

"Může být. Měl jsem jednoho, jmenuje se Muňoz, ten se opravdu moc dobře vyznal v tom, jak jít do terénu a zjistit, co potřebuje. Jednoho dne se jednoduše ztratil, prý dělá nějakou speciální operaci nebo co, povídali. Ten, co je teď na jeho místě, prostě tak dobrý není. To se stává. Člověk si zvykne."

Jackson jméno Muňoz znal, ale nedokázal si vzpomenout odkud. "Jak se dá zařídit odvoz do Monterey?"

"Hergot, to je hned vedle. Chcete jet s námi? Samozřejmě, nemáme všechny ty vymoženosti jako námořnictvo."

"No, my si občas taky užijeme polní podmínky, majore. Kruci, jednou mi celé tři dny nevyměnili ložní prádlo. A ten samý týden nám k večeři servírovali hamburgery. Na tu plavbu nikdy nezapomenu. Fakt, otrava. Máte v džípech aspoň klimatizaci?" Podívali se na sebe a rozesmáli se.

Ryan dostal apartmá o poschodí výš nad guvernérovým poschodím, a dokonce se to platilo z peněz na kampaň, což bylo docela překvapení. Usnadnila se tak otázka ochrany. Fowler měl nyní přidělenou skupinu agentů tajné služby; bude ji mít až do listopadu, a když uspěje, ještě další čtyři roky. Byl to pěkný moderní hotel s tlustými betonovými podlahami, ale zvuk z večírků zdola jimi pronikal.

Ozvalo se zaklepání na dveře, právě když Jack vyšel ze sprchy. Visel tu hotelový koupací plášť s monogramem. Ryan si ho oblékl a šel otevřít. Byla to žena kolem čtyřicítky, přímo neodolatelně vyparáděná - v červeném, v barvě, která zrovna "letěla". Jako člověk, který se v ženské módě nijak zvlášť nevyznal, nedokázal pochopit, že by barva oblečení měla být dobrá k něčemu jinému než k tomu, aby bylo člověka vidět.

"Vy jste doktor Ryan?" zeptala se. A způsob, jakým se zeptala, v Jackovi okamžitě vzbudil nechuť; zeptala se, jako by byl přenašečem nějaké nemoci.

"Ano. A vy?"

"Jsem Elizabeth Elliotová," odpověděla.

"Paní, nebo slečno Elliotová," řekl Jack. Vypadala jako paní nebo slečna. "Mám proti vám nevýhodu. Nevím, kdo jste."

"Jsem zástupkyní poradce pro zahraniční politiku."

"Aha. No, fajn. Tak pojdte dál." Ryan otevřel doširoka dveře a pokynul jí dovnitř. Měl si vzpomenout. Tohle byla "E.E.", profesorka politologie v Benningtonu, jejíž geopolitické názory, jak si Ryan říkal, dělaly z Lenina dalšího Theodora Roosevelta. Ušel několik kroků, než si uvědomil, že ho nenásleduje. "Tak jdete dovnitř, nebo ne?"

"Takhle?" Stála tam ještě deset vteřin, než znovu promluvila. Jack si dál ručníkem vytíral vlasy, neříkal nic, a nejvíc ze všeho byl zvědavý.

"Já vím, kdo jste," řekla s pohrdáním. Čím ksakru pohrdá, to Jack nevěděl. V každém případě měl za sebou dlouhý den a dosud cítil následky přechodu přes několik časových pásem ze své cesty do Evropy, a k tomu ještě další hodinu v pásmu středního času. Tím se zčásti vysvětlovala jeho odpověď.

"Koukněte, doktorko, zastihla jste mě, zrovna když jsem vylezl ze sprchy. Mám dvě děti a ženu, která mimochodem taky absolvovala v Benningtonu. Nejsem James Bond, a neblbnu. Jestli mi chcete něco říct, tak buďte tak laskavá a řekněte to. Celý minulý týden jsem byl v jednom kole, jsem utahaný a potřebuju se vyspat."

"To jste vždycky takhle nezdvořilý?"

Ježíši! "Doktorko Elliotová, jestli si v D.C. chcete zahrát s velkými dětmi, lekce číslo jedna se jmenuje ‚obchod je obchod'. Jestli mi něco chcete povědět, tak povídejte. Jestli se chcete na něco zeptat, ptejte se."

"Co to ksakru provádíte v Kolumbii?" vyštěkla na něho.

"O čem to mluvíte?" zeptal se mírněji.

"Však vy víte, o čem mluvím. A já vím, že vy to víte."

"V tom případě, neosvěžila byste mi paměť, prosím?"

"Vyhodili do vzduchu dalšího drogového barona," řekla a nervózně se rozhlédla chodbou, jako kdyby nějakého kolemjdoucího mohlo třeba napadnout, že s někým smlouvá cenu. Během politických sjezdů něčeho takového nebylo málo, a E.E. nebyla fyzicky nepřitažlivá.

"Nevím nic o tom, že by americká nebo nějaká jiná vláda nějakou takovou akci prováděla. To jest - o předmětu vašeho dotazu nemám ty nejmenší informace. Nejsem vševědoucí. Věřte nebo ne, i když máte posvěcení pro práci v Ústřední zpravodajské službě, neznamená to, že automaticky víte o všem, co se děje na kdejaké skále, v kdejaké louži nebo na kdejakém kopečku někde na světě. S čím jste za mnou přišla?"

"Ale vy byste to měl vědět," namítla. Teď zírala ona.

"Doktorko Elliotová, přede dvěma roky jste napsala knihu o tom, jak rozšiřujeme zkazky. Připomnělo mi to jeden starý židovský příběh. Jeden takový dědek kdesi ve štejtlu v carském Rusku měl dvě slepice a starou utahanou herku a odebíral nějaký protižidovský plátek - znáte to, Židi dělají tohle a Židi dělají tamto. A tak se ho soused zeptal, nač ho čte, a ten dědek mu řekl, že je pěkné vidět, jak je mocný. Ta vaše kniha byla něco podobného, když dovolíte - tak jedno procento fakta, a devadesát devět procent invektivy. Jestli opravdu chcete vědět, co můžeme, a co ne, pár věcí vám můžu povědět, v rámci utajení. Slibuju vám, že budete tak zklamaná, jako jsem obyčejně já sám. Přál bych si, abychom byli aspoň z poloviny tak mocní, jak si myslíte."

"Ale vy jste zabili lidi."

"Myslíte já osobně?"

"Ano!"

To možná její postoj vysvětluje, říkal si Jack. "Ano, člověka už jsem zabil. Někdy vám taky něco povím o nočních můrách." Ryan se odmlčel. "Jestli jsem na to pyšný? Jestli jsem rád, že jsem to udělal? Ano, jsem. Proč? ptáte se. Můj život, život mé ženy a dcery, i životy jiných nevinných lidí byly v časech, o kterých mluvím, v ohrožení, a já jsem udělal to, co jsem musel, abych chránil svůj život i ty životy ostatní. Pamatujete se, jak to tenkrát vypadalo, ne?"

Elliotovou ono "tenkrát" nezajímalo. "Guvernér s vámi chce mluvit v osm patnáct."

Šest hodin spánku - pro Ryana to znamenalo tohle. "Přijdu."

"Bude se vás ptát na Kolumbii."

"Tak si u vašeho šéfa šplhněte a poskytněte mu odpověď hned: nevím."

"Jestli zvítězí, doktore Ryane, tak jste..."

"Na dlažbě?" Jack na ni pohlédl s mírným úsměvem. "Víte, tohle je jako ve špatném filmu, doktorko Elliotová. Jestli váš starý zvítězí, možná budete mít pravomoc mě vyhodit. Tak já vám tedy vysvětlím, co to znamená pro mě.

Budete mít dost moci na to, abyste mě zbavila dvou a půl hodiny v autě každý pracovní den; dost moci, abyste mě vyhodila z těžkého zaměstnání, plného vypětí a stresu, které mě vzdaluje od rodiny víc, než se mi zamlouvá, a moc k tomu, abyste mě donutila žít životem, jaký mi dovolí peníze, které jsem si před deseti lety nebo tak nějak vydělal; budete mít moc k tomu, abyste mě donutila vrátit se k psaní knih o historii, možná k tomu, abych zase učil, jenže to byl právě prvořadý důvod, proč jsem dělal doktorát. Doktorko Elliotová, já jsem viděl nabité kulomety, namířené na mou ženu a dceru, a s tou hrozbou jsem si poradil. Jestli mi vážně chcete vyhrožovat, budete potřebovat něco lepšího než to, že mi vezmete zaměstnání. Zítra ráno vás asi uvidím, ale měla byste vědět, že moje hlášení je pouze pro guvernéra Fowlera. Mé rozkazy jsou, že v místnosti nesmí být nikdo jiný." Jack zavřel, zasunul zástrčku a upevnil na dveře řetízek. V letadle si dal příliš mnoho piv a byl si toho vědom, ale ještě nikdy se do něho nikdo takhle nenavážel.

Doktorka Elliotová sešla po schodech, nejela výtahem. Na rozdíl od většiny lidí z doprovodu byl hlavní pobočník guvernéra Fowlera naprosto střízlivý - i

tak pil jen zřídka - a už pracoval na plánu kampaně, která začne do týdne, místo obvyklého zahájení až o Svátku práce první pondělí v září. "Tak co?" zeptal se E.E.

"Říká, že neví. Já myslím, že lže."

"A co dál?" zeptal se Arnold van Damm.

"Je arogantní, agresivní a chová se urážlivě."

"To ty taky, Beth." Oba se zasmáli. Neměli se nijak moc rádi, ale politická kampaň svede dohromady ty nejroztodivnější dvojice. Vedoucí kampaně pročítal hlášení o Ryanovi od kongresmana Alana Trenta, nového předsedy Užšího kongresového výboru pro dohled nad zpravodajskou činností. E.E. hlášení neviděla. Pověděla mu, i když to už věděl - ačkoli ani jeden z nich nevěděl, o co vlastně šlo - o tom, že se Ryan střetl s Trentem na společenském shromáždění ve Washingtonu a přede všemi ho nazval teploušem. Trent nikdy v životě neodpustil ani nezapomněl urážku. A nebyl to také člověk, který by někoho bez dobrého důvodu chválil. Jenže Trent ve své zprávě o Ryanovi použil slova jako bystrý, odvážný a poctivý. Tak co si tedy z tohohle, říkal si van Damm, má ksakru člověk vybrat?

Bude to jejich třetí noc bez nějaké akce, tím si byl Chavez jist. Byli venku od západu slunce. Právě prošli třetím místem podezřelým z toho, že se tam zpracovávají listy - náznaky tu byly. Jinak zbarvená hlína od rozlité kyseliny; udusaná půda, vyhozené odpadky, vše, co ukazovalo na to, že tu byli lidé a že sem pravděpodobně chodili pravidelně - ale ne dneska v noci, a ani předchozí dvě noci ne. Ding věděl, že by s tím byl měl počítat. Všechny příručky, všechny lekce, které až dosud absolvoval, zdůrazňovaly, že bojové operace jsou jakási bláznivá směsice nudy a strachu; nudy proto, že po většinu času se neděje vůbec nic, strachu proto, protože to se může stát každou vteřinou. Teď chápal, jak dochází k tomu, že lidé venku v terénu začnou po nějaké době kdeco zanedbávat. Při cvičení člověk vždycky ví, co se - nu, ví, že se něco stane. Pozemní armáda jen zřídka plýtvala časem na cvičení, při kterém nedocházelo ke kontaktu. Výcvikový čas stál příliš mnoho peněz. A tak byl postaven před fakt, který ho popuzoval, totiž že skutečné bojové operace jsou méně vzrušující než výcvik, ale nezměrně nebezpečnější. Takovýhle rozpor víc než stačil k tomu, aby z toho mladého muže rozbolela hlava.

A bolestí si užil až dost. Každé čtyři hodiny teď polykal dvě tablety Tylenolu kvůli bolestem ve svalech a různým menším podvrtnutím - a také kvůli obyčejnému napětí a stresu. Byl mladý, ale přicházel na to, že kombinace namáhavé činnosti a opravdového duševního vypětí může za to, že člověk hodně rychle stárne. Ve skutečnosti nebyl o nic unavenější než někdo po trochu delším dnu za stolem v kanceláři, ale jejich akce a prostředí se spojovaly a všechny jeho pocity zesilovaly. Radost nebo smutek, rozjaření nebo skleslost, strach nebo pocit neporazitelnosti, to vše zde bylo mnohem silnější. Jedním slovem, bojové operace nejsou žádná legrace. Proč potom ale se mu tohle - líbí, to vlastně ne, ale... co? Chavez ze sebe tyhle myšlenky setřásl. Působily na jeho soustředěnost.

A ačkoliv to nevěděl, byla to odpověď. Ding Chavez byl voják zrozený pro boj. Stejně jako chirurga netěší pohled na rozbitá těla obětí nehody, Chavez by docela ochotně dal přednost posezení na barové stoličce vedle hezké dívky nebo by se s kamarády díval na fotbalový zápas. Ale chirurg věděl, že na jeho umění u stolu závisí rozhodující měrou život jeho pacientů, a Chavez věděl, že na jeho umění na špici družstva rozhodující měrou závisí úspěch akce. Jeho místo bylo zde. Při akci bylo všechno tak obdivuhodně jasné - pokud docela dobře nevěděl kudy kam, i pak to bylo jasné, jakýmsi jiným, velmi podivným způsobem. Jeho smysly pátraly mezi stromy jako radar, oddělovaly ptačí švitoření a šustot, způsobené zvířaty - ne však tehdy, když mu tyto zvuky něco zvláštního sdělovaly. Jeho mysl byla dokonalá rovnováha obav a sebedůvěry. Byl zbraní své země. Tohle chápal dobře; a jakkoli prožíval obavy, bojoval s

nudou, ze všech sil se snažil, aby jeho pozornost neutuchala, a dělal si starosti o životy svých kamarádů, nyní byl dýchající, myslící stroj, jehož jediným cílem bylo zničení nepřátel jeho země. Práce to byla těžká, ale on je pro ni ten pravý.

Ale tuto noc pořád ještě nic nenašel. Stopy byly vychladlé. Místa pro zpracovávání listů byla prázdná. Chavez se zastavil na předem zvoleném shromaždišti a čekal, až ho zbytek družstva dostihne. Vypnul svůj noční infradalekohled - člověk ho stejně používal tak třetinu času - a dopřál si pár doušků vody. Aspoň že voda zde byla dobrá; přitékala z čirých horských potoků.

"Samé nic, kapitáne," řekl Ramírezovi, když se k němu důstojník připojil. "Neviděl a neslyšel jsem nic."

"Co nějaké vyježděné koleje, stezky?"

"Nic, co by nebylo starší než dva, možná tři dny."

Ramírez stáří stop určovat uměl, ale nedovedl to tak dobře jako seržant Chavez. Vydechl, a znělo to téměř úlevně.

"Tak dobrá, vyrazíme zpátky. Ještě si pár minut odpočiňte a pak nás veďte odtud."

"Jistě. Pane?"

"No copak, Dingu?"

"Tahle oblast nám začíná vysychat."

"Možná máte pravdu, ale pro jistotu ještě pár dní počkáme," řekl Ramírez. Uvnitř byl zčásti rád, že od Rochovy smrti nedošlo k žádnému kontaktu, a ona část překrývala a vymazávala varovné signály, které by byl měl vnímat. Citová část jeho úvah mu říkala, že tu je něco dobře, zatímco rozum a rozbor okolností by mu byly měly říci, že tu je něco špatně.

Ani Chavez to zcela nezachytil. Kdesi na pokraji jeho vědomí se ozývalo vzdálené dunění, jako ono podivně vnímatelné ticho předcházející zemětřesení, nebo jako první nepatrná šmouha na jasném obzoru. Ding byl příliš mladý a nezkušený, než aby si toho všiml. Měl nadání. Byl to pravý člověk na pravém místě, ale nebyl tam ještě dost dlouho. Ale ani tohle ještě nevěděl.

Teď však měl práci. Za pět minut vyrazil a stoupal zpátky úbočím hory; vyhýbal se všem stezkám a cestu vybíral tak, aby šli úplně jinudy než sem, připraven zachytit každé možné přímé nebezpečí, ale nevědom si nebezpečí, které bylo vzdálené, ale právě tak jasné.

C-141B dosedl tvrdě, říkal si Robby, ačkoliv vojáci si toho zřejmě nevšimli. Vlastně většina z nich spala a museli je budit. Jackson spal v letadle jen málokdy. Pro pilota, říkal si, to je špatný zvyk. Transportní letoun zpomalil a pojížděl tak všelijak, úplně nemotorně jako stíhačka po těsně vymezeném prostoru paluby letadlové lodi; nakonec se vzadu pod ocasem rozevřely dveře jako dvě poloviny škeble.

"Vy pojďte se mnou, kapitáne," řekl major. Vstal a přehodil si přes záda batoh. Zdál se těžký. "Řekl jsem ženě, aby mi sem přivezla auto."

"Jak se dostala domů?"

"Vozový park," vysvětloval major. "Tak může velitel praporu se mnou cestou do Ordu ještě trochu prodiskutovat cvičení. Vysadíme vás v Monterey."

"Můžete mě vzít až do Fort Ordu? Trochu probourám bráškovi dveře."

"Může být někde venku na akci."

"V pátek v noci? Risknu to." Robbyho pravý důvod byl ten, že jeho rozhovor s majorem byl po letech první, který vedl s důstojníkem pozemní armády. Nyní, když je kapitánem, povede další krok k velitelské funkci. Jestli toho chce dosáhnout - a Robby měl tolik sebedůvěry jako každý jiný stíhací pilot, ale krok od kapitána ke kontradmirálovi (dolní polovina) je u námořnictva ten nejzrádnější - nebudou na škodu trochu širší znalosti. Udělá to z něj lepšího štábního důstojníka, a až si odslouží velitelskou funkci, jestli ji dostane, bude z něho zase oficír na štábu.

"Oukej."

Dvouhodinová jízda z letecké základny Travis do Fort Ordu -Ord má jen malé letiště, ne dost velké pro transportní letouny - byla zajímavá a Robby měl štěstí. Po dvou hodinách jízdy, kdy se navzájem obdarovali námořnickými a válečnými historkami a kdy se dověděl věci, o kterých neměl ani tušení, zjistil, že Tim se právě vrací domů z večerního tahu ve městě. Staršímu bratrovi bohatě stačil gauč. Nebylo to to, na co byl zvyklý, samozřejmě, ale říkal si, že tu drsárnu zvládne.

Jack a jeho tělesná stráž se dostavili do guvernérova apartmá přesně. Nikoho ze strážných z tajné služby neznal, ale řekli jim, že ho mají očekávat, a stále ještě měl svou propustku CIA; průkaz totožnosti, dvě spojené destičky z umělé hmoty, velké asi jako hrací karta, s jeho fotografií a číslem, ale bez jména, měl obvykle zavěšený na řetízku na krku jako nějaký náboženský talisman. Tentokrát ho ukázal agentům a pak ho zastrčil zpátky do kapsy saka.

Hlášení proběhlo tak, jak to v politických institucích nejvíc milují, jako pracovní snídaně; ty nejsou tak vysoce společensky významné jako oběd, a už vůbec ne jako večeře, ale z jakéhosi důvodu se považují za událost velkého dosahu. Snídaně probíhají ve vážném tónu.

Ctihodný J. - to jest Jonathan, což se mu moc nezamlouvalo -Robert - říkejte mi Bob - Fowler, guvernér státu Ohio, byl člověk mezi čtyřicítkou a padesátkou. Jako nynější prezident, i Fowler byl bývalý státní zástupce, se seznamem případů, kdy prosadil zákon, vzbuzujícím respekt. Vysloužil si pověst člověka, jenž dostal Cleveland na šest období do Sněmovny reprezentantů, ale ze Sněmovny člověk nešel do Bílého domu, a sedadla v Senátě za jeho stát byla příliš pevně obsazena. A tak se před šesti lety stal guvernérem a podle všech zpráv si vedl dobře. Jeho konečný politický cíl nabyl tvaru již před víc než dvaceti lety, a nyní to dotáhl do finálek.

Byl úpravný, vysoký asi sto sedmdesát osm centimetrů, s hnědýma očima a s vlasy, v nichž se kolem uší začaly objevovat první známky šedin. A byl unavený. Amerika toho od kandidátů na prezidenta vyžaduje hodně. Ve srovnání s tím je výcvikový tábor pro nováčky u námořní pěchoty jako místo pro milostnou schůzku. Ryan hleděl na muže téměř o dvacet let staršího, který posledních šest měsíců žil skoro výhradně o kávě a mizerném jídle na politických večeřích, ale přesto se mu dařilo usmívat se při všech těch špatných vtipech, vyprávěných lidmi, které neměl rád. A co bylo ze všeho nejpozoruhodnější, dokázal, aby projev, který pronášel nejméně čtyřikrát za den, působil na každého, kdo ho slyšel, jako nový a čerstvý a vzrušující. A o zahraniční politice toho věděl asi tolik, říkal si Jack, jako on o Einsteinově všeobecné teorii relativity, což bylo asi tak jedno velké nic.

"Vy jste jistě doktor John Ryan." Fowler vzhlédl od svých ranních novin.

"Ano, pane."

"Promiňte, že nevstanu. Minulý týden jsem si nějak hnul s kotníkem a bolí to jako čert." Fowler ukázal rukou na hůl vedle sebe. John ji při ranních zprávách neviděl. Přednesl svůj úvodní projev, tancoval po pódiu... s pošramoceným kotníkem. Ten člověk má výdrž. Jack k němu přikročil a potřásl si s ním rukou.

"Prý jste úřadující náměstek pro zpravodajské oddělení."

"Promiňte, pane guvernére, ale ten titul zní náměstek pro zpravodajskou činnost. To znamená, že v současné době řídím jedno z hlavních ředitelství CIA. Ta ostatní jsou operační, vědeckotechnické a správní. Lidé z operačního shromažďují informace starým způsobem; jsou to vlastně ti praví špioni v terénu. Hoši z VT mají na starosti programy pro družice a ostatní vědecké pracovníky. Hoši ze zpravodajského se snaží vykoumat něco z toho, co nám posílají z VT a operačního. Právě tohle se pokouším dělat. Skutečný náměstek pro zpravodajskou činnost je admirál James Greer, a ten je..."

"Slyšel jsem. Špatné. Prý je to prima člověk. Dokonce i jeho nepřátelé říkají, že je to poctivec. To je asi ta největší poklona, jaké se někomu může

dostat. Co takhle nějakou snídani?" Fowler plnil první požadavek politického života. Byl milý a příjemný. Okouzloval.

"Prosím, budu rád, pane. Mohu vám pomoci?"

"Ne, zvládnu to." Fowler za pomoci hole vstal. "Vy jste bývalý mariňák, bývalý makléř, bývalý učitel dějepisu. Vím také o té záležitosti s teroristy před pár lety. Moji lidé - měl bych spíš říct moji informátoři," dodal s úsměvem, když si sedal, "mi pověděli, že jste v CIA rychle postoupil po žebříčku, ale nechtějí mi říci proč. A není to ani v tisku. To mi nějak nejde do hlavy."

"Nějaká tajemství si ponecháváme, pane. Nejsem oprávněn hovořit s vámi o všem, co byste možná chtěl vědět, a v každém případě budete muset spoléhat spíš na to, že vám o mně něco povědí jiní. Já nejsem objektivní."

Guvernér přívětivě přikývl. "Vy a Al Trent jste se před nějakým časem šeredně chytli, ale on o vás mluví tak, že byste se měl červenat. Jak to?"

"Na to se budete muset zeptat pana Trenta, pane."

"To jsem udělal. Nechce nic říct. Ale stejně vás moc rád nemá."

"Tohle nejsem vůbec oprávněn rozebírat. Promiňte, pane. Když v listopadu zvítězíte, budete si moci tohle všechno zjistit." Jak vysvětlit, že Al Trent pomáhal CIA připravit útěk hlavy KGB - aby si to vyřídil s lidmi, kteří strčili jednoho jeho velmi blízkého ruského přítele do pracovního tábora. I kdyby ten příběh mohl vyprávět, kdo by mu vůbec uvěřil?

"A včera večer jste pořádně namíchnul Beth Elliotovou."

"Pane, chcete, abych mluvil jako politik, a to nejsem, nebo abych mluvil jako to, co jsem?"

"Řekněte to na rovinu, synu. To je jedna z nejvzácnějších radostí, jaké člověk v mém postavení má." Ryanovi ten náznak zcela unikl.

"Doktorka Elliotová byla arogantní a nepříjemná. Nejsem zvyklý, aby si na mě někdo dovoloval. Možná, že jí dlužím omluvu, ale možná, že ona mně také."

"Touží vás vykopnout, a to kampaň ještě ani nezačala." Tuhle připomínku doprovodil smích.

"Můj zadek patří někomu jinému, pane guvernére. Ona mě do něj možná nakopne, ale nedostane ho."

"Ne, aby vás někdy napadlo ucházet se o nějaký veřejný úřad, doktore Ryane."

"Nevyložte si to špatně, pane, ale ani za zlaté prase by mě nikdo nedonutil, abych se vystavoval tomu, co si lidé jako vy musí nechat líbit."

"Jak se vám líbí být vládním zaměstnancem? To je otázka, ne výhrůžka," vysvětloval Fowler.

"Pane, to, co dělám, dělám proto, protože si myslím, že je to důležité, a proto, protože se domnívám, že v tom jsem dobrý."

"Vlast vás potřebuje?" zeptal se lehce kandidát na prezidenta. Tohle vrazilo úřadujícího náměstka pro zpravodajskou činnost do křesla. "Těžká odpověď, když ji člověk musí dát, co? Když řeknete ne, pak byste tu práci neměl dělat, protože ji někdo umí dělat líp. Když řeknete ano, jste arogantní prevít, který si myslí, že je lepší než všichni ostatní. Vezměte si z toho ponaučení, doktore Ryane. Moje vyučovací hodina pro dnešek končí. Teď bych si poslechl tu vaši. Povězte mi něco o světě - tedy, vaši představu."

Jack vytáhl své poznámky; hovor trval téměř hodinu a dva šálky kávy. Fowler byl dobrý posluchač. Otázky, které kladl, byly k věci.

"Jestli vám správně rozumím, říkáte, že nevíte, co Sověti chystají. Vy jste se setkal s generálním tajemníkem, že?"

"Nu..." Ryan se zarazil. "Pane, nemohu - tedy, podali jsme si dvakrát ruce na diplomatických recepcích."

"Sešel jste se s ním na víc než na potřesení rukama, ale nemůžete o tom mluvit? To je moc zajímavé. Politik nejste, doktore Ryane. Říkáte pravdu, ještě než vás napadne lhát. Vypadá to tak, že si myslíte, že se světem je to v dané chvíli docela v pořádku."

"Pamatuji doby, kdy to s ním bylo mnohem horší, pane guvernére," řekl Jack, rád, že ho pustili z háčku.

"Tak proč to neuvolnit, omezit zbrojení, jak to navrhuji?"

"Myslím, že je na to ještě příliš brzy."

"Já ne."

"Pak se tedy rozcházíme v názorech, pane guvernére."

"Co se děje v Jižní Americe?"

"Nevím."

"Má to znamenat, že nevíte, co děláme, nebo že nevíte, jestli něco děláme, anebo že to víte, ale dostal jste příkaz nemluvit o tom?"

Ten tedy mluví jako právník. "Jak jsem včera večer řekl paní nebo slečně Elliotové, o té záležitosti mi není nic známo. To je pravda. Již jsem označil oblasti, o kterých je mi něco známo, ale o kterých mi není dovoleno hovořit."

"To mi připadá velmi podivné, uvážím-li vaše postavení."

"Byl jsem v Evropě na setkání představitelů zpravodajských služeb NATO, když to všechno začalo, a jsem specialista na Evropu a na Sověty."

"Co myslíte, že bychom měli udělat s tím zabitím ředitele Jacobse?"

"Vzato abstraktně, na vraždu kteréhokoliv našeho občana bychom měli reagovat silou, tím spíš v takovémhle případě. Ale já jsem od rozvědky, ne z operačního oddělení."

"Včetně chladnokrevné vraždy?" naléhal Fowler.

"Když vláda rozhodne, že zabíjet lidi je správná cesta, jak sledovat naše národní zájmy, pak je takové zabíjení mimo hranice právní definice vraždy, ne?"

"To je zajímavý postoj. Pokračujte."

"Při způsobu, jakým naše vláda pracuje, se taková rozhodnutí musí dělat... musí odrážet způsob, jakým americký národ chce, aby věci šly, nebo jak by chtěl, aby šly, kdyby mu byly známy věci, které jsou známy těm, kdo dělají rozhodnutí. Proto má nad tajnými operacemi dozor Kongres, aby se zaručilo, že operace jsou odpovídající, a aby se odpolitizovaly."

"Takže vy říkáte, že takové rozhodnutí závisí na uvážlivých lidech, kteří udělají uvážené rozhodnutí - spáchat vraždu."

"Je to příliš zjednodušené, ale - ano."

"S tím nesouhlasím. Americký lid podporuje trest smrti; to také není správné. Tím v očích druhých klesáme a zrazujeme ideály naší země, když něco takového děláme. Co si o tom myslíte?"

"Myslím, že se mýlíte, pane guvernére, ale já vládní politiku nedělám. Dodávám informace těm, kteří ji dělají."

Hlas Boba Fowlera se změnil v něco, co Jack ještě tohoto rána neslyšel. "Takže tedy aspoň víme, kde kdo z nás dvou stojí. Učinil jste zadost tomu, co se o vás říká. Jste skutečně poctivý, ale myslím, že přes vaše mládí jsou vaše názory odrazem minulých časů. Lidé jako vy dělají vládní politiku; tím, že své analýzy vedete směrem, který si sám zvolíte - okamžik!" Fowler zvedl ruku. "Nepochybuji o vaší zásadovosti. Nepochybuji o tom, že svou práci děláte, jak jen umíte nejlíp, ale tvrdit mi, že lidé jako vy nedělají vládní politiku, je skrznaskrz nesmysl."

Při tomhle Jack zrudl, cítil to, pokoušel se ovládnout to, ale pokus dopadl bídně. Fowler nepochyboval o Jackově zásadovosti, pouze o druhé nejjasnější hvězdě v souhvězdí jeho osobnosti, o jeho inteligenci. Chtěl na to vztekle odseknout a říci, co si myslí, ale nemohl.

"Takže mi tady chcete říci, že kdybych věděl to, co víte vy, uvažoval bych jinak, je to tak?" zeptal se Fowler.

"Ne, pane. Tenhle argument nepoužívám. Zní a smrdí jako kravina. Buď mi věříte, nebo ne. Já mohu jedině přemlouvat, ne přesvědčit. Možná, že se někdy mýlím," připustil Jack, protože už ochladí. "Mohu vám jedině dát to nejlepší, co mám. Smím také přijít s nějakým poučením, pane?"

"No, jistě, jen do toho."

"Svět není vždycky takový, jaký si ho přejeme mít, ale přání ho nezmění."

Fowler řekl mírně pobaveně: "Takže bych vám měl naslouchat, i když se mýlíte? A co když vím, že se mýlíte?"

Byla by mohla následovat kouzelná filozofická diskuse, ale Ryan věděl, že je poražen. Právě zbytečně utratil devadesát minut. Snad ještě poslední pokus.

"Pane guvernére, ve světě jsou tygři. Kdysi moje dcera ležela v nemocnici, téměř mrtvá, protože kdosi, kdo mě nenáviděl, se ji pokusil zabít. Nelíbilo se mi to a chtěl jsem tomu zabránit přáním, ale nefungovalo to. Snad jsem jenom dostal tvrdší lekci. Doufám, že vy takovou nikdy nebudete muset dostat."

"Děkuji. Přeji vám dobrý den, doktore Ryane."

Ryan posbíral své papíry a odešel. Vzdáleně mu to připomínalo něco z Bible. Byl vážen a shledán lehkým člověkem, který možná bude příštím prezidentem jeho země. Ještě víc ho znepokojila jeho reakce na to: Do hajzlu s ním. Splnil Fowlerovy vlastní představy. Myslet je pitomost.

"Tak vstávat, a rozbal to, bratře!" řekl Tim Jackson. Robby rozlepil víčka jednoho oka a viděl Timmyho v jeho mnohobarevné uniformě a kanadách. "Je čas na ranní proběhnutí."

"Pamatuju si ještě, jak jsem ti vyměňoval plínky."

"Nejdřív si mě musíš chytit. No tak, chystej se, máš pět minut." Kapitán Jackson se z gauče na svého malého bratra usmál. Byl ve formě, a mistr v kendo. "Uženu tě, že budeš vláčet zadek po zemi."

Pýcha předchází pád, říkal si kapitán Jackson patnáct minut nato. Docela rád by se byl rozhodl pro ten pád. Kdyby upadl, mohl by pár vteřin odpočívat. Když začal vrávorat, Tim zvolnil tempo.

"Vyhráls," řekl Robby, sotva popadaje dech. "Plínky ti už vyměňovat nebudu."

"Hele, uběhli jsme sotva tři kilometry."

"Letadlová loď je dlouhá jen tři sta metrů."

"To jo, a vsadím se, že ocelová paluba nedělá taky dobře kolenům. Tak do toho, vraťte se a udělejte snídani, pane. Mě ještě čekají další tři kilometry."

"Rozkaz, pane." Kde mám hole na kendo? říkal si Robby, v tom mu ještě dokážu napráskat!

Najít správnou ubytovnu trvalo Robbymu pět minut. Cestou zpátky potkával řadu důstojníků, kteří se vydávali na svůj ranní běh nebo se už vraceli, a Robby Jackson se poprvé v životě cítil starý. To přece není spravedlivé. Je jedním z nejmladších kapitánů válečného námořnictva a pořád ještě nějaký stíhací pilot. A taky umí udělat snídani. Když se Timmy vrátil, bylo vše prostřeno na stole.

"Nijak se tím netrap, Robe. Tímhle se přece živím. Zase neumím lítat s letadly."

"Sklapni a vypij si ten džus."

"Kdes to kčertu říkal, že jsi?"

"Na Rangeru - to je letadlová loď, chlapče. Sledujeme operace u Panamy. Dneska odpoledne bude v Monterey můj šéf a já tam za ním mám přijít."

"Tam dole bouchají pumy," poznamenal Tim, když si mazal topinku máslem.

"Včera v noci zase další?" zeptal se Robby. No, to jde dohromady, ne?

"Vypadá to, že jsme ulovili dalšího výrobce drog. Je to moc fajn, když člověk vidí, že se CIA nebo někdo jiný konečně ztopořili a něco dělají. Strašně by mě zajímalo, jak tam ti hoši ty pumy dostávají."

"Jak to myslíš?" zeptal se Robby. Cosi mu nehrálo.

"Robe, já vím, o co tu jde. Tam dole to dělají nějací naši lidé."

"Time, mluvíš v hádankách."

Podporučík Timothy Jackson, pěchota, se naklonil přes stůl, spiklenecky, jako to dělají nižší důstojníci. "Podívej, já vím, že je to tajné a tak, ale ksakru, to na to musí člověk být nějak moc chytrý? Jeden z mých lidí tam

zrovna teď' je. Dej si to dohromady, člověče. Jeden z mých nejlepších lidí zmizí, neukáže se tam, kde má být - kde si pozemní armáda myslí, že je, prokrista. Mluví španělsky. Zrovna tak ti ostatní, co je všelijak divně převeleli, Muňoze z průzkumu, Leona, dva další, o kterých jsem slyšel. A všichni mluví španělsky, jo? A pak najednou se to v zemi banánů tam dole začne mlít. No, hele, myslíš, že na tohle to člověku musí nějak zvlášť pálit?"

"Říkals o tomhle někomu?"

"Co bych komu říkal? Dělá mi starosti Chavez - je to jeden ode mne, a trochu si o něj dělám starosti, ale on je sakra dobrý voják. Pokud jde o mě, ať si překupníků a výrobců drog pozabíjí, kolik chce. Já jen chci vědět, jak to udělali s těmi bombami. Někdy by se to mohlo hodit. Uvažuju o tom, že bych šel ke speciálním operacím."

Ty pumy udělalo námořnictvo, Timmy, říkal si Robby opravdu hodně nahlas.

"Jak moc se o tom mluví?"

"O té první bombě si všichni mysleli, že to bylo moc dobře udělané, ale říkat, že v tom jedou naši lidé? Kdepak. Možná někdo uvažuje stejně jako já, ale o něčem takovémhle se přece ksakru nemluví. Utajení, chápeš?"

"Chápu, Time."

"Ty znáš někoho vyššího u CIA, že jo?"

"Tak nějak. Kmotra Jacka juniora."

"Řekni mu za nás - zabijte jich, kolik chcete."

"Řeknu," odpověděl Robby tiše. Musela to být operace CIA. Hodně "černá" operace CIA, ale tak černá, jak ji chtěli mít, zase nebyla, jestli si to dokáže sesumírovat nějaký zelenáč, co před rokem vyšel z akademie... Zbrojíři na Rangeru, důstojníci z osobního a poddůstojníci z celé pozemní armády - už si to musela dát dohromady spousta lidí. Ne všichni, kdo ty řeči slyšeli, budou na správné straně.

"Něco ti poradím. Když někoho uslyšíš o tom mluvit, řekni mu, ať zmlkne. Jak se o něčem takovémhle začne povídat, začnou se ztrácet lidi."

"Koukni, Robe, ať si někdo zkusí něco začít s Chavezem a Muňozem a..."

"Tak poslouchej, hochu! Po mně stříleli z kulometu a můj Tomcat to jednou dostal raketou, málem to zabilo toho nejlepšího radiooperátora, co jsem kdy měl. Tam dole je to nebezpečné, a kvůli řečem lidi můžou umírat. Na to nezapomínej. Tohle už není vysoká škola, Time."

Tim o tom okamžik přemýšlel. Bratr má pravdu. A bratr si také lámal hlavu nad tím, co, pokud vůbec něco, by s tím měl udělat. Rob uvažoval o tom, že to prostě nechá plavat, ale byl pilot Tomcatu, muž činu, ne typ, který by nedělal nic. Když nic jiného, řekl si, bude muset Jacka varovat, říci mu, že ta utajená operace není tak tajná, jak by měla být.

22

Odhalení

N
a rozdíl od generálů vojenského letectva a pozemní armády nemá většina admirálů válečného námořnictva své osobní letadlo, které by s nimi létalo, kam potřebují, a většinou létají civilními linkami. Tuhle bolest samozřejmě mírní houf šoférů a pobočníků, čekajících u vchodů a východů, a Robby Jackson si nemyslel, že si zadá, když si u svého šéfa šplhne tím, že se objeví na letišti v San José, právě když toho večera sedmsetsedmadvacítka zastavila u výstupního tunelu. Musel samozřejmě počkat, až vystoupí cestující z první třídy, protože i vyšší důstojníci létají druhou třídou.

Viceadmirál Joshua Painter byl v současné době zástupcem náčelníka oddělení námořních operací ve Sboru náčelníků štábů a pracoval pro sekci vzdušného boje; zasvěcencům byl znám jako OP-5, nebo jen jako "O-pět". To, že

se dopracoval tří hvězdiček, byl zázrak. Painter byl na prvém místě čestný člověk; na druhém místě člověk, který mluvil otevřeně, a na třetím člověk, který byl toho názoru, že opravdové námořnictvo je na moři, a ne na řece Potomac; a konečně, což mu bylo nejvíc ke škodě, byl jedním z oněch nejvzácněji se vyskytujících námořních důstojníků - byl autorem knihy. Námořnictvo není nakloněno tomu, aby jeho důstojníci svěřovali své myšlenky papíru, kromě tu a tam něčeho o termodynamice nebo o tom, jak se chovají neutrony v nukleárním reaktoru. Painter, intelektuál, nezkrotný a svérázný člověk, válečník u zbraně, která byla stále více protiintelektuálská, konformistická a byrokratická, se považoval za vzorovou výjimku v tom, co se měnilo v Korporativní námořnictvo. Byl rodákem z Vermontu, s tvrdou slupkou, kousavý, malé a drobné postavy, s bledýma, téměř bezbarvýma modrýma očima a s jazykem tak ostrým, že by mohl sloužit jako kamenické dláto. Byl také živým božstvem společenství letců. Měl za sebou přes čtyři sta vzdušných operací nad Severním Vietnamem v různých modelech Phantomů F-4 a měl na kontě dva Migy - v jeho pentagonské úřadovně visel boční plát z jeho stíhačky a na něm byly namalovány dvě rudé hvězdy, spolu s nápisem SIDEWINDER ZNAMENÁ NEMUSET ŘÍKAT "PARDON". Ačkoliv byl perfekcionista a velmi náročný nadřízený, pro jeho piloty, a zvlášť pro vojáky v činné službě u letectva, nebylo nic dost dobré.

"Vidím, že vzkaz došel," poznamenal Josh Painter a prstem poklepal na Robbyho blýskající se nové prýmky.

"Ano, pane."

"A také jsem slyšel, že vaše nová taktika prý skončila úplnou pohromou."

"Mohla skončit trochu líp," uznal kapitán Jackson.

"Jo, pomůže to, když letadlová loď přežije. Třeba si tohleto líp uložíte do paměti v nějaké velitelské funkci. Právě jsem vás do ní schválil," oznámil mu mu OP-5. "Dostanete leteckou skupinu šest. Přejde na Abe Lincolna, až Indy půjde do opravy. Gratuluji, Robby. Snažte se, ať si to v těch příštích osmnácti měsících moc nepohnojíte. No, a - co se na tom cvičení flotily pokazilo?" zeptal se, když šli k čekajícímu autu.

",Rusové' švindlovali," odpověděl Robby. "Byli chytří." To mu od jeho šéfa vyneslo zasmání. I přes svou tvrdou slupku měl Painter smysl pro humor. Diskuse zaplnila dobu, po kterou jeli do velitelského štábu v Námořní postgraduální škole v Monterey na kalifornském pobřeží.

"Je něco nového ve zprávách o těch drogových parchantech?" zeptal se Painter, když mu pobočník přinesl dovnitř zavazadla.

"Že jim ale zatápíme, co?" poznamenal Jackson.

Admirál zůstal stát jako sloup. "Co tím ksakru myslíte?"

"Já vím, že to nemám vědět, pane, ale myslím tím to, že jsem tam byl a viděl jsem, co se děje."

Painter pokynul Jacksonovi, aby vešel. "Mrkněte do ledničky a podívejte se, jestli budete moct namíchat martini, já si zatím odskočím. Vy si dejte, na co máte chuť."

Robby vše připravil. Ten, kdo ubytovnu pro vysoké důstojníky zařizoval, věděl, co Painter rád pije. Jackson si otevřel jedno Miller Lite.

Když se Painter vrátil, už na sobě neměl vycházkovou košili k uniformě; usrkl ze své sklenice. Pak poslal pobočníka pryč a pozorně se na Jacksona zadíval.

"Teď mi opakujte to, co jste povídal, když jsme sem jeli, kapitáne."

"Pane admirále, já vím, že pro to nejsem prověřen, ale nejsem slepý. Viděl jsem na radaru, jak A-6 míří k pobřeží, a nemyslím, že to byla náhoda. Ten, kdo měl na starosti utajení té operace, si mohl dát víc záležet, pane."

"Jacksone, budete mi muset prominout, ale pět a půl hodiny jsem seděl moc blízko motorů na utahané sedmsetsedmadvacítce. Chcete říci, že ty dvě pumy, co odrovnaly ty obchodníky s drogami, spadly z mé A-šestky?"

"Ano, pane. Vy jste to nevěděl?"

"Ne, Robby, nevěděl." Painter do sebe hodil zbytek nápoje a sklenici

postavil. "Ježíši Kriste. Který šílenec tuhle blamáž vymyslel?"

"Ale ta nová puma, ta se přece musela - teda, rozkazy a všechno to ostatní - doprdele, k něčemu takovému musí rozkazy projít nula pětkou."

"Jaká nová puma?" Painter to málem zařval, ale dokázal se ovládnout.

"Nějaká plastická hmota, sklolaminát, kdovíco, nějaký nový plášť. Vypadá jako standardní tisícikilogramová puma s nízkým aerodynamickým odporem, s body na přimontování naváděcího zařízení, jako mají všechny chytré pumy, ale není z oceli nebo nějakého jiného kovu, a je natřená na modro jako cvičná puma."

"Aha, nojo. Něco se dělalo kolem obtížně zjistitelné pumy pro modernizované taktické letouny," Painter narážel na nový, radarem nezjistitelný útočný letoun, na kterém námořnictvo pracovalo, "ale, ksakru, provedli jsme zatím jen nějaké předběžné zkoušky, snad deset shozů. Celý ten program je experimentální. Dokonce ani nepoužívají běžnou náplň, a já ten program asi spláchnu do hajzlu, protože si myslím, že za ty peníze nestojí. Ještě ty krámy ani nedostali z China Lake."

"Pane, ve skladu pum na Rangeru jich bylo několik. Viděl jsem je, pane admirále, sáhl jsem si na ně, viděl jsem, jak jednu zavěšují na A-šestku. Viděl jsem A-šestku na radaru, když jsem byl nahoře v E-dvojce při cvičení flotily. Letěla k pobřeží a vrátila se z jiného směru. Časový průběh může být náhoda, ale na to bych moc nesázel. Tu noc, kdy jsem přiletěl zpátky, jsem viděl další, zavěšenou na tom samém letadle. A druhý den slyším, že dům dalšího obchodníka s drogami je na placku. Je nabíledni, že půl tuny třaskaviny na to krásně stačí, a po hořlavém plášti nezbyde jako důkaz ani hovno."

"Skoro půl tuny Octolu - to do toho dávají." Painter pohrdlivě odfrkl. "To dům rozfláká, to určitě. Víte, kdo s tím letěl?"

"Roy Jensen, to je kapitán na..."

"Toho znám. Sloužili jsme spolu na - Robby, co se to tu ksakru provádí? Začněte znovu od začátku a řekněte mi, co všechno jste viděl."

Přesně to kapitán Jackson udělal. Trvalo to deset nepřerušených minut.

"Od koho byl ten ‚technik'?" zeptal se Painter.

"To jsem se nezeptal, pane."

"Oč se vsadíte, že už není na žádné palubě? Hochu, skouleli to s námi. Se mnou to skouleli. Hrom do toho! Ty rozkazy měly projít mou úřadovnou. Někdo se sere do mých letadel, a nic mi o tom neřekne."

O bombardování nešlo, to Robby pochopil, šlo o příslušnost. A o utajení. Kdyby tu věc bylo naplánovalo námořnictvo, bylo by to udělalo líp. Painter a jeho expert z A-6 by to byli zařídili tak, že by byly nezůstaly žádné nepohodlné stopy a důkazy, kterých by si někdo - jako třeba Robby v E-2C - všiml. Painter se hlavně obával té prosté skutečnosti, že za operaci nařízenou shora, při které se obešel obvyklý služební postup, to teď slíznou jeho lidé.

"Nezavoláme sem Jensena?" uvažoval Robby.

"Napadlo mě to. To by bylo moc nápadné. Jensena by to mohlo dostat do maléru. Ale musím zjistit, odkud přišly ty zatracené rozkazy. Ranger je tak na deset dní venku, co?"

"Myslím, že ano, pane."

"Musí to být práce CIA," poznamenal Josh Painter tiše. "S pověřením ještě výš, ale musí to být CIA."

"Pokud jde o tohle, pane, mám dobrého přítele, který tam stojí dost vysoko. Jsem kmotrem jednoho z jeho dětí."

"Kdo je to?"

"Jack Ryan."

"No jo, už jsme se setkali. Byl se mnou na Kennedym, tak den nebo dva, tenkrát, když - vy se určitě na tu plavbu pamatujete, Robe." Painter se usmál. "Těsně před tím, než jste to dostal tou raketou. Do té doby byl na britské Invincible."

"Co? Jack byl tenkrát na palubě? Ale - proč ksakru za mnou nezašel?"

"Vy jste se ale nikdy nedozvěděl, co to tenkrát bylo za operaci, že ne?" Painter kroutil hlavou a vzpomínal na tu věc s ponorkou Rudý říjen. "Třeba vám o ní poví on. Já nemohu."

Robby to přijal bez námitek a vrátil se k jejich záležitosti. "V téhle operaci také jde o pozemní síly, pane admirále," řekl a vysvětloval to dalších několik minut.

"Charlie-Fox," řekl Painter, když to bylo hotovo. U válečného námořnictva to byla jakási slušnější těsnopisná samoznaková verze výrazu, který vznikl u námořní pěchoty, a označovala zmatenou a sebezničující vojenskou operaci - "Čuňáckej Frmol". "Roberte, upíchněte se na první let do D.C. a řekněte svému příteli, že jeho operace je v pytli. Hergot, to se ti blbouni z CIA nikdy nepoučí? Jestli se tohle dostane ven, a podle toho, co říkáte, se to taky ven dostane, budeme z toho mít polízanici. A celá země. Zrovna teď průsery nemůžeme potřebovat, když je rok voleb a když kandiduje to hovado Fowler. A taky mu řekněte, že až si příště budou chtít hrát na vojáčky, že by mohlo být dobré, kdyby si předtím nechali včas poradit od někoho, kdo o tom něco ví."

Kartel měl dostatek lidí, kteří byli zvyklí nosit zbraně, a sehnat je dohromady trvalo jen několik hodin. Vedením operace byl pověřen Cortez. Bude ji koordinovat z vesnice Anserma, která ležela uprostřed oblasti, v níž podle všeho skupiny "žoldnéřů" operovaly. Svému šéfovi samozřejmě neřekl všechno, co věděl, a ani neodhalil celý svůj záměr. Kartel byl kooperativní podnik. V automobilech, nákladních autech a autobusech svezli dohromady skoro tři sta mužů, osobní štáby pňsluhovačů všech šéfů Kartelu; všichni v přijatelné formě a navyklí na násilnosti. Jejich přítomností zde se snížil počet bezpečnostních stráží zbývajících drogových baronů. To poskytne Escobedovi značnou výhodu při jeho snaze odhalit, kdo z jeho kolegů hraje "powerplay", zatímco Cortez se bude vypořádávat se "žoldnéři". Byl samozřejmě plně rozhodnut americké vojáky uštvat a všechny je pobít, ale na to nebyl žádný zvláštní spěch. Felix měl všechny důvody k podezření, že bude stát proti elitním jednotkám, snad dokonce proti americkým zeleným baretům, obávaným protivníkům, vůči nimž pociťoval náležitý respekt. Proto bylo třeba počítat se ztrátami vlastních lidí. Felix uvažoval nad tím, kolik lidí bude muset zabít, aby zvrátil rovnováhu sil v Kartelu ve svůj osobní prospěch.

Shromážděným lidem nemělo samozřejmě význam něco vykládat. Tihle hrubí, brutální lidé byli zvyklí mávat svými zbraněmi jako japonští samurajové ve všech těch mizerných filmech, na které se tak rádi dívali, a jako herci, hrající si na zabijáky, byli i tihle lidé zvyklí na to, že se před nimi ostatní choulili ve strachu, před všemocnými, neporazitelnými bojovníky Kartelu, ozbrojenými svými AK-47, když se pyšně a nafoukaně potloukali ulicemi vesnic. Směšný šmejd, říkal si Cortez.

Vlastně to bylo všechno směšné. Corteze to nechávalo úplně klidným. Mělo to být zábavné rozptýlení, cosi z časů před půl tisíciletím, kdy brutální lidé uvázali v jámě medvěda a pustili na něj psy. Medvěd nakonec zdechl, a ačkoliv to psi neměli vždy lehké, vždycky se dali sehnat jiní. Ti noví psi budou vycvičeni jinak, aby byli věrní novému pánu... Je to nádherné, řekl si Cortez po chvíli. Bude hrát hru, s lidmi místo s medvědy a psy, hru, jaká se nehrála od dob římských císařů. Nyní chápal, proč se někteří drogoví baroni stali tím, čím jsou. Tento druh božské moci ničil duši. To bude muset mít na paměti. Ale nejdřív tu byla práce.

Byla určena linie velení. Bylo tu pět skupin asi po padesáti mužích. Těm byly přiděleny oblasti, kde budou operovat. Spojení bude rádiem a koordinovat ho bude Cortez v bezpečí domu mimo vesnici. Snad jedinou možnou komplikací byl případný rušivý zásah kolumbijské pozemní armády. To si vzal na starost Escobedo. M-19 a FARC začnou dělat rozruch kdesi jinde. Tím se armáda zaměstná.

"Vojáci", jak si začali hned říkat, vyrazili do kopců v nákladních

automobilech. Buena suerte, řekl Cortez jejich vůdcům; hodně štěstí. Samozřejmě jim nic takového nepřál. V operaci už štěstí roli nehrálo, což se bývalému plukovníkovi DGI hodilo. V náležitě naplánované operaci ji nehraje nikdy.

V horách byl klidný den. Chavez slyšel údery vesnických zvonů, odrážející se ozvěnou vzhůru a dolů údolím a svolávající věřící k nedělní bohoslužbě. To je neděle? říkal si Chavez. Ztratil pojem času. Ať byl kterýkoli den, zvuků dopravy bylo méně než obvykle. Kromě toho, že ztratili Rochu, bylo všechno celkem v pořádku. Ani nespotřebovali moc munice, ačkoliv v příštích několika dnech jim měl vrtulník, podporující operaci, shodit novou na doplnění. Munice člověk nemá nikdy dost. To byla jedna z pravd, na které Chavez přišel. Štěstí - to je pás plný nábojů. A plná polní láhev. A teplé jídlo.

Topografické uspořádání údolí jim umožnilo vše slyšet zvlášť dobře. Zvuk se nesl vzhůru svahy jen s minimálním utlumením a vzduch, ačkoliv řídký, dodával každému hluku zvláštní, jasný zvonový hlas. Chavez nákladní automobily slyšel zdaleka a zamířil triedr na zatáčku silnice, několik kilometrů daleko, aby se podíval, co to je. Nepociťoval nejmenší obavy. Nákladní automobily byly cíle, ne něco, čím by se měl znepokojovat. Zaostřil triedr, aby měl co nejzřetelnější obraz, a seržant měl dobré oči. Asi po minutě spatřil tři, s plochou korbou, jaké používají rolníci, s odnímatelnými dřevěnými postranicemi. Byly však plné mužů a vypadalo to, že ti muži mají pušky. Automobily zastavily a muži vyskákali ven. Chavez dloubl do svého spícího společníka.

"Oso, zavolej sem hned kapitána!"

Ramírez tam byl se svým triedrem v necelé minutě.

"Vy stojíte, pane!" zavrčel Chavez. "K zemi, kurva!"

"Promiňte, Dingu."

"Vidíte je?"

"Jo."

Hemžili se sem a tam, ale jejich pušky, přehozené přes rameno, se nedaly přehlédnout. Zatímco je oba muži pozorovali, rozdělili se do čtyř skupin a scházeli ze silnice. Za okamžik se ztratili mezi stromy.

"Než se sem dostanou, bude jim to trvat takové tři hodiny, kapitáne," odhadoval Ding.

"Do té doby budeme deset kilometrů na sever. Nachystejte se k odchodu."

Ramírez zapnul své rádio pro spojení přes družici.

"PROMĚNNÁ, tady NŮŽ, přepínám." Odpověď dostal na první zavolání.

"NŮŽ, tady PROMĚNNÁ. Slyšíme vás jasně a hlasitě. Přepínám."

"NŮŽ hlásí, že osm kilometrů východojihovýchodně od naší pozice vcházejí do lesů ozbrojení lidé. Počet odhadujeme na posílenou četu, směřují k nám."

"Jsou to vojáci, přepínám?"

"Ne, opakuji, ne. Vidíme zbraně, ale žádné uniformy. Opakuji, nevypadá to na to, že mají uniformy. Připravujeme se k přesunu."

"NŮŽ, rozumím. Okamžitě se přesuňte, hlaste se, jak budete moci. Pokusíme se zjistit, oč jde."

"Rozumím. NŮŽ konec."

"Co se děje?" zeptal se jeden z řídících důstojníků.

"Nevím. Kdyby tam tak byl Clark," řekl druhý. "Poptáme se v Langley."

Jacksonovi se podařilo stihnout časný let ze San Franciska přímo na Dullesovo mezinárodní letiště. Admirál Painter zavolal předem a sedan válečného námořnictva ho vzal na Washington National, kde byla zaparkována jeho Corvetta; kupodivu ji nikdo neukradl. Robby si po celou dobu letu vše znovu v duchu promítal. Celkem vzato, když tak člověk o operacích CIA přemýšlel, byly docela legrační; špioni se plíží sem a tam a dělají bůhvíco.

Nijak zvlášť mu nezáleželo na tom, co se dělá při téhle operaci, ale, ksakru, někdo zneužívá námořnictvo, a to se nedělá tak, že by se o tom nikomu neřeklo. Nejprve se stavil doma, aby se převlékl. Pak zatelefonoval.

Ryan byl doma, a byl rád, že je doma. V pátek večer se mu povedlo dostat se domů o několik minut dřív, než se jeho žena vrátila z nemocnice Johnse Hopkinse, a v sobotu dlouho spal, aby ze sebe setřásl účinky cesty, které se dosud slabě ozývaly. Zbytek dne strávil hrou s dětmi, vzal je na sobotní večerní mši, a tak mohl zase dlouho spát a zase jednou být s manželkou. Teď seděl na své sekačce John Deere. Ačsi byl jedním z nejvýše postavených lidí v CIA, trávu si stále sekal sám. Druzí seli a zúrodňovali, ale pro Jacka byl pastorální akt sečení léčivý. Byl to tříhodinový obřad, opakující se každé dva týdny - na jaře o něco častěji, ale teď se rychlost růstu snížila na rozumnou úroveň. Těšil se z vůně posečené trávy. A také se těšil z olejového zápachu stroje a z chvění motoru. Samozřejmě, že nemohl úplně prchnout před skutečností. K opasku měl připnutý přenosný telefon, jehož elektronické cinkání se dalo zachytit přes brumlání sekačky. Jack ji vypnul a stiskl tlačítko na telefonu.

"Haló."

"Jack? Tady Rob."

"Jak se vede, Robby?"

"Právě mi přidali prýmek."

"Gratuluji, kapitáne Jacksone! Nejste na to trochu mladý, pane?"

"Říkej tomu stvrzující skutek, aby letci dohnali blbečky. Hele, Sissy a já míříme do Annapolisu. Nevadilo by, kdybychom se cestou stavili?"

"Ale kdež. Co na oběd?"

"Určitě to nebude vadit?" zeptal se Jackson.

"Robby, dej si pohov," odpověděl Jack. "Odkdy se přede mnou poníženě skláníš?"

"Od té doby, co jsi důležitý, a tak."

Ryan svou odpovědí porušil pravidla Federální komise pro dozor nad komunikačními prostředky.

"Tak něco přes hodinu, oukej?"

"Jo. Do té doby budu s tou trávou tady hotov. Tak zdar, kámo." Ryan ukončil hovor a zavolal domů, kam měl tři linky. Proti vší logice to byl dálkový hovor. Ke své práci potřeboval linku D.C.; Cathy k té své potřebovala spojení přes Baltimore a k tomu místní linku pro ostatní záležitosti.

"Haló?" odpověděla Cathy.

"Rob a Sis přijdou na oběd," řekl Jack manželce. "Co říkáš grilovaným párkům?"

"Mám hrozné vlasy," oznámila Caroline Ryanová.

"No tak dobrá, tak já je ogriluju sám. Můžeš mi připravit dřevěné uhlí? Měl bych to tady doělat tak za dvacet minut."

Ve skutečnosti to trvalo víc než třicet. Ryan zaparkoval sekačku v garáži vedle svého Jaguára a šel se domů umýt. Musel se také oholit a byl s tím taktak hotov, když Robby zabočoval na příjezdovou cestu.

"Jaks to ksakru tak rychle stihnul?" zeptal se Jack. Pořád ještě měl na sobě džíny, ustřižené nad koleny, které nosil na člunu.

"Byl byste snad radši, kdybych přijel pozdě, doktore Ryane?" zeptal se Robby, když on a jeho žena vystupovali z auta. Ve dveřích se objevila Cathy. Následovalo vzájemné potřásání rukama a polibky; všichni začali s vyprávěním o tom, co dělali od té doby, co se viděli naposledy. Cathy a Sissy odešly do obývacího pokoje, Jack s Robbym vzali párky a šli ven na dvorek. Uhlí ještě nebylo úplně připraveno ke grilování.

"Tak jak se ti líbí být kapitánem?"

"Bylo by to lepší, kdyby mě platili podle toho, zač úplně jasně stojím."

Propůjčení hodnosti znamenalo, že Robby mohl nosit čtyři kapitánské prýmky, ale plat dostával jako pouhý komandér.

"A taky dostanu velitelskou funkci. Včera večer mi to řekl admirál Painter."

"No hergot!" Jack poklepal Robbymu na rameno. "To je další velký krok, ne?"

"Pokud při tom kroku nezakopnu o vlastní nohu. Námořnictvo dalo, námořnictvo vzalo. Nedostanu ji ještě tak rok a půl, a to znamená vzdát se části mého rozkošného putování Pentagonem, ouvej." Robby se na okamžik zarazil a pak zvážněl. "Ale proto jsem nepřišel."

"Oh?"

"Jacku, co to ksakru provádíš s těmi svými chlapy v Kolumbii?"

"Robe, já nevím."

"Koukni, Jacku, já nepřeháním. Já to vím, kurva! Utajení té vaší operace trochu pouští bubliny. Hele, já vím, že máš svoje pravidla, co komu můžeš říct, a co ne, ale můj admirál se namíchnul, že používáte jeho prostředky a neřeknete mu o tom."

"Který to je?"

"Joshua Painter," odpověděl Jackson. "Sešel ses s ním na Kennedym, pamatuješ?"

"Kdo ti tohle řekl?"

"Spolehlivý zdroj. Přemýšlel jsem o tom. Tenkrát to prý mělo být tak, že Ivan ztratil ponorku, a my jsme se vydali pomoct jim ji hledat, ale pak začalo jít nějak do tuhého, a tak se vysvětluje, proč mému radistovi museli dělat operaci mozku a proč můj Tomcat potřeboval tři týdny, než zas mohl létat. Řekl bych, že toho za tím bylo víc, než kolik toho bylo vidět, a do novin se to nedostalo vůbec. Škoda, že to vyprávění nemůžu slyšet. Ale to teď nechme stranou. Jsem tu kvůli něčemu jinému.

Ty dva domy těch obchodníků s drogami, co vyletěly do povětří - ty pumy šly ze středního útočného bombardéru A-6E Intruder, patřícího americkému válečnému námořnictvu. Nejsem jediný, kdo to ví. Ať tu operaci dal dohromady, kdo chtěl, její utajení je na hovno, Jacku. A taky se tam prohánějí nějací záškodníci. Co dělají, to nevím, ale že tam jsou, to se ví taky. Možná mi nemůžeš říct, co se tam děje. Oukej, je to tajné, a všechno to kolem, a ty mi nemůžeš nic říct, ale já říkám tobě, Jacku, že se to dostává ven, a pár lidí v Pentagonu se přišerně naštve, až se tenhle bordel dostane do médií. A tomu mamlasovi, co to spískal, visí nad hlavou sakra průšvih, a nahoře jde řeč, že nám, v modrých a zelených šatech, už nedají podruhé šanci takovýhle binec si ještě někdy zopakovat."

"Zchlaď se, Robe." Ryan otevřel jednu plechovku piva pro Robbyho a jednu pro sebe.

"Jacku, jsme přátelé, a na tom se nic nezmění. Já vím, že bys něco tak pitomého nikdy neudělal, ale..."

"Nevím, o čem mluvíš. Nevím, doprdele, je to jasné? Minulý týden jsem byl v Belgii, a tam jsem jim řekl, že nic nevím. V pátek ráno jsem byl v Chicagu u toho Fowlera a řekl jsem jemu a jeho pobočníkovi, že nic nevím. A tobě taky říkám, že nic nevím."

Jackson byl chvíli zticha. "Víš, být to někdo jiný, tak mu řeknu, že je lhář. Já vím, co ta tvoje nová práce je zač, Jacku. Říkáš, že si neděláš legraci? Fakt, Jacku, tohle je důležité."

"Čestné slovo, kapitáne. Nevím ani prd."

Robby dorazil svoje pivo a plechovku zmačkal. "Nedopadne to vždycky takhle?" řekl. "Máme venku lidi, kteří zabíjejí, možná to odnášejí i sami, a nikdo nic neví. Panebože, dělat posraného pióna, to miluju. Víš, nemám nic proti tomu něco risknout, ale rád taky vím proč."

"Vynasnažím se zjistit to."

"Fajn nápad. Takže ti teda doopravdy neřekli, co se děje?"

"Hovno mi řekli, ale však já na to přijdu. Mohl bys svému šéfovi něco nenápadně poradit," dodal Jack.

"A to jako co?"

"Ať se drží při zdi, než se s tebou zase spojím."

Jestli měli bratři Pattersonové nějaké pochybnosti ohledně toho, co mají udělat, ty skončily v neděli odpoledne. V den návštěv sestry Graysonovy přišly, seděly naproti svým mužským - žádné z nich nedělalo potíže rozeznat je od sebe - a vyznávaly se z nehynoucí lásky k mužům, kteří je osvobodili od jejich pasáka. Už tu nešlo jen o to, že se dostanou z vězení. Konečné rozhodnutí padlo cestou do jejich cely.

Henry a Harvey byli ve stejné cele, hlavně kvůli bezpečnosti. Kdyby byl každý zvlášť, stačilo, aby si jen vyměnili košile, a mohli by si prohodit cely a nějak - dozorci věděli, že Pattersonové jsou chytří hajzlové - všem pěkně zamotat hlavu. Další výhodou bylo, že se bratři spolu nervali, což bylo sotva obvyklé mezi ostatními obyvateli věznice; a to, že byli klidní a nedělali potíže, jim umožnilo pracovat nerušeně a v klidu.

Věznice jsou budovy stavěné tak, aby vydržely drsné zacházení. Podlahy jsou z holého železobetonu, protože koberce nebo dlaždice by se daly strhnout, aby se založil požár nebo aby se dala provést nějaká jiná nepřístojnost. A tak tvrdá, hladká betonová podlaha posloužila jako dobrý brousek. Každý z bratrů měl kus těžkého drátu, který vzali z kovového lůžka. Ještě nikdo nevynalezl vězeňskou postel, na kterou by nebyl potřeba kov, a z kovu jsou dobré zbraně. Ve vězení takovým zbraním říkají bodlo - ošklivé slovo, zcela vhodné pro jejich ošklivý účel. Zákon vyžaduje, aby cely pro zadržené a vězení nebyly jen pouhé klece, do kterých se vězni strčí jako zvířata v zoologické zahradě, a tahle věznice, jako i věznice jiné, měla řemeslnickou dílnu. Zahálející mysl, jak soudci už po desetiletí prohlašují, je čertovou kuchyní. To, že čert obyvatelem zločinecké mysli už je, prostě znamená, že řemeslnické dílny poskytují nářadí a materiály k tomu, aby bodla byla ještě účinnější. V tomto případě měl každý z bratrů malý dřevěný spojovací kolík s drážkou a kousek elektrikářské izolační pásky. Henry a Harvey se střídali, jeden z nich drhl svým bodlem o betonovou podlahu, až vznikl hrot ostrý jako jehla, zatímco druhý hlídal, zda se neblíží nějaká uniforma. Drát byl kvalitní a ostření trvalo několik hodin, ale lidé ve vězení mají spoustu času nazbyt. Když to bylo hotovo, každý drát se zasunul do drážky v kolíku - vypadalo jako zázrak, že drážka, zhotovená frézou v dílně, měla správnou velikost a délku. Drát se v drážce upevnil izolační páskou; nyní měl každý z bratrů patnácticentimetrové bodlo, kterým dokáže lidskému tělu způsobit hluboké zranění.

Zbraně ukryli - v tomhle se obyvatelé věznic vyznají dobře - a radili se o taktice. Každý absolvent školení pro partyzány nebo teroristy by zíral. Ačkoliv jazyk byl drsný a porada postrádala technický žargon, oblíbený u cvičených profesionálů v oboru vedení boje ve městě, bratrům Pattersonům byla idea Úkolu jasná. Chápali, že věc je třeba udělat utajeně, chápali důležitost manévrování a diverze a věděli, že po úspěšné akci je třeba oblast vyklidit. Při tomhle očekávali tichou spolupráci svých spoluvězňů v cele, ale věznice, ačkoliv jsou to místa násilí a zla, jsou stále ještě společenstvími mužů, a piráti jsou rozhodně neoblíbení, zatímco Pattersonové se nacházeli vysoko v hierarchickém řetězci jakožto tvrdí, "poctiví" drbani. Kromě toho všichni věděli, že jsou to lidé, jimž není radno stát v cestě, což podporovalo spolupráci a odrazovalo udavače.

Věznice jsou také místa s hygienickými pravidly. Protože zločinci jsou obvykle typy zřikající se koupání a čištění zubů a vyplachování úst a protože takové chování se snadno snoubí s epidemiemi, jsou neodmyslitelnou denní činností návštěvy sprch. Bratři Pattersonové s tím počítali.

"Jak tomu mám rozumět?" zeptal se muž se španělským přízvukem pana

Stuarta.

"Znamená to, že budou venku za osm let. Vezmeme-li v úvahu, že zavraždili čtyřčlennou rodinu a chytili je při činu, s velkou zásobou kokainu, je to až moc dobrý výsledek," odpověděl obhájce. Nerad pracoval v neděli, a zvlášť nerad jednal s tímhle člověkem zrovna ve své pracovně, kde měl za patami rodinu, ale zvolil si práci s obchodníky s drogami. Při každém jednotlivém případu si říkal, už aspoň desetkrát, že byl blázen, když vzal ten první - a dostal ho ven, samozřejmě, protože agenti DEA to popletli se zatykačem, a veškeré důkazy shodil a případ vyřídil na základě "technických právních nedostatků". Ten úspěch, jenž mu vynesl padesát tisíc dolarů za čtyři dny práce, mu také vybudoval "jméno" mezi obchodníky s drogami, kteří měli peněz tolik, že jimi mohli dláždit ulice - nebo mohli najímat dobré obhájce ve věcech trestních. Těm lidem se nedalo jen tak říci ne. Skutečně naháněli strach. Už zabili advokaty, kteří se jim znelíbili. A platili tak dobře - tak dobře, že mohl věnovat čas na to, aby uplatnil svůj význačný talent u nemajetných klientů, kteří nemohli zaplatit. To aspoň tedy byl argument, který si opakoval v bezesných nocích, aby ospravedlnil to, že má co do činění s touhle zvěří. "Podívejte, pro ty chlapy z toho koukalo místo na elektrickém křesle - nebo aspoň doživotí - a já jsem to srazil na dvacet let s tím, že se dostanou ven za osm. Prokrista, to je přece zatraceně dobrý kšeft."

"Myslím, že jste to mohl provést líp," odpověděl muž s prázdným pohledem a hlasem tak naprosto bez jakéhokoli citu, až zněl strojově. A rozhodně hrozivě pro advokáta, který nikdy neměl pistoli, ani z pistole nevystřelil.

To byla druhá strana rovnice. Oni si nenajali pouze jeho. Kdesi jinde byl jiný advokát, advokát, který poskytoval rady, aniž se do věci přímo zapletl. Bylo to jednoduché bezpečnostní opatření. Bylo to také samozřejmě dokonale profesionálně rozumné, obstarat si na všechno ještě další názor. Znamenalo to také, že ve zvláštních případech se společenství obchodníků s drogami pojistilo proti tomu, aby jejich vlastní advokát nedělal nějaké úmluvy se státem, jak nebylo tak zcela neznámé v zemích, odkud přišli. A jak tomu také bylo v tomhle případě, dalo by se říci. S informací, kterou získal od pobřežáků, mohl Stuart hrát jako s vyšší kartou, než jak to udělal, a na ni také vsadit, že případ spadne úplně pod stůl. Odhadoval, že vyhlídky na to by byly jedna ku jedné. Stuart byl v soudní síni dobrý, dokonce vynikající, to však byl Davidoff také, a na celém světě nebylo advokáta, vystupujícího před soudem, který by nedokázal předem říci, jaká bude reakce poroty - poroty, oddané právu a pořádku, v jižní Alabamě - na takovýto případ. Ať tu stál ve stínu kdokoli, kdo tomuto muži v jeho pracovně poskytoval rady, nebyl tak dobrý jako Stuart v soudní síni. Pravděpodobně akademický právník, říkal si advokát, možná nějaký profesor, doplňující si svůj příjem neoficiálními konzultacemi. Ať to byl - byla? - kdokoliv, Stuart k němu instinktivně pociťoval nenávist.

"Když udělám to, co po mně chcete, riskujeme, že celý případ vybouchne. Mohli by opravdu skončit na elektrickém křesle." Také by to znamenalo zhroucení kariéry námořníků Pobřežní stráže, kteří se zachovali špatně, ale ani zdaleka ne tak špatně jako, nepochybně, Stuartovi klienti. Jeho etickou povinností jakožto advokáta bylo poskytnout svým klientům tu nejlepší obhajobu v rámci zákona, v rámci Norem profesního chování, ale nejvíc ze všeho v možnostech svých znalostí a zkušeností - přirozený pud, jenž je stejně tak reálný a důležitý, jak je nemožné vyjádřit ho kvantitativně. To, jak přesně advokát vyváží svou povinnost na oněch vážkách Spravedlnosti, bylo předmětem nekonečných hodin na právnické fakultě, ale odpovědi nalézané v oněch divadelnímu hledišti podobných přednáškových síních byly vždy jasnější než v reálném světě práva venku za trávníky vysokých škol.

"Mohli by také být osvobozeni."

Ten člověk má na mysli dohodu při přiznání, uvědomil si Stuart. Byla to rada akademického právníka.

"Rada mým klientům zní, aby přijali dohodu, kterou jsem vyjednal."

"Vaši klienti tu radu odmítnou. Vaši klienti vám zítra dopoledne řeknou, abyste - jak se to říká? - šel na vyrovnání?" Muž se usmál jako nebezpečný stroj. "To jsou vaše instrukce. Přeji vám dobrý den, pane Stuarte. Dveře najdu sám." Stroj odešel.

Stuart několik minut zíral na knihovnu, než zatelefonoval. Může to klidně udělat teď. Nemělo význam nechat Davidoffa čekat. Věc nebyla dosud veřejně oznámena, ačkoliv po ulicích už kolovaly pověsti. Říkal si, jak to státní zástupce asi přijme. Snazší bylo předpovědět, co řekne. Po rozhořčeném Myslel jsem, ze jsme se na něčem dohodli! přijde rozhodné No tak tedy dobrá, uvidíme, co řekne porota! Davidoff předvede svůj vynikající talent a bitva u Federálního okresního soudu bude hrdinský souboj. Ale o to přece u soudů vždycky jde, ne? Bude to fascinující a vzrušující technické cvičení v teorii práva, ale jako většina všech takových soubojů to bude mít málo co dělat s tím, co je správné a co špatné, ještě méně s tím, co se stalo na palubě staré dobré lodi Empire Builder, a už vůbec nic se spravedlností.

Murray byl ve své kanceláři. Přestěhování do jejich domu ve městě byla formalita. Spal tam - po většinu času - ale užil si ho daleko méně než svého služebního bytu v Kensingtonu v Londýně, když byl právním přidělencem na velvyslanectví na Grosvenor Square. To bylo sotva spravedlivé. Podle toho, co ho stálo přestěhování zpátky do D.C. - město, které bylo domovem vlády Spojených států, neumožňovalo lidem pobírajícím vládní plat slušné bydlení - by si člověk mohl myslet, že z něj opravdu bude něco mít.

Sekretářka tu samozřejmě v neděli nebyla, a to znamenalo, že si Murray musel hovor vzít sám. Tenhle přišel jeho přímou, soukromou linkou.

"Jo, tady Murray."

"Mark Bright. V tom případu pirátů došlo k nějakým událostem, o kterých byste měl vědět. Advokát subjektů právě volal státního zástupce. Ruší dohodu, co spolu měli. Chce do toho jít; ty pobřežáky posadí na svědeckou lavici a pokusí se celý případ sfouknout na základě toho kousku, co provedli. Davidoffovi to dělá starosti."

"Co tomu říkáte vy?" zeptal se Murray.

"No, celé to rozjedeme znovu; vražda v souvislosti s obchodováním s drogami. Jestli to znamená, že Pobřežní stráž dostane po hlavě, tak taková už je cena za spravedlnost. To jsou jeho slova, ne moje," zdůraznil Bright. Jako většina agentů FBI i on byl členem advokátní komory. "Když to vezmeme podle mých zkušeností, ne jeho, jeví se to dost temně, Dane. Davidoff je dobrý - tedy, je opravdu dobrý před porotou - ale ten obhájce, Stuart, taky. Místní DEA ho má plné zuby, ale ten parchant dokáže teda věci. Právo je pěkně pomotané. Co řekne soudce? To záleží na soudci. Co řekne porota? To záleží na tom, co řekne a udělá soudce. Je to jako vsadit si na příští superpohár už teď, ještě než začne sezóna, a to se ještě nebere v úvahu, co se stane u Státního odvolacího soudu, až bude po procesu u okresního soudu. Ať se stane co chce, ti pobřežáci to slíznou. Špatné. Tak či tak Davidoff jim každému natrhne prdel za to, že ho do tohohle bordelu zatáhli."

"Varujte je," řekl Murray. Říkal si, že to je impulsivní výrok, ale nebyl. Murray věřil v zákon, ve spravedlnost však věřil víc.

"Opakoval byste to, pane?"

"Máme od nich TARPON."

"Pane Murrayi," - teď to nebyl "Dan" - "mohlo by se stát, že je budu muset zatknout. A Davidoff by kvůli tomu mohl sestavit porotu u předběžného výslechu, a..."

"Varujte je. To je rozkaz, pane Brighte. Mám dojem, že místní policajti mají dobrého advokáta, který je zastupuje. Toho advokáta doporučte kapitánu Wegenerovi a jeho lidem."

Bright před odpovědí okamžik váhal. "Pane, to, co jste mi právě řekl, by

se dalo považovat za..."

"Marku, už jsem u FBI dlouho. Možná až zatraceně moc dlouho," řekla Murrayova únava - a i něco dalšího. "Ale nebudu stát stranou a přihlížet, jak ti lidé padnou do léčky za něco, co nám pomohlo. Budou si to muset vyřídit se zákonem - ale, přisámbohu, budou mít stejné výhody jako ti svinští piráti! To jim dlužíme. Zapište si to jako můj příkaz a udělejte to."

"Ano, pane." Murray mohl slyšet, jak si Bright myslí zbytek odpovědi: Kurva!

"Ještě k tomu případu - potřebujete od nás ještě něco, s čím můžeme pomoci?"

"Ne, pane. Výsledky soudní pitvy tu všechny máme. Z téhle strany je případ jako beton. U obou vzorků semene odpovídá DNK subjektům, krevní DNK odpovídá oběma z obětí. Ta žena byla dárkyní krve a v lednici Červeného kříže jsme našli litr její krve; ten druhý vzorek souhlasí s krví její dcery. Davidoff by to byl mohl vyřídit už jen na základě tohohle." Nová metoda porovnávání DNK se rychle stávala jednou z nejsmrtonosnějších zbraní FBI v oboru soudního lékařství. Dva Kaliforňané, kteří si mysleli, že spáchali dokonalé znásilnění a vražďu, nyní díky práci dvou biochemiků FBI a poměrně levné laboratorní zkoušce přemýšleli o plynové komoře.

"Když budete ještě cokoli potřebovat, zavolejte mi na přímou linku. Tohle má přímou souvislost s Emilovou vraždou a já mám všechny páky, které potřebuju."

"Ano, pane. Omlouvám se, že jsem vás obtěžoval zrovna v neděli."

"To nic." To byla jediná maličkost, nad kterou se dalo pousmát, když pokládal telefon. Murray se se svou židlí natočil tak, aby viděl okny na Pennsylvania Avenue. Příjemné nedělní odpoledne, lidé chodili nahoru a dolů ulicí prezidentů jako poutníci a cestou se zastavovali, aby si u prodavačů koupili zmrzlinu nebo trička. Dále v ulici, za Kapitolem, na území, jemuž se turisté pečlivě vyhýbali, byla další místa, kam chodili lidé, také jako poutníci, a také se zastavovali, aby nakoupili.

"Zkurvený drogy," pronesl tiše. Kolik škody ještě nadělají?

Náměstek pro řízení operačního oddělení byl také ve své kanceláři. Během necelých dvou hodin došla tři volání od PROMĚNNÉ. Nu, ne že by se bylo nedalo čekat, že protivník bude reagovat. Jednali rychleji a organizovaněji - jak se ukazovalo - než čekal, ale nebylo to nic, co by byl předem opomněl vzít v úvahu. To celé, kvůli čemu vojáky použil, bylo nakonec to, co dokázali v terénu... a jejich anonymita. Kdyby si byl zvolil zelené barety z Kennedyho Střediska speciálních bojových operací ve Fort Braggu v Severní Karolíně nebo Rangery z Fort Stewart v Georgii nebo lidi z nového Velitelství speciálních operací v McDillu - bylo by to příliš mnoho lidí z příliš malého společenství. Někdo by si toho byl všiml. Ale lehká pěchota měla čtyři kompletní divize, daleko od sebe, víc než čtyřicet tisíc mužů, rozptýlených od New Yorku po Havaj, se stejným uměním v poli jako vojáci v prestižnějších jednotkách; vzít čtyřicet lidí ze čtyřiceti tisíc se dalo udělat mnohem nepozorovaněji. O některé přijdou. Věděl, že k tomu dojde, a stejně tak, tím si byl jist, to věděli i samotní vojáci. Vojáci byli zdroje, a zdroje se někdy spotřebovávají. Bylo to drsné, ale byla to skutečnost. Kdyby pěšáci chtěli mít bezpečný život, nebyli by se rozhodli být pěšáky a alespoň jednou se znovu upsat, každý z nich, a nedali by se dobrovolně na práci, u které se nikdo netajil tím, že je potenciálně nebezpečná. Tohle nebyli vládní úředníci, které vytřepali do džungle a řekli jim, aby se o sebe postarali. Byli to profesionální vojáci, kteří věděli, jak si věci stojí.

Takhle si to Ritter alespoň říkal. Ale, tázala se jeho mysl, když nevíš ty, jak si věci stojí, jak to mohou vědět oni?

Nejšílenější na tom všem bylo, že operace vycházela přesně tak, jak bylo v plánu - venku v terénu. Zdálo se, že Clarkův brilantní nápad - několik

navzájem nesouvisících násilných akcí, které měly uvnitř Kartelu rozpoutat válku gangů - se uskutečňuje. Jak jinak vysvětlit pokus o přepadení Escobeda? Zjistil, že je rád, že Cortez a jeho šéf unikli. Nyní přijde na řadu pomsta a v nastalém zmatku a shonu může CIA vycouvat a zakrýt stopy.

Kdo - my? zeptá se CIA v odpověď na otázky reportérů, které, jak byl Ritter přesvědčen, se ozvou příští den. Vlastně ho překvapovalo, že už nezačaly. Ale nyní se skládanka spíš rozpadala, než aby se skládala. Bojové uskupení Rangeru popluje zpět na sever a během pomalého návratu do San Diega bude pokračovat ve cvičení flotily. Člověk z CIA už byl z paluby pryč, na cestě domů s druhou a poslední kazetou. Zbytek "cvičných" pum se svrhne do moře, budou zaměřeny na vyřazené záchranné vory v rámci normálního cvičného shazování pum. Toho, že je z kalifornské námořní základny pro zkoušení zbraní nikdy oficiálně nevydali, si nikdo nevšimne. Nějaký bordel v papírech - to se stává pořád. Ne, jedinou komplikací tu byli ti vojáci venku. Byl by mohl okamžitě zařídit, aby je dostali ve vrtulnících pryč. Líp bude ještě je tam pár dní nechat. Možná, že pro ně ještě bude nějaká práce, a pokud si dají pozor, bude to s nimi v pořádku. Protivníci tak dobří nebudou.

"Tak co?" zeptal se plukovník Johns Zimmera.

"Musí se vyměnit motory. Tenhle je v tahu. Kryty motoru jsou v pořádku, ale kompresor je úplně v háji. Možná, že hoši doma ho budou moct dát zase dohromady. Ani nápad, že by se to spravilo s tím, co máme tady, pane."

"Jak dlouho?"

"Šest hodin, když začneme hned, plukovníku."

"Tak dobrá, Bucku."

Samozřejmě s sebou měli dva náhradní motory. Hangár, v němž Pave Low III, vrtulník pro speciální operace, stál, nebyl dost velký, aby se do něj vešly vrtulník, MC-130, který zajišťoval tankování ve vzduchu, a náhradní součástky, a Zimmer zamával na jiného poddůstojníka, aby stiskl knoflík, kterým se otvírala vrata. Stejně potřebovali speciální vozík a zvedací zařízení, aby s turbohřídelovými motory T-64 mohli manipulovat.

Dveře hangáru se rozjely po kovových kolejničkách, právě když na letovou čáru vjel nakladaček. Muži se na automobil okamžitě sesypali. Na Průplavu - místě, kde se sníh dá vidět jen v televizi - byl horký den a byl čas napít se něčeho studeného. Řidiče naklaďáčku všichni znali, byl to Panamec, který tohle dělal už bůhví odkdy a měl z toho docela dobré živobytí.

A také byl fanda do letadel. Za léta vlastního pozorování a z náhodných hovorů s povolanci, kteří je obsluhovali a udržovali, se dobře seznámil se vším, co vojenské letectvo Spojených států mělo, a byl by významným zdrojem špionážních informací, kdyby si někdo dal tu práci, aby ho získal. On by ale nikdy neudělal nic, čím by jim uškodil. Svoje auto často přetěžoval a nejednou s ním měl potíže, a tady mu ho mechanik v zeleném zadarmo opravil, a kolem vánoc - všichni věděli, že má děti - tu pro něj i pro jeho syny byly dárky. Dokonce pro ně několikrát vyjednal let vrtulníkem, aby jim ukázal, jak rodinný domek nedaleko základny vypadá. To pro své děti nemohl hned tak každý otec udělat! Norteamericonos nebyli dokonalí, to věděl, ale byli slušní a féroví, a byli štědří, když s nimi člověk jednal poctivě, protože poctivosti se od "domorodců" zrovna nenadáli. Tím spíš nyní, kdy měli potíže s tím pitomým panákem s obličejem jako ananas, který teď řídil vládu jeho země.

Když z auta podával koly a pečivo, všiml si, že v hangáru přes cestu stojí Pave Low III, velký, hrozivý, a svým zvláštním způsobem i krásný vrtulník. No, tím se vysvětlovaly transportní tanker Combat Talon, speciální verze C-130 Hercules, i ozbrojené stráže, které mu zabránily v tom, aby jel svou obvyklou trasou. O obou letounech toho věděl hodně, a i když by byl nikomu nepověděl, co o jejich schopnostech ví, povědět někomu o té prosté skutečnosti, že tu jsou, to přece není zločin, ne?

Ale příště, až budou předány peníze, bude požádán, aby si všímal časů, kdy

přilétají a odlétají.

První hodinu postupovali velmi rychle, pak zpomalili na normální volné, pomalé, pečlivé a velmi pozorné tempo. Ale přesunovat se ve dne nebylo zrovna něco, co dělali nejraději. Nindžům mohla docela dobře patřit noc, ale den patří všem a je to doba, kdy se lidé mohou mnohem snáze učit, jak lovit, než ve tmě. I když vojáci měli praktické výhody nad každým, kdo by je sem snad přišel honit - dokonce i nad jinými vojáky - tyto výhody se snížily na minimum díky denním operacím. Záškodníci raději využívali každou kartu v balíčku jako hazardní hráči. Při tom se vědomě vyhýbali tomu, čemu by některý sportovec mohl říkat "fér" boj; ale boj přestal být sportem, když se gladiátor jménem Spartakus rozhodl zabíjet jako agent, jemuž k tomu dali volnou ruku, ačkoliv Římané potřebovali několik dalších generací, než se k tomu dopracovali také.

Všichni byli pomalováni válečnými barvami. Navzdory horku měli rukavice. Věděli, že nejbližší skupina operace DIVADELNÍ LOĎ je patnáct kilometrů na jih, a každý, koho by spatřili, by byl buď někdo nevinný, nebo nepřítel, ne vlastní člověk, a pro vojáky, kteří se snaží zůstávat ve skrytu, je "nevinný" dost neurčitý pojem. Museli se vyhnout kontaktu se vším a s každým, a kdyby ke kontaktu došlo, muselo by rozhodování být okamžité.

Ostatní pravidla teď byla také jiná. Nepostupovali v jediném zástupu. Příliš mnoho lidí kráčejících po jediné stezce zanechává vyšlapanou stopu. Ačkoliv Chavez byl na špici a Oso dvacet metrů za ním, zbytek družstva postupoval v rozvinuté linii a často měnil směr; přemísťoval se skoro jako zadní linie fotbalových obránců, jen po mnohem větší ploše. Brzy se začnou stáčet a budou čekat, jestli je někdo nenásleduje. Kdyby ano, pak toho někoho čekalo překvapení. Pro tuto chvíli bylo jejich úkolem přesunout se na předem zvolené místo a zhodnotit síly protivníka. A čekat na rozkazy.

Poručík policie nechodil na mši do kostela Grace Baptist často, ale tentokrát šel. Přišel pozdě, ale už měl pověst, že všude dorazí pozdě, ačkoliv všude, kam se jen hnul, obvykle jezdil svým neoznačeným autem s rádiem. Zaparkoval na okraji zaplněného parkoviště, vešel dovnitř a posadil se vzadu, kde měl jistotu, že si nikdo nevšimne jeho falešného zpěvu.

Za patnáct minut zastavil hned vedle jeho auta jiný, obyčejně vypadající automobil. Vylezl z něj muž s klíčem na utahování matic kol, rozbil sklo pravých předních dveří a pak vytáhl policejní rádio, brokovnici, uchycenou pod přístrojovou deskou - a zamčený kufřík plný důkazů, ležící na podlaze. Za necelou minutu byl zpátky ve svém autě a zmizel. Kufřík se opět najde, jen kdyby bratři Pattersonové nesplnili své slovo. Policisté jsou poctivci.

23

Hry začínají

Každodenní ranní činnost byla přesně stejná přesto, že Ryan byl týden pryč. Jeho řidič se vzbudil brzy, svým autem přijel do Langley, kde přesedl do služebního Buicku a vzal také nějaké papíry pro svého pasažéra. Ty byly v kovové skříňce se zámkem na kombinaci a s destrukčním zařízením. Ještě nikdo se nepokoušel proti automobilu nebo jeho osazenstvu něco podniknout, to však neznamenalo, že se to nikdy nestane. Řidič, jeden z oficiální ochranky CIA, měl vlastní Berettu 92F ráže devět milimetrů a pod přístrojovou deskou samopal Uzi. Vycvičila ho tajná služba a byl to odborník na ochranu svého "principála", jak úřadujícímu náměstkovi pro zpravodajskou činnost v duchu říkal. Přál si také, aby ten chlap bydlel blíž k D.C., nebo aby on byl aspoň za všechno to ježdění placen podle ujetých kilometrů. Jel po vnitřním okruhu

Capital Beltway, na nadjezdu pak zabočil na východ na Maryland Route 50.

Jack Ryan vstal v 6.15, v hodinu, která se zdála tím časnější, čím víc se blížil čtyřicítce. Čekala ho stejná pravidelná a běžná ranní činnost jako většinu ostatních pracujících lidí, ačkoli to, že si vzal lékařku, mu zaručovalo, že jeho snídaně bude sestávat ze zdravé potravy, něčeho úplně jiného, než co měl rád. Co je vlastně špatného na tuku, cukru a konzervačních přísadách?

V 6.55 byl po snídani, oblečen, a měl přečtenou skoro půlku novin. Děti vypravovala do školy Cathy. Jack cestou ke dveřím políbil dceru, ale Jack junior byl toho názoru, že na něco takovéhleho, co se hodí leda tak pro dětičky, je už moc starý. Buick CIA právě přijížděl, včasný a spolehlivý, takový, jakými se snažily být letecké linky a železnice.

"Dobré jitro, doktore Ryane."

"Dobré jitro, Phile." Jack si své dveře otevřel sám a vklouzl na pravé zadní sedadlo. Nejprve dočte své Washington Post, skončí jako vždycky až u komiksů a Gary Larsona si nechá na konec. Jestli člověk od CIA něco potřeboval, byla to denní dávka Daleké končiny, v Langley zdaleka nejoblíbenějšího kresleného seriálu. Nebylo těžké pochopit proč. To už bylo auto zpátky na Route 50, v hustém provozu směrem na Washington. Ryan pracoval na zámku pouzdra na korespondenci. Když ho otevřel, svou identifikační kartou CIA odkódoval destrukční zařízení. Papíry uvnitř byly důležité, ale kdokoliv by nyní na automobil zaútočil, zajímal by se spíš o něho než o veškeré písemné materiály, a nikdo v CIA si nedělal iluze o Ryanově - či kohokoliv jiného - schopnosti čelit něčím pokusům o to, aby se zmocnil informací. Nyní měl čtyřicet minut na to, aby se dodatečně seznámil s vývojem událostí, k němuž došlo přes noc - v tomto případě přes víkend - aby mohl sekčním šéfům a důstojníkům z noční služby, kteří mu budou podávat hlášení, klást inteligentní otázky, až dorazí na místo.

To, že si nejprve přečetl noviny, dodalo oficiálním hlášením CIA tu pravou šťávu. Ryan měl o novinářích své pochybnosti - jejich analýzy byla často chybné - ale podstata věci byla v tom, že oni i agenti CIA pracovali v zásadě na tomtéž - shromažďování a rozšiřování informací - a až na některé vysoce technické oblasti, které však byly životně důležité v takových záležitostech jako například kontrola zbrojení, byla jejich práce stejně dobrá jako práce vyškolených vládních zaměstnanců, kteří podávali do Langley hlášení, a někdy i lepší. Bylo samozřejmé, že dobrý zahraniční dopisovatel byl obvykle placen lépe než vysoce postavený řídící agent, a talent se často ubírá tam, kde jsou peníze. A kromě toho, reportéři směli psát také knihy, a tam si mohli přijít na opravdové peníze, jak to mnozí moskevští dopisovatelé během let už udělali. Bezpečnostní prověřování, jak se Ryan za léta přesvědčil, se ve skutečnosti týkalo jen zdrojů. I na té úrovni, na níž pracoval, měl často přístup k informacím jen málo odlišným od věcí, o kterých psaly schopné noviny. Rozdíl spočíval v tom, že Ryan znal zdroje oněch informací, což bylo důležité při poměřování jejich spolehlivosti. Byl to rozdíl jemný, ale často zásadní.

Složky s hlášeními začínaly Sovětským svazem. Děla se tam spousta zajímavých věcí, ale nikdo dosud nevěděl, co znamenají a kam vedou. Pěkné. Ryan a CIA už tuhle analýzu předkládali déle, než vůbec stálo za to si pamatovat. Lidé očekávali něco lepšího. Jako ta Elliotová, říkal si Jack, která CIA nenáviděla za to, co dělá - vlastně i za to, co vůbec ani nedělala - ale na druhé straně od ní vyžadovala, aby věděla všechno. Kdy se proberou a pochopí, že předpovídat budoucnost není pro analytiky zpravodajských informací o nic snazší než pro dobrého sportovního novináře určit, kdo bude hrát v Series? I po tom, co se utrhli All Stars, byla v American League East tři mužstva jen o pár bodů za vedoucím mužstvem. To byla otázka pro sázkaře. Je to škoda, zamručel pro sebe Ryan, že se v Las Vegas nesází na členství v sovětském Politbyru nebo na glasnosť nebo na to, jak se vyvine "národnostní" otázka. To by mu bylo nějaké vodítko poskytlo. Než dojeli na kruhový obchvat,

pročítal hlášení o Jižní Americe. No jistě, jakéhosi drogového barona jménem Fuentes vyhodili do vzduchu bombou.

Hm, to je špatné, bylo první Jackovou reakcí; uvažoval abstraktně, ale vrátil se zpátky na zem. Ne, není to tak úplně špatné, že je mrtev. Bylo velmi znepokojivé, že ho zabila americká letecká puma; to bylo právě to, za co Beth Elliotová CIA nenávidí, připomenul si Jack. Všechny tyhlety věci se soudcem, porotou a katem. Se správným, nebo špatným to nemělo co dělat. Pro ni bylo otázkou, co to komu přinese politicky, a snad tu byla i otázka politické etiky. Politiky víc tíží na srdci "události" než "zásady", ale mluví tak, jako kdyby obě podstatná jména měla stejný význam.

Prokrista, ty opravdu upadáš do pondělního ranního cynismu, co?

Jak ksakru mohl Robby Jackson o tohle zakopnout? Kdo tu operaci dal dohromady? Co se stane, jestli se to doopravdy dostane ven?

Nebo ještě líp: Je mi do toho něco? A jestli ano, proč? A jestli ne, proč ne?

Je v tom politika, Jacku. Jak se dostává do tvé práce politika? Má vůbec politika do tvé práce co vstupovat?

Jako spousta jiných věcí, i tohle by byl býval nádherný námět pro filozofickou diskusi, něco, na co Ryana jeho jezuitská výchova připravila a k čemu ho také vybavila vlastnostmi. Jenže případ, který měl před sebou, nebyl abstraktním rozkladem principů a hypotéz. Ryan tu byl od toho, aby měl odpovědi. Co kdyby mu člen Užšího výboru položil otázku, na kterou musí odpovědět? To by se mohlo stát kdykoli. Takovou otázku může odkládat jen tak dlouho, jak dlouho trvá jízda z Langley na Kapitol.

A kdyby Ryan lhal, šel by do vězení. To byl rub jeho pracovního povýšení.

A zase, kdyby poctivě prohlásil, že neví, nemuseli by mu věřit; členové výboru pravděpodobně ne, a porota možná ne. Ani poctivost by nemusela být opravdovou ochranou. Není tohle k popukání?

Když jeli kolem mormonského chrámu, hned u obchvatu, nedaleko Connecticut Avenue, vyhlédl Jack z okénka. Podivně vyhlížející budova se svými mramorovými sloupy a pozlacenými věžičkami měla však v sobě velikost. Náboženská víra, představovaná touhle masivní budovou, připadala Ryanovi, který byl po celý život katolíkem, divná, ale lidé, kteří se k ní hlásili, byli poctiví, pracovití a až zuřivě oddaní své zemi, protože věřili v to, za co se Amerika stavěla. A o to nakonec v podstatě jde, ne? Člověk se buď za něco staví, nebo ne, říkal si Ryan. Stát proti něčemu dokáže každý trouba, jako trucovité dítě, které prohlašuje, že mu nechutná zelenina, již ještě neochutnalo. Člověk aspoň mohl poznat, za čím tihle lidé stojí. Mormoni odevzdávali desetinu svého příjmu, což jejich církvi umožnilo vystavět tento monument víry, tak jako ve středověku obyvatelé venkova ubírali ze svých potřeb, aby ve své době stavěli katedrály, přesně se stejným cílem. Na venkovany všichni zapomínali, kromě Boha, v nějž věřili. Katedrály - svědectví této víry - si uchovaly svou slávu a dosud sloužily zamýšlenému účelu. Kdo si však ještě pamatuje politické záležitosti oněch dob? Šlechtici a jejich hrady se rozpadli, královské pokrevní svazky byly většinou přerušeny a jediné, co z onoho věku přetrvalo, jsou památníky víry, víry v cosi důležitějšího než tělesná existence člověka, obrážející se v kameni, opracovaném lidskýma rukama. Jaký tu mohl být lepší důkaz toho, co je opravdu důležité? Jack věděl, že není první, kdo nad touto skutečností uvažuje, ani zdaleka ne první; nestávalo se ale často, aby se někomu zjevila Pravda tak jasně, jako se toto pondělí zjevila Jackovi. Před touto pravdou bylo sobecké lidské snažení cosi mělkého, pomíjivého, a nakonec i zbytečného. Stále ještě se musel rozhodnout, jak bude jednat, a věděl, že o jeho konání nakonec pravděpodobně rozhodnou jiní, věděl však, jakým vodítkem se bude řídit a čím bude své konání poměřovat on. To je prozatím dost, říkal si.

Za patnáct minut projel automobil branou, pak kolem průčelí budovy a do garáže. Ryan nastrkal všechny svoje materiály zpátky do kufříku a výtahem

vyjel do sedmého patra. Když vešel, Nancy již připravovala v kávovaru kávu. Jeho lidé přijdou za pět minut a doplní jeho ranní hlášení. Ryan měl několik minut na přemýšlení.

To, co stačilo na obchvatu, se rozplynulo mezi zdmi jeho kanceláře. Nyní musel něco udělat; povede ho princip, jeho činy se však budou řídit taktikou. A Jack neměl z čeho vyjít.

Vedoucí jeho jednotlivých oddělení se dostavili včas a začali se svými hlášeními. Úřadující náměstek pro zpravodajskou činnost jim dnes připadal jakoby podivně vzdálený a tichý. Obvykle kladl otázky a pronesl pár humorných připomínek. Tentokrát přikyvoval, cosi mručel a neříkal téměř nic. Možná, že mu dal zabrat víkend.

Pro jiné zase pondělí znamenalo, že půjdou k soudu, budou se scházet s advokáty a stát před porotami. Protože obviněný v trestním řízení měl právo ukázat se před porotou v tom nejlepším světle, pro osazenstvo věznice v Mobile nastal čas jít do sprch.

Ze všech stránek života ve věznici byla na prvním místě bezpečnost. Dveře cel se otvíraly a vězni s ručníky a sandály se v útvaru a před pozornými zraky tří zkušených dozorců ubírali na konec chodby. Ranní hovory mezi vězni byly stejné jako vždycky - bručení a reptání, vtipy, a tu a tam zaklení. Mezi sebou, při ranním cvičení nebo při jídle, měli vězňové tendenci vytvářet rasově polarizované skupiny, vězeňská politika na blocích však takovou segregaci zakazovala - vedlo to jen k násilí, ale soudci, kteří pravidla stanovili, byli vedeni principem, nikoli realitou. A kromě toho, když byl někdo zabit, bylo to vinou dozorců, ne? Dozorci byli ze všech lidí prosazujících zákon nejcyničtější; strážníci, kteří šlapali ulice, se na ně dívali skrz prsty jako na pouhé dohlížitele, obyvatelé věznice je nenáviděli, ani společnost se na ně nedívala s nijak zvláštní úctou. Jejich povolání jim mohlo jen stěží nějak ležet na srdci a jejich prvotní osobní starostí bylo přežít. Nebezpečí, spojené s prací zde, bylo velmi skutečné. Smrt vězně nebyla bezpochyby žádná maličkost - dozorci i policie, a někdy i federální policie, záležitost důkladně vyšetřovali - ale život zločince znamenal méně než život dozorce - pro samotné dozorce.

Přesto prese všechno se snažili, jak mohli. Většinou to byli zkušení lidé a věděli, po čem se mají dívat. Totéž samozřejmě platilo pro obyvatele věznice. To, co se tu dělo, se v zásadě vůbec nelišilo od toho, co se odehrávalo na bojišti nebo v temných válkách mezi zpravodajskými službami. Taktika se vyvíjela tak, jak se časem měnila opatření a protiopatření. Někteří vězňové byli vynalézavější než druzí. Někteří byli přímo géniové. Jiní, zvláště mladí, byli bojácní, neprůbojní lidé, pro něž jedinou starostí bylo přesně totéž, co pro dozorce - přežití v nebezpečném prostředí. U každé třídy vězňů se muselo dávat pozor na něco trochu jiného, a nároky na dozorce byly velmi tvrdé. Nevyhnutelně docházelo k chybám.

Ručníky visely na očíslovaných háčcích. Každý vězeň měl svůj osobní kus mýdla a dozorce je sledoval, když nazí kráčeli do sprchovací místnosti, kde bylo dvacet sprch. Přesvědčil se, že nikde nejsou žádné zbraně. Byl to však mladý dozorce a ještě nepřišel na to, že skutečně odhodlaný člověk vždy najde místo, kde něco může ukrýt.

Henry a Harvey Pattersonové si vybrali sprchy vedle sebe, přímo naproti pirátům, kteří si hloupě zvolili místa, kam dozorce ze svého místa u dveří neviděl. Bratři si vyměnili radostný pohled. Ti parchanti si mohli myslet, že je vysral král, ale moc jim to nemyslelo. Oběma bratrům v tomto okamžiku nebylo nějak moc dobře. Izolační páska na téměř dva centimetry tlustém spojovacím kolíku byla hladká, ale měla hranatý tvar, takže chůze do sprch normálním způsobem vyžadovala jejich veškeré odhodlání. Bolelo to. Horká voda začala hned téci a sprchovací místnost se pozvolna naplňovala párou. Pattersonové použili na patřičném místě mýdlo, aby snáze dostali ven svá

bodla, jejichž část by pečlivý pozorovatel i tak viděl; oni však věděli, že dozorce je nový. Harvey pokývl několika lidem na konci místnosti. První jednání zahájil celkem nepřipravený dialog ze současnosti.

"Ty vocase, naval zpátky to mejdlo, do píči!"

"Jo, do píči tvý mámy," odpověděl druhý ledabyle. Ten si svou odpověď už připravil.

Následoval úder, a byl vrácen.

"Nechte toho, kurva - a vypadněte!" zařval dozorce. To už se do rvačky zapojili další dva; jeden věděl proč, druhý, mladý, který byl ve vězení poprvé a věděl pouze, že má strach, údery vracel jen proto, aby se bránil. Celou sprchovací místností téměř okamžitě proběhla řetězová reakce. Dozorce venku couvl a přivolával pomoc.

Henry a Harvey se otočili, svá bodla skrytá v dlaních. Ramón a Jesús sledovali rvačku a dívali se špatným směrem, přesvědčeni, že zůstanou mimo; nevěděli, že je nahraná.

Harvey si vzal Jesúse a Henry Ramóna.

Přišlo to naprosto nečekaně; Jesús viděl jen hnědou postavu, přibližující se k němu jako stín, a ucítil úder do prsou a hned nato druhý. Pohlédl dolů a viděl krev, hrnoucí se z otvoru, který šel až k srdci - a s každým jeho úderem se otvor dál rozevíral - pak hnědá ruka udeřila znovu a k prvním dvěma rudým oblouků se připojil třetí. Zachvátil ho strach a pokoušel se zastavit krvácení rukou, přitisknutou k ránám; nevěděl, že většina krve vniká do osrdečníku, kde už chystá smrt v důsledku srdeční tamponády. Upadl dozadu na zeď a svezl se na podlahu. Jesús zemřel, aniž věděl proč.

Henry, který byl přesvědčen, že je ten šikovnější, zvolil rychlejší způsob zabití. Ramón mu to jen usnadnil; viděl blížící se nebezpečí a chtěl uhnout stranou. Henry ho přirazil ke stěně, obložené kachlíky, a vrazil mu své bodlo ze strany do hlavy, do spánku, kde, jak věděl, je kost tenká jako vaječná skořápka. Když byl hrot uvnitř, zakroutil jím zleva doprava a shora dolů.

Ramón sebou několik vteřin mrskal jako chycená ryba a pak zplihl jako hadrový panák.

Každý z obou Pattersonů vložil svou zbraň do ruky oběti svého bratra - s otisky prstů si ve sprše nemuseli dělat starosti - pak obě mrtoly postrčili k sobě, a každý ustoupil pod proud své sprchy; tam se navzájem důkladně omyli, aby odstranili krev, která na ně mohla chlístnout. To už nastal klid. Oba muži, kteří se nemohli dohodnout o vlastnictví kostky mýdla, si potřásli rukama, omluvili se dozorci a dokončovali svou ranní očistu. Místnost stále ještě zamlžovala pára a Pattersonové pokračovali v důkladném mytí. Tam, kde jde o důkazy, si čistota téměř nezadá s boží nevinností. Za pět minut voda přestala téci a muži vypochodovali ven.

Dozorce je odpočítával - jestli je ve vězení něco, co dozorce dovede, je to odpočítávání - a vyšlo mu o dva méně; ostatních osmnáct se zatím začalo utírat a chňapat si po zadcích, jak už to vězňové dělají tam, kde jsou samí muži. Strčil hlavu do sprch, připraven něco zařvat svou středoškoláckou španělštinou, ale na dně oblaku páry viděl něco, co vypadalo jako mrtvola.

"Ale doprdele!" Otočil se a zaječel na ostatní dozorce, aby se vrátili. "Nikdo se ani nehne, kurva!" zahulákal na vězně.

"Co je zas?" zeptal se anonymní hlas.

"Heleďte, já mám za hodinu soud," pronesl důrazně další.

Bratři Pattersonové se utřeli, obuli si sandály a stáli potichu. Ostatní spiklenci si klidně mohli vyměňovat spokojené pohledy -právě spáchali dokonalou dvojnásobnou vraždu pět metrů od policajta - ale dvojčata to nepotřebovala. Každý z obou věděl přesně, na co ten druhý myslí. Svoboda. Právě se vykroutili z jedné vraždy tím, že spáchali dvě další. Věděli, že policajti budou hrát s sebou. Poručík byl správný policajt, a správní policajti drží slovo.

Zpráva o smrti pirátů se rozšířila rychlostí, na kterou by mohla být pyšná každá novinářská organizace. Poručík seděl za stolem a vyplňoval hlášení o zvláštní události, když se k němu zpráva dostala. Přijal ji s pokývnutím a vrátil se zpět k ožehavému vysvětlování, jak kdosi vnikl do jeho policejního vozu a jak se ztratilo drahé rádio, jeho kufřík, a co bylo nejhoršího, brokovnice. Tahle poslední položka vyžadovala spoustu všelijakého papírování.

"To ti možná sám pánbůh takhle říká, žes měl zůstat doma a koukat na televizi," poznamenal jiný poručík.

"Ty nevědomý troubo, víš přece, že jsem se nakonec rozhodl -ale, kurva!"

"Copak, nějaký problém?"

"Případ těch Pattersonů. Všechny kulky jsem měl v tom kufříku, zapomněl jsem je vyndat. Jsou pryč, Duane, ty kulky jsou pryč! Poznámky z ohledání, fotografie, všecko!"

"Za tohle tě okresní návladní vynese v zubech, hochu. Právě jsi ty Pattersony vystrčil zpátky na ulici."

Stálo to za to, si policejní poručík nechal pro sebe.

Ve své kanceláři o čtyři bloky dál si Stuart vzal hovor a ulehčeně si oddechl. Byl by se měl zastydět, samozřejmě, a byl si toho vědom, ale tentokrát se prostě nemohl přimět k tomu, aby pro své klienty truchlil. Pro systém, který je zklamal, to ano, ale ne pro jejich životy, které zjevně nikomu neprospěly. A kromě toho, zaplaceno dostal předem, jak to udělal každý chytrý advokát, když měl co do činění s obchodníky s drogami.

Za patnáct minut vydal státní zástupce prohlášení, v němž se pravilo, že je nanejvýš rozhořčen tím, že federální vězni zemřeli takovýmto způsobem, a že jejich smrt budou příslušné federální úřady vyšetřovat. Dodal, že doufal, že jejich smrt zařídí zákonnou cestou, ale smrt v rámci zákona je něco úplně jiného než smrt neznámou rukou vraha. Vzato kolem a kolem, bylo to vynikající prohlášení, které se dostane do poledního a večerního vysílání zpráv, což Edwarda Davidoffa potěšilo ještě víc než ona úmrtí. Kdyby ten případ prohrál, mohlo by to udělat konec jeho nadějím na místo v Senátu. Nyní budou lidé říkat, že spravedlnosti bylo vlastně učiněno zadost, a jeho prohlášení si budou spojovat s jeho tváří. Bylo to skoro stejně dobré jako usvědčení.

Advokát Pattersonů byl samozřejmě v místnosti. S policejním úředníkem nikdy nehovořili bez přítomnosti svého advokáta - nebo ten si to aspoň myslel.

"Koukněte," řekl Harvey. "Ať mi nikdo neblbne hlavu, a já taky nebudu nikomu blbnout hlavu. Slyšel jsem, že se jako něco mele. A to bylo právě vono, člověče. Když člověk něco takovýho slyší na takovým místě, tak je nejlíp vůbec nekoukat, že jo? Člověk je na tom líp, když nic neví."

"Zdá se, že moji klienti nemají nic, čím by ještě mohli k vašemu vyšetřování přispět," řekl advokát detektivům. "Je možné, že ti dva zabili jeden druhého?"

"Nevíme. Teď mluvíme s těmi, kteří byli přítomni, když se to stalo."

"Mohu tomu tedy rozumět tak, že nemáte v úmyslu obvinit mé klienty z ničeho, co by mělo souvislost s touto politováníhodnou událostí?"

"V dané době ne, pane obhájce," řekl starší detektiv.

"Dobrá; chci to mít v zápise. A ještě, také do zápisu, moji klienti nevědí nic, co by mělo vztah k vašemu vyšetřování. A nakonec, a to také do zápisu, nebudete mé klienty vyslýchat jinak než v mé přítomnosti."

"Ano, pane."

"Děkuji. A teď, když dovolíte, rád bych se svými klienty promluvil soukromě."

Porada trvala asi patnáct minut, po nichž advokát věděl, co se stalo. Tím se chce říci, že "nevěděl" v metafyzickém nebo právním smyslu, ani jiným způsobem, který měl cokoliv co dělat s právní etikou - ale věděl. Samozřejmě,

podle etických kánonů, nemohl jednat na základě vlastních spekulací, aniž by porušil svou přísahu jakožto soudní úředník. A tak udělal to, co udělat mohl. Vyplnil návrh na předložení nových odhalení v případě svých klientů. Než skončí den, dodá důkaz něčeho, co neví.

"Dobrý den, pane soudce," řekl Ryan.
"Dobrý, Jacku. Tohle musí jít rychle. Za pár minut odjíždím z města."
"Pane, jestli se mě někdo zeptá, co se to ksakru děje v Kolumbii, co mám říct?"
"Z toho jsme vás vynechali, ne?" řekl Murray.
"Ano, pane, vynechali."
"Mám příkazy to tak udělat. Můžete hádat, odkud ty příkazy přišly. Co vám mohu říci, je, že CIA nikoho do vzduchu nevyhodila, oukej? Máme tam rozdělanou operaci, to ano, ale žádné bomby jsme do žádného auta nedávali."
"To jsem rád, že to vím, pane soudce. Já jsem si opravdu nemyslel, že s tou bombou v autě máme něco společného," řekl Ryan co nejvíc ledabyle. No, kurva! Tak soudce taky? "Takže když mě budou volat z Kapitolu, tak jim to takhle řeknu, ano?"
Moore se usmál, když se zvedal. "Budete si muset na jednání s nimi zvyknout, Jacku. Není to lehké a často to není žádná legrace, ale myslím, že přijdete na to, že pracují - líp než Fowler a jeho lidé, podle toho, co jsem dnes ráno slyšel."
"Mohlo to proběhnout líp, pane soudce," připustil Ryan. "Tu poslední věc tedy měl na starosti admirál. Měl jsem si s ním o tom víc popovídat, než jsem odletěl."
"Nečekáme od vás, že budete dokonalý, Jacku."
"Děkuji, pane."
"A já musím chytit letadlo do Kalifornie."
"Tak bezpečný let, pane soudce," řekl Ryan na odchodu. Vešel do své kanceláře a zavřel dveře; teprve potom dovolil, aby mu z obličeje sklouzl normální výraz.
"Panebože," vydechl. Kdyby to od soudce Moora byla bývala prostá, přímá lež, bylo by bývalo snazší ji přijmout. To ale nebyla. Lež byla pečlivě vypracována a musela být naplánována, musela být zkoušena jako na divadle. Žádné bomby jsme do žádného auta nedávali.
Ne, nechali jste námořnictvo, aby to udělalo za vás.
No, tak fajn, Jacku. A co teď ksakru uděláš?
Nevěděl, ale měl celý den na to, aby si s tím mohl lámat hlavu.

Pokud snad měli nějaké neurčité pochybnosti, ty byly rozptýleny v pondělí ráno. Lidé, kteří přišli do hor, neodešli. Strávili celou noc ve svém základním táboře, jen pár kilometrů na jih, a Chavez je teď slyšel, jak se potloukají kolem. Zaslechl dokonce výstřel, ale ať byl namířen na kohokoliv, z jeho družstva to nebyl nikdo. Možná nějaká zvěř nebo kdovíco, možná také, že některý z těch chlapů uklouzl a vystřelil nechtěně. Ale i tak to bylo hrozivé znamení.
Družstvo bylo semknuto do obranné pozice. Kryt i úkryt byly dobré, linie palby také, ale nejlepší bylo, že jejich pozice byla nenápadná, na místě, kde by málokoho napadlo hledat. Cestou sem si naplnili polní láhve. Od zdrojů vody byli daleko; každý, kdo by se vydal na hon na vojáky, by hledal místo, kde by tomu bylo opačně. Také by pátral po nějakém vyvýšeném místě, ale jejich místo zde bylo skoro stejně dobré. Stoupající úbočí bylo hustě porostlé stromy a přiblížit se tudy potichu nebylo možné. Opačný svah byl zrádný a z místa, kde se družstvo uložilo, bylo vidět na další stezky, vedoucí k pozorovacímu bodu; tak si mohli počkat na vhodnou příležitost, a kdyby bylo třeba, uhnout z cesty. Ramírez měl pro terén dobré oko. Nyní bylo jejich úkolem vyhnout se pokud možno kontaktu, a kdyby to nebylo možné, ostře a krátce udeřit a

přemístit se. Znamenalo to také, že Chavez a jeho druzi už nejsou v lesích jedinými lovci. Nikdo z nich by nepřipustil, že má strach; jen se zdvojnásobila starostlivá ostražitost.

Chavez byl za obvodem jejich pozice, na pozorovacím stanovišti, odkud dobře viděl na pravděpodobnou přístupovou cestu pro zbytek svého družstva a na skrytou stezku zpátky k němu, kdyby se snad musel přemístit. Guerra, operační seržant, byl s ním. Ramírez chtěl, aby oba kulomety byly blízko.

"Třeba jednoduše zase zmizí," uvažoval Ding nahlas - vlastně šeptem.

Guerra odfrkl. "Možná, že jsme je tahali za ocas trochu moc, člověče. Teď hlavně potřebujeme hlubokou noru."

"Vypadá to, jako by se zastavili na oběd. Na jak asi dlouho?"

"Taky to vypadá, že šmejdí nahoru a dolů, jako nějaký blbý koště. Jestli se nepletu, tak je uvidíme támhle na tom bodě, pak sejdou dolů tamtím malým úbočím a zamíří zpátky doprava před nás."

"Mohl bys mít pravdu, Paco."

"Měli bysme se hnout."

"Líp by to bylo v noci," odpověděl Ding. "Teď, když víme, co dělají, můžeme jim jít z cesty."

"Snad jo. Vypadá to na déšť, Dingu. Hele, co když třeba půjdou domů, aby tu nemokli jako my tady?"

"To poznáme tak za hodinku."

"A vidět bude akorát tak do prdele."

"Jo, rozumím."

"Támhle!" ukázal Guerra.

"Vidím je." Chavez zamířil triedr na vzdálenou čáru stromů. Dva spatřil okamžitě; ani ne za minutu se k nim připojilo dalších šest. I ze vzdálenosti několika kilometrů bylo vidět, jak jen tak bezúčelně nadávají. Jeden se zastavil a napil se z láhve - piva? říkal si Ding - rovnou na otevřeném místě, a stál tam tak, jako by se nabízel jako terč. Co je tohle za šmejd? Měli na sobě obyčejné šaty, ani nápad, že by se nějak maskovali, ale měli pláštěnky úplně stejné jako Chavez. Zbraně byly naprosto jasně AK-47, většinou se sklopnými pažbičkami.

"Šestko, tady Špice, přepínám."

"Tady Šestka."

"Vidím jich osm - ne, deset, mají AK-47, půl kilometru východně, a sestupují ze svahu od vrcholu kopce dva-nula-jedna. Zrovna teď nic nepodnikají, jen tam tak postávají, přepínám."

"Kam se dívají, přepínám."

"Jenom tak, na všechny strany, pane. Přepínám."

"Dejte mi o všem vědět," přikázal kapitán Ramírez.

"Ano, rozumím. Konec." Chavez se vrátil ke svému dalekohledu. Jeden z nich mávl směrem k vrcholu. Tři ostatní tím směrem zamířili se zjevnou nechutí.

"No copak, copak, chlapeček nece lízt na ten poslanej kopeček?" zeptal se Ding. Guerra tohle neznal, ale Chavez citoval svého prvního seržanta z Koreje. "Asi už toho začínají mít dost, Paco."

"Fajn. Třeba půjdou domů."

Unaveni tedy byli. Ti tři si dali pěkně na čas, než se vyhrabali nahoru. Když tam byli, křičeli dolů, že nikoho nevidí. Ostatní dole pod nimi stáli většinou na mýtině, jen tam tak postávali jako pitomci, jak si Ding poněkud překvapeně uvědomil. Sebedůvěra je u vojáka dobrá věc, ale tohle nebyla sebedůvěra, a oni nebyli vojáci. Když ti tři horolezci byli v polovině cesty dolů, zastínily slunce mraky. Téměř okamžitě nato se dalo do deště. Na západní straně hor se nachystala pořádná tropická bouře. Dvě vteřiny po dešti přišly blesky. Jeden udeřil do vrcholu, právě v místech, kde předtím byli ti, co vylezli nahoru. Visel nad ním překvapivě dlouhý zlomek vteřiny jako prst rozzlobeného boha. Další začaly bít všude, a déšť se spustil doopravdy. To, co předtím bylo omezenou viditelností, byl teď kruh s poloměrem nanejvýš čtyři

sta metrů, který se rozšiřoval nebo stahoval tak, jak pochodovaly opálově matné mokré záclony. Chavez a Guerra si vyměnili starostlivý pohled. Jejich úkolem bylo dívat se a naslouchat, teď toho však moc neviděli a ještě méně toho slyšeli. A horší bylo, že až bouře přejde, země kolem bude mokrá. Listy a větvičky nebudou praskat, když na ně lidé šlápnou. Vlhkost ve vzduchu bude pohlcovat zvuk. Ti troubové, které sledují, se proto mohou dostat k předsunuté pozici nepozorovaně mnohem blíž. Na druhé straně, kdyby se družstvo muselo přesunout, mohlo by se ze stejného důvodu přesunovat rychleji při menším riziku, že budou zpozorováni. Okolí se jako vždycky chovalo neutrálně, poskytovalo výhodu jen tomu, kdo věděl, jak se jí chopit, a někdy kladlo stejné překážky oběma stranám.

Bouře trvala celé odpoledne; napršelo několik centimetrů vody. Sto metrů od seržantů udeřil blesk; pro oba to bylo něco nového. Náhlým výbuchem světla a hluku je to vyděsilo stejně jako dělostřelecká přehradná palba. Pak už bylo jen mokro, zima a bídně, když teplota spadla na něco málo nad deset stupňů.

"Dingu, podívej se nalevo dopředu," zašeptal naléhavě Guerra.

"Ale, doprdele!" Chavez se ani nemusel nahlas ptát, jak se dostali tak blízko. Uši měli dosud zalehlé od hluku hromu, celá hora kolem byla promáčená, a tady stáli dva, ani ne dvě stě metrů od nich.

"Šestko, tady Špice, dvě stě metrů jihovýchodně před sebou máme dva hombres," hlásil Guerra kapitánovi. "Buďte připraveni, přepínám."

"Rozumím, jsme připraveni," odpověděl Ramírez. "Klid, Paco."

Guerra v odpověď stiskl knoflík pro vysílání.

Chavez se velmi pomalu pohnul a přemístil zbraň víc do polohy k palbě; přesvědčil se, že je zajištěná, ale palec nechal na páčce. Věděl, že nemají daleko k neviditelnosti, dobře kryti terénem a mladými stromky. Všichni byli pomalováni válečnými barvami, a i z dvaceti metrů by vypadali jako součást okolí. Museli zůstat nehybní, protože lidské oko velmi dobře rozeznává pohyb, ale pokud zůstanou nehybní, budou neviditelní. Byla to praktická ukázka toho, proč pozemní armáda cvičí své lidi ke kázni. Oba seržanti si přáli, aby na sobě měli své maskovací uniformy, ale teď bylo na takové starosti trochu pozdě a látka barvy khaki tak jako tak zhnědla od deště a bláta. Podle mlčenlivé dohody každý sledoval vymezený úsek, aby nemuseli moc hýbat hlavou. Věděli, že mluvit mohou, když budou mluvit šeptem, ale to udělají, jen kdyby měli něco skutečně hodně důležitého. "Něco slyším za námi," řekl Chavez po deseti minutách.

"Podívej se tam," odpověděl Guerra.

Ding si musel dát na čas, víc než třicet vteřin, než otočil tělo a hlavu.

"Mhm." Několik mužů tam rozkládalo na zem svinovací matrace. "Budou tu přes noc."

Bylo jasné, co se stalo. Lidé, které pozorovali, pokračovali ve své hlídkovací rutině a do svého nočního tábora se dostali tak, že jejich pozorovatelnu obešli. Teď viděli a slyšeli víc než dvacet mužů.

"Tohle bude pěkná noční zábava," zašeptal Guerra.

"Jo, a já potřebuju vypustit vodu." Byl to chabý pokus o žert. Ding vzhlédl nahoru k obloze. Z deště teď byla jen drobná prška, ale mraky byly stále stejně husté. Setmí se trochu brzo, možná už za dvě hodiny.

Nepřítel se rozdělil do tří skupin, což nebylo tak úplně hloupé, ale každá skupina si rozdělala oheň, aby mohli vařit, a to hloupé bylo. Byli také hluční, bavili se, jako by si sedali k jídlu někde v nějaké vesnické cantině. To Chavez a Guerra uvítali. Mohli zase použít své rádio.

"Šestko, tady Špice, přepínám."

"Tady Šestka."

"Šestko, ehm..." Chavez zaváhal. "Zlí hoši si rozložili tábor tady okolo nás. Nevědí, že tu jsme."

"Povězte mi, co chcete dělat."

"Zrovna teď nic. Myslím, že by bylo nejlíp zdejchnout se, až se setmí.

Dáme vám vědět, kdy."
"Rozumím. Konec."
"Zdejchnout se?" zašeptal Guerra.
"Nemá cenu házet na něj všechny starosti, Paco."
"Hele, hermano, tohle je dost na hovno."
"Říkat si, že je to na hovno, nepomůže."

Odpovědi stále žádné nebyly. Ryan odešel z kanceláře po normálním pracovním dni; doháněl četbu korespondence a zpráv. Moc práce se však neudělalo. Bylo tu příliš mnoho věcí, které ho rozptylovaly, a ty prostě nechtěly zmizet.

Přikázal řidiči, aby zamířil do Bethesdy. Nezavolal předem, ale to, že tam přijede, nebylo nic mimořádného. Oddělení pro V.I.P. bylo střeženo stejně silně jako kdykoliv jindy, Ryana však všichni znali. Když sahal po klice, ten u dveří lítostivě zavrtěl hlavou. Ryanovi byl signál docela jasný. Zastavil se, aby se uklidnil, než vejde. Greer nemusí vidět na obličejích svých návštěvníků šok. Jack však šok pociťoval.

Greer teď vážil sotva padesát kilo, strašák v poli, který kdysi byl mužem, námořním důstojníkem z povolání, který velel lodím a vedl lidi při službě vlasti. Padesát let ve vládních službách se bez užitku ztrácelo na nemocničním lůžku. Bylo to víc než jen smrt člověka.

Byla to smrt celého věku, vzoru chování. Padesát let zkušeností a moudrosti a zdravého úsudku vyprchávalo. Jack se posadil vedle lůžka a mávnutím poslal stráž ven z místnosti.

"Ahoj, šéfe."

Otevřel oči.

Co teď mám říkat? Jak se cítíte? Přece existuje něco, co se říká umírajícímu!

"Jaká byla cesta, Jacku?" Hlas byl zesláblý.

"V Belgii to bylo fajn. Všichni vás pozdravují. V pátek jsem podával hlášení Fowlerovi, jako vy posledně."

"Co si o něm myslíš?"

"Myslím, že potřebuje trochu pomoci se zahraniční politikou."

Úsměv. "To já taky. Ale projev má pěkný."

"Moc jsem nepadl do oka jedné z jeho pobočníků, Elliotové, té holce z Benningtonu. Zatraceně nepříjemná. Říká, že když jejich člověk vyhraje, tak půjdu." Tohle opravdu neměl vykládat. Greer se pokusil pohnout, ale nemohl.

"Tak za ní jdi, dej jí pusu a srovnej to. Kdybys ji musel políbit na zadek v poledne na dvoře v Benningtonu, udělej to. Kdy už se naučíš tu svou tvrdou irskou šíji trochu ohýbat? Někdy se zeptej Basila, jak moc se mu líbí lidé, pro které musí pracovat. Tvojí povinností je sloužit své zemi, Jacku, nejenom lidem, kteří se ti náhodou zamlouvají." Úder od profesionálního boxera by nemohl víc bolet a ranit.

"Ano, pane."

"Uč se rychle, hochu. Už mi moc lekcí nezbývá."

"Tohle neříkejte, pane admirále." Vyslovil to jako žadonící dítě.

"Teď je můj čas, Jacku. Někteří z těch, se kterými jsem sloužil, před padesáti lety zemřeli u Savo Island nebo na Leyte nebo na spoustě dalších míst v oceánu. Já jsem měl mnohem větší štěstí než oni, ale teď je můj čas. A na tobě je řada, abys to vzal za mne. Chci, abys šel na moje místo, Jacku."

"Potřebuji radu, pane admirále."

"Kolumbie?"

"Mohl bych se zeptat, jak to, že to víte, ale nezeptám."

"Když se ti člověk jako Arthur Moore nepodívá do očí, víš, že je něco špatně. Byl tu v sobotu, a nechtěl se mi podívat do očí."

"Dneska mi lhal." Ryan pět minut vysvětloval, načrtl, co ví, jaká má podezření a jaké má obavy.

"A ty chceš vědět, co máš dělat?" zeptal se Greer.

"Určitě by se mi nějaký návod hodil, pane admirále."

"Žádný návod nepotřebuješ, Jacku. Jsi dost šikovný sám. Máš všechny kontakty, které potřebuješ. A víš, co je správné."

"Ale co..."

"Politika? Všechny ty hovadiny?" Greer se skoro zasmál. "Jacku, podívej, když tady člověk takhle leží, víš, o čem přemýšlí? Přemýšlí o všech těch věcech, které by chtěl udělat znovu a jinak, o všech chybách, o všech těch lidech, ke kterým se mohl zachovat líp, a děkuje bohu, že to nebylo horší. Jacku, nikdy nebudeš litovat poctivosti, i když bolí. Když z tebe udělali poručíka námořní pěchoty, složil jsi přísahu před Bohem. Teď chápu, proč to děláme. Je to pomoc, ne výhrůžka. Je to něco, co má připomenout, jak důležitá jsou slova. Zásady jsou důležité. Slova jsou důležitá. Tvoje slovo je nejdůležitější ze všeho. Tvoje slovo je tím, čím jsi ty. To je poslední poučení, Jacku. Dál musíš pokračovat sám." Chvíli mlčel a Jack viděl bolest, která překonávala silné dávky léků. "Máš rodinu, Jacku. Jdi k nim domů. Pozdravuj je ode mě a řekni jim za mne, že jejich táta je prima chlap a že by na něj měli být pyšní. Dobrou noc, Jacku." Greer upadl do spánku.

Jack zůstal sedět ještě několik minut. Tak dlouho mu trvalo, než se dal dohromady. Osušil si oči a vyšel z místnosti. Lékař byl na cestě sem. Jack ho zastavil a řekl, kdo je.

"Už moc dlouho ne. Necelý týden. Je mi to líto, ale moc naděje nebylo od samého začátku."

"Ulehčete mu to," řekl Jack potichu. Další žadonění.

"To děláme," odpověděl onkolog. "Proto po většinu času nic nevnímá. Když je vzhůru, má jasné vědomí. Párkrát jsem si s ním pěkně pohovořil. A mám ho rád." Lékař byl zvyklý na to, že ztrácí pacienty, ale nikdy ho to nepřestalo trápit. "Za pár let bychom ho třeba dokázali zachránit. Pokrok nejde dost rychle kupředu."

"To nejde nikdy. Díky za snahu, doktore. Díky za vaši starost." Ryan sjel výtahem do přízemí a řekl řidiči, aby ho odvezl domů. Cestou opět míjeli mormonský chrám; mramor osvětlovaly reflektory. Jack dosud nevěděl přesně, co udělá, ale už si byl jistý, čeho chce dosáhnout. Složil umírajícímu tichý slib, a žádný slib nemohl být důležitější než tenhle.

Mraky se protrhávaly a brzy bude svítit měsíc. Byl čas. Nepřítel rozestavil hlídky. Chodily kolem stejně jako ty, které střežily zpracovatelská místa. Ohně dosud hořely, ale hovor utichl, když unavení muži upadli do spánku.

"Jednoduše spolu vyjdeme ven," řekl Chavez. "Uvidí nás, jak se plížíme, a hned budou vědět, že jsme zlí hoši. Když nás uvidí normálně jít, tak patříme k nim."

"To jo," souhlasil Guerra.

Oba muži si přehodili zbraně napříč přes prsa. Jejich profil by je nepřáteli okamžitě prozradil, ale když budou přitisknuty těsně k tělu, jejich obrysy se ztratí, a přitom budou připraveny k okamžitému použití. Ding se mohl spolehnout na to, že jeho MP-5 SD-2 bude zabíjet potichu, kdyby taková nutnost nastala. Guerra vytáhl svou mačetu. Kovová čepel byla samozřejmě černě eloxována, jediná lesklá část bylo ostří, nabroušené jako břitva. Guerra uměl se zbraněmi s čepelí zacházet zvlášť dobře a neustále svou ocel ostřil. Uměl s ní také zacházet oběma rukama. Držel ji volně v levé ruce, zatímco pravá spočívala na pažbě jeho M-16.

Družstvo se už rozestavilo do zástupu asi sto metrů od tábora, kolem něhož budou procházet, připraveno poskytnout jim podporu, kdyby ji potřebovali. I v nejlepším případě by to byl choulostivý podnik, a všichni doufali, že nebude nutný.

"Tak, Dingu, jdi první." Guerra měl vyšší hodnost než Chavez, ale tohle

byla situace, kdy zkušenost a dovednost platila víc než nadřízenost.

Chavez zamířil dolů z kopce a držel se v úkrytu, jak jen mohl nejdéle, pak se stočil doleva a na sever do bezpečí. Jeho noční infradalekohled byl v batohu, tam, kde se ukrývalo družstvo, protože měl být vystřídán, než padne tma. Dingovi infradalekohled chyběl. Hodně.

Oba muži se pohybovali co nejtišeji a nasáklá zem tomu napomáhala, ale porost podél stezky, po níž šli, hodně zhoustl. Do bezpečí to bylo jen tři sta nebo čtyři sta metrů, ale tentokrát to bylo příliš daleko.

Stezky samozřejmě nepoužívali, ale úplně se jim vyhnout nemohli, a jedna ze stezek se stáčela obloukem. Právě když ji Chavez a Guerra překračovali, pouhé tři metry od nich se objevili dva muži.

"Co tu venku děláte?" zeptal se jeden. Chavez jen přátelsky zamával v naději, že ho gesto zastaví, on se však blížil a snažil se rozeznat, kdo to je, jeho společník po jeho boku. Někdy v okamžiku, kdy si povšiml, že Ding nemá tu správnou zbraň, bylo už pro všechny pozdě.

Chavez již měl ruce na samopalu; samopal přetočil na řemeni se dvěma smyčkami a vypálil jediný náboj mužovi pod bradu; střela vyrazila ven temenem hlavy. Guerra se otočil, mávl mačetou a hlava se oddělila celá, přesně jako ve filmu. On i Chavez se skokem vrhli dopředu, aby obětí zachytili, než nadělají příliš mnoho hluku.

Doprdele! pomyslel si Ding. Teď budou vědět, že tu někdo je. Na odklizení mrtvol někam do úkrytu nebyl čas - mohli by narazit na někoho dalšího. Když je to tak, pak tedy ať těch zabitých využijí naplno. Našel hlavu a dal ji Guerrově oběti na prsa, tak, že ji obě bezživotné ruce držely. Vzkaz byl jasný: Neserte nás!

Guerra souhlasně přikývl a Ding vykročil dál. Ještě deset minut, a zprava zaslechli zvuk podobný plivnutí.

"Už na vás koukám půl věčnosti," řekl Oso.

"Jste v pořádku?" zašeptal Ramírez.

"Potkali jsme dva chlapy. Jsou mrtví," řekl Guerra.

"Tak se hneme, než je najdou."

Nemělo tomu tak být. Za okamžik slyšeli žuchnuti padajícího těla, a po něm zařvání, a po něm ječivý výkřik, a po něm divokou salvu z AK-47. Šla nesprávným směrem, ale stačila k tomu, aby vzbudila spící v okruhu několika kilometrů. Členové družstva zapnuli své noční infradalekohledy, aby si mohli co nejrychleji vybírat cestu porostem, zatímco tábor za nimi explodoval hlukem a výkřiky a kletbami, mířícími do všech směrů. Nezastavili se dvě hodiny. Teď to bylo tak oficiální, jako rozkazy z jejich satelitní sítě; nastal hon na ně.

Došlo k tomu neobvyklou rychlostí, sto šedesát kilometrů od Kapverdských ostrovů. Kamery na družicích se už několik dní dívaly a sledovaly bouři na několika různých světelných kmitočtech; snímky se přenášely ke každému, kdo měl správné zařízení, a plavidla už měnila kursy, aby se jí dostala z dosahu. Létem, které se už blížilo rekordu, se ze západoafrické pouště rozlil velmi horký, suchý vzduch; hnán východními větry, vanoucími šikmo k rovníku, spojil se s vlhkým oceánským vzduchem a vytvořil tyčící se bouřkové kupy, stovky kup, jež se začaly slévat dohromady. Mraky sahaly dolů k teplé vodě na hladině, natahovaly do sebe další teplo a vedly ho vzhůru do vzduchu, a tuto energii přidávaly k té, kterou mraky již obsahovaly. Když byla dosažena kritická hmota tepla, deště a oblačnosti, začala se dávat dohromady bouře. Lidé v Národním středisku pro sledování uragánů stále ještě nevěděli, proč k tomu dochází - nebo, vezmou-li se v úvahu dané okolnosti, proč k tomu dochází tak zřídka - ale nyní k tomu docházelo. Hlavní vědecký pracovník manipuloval s klávesami počítače, převíjel pásku s družicovými snímky dopředu, převíjel ji zpátky, a pak zase dopředu. Viděl to jasné. Mraky zahájily svůj krouživý oběžný pohyb proti směru hodinových ručiček kolem jednoho bodu v prostoru. Stávala se z toho uspořádaná bouře, která využívala vlastního kruhového pohybu k tomu, aby

se stala kompaktnější a nabrala na síle, jako by věděla, že taková činnost jí dodá život. Nebyla to první bouře, která takhle začala, ale letos byly podmínky pro jejich vznik obzvlášť "dobré". Jak pěkně na družicových snímcích vypadají, jako nějaký druh moderního umění, péřově jemné rotující kolo při ohňostroji, pavučinkový mrak. Nebo, uvažoval vědec, by tak vypadaly, kdyby nezabíjely tolik lidí. Vzato kolem a kolem, důvodem, proč se bouřím dávají jména, bylo, že se nehodí, aby stovky či tisíce lidských životů ukončilo nějaké číslo. A tahle bouře bude právě taková, říkali si meteorologové. Prozatím jí budou říkat hluboká tropická níže, ale jestli její síla a rozměry porostou, změní se v tropickou bouři. A pak jí začnou říkat Adele.

Asi tak jediné, co je ve filmech pravda, říkal si Clark, je to, že špioni se často scházejí v barech. Bary jsou v civilizovaných zemích užitečné věci. Jsou to místa, kam chodí lidé na pár skleniček, setkávají se s jinými lidmi a pouštějí se do nezávazného hovoru v matně osvětlených, anonymních místnostech, obvykle v kraválu beatové hudby, která jejich slova za určitým, malým poloměrem, pohltí. Larson se o minutu opozdil a vklouzl ke Clarkovi. Tahle cantina neměla stoličky, pouze opravdovou mosaznou tyč, o kterou se člověk mohl opřít nohou. Larson si objednal pivo, místní, což bylo něco, v čem byli Kolumbijci dobří. Jsou dobří v plno dalších věcech, říkal si Clark. Až na ten problém s drogami to byla země, která by to mohla někam dotáhnout. Tato země trpí - stejně jako? - ne, víc než jeho vlastní. Kolumbijská vláda musí čelit skutečnosti, že bojuje s obchodníky s drogami a že prohrává... na rozdíl od Ameriky? říkal si důstojník CIA. Na rozdíl od Ameriky - je kolumbijská vláda ohrožena? Jo, určitě, říkal si, je to s námi mnohem lepší než s tím tady.

"Tak co?" zeptal se, když se majitel vzdálil na opačný konec pultu.

Larson mluvil potichu, španělsky. "Je to jasné. Počet vojáků, které mají hlavouni na ulici, se zatraceně snížil."

"A kde jsou?"

"Jeden chlápek říkal, že na jihozápadě. Něco povídali o nějaké lovecké výpravě do hor."

"No, prokrista," zamumlal Clark anglicky.

"Co je?"

"No, máme tam takových čtyřicet záškodníků..." Několik minut vysvětloval.

"My jsme vnikli na cizí území?" Larson hleděl na barový pult. "Ježíši Kriste, který šílenec přišel s takovým nápadem?"

"My oba pro něj - pro ně, pracujeme."

"Krucifix, jednu věc těm lidem nesmíme udělat - zkurvit to!"

"Fajn. Vy leťte do D.C. a řekněte to náměstkovi pro řízení operačního oddělení. Jestli má Ritter ještě mozek v hlavě, tak je rychle dostane ven, než se někomu něco doopravdy stane." Clark se otočil. V tomto okamžiku usilovně přemýšlel a některé myšlenky, které ho napadaly, se mu nelíbily. Vzpomínal na akci v praporu "Oko", kdy... "Co kdybychom se tam zítra spolu podívali?"

"Vy opravdu chcete, aby se moje krytí provalilo, co?" poznamenal Larson.

"Máte nějaké doupě?" Clark měl na mysli to, co si každý pracovník v terénu připraví, když jde do ilegality, bezpečné místo, kam může utéct a skrýt se, když je to nutné.

Larson odfrkl. "Je papež Polák?"

"Co vaše přítelkyně?"

"Když se o ni nepostaráme také, jsem u téhle jednotky pasé." CIA podporovala loajalitu vůči svým agentkám, i když s nimi člověk zrovna nespal, a Larson byl člověk, projevující normální hlubokou náklonnost k milenkám, se kterými se udržuje styk celé roky.

"Pokusíme se krýt to jako prospektorskou výpravu, ale po tomhletom, na mou zodpovědnost, je vaše krytí oficiálně zrušeno a vy se vrátíte do D.C. pro nové pověření. Ona také. To je oficiální rozkaz."

"Nevěděl jsem, že máte..."

Clark se usmál. "Oficiálně nemám, ale brzy přijdete na to, že pan Ritter a já máme určitou dohodu. Já dělám práci v terénu, a on se mi do toho nemontuje."

"Na něco takového nikdo nemá." Jedinou odpovědí, které se Larsonovi dostalo, bylo zdvižené obočí a pohled do dárkových očí, které vypadaly nebezpečněji než všechny, se kterými se kdy setkal.

Cortez seděl v jediné slušné místnosti v domě. Byla to kuchyň, na místní poměry velká, a měl stůl, na nějž rozložil svá rádia, mapy a velký list papíru, který průběžně sledoval. Až dosud přišel o jedenáct lidí při rychlých, násilných a z větší části bezhlučných střetnutích - a nezískal nic na oplátku. "Vojáci", které měl v poli, byli stále ještě příliš navztekaní, než aby měli strach, to však jeho cílům plně vyhovovalo. Na hlavní taktické mapě byla acetátová fólie a na ní si červenou mastnou tužkou označoval oblasti akcí. Dostal se do kontaktu se dvěma - možná třemi - americkými skupinami. Kontakt se samozřejmě stvrdil skutečností, že ztratil jedenáct mužů. Chtěl věřit tomu, že přišel o jedenáct pitomců. Bylo to relativní měřítko, samozřejmě, protože na bojišti je vždycky určitým faktorem štěstí, ale vzato kolem a kolem, dějiny nás učí, že hlupáci umírají první, že na bitevním poli probíhá Darwinův přirozený výběr. Plánoval, že ztratí ještě takových padesát dalších, než udělá něco jiného. Pak požádá o posily, a tak dál ukrojí baronům kus z jejich opory. Potom zavolá svému šéfovi a řekne, že identifikoval dva či tři spolubarony, jejichž lidé se v poli chovají nějak divně - už samozřejmě věděl, koho obviní - a příští den bude jednoho z nich - také už předem vybraného - varovat, že jeho vlastní šéf se chová jaksi divně a že jeho - Cortezova - loajalita náleží organizaci, jež ho platí, jako celku, a ne jednotlivým osobám. Jeho plán byl, aby byl Escobedo zabit. Bylo to nutné, a nijak zvlášť politováníhodné. Američané už zabili dva skutečně chytré členy a on napomůže při likvidaci zbývajících dvou bystrých hlav. Baroni, kteří přežijí, budou Corteze potřebovat a budou vědět, že ho potřebují. Jeho postavení jakožto šéfa bezpečnosti a rozvědky se posune výš, až na místo u stolu, a zbytek Kartelu bude restrukturalizován podle jeho představ o usměrněné a bezpečnější i utajenější organizaci. Za rok bude první mezi rovnými; další rok, a bude už jen první. Ani je nebude muset všechny zabít. Escobedo je jeden z nejchytřejších, a ukázalo se, že se jím dá snadno manipulovat. Zbytek jsou děti, budou se víc zajímat o své peníze a své drahé hračky než o to, čeho by se organizace mohla skutečně dopracovat. Jeho myšlenky v tom směru byly neurčité. Cortez nebyl někdo, kdo by uvažoval o deset tahů dopředu. Stačily čtyři nebo pět.

Znovu se zadíval do map. Američané si už brzy uvědomí nebezpečí hrozící jejich operaci a budou reagovat. Otevřel svůj kufřík a porovnával družicové snímky s mapami. Nyní věděl, že Američany sem dopravil, a pravděpodobně je i vyzvedne, jeden vrtulník. To bylo tak opovážlivé, až to bylo hloupé. To se Američané o vrtulnících nepoučili na pláních Íránu? Musí identifikovat pravděpodobná místa při stání... musí?

Cortez zavřel oči a přinutil se k návratu k prvním zásadám. To bylo při takovýchto operacích skutečné nebezpečí. Člověk se tak zabere do toho, co dělá, že ztratí přehled o celkové situaci. Možná, že tu je ještě jiný způsob. Američané mu už pomohli. Třeba by mu mohli pomoci znovu. Jak by to mohl zařídit? Co by jim a pro ně mohl udělat? Co by mohli oni udělat pro něj? Po zbytek bezesné noci bude mít o čem rozvažovat.

Špatné počasí minulé noci jim nedovolilo nový motor vyzkoušet a z téhož důvodu museli čekat až do 01.00 místního času, aby ho vyzkoušeli této noci. Pave Low se nesměl za žádných okolností ukázat ve dne, bez přímého rozkazu shora.

Tahač vyvezl vrtulník z hangáru, a než spustili motor, rozložili rotor a

upevnili ho na místo. PJ a kapitán Willis nastartovali motor a seržant Zimmer byl u svého řídicího pultu. Normálně zajeli na ranvej a zahájili vzlet tak, jak to vrtulníky dělají; tenhle se vrávoravě zakymácel a neochotné tuny kovu a paliva šplhaly do vzduchu jako dítě, když poprvé leze po žebříku.

Těžko říci, co se stalo nejdřív. K pilotovým uším dolehlo hrozivé zaskřípění; proniklo ochrannou pěnovou vrstvou jeho přilby Darth Vader. Současně s tím, snad o milisekundu dřív, Zimmer varovně zařval do palubního vysílacího okruhu, příliš hlasitě. Oči plukovníka Johnse sjely dolů na řídicí panel a viděly, že na ukazatelích jeho motoru číslo jedna je všechno špatně. Willis i Zimmer motor vypnuli a PJ stočil vrtulník kolem osy, vděčen, že je jen necelých dvacet metrů nad betonem. Ani ne za tři vteřiny byli zpátky na zemi a jediný pracující motor pustili na volnoběh.

"No?"

"Ten nový motor, pane. Celý se rozhodil - vypadá to na úplné selhání kompresoru. A možná něco horšího. Budu se na to muset podívat, jestli to nepoškodilo ještě něco jiného," hlásil Zimmer.

"Měl jste nějaké potíže, když jste ho usazoval?"

"Ne. Šel tam jako po másle. S touhle sérií motorů je to už podruhé, pane. Dodavatel někde něco kurví s těmi novými kompozitními lopatkami turbíny. Bude to chtít zkontrolovat chod, až tu závadu najdeme, nenechat vzlétnout žádnou mašinu, která je má, my, námořnictvo, pozemní armáda, všichni." Nová konstrukce motoru používala na lopatky kompresorové turbíny keramický materiál místo oceli. Byl lehčí - mohlo se nést víc paliva - a levnější - dalo se koupit o pár motorů víc - než dřív a zkoušky u kontrahenta prokázaly, že nová verze je stejně spolehlivá - tedy, než se dostala do běžného provozu. První závadu připsali na vrub toho, že motor do sebe vtáhl ptáka, ale dva vrtulníky válečného námořnictva, používající tento motor, spadly beze stopy do moře. Zimmer měl pravdu. Všechna letadla s tímhle motorem musí zůstat na zemi, než se závada určí a napraví.

"No, to teda je věc, Bucku," řekl Johns. "Co ten druhý náhradní, co jsme sem vzali?"

"Můžete hádat, pane," navrhl Zimmer. "Můžu zařídit, aby sem poslali nějaký předělaný starý."

"Tak mi povězte, co tady s tím."

"Myslel bych, abychom vzali předělaný, nebo možná sebrali nějaký v Hurlburtu, z jiné mašiny."

"Hupněte na telefon, hned jak tenhle tady vychladne," přikázal plukovník. "Chci tu mít dva provozuschopné motory, fofrem."

"Rozkaz, pane." Členové posádky si vyměnili pohledy kvůli té další záležitosti. Co ti lidé, kterým mají poskytovat podporu?

Jmenoval se Esteves, a i on byl štábní seržant, Jedenáct Bravo, pozemní armáda Spojených států. Než tohle všechno začalo, byl také příslušníkem průzkumné jednotky Pátého praporu Čtrnáctého pěšího pluku První brigády 25. lehké pěší divize "Tropický blesk", se základnou ve Schofieldských kasárnách na Havaji. Mladý, houževnatý a hrdý jako každý jiný voják v operaci DIVADELNÍ LOĎ, i on byl unavený a frustrovaný. A v tuto chvíli mu také nebylo dobře. Něco, co snědl nebo možná vypil. Až přijde čas, půjde za zdravotníkem a řekne si o nějaké prášky, ale právě teď mu bouřilo ve vnitřnostech a v pažích pociťoval ochablost větší, než se mu zamlouvalo. Byli v poli přesně o sedmadvacet minut méně než družstvo NůŽ, ale od té doby, co převálcovali to malé letiště, neměli žádný kontakt. Našli šest zpracovatelských míst, z nichž čtyři byla nedávno použita, ale všechna byla bez lidí. Esteves se chtěl dostat na bodovací tabulku, tak, jak se na ni podle jeho přesvědčení určitě dostávají ostatní družstva. Jako Chavez, i on vyrostl na území gangů, a na rozdíl od něho se s jedním silně zapletl, až jím osud třepal tak dlouho, že se dal k pozemní armádě. A také, na rozdíl od Chaveze, kdysi užíval drogy, než se jeho

sestra předávkovala injekcí příliš silného heroinu. Byl u toho, viděl, jak její život ustal, jako když se vytáhne zástrčka ze zásuvky ve zdi. Příští noci překupníka vyhledal, a k pozemní armádě se dal proto, aby unikl obvinění z vraždy; nikdy ani nepomyslel na to, že se stane profesionálním vojákem, ani ve snu ho nenapadlo, že v životě existují jiné možnosti než automobilové mycí linky a šeky na sociální výpomoc. Skočil po této příležitosti, aby si s těmi mizery, kteří mu zabili sestru a uvrhli jeho blízké do otroctví, vyrovnal účty. Ale ještě nezabil ani jednoho, ještě se nedostal na bodovací tabulku. Tváří v tvář nepříteli byly únava a frustrace smrtelnou kombinací.

Konečně, říkal si. Planoucí zář ohně viděl ze vzdálenosti půl kilometru. Udělal to, co měl - zavolal kapitánovi, co vidí, počkal, až se družstvo zformuje do dvou skupin, a pak postupoval vpřed, aby vyřídil těch deset nebo kolik, co tak přiblble tancuje v kyselině. Ačkoli byl unavený a dychtivý, středem jeho života stále ještě byla kázeň. Vedl svou skupinku dvou dalších mužů na místo vhodné k palebné podpoře, zatímco kapitán se ujal přepadové skupiny. V okamžiku, kdy nabyl jistoty, že tahle noc bude jiná, se tak také stalo.

Nebyla tu žádná vana, žádné batohy plné listů, ale bylo tu patnáct mužů se zbraněmi. Vyťukal na svém rádiu signál pro nebezpečí, ale odpověď nedostal. Nevěděl, že mu před deseti minutami větev ulomila anténu rádia. Stál a pokoušel se přijít na něco, co by měl dělat, rozhlížel se po nějakém znamení, po něčem, co by mu napovědělo, co dál; ostatní dva vojáci po jeho boku si lámali hlavu nad tím, co se ksakru stalo. Pak se mu žaludek zase křečovitě stáhl. Esteves se zkroutil, zakopl o kořen a upustil zbraň. Nevystřelila, ale pažba udeřila do země tak silně, že to stačilo, aby sebou závěr trhl zpět a dopředu s kovovým mlasknutím. A tehdy zjistil, že dvacet metrů od něho je muž, jehož přítomnost dosud nezaznamenal.

Muž byl vzhůru, masíroval si bolavá lýtka, aby se mohl trochu prospat. Hluk ho vylekal. První reakcí člověka, který rád lovil, byla nevěřícnost. Jak se tu mohl někdo octnout? Přesvědčil se, že se mu žádný z jeho druhů nevzdálil z dohledu, ale ten zvuk pocházel od člověka a mohla ho způsobit jedině nějaká zbraň. Jeho skupina už byla upozorněna na nějaké srážky s - ať to byl ksakru kdokoli, zabili lidi, kteří měli zabít je, a to tohohle zde překvapovalo a znepokojovalo. Náhlý hluk ho nejprve vylekal, ale po tomto pocitu okamžitě následoval strach. Přehodil pušku doleva a vystřílel celý zásobník. Čtyři střely zasáhly Estevese, jenž zemřel tak pomalu, že ještě stačil výkřikem proklít svůj osud. Jeho dva druzi místo, odkud výstřely přišly, zasypali kulkami; toho člověka zabili hlučně a nadělali z něho kusy, ale to už ostatní kolem ohně byli na nohou a utíkali, a přepadová skupina ještě nebyla na místě. Kapitánova reakce na hluk byla logická. Jeho podpůrná skupina padla do léčky, a on se musí dostat na místo, aby jim tíživou situaci ulehčil. Podpůrná palebná skupina přenesla palbu na tábor a brzy zjistila, že kolem jsou další lidé. Většina z nich utíkala pryč od ohně a ve zmatku narazila na přepadovou skupinu, která pádila opačným směrem.

Kdyby se bylo bývalo vypracovalo náležité hlášení po akci, první připomínka by byla, že kontrolu ztratily obě strany. Kapitán, který vedl družstvo, reagoval unáhleně a překotně, a místo aby zůstal vzadu a věc promyslel, šel v čele a byl jedním z prvních zabitých. Zbytek družstva byl nyní bez vedení, ale nevěděl o tom. Samozřejmě, že umění jednotlivých vojáků se nezmenšilo, ale vojáci jsou v prvé řadě, v poslední řadě a vždycky, členy týmů, každý tým je živý, myslící organismus, jehož celková síla je daleko větší než součet jeho částí. Bez vedení, které by je řídilo, spoléhali na svůj výcvik, všechno však bylo ve zmatku kvůli tmě a hluku. Obě skupiny se nyní promíchaly, a nedostatek výcviku a vedení u Kolumbijců nebyl nyní tak důležitý, když na jedné straně bojovali jednotlivci a na druhé navzájem se podporující dvojice. Trvalo to necelých pět krvavých a zmatených minut. "Zvítězily" dvojice. Zabíjely odevzdaně a účinně, pak se odplížily, nakonec se

zvedly a utíkaly ke svému shromaždišti, zatímco nepřátelé, kteří zůstali naživu, stříleli dál, většinou po sobě. Na shromaždiště se jich dostalo jen pět, tři z přepadové skupiny a dva z Estevesovy podpůrné skupiny. Polovina družstva byla mrtvá, včetně kapitána, zdravotníka a radisty. Vojáci stále nevěděli, do čeho se dostali - v důsledku pokaženého spojení nedostali varování o operaci Kolumbijců proti nim. To, co věděli, bylo zlé. Zamířili zpátky do svého základního tábora, posbírali své vaky a odešli.

Kolumbijci toho věděli méně, ale i více. Věděli, že zabili pět Američanů - Estevese dosud neobjevili - a že přišli o šestadvacet svých, o některé z nich pravděpodobně díky své vlastní palbě. Nevěděli, jestli se někdo dostal pryč, neznali sílu jednotky, která je napadla, dokonce nevěděli s určitostí ani to, že je napadli Američané - zbraně, kterých se zmocnili, byly hlavně americké, ale M-16 byly oblíbené po celé Jižní Americe. Stejně jako ti, které zahnali, i oni věděli, že se stalo cosi hrozného. Z větší části se seskupili, posadili se na zem a prožívali šok po boji; poprvé v životě poznali, že pouhé vlastnictví automatické zbraně z člověka neděla boha. Místo šoku postupně přicházel vztek, když sbírali své mrtvé.

Tým VLAJKA- to, co z něj zůstalo - si tenhle přepych nemohl dopřát. Neměli čas uvažovat o tom, kdo vyhrál a kdo prohrál. Každý z nich dostal šokující lekci o boji. Někdo s lepším vzděláním by byl možná mohl poukázat na to, že svět není deterministický, ale každý z pěti mužů z VLAJKY se utěšoval tím nejtemnějším vojáckým poznáním: Něco se vždycky posere.

24

Pravidla na zemi

Clark s Larsonem vyrazili dlouho před svítáním; ve svém vypůjčeném Subaru s náhonem na čtyři kola znovu zamířili k jihu. Vpředu byl kufřík. Vzadu bylo několik krabic s horninami, pod nimiž ležely dvě automatické beretty, s hlavněmi se závitem na tlumiče. Bylo škoda s těmi zbraněmi takhle zacházet - dát je pod všechny ty kameny do jedné krabice, ale ani jeden z nich si nepředstavoval, že si je vezme s sebou domů, až bude práce dokončena, a oba silně doufali, že je nebudou potřebovat.

"Co přesně hledáme?" zeptal se Larson po hodině ticha.

"Tak trochu jsem si myslel, že to budete vědět. Něco neobvyklého."

"Vidět, jak se tady procházejí lidé se zbraněmi, není zase nic tak moc neobvyklého, jestli jste si toho náhodou nevšiml."

"Co takhle organizovaná činnost?"

"To taky, ale podnět k přemýšlení nám to dává. Žádnou velkou vojenskou aktivitu neuvidíme," řekl Larson.

"Proč ne?"

"Včera v noci guemllas zase někde přepadli malou vojenskou posádku - dneska ráno jsem to slyšel v rádiu. Buď M-19 nebo FARC si začínají hrát."

"Cortez," pronesl náhle Clark.

"Jo, to by šlo. Všechny vládní síly stáhnout jinam."

"S tím mládencem se budu muset setkat," sdělil Clark míjející krajině.

"A?" zeptal se Larson.

"A co byste asi tak myslel? Ten parchant se podílel na plánu na zabití jednoho z našich velvyslanců, ředitele FBI a pracovníka DEA, k tomu řidič a vybraní tělesní strážci. Je to terorista."

"A vzít ho k nám?"

"Vypadám snad jako policajt?" odpověděl Clark.

"Podívejte, člověče, my ne -"

"Já jo. A mimochodem, vy jste zapomněl na ty dvě bomby? Řekl bych, že jste u toho byl."

"To bylo..."

"Něco jiného?" Clark se tiše zasmál. "Tohle se říká vždycky, ‚ale to bylo něco jiného'. Larsone, já jsem nechodil na Dartmouthskou univerzitu jako vy, a ten rozdíl asi nechápu."

"Tohle tady není jako ve filmu, kurva!" řekl Larson zlostně.

"Carlosi, kdyby tohle byl film, tak vy byste byl blondýna s velkýma kozama a volnou blůzou. Víte, já v tomhle dělám už od časů, kdy vy jste si ještě jezdil s angličáky, a mě si při téhle práci ještě nikdo nepoložil. Nikdy, ani jednou. To není žádná spravedlnost." Byl by mohl dodat, že je ženatý a bere to vážně, ale proč tomu mladíkovi motat hlavu? Dosáhl toho, co měl v úmyslu. Larson se usmál. Napětí opadlo.

"Asi vám rozumím, pane Clarku."

"Kde je?"

"Odjela až do konce týdne - cesta do Evropy. Nechal jsem na třech místech vzkaz - teda tamten vzkaz, aby mazala zpátky. Hned jak se vrátí, hupne na nejbližší letadlo do Miami."

"Prima. Tohle je dost komplikované. Až bude po všem, ožeňte se s ní, usaďte se a založte rodinu."

"O tom jsem už uvažoval. A co - myslím, je to fér, abych -"

"Ta práce, co teď děláte, je statisticky míň nebezpečná než mít obchod s alkoholem ve velkoměstě. Všichni zakládají rodinu. Člověka při takovéhle velké práci, bůhvíkde daleko, drží pohromadě vědomí, že existuje někdo, ke komu se může vracet. V tomhletom mi můžete důvěřovat, hochu."

"Až do té chvíle, než se octneme v oblasti, kam se chcete podívat. A teď- co budeme dělat?"

"Začněte projíždět vedlejší silnice. Nejeďte moc rychle." Clark stáhl okénko a začal nabírat do nozder vzduch. Pak otevřel kufřík a vytáhl topografickou mapu. Na několik minut ztichl a synchronizoval svůj mozek se situací. Tam někde jsou vojáci, vycvičení lidé v indiánské divočině, pronásledovaní, kteří se vyhýbají kontaktu. Musel se dostat do správného myšlenkového rozpoložení; střídavě se díval na terén a do mapy. "Panebože, teď bych pro pořádné rádio byl schopen i vraždit." Tvoje chyba, Johnny, říkal si Clark. Měl sis o ně říct. Měls Ritterovi říct, že na spojení s těmi vojáky musí být někdo dole na zemi, místo toho, aby se zkoušelo hnát to spojením přes družici jako při nějakém pitomém štábním cvičení.

"A jen tak si s nimi povídat?"

"Člověče, kolik bezpečnostních opatření jste tady až do teď viděl?"

"No co - žádné."

"Správně. S rádiem bych je mohl přivolat dolů z těch kopců, mohli bychom je posbírat, opucovat a dovézt na nějaké podělané letiště, aby letěli domů," řekl Clark a v jeho hlase byla zřetelně slyšet zoufalství.

"To je přece šíle- Ježíši, máte pravdu. Tahle situace je opravdu šílená." Larsonovi se vše vyjevilo v plném světle a nedokázal pochopit, jak si mohl celou situaci tak špatně vysvětlovat.

"Všimněte si - takhle to končí, když se operace řídí z D.C. místo z terénu. Zapamatujte si to. Jednou byste mohl taky něco řídit. Ritter si myslí, že je Mistr špion, a ne nějaký prachobyčejný živočich někde venku, jako jsem já, a od práce v terénu je už moc dlouho pryč. To je v Langley ten největší problém: lidé, kteří takové show řídí, už zapomněli, jak to tady venku vypadá, a od dob, kdy vybírali a ukládali mrtvé schránky v Budapešti, se pravidla hodně změnila. A mimoto, tohle je o moc jiná situace, než si myslí. Tohle není shromaždování špionážních informací. Tohle je malá válka. A musíte taky vědět, kdy nechat krytí. Tohle je úplně nový fotbal."

"O tomhle se na Farmě nic nepřednášelo."

"Na tom není nic divného. Většina instruktorů tam je spolek starých..." Clark se zarazil. "Zpomalte trochu."

"Co je?"

"Zastavte."

Larson udělal, co mu řekl, a sjel ze štěrkového povrchu. Clark vyskočil se svým kufříkem; vypadalo to moc divně. Přitom sebral zapalovací klíček. Potom otevřel zadní kapotu a klíčky hodil Larsonovi zpátky. Hrábl do jedné z krabic, pod vzorky zlatonosné horniny, a vytáhl svou berettu a tlumič. Měl na sobě jakousi lesáckou blůzu a pistole pod ní krásně zmizela vzadu za opaskem, i s tlumičem. Pak zamával na Larsona, aby zůstal tam, kde je, a aby za ním pomalu jel. Clark šel vpředu, v rukou mapu a fotografii. Silnice se stáčela; hned za zatáčkou stálo nákladní auto. Nedaleko auta bylo několik ozbrojených mužů. Díval se právě do mapy, když na něj křikli, a hlavu zvedl se zjevným překvapením. Jeden z nich trhl svým AK způsobem, který nevyžadoval žádných slov. Pojďte hned sem, nebo je po vás.

Larsonovi nechybělo moc, aby se pomočil, ale Clark mu pokynul, aby jel za ním, a sám sebejistě kráčel k nákladnímu automobilu. Jeho korba byla překryta plachtou, ale Clark věděl, co je pod ní. Ucítil to. Proto dal před zatáčkou zastavit.

"Dobrý den," řekl tomu nejbližšímu s puškou.

"Vybral jste si špatný den na projížďku po silnici, příteli."

"Řekl mi, že tu někde budete. Mám povolení," odpověděl Clark.

"Co? Povolení? Od koho povolení?"

"Od seňora Escobeda, samozřejmě," slyšel Larson.

Ježíši, tohle je sen, prosím tě, řekni, že je to sen!

"Kdo jste?" řekl muž se směsicí zlosti a obezřelosti.

"Prospektor. Hledám zlato. Tady," řekl Clark a otočil svou fotografii. "Tuhle oblast jsem si označil, myslím, že je tu zlato. Samozřejmě, že bych sem nešel bez povolení od seňora Escobeda, a ten mi řekl, že kdybych někoho potkal, mám mu říct, že jsem tu pod jeho ochranou."

"Zlato - vy hledáte zlato?" řekl jiný, když k nim došel. Ten první ustoupil a Clark si říkal, že teď asi hovoří se šéfem.

"Si. Pojďte, ukážu vám to." Clark je vedl dozadu k Subaru a z lepenkové krabice vytáhl dva kusy horniny. "Můj řidič tady je seňor Larson. Ten mě představil seňoru Escobedovi. Jestli znáte seňora Escobeda - musíte ho přece znát, ano?"

Muž zjevně nevěděl, co si o tom má myslet nebo co má dělat. Clark hovořil dobrou španělštinou, s náznakem cizího přízvuku, a mluvil tak normálně, jako by vyptával policisty na cestu.

"Tady, vidíte tohle?" řekl Clark a ukazoval na kus horniny. "To je zlato. Tohle může být největší nález od dob Pizarra. Myslím, že seňor Escobedo a jeho přátelé koupí všechnu tuhle zemi."

"O tomhle mi neřekli," váhal muž.

"Jistě. Je to tajemství. A musím vás varovat, seňore, abyste o tom s nikým nemluvil, nebo určitě budete mluvit se seňorem Escobedem!"

Larson měl teď největší problém s tím, aby ovládl svůj močový měchýř.

"Kdy odjíždíme?" zavolal kdosi z auta.

Clark se ohlédl; oba ozbrojenci se rozhodovali, co dělat. Řidič a možná ještě jeden, uvnitř auta. Nikoho jiného neviděl ani neslyšel. Vykročil k autu. Ještě dva kroky a viděl, co vidět potřeboval a čeho se obával, že uvidí. Zpod okraje plachty trčel konec hlavně útočné pušky M-16 A2. O tom, co musí udělat, bylo rozhodnuto ani ne ve vteřině. I samotnému Clarkovi připadlo nepochopitelné, jak se staré návyky neustále vracejí.

"Stát!" řekl vůdce.

"Mohu naložit ty svoje vzorky na vaše auto?" zeptal se Clark, aniž se otočil. "Abyste je vzali seňoru Escobedovi? Bude mít radost, až uvidí, co jsem našel, to vám slibuju," dodal.

Oba muži se za ním rozběhli, aby ho dohnali; pušky se jim přitom klimbaly v rukou. Dostali se k němu na tři metry, když se otočil. Pravá ruka mu přitom zůstala trčet ve vzduchu, a z opasku vytáhla Berettu, zatímco v levé se třepotala mapa a fotografie. Žádný z nich netuší, co se blíží, uvědomil si Clark. Byl tak hladce rychlý...

"Tohle auto ne, señore. Já..."

Jen jediná další věc ho překvapila, byla však i poslední. Clark zvedl ruku a ze vzdálenosti necelých tří metrů ho střelil do čela. Ještě než vůdce začal padat, byl mrtev i druhý, ze stejné příčiny. Clark, aniž se zastavil, přešel na pravou stranu auta. Vyskočil na stupátko a viděl, že tam je jen řidič. I ten dostal tichou střelu do hlavy. To už byl Larson venku z auta. Blížil se ke Clarkovi zezadu a málem za svou námahu slízl kulku.

"Tohle nedělejte!" řekl Clark a zajistil zbraň.

"Prokrista, já jsem jen..."

"V takovéhle situaci o sobě dejte vědět. Málem bylo po vás, protože jste to neudělal. Zapamatujte si to. Pojďte sem." Clark vyskočil zezadu na auto a stáhl plachtu.

Většina mrtvých byli místní lidé, soudě podle oblečení, ale byly tu dva obličeje, na které se Clark matně rozpomínal. Vzpomněl si v několika okamžicích...

"Kapitán Rojas. Lituju, chlapče," řekl tiše mrtvému.

"Kdo?"

"Velel skupině VLAJKA. Jeden z našich. Ti hajzlové zabili dva naše lidi." Hlas mu zněl unaveně.

"Koukám, že naši si vedli taky docela dobře..."

"Něco vám povím o boji, chlapče. Jsou dva druhy lidí - naši a ti ostatní. Do té druhé kategorie mohou patřit i ti, co nebojují, a vy se snažíte neublížit jim, když na to máte čas, ale jediní, na kom opravdu záleží, jsou vaši lidé. Máte kapesník?"

"Dva."

"Dejte mi je a pak ty dva naložte do auta."

Clark zatáhl za víčko palivové nádrže, zavěšené pod kabinou. Oba kapesníky svázal a vecpal je dovnitř. Nádrž byla plná a látka hned nasákla benzinem.

"Pojďte sem, dozadu za auto." Clark odšrouboval tlumič a pistoli strčil zpátky do krabice s kameny, pak zavřel zadní dveře a usadil se zpátky na přední sedadlo. Nato stlačil zapalovač. "Zajeďte těsně k němu."

Larson tak učinil a dojel tam skoro ve stejném okamžiku, kdy zapalovač povylezl. Clark ho vzal a dotkl se jím nasáklých kapesníků. Vzplanuly okamžitě. Larsonovi nemusel nikdo říkat, aby vystartoval. Byli za nejbližší zatáčkou, než požár začal doopravdy.

"Zpátky do města, co nejrychleji," přikázal pak Clark. "Jak se dá nejrychleji dostat do Panamy?"

"Můžu vás tam dostat za pár hodin, to ale znamená..."

"Máte rádiové kódy, abyste se dostal na nějakou leteckou základnu?"

"Ano, ale..."

"Teď vypadnete pryč ze země. Vaše krytí se provalilo," řekl pan Clark. "Pošlete svému děvčeti vzkaz, než se stačí vrátit. Ať dezertuje, nebo třeba skočí přes palubu, nebo jak tomu u letadla říkáte, ale sem ať se nevrací. Její krytí se provalilo taky. Životy vás obou jsou v nebezpečí - žádná sranda; v nebezpečí. Někdo nás mohl sledovat. Někdo si mohl všimnout, že jste mě sem vezl. Někdo si mohl všimnout, že jste si tohle auto dvakrát vypůjčil. Pravděpodobně ne, ale při téhle práci se nedožijete stáří tím, že budete zbytečně riskovat. Při téhle operaci už nemůžete být nic platný, tak oba vymázněte."

"Ano, pane." Dojeli na dálnici; teprve tam Larson promluvil znovu. "To, co jste udělal..."

"No, co s tím?"

"Měl jste pravdu. Nemůžeme ty lidi nechat, aby tohle dělali, a..."

"Mýlíte se. Vy nevíte, proč jsem to udělal, že ne?" zeptal se Clark. Mluvil, jako by stál před třídou, ale uvedl jen jeden z důvodů. "Uvažujete jako špion, a tohle už přestala být zpravodajská operace. Tam v těch kopcích máme lidi, vojáky, kteří utíkají a schovávají se. Udělal jsem to proto, aby z toho byla diverze. Když si budou myslet, že sem naši přišli pomstít své mrtvé, může to pár zlých hochů odlákat z hor, trochu je to splete, zaměří se na něco jiného a našim se trochu uleví. Ne moc, ale nic víc jsem nemohl udělat." Na okamžik se odmlčel. "Nebudu říkat, že to nebyl dobrý pocit. Nevidím rád, když naše lidi zabíjejí, a může mě jedině nasrat, když mi nechtějí dovolit, abych s tím něco udělal. Už to trvá moc let - Střední Východ, všude - přicházíme o lidi, a neděláme proti tomu ale vůbec nic, sakra. Tady teď jsem pro to měl omluvu. Už to trvá moc dlouho. A víte co - byl to dobrý pocit," přiznal Clark chladně. "A teď sklapněte a jeďte. Musím přemýšlet."

Ryan byl ve své pracovně, dosud tichý, dosud v myšlenkách. Soudce Moore si hledal všemožné výmluvy pro to, aby byl pryč. Ritter trávil hodně času mimo svou kancelář. Jack nemohl klást otázky a vyžadovat odpovědi, když tu nebyli. Z téhož důvodu tu teď byl Ryan nadřízeným pracovníkem, a z toho pro něho vyplývalo všemožné papírování a odpovídání na telefony navíc. Možná, že by to mohl využít pro sebe. Musí se dopátrat, co se ksakru děje. Bylo také nabíledni, že se Moore a Ritter dopustili dvou chyb. Zaprvé, domnívali se, že Ryan nic neví. To neměli dělat. U CIA to dotáhl takhle daleko proto, že si dokázal leccos spočítat. Druhá chyba spočívala v tom, že se pravděpodobně domnívali, že mu jeho nezkušenost zabrání, aby se do věci trochu opřel, i kdyby si věci začal dávat dohromady. V podstatě oba uvažovali jako byrokrati. Lidé, kteří tráví život mezi samou byrokracií, se obyčejně bojí porušit pravidla. Porušit pravidla byla jistá cesta k vyhazovu, a pomyšlení na to, že by zahodili svou kariéru, lidi odstrašovalo. To však byla věc, v níž měl Jack už dávno jasno. Nevěděl, co vlastně je jeho profesí. Byl u námořní pěchoty, byl makléřem, docentem historie, a pak vstoupil do CIA. Vždycky se může vrátit k učení. Na Virginské univerzitě už hovořili s Cathy o profesuře na jejich lékařské fakultě, a i Jeff Pelt chtěl, aby Ryan přišel a oživil fakultu dějin jako externí lektor. Bylo by pěkné zase učit, říkal si Jack. Určitě by to bylo snazší než to, co dělá tady. Ať viděl svou budoucnost jakkoli, necítil se ve své práci lapen. A James Greer mu poskytl veškerý návod, který potřeboval: Dělej to, co myslíš, že je správné.

"Nancy," Jack zapojil interkom. "Kdy se pan Ritter vrátí?"

"Zítra ráno. Musel na nějakou schůzku s někým na Farmě."

"Oukej, díky. Zavolala byste mé ženě a vzkázala jí, že tu dnes večer zůstanu hodně.dlouho?"

"Jistě, pane doktore."

"Díky. Potřebuji spis o ověření smlouvy o pomocných nukleárních silách, předběžnou zprávu Úřadu pro výzkum strategických zbraní."

"Doktor Molina je se soudcem v Sunnyvale," řekla Nancy. Tom Molina byl vedoucím ÚVSZ, kterému při pracích na ověřování smlouvy o pomocných nukleárních silách podléhala dvě další oddělení.

"Vím. Chci si tu zprávu jen projít, abych ji s ním mohl prodiskutovat, až se vrátí."

"Budu potřebovat takových patnáct minut, než ji seženu."

"Žádný spěch," odpověděl Jack a vypnul interkom. Ten dokument by i králi Šalamounovi zabral tři dny a byla to dobrá a zcela přijatelná výmluva, proč se zdrží. Kongres se chytil nějakých technických záležitostí, když obě strany pracovaly na zničení svých posledních odpalovacích zařízení. Ryan a Molina tam budou muset být příští týden jako svědci. Jack vytáhl psací desku po straně stolu a věděl, co bude dělat, až Nancy a ostatní úředníci odejdou.

Cortez byl velmi hluboce založený politický pozorovatel. To byl jeden z důvodů, proč se tak mladý stal plukovníkem v organizaci tak zbyrokratizované, jako byla DGI; ta vycházela z modelu sovětské KGB a už se z ní stala taková sbírka úředníků a inspektorů a bezpečnostních důstojníků, že americká CIA vedle ní vypadala, jako když tu pracují taťka s maminou - a o to překvapivější byla poměrná úspěšnost obou služeb. Přes veškeré výhody se Američanům nedostávalo politické vůle, neustále se svářili o záležitosti, které by měly být jasné. V akademii KGB je jeden instruktor přirovnal k polskému parlamentu z dřívějších dob, společnosti víc než pěti set šlechticů, z nichž se všichni museli shodnout, než se vůbec něco stalo (kvůli čemuž se nestalo vůbec nic), a kteří dopustili, aby Polsko znásilnil každý, kdo se k tomu jednoduše dokázal rozhodnout.

V tomto případě však Američané jednali, jednali rozhodně a dobře. Co se změnilo?

Co se změnilo - co se v tomto případě určitě muselo změnit - bylo to, že Američané porušují své vlastní zákony. Reagovali emotivně... ne, tak to není, říkal si Felix. Odpověděli silou na přímou a arogantní výzvu, přesně tak, jak by odpověděli Sověti, byť s menšími rozdíly v taktice. Emotivní stránkou reakce bylo to, že patřičnou věc dokázali udělat pouze tak, že porušili své neuvěřitelné zákony o dozoru nad výzvědnou činností. A v Americe je rok voleb...

"Ah," pronesl Cortez nahlas. Je to opravdu prosté, že? Američané, kteří mu již prospěli, mu prospějí znovu. Potřebuje pouze určit patřičný cíl. To trvalo jen dalších deset minut. Jak moc se hodí, říkal si, že má hodnost plukovníka. Už celé století v dějinách Latinské Ameriky to byli vždycky plukovníci, kdo takovéhle věci dělal.

Co by řekl Fidel? Cortez se při té myšlence málem nahlas rozesmál. Protože pokud ten vousatý ideolog dýchal, nenáviděl norteamericanos, jako evangelík nenávidí hřích, radoval se z každého štípnutí, které jim dokázal uštědřit, hodil své kriminálníky a šílence nic netušícímu Carterovi na krk - na toho blázna může vyzrát každý, říkal si pobaveně Cortez - a sehrával proti nim všemožný gambit partyzánské diplomacie. Tohle by se mu určitě líbilo. Nyní Felixovi stačilo, aby přišel na to, jak svoje poselství předá. Byla to z jeho strany vysoce riskantní hra, ale až dosud vyhrál každý vrh, a kostky ho nedočkavostí pálily v ruce.

Možná, že to byla chyba, říkal si Chavez. Možná, že to, že nechal mužovu hlavu na jeho hrudi, je jen rozzuřilo. Ať z jakékoli příčiny, Kolumbijci teď prolézali lesy s velkou chutí. Stopu skupiny NůŽ nezachytili a vojáci se snažili ze všech sil, aby žádnou nezanechali, ale jedna věc mu byla jasná; bude se střílet, budou se odtud dostávat pod palbou, a nebude to už dlouho trvat.

Nebylo to však jasné kapitánu Ramírezovi. Jeho rozkazy stále zněly vyhýbat se a kličkovat, a on se jimi řídil. Většina z mužů vůči tomu nechovala žádné výhrady, Chavez však ano - nebo, přesněji řečeno, chovat chtěl. Jenže seržanti nechovají výhrady vůči kapitánům, alespoň ne moc často, a ještě to musí být starší seržanti a musí mít možnost vzít si kapitána stranou. Jestli má dojít k boji, a na boj to zatraceně vypadalo, proč si pro něj nepřipravit příznivé podmínky? Deset dobrých vojáků, vyzbrojených automatickými zbraněmi a granáty, a k tomu dva kulomety, to už stačilo na pořádné přepadení ze zálohy. Dát jim stopu, po které půjdou, a zavést je rovnou do kotle. Ještě měli pár min. Když budou mít štěstí, sejmou deset či patnáct lidí během prvních tří vteřin. Pak druhá strana, těch pár, kteří dost rychle utečou, se nestačí nasrat - spíš se poserou. Nikdo pak nebude moc žhavý do nějakého šíleneckého pronásledování. Proč tohle Ramírez nechápe? Místo toho je pořád udržuje v pohybu, utahává je, nehledá dobré místo, kde by si odpočinuli, připravili si pořádné přepadení, sfoukli to a pak zase šli dál. Jednou je třeba být opatrný. Jindy je zase čas

bojovat; ono nejoblíbenější slovo v každém vojenském slovníku, "iniciativa", znamená, kdo rozhoduje o tom, kdy je čas na to či na to druhé. Chavez to věděl instinktivně. Měl podezření, že Ramírez moc přemýšlí. O čem, to Chavez nevěděl, ale kapitánovo přemýšlení začalo seržanta znepokojovat.

Larson vrátil auto a odvezl Clarka na letiště svým vlastním BMW. To auto mu bude chybět, uvědomil si, když kráčeli k letadlu. Clark si odnášel všechno své tajné nebo podezřelé vybavení, nic dalšího. Zavazadla nebalil, ani břitvu ne, ale svou Berettu 92-F s tlumičem měl opět zastrčenou vzadu za opaskem. Kráčel klidně a normálně, ale teď už Larson věděl, jak u pana Clarka vypadá napětí. Vypadal mnohem uvolněněji než obvykle, ještě ledabyleji, ještě víc pohroužený do sebe, aby tím spíš připadal lidem kolem neškodný. Tohle, říkal si Larson, je velmi nebezpečná kočka. Pilot si v duchu přehrával střelbu u nákladního auta, způsob, jakým ukolébal pozornost obou mužů s puškami, zmátl je, požádal je o pomoc. Nevěděl, že CIA takovéhle lidi má, určitě ne po výsleších před Církevním výborem.

Clark vylezl do letadla, zavazadlo hodil dozadu a vypadal poněkud netrpělivě, když Larson připravoval letadlo k letu. Začal se chovat normálně, teprve když byl zatažen podvozek.

"Jak dlouho to bude trvat do Panamy?"

"Dvě hodiny."

"Leťte co nejdřív nad vodu."

"Jste nervózní?"

"Jo - teď jen z toho, jak letíte," řekl Clark do své vysílačky v přilbě. Pohlédl na něho a usmál se. "Starosti mi dělá takových třicet hochů, kteří teď mohou být v úzkých."

Za čtyřicet minut opustili kolumbijský vzdušný prostor. Když byli nad Panamským zálivem, sáhl Clark dozadu pro své zavazadlo, pak zatlačil na dveře, otevřel je a hodil ho do moře.

"Mohl bych se zeptat..."

"Pro tenhle okamžik předpokládejme, že celá tahle operace jde do háje. Kolik důkazů myslíte, že ponesu do vyšetřovací místnosti Senátu?" Clark se odmlčel. "Žádné zvláštní nebezpečí v tom není, samozřejmě, ale co když někdo uvidí, jak něco neseme, a bude jim vrtat hlavou, co to je a proč to neseme?"

"No jo. Oukej."

"Myslete, Larsone. Henry Kissinger to řekl: I ustrašení lidé mají nepřátele. Když tam nechávají napospas ty vojáky, co potom s námi?"

"Ale... pan Ritter..."

"Boba Rittera už nějaký čas znám. Mám pro něj pár otázek. Chci vidět, jestli má dobré odpovědi. Je zatraceně jisté, že nás neinformoval o věcech, které jsme potřebovali vědět. Možná, že je to další ukázka toho, jak se D.C. na věci dívá. Ale třeba taky ne."

"Snad si nemyslíte..."

"Nevím, co si mám myslet. Ozvěte se," přikázal Clark. Nemělo význam, aby o tom Larson přemýšlel. Nebyl u CIA dost dlouho, aby tyhle věci chápal.

Pilot přikývl a udělal, co mu řekl. Přepnul rádio na málo používanou frekvenci a začal vysílat. "Přibližovací věž Howard, tady zvláštní let Rentgen Golf Whiskey Delta, žádám o povolení k přistání, přepínám."

"Whiskey Delta, tady věž Howard, zůstaňte na příjmu," odpověděl hlas bez tváře; letový dispečer pak zkontroloval své rádiové kódy. Nevěděl, kdo je XGWD, ale tahle písmena měl na svém "horkém" seznamu. CIA, říkal si, nebo nějaká jiná služba, která strká lidi tam, kde nemají co dělat, a víc vědět nepotřeboval. "Whiskey Delta, máte jedna-tři-jedna-sedm. Máte povolení pro vizuální přiblížení. Vítr jedna-devět-pět při deseti uzlech."

"Rozumím, děkuji. Konec." Aspoň něco dneska vyšlo dobře, říkal si Larson.

Za deset minut posadil Beeche na zem a následoval džíp k parkovišti na stojánce. Tam na ně čekala bezpečnostní policie vojenského letectva a

dopravila oba důstojníky na operační oddělení základny. Na základně právě probíhalo cvičení bezpečnostního zajištění; všichni byli v zelených uniformách a mnoho z nich mělo poboční zbraně. Měli je i pracovníci operačního oddělení, z nichž většina si oblékla letecké kombinézy, aby vypadali bojovně.

"Kdy je nejbližší let do vnitrozemí?" zeptal se Clark mladé kapitánky. Na uniformě měla stříbrná křídla označující pilota a Clarka napadlo, na čem asi létá.

"Máme tu jednu stojednačtyřicítku do Charlestonu," odpověděla. "Ale jestli na ni chcete..."

"Slečno, koukněte se na vaše operační rozkazy ohledně tohohle." Clark jí podal svůj pas na "J.T. Williamse". "Je to v sekci ‚speciální zpravodajství'," dodal přičinlivě.

Kapitánka vstala ze židle a vytáhla horní zásuvku v kartotéce tajných materiálů; měla zámek na dvojkombinaci. Vyňala červeně obroubený kroužkový šanon a nalistovala poslední záložku. Byla to sekce "Speciální zpravodajské materiály", kde byly identifikační materiály o věcech a lidech, střežené přísněji než pouhá "přísná" tajemství. Byla zpátky v pár vteřinách.

"Tak, děkuji, plukovníku Williamsi. Letadlo odlétá za dvacet minut. Potřebujete něco, vy nebo váš pobočník, pane?"

"Ať v Charlestonu připraví nějaké letadýlko, aby nás vzalo do D.C., budte tak hodná, kapitáne. Omlouvám se, že jsem vás takhle nečekaně přepadl. Dík za pomoc."

"Vždy k službám, pane," odpověděla a usmála se na zdvořilého plukovníka.

"Plukovník?" zeptal se Larson cestou ke dveřím.

"Zvláštní operace, nic menšího. Prima, na starého utahaného prvního poddůstojníka, ne?" Džíp je dovezl k Lockheed Starlifteru za pět minut. Nákladní prostor, podobný tunelu, byl prázdný. Je to záložní let vojenského letectva, vysvětloval dozorce pro nakládání. Vyložili jakýsi náklad, ale vraceli se domů prázdní. To Clarkovi vyhovovalo; natáhl se, hned jak se letoun odpoutal od země. Je to obdivuhodné, říkal si, když upadal do dřímoty, všechny ty věci, které jeho krajané dělají dobře. Člověk se dostane ze smrtelného ohrožení do naprostého bezpečí v pár hodinách. Tatáž země, která posílá lidi to pole a nedokáže je pořádně podporovat, s nimi zachází jako s významnými osobnostmi - pokud mají ty správné záznamy o osobních dokladech ve správné knize, jako by tohle na tom mohlo něco změnit k lepšímu. Je to šílené, to, co dokážeme, i to, co ne. Za okamžik už chrápal vedle udiveného Carlose Larsona. Vzbudil se až za pět hodin, těsně před přistáním.

Jako každá jiná vládní organizace, i CIA měla pravidelnou pracovní dobu. Před 15.30 ti, kteří přišli v rámci "pružné pracovní doby" dřív, se už řadili, aby si poradili s dopravou, a před 17.30 ztichlo i sedmé poschodí. Před Jackovou kanceláří přetáhla Nancy Cummingsová přes svůj psací stroj IBM kryt - textový procesor Nancy používala také, ale měla ráda psací stroje - a stiskla tlačítko interkomu.

"Potřebujete ode mě ještě něco, doktore Ryane?"

"Ne, děkuji. Na shledanou ráno."

"Dobrá. Dobrou noc, doktore Ryane."

Jack se ve své židli otočil a zíral ven na stromy, chránící komplex budovy před pohledy zvenčí. Pokoušel se přemýšlet, ale jeho mysl byla pustá prázdnota. Nevěděl, co najde. Část jeho osobnosti doufala, že nenajde nic. Věděl, že to, k čemu se chystá, ho bude stát kariéru u CIA, ale na to teď už kašlal. Jestli tohle jeho práce vyžaduje, pak snad taková práce ani nestojí za to, aby se jí člověk držel.

Ale co by tomu řekl admirál?

Tuhle odpověď Jack neměl. Ze zásuvky stolu vytáhl paperback a dal se do čtení. Po několika stech stran bylo sedm hodin.

Je čas. Ryan zvedl telefon a zavolal stůl bezpečnostní služby na poschodí.

Když sekretářky odešly domů, pochůzky vyřizovali hoši od bezpečnostní služby.

"Tady doktor Ryan. Potřebuji nějaké dokumenty z ústřední kartotéky." Přečetl tři čísla. "Je toho hodně," varoval člověka u stolu. "Radši si s sebou někoho vezměte, ať vám pomůže."

"Ano, pane. Půjdeme tam v minutě."

"Tak moc to zase nespěchá," řekl Ryan a zavěsil. Už měl pověst šéfa, který na nikoho a na nic zvlášť nespěchá. Jakmile bylo sluchátko zpátky ve vidlici, vyskočil na nohy a zapnul svůj osobní xerox. Pak šel dopředu do Nancyiny kanceláře a naslouchal vzdalujícímu se a utichajícímu zvuku kroků obou bezpečnostních důstojníků, vycházejících k hlavní chodbě.

Dveře kanceláří se zde nezamykaly. Nemělo to význam. Aby se sem člověk dostal, musel projít snad deseti bezpečnostními zónami, a každou střežili ozbrojení důstojníci, každou sledovala zvláštní ústřední bezpečnostní kancelář v prvním poschodí. Navíc tu ještě procházely hlídky. Bezpečnost v CIA byla zajištěna důkladněji než ve federální věznici a působila skoro stejně tíživě. To však tak docela neplatilo pro nadřízené pracovníky a Jackovi stačilo přejít na druhou stranu chodby a otevřít dveře kanceláře Boba Rittera.

Sejf - lepší název byl výklenek ve zdi - v kanceláři náměstka pro řízení operačního oddělení byl instalován stejně jako Ryanův, za nepravým obložením stěny. Nebylo to ani tak kvůli utajení - každý schopný lupič by ho našel ani ne za minutu - jako spíš z estetických důvodů. Jack otevřel panel obložení a nastavil kombinaci sejfu. Uvažoval, jestli Ritter ví, že Greer kombinaci má. Možná že ano, ale docela určitě nevěděl, že si ji admirál zapsal. V CIA to bylo neobvyklé, tak neobvyklé, že nikomu taková možnost ani nepřišla na mysl. Nejchytřejší lidé na světě pořád ještě mají své slepé skvrny.

Samozřejmě, že všechny dveře sejfů byly napojeny na poplašné zařízení. Poplašné systémy vzdorovaly všem pokusům o oklamání a pracovaly stejným způsobem jako bezpečnostní pojistky nukleárních zbraní - a to byly přece ty nejlepší, které existovaly. Člověk buď nastavil správnou kombinaci, nebo se spustilo poplašné zařízení. Když se člověk spletl poprvé, rozsvítilo se nad číselníkem světlo a sdělovalo mu, že má deset vteřin na to, aby to napravil, jinak se rozsvítí další světlo na dvou stolech bezpečnostní služby. Druhý nezdar spustí další poplašná zařízení. Při třetím se sejf uzamkne na dvě hodiny. Systém už proklínala řada pracovníků CIA, a ti se stali terčem vtipů bezpečnostního oddělení. Ne však Ryan, kterému zámky na kombinaci strach nenaháněly. Počítač, který takové věci sledoval, rozhodl, že tohle musí být pan Ritter, a hotovo.

Srdce teď Jackovi tlouklo rychleji. Bylo tu víc než dvacet složek, a jemu se čas odměřoval na minuty. Ale postupy, používané u CIA, mu opět přispěly na pomoc. Na vnitřní straně přední desky každé složky byl list se soupisem obsahu, sdělujícím, o čem "Operace TAATA" je. Nevěnoval ani moc pozornosti tomu, co říkají, ale podle soupisu jen určoval to, co ho zajímalo. Za necelé dvě minuty měl Jack složky nadepsané ORLÍ OKO, DIVADELNÍ LOĎ-I a DIVADELNÍ LOĎ-II, CAPER a RECIPROCITA. Celý sloupec dokumentů byl vysoký téměř pětačtyřicet centimetrů. Jack si pečlivě zapamatoval, kam která složka přijde, potom dvířka sejfu zavřel, ale nezamkl je. Pak se vrátil do své kanceláře a papíry postavil na zem za stůl. Nejdřív ze všeho začal číst ORLÍ OKO.

Prokrista! "Zjišťování a zábrana vstupu letounů s drogami", viděl, že znamená... sestřelit je. Někdo zaklepal na dveře.

"Vstupte." Byli to hoši od bezpečnostní služby se svazky, které si vyžádal. Ryan jim ukázal, aby je položili na židli, a propustil je.

Jack měl představu, že na to, co potřebuje udělat, má hodinu, nanejvýš dvě. To znamenalo, že má čas na přehlédnutí materiálů, ne na četbu. U každé operace byl podrobnější seznam cílů a metod spolu se zápisem o události a hlášením o jejím průběhu v každém jednotlivém dni. Jackův osobní xerox byl velký, složitý přístroj, který uspořádával listy a skládal je podle pořadí, a co bylo nejdůležitější, rychle je spínal k sobě. Začal vkládat listy papíru do

zásobníku. Automatické podávání mu umožnilo číst a kopírovat současně. Za devadesát minut okopíroval přes šest set stran, snad čtvrtinu toho, co si vzal. Bylo to málo, ale bude to muset stačit. Zavolal oba členy bezpečnostní stráže, aby vrátili svazky, které přinesli - předtím je trochu pocuchal. Jakmile odešli, posbíral svazky, které... ukradl? tázal se Jack sám sebe. Náhle si uvědomil, že právě porušil zákon. Na to nepomyslel. Vlastně neporušil. Když Ryan uložil svazky zpátky do sejfu, říkal si, že vlastně neporušil nic. Jako vyšší vedoucí pracovník měl právo tyhle věci vědět a pravidla se na něho vlastně nevztahovala... to však, jak si uvědomil, byly nebezpečné myšlenky. Sloužil vyššímu poslání. Dělal to, co bylo Správné. Dělal...

"Doprdele!" pronesl Ryan nahlas, když zavíral dvířka sejfu. "Vůbec nevíte, co ksakru děláte." Za minutu byl ve své kanceláři.

Byl čas jít. Nejdřív udělal záznam do výkazu počítače kopií na xeroxu. V téhle budově se nikde nedělaly kopie bez podpisu dokladu o jejich zhotovení, na to však myslel předem. Zhruba stejný počet listů byl složen do sloupce a uložen v jeho sejfu, navenek kopie zprávy Úřadu pro výzkum strategických zbraní, kterou připravila Nancy. Takové kopie měli šéfové ředitelství dovoleno zhotovovat celkem volně. Uvnitř sejfu, jak zjistil, k němu byla uživatelská příručka. Kopie, které zhotovil, vložil do kufříku. Poslední, co Jack před odchodem udělal, bylo, že svou kombinaci změnil na něco, co by nikdo nedokázal uhádnout. Cestou ven pokývl bezpečnostnímu důstojníkovi u stolu vedle výtahu. Když sjel do podzemní garáže, služební buick už čekal.

"Moc mě mrzí, že jsem vás zdržel tak dlouho, Frede," řekl Jack, když nasedl. Fred byl jeho večerní šofér.

"To nic, pane. Domů?"

"Tak." Potřeboval veškerou svou kázeň, aby nezačal číst už cestou. Místo toho se pohodlně opřel a přikázal si, že si zdřímne. Zcela určitě to bude jediný spánek, kterého se mu dnes v noci dostane.

Clark se dostal do Andrewsu krátce po osmé. Jeho první hovor šel do Ritterovy kanceláře, přepojili ho však jinam, a on se dověděl, že náměstek pro řízení operačního oddělení bude k dosažení až ráno. Protože Clark s Larsonem neměli nic lepšího na práci, ubytovali se v motelu nedaleko Pentagonu. Clark si v dárkovém obchodě Marriott koupil holicí strojek a kartáček na zuby a šel zase spát, a tak mladšímu důstojníkovi, který byl příliš duševně rozrušen, než aby to udělal také, připravil další překvapení.

"Jak to vypadá?" zeptal se prezident.

"Přišli jsme o devět lidí," odpověděl Cutter. "Nedalo se tomu zabránit, pane. Když jsme do toho šli, věděli jsme, že to bude nebezpečná operace. Oni také. Můžeme..."

"To, co můžeme, je s tou operací skončit, a to hned. A držet to jednou provždy pod pokličkou. Tohle se nikdy nestalo. O něčem takovémhle mezi námi nebyla řeč - o ztrátách civilního obyvatelstva, a už vůbec ne o tom, že ztratíme devět vlastních lidí. Sakra, admirále, povídal jste mi, že ti hoši jsou tak dobří..."

"Pane prezidente, já jsem nikdy ne -"

"Čerta starého jste nikdy ne -!" řekl prezident tak hlasitě, že to agenta tajné služby před pracovnou v horním poschodí vylekalo. "Jak jste mě ksakru do tohohle svinstva zatáhl?"

Cutterův patricijský obličej zbledl jako stěna. Všechno, na čem pracoval, akce, kterou navrhoval už tři roky... Ritter prohlašoval, že to bude úspěch. To bylo na tom všem to nejšíleněji.

"Pane, naším cílem bylo uškodit Kartelu. Toho jsme dosáhli. Důstojník CIA, který řídí operaci RECIPROCITA, zrovna teď je v Kolumbii, říkal, že může uvnitř Kartelu rozpoutat válku gangů - a přesně to jsme udělali! Právě se

pokusili o atentát na jednoho ze svých vlastních lidí - Escobeda. Přísun drog do země jde dolů. Ještě jsme to neoznámili, ale noviny už mluví o tom, jak se ceny na ulici zvedají. Vyhráváme."

"Prima. Tohle povídejte Fowlerovi!" Prezident udeřil dlaní do složky na stole. Jeho soukromý průzkum ukazoval, že Fowler je o čtrnáct bodů před ním.

"Pane, po sjezdu kandidát opozice vždycky..."

"A teď mi ještě budete něco radit o politice? Vážený pane, v tom, v čem se údajně vyznáte, jste neprokázal schopnosti ani co by se za nehet vešlo."

"Pane prezidente, já -"

"S celou touhle věcí je konec. A zůstane to v tichosti. Postaráte se o to vy, a postaráte se rychle. Je to váš binec, a vy si ho taky uklidíte."

Cutter váhal. "Pane, jak chcete, abych na to šel?"

"O tom nechci nic vědět. Chci jen vědět, až to bude hotovo."

"Pane, to může znamenat, že budu muset na nějakou dobu zmizet."

"Tak zmizte!"

"Mohli by si toho všimnout"

"Tak potom pracujete na speciálním, tajném úkolu pro prezidenta. Admirále, s touhle věcí se skoncuje. Je mi jedno, co budete muset udělat. Prostě to udělejte!"

Cutter se postavil do pozoru. Ještě nezapomněl, jak se to dělá. "Rozkaz, pane prezidente."

"Kormidlo stočit opačně," řekl Wegener. Kutr Pobřežní stráže Panache se při stočení kormidla a silou motorů otočil kolem své osy a zamířil přídí do plavební dráhy.

"Přímo."

"Kormidlo přímo, rozkaz. Pane, kormidlo je přímo," hlásil mladý kormidelník před pozorným zrakem hlavního nadstrážmistra Ořezy.

"Dobrá. Přímý směr, rychlost jedna třetina, ustálit na kursu jedna-devět-pět." Wegener pohlédl na mladého palubního důstojníka. "Přebíráte řízení lodi. Vyplujte s ní ven."

"Rozkaz, pane. Přebírám řízení lodi," poněkud překvapeně potvrdil mladý novopečený důstojník rozkaz. "Vyplujte s ní ven" obvykle znamenalo, že se začne v doku, ale dnes byl kapitán neobvykle opatrný. Ten mládenec u kola ji může vyvést odtud. Wegener si zapálil dýmku a zamířil k můstku. Portagee šel za ním.

"Takhle rád jsem ještě nikdy na moře nevyplouval," řekl Wegener.

"Vím, jak to myslíte, kapitáne."

Byl to bídný den. Jen jeden, ale stačil. Varování od agenta FBI přišlo jako úder. Wegener své lidi natahoval na skřipec jednoho po druhém - něco, co mu připadalo stejně nechutné, jako to bylo neplodné - aby zjistil, kdo to vybreptal. Oreza se domníval, že ví, jak to bylo, ale nevěděl to s jistotou. Byl vděčný za to, že vědět to s jistotou už nikdy nebude muset. Nebezpečí zemřelo spolu s piráty ve vězení v Mobile. Ale oni oba dostali za vyučenou. Od nynějška se budou řídit pravidly.

"Kapitáne, proč myslíte, že nás ten chlapík od FBI varoval?"

"To je dobrá otázka, Portagee. To, co jsme z těch parchantů vymáčkli, pak nejspíš pomohlo k zabavení těch peněz, co se jim potom povedlo. Řekl bych, že jim došlo, že nám něco dluží. A kromě toho, ten chlap tady odsud říká, že to byl jeho šéf ve Washingtonu, co mu přikázal, aby nás varoval."

"No, má to u nás," řekl Oreza.

"Asi máte pravdu." Oba muži zůstali venku, aby si vychutnali další západ slunce na moři. Panache nasadila kurs jedna-osm-jedna a zamířila ke svému hlídkovacímu stanovišti v Yucatanském průlivu.

Chavezovi zbývala už jen poslední souprava baterií. Situace, když nic jiného, byla teď horší. Kdesi za nimi byla skupina, a to vyžadovalo zadní

hlídku. To bylo něco, s čím si on na špici nemusel připouštět starosti, ale bylo to tu, hlodající starost, stejně skutečná jako obolavělé svaly, které ho nutily, aby každých pár hodin vyloupl jeden Tylenol. Možná, že je sledují. Třeba je to jen náhoda - nebo Ramírezova úhybná taktika začala být průhledná. Chavez tomu nevěřil, ale cítil takovou únavu, že nedokázal souvisle přemýšlet, a byl si toho vědom. Kapitán má možná stejný problém, uvědomil si. To bylo zvlášť znepokojivé. Seržanti jsou placeni za to, aby bojovali. Kapitáni jsou placeni za to, aby mysleli. Ale jestli je Ramírez příliš unavený, než aby myslel, pak jako by tu vlastně ani nebyl.

Zvuk. Zašeptání větve, šlehnuvší vzduchem. Ale v téhle chvíli není žádný vítr. Možná nějaké zvíře. Možná, že ne.

Chavez se zastavil. Zvedl nataženou ruku. Vega, kráčející uvolněně padesát metrů za ním, znamení předal dál. Ding se posunul ke stromu a zůstal stát tak, aby měl co nejlepší výhled. Začal se o něj opírat a cítil, jak vše kolem něho začíná plavat. Seržant zatřásl hlavou, aby si ji pročistil. Už se ho opravdu začíná zmocňovat únava.

Tamhle. Pohyb. Byl to člověk. Na displeji jeho nočního infradalekohledu jen nazelenalý útvar, sotva něco víc než postava, namalovaná pouze jednoduchými čarami, téměř dvě stě metrů vpředu napravo od Dinga. Stoupala do kopce a - další, asi dvacet metrů za ní. Pohybovaly se jako... vojáci, onou přeopatrnou chůzí, která vypadá tak zatraceně bláznivě, když tak jde někdo jiný...

Měl jednu možnost, jak se přesvědčit. Ve spodní části jeho infradalekohledu PVS-7 bylo malé infračervené světélko, které se používalo při čtení mapy. Neviditelné pro lidské oko, ale každému, kdo má PVS-7 také, se ukáže jako maják. Ani nemusí způsobit nějaký hluk. Budou se rozhlížet kolem, neustále.

Pořád ještě je to riziko, samozřejmě.

Chavez odstoupil od stromu. Bylo to příliš daleko, než aby bylo vidět, jestli mají hlavové soupravy, jestli to jsou...

Ano. Vedoucí postava otáčela hlavu, doleva a doprava. Zarazila se tam, kde stál Chavez. Ding si posunul infradalekohled nahoru a sklopil ho, aby infračervené světlo bylo vidět, a třikrát jím blikl. Spustil dalekohled zpátky právě včas, aby viděl, jak ten druhý dělá totéž, co udělal on.

"Myslím, že to jsou naši," zašeptal do radiomikrofonu.

"Tak to pěkně zabloudili," odpověděl Ramírez. "Dejte pozor, seržante."

Cvak-cvak-. Oukej.

Chavez počkal, až Oso dostane kulomet do příhodné polohy, pak vykročil ke druhému muži a dbal na to, aby byl tam, kde ho Vega může krýt. Cesta, kterou musel ujít, se zdála strašně dlouhá, o to delší, že stále ještě nemohl zamířit svou zbraň na cíl; to ale přece nemohl dost dobře udělat Spatřil ještě jednoho, a budou tam ještě další, sledující ho přes mířidla svých zbraní. Jestli to není jejich člověk, jeho šance, že spatří východ slunce, byly někde mezi nulou a ničím moc.

"To jsi ty, Dingu?" zavolal šepot přes zbývajících deset metrů. "Já jsem Leon."

Chavez přikývl. Oba muži se hodně zhluboka nadechli, když přikročili k sobě a objali se. Za těchto okolností potřesení rukama jaksi nestačilo.

"Zabloudili jste, Berto."

"Kurva, člověče. Vím, kde jsme, doprdele, ale stejně jsme zabloudili, do hajzlu."

"Kde je kapitán Rojas?"

"Mrtvej. Esteves, Delgado, půlka družstva."

"Oukej. Chviličku." Ding stiskl knoflík rádia. "Šestko, tady Špice. Právě jsme kontaktovali VLAJKU. Měli trochu potíže, pane. Měl byste sem jít."

Cvak-cvak-.

Leon mávnutím přivolal ostatní. Chaveze ani nenapadlo je počítat. Stačilo

se podívat, že jich polovina chybí. Oba muži usedli na padlý kmen.
"Co se stalo?"
"Vlezli jsme rovnou do toho, člověče. Mysleli jsme, že to je zpracovatelský místo. Nebylo. Těch chlapů tam muselo být aspoň třicet. Esteves něco zmršil a všechno šlo do háje. Jak přestřelka v baru, člověče. Pak padnul Rojas, a - bylo to zlý, hermano. Od tý doby jsme na útěku."
"Nás honí taky."
"A co třeba zase nějaká dobrá zpráva?" zeptal se Leon.
"Žádnou jsem v poslední době neslyšel, Berto," řekl Ding. "Myslím, že je načase odsud vymajznout."
"Jasně," řekl seržant Leon, právě když se objevil Ramírez. Podal kapitánovi hlášení.
"Kapitáne," řekl Chavez, když skončil, "dostali jsme všichni pěkně do těla. Potřebujeme nějaké místo, kde by se dalo zalehnout-"
"Má pravdu," souhlasil Guerra.
"Jak to vypadá za námi?"
"Neslyšeli nic už dvě hodiny, pane," připomněl mu Guerra. "Tamhleten kopeček mi připadá docela dobrej." Tohle bylo asi tak nejvíc, co si mohl dovolit, když na kapitána naléhal, ale nakonec se ukázalo, že to stačí.
"Odveďte lidi nahoru. Kruhová obrana a dvě předsunuté hlídky. Pokusíme se odpočívat až do západu slunce, a třeba bych mohl rádiem přivolat pomoc."
"Takhle to bude myslím v pořádku, kapitáne." Guerra se vzdálil, aby vše zorganizoval. Chavez okamžitě odešel, aby oblast propátral, zatímco zbytek družstva vyrazil na nové místo k přenocování - až na to, říkal si Chavez, že to je spíš místo k přečkání dne. Byl to pokus o černý humor, ale za daných okolností to bylo to jediné, na co se zmohl.

"Panebože," vydechl Ryan. Byly čtyři ráno, a on byl vzhůru jen díky kávě a rozrušení. Ryan už odhalil, na čem se v CIA podílí. Ale na něčem takovémhle ještě nikdy. První, co musí udělat, je... co?
Prospi se, aspoň pár hodin, říkal si. Zvedl telefon a zavolal do své kanceláře. Tam měl stále některý důstojník službu.
"Tady doktor Ryan. Dneska se zpozdím. Něco jsem snědl. Celou noc jsem zvracel... ne, myslím, že už to přešlo, ale potřebuju se pár hodin prospat. Do práce pojedu zít- dneska," opravil se, "sám. Jo, to je v pořádku. Díky. Nashle."
Ženě nechal vzkaz na dvířkách lednice a odplížil se na rezervní postel, aby ji nerušil.

Předat vzkaz bylo pro Corteze to nejlehčí. Pro kohokoliv jiného by to bylo bývalo obtížné, ale jedna z prvních věcí, kterou udělal, když se dal dohromady s Kartelem, bylo, že si obstaral seznam jistých telefonních čísel v oblastí Washingtonu. Nebylo to těžké. Jako při každém úkolu byla to jen otázka, jak najít někoho, kdo věděl to, co člověk potřeboval vědět A v tom Cortez vynikal. Když už seznam čísel měl - stálo ho to deset tisíc dolarů; nejlíp investované peníze, to jest nejlíp investované peníze někoho jiného - zbývalo už jen znát časové rozvrhy. To bylo pochopitelně ošemetné a choulostivé. Dotyčný nemusel být na místě, a to znamenalo riskovat odhalení, ale správný druh označení "přísně tajné" by toho, kdo by se náhodou chtěl podívat, o co jde, pravděpodobně odradil. Sekretářky takových lidí jsou obvykle disciplinované, a riskovaly by zaměstnání, kdyby byly příliš zvědavé.
Co však celou věc opravdu usnadňovalo, byla nová technika, a tou byl fax. Byl to zbrusu nový symbol postavení. Fax musel mít každý, právě tak, jako každý, zvláště ti důležití, musel mít přímou soukromou telefonní linku, která šla mimo jeho sekretářku. Tohle, spolu s faxem, šlo jedno s druhým. Cortez odjel do Medellínu do své soukromé kanceláře a sám vzkaz napsal. Samozřejmě, že věděl, jak vypadají úřední vzkazy americké vlády, a udělal všechno pro to,

aby tu takový vzkaz reprodukoval. Záhlaví bylo PŘÍSNĚ TAJNÉ NIMBUS a jméno v řádku za OD KOHO bylo smyšlené, ale jméno za KOMU bylo pravé, a to by bylo mělo stačit k tomu, aby upoutalo adresátovu pozornost. Samotný vzkaz byl krátký a přímo k věci a udával zakódovanou adresu pro odpověď. Jak adresát zareaguje? No, to se asi nedá říci. Ale tohle, říkal si Cortez, je dobrá sázka do hry. Vložil do faxu jediný list, vyťukal příslušné číslo a čekal. Zbytek udělala technika. Jakmile přístroj zaslechl vábící cvrlikavé elektronické volání druhého faxu, předal formulář se vzkazem. Cortez vyňal originál a složil si ho do náprsní tašky.

Adresát se překvapeně otočil, když zaslechl vrčivé bzučení svého faxu, tisknoucího vzkaz. Musí to být něco úředního, protože tuhle soukromou linku znala jen asi desítka lidí; nikdy mu ani nepřišlo na mysl, že ji zná také počítač telefonní společnosti. Dokončil to, co právě dělal, a pak sáhl po vzkazu.

Co to ksakru je - NIMBUS? říkal si. Ať to bylo co chtělo, bylo to "přísně tajné" pro něho, a proto začal vzkaz číst. Přitom upíjel svou třetí kávu toho rána a měl štěstí, že když se zakuckal, trochu kávy dopadlo na stůl, a ne jemu na kalhoty.

Jestli Cathy Ryanová nebyla dochvilná, pak už nebyla nic jiného. Telefon v pokoji pro hosty zazvonil přesně v 8.30. Jackova hlava se vymrštila z polštáře, jako by dostal elektrickou ránu, a ruka hmátla po drzém přístroji.

"Haló?"

"Dobré jitro, Jacku," řekla jeho žena svěže. "Co je s tebou?"

"Musel jsem na něčem pozdě do noci pracovat. Vzalas tamto s sebou?"

"Ano, a co..."

Jack ji přerušil. "Já vím, co mi chceš říct, děvče. Ale mohla bys tam zavolat? Je to důležité." Doktorka Caroline Ryanová také byla natolik chytrá, aby pochopila význam toho, co říkal.

"Dobrá, Jacku. Jak ti je?"

"Hrozně. Ale mám práci."

"Já taky, miláčku. Ahoj."

"Nojo." Jack zavěsil a přinutil se vstát z postele. Nejdřív osprchovat, řekl si.

Cathy byla na cestě na chirurgické oddělení a měla naspěch. Zvedla telefon v kanceláři a přes nemocniční linku zavolala příslušné číslo v D.C. Telefon zazvonil jen jednou.

"Dan Murray."

"Dane, tady Cathy Ryanová."

"Dobré ráno! Co pro vás mohu v takovém pěkném ránu udělat, paní doktorko?"

"Jack říkal, abych ti vzkázala, že se u tebe dneska po desáté staví. Chce, abys ho nechal zaparkovat na průjezdní silnici, a také ti vzkazuje, že lidi tam v hale o tom nemusí vědět. Nevím, co to má znamenat, ale takhle mi to povídal, a tak ti to říkám." Cathy nevěděla, co si o tom má myslet. Jack rád prováděl takovéhle legrácky - hloupé legrácky, říkala si - lidem, kteří měli stejné bezpečnostní prověření jako on, a jí teď vrtalo hlavou, jestli tohle je nějaký vtípek, nebo ne. Jack se svým přítelem z FBI takovéhle hrátky provozoval rád.

"Dobrá, Cath'. Postarám se o to."

"Teď musím utíkat, spravit jednomu člověku oko. Pozdravuj ode mě Liz."

"Budu. Měj se."

Murray zavěsil s udiveně nechápavým výrazem. Lidi tam v hale nemusí nic vědět. "Lidi tam v hale" byl výraz, který Murray použil, když se poprvé sešli v Nemocnici svatého Tomáše v Londýně. Dan byl tehdy právním přidělencem na americkém velvyslanectví na Grosvenor Square. Lidi tam v hale byli od CIA.

Ale Ryan je jedním ze šesti nejvyšších činitelů v Langley, a docela možná, že i jedním z nejvyšších tří.

Co to ksakru má znamenat?

"Hmh." Zavolal sekretářku a přikázal jí, aby uvědomila bezpečnostní službu, že má Ryanovi dovolit vjet na příjezdovou komunikaci, procházející pod hlavním vchodem do Hooverovy budovy. Ať to znamená cokoli, může si počkat.

Toho rána Clark dorazil do Langley v devět hodin. Propustku neměl - nic takového, co by s sebou člověk bral do terénu - a aby se dostal hlavní branou, musel použit heslo, což vypadalo opravdu velmi spiklenecky. Zaparkoval na parkovišti pro návštěvy - CIA takové měla - a vešel hlavním vchodem; zamířil rovnou doleva, kde hned dostal něco, co se podobalo vizitce pro návštěvy, jež se však krásně hodila k elektronicky ovládaným vchodům. Teď zabočil doprava, podél nástěnných maleb, které vypadaly, jako by nějaké dítě nesmírných rozměrů popatlalo všechno kolem blátem. Malíře, který tu zapracoval, sem musela nasadit KGB. Nebo sebrali někoho, kdo jim udělal nejnižší cenu. Výtah ho vyvezl do sedmého patra, a on pak kráčel chodbou ke kancelářím vysokých činitelů, majících svou vlastní chodbu v průčelí budovy. Skončil před sekretářkou náměstka pro řízení operačního oddělení.

"Pan Clark, k panu Ritterovi," řekl.

"Jste objednán?" zeptala se sekretářka.

"Ne, nejsem, ale myslím, že se mnou chce mluvit," řekl Clark zdvořile. Nemělo význam jít na ni zhurta. A kromě toho byl Clark vychován k uctivosti vůči ženám. Zvedla telefon a vzkaz předala. "Můžete jít dál, pane Clarku."

"Děkuji." Zavřel za sebou dveře. Dveře byly samozřejmě těžké a zvukotěsné. To přišlo vhod.

"Co tu ksakru děláte?" zeptal se náměstek pro řízení operačního oddělení.

"Tu operaci DIVADELNÍ LOĎ budete muset zavřít," řekl Clark bez úvodu. "Jde to do háje. Zlí hoši honí ty naše mládence a..."

"Já vím. Slyšel jsem o tom včera pozdě v noci. Podívejte, nikdy jsem si nemyslel, že to bude operace beze ztrát. Před šestatřiceti hodinami jedno z družstev dostalo pořádně po hlavě, ale podle toho, co jsme zjistili, to vypadá, že rozdali víc, než dostali, a pak si to ještě vyrovnali s pár dalšími, kteří..."

"To jsem byl já," řekl Clark.

"Co?" zeptal se překvapeně Ritter.

"Larson a já jsme si včera asi tak v tuhle dobu trochu zajezdili, a já našel ty tři - tamty. Zrovna dokončili nakládání mrtvých na nákladní auto. Neviděl jsem žádný důvod, abych je nechal žít," řekl Clark normálním hlasem. Už to bylo dávno, co někdo z CIA něco takového řekl.

"Prokrista, Johne!" Ritter byl příliš překvapen, než aby Clarka sjel za to, že porušil své krytí tím, že se pustil do samostatné operace.

"Poznal jsem jednoho z mrtvých," pokračoval Clark. "Kapitána Emilia Rojase, pozemní armáda Spojených států. Mimochodem, byl to prima mládenec."

"To je mi líto. Nikdo se ani slovem nezmínil o tom, že to nebude nebezpečné."

"Jeho rodina, jestli nějakou má, tohle určitě ocení. Tahle operace je v háji. Je načase skoncovat se ztrátami. Co uděláme, abychom je dostali ven?" zeptal se Clark.

"Dělám na tom. Budu to muset s někým zkoordinovat. Nevím určitě, jestli bude souhlasit."

"V tom případě, pane," sdělil Clark svému šéfovi, "navrhuji, abyste v téhle své kauze pořádně přitlačil."

"Vy mi vyhrožujete?" zeptal se Ritter tiše.

"Ne, pane. Byl bych radši, kdybyste to takhle ode mě nebral. Říkám vám jen na základě svých zkušeností, že tahle operace musí skončit, a fofrem. Je to vaše práce, abyste tuhle nutnost lidem, co tu operaci povolili, jasně

vysvětlil. Kdyby se vám nedostalo svolení, radil bych vám, abyste operaci ukončil i tak."

"Za to bych mohl přijít o místo," pronesl důrazně náměstek pro řízení operačního oddělení.

"Když jsem identifikoval tělo kapitána Rojase, to auto jsem zapálil. Důvodů bylo několik. Chtěl jsem nepřítele trochu odlákat a samozřejmě jsem také chtěl, aby se mrtvoly nedaly poznat. Ještě nikdy jsem nespálil tělo našeho člověka. Vůbec mi to nebylo po chuti. Larson pořád ještě neví, proč jsem to udělal. Je moc mladý, než aby to pochopil. Vy ne, pane. Vy jste ty lidi poslal ven a jste za ně zodpovědný. Jestli mi chcete tvrdit, že vaše místo je důležitější než tohle, tak já vám říkám, že se mýlíte, pane." Clark dosud nezvýšil hlas nad úroveň, na jaké rozumný člověk projednává běžnou záležitost, ale Bob Ritter se poprvé po dlouhé době obával o osobní bezpečnost.

"Váš pokus o diverzi byl mimochodem úspěšný. Čtyřicet lidí na straně protivníka teď pátrá špatným směrem."

"Dobrá. O to snazší bude dostat je odtamtud."

"Johne, takhle mi nemůžete rozkazovat."

"Pane, já vám nerozkazuji. Říkám vám, co se musí udělat. Říkal jste mi, že tu operaci řídím já."

"To byla RECIPROCITA, ne DIVADELNÍ LOĎ."

"Teď není čas na slovíčkaření, pane. Jestli ty lidi odtamtud nedostanete, budou ještě další - a možná všichni - zabiti. Za to, pane, zodpovídáte vy. Nemůžete poslat lidi do terénu a neposkytnout jim podporu. To přece víte."

"Máte pravdu, samozřejmě," řekl Ritter po chvilce. "Sám to ale nemohu udělat. Musím informovat - no, však víte. Vezmu si to na starost. Dostaneme je ven co nejrychleji."

"Dobrá." Clarkovo napětí povolilo. Ritter pracoval rázně, při jednání se svými podřízenými často až příliš rázně, ale byl to muž stojící za svým slovem. A kromě toho náměstek pro řízení operačního oddělení byl příliš chytrý, než aby se proti němu v takovéhle záležitosti postavil. O tom byl Clark přesvědčen. Svůj postoj vyjádřil zatraceně jednoznačně a Ritter signál zachytil naprosto jasně.

"A co Larson a jeho kurýr?"

"Oba jsem vzal ven. Jeho letadlo je v Panamě a on je v Marriottu. Jo, a mimochodem, je moc dobrý, ale v Kolumbii je pravděpodobně provalený. Řekl bych, že by se jim oběma hodilo pár týdnů volna."

"Dobrá. A co vy?"

"Zítra se mohu vrátit, jestli si přejete. Třeba byste chtěl, abych pomáhal při vyzvednutí těch lidí tam."

"Možná, že máme něco, co vede ke Cortezovi."

"Opravdu?"

"A vy jste ten, kdo získal jeho první snímek."

"Ale? Kde - ten chlap u Untiverosova domu, ten chlap, co jsme ho tak těsně minuli?"

"Ano, ten. Pozitivní identifikace od ženy, kterou svedl. Řídí jejich lidi z nějakého domku kousek od Ansermy."

"Na to bych potřeboval vzít Larsona zpátky."

"Myslíte, že to stojí za to riziko?"

"Dostat Corteze?" Clark okamžik uvažoval. "Podle okolností. Za uvážení to stojí. Co víme o jeho bezpečnostním zajištění?"

"Nic," přiznal Ritter, "jen hrubou představu, kde ten domek je. Máme to z toho, co jsme zachytili. Bylo by fajn dostat ho živého. Ví spoustu věcí, které potřebujeme zjistit. Když ho dostaneme sem, můžeme mu hodit na krk vraždu. A pravděpodobně by z toho byl trest smrti."

Clark zamyšleně přikývl. Dalším takovým prvkem ve špionážních románech byly smyšlenky o tom, jak lidé pracující ve špionáži jsou hotovi spolknout

kapsli s kyanidem nebo se postavit před popravčí četu s písní na rtech. Fakta hovořila o opaku. Lidé stojí tváří v tvář smrti odvážně, jen když nemají žádnou jinou lákavou alternativu. Vtip byl v tom takovou alternativu jim poskytnout, což zrovna nevyžadovalo mozek raketového vědce, jak se pravilo v momentálně používaném aforismu. Kdyby Corteze dostali, normální postup by byl ten, že by prošel soudním přelíčením, byl by odsouzen k smrti - to bylo pouze věcí výběru vhodného soudce, a pokud šlo o záležitosti národní bezpečnosti, vždycky se našla spousta místa v závětří, kam se dalo ustoupit - a začalo by se odtud. Až přijde čas, Cortez povolí a sesype se, pravděpodobně ještě dřív, než soud začne. Cortez nakonec nebyl žádný hlupák a věděl, kdy a jak začít s vyjednáváním. Svou vlastní zemi už prodal. Prodat Kartel byla vedle toho úplná banalita.

Clark přikývl. "Dejte mi pár hodin, abych si to mohl promyslet."

Z Desáté Severozápadní ulice Ryan odbočil doleva, na průjezdní komunikaci; byly tu stráže v uniformách i v civilu a jeden z nich držel v ruce podložku s papíry. Přistoupil k autu.

"Jack Ryan, za Danem Murrayem."

"Mohl bych vidět nějaký průkaz, prosím?"

Jack vytáhl svou propustku do CIA. Strážný ji poznal a mávnutím pokynul jinému. Ten stiskl tlačítko, jímž se spouštěla pod zem ocelová bariéra, která měla zabránit, aby pod hlavním stanem FBI neprojížděli lidé s bombami. Přejel přes ni a vyhledal místo k zaparkování. V hale na něho čekal mladý agent FBI a podal mu propustku, jíž se ovládala elektronická brána. Kdyby někdo vynalezl správný počítačový virus, říkal si Jack, půlka vlády by se nedostala do práce. A země by možná byla v bezpečí, než by se problém vyřešil.

Hooverova budova má rozhodně neobvyklý půdorys, bludiště diagonálních chodeb, přetínajících příčné chodby. Vyznat se tu je pro nezasvěcené ještě horší než v Pentagonu. Než došli do té správné kanceláře, byl Ryan dokonale dezorientován. Dan na něj čekal a vedl ho do své soukromé pracovny. Jack za sebou zavřel dveře.

"Tak co se děje?" zeptal se Murray.

Ryan položil svůj kufřík na stůl a otevřel ho.

"Potřebuju s něčím poradit."

"S čím?"

"S něčím, co pravděpodobně je nelegální operace - vlastně několik operací."

"Jak moc nelegální?"

"Vražda," řekl Jack, jak mohl nejdramatičtěji.

"Bomby v autech v Kolumbii?" zeptal se Murray ze své otáčivé židle.

"Tohle bylo dobré, Dane. Až na to, že to nebyly bomby v autech."

OH? Dan se posadil, a než promluvil, několik okamžiků přemýšlel. Měl na paměti, že všechno, co se dělá, je odplata za zavraždění Emila a těch ostatních. "Ať to bylo co chtělo, zákon tu je dost zamotaný, víš? Zákaz zabíjet lidi při výzvědných operacích je prezidentský výnos. Jestli prezident na konci výnosu píše vyjma tohoto případu, pak je to legální - v určitém slova smyslu. Zákon v téhle záležitosti je opravdu divný. Víc než co jiného je to ústavní záležitost, a ústava je pěkná a mlhavá tam, kde má být."

"Jo, tohle znám. Nelegální záležitost z toho dělá to, že jsem vyzýván, abych podával Kongresu nesprávné informace. Kdyby v tom byli lidé z dohlédacího výboru, nebyla by to vražda. Byla by to náležitě formulovaná vládní politika. Vlastně, podle toho, jak zákonu rozumím, by to nebyla vražda, ani kdybychom to nejdřív udělali a pak o tom Kongres informovali, protože při zahájení kryté operace máme právo na časový předstih, pokud lidé z dohlédacího výboru nejsou přítomni. Ale když mě ředitel CIA vyzývá, abych Kongresu předkládal falešné informace, pak pácháme vraždu, protože se neřídíme zákonem. To je ta dobrá zpráva, Dane."

"Pokračuj."

"Špatná zpráva je, že o tom, co se děje, ví příliš mnoho lidí, a jestli se to dostane ven, pár těch, které máme venku v terénu, to pěkně odnese. Na okamžik odhlédnu od politického rozměru, až na to, že řeknu, že jich je víc než jeden. Dane, nevím, co mám ksakru dělat." Ryanovo zhodnocení věci bylo jako obvykle velmi přesné. Dopustil se jen jediné chyby. Nevěděl, jaká je ta doopravdy špatná zpráva.

Murray se usmál; ne proto, že by se mu chtělo, nýbrž proto, že to jeho přítel potřeboval. "A proč si myslíš, že já to vím?"

Ryanovo napětí poněkud povolilo. "No, mohl bych taky jít pro radu za knězem, ti ale nejsou prověřeni pro tajné informace. Ty ano, a FBI je hned to nejlepší po kněžích, ne?" Byl to soukromý žert jich obou. Oba byli absolventi Bostonské univerzity.

"Odkud se ta operace řídí?"

"Hádej. Není to Langley, aspoň ne doopravdy. Řídí se z místa přesně šest bloků odsud."

"To znamená, že nemůžu jít ani za ministrem spravedlnosti."

"Jo, to ne; mohl by to třeba říct svému šéfovi, co?"

"Tak to se dostanu se svým byrokratismem do maléru," poznamenal Murray lehce.

"Stojí vládní služba za všechny tyhle trable?" zeptal se Jack temně a jeho skleslost se vrátila. "Kruci, mohli bychom jít do penze společně. Komu můžeš důvěřovat?"

Odpověď byla nasnadě. "Billu Shawovi." Murray vstal. "Jdeme za ním."

"Smyčka" je jedno ze slov počítačové terminologie, které se ve společnosti rozšířilo. Označuje věci, které se dějí, a lidi, kteří je způsobují, cyklus akce nebo rozhodování, jenž existuje nezávisle na věcech kolem. Každá vláda má doslova nekonečnou sbírku takových smyček, každou definovánu speciálním souborem základních pravidel, jimž hráči rozumějí. Během následujících několika hodin vznikla nová smyčka. Patřili do ní vybraní příslušníci FBI, ne však ministr spravedlnosti, jemuž FBI podléhala. Budou do ní také patřit příslušníci tajné služby, ne však jejich šéf, ministr financí. Vyšetřování tohoto druhu byla hlavně záležitostí papírování a analýzy, a Murray - který byl pověřen vedením toho všeho - s překvapením zjistil, že jeden z jeho "poddaných" se už hnul. Vůbec mu nepomohlo, spíš mu dodalo, když se dověděl, že jede na leteckou základnu v Andrewsu.

V té době už byl Ryan zpátky za svým stolem, mírně zvadlý, jak si všichni říkali, ale všichni se také doslechli, že mu v noci nebylo dobře. Něco snědl. Teď už věděl, co dělat: nic. Ritter byl pryč a soudce se dosud nevrátil. Nebylo snadné nic nedělat. Ještě těžší bylo dělat něco, co v dané chvíli nebylo ale vůbec k ničemu. Přesto se cítil líp. Teď nebyl se svým problémem sám. Nevěděl, že to vůbec není něco, kvůli čemu by se měl cítit líp.

Murray samozřejmě okamžitě poslal do Andrewsu agenta s vyšší funkcí; dorazil tam právě včas, aby viděl, jak ten malý tryskový letoun roluje na konec dráhy číslo jedna, levá. Agent se s pomocí svého průkazu dostal do kanceláře plukovníka, který velel 89. letecké přepravní skupině. Tak se agent dostal k letovému plánu letounu, který právě vzlétl. Plukovníkovým telefonem zavolal Murraye a pak plukovníka upozornil, že on, agent, tu nikdy nebyl, oficiálně se na nic nevyptával, a že se jedná o vyšetřování významného zločinu, a že jde o

materiál s krycím názvem. Krycí název zněl ODYSEA.

Murray a Shaw se sešli minutu po zavolání. Shaw došel k názoru, že se může ujmout povinností úřadujícího ředitele. Zajisté to nebylo trvalé zařazení, ale až najde patřičného politického představitele, vrátí se k práci výkonného náměstka pro vyšetřování. Zčásti měl pocit, že to je špatné. Co by bylo špatného na tom, kdyby FBI řídil policista z povolání? Samozřejmě, byla to politika, ne policejní práce, a za víc než třicet let policejní práce přišel na to, že politika není jeho krevní skupina.

"Někoho tam musíme dostat," poznamenal Shaw. "Ale jak, proboha?"

"Proč by to nemohl být třeba právní přidělenec v Panamě?" otázal se Murray. "Znám ho; solidní chlap."

"Je pryč, dělá něco kolem DEA. Nebude zpátky dřív než za několik dní. Jeho zástupce na tohle nemá. Na to, aby to dělal sám, nemá dost zkušeností."

"V Bogotě bychom mohli vzít Moralese - ale někdo by si toho mohl všimnout... Zase něco musíme dohánět, Bille, a tamten chlap tam letí rychlostí osm set kilometrů za hodinu... Co takhle Mark Bright? Třeba by mohl zabrat nějaký tryskáč od Letecké stráže."

"Tak do toho!"

"Zvláštní agent Bright," řekl, když zvedl telefon.

"Marku, tady Dan Murray. Něco potřebuju. Pište si to, Marku." Murray hovořil dál. Za dvě minuty Bright zamumlal cosi mírně sprostého a vytáhl svůj telefonní seznam. První hovor šel na leteckou základnu v Eglinu, druhý do místní služebny Pobřežní stráže a třetí k němu domů. Nabeton nebude na večeři doma. Cestou ke dveřím Bright popadl pár věcí a jiným agentem se nechal odvézt na dvůr služebny Pobřežní stráže, kde už čekal vrtulník. Za minutu vzletí a zamířil na leteckou základnu v Eglinu.

Letectvo mělo jen tři F-15-E Strike Eagly, všechno prototypy verze velké dvoumotorové stíhačky; byly určeny pro útoky na pozemní cíle a v Eglinu byly kvůli technickým zkouškám, než Kongres rozhodne, zda se letoun začne vyrábět sériově. Vedle několika cvičných letounů, umístěných jinde, byla tohle jediná dvoumístná verze stíhacího letounu pro získání převahy ve vzduchu. Major, který s Brightem poletí, už stál vedle letounu, když Bright vystupoval z vrtulníku. Dva poddůstojníci pomohli agentovi do letecké kombinézy, popruhů padáku a záchranné vesty. Přílba seděla na opěradle zadního vystřelovacího sedadla. Za deset minut byl letoun připraven k rolování.

"O co jde?" zeptal se pilot.

"Potřebuji být v Panamě co nejdřív, jak jen to půjde."

"Páni, to teda jako budete chtít, abych letěl rychle?" odpověděl major a pak se zasmál. "Pak není žádný spěch."

"Cože, jak to?"

"Před třemi minutami vzlétl tanker. Necháme ho jít do deseti tisíc, než odstartujeme. Palivo nabereme tam nahoře a pustíme to na plné pecky. Z Panamy nám odstartuje naproti další tanker - tak budeme mít dost paliva, abychom dokázali přistát, pane. Tak můžeme letět celou cestu nadzvukovou rychlostí. Říkal jste, že pospícháte?"

"Mhm." Bright zápolil s přílbou, aby si ji upravil. Moc mu neseděla. V kokpitu bylo také dost teplo a klimatizace o sobě ještě nedala vědět. "Co když se ten druhý tanker neukáže?"

"Eagle dokáže moc krásně plachtit," ujistil ho major. "Nebudeme muset plavat nijak moc daleko."

V Brightových uších zachrastilo rádiové hlášení. Major na ně odpověděl a pak promluvil ke svému cestujícímu. "Držte si klobouk, pane. Jdem na startovní čáru." Eagle roloval na konec ranveje, kde se na okamžik zastavil, než pilot pustil motory na plný, ječící a vibrující výkon, a pak povolil brzdy. Za deset vteřin si Bright říkal, jestli vystřelení z letadlové lodi může být víc vzrušující než tohle. F-15E stoupal v úhlu čtyřiceti stupňů, neustále

zrychloval a nechával břeh Floridského zálivu daleko vzadu. Tankovali sto šedesát kilometrů od pobřeží - Bright byl příliš fascinován, než aby měl strach, ačkoliv náraz vzduchu cítit byl - a po odpoutání Eagle vystoupal do třinácti tisíc metrů a pilot zapnul forsáž. Zadní kokpit byl určen hlavně k tomu, aby se odtud dopravovaly na cíle pumy a rakety, ale bylo tu i pár přístrojů. Jeden z nich agentovi pověděl, že právě dosáhli rychlosti šestnácti set kilometrů za hodinu.

"Nač ten spěch?" zeptal se pilot.

"Potřebuju se dostat do Panamy dřív než jeden člověk."

"Mohl byste mi říci nějaké podrobnosti? Třeba by to pomohlo, víte?"

"Jedno z těch soukromých tryskových letadel - G-tři, myslím. Odletěl z Andrewsu před pětaosmdesáti minutami."

Pilot se zasmál. "A to je všechno? Hergot, stačíte se ještě ubytovat v hotelu, než se dostane na zem. Už teď jsme před ním. Jenom plýtváme palivem, když letíme takhle rychle."

"Tak jím plýtvejte," řekl Bright.

"No jo, dobrá, pane. Mach-2 nebo sezení na fleku, platí mě stejně. No, řekněme, že se tam dostaneme devadesát minut před tím vaším člověkem. Jak se vám líbí let?"

"Kde je vozík s pitím?"

"Dole, vpravo u kolena byste měl mít láhev. Dobrá domácí značka, dobrá vůně, a vůbec nic to s vámi neudělá."

Bright ji vytáhl a čistě ze zvědavosti se napil.

"Sůl a ionty, abyste se udržel čilý," vysvětlil pilot po několika vteřinách. "Vy jste od FBI, že jo?"

"Správně."

"O co jde?"

"Nemůžu sloužit. Co je tohleto?" Ve sluchátkách slyšel pípání.

"Radar pro navádění raket země-vzduch," řekl major.

"Cože?"

"Tamhle je Kuba. Mají tam baterii raket země-vzduch, která nemá ráda americká vojenská letadla. Nechápu proč. Ale stejně jsme mimo dostřel. Nevzrušujte se. To je normální. Taky je využíváme ke kalibrování našich systémů. Součást hry."

Murray se Shawem pročítali materiály, které tu Jack nechal. První starostí bylo nejdříve určit, o co má jít; pak určit, o co jde doopravdy; pak určit, zda je to legální, nebo ne; pak, pokud by nebylo, učinit příslušné opatření, hned jak přijdou na to, jaké příslušné opatření to je. Tady nešlo o nějakou plechovku se žížalami; to, co jim Ryan vysypal na stůl, byla plechovka s jedovatými hady.

"Víš, jak by tohleto mohlo skončit?"

Shaw se otočil od stolu. "Země už žádný další průšvih nemůže potřebovat." Ne mýma rukama si už nechal pro sebe.

"Jeden už máme, ať ho potřebujeme, nebo ne," řekl Murray. "Musím přiznat, že o tom, proč to dělají, mi něco říká ‚Jen tak dál!', ale zase podle toho, co mi říká Jack, tu máme přinejmenším technické porušení zákonů o dohledu a docela určitě porušení prezidentského výnosu."

"Pokud tu není nějaký tajný kodicil, o kterém nevíme. Co když o něm ví ministr spravedlnosti?"

"Co když v tom jede taky? Ten den, co to Emil dostal, letěl ministr spravedlnosti do Camp Davidu s ostatními, pamatuješ?"

"Chtěl bych ale jen vědět, kvůli čemu sakra náš přítel letí do Panamy."

"Třeba na to přijdeme. Letí tam sám. Žádná bezpečnostní jednotka, každý přísahal, že zachová mlčenlivost. Koho jsi poslal do Andrewsu, aby to z nich vymáčkl?"

"Pata O'Daye," odpověděl Murray. Tím se vše vysvětlovalo. "A taky jsem mu

řekl, aby se postaral o spojení s hochy od Secret Service; hodně s nimi spolupracoval. Tedy, až přijde čas. K tomu máme ještě na hony daleko."

"Souhlasím. Na ODYSEI nám pracuje osmnáct lidí. To je málo."

"Prozatím to musíme držet pod pokličkou, Bille. Myslím, že další krok bude sehnat někoho z ministerstva spravedlnosti, aby nám kryl záda. Koho?"

"Prokrista, to nevím," odpověděl zoufale Shaw. "Jedna věc je provádět vyšetřování, o kterém ministr spravedlnosti ví, ale je mimo, nepamatuju ovšem, že by někdo prováděl nějaké, o kterém vůbec neví."

"Tak teda nebudeme spěchat. Teď je hlavní věcí dát si dohromady, jaký byl plán, a odtud pak vyjít." To byla od Murraye logická připomínka. Byla také chybná. Měl to být den plný omylů.

F-15-E dosedl na Howardovo letiště včas, osmdesát minut před příletem letadla z Andrewsu. Bright pilotovi poděkoval; ten doplnil palivo a hned odstartoval k méně uchvátanému návratu do Eglinu. Brighta se ujal zpravodajský důstojník ze základny spolu s nejvýše postaveným agentem z úřadu právního přiděleníce v Panama City, mladým, bystrým, ale příliš novým na takovýhle choulostivý případ. Agent, jenž přiletěl, seznámil oba kolegy s tím málem, co věděl, a oba se museli zavázat mlčenlivostí. To stačilo na to, aby se věci daly do pohybu. První zastávkou byla armádní prodejna, kde dostal anonymně vyhlížející oděv. Zpravodajský důstojník obstaral úplně obyčejný automobil s místní poznávací značkou, který nechali stát před branou. Po základně budou jezdit anonymním modrým sedanem vojenského letectva. Když VC-20A přistál, stál plymouth nedaleko hranice letištní plochy. Bright vytáhl z vaku Nikon a nasadil na něj teleobjektiv s ohniskovou vzdáleností 1000 mm. Letoun doroloval, zastavil u jednoho z hangárů a pak se sklopily schůdky. Bright si aparát opřel a ze vzdálenosti několika set metrů začal, jako zblízka, dělat snímky jediného cestujícího, když sestupoval z letadla a šel k čekajícímu automobilu.

"Ježíši, opravdu je to on." Bright svinul film zpátky do kazety a vyňal ji z aparátu. Podal ji agentovi FBI a založil nový film na šestatřicet snímků.

Automobil, který sledovali, byl dvojníkem jejich sedanu. Odjel rovnou pryč ze základny. Bright a ostatní měli sotva čas přesednout, ale ctižádostí plukovníka vojenského letectva, který řídil, bylo závodit na okruhu NASCAR, takže zaujal sledovací pozici sto metrů za ním.

"To je bez doprovodu?" zeptal se.

"Obyčejně prý na to kašle," řekl mu Bright. "To je divné, co?"

"Hergot, to teda je, podle toho, co to je zač, co ví, a kde se ksakru zrovna octnul."

Během jízdy do města se nestalo nic, co by stálo za zmínku. Automobil vojenského letectva vysadil Cuttera před luxusním hotelem na předměstí Panama City. Bright vyskočil a sledoval ho, jak se zapisuje, přesně jako někdo na obchodní cestě. Druhý agent přišel za několik minut; plukovník zatím zůstal v autě.

"Co teď?"

"Máte tady na místním policejním oddělení někoho, komu můžete důvěřovat?" zeptal se Bright.

"Ne. Pár jich znám, někteří z nich jsou docela fajn. Ale důvěřovat jim? Tady? Kdepak, člověče."

"No, vždycky se to dá zařídit po starodávnu," poznamenal Bright.

"Hm, to jo." Zástupce právního přiděleníce sáhl pro peněženku a šel ke stolku recepčního. Za dvě minuty byl zpátky.

"FBI mi visí dvacet dolarů. Zapsal se jako Robert Fisher. Tady je číslo American Express." Podal mu pomuchlaný list uhlového papíru, na němž byl i načmáraný podpis.

"Zavolejte do úřadu a spusťte to. Potřebujeme mít na očích jeho pokoj. Potřebujeme - prokrista, kolik lidí na to máme?" Bright ho pokynem vyzval, aby

vyšel ven.

"Na tohle málo."

Brightův obličej se na okamžik zkřivil do ošklivé grimasy. Tohle byl moc těžký krok. ODYSEA byl případ krytý heslem a jedna z věcí, o které ho Murray naléhavě žádal, bylo utajení, ale - vždycky se přece najde nějaké "ale" - tohle se udělat muselo. Takže on je hlavním aktérem na scéně, a on ten krok musí udělat. Věděl, že z takovýchhle věcí se životní dráhy budují, a také hroutí. Bylo vražedné vedro a vzduch byl plný vlhkosti, ale to nebyl jediný důvod, proč se Mark Bright potil.

"Tak dobrá, povězte mu, že potřebujeme takových šest dobrých lidí na pomoc při sledování."

"A víte určitě..."

"V tuhle chvíli nevím vůbec nic určitě! Ten člověk, kterého máme sledovat - jestli je podezřelý - Všemohoucí bože, jestli je podezřelý..." Bright zmlkl. Co se tu ještě dalo říci?

"Jo."

"Já tady zatím zůstanu. Řekněte plukovníkovi, ať to zorganizuje."

Ukázalo se, že nemuseli ani tolik spěchat. Objekt - tím teď je, říkal si Bright - se objevil v hale za tři hodiny; ve svém tropickém obleku vypadal svěže a vymydleně. Venku na něj čekala čtyři auta, ale Cuttera zajímal jen malý bílý mercedes, do něhož nastoupil a jenž odjel na sever. Ostatní tři se od něj držela na dohled.

Stmívalo se. Z druhé kazety s filmem exponoval Bright jen tři políčka. Vyňal ji a nahradil ji vysoce citlivým černobílým filmem. Udělal několik snímků automobilu, jen aby měl jistotu, že má poznávací značku. Řidičem tentokrát nebyl plukovník, nýbrž seržant ze skupiny vyšetřování zločinů, který oblast znal a byl celý divý z toho, že pracuje s FBI při akci s krycím názvem. Identifikoval dům, k němuž mercedes zajel. Na tohle tedy mohli také přijít sami.

Seržant znal místo, odkud bylo na dům vidět, ani ne tisíc metrů odtud, ale dorazili tam pozdě, a na dálnici automobil nemohl zůstat. Bright ještě s jedním místním agentem FBI vyskočili ven a našli si mokré, páchnoucí místo, kde zalehli a čekali. Seržant jim tam nechal rádio, kterým ho mohou přivolat, a přál jim hodně štěstí.

Majitel domu byl samozřejmě pryč za státnickými záležitostmi, byl však tak laskav, že jim ho přenechali k volnému použití. Do toho patřil malý, avšak diskrétní štáb služebnictva; ti jim podali lehké občerstvení a nápoje, pak se vzdálili a zanechali za sebou magnetofony, jak si byli oba jisti, aby zaznamenávaly průběh událostí. No, ale to přece nevadilo?

Čerta starého nevadilo! Oba muži si uvědomovali, jak je rozhovor, který bude následovat, choulostivý; a byl to Cortez, jenž svého hosta překvapil jemně zdvořilou výzvou, aby hovořili venku, navzdory počasí. Oba si svlékli saka a vyšli francouzským oknem do zahrady. Vynikající tu byla modrá světýlka lampiček, podobných světluškám, jež popraskávaly a jiskřily, když přitahovaly a elektrickým proudem popravovaly poletující hmyz po tisících. Ten hluk nadělá ze všech případných pokusů o odposlech kaši. A kdo by také čekal, že některý z nich pohrdne klimatizací v domě?

"Děkuji, že jste odpověděl na můj vzkaz," řekl přívětivě Cortez. Vyzývavé postoje teď nebyly namístě. Namístě bylo věcné jednání a on se bude muset před tímhle člověkem tvářit náležitě poníženě. To mu potíže ani starosti nedělalo. Jednání s lidmi v jeho postavení to vyžaduje a je to něco, na co si bude muset zvyknout, říkal si Cortez. Potřebují uctivé jednání. Vzdát se bylo o to snazší.

"O čem chcete mluvit?" otázal se admirál Cutter.

"O vaší operaci proti Kartelu, samozřejmě." Cortez pokynul k bambusovému křeslu. Na okamžik zmizel a vrátil se s podnosem s pitím a se sklenkami. Pro

dnešní večer byl Perrier věcí volby. Oba nechali alkohol netknutý. Pro Felixe to bylo první dobré znamení.

"O jaké operaci to mluvíte?"

"Měl byste vědět, že já osobně nemám se smrtí pana Jacobse nic společného. To byl šílený kousek."

"Proč bych tomu měl věřit?"

"Byl jsem v té době v Americe. To vám neřekli?" Cortez se zmínil o několika podrobnostech. "Takový zdroj informací jako paní Wolfeová," uzavřel, "stojí za mnohem víc než nějaká pitomá pomsta v hnutí mysli. A ještě bláznivější je takhle okatě dráždit nějaký mocný stát. Odpověděli jste na to docela dobře. Vlastně - operace, které provádíte, jsou nanejvýš působivé. Dokonce jsem ani neměl podezření, že sledujete naše letiště, a pak už byly ty operace skončeny. To, jak jste napodobili tu bombu v autě - to byl umělecký kousek, jestli to tak mohu říci. Můžete mi povědět, jaký je strategický cíl vaší operace?"

"Ale no tak, plukovníku."

"Pane admirále, je v mé moci odhalit vše o vaší činnosti před tiskem," řekl Felix málem smutně. "Buď to řeknete mně, nebo členům vašeho Kongresu. Uvidíte, že já jsem pro to vhodnější. Nakonec, děláme oba stejnou profesi."

Cutter okamžik rozvažoval a pověděl mu to. Rozzlobilo ho, když viděl, jak se jeho protějšek rozesmál.

"No, to je krása!" řekl Cortez, když se zmohl na to, aby promluvil. "Někdy bych se chtěl s tím člověkem setkat, s tím, co s tímhle nápadem přišel. Opravdu je to profesionál?"

Cutter přikývl, jako by přijímal poklonu. Felixe na okamžik napadlo, jestli by mohlo být pravda, že... přijít na to nedalo moc práce.

"Musíte mi prominout, admirále Cuttere. Myslíte si asi, že vaši operaci zlehčuji. Říkám vám poctivě, že ne. Vlastně jste svého cíle dosáhli."

"To víme. Vím, že se někdo pokusil vás i Escobeda zabít."

"Ano," odpověděl Felix. "Samozřejmě. Také by mě zajímalo, jak se vám daří získávat o nás takové zpravodajské informace, ale to mi asi sotva povíte."

Cutter na svou kartu sázel vše, co mohla uhrát. "Máme víc prostředků, než si myslíte, plukovníku." Moc toho neuhrál.

"Tím jsem si jist," přiznal Cortez. "Myslím, že máme společnou oblast, kde bychom se mohli dohodnout."

"Co by to jako mělo být?"

"Vy si přejete rozpoutat uvnitř Kartelu válku. Já také."

Cutter se prozradil tím, jak se mu zarazil dech. "Oh? Jak to?"

Cortez už věděl, že vyhrál. A tenhle trouba že radí americkému prezidentovi?

"No, já se stanu de facto součástí vaší operace a Kartel přebuduji. To pochopitelně znamená odstranit některé z bojovně naladěných členů."

Cutter nebyl úplný hlupák, ale dopustil se další chyby tím, že z toho, co bylo jasné, udělal otázku: "S vámi jako s novým člověkem v čele?"

"Víte, co jsou tihle ‚drogoví baroni' zač? Vzteklí a podlí venkované. Barbaři bez vzdělání, opilí mocí, a přesto si pořád na něco stěžují jako děti, které nikdo nerespektuje." Cortez se usmál vzhůru na hvězdy. "To nejsou lidé, které by někdo, jako jsme my, měl brát vážně. Souhlasíte se mnou, že svět bude lepší, když ho opustí?"

"Stejná myšlenka napadla i mě, jak jste už naznačil."

"Pak jsme tedy dohodnuti?"

"Dohodnuti o čem?"

"Vaše ‚bomby v autech' už vyřídily pět šéfů. Já ten počet ještě zvýším. Mezi ty, kteří budou odstraněni, budou patřit všichni ti, kdo schválili vraždu vašeho velvyslance a ostatních, samozřejmě. Takové činy nemohou zůstat nepotrestány, jinak svět zabředne do zmatku. Také na důkaz dobré vůle jednostranně snížím dodávky kokainu do vaší země na polovinu. Obchod s drogami

postrádá řád a je přespříliš násilný," prohlásil bývalý plukovník DGI uvážlivě. "Potřebuje přebudovat."

"My chceme, aby přestal!" Už když to Cutter říkal, věděl, že říkat něco takového je hloupost.

Cortez upil Perrieru a dál rozváděl své argumenty. "Ten nepřestane nikdy. Dokud si budou vaši občané chtít ničit mozky, někdo jim k tomu vždycky dá možnost. Otázkou pak zůstává, jak do toho vneseme víc pořádku. Vaše výchovné snahy nakonec sníží poptávku po drogách na snesitelnou míru. Do té doby mohu trh usměrňovat tak, aby se rozpad vaší společnosti zmenšil na minimum. Snížím vývoz. Mohu vám dokonce obstarat pár významných zatčení, aby vaše policie za to snížení získala zásluhy. Máte rok voleb, že?"

Cutterův dech opět udělal pomlku. Hráli poker o vysoké sázky, a Cortez právě oznámil, že balíček je cinknutý.

"Pokračujte," bylo jediné, na co se zmohl.

"Nebyl tohle cíl vašich operací v Kolumbii? Uštknout Kartel a snížit pašování drog? Nabízím vám úspěch, onen druh úspěchu, na který prezident může poukázat. Snížení vývozu, pár dramatických akcí a zatčení, válku uvnitř Kartelu, ze které vás nebude moci nikdo obvinit, na níž však přesto budete mít zásluhu. Dávám vám vítězství," řekl Cortez.

"A za to...?"

"Já také musím mít nějaké malé vítězství, abych si zajistil postavení mezi šéfy, ano? Stáhnete podporu těm zeleným baretům, co lezou po těch strašných horách. Však víte - těm lidem, které podporujete tím velkým černým vrtulníkem z hangáru číslo tři na letecké základně Howard. Víte, ti šéfové, které chci odstranit, mají velké skupiny pomocníků; nejlepší způsob, jak mohu jejich počet snížit, je, že je vaši lidé pobijí. Současně, bohužel, abych obstál před svými nadřízenými" - to slovo pronesl s ironií, která se dala měřit Richterovou stupnicí - "musí být ta moje krvavá a nákladná operace nakonec úspěšná. Je to politováníhodná nutnost, ale z vašeho hlediska to také řeší možný problém s utajením, ne?"

Panebože. Cutter se zahleděl mimo Corteze, přes modrá světýlka do džungle.

"O čem myslíte, že mluví?"

"Dal bych poslední košili za to, kdybych to věděl," odpověděl Bright. Měl už poslední kazetu s filmem. Aby získal dobré snímky, musel i s vysoce citlivým filmem nastavit dlouhou expoziční dobu, a to znamenalo držet aparát nehybně jako loveckou pušku mířící na vidloroha v dálce.

Jakže to prezident řekl? Tu operaci skončete, a je mi úplně jedno jak...

Ale to nemohu udělat.

"Lituji," řekl Cutter. "Vyloučeno."

Cortez udělal oběma rukama bezmocné gesto, jako by pokrčil rameny. "V tom případě budeme svět informovat o tom, že vaše vláda provedla invazi do Kolumbie a spáchala vraždy zvlášť velkého rozsahu. Samozřejmě jste si vědom toho, co se pravděpodobně stane s vámi, s vaším prezidentem i s mnoha vysoce postavenými členy vaší vlády. Trvalo vám tak dlouho, než jste se dostali z těch svých ostatních skandálů. Musí s tím být spousta starostí, sloužit vládě, která má tolik problémů se svými vlastními zákony, a pak je použije proti vlastním lidem."

"Nemůžete vydírat vládu Spojených států."

"A proč ne, admirále? Profese nás obou s sebou nese rizika, ne? Tou vaší první ‚bombou v autě' jste mě málem zabili, a přesto jsem to nevzal jako osobní urážku. Vaše riziko je v odhalení. Byla tam Untiverosova rodina, jeho žena a dvě malé děti, jedenáct sluhů, myslím. Všichni zabiti vaší bombou. Samozřejmě nepočítám ty, kteří měli zbraně. Voják musí riskovat, že ho stihne osud vojáka. Jako jsem to udělal já. Jako to musíte udělat i vy, admirále, až na to, že vaše riziko není rizikem vojáka. Vaše riziko bude před vašimi soudy

a televizními reportéry, a kongresovými výbory." Jaké bylo heslo starého vojáka? tázal se sám sebe Cortez. Raději smrt než ztratit čest. Věděl, že jeho host by nestrávil ani jedno ani druhé.

"Potřebuji čas, abych..."

"Abych si to mohl promyslet? Odpusťte, admirále, ale za čtyři hodiny musím být zpátky, a to znamená, že odtud musím za patnáct minut. Moji nadřízení nevědí, že jsem pryč. Nemám čas. Vy také ne. Nabízím vám vítězství, ve které jste vy i váš prezident doufali. Požaduji něco na oplátku. Když se nedohodneme, pak budou důsledky nepříjemné pro nás pro oba. Je to prosté. Ano, nebo ne, admirále?"

"Na co myslíte, že si potřásli rukama?"

"Nezdá se, že by Cutter byl nějak moc nadšený. Přivolejte auto! Vypadá to, že budou padat."

"A s kým se to sakra vůbec sešel? Nemůžu ho poznat. Jestli v tom hraje, pak to není nikdo odsud."

"Nevím." Auto dorazilo pozdě, ale doprovod sledoval Cuttera až k hotelu. Než se Bright dostal zpátky na letiště, dověděl se, že objekt si plánuje, že se přes noc pěkně vyspí. VC-20A měl odletět v poledne, rovnou zpátky do Andrewsu. Bright měl v plánu být tam dřív; poletí časným spojem, civilní linkou do Miami, a odtud do Washingtonu na Národní. Dorazí polomrtvý únavou, ale dostane se tam.

Ryan si vzal hovor od ředitele - soudce Moore byl konečně na cestě zpátky, ale dosud byl tři hodiny letu od Dullesova letiště. Jackův šofér byl připraven u výtahu pro vysoké úředníky, končícího v garáži, a ihned odjeli do Bethesdy. Dojeli tam pozdě. Jack otevřel dveře a viděl lůžko zakryté prostěradlem. Lékař už odešel.

"Byl jsem u něho, když přišel konec. Měl to lehké," řekl jeden z lidí z CIA. Jack ho neznal, ačkoli budil dojem, že čeká, až se Jack objeví. "Vy jste doktor Ryan, že?"

"Ano," řekl Jack tiše.

"Asi hodinu před tím, než skonal, říkal něco o - abyste pamatoval na to, o čem jste mluvili. Nevím, co tím myslel, pane."

"Vás neznám."

"John Clark." Muž k němu přikročil, aby mu potřásl rukou. "Jsem z operačního, ale admirál Greer mě také přijímal, už je to dávno." Clark vzdychl. "Jako když člověk ztratí otce. Dvakrát."

"Ano," řekl Ryan chraptivě. Byl příliš unaven, příliš vyždímaný, než aby dokázal skrýt své city.

"Pojdte. Zvu vás na kávu a povím vám o něm pár historek." Clark byl smutný, byl to však člověk přivyklý smrti. Ryan zjevně nebyl, a to bylo jeho štěstí.

Bufet byl zavřený a kávu si vzali z konvice v jedné z čekáren. Byla ohřívaná a nakyslá, ale Ryan ještě nechtěl domů, a až pozdě si vzpomněl, že přijel vlastním autem. Dnes večer by musel řídit sám. Na to byl příliš unaven. Rozhodl se, že zavolá domů a Cathy řekne, že zůstane ve městě. CIA měla ujednání s jedním z místních hotelů Marriott. Clark se nabídl, že ho odveze, a Jack svého řidiče propustil. To už oba muži došli k závěru, že něčeho se napít není špatný nápad.

Larson v pokoji nebyl. Nechal vzkaz, že někdy pozdě večer dorazí Maria a on jí pojede naproti. Clark měl malou láhev bourbonu a v tomhle Marriottu měli opravdové sklenky. Namíchal dva drinky a jeden podal Jacku Ryanovi.

"Na Jamese Greera, jednoho z posledních dobrých hochů," řekl Clark, když zvedl sklenku.

Jack trochu upil. Clark namíchal nápoj poněkud silný, a on se málem rozkašlal.

"Když vás přijímal on, jak to, že..."

"Že jsem v operačním?" Clark se usmál. "No, pane, na vysokou školu jsem nechodil, ale Greer mě objevil přes nějaký svůj kontakt u válečného námořnictva. Je to dlouhý příběh a část z něj si musím nechat pro sebe, ale naše cesty se už třikrát překřížily."

"Oh?"

"Když si Francouzi přišli pro ty lidi z Action Directe, co jste nalezli na družicových snímcích, byl jsem spojovacím důstojníkem v Čadu. Když přišli podruhé, pro ty z Ulsterské osvobozenecké armády, co jste se jim tak znelíbil, byl jsem ve vrtulníku. A já jsem ten blázen, co šel na břeh vyzvednout paní Gerasimovovou a její dceru. A to všechno, pane, byla vaše chyba. Já dělám ty šílenosti," vysvětloval Clark. "Všechnu tu práci v terénu, ze které se hoši od špionáže počurávají. Samozřejmě, možná, že jsou akorát jen chytřejší než já."

"Tohle jsem nevěděl."

"Taky jste o tom neměl vědět. Mrzí mě, že jsme ty šašky z Ulsterské osvobozenecké armády nedrapli. Vždycky jsem si přál omluvit se vám za to. Francouzi si vedli opravdu dobře. Byli tak nadšení z toho, že jsme se dostali na kůži té Action Directe, že nám chtěli naservírovat hlavy těch z UOA na podnose. Ale měla tam manévry ta zatracená libyjská jednotka a vrtulník o ně jednoduše zakopl - to se stává, když se letí nízko - a ukázalo se, že ten tábor je pravděpodobně stejně prázdný. Všechny to opravdu mrzelo, že to nevyšlo tak, jak se plánovalo. Mohlo vám to ušetřit trochu smutku. Snažili jsme se, doktore Ryane. Opravdu snažili."

"Jacku." Ryan nastavil sklenku, aby mu dolil.

"Fajn. Já jsem John." Clark nalil sklenky do vrchu. "Admirál říkal, že vám tohle všechno můžu říct. Taky povídal, že jste se připletl k něčemu, co se děje tam na jihu. Já jsem tam byl," řekl Clark. "Co chcete vědět?"

"A určitě mi to můžete říct?"

"Admirál říkal, že ano. Je - promiňte, byl náměstkem, a to, myslím, znamená, že můžu udělat to, co mi řekl, abych udělal. Tahle úřednička je pro nepatrného človíčka z přední linie trochu moc složitá věc, ale řekl bych, že s pravdou se vždycky dá dojít dost daleko. A kromě toho, Ritter mi sdělil, že všechno, co jsme udělali, je legální, že má veškerá povolení, která pro tuhle loveckou výpravu potřebuje. To povolení mělo přijít z jednoho místa. Někdo došel k názoru, že tahle věc s drogami je ‚jasné a přímé nebezpečí' - to je citát - pro bezpečnost Spojených států. Jen jeden člověk má takovou moc, aby tohle řekl doopravdy, a když to řekne, má právo něco s tím udělat. Třeba jsem nikdy nebyl na univerzitě, ale hodně čtu. Odkud mám začít?"

"Od začátku," odpověděl Jack. Poslouchal déle než hodinu.

"Vracíte se tam zpátky?" zeptal se Ryan, když Clark skončil.

"Myslím, že šance lapit Corteze za to stojí, a možná, že bych mohl pomoct ty hochy tam v horách dostat ven. Nijak moc se mi to nezamlouvá, ale živím se tím. Neřekl bych, že i vaší ženě se líbí všechno, co musí jako doktorka dělat."

"Na jedno se musím zeptat. Jaký jste měl pocit, když jste naváděl ty pumy?"

"Jaký jste měl vy pocit, když jste střílel na lidi, tenkrát, když jste to dělal?"

Jack pokývl. "Promiňte - říkal jsem si o to."

"Vstoupil jsem do námořnictva jako SEAL. Pěkně dlouho jsem byl v jihovýchodní Asii. Dostával jsem rozkazy jít a zabíjet lidi, a já šel a zabíjel je. A nebyla to ani vyhlášená válka. Člověk o tom všude nežvaní, ale tak to při takové práci chodí. Od té doby, co jsem vstoupil do CIA, jsem to už tolik nedělal - byly doby, kdy jsem si přál, abych toho byl mohl udělat víc, protože to mohlo z dlouhodobého hlediska zachránit pár životů. Měl jsem v zaměřovači hlavu Abú Nidala, ale nedostal jsem svolení tu kurvu oddělat. Totéž se dvěma jinými, stejně špatné. Bylo by se to bývalo dalo zapřít, mohlo to být

čisté, všechno podle přání, ale citlivkové v Langley se pořád nedokázali rozhodnout. Chtěli, abych zjistil, jestli je to možné, a to je stejně nebezpečné jako stisknout spoušť, ale nikdy jsem nedostal zelenou, abych tu akci dokončil. Jak to odsud vidím, je to dobrý úkol. Ti parchanti jsou nepřátelé naší země, zabíjejí naše občany - také oddělali několik lidí z CIA, a to, jak to provedli, nebylo nic pěkného - ale my s tím nic neděláme. Povězte mi, jestli to dává smysl. Já ale poslouchám rozkazy, jak se ode mě čeká. Od té doby, co jsem vstoupil do CIA, jsem splnění žádného rozkazu neodmítl."

"Nechtělo by se vám promluvit si s FBI?"

"Vy si musíte dělat legraci. I kdyby se mi chtělo, a to se mi nechce, nejvíc starostí mi dělají ti hoši tam v horách. Když mi budete bránit, Jacku, pár z nich může být zabito. Ritter mi dneska ráno volal a ptal se, jestli jsem ochoten vrátit se tam. Zítra v osm třicet odlétám do Panamy a odtamtud to vezmu zpátky do Kolumbie."

"Víte, jak se se mnou spojit?"

"To by mohl být dobrý nápad," souhlasil Clark.

Odpočinek všem prospěl. Bolesti polevily a všichni doufali, že ztuhlost, která ještě zůstala, se poddá po několika hodinách pohybu. Kapitán Ramírez shromáždil své lidi a objasnil jim novou situaci. Zavolal přes družici a požádal o evakuaci. Oznámení bylo přijato všeobecným souhlasem. Bohužel, pokračoval, ten požadavek musí jít nahoru - s kladným doporučením, sdělila mu PROMĚNNÁ - ale vrtulník je stejně mimo provoz kvůli výměně motoru. Budou tu přinejmenším ještě jednu noc, možná dvě. Do té doby je jejich úkolem vyhýbat se kontaktu a pokračovat k místu vhodnému pro vyzvednutí. Ta už byla vybrána a Ramírez už označil to, k němuž směřoval. Bylo patnáct kilometrů na jih odtud. Takže úkol na dnešní noc je projít kolem skupiny, která je pronásleduje. Nebude to žádná procházka, ale jakmile je nechají za sebou, měla by to být snadná plavba už propátraným územím. Dnes v noci se pokusí urazit osm nebo devět kilometrů a zbytek pak příští noc. V každém případě je akce skončena a jdou od toho pryč. Lidé ze skupiny VLAJKA budou tvořit třetí palebnou skupinu, a tím zvýší už tak hrozivou palebnou sílu skupiny NůŽ. Každý měl přinejmenším dvě třetiny původního množství munice. Potravin ubývalo, ale na dva dny měli dost, pokud nikomu nevadilo sem tam zakručení v žaludku. Ramírez dokončil svou zprávu přesvědčivým tónem. Nebylo to laciné, nebylo to snadné, ale svůj úkol splnili a obchodníkům s drogami dali co proto. Teď se musí každý dát do kupy na cestu ven. Členové družstva na sebe pohlédli, souhlasně přikyvovali a chystali se k odchodu.

Chavez vyrazil za dvacet minut jako první. Šlo o to držet se co nejvýše v horách. Protivník projevoval sklon tábořit níže, a tak se jim nabízela dobrá šance, že si udrží odstup. Jako vždy měl za úkol vyhnout se všemu, co vypadalo jako obydlí. To znamenalo zdaleka se vyhnout kávovníkovým plantážím a vesnicím, které k nim patřily, to však dělali i tak. Také se museli pohybovat tak rychle, jak to obezřelost dovolovala, což znamenalo, že obezřelost upadala. Tohle se často praktikovalo na cvičeních, a vždy s jistotou. Dingova jistota v tomto ohledu také upadala v důsledku jeho zkušeností z pole. Pokud šlo o něho, považoval za dobré znamení, že Ramírez opět jednal jako důstojník. Pravděpodobně byl také jen unavený.

Jedna z věcí, které patřily k tomu, že byli blízko kávovníkových plantáží, bylo, že porost nebyl tak hustý. Lidé chodili do lesů pro topivo, a tak vše bylo poněkud prořídlé. To, jaký to bude mít vliv na erozi, se Chaveze netýkalo. Pomohlo mu to, že mohl přidat do kroku a za hodinu urazil téměř dva kilometry; šlo se daleko rychleji, než očekával. Než nadešla půlnoc, dávaly mu nohy vědět o každém metru. Únava, jak znovu zjišťoval, je kumulativní faktor. Na odplavení všech jejích účinků bylo třeba víc než jeden den odpočinku, ať byl člověk v jakékoliv kondici. Říkal si, jestli na tom také nemá vinu nadmořská výška. V každém případě se stále ze všech sil snažil udržet tempo,

udržet pozornost, pamatovat si stezku, po které měl jít. Operace pěchoty jsou daleko náročnější na intelekt, než si mnoho lidí uvědomuje, a intelekt je vždy první obětí únavy.

Pamatoval si, že na mapě byla vesnička, dole pod kopcem, tak půl kilometru od místa, kde se nyní nacházel. Asi kilometr předtím správně zabočil u orientačního bodu - znovu si ho zkontroloval na shromaždišti, kde před čtyřiceti minutami odpočívali. Z toho směru slyšel zvuky. To mu připadalo divné. Místní zemědělci tvrdě pracují na plantážích, jak mu řekli. Teď už by měli spát. Dingovi unikl zjevný signál. Neunikl mu výkřik - spíše vlastně zaúpění, onen druh zvuku, který se ozve, když...

Zapnul infradalekohled a viděl postavu běžící směrem k němu. Nemohl ji rozeznat - a pak ano. Byla to dívka, neobyčejně obratně probíhající porostem. Za ní se ozýval hluk způsobený kýmsi, kdo za ní utíkal méně obratně. Chavez vyťukal do rádia signál pro nebezpečí. Všichni za ním se zastavili a čekali, až ohlásí, že je volno.

Neohlásí. Dívka zakopla a změnila směr. Za několik vteřin klopýtla znovu a přistála Chavezovi u nohou.

Seržant jí levou rukou obemkl ústa. Jeho druhá ruka přiložila prst na rty jako všeobecně platné znamení, aby mlčela. Oči se jí rozšířily a ukázalo se bělmo, když ho viděla - nebo spíš neviděla jeho, jen směsici maskovacích barev, která vypadala jako z filmového hororu.

"Seňorito, ode mě se nemáte čeho bát. Jsem voják. My ženy neobtěžujeme. Kdo vás pronásleduje?" Oddálil ruku a doufal, že nebude křičet.

Křičet nemohla, i kdyby byla chtěla; jak lapala po dechu, sotva ze sebe dokázala vyrazit odpověď Utíkala příliš velký kus a příliš rychle. "Jeden z jejich ‚vojáků', těch lidí s puškami. Já..."

Znovu ji přikryl, když se lámavý a praskavý hluk přiblížil.

"Kde jsi?" zavrkal hlas.

Doprdele!

"Utíkej tudyhle," řekl jí Chavez a ukázal jí směr. "Nezastavuj se a nekoukej dozadu. Jdi!"

Dívka vyrazila, a muž se vydal za hlukem. Proběhl přímo kolem Dinga Chaveze a pak přesně o třicet centimetrů dál. Seržantova ruka se sevřela kolem mužova obličeje a stáhla ho dolů; přitom mu strhla hlavu dozadu. V okamžiku, kdy oba muži dopadli na zem, Dingův útočný nůž udělal jediný řez do strany. Překvapil ho hluk, který se ozval. Vzduch unikající z hrtanu se spojil s tryskající krví a vydal kloktavě bublavý zvuk, při kterém ho zamrazilo. Muž sebou několik marných vteřin házel, pak ochabl. Oběť měla svůj vlastní nůž a Chavez jí ho vložil do rány. Doufal, že z toho nebudou vinit tu dívku, ale pokud šlo o ni, udělal vše, co mohl. Po minutě se ukázal kapitán Ramírez a neměl velkou radost.

"Neměl jsem moc na vybranou, pane," řekl Chavez na svou obranu. Ve skutečnosti byl na sebe pyšný. Prací vojáka je koneckonců chránit slabé, ne?

"Vymázněte odsud!"

Družstvo postupovalo zvlášť rychle, aby oblast vyklidilo, ale jestli někdo šel roztouženého náměsíčníka hledat, nikdo neslyšel nic, co by tomu nasvědčovalo. Byla to poslední událost této noci. Na vybrané místo pro zastávku dorazili těsně před svítáním. Ramírez nastavil své rádio a zavolal.

"NůŽ, rozumím, máme vaši polohu a váš cíl. Pořád ještě nemáme potvrzen příkaz k vyzvednutí. Ozvěte se zase kolem osmnáct nula nula Lima. Do té doby by to mělo být vyřízeno. Přepínám."

"Rozumím, ozveme se v osmnáct nula nula. NůŽ, konec."

"Je to škoda, to s tou VLAJKOU," řekl jeden ze spojařů druhému.

"Takové věci se přiházívají."

"Vy jste Johns?"

"Jo, správně," řekl plukovník, aniž se hned otočil. Právě se vrátil ze zkušebního letu. Nový - vlastně pět let starý předělaný - motor pracoval krásně. Pave Low III byl zpátky v práci. Plukovník Johns se otočil, aby viděl, s kým mluví.

"Poznáváte mě?" zeptal se úsečně admirál Cutter. Pro změnu měl na sobě kompletní uniformu. To neudělal už celé měsíce, ale tři hvězdičky na každém nárameníku se zahrádkou zářily v ranním slunci spolu s jeho stužkami a odznakem důstojníka hladinových plavidel. Celkový dojem z jeho bílé uniformy byl skutečně ohromující, až po bílé boty z kozinky. Přesně tak, jak si to naplánoval.

"Ano, pane, jsem. Promiňte, pane."

"Změna rozkazů, plukovníku. Vrátíte se co nejdřív na domácí základnu. To znamená dnes," zdůraznil Cutter.

"Ale co s -"

"O to bude postaráno jinak. To vám musím říkat, z čího pověření s vámi mluvím?"

"Ne, pane, nemusíte."

"S nikým o téhle záležitosti nebudete mluvit. To znamená s nikým, nikde a nikdy. Žádáte ještě nějaké další instrukce, plukovníku?"

"Ne, pane, vaše rozkazy jsou naprosto jasné."

"Dobrá." Cutter se otočil a šel zpátky ke štábnímu vozu, který hned odjel. Jeho další zastávkou byl vrchol kopce nedaleko Gaillardova průkopu. Tam stál radiovůz. Cutter prošel rovnou kolem ozbrojeného strážného - měl na sobě uniformu námořní pěchoty, ale byl to civilista - a do vozu, kde pronesl podobnou řeč. Cuttera překvapilo, když se dověděl, že přesunout vůz bude obtížné a bude na to třeba vrtulník, protože vůz byl příliš velký, než aby se dal odtáhnout dolů po úzké obslužné silničce. Mohl jim však nařídit, aby tady skončili, a poohlédne se po nějakém vrtulníku, který vůz vyzvedne a dopraví pryč. Do té doby se nehnou z místa a nebudou nic podnikat. Jejich krytí je odhaleno, vysvětlil jim, a další vysílání by jen ještě víc ohrozilo lidi, s nimiž jsou ve spojení. Když získal souhlas i v této věci, odešel. Do svého letounu nasedl v jedenáct hodin dopoledne. Na večeři už bude doma ve Washingtonu.

Mark Bright tam dorazil krátce po obědě. Kazety s filmem předal laborantovi a pokračoval dál do rušné kanceláře Dana Murraye, kde hlásil, co viděl.

"Nevím, s kým se sešel, ale vy možná ten obličej poznáte. Co to číslo American Express?"

"Je to účet CIA, ke kterému má už dva roky přístup. Ale tohle je poprvé, co to použil. Jeden místní sem poslal faxem kopii, abychom se mohli podívat na podpis. Z kriminologického už nám dali srovnávací vzorek rukopisu," řekl Murray. "Vypadáte nějak vyplivaně."

"Nevím proč - kruci, za poslední den a půl jsem spal snad jen tři hodiny. Tady v D.C. jsem si své už odkroutil. Mobile proti tomu byla pěkná dovolená."

Murray se zašklebil. "Vítejte zpátky v neskutečném světě Washingtonu."

"Musel jsem si na to zjednat pomoc," řekl pak Bright.

"A to jakou?" Murray se už neusmíval.

"Personál vojenského letectva, lidi od zpravodajců a od kontrarozvědky. Řekl jsem jim, že se jedná o materiál s krycím označením; sakra, i kdybych jim řekl všechno, co vím, jakože jsem to neudělal, sám pořádně nevím, o co tady vůbec jde. Samozřejmě, odpovědnost beru na sebe, ale kdybych to byl neudělal, asi bych ty snímky neměl."

"Vypadá to, že jste to provedl správně," řekl Murray. "Asi jste v té věci neměl moc na vybranou. To se tak někdy stává."

Bright s uznáním kvitoval oficiální odpuštění. "Díky."

Na fotografie museli čekat ještě pět minut. Kvůli tomuhle případu byly

sice vyklizeny paluby, ale k velké nelibosti všech i případy s prioritou nějaký čas trvají. Technik - vlastně vedoucí sekce - dorazil s ještě vlhkými obtisky.

"Říkal jsem si, že tyhle věcičky budete chtít fofrem."

"To jste si říkal dobře, Marve - prokrista!" zvolal Murray. "Marve, tohle má krycí označení!"

"Už jste mi říkal, Dane. Pusa na zámek. Můžeme těm snímkům trochu pomoct, ale to bude trvat ještě hodinu. Chcete, abych s tím začal?"

"Co nejrychleji," přikývl Murray a technik odešel.

"Prokrista," řekl Murray znovu, když si znovu prohlédl snímky. "Marku, vy jste teda udělal snímek!"

"Tak kdo to ksakru je?"

"Felix Cortez."

"Co je to zač?"

"Býval plukovníkem DGI. Uklouzl nám o vlásek, když jsme lapli Filiberta Ojedu."

"Ten případ s Macheteros?" To nedávalo žádný smysl.

"Ne, ten přesně ne." Murray zavrtěl hlavou. Hovořil s téměř nábožnou úctou a chvíli přemýšlel. Pak zavolal Billu Shawovi, aby prišel dolů. Úřadující ředitel tam byl v minutě. Agent Bright stále ještě nechápal, o co jde, když Murray ukázal svému šéfovi na fotografie. "Bille, tomuhle nebudeš věřit."

"Tak kdo ksakru je ten Felix Cortez?" zeptal se Bright.

Na otázku odpověděl Shaw. "Když fouknul z Portorika, začal pracovat pro Kartel. Měl podíl na vraždě Emila; nevíme, jak velký, ale nabeton se na tom podílel. A tady sedí s prezidentovým poradcem pro národní bezpečnost. Tak, a o čem myslíte, že se bavili?"

"V téhleté dávce to není, ale mám jejich snímek, jak si podávají ruce," oznámil mladý agent.

Shaw s Murrayem na něj jen zírali, když to řekl. Pak zírali na sebe. Prezidentův hlavní člověk pro záležitosti národní bezpečnosti podal ruku někomu, kdo pracuje pro drogový Kartel...?

"Dane," řekl Shaw, "co se to ksakru děje? To se celý svět zbláznil?"

"Už to tak vypadá, co?"

"Zavolej svému příteli Ryanovi. Řekni mu... řekni jeho sekretářce, že tu máme něco s terorismem - ne, to nemůžeme riskovat. Co chytit ho na cestě domů?"

"Má šoféra."

"To hodně pomůže."

"Mám to." Murray zvedl telefon a zavolal baltimorské číslo. "Cathy? Tady je Dan Murray. Jo, máme se fajn, díky. Kdy asi tak Jacka jeho šofér obvykle odváží domů? Co, on ho neodvážel? Dobrá, potřeboval bych, abys něco udělala, a je to důležité, Cathy. Řekni Jackovi, aby se stavil u Dannyho, až se bude vracet, aby si - ehm -vzal ty knihy. Přesně takhle, Cathy. To není vtip. Můžeš to udělat? Díky, doktorko." Zavěsil. "Není to krásně spiklenecké?"

"Kdo je Ryan - není z CIA?"

"Tak, správně," odpověděl Shaw. "A taky je to chlap, co nám tohleto hodil na krk. Bohužel, Marku, vy pro to nemáte prověření."

"Chápu, pane."

"Co kdybyste zkusil, jak rychle doletíte domů, a kouknul se, jak moc ten novorozenec vyrostl? Udělal jste kus vynikající práce. Nezapomenu na to," slíbil mu úřadující ředitel.

Pat O'Day, který pracoval pro hlavní stan FBI a byl čerstvě povýšený na inspektora, pozoroval z parkoviště, jak jeden z podřízených stojí na hranici letištní plochy v ušmourané uniformě technického seržanta vojenského letectva. Na letecké základně v Andrewsu byl jasný, horký den a F4C, patřící Národní letecké stráži D.C., přistál hned před VC-20A. Upravený tryskový letoun

roloval k odbavovací budově na západní straně letištního komplexu. Spustily se schůdky a Cutter vyšel ven v civilních šatech. To už - prostřednictvím zpravodajského personálu vojenského letectva - FBI věděla, že dopoledne navštívil posádku vrtulníku a radiovůz. Nikdo se s nimi dosud nespojil, aby se dověděl proč, protože hlavní stan se stále ještě snažil dát si věci dohromady, a dařilo se jim to prabídně, říkal si O'Day - ale hlavní stan je hlavní stan. Chtěl zpátky do terénu, kde jsou opravdoví policajti, ačkoliv tenhle případ měl svoje zvláštní kouzlo. Cutter přešel k místu, kde parkoval jeho soukromý automobil, brašnu hodil na zadní sedadlo a odjel, na dohled sledován O'Dayem a jeho řidičem. Poradce pro národní bezpečnost vjel na Suitland Parkway, směřující do D.C., a pak, když vjel do města, na 1395. Očekávali, že u výjezdu na Maine Avenue odbočí a možná zamíří k Bílému domu, ale jel dál do své úřední rezidence ve Fort Myeru ve Virginii. Diskrétní sledování nemohla být větší rutina.

"Cortez? To jméno znám. Cutter že se sešel s bývalým člověkem z DGI?" zeptal se Ryan.

"Tady je fotografie." Murray mu ji podal. V laboratoři prošla počítačovým zpracováním. Jedno z nejčernějších z celé řady krimino-logických umění FBI proměnilo zrnitý snímek v lesklou dokonalost. Moira Wolfeová opět potvrdila Cortezovu totožnost, aby měli všichni jistotu. "Tady je další." Druhý je ukazoval, jak si podávají ruce.

"To bude u soudu vypadat dobře," poznamenal Ryan, když snímek vracel.

"Není to důkaz," odpověděl Murray.

"Eh?"

Shaw mu to vysvětlil. "Vysocí vládní činitelé se scházejí s... s cizími lidmi pořád. Pamatujete, jak Kissinger letěl tajně do Číny?"

"To ale bylo..." Ryan se zarazil, když si uvědomil, jak hloupě jeho námitky znějí. Vzpomněl si na tajnou schůzku s předsedou sovětské komunistické strany, o níž nemohl FBI říci. Jak ta by se některým lidem jevila?

"Není to důkaz zločinu, dokonce ani ne spiknutí, pokud nevíme, že to, o čem hovořili, je protizákonné," řekl Murray Jackovi. "Jeho advokát bude argumentovat, pravděpodobně úspěšně, tím, že jeho schůzka s Cortezem, jevící se sice jako neobvyklá, měla za cíl uskutečňovat citlivou, avšak náležitou vládní politiku."

"Jo, kecy," poznamenal Jack.

"Obhájce by protestoval proti tomu, jaká volíte slova, a soudce by to dal vyškrtnout ze zápisu, instruoval by porotu, aby to nebrala v úvahu, a vás by upozornil, abyste vážil jazyk, který u soudu používáte, doktore Ryane," zdůraznil Shaw. "To, co tu máme, je zajímavá informace, není to však důkaz o zločinu, dokud nevíme, že se zločin páchá. Samozřejmě, kecy to jsou."

"No - setkal jsem se s člověkem, který naváděl na cíle ty ‚bomby v autě'."

"Kde je?" zeptal se okamžitě Murray.

"Teď už pravděpodobně zpátky v Kolumbii." Ryan několik dalších minut vysvětloval.

"Prokrista, kdo je ten člověk?" zeptal se Murray.

"Jeho jméno z toho zatím vynecháme, ano?"

"Myslím, že bychom si s ním opravdu potřebovali popovídat," řekl Shaw.

"Nemá zájem si s vámi popovídat. Nechce se mu jít do vězení."

"Nepůjde." Shaw vstal a přecházel po místnosti. "Pokud jsem vám to ještě neřekl, tak jsem také právník. Vlastně jsem doktor práv. Kdybychom se měli pokusit soudit ho, jeho advokát na nás vyrukuje s Martinez-Barkerem. Víte, co to je? Málo známý výsledek případu Watergate. Martinez a Barker byli spiklenci z Watergate, že jo? Jejich obhajoba, pravděpodobně poctivá, spočívala v tom, že se domnívali, že vloupání se ospravedlňuje, z náležitě ustaveného úředního místa, když je součástí vyšetřování případu národní bezpečnosti. V dost mnohomluvném většinovém názoru odvolací soud stanovil, že tu nebyl žádný

zločinný úmysl, obžalovaní ve všem jednali v dobré víře, a proto ke spáchání skutečného zločinu nedošlo. Váš přítel před soudem řekne, že jakmile od svých nadřízených slyšel výrok jasné a přímé nebezpečí' a dověděl se, že oprávnění přichází po velitelské linii shora, plnil pouze rozkazy vydané lidmi, kteří k tomu mají dostatečnou ústavní pravomoc. Myslím, že Dan vám už řekl, že pro takovýto případ neexistuje žádný zákon. Sakra, většina mých agentů by pravděpodobně tomu vašemu hochovi nejradši koupila pivo za to, že pomstil Emilovu smrt."

"O tom chlapíkovi vám mohu říct jen to, že je to ostřílený bojovník, a podle svého nejlepšího svědomí mohu prohlásit, že je to rovný chlap."

"O tom nepochybuji. Pokud jde o to zabíjení - už jsme měli právníky, kteří říkali, že činnost policejních ostřelovačů se strašně moc blíží samé hranici chladnokrevné vraždy. Stanovit rozdíl mezi prací policie a bojovou akcí není vždycky tak snadné, jak by se nám líbilo. Jak v tomhletom případě určíte hranici mezi vraždou a legitimní protiteroristickou operací? Nakonec z toho bude - kruci, jenom to bude odrážet politické přesvědčení soudců, kteří budou případ vyšetřovat, odvolacího soudu a všech ostatních, kdo se toho zúčastní. Politika. Víte," řekl Shaw, "honit bankovní lupiče je zatraceně snazší. Přinejmenším víte, kolik gólů kdo dostal."

"Klíč k tomu je nabíledni," řekl Ryan. "O co se vsadíte, že tohle všechno začalo proto, že je rok voleb?"

Murrayův telefon zazvonil. "Jo? Oukej, díky." Zavěsil. "Cutter právě nasedl do auta. Míří na G.W. Parkway. Chcete někdo hádat, kam jede?"

26

Nástroje státu

Inspektor O'Day děkoval své šťastné hvězdě - byl to Ir a na takové věci věřil - že Cutter je takový pitomec. Jako předchozí poradci pro národní bezpečnost i on se zřekl agentů tajné služby a bylo jasné, že už vůbec neví, co je při protisledovacích opatřeních na prvním místě. Objekt vjel rovnou na George Washington Parkway a zamířil na sever v pevné víře, že si ho nikdo nevšimne. Žádné objíždění bloků, žádné odbočování do jednosměrných ulic, nic z toho, co se člověk mohl naučit z televize koukáním na filmy o policistech, nebo ještě líp četbou románů o Philipu Marlowovi; Patrick O'Day se rozptyloval právě takovouto četbou. Pásky s Chandlerem si přehrával i tam, kde šlo o sledování. Měl větší problémy s řešením těchhle případů než s řešením případů skutečných, to však jen dokazovalo, že z Marlowa by byl zatraceně dobrý agent FBI. Takový případ jako tenhle zase tolik talentu nevyžadoval. Cutter mohl klidně být tříhvězdičkový důstojník válečného námořnictva, ale pokud šlo o konspiraci, byl jako dítě, které nechali v lese. Jeho automobil dokonce ani nepřejíždí z jednoho proudu do druhého a jede výjezdem do CIA, pokud, jak si O'Day říkal, nemá zvláštní zájem o fairbankskou Stanici pro výzkum dálnic, patřící k Federální správě dálnic, která stejně byla pravděpodobně zavřená. Snad jedině špatné bylo to, že až Cutter bude odcházet, bude těžké se ho chytit: nebylo kam schovat auto - CIA byla zatraceně dobře střežena.

O'Day svého společníka pustil a hlídal mezi stromy po straně silnice; hvízdl si na druhé auto ku pomoci. Najisto očekával, že se Cutter zanedlouho znovu objeví a pojede rovnou domů.

Poradce pro národní bezpečnost si svého "stínu" vůbec nepovšiml a zaparkoval na místě pro V.I.P. Jako obvykle mu někdo podržel dveře a doprovodil ho do Ritterovy kanceláře v sedmém poschodí. Admirál se posadil bez jediného přátelského slova.

"Vaše operace jde pěkně do háje," řekl drsně náměstkovi pro řízení operačního oddělení.

"Jak to myslíte?"

"Myslím to tak, že jsem se včera večer sešel s Felixem Cortezem. Ví o těch vojácích. Ví o průzkumu na letištích. Ví o pumách a ví o vrtulníku, který jsme používali k podpoře operace DIVADELNÍ LOĎ. Všechno končím. Vrtulník jsem už poslal zpátky do Eglinu a přikázal jsem těm spojařům v PROMĚNNÉ, aby operace ukončili."

"Nic jste neukončil, ksakru!" zakřičel Ritter.

"Ale ano, ksakru, ukončil. Rozkazy vám dávám já, Rittere. Je to jasné?"

"A co naši lidé?" otázal se náměstek pro řízení operačního oddělení.

"O to jsem se postaral. Jak, to nepotřebujete vědět. Všechno to pěkně utichne," řekl Cutter. "Dostal jste, co jste si přál. Válka gangů už běží. Dovoz drog se sníží o polovinu. V tisku se může oznámit, že v drogové válce vyhráváme."

"A věci se ujme Cortez, je to tak? To vás nenapadlo, že až se usadí, vrátí se to tam, kde to bylo?"

"To vás nenapadlo, že tu operaci může pěkně rozvířit? Co myslíte, že se stane s vámi a se soudcem, když to udělá?"

"To samé, co se stane i s vámi," odsekl vztekle Ritter.

"Se mnou ne. Byl jsem u toho, a byl u toho i ministr spravedlnosti. Prezident vám nikdy nedal pravomoc někoho zabíjet. Nikdy neřekl nic o vpádu do cizí země."

"Celá ta operace byl váš nápad, Cuttere."

"To říká kdo? Máte můj podpis třeba na jediném memorandu?" zeptal se admirál. "Jestli tohle vybouchne do světa, to nejlepší, v co můžete doufat, je, že budeme ve stejném vězeňském bloku. Jestli zvítězí ten Fowler, jsme oba v prdeli. A to znamená, že to nesmíme nechat vybouchnout, ne?"

"Na jednom memorandu vaše jméno mám."

"Ta operace je už skončená a žádné důkazy nezůstaly. Tak co můžete udělat, abyste ukázal na mě, a neukázal přitom i na sebe a CIA nevystavil ještě horším obviněním?" Cutter byl na sebe hrdý. Během letu z Panamy si všechno sestavil dohromady. "Rozkazy dávám v každém případě já. Zapojení CIA do téhle věci končí. Vy jste jediný, kdo má zápisy. Navrhuji, abyste je sprovodil ze světa. Všechna vysílání z operací DIVADELNÍ LOĎ, PROMĚNNÁ, RECIPROCITA a ORLÍ OKO se zničí. Na CAPER můžeme stavět dál. To je součást operace, které se protivník nedomákl. Změňte to na obyčejnou krytou operaci, a můžeme to ještě využít. Svoje rozkazy máte. Vykonejte je."

"Bude to mít díry."

"Kde? Myslíte, že se někdo dobrovolně přihlásí, že si posedí ve federální věznici? Napíše třeba ta posádka letadla od námořnictva knihu o tom, jak shodila dvě chytré pumy na soukromé domy ve spřátelené zemi? Vaši radisté z PROMĚNNÉ vlastně nikdy nic neviděli. Ten pilot stíhačky sundal pár letadel, ale komu o tom bude povídat? Z toho radarového letadla, co ho naváděl, nikdo neviděl, že to dělá, protože vždycky před tím všechno vypnuli. Lidé od speciálních operací, kteří řídili pozemní část operace v Pensacole, mluvit nebudou. A z těch leteckých posádek jsme jich zajali jen pár. S těmi se určitě k něčemu dopracujeme."

.Zapomněl jste na ty mládence, co máme tam v horách," řekl Ritter tiše. Tuhle část příběhu už znal.

"Potřebuji informaci o tom, kde jsou, abych mohl zařídit vyzvednutí. To vyřídím pomocí svých vlastních kanálů, když dovolíte. Dejte mi tu informaci."

"Ne."

"To nebyla žádost. Víte, mohlo by se stát, že ten, kdo na vás ukáže, budu já. Pak by všechny vaše pokusy zaplést mě do toho vypadaly jako chabý pokus vykroutit se z obvinění."

"I tak by to znamenalo ztroskotání voleb."

"A vám by to zajistilo uvěznění. Kruci, Fowler nevěří ani na to, že by i několikanásobní vrazi měli jít na elektrické křeslo. Jak myslíte, že bude reagovat na shazování pum na lidi, kteří ani nebyli obviněni - a co tamto ‚Plošné poškození', co jste s ním nadělal tolik kavalírských ohledů? Tohle je jediná cesta, Rittere."

"Clark je zpátky v Kolumbii. Posílám ho na Corteze. To by také mohlo ty díry ucpat." Byla to Ritterova poslední hra, a nestačila.

Cutter sebou v křesle škubl. "A co když to zkazí? Za to riziko to nestojí. Toho svého psa odvolejte. To je také rozkaz. Tak - a teď mi dejte tu informaci - a skartujte svoje záznamy."

Do toho se Ritterovi nechtělo. Jinou možnost však neviděl. Náměstek pro řízení operačního oddělení šel ke svému sejfu ve zdi -panel byl v tuto chvíli otevřený - a vytáhl spis. Ve složce DIVADELNÍ LOĎII byla taktická mapa s programovanými místy pro infiltraci. Dal ji Cutterovi.

"A chci, aby to bylo hotovo dnes večer."

Ritter vydechl. "Bude."

"Fajn." Cutter mapu složil do kapsy kabátu. Bez dalšího slova kancelář opustil.

Takhle to všechno končí, říkal si Ritter. Třicet let ve vládních službách, řídit agenty po celém světě, dělat věci, které jeho země potřebovala, a teď musí uposlechnout nehorázný rozkaz, nebo stát před Kongresem, soudy a uvězněním. A nejlepší alternativa by byla stáhnout tam s sebou i druhé. Za to to nestojí. Bob Ritter si dělal starosti o ty mládence v horách, ale Cutter řekl, že se o to postará. Náměstek pro řízení operačního oddělení Ústřední zpravodajské služby si říkal, že tomu člověku může věřit, že dodrží slovo, a přitom věděl, že mu věřit nebude, a věděl také, že je zbabělost předstírat, že bude.

Záznamy vzal z ocelových poliček sám a odnesl si je na stůl. U stěny stál skartační přístroj, jeden z důležitých nástrojů vlády v našich dobách. Tohle byly jediné exempláře příslušných dokumentů. Lidé v tom radiovoze na kopci v Panamě skartovali všechno hned, jakmile exempláře poslali Ritterovi do kanceláře. CAPER šel přes Národní bezpečnostní službu, tam však neexistoval operační provoz a ta akta budou ztracena v množství dat v podzemí komplexu ve Fort Meade.

Stroj byl velký, s automatickým dávkovačem. Pro vyšší vládní úředníky nebylo ničení záznamů nic neobvyklého. Kopie choulostivých materiálů navíc představovaly možné komplikace, nikoliv přínos. Nikdo si nevšimne, že průhledný plastikový pytel, který byl prázdný, je nyní plný papírové drti, jež bývala důležitými zpravodajskými dokumenty. V CIA se toho denně pálily tuny a něco z tepla, které z toho vznikalo, se využívalo k výrobě teplé vody pro umývárny. Ritter vkládal papíry do dávkovače po vrstvách tlustých něco přes centimetr a přihlížel, jak se celá historie jeho operace v terénu mění v odpad.

"Tady je," řekl mladý agent do svého přenosného rádia. "Míří na jih."

O'Day se ho chytil tři minuty poté. Pomocný automobil už Cuttera měl, a než je O'Day dojel, bylo jasné, že se jen vrací do Fort Myeru, sekce pro V.I.P. nedaleko Sherman Road, východně od důstojnického klubu. Cutter bydlel v domě z červených cihel s přístřeškem nad vchodem, s výhledem na hřbitov v Arlingtonu, zahradu hrdinů. Inspektoru O'Dayovi, který sloužil ve Vietnamu, i to málo, co o tom člověku i o celém případu věděl, stačilo, aby považoval za hanebnost, že bydlí právě tady. Agent FBI si říkal, že možná dělá ukvapený, nepřesný závěr, ale když se díval, jak ten člověk zamyká auto a kráčí k domu, instinkt mu říkal něco jiného.

Jedna z výhod toho, že člověk patří k prezidentovu pracovnímu štábu, je, že je naprosto samozřejmé, že má vynikající osobní ochranu, když ji chce, i ty

nejlepší technické bezpečnostní prostředky. Secret Service i ostatní vládní služby a agentury dělaly všechno možné pro to, aby jeho telefonní linky byly zakryté. FBI by s nimi musela veškerý odposlech projednat a musela by také předem dostat soudní příkaz; nic z toho se nestalo. Cutter zavolal číslo linky WATS - s bezplatným předčíslím 800 - a řekl několik slov. Kdyby byl někdo hovor zaznamenal, byl by měl co vysvětlovat, ale co vysvětlovat by měl i ten, kdo poslouchal. Každé slovo, které řekl, bylo první slovo na stránce slovníku a číslo každé stránky bylo trojmístné. Starý slovník v měkkých deskách dostal, než opustil dům v Panamě, a brzy ho zničí. Jak byl kód prostý a jak snadno se používal, tak byl účinný, a těch několik slov, která řekl, odkazovalo na stránky, jejichž čísla se kombinovala tak, že označovala mapové souřadnice několika míst v Kolumbii. Člověk na druhém konci je zopakoval a zavěsil. Hovor přes WATS se na Cutterově účtu za telefon neobjeví jako dálkový hovor. Účet za WATS se uzavře následujícího dne. Posledním činem bylo, že z kapsy vytáhl malou počítačovou disketu. Jako mnozí lidé měl i on magnety, jimiž se připevňovaly vzkazy na dvířka lednice. Nyní jedním z nich několikrát zamával nad disketou, aby zničil uložená data. Samotná disketa byl poslední existující doklad o vojácích z operace DIVADELNÍ LOĎ. Byl to také poslední prostředek, jak znovu aktivovat družicové rádiové spojení s nimi. Šla mezi odpadky. DIVADELNÍ LOĎ nikdy neexistovala.

Nebo si to tak viceadmirál James A. Cutter, válečné námořnictvo Spojených států, říkal. Namíchal si drink a vyšel před vchod, odkud byl výhled přes zelený koberec na nespočetné náhrobní kameny. Mnohokrát šel ke hrobu Neznámého vojína a sledoval, jak vojáci prezidentské stráže provádějí navyklé mechanické úkony před místem posledního odpočinku lidí, kteří věnovali vše službě své zemi. Nyní ho napadlo, že bude víc neznámých vojínů, padlých na jakémsi neznámém bojišti. Původní Neznámý vojín padl ve Francii za první světové války a věděl, za co bojuje - nebo si myslel, že to ví, opravil se Cutter. Nejčastěji ze všeho vlastně nikdy pořádně nevěděli, o co se jedná. To, co jim říkali, nebyla vždycky pravda, ale jejich země zavolala, a oni šli konat svou povinnost. Člověk však potřebuje perspektivu, aby pochopil, o co se jedná, jak se ta hra hraje. A to ne vždy - a vůbec někdy? - šlo dohromady s tím, co se vojákům říkalo. Vzpomínal na svou službu u pobřeží Vietnamu; mladý důstojník na torpédoborci, sledující, jak granáty z pětipalcového děla buší do břehu, a představující si, jaké to je být vojákem žijícím v blátě. Ale přesto šli sloužit své zemi a nevěděli, že země sama neví, jakou službu potřebuje nebo chce. Armáda se skládá z mladých chlapců, kteří dělají svou práci, aniž ji chápou, slouží svým životem, a v tomto případě svou smrtí.

"Chudáci," zašeptal pro sebe. Je to bída. Ale nedalo se nic dělat.

Všechny překvapilo, když zjistili, že nemohou dostat rádiové spojení. Seržant spojař říkal, že jeho vysílačka pracuje dobře, ale v šest hodin místního času nepřicházela od PROMĚNNÉ žádná odpověď. Kapitánu Ramírezovi se to nelíbilo, ale rozhodl se, že bude dál postupovat k místu, odkud je měli vyzvednout. Z Chavezova malého dobrodružství s potenciálním násilníkem se nevyklubaly žádné následky, a mladý seržant je vedl dál, už naposledy, jak se domníval. Nepřátelské síly už tuhle oblast propátraly, pitomě a hloupě ledabyle, a hned tak se sem nevrátí. Noc proběhla hladce. Postupovali na jih po hodinových úsecích, zastavovali se na shromaždištích a dělali okliky, aby se přesvědčili, zda je nikdo nenásleduje, a nenacházeli nikoho. Před čtvrtou ráno byli na místě, kam si pro ně měli přijít. Byla to mýtina přímo pod štítem vysokým přes dva tisíce pět set metrů, nižším než okolní velké horské hřebeny a umožňujícím nepozorované přiblížení. Vrtulník by je samozřejmě vyzvedl skoro všude, ale hlavní starostí stále zůstávala nezjistitelnost. Vyzvednou je a nikdo nebude o nic moudřejší. Škoda, že o nějaké lidi přišli, ale nikdo se pořádně nedozví, kvůli čemu tu byli, a akce, i když stála hodně, byla úspěšná. Kapitán Ramírez to říkal.

Rozmístil své lidi v širokém okruhu, aby vykryl všechny možné přístupy, s úplnou zadní obranou, pro případ, že by přece jen došlo k něčemu nečekanému. Když byl tento úkol splněn, znovu naladil své rádio a začal vysílat. Ale od PROMĚNNÉ opět nepřicházela žádná odpověď. Nevěděl, co se přihodilo, ale žádný náznak potíží se zatím neukázal a zádrhele ve spojení byly pro pěchotního důstojníka sotva něco neznámého. Tenhle ho nijak zvlášť neznepokojoval. Zatím ne.

Clarka vzkaz zaskočil. Právě s Larsonem plánovali let zpátky do Kolumbie, když přišel. Jen formulář depeše s několika zakódovanými slovy; stačil však k tomu, aby Clarka rozpálil hněv tak zuřivý, že měl co dělat, aby ho ovládl, věda, že je to jeho nejnebezpečnější nepřítel. Chtěl volat do Langley, ale pak nápad zavrhl v obavě, že by rozkaz mohl být zopakován způsobem, který by bylo těžké ignorovat. Když ochladl, jeho mozek začal znovu pracovat. Tohle je na jeho vzplanutích nebezpečné, připomněl si - to, že přestane uvažovat. A teď zatraceně nutně uvažovat potřeboval. Po chvilce došel k závěru, že nadešel čas na trochu iniciativy.

"Pojďte, Larsone, trochu se projedeme." To se dalo snadno zařídit. Pro letectvo byl stále ještě "plukovník Williams", a tak si obstaral auto. Pak přišla na řadu mapa; Clark napínal mozek, aby si vzpomněl na cestu tam nahoru na ten kopec... Trvalo to hodinu, a posledních několik set metrů byla noční můra výmolů a děr na kroutící se, jen napůl zpevněné silnici. Vůz tam ještě byl a s ním i jediná ozbrojená stráž, která vykročila dopředu a pozdravila je méně než přičinlivě.

"Dejte si pohov, vážený. Už jsem tu byl."

"Ach, to jste vy - ale, pane, mám rozkazy..."

Clark ho přerušil. "Nediskutujte se mnou, o vašich rozkazech vím. Proč ksakru myslíte, že tu jsem? Tak, buďte pěkně hodný hoch a tu zbraň zajistěte, než si ublížíte." Clark prošel rovnou kolem něho; Larsona, na něhož nabité a namířené zbraně působily mnohem větším dojmem, tím znovu ohromil.

"Co se tady děje?" zeptal se Clark hned, jakmile byl uvnitř. Rozhlédl se kolem sebe. Všechny přístroje byly vypnuté. Jediný zvuk vydávalo klimatizační zařízení.

"Zavřeli to tu," odpověděl velitel spojařů. "Kdo to tu zavřel?"

"Koukněte, nemůžu sloužit, prostě přišly rozkazy, že to tu končí. To je všechno. Jestli chcete nějaké odpovědi, jděte za panem Ritterem."

Clark přikročil až k němu. "K němu je to moc daleko."

"Mám svoje rozkazy."

"Jaké rozkazy?"

"Zavřít to tu, krucinál! Od včerejška od oběda jsme nic nevysílali ani nepřijímali," řekl muž.

"Kdo vám ty rozkazy dal?"

"To nemůžu říct!"

"Kdo má na starostí ty skupiny v terénu?"

"Nevím. Někdo jiný. Říkal, že krytí je v tahu a že se to předává někomu jinému."

"Kdo... tentokrát mi to můžete říct," řekl Clark zlověstně klidným hlasem.

"Ne, nemůžu."

"Můžete zavolat ty lidi tam venku?"

"Ne."

"Proč ne?"

"Jejich družicová rádia mají kódy. Algoritmus je na disketě. Odeslali jsme pryč všechny tři kopie kódovacích klíčů a dvě z nich vymazali. Počkal si na to, až to uděláme, a třetí disketu si vzal s sebou."

"Jak obnovíte to spojení?"

"To nejde. Je to unikátní algoritmus, založený na vysílání časových údajů z družic NAVSTAR. Utajený až hrůza a je skoro nemožné ho okopírovat."

"Jinými slovy, ti hoši jsou úplně odříznutí?"
"No - to ne, on si vzal tu třetí disketu, a je tu někdo jiný, co..."
"A vy tomu věříte?" zeptal se Clark. Mužovo váhání mu na jeho otázku odpovědělo. Když důstojník znovu promluvil, bylo to hlasem, jenž vylučoval jakýkoli odpor. "Právě jste mi řekl, že se do spojení nedá proniknout, a přitom jste přijal prohlášení od někoho, koho jste nikdy předtím neviděl, že bylo odhaleno. Tam venku máme třicet hochů, a vypadá to tak, že je nechali jejich osudu. No tak, kdo vám k tomu vydal rozkazy?"
"Cutter."
"On byl zde?"
"Včera."
"Ježíši." Clark se rozhlížel kolem. Druhý důstojník nedokázal vzhlédnout. Oba uvažovali o tom, co se doopravdy děje, a došli ke stejnému závěru jako on. "Kdo pro tuhle akci sestavoval plán spojení?"
"Já."
"Co jejich rádia pro taktické spojení?"
"V podstatě jsou to normální civilní přístroje, trochu upravené. Mají na nich deset frekvencí s jediným postranním pásmem."
"Ty frekvence máte?"
"No, jo, mám, ale..."
"Dejte je sem."
Muž měl v úmyslu říci, že nemůže, ale rozhodl se, že to neudělá. Prostě řekne, že mu Clark vyhrožoval a že mu doba nepřipadala nijak moc vhodná k tomu, aby se ve voze začala nějaká malá válka. Přesně tak to bylo; v tomto okamžiku měl z pana Clarka velký strach. Ze zásuvky vytáhl list se seznamem frekvencí. Cutter si nevzpomněl na to, aby ho také zničil, ale on rádiové kanály stejně znal zpaměti.
"Když se někdo bude vyptávat..."
"Nikdy jste tu nebyl, pane."
"Prima." Clark vyšel do tmy. "Zpátky na základnu," řekl Larsonovi. "Teď budeme shánět vrtulník."

Cortez se dostal zpátky do Ansermy, aniž si někdo jeho sedmihodinové nepřítomnosti všiml; nechal tu linku, na které ho mohli najít. Nyní, odpočinutý a vykoupaný, čekal, až zazvoní telefon. Blahopřál si, zaprvé k tomu, že si v Americe založil komunikační síť hned, jak vzal práci u Kartelu; zadruhé k tomu, jak se mu dařilo s Cutterem, ačkoliv k tomu už tolik ne. Prohrát mohl jen stěží, i když mu to Američan usnadnil svou pitomostí, ne jako Carter a marielitos, třebaže bývalého prezidenta aspoň vedly humanitární cíle, ne politické výhody. Teď už zbývalo jen vyčkávat. Legrační byl ten knižní kód, který používal. Proti tomu, co bylo obvyklé, to bylo obráceně. Normálně se knižní kód vysílá v podobě čísel, jimiž se určují slova, ale tentokrát se slovy označovala čísla. Americké taktické mapy Cortez už měl - americké vojenské mapy si mohl kdokoli koupit od jejich Ústavu obranné kartografie; už je používal při vedení operace proti zeleným baretům. Systém knižních kódů vždycky byla bezpečná metoda tajného předávání informací; tím spíš nyní.
Pro Corteze nebylo čekání o nic snazší než pro kohokoli jiného, ale on se zaobíral dalšími plány. Věděl, jaké budou jeho příští dva tahy, co však potom? Zaprvé, uvažoval Cortez, Kartel zanedbával evropské a japonské trhy. Obě oblasti oplývaly tvrdou měnou, a zatímco do Japonska by mohlo být těžké prorazit - na ten trh se těžko dováželo i legálně - s Evropou to brzy bude mnohem snazší. Když se EHS začíná integrovat do jediné kontinentální politické jednotky, obchodní bariéry začnou brzy padat. To pro Corteze znamenalo šanci. Šlo jen o to najít vstupní kanály, kde je zabezpečení buď nedůrazné, nebo kde se o něm dá jednat, a pak založit distribuční síť. Snížení exportu do Ameriky nesmí mít na příjmy Kartelu záporný vliv. Evropa byl dosud téměř nedotčený trh, a tam svými přebytky začne rozšiřovat obzory Kartelu. V Americe snížená

nabídka jen zvýší ceny. Vlastně očekával, že jeho slib Cutterovi - zajisté dočasný - bude mít na příjmy Kartelu malý, avšak kladný vliv. Spolu s tím se neuspořádané distribuční sítě v Americe začnou také rychle tříbit, až se dodávky sníží. Přežijí silní a schopní, a jakmile se pevně usadí, obchod už půjde podle určitého pořádku. Násilná kriminalita dělá yanquis víc starostí než samotná drogová závislost, která ji způsobuje. Jakmile opadne násilí, závislost na drogách ztratí něco ze své priority v panteonu sociálních problémů Ameriky. Kartel nijak neutrpí. Bude vyrůstat v bohatství a moci tak dlouho, dokud lidé budou toužit po jeho produktu.

Zatímco se tohle všechno bude dít, rozvrat Kolumbie bude pokračovat dál, pouze jemněji. To byla další oblast, v níž se Cortezovi dostalo profesionálního výcviku. Současní baroni používali hrubé násilí, nabízeli peníze a zároveň vyhrožovali smrtí. Ne, to také musí přestat. Žízeň po kokainu v rozvinutých zemích je dočasný jev, ne? Dříve či později vyjde z módy a poptávka se bude postupně snižovat. Tohle baronům unikalo. Až k tomu začne docházet, Kartel bude muset mít pevnou politickou bázi a mnohostranně orientované hospodářské základy, jestli bude chtít přežít zmenšení své moci. To si vyžadovalo vstřícnější postoj vůči zemi, v níž se zrodil. K nastolení takového postoje byl Cortez také připraven. Odstranění některých z nepohodlných baronů bude prvním krokem k tomuto cíli. Dějiny nás učí, že modus vivendi je možný téměř s každým. A Cortez právě dokázal, že je to pravda.

Telefon zazvonil. Zvedl ho. Zapsal si slova, která dostal, a když zavěsil, vzal si slovník. Ani ne za minutu si už dělal ve své taktické mapě značky. Americké zelené barety nejsou hlupáci, jak viděl. Jejich tábořiště byla všechna v těžko přístupných místech. Napadnout je a zničit bude stát hodně. To bylo zlé, ale věci mají svou cenu. Svolal své lidi a začal rádiem vysílat vzkazy. Do hodiny začaly skupiny lovců sestupovat z hor, aby se nově rozmístily. Bude je vypouštět po jedné, rozhodl se. Tak se zajistí dostatečná síla, která přemůže každou jednotku, a zaručí také dostatečně vysoké ztráty, které bude muset přisluhovačům baronů způsobit. Skupiny do hor doprovázet nebude, pochopitelně, ale i to bylo špatné. Mohla to být docela zábavná podívaná.

Ryanovi se nespalo ani trochu dobře. Spiknutí byla jedna věc, když mířila proti vnějšímu nepříteli. Jeho kariéra u CIA nebyla ničím víc než právě tímhle, snahou získat pro svou zemi výhodu, často tak, že přinesla nevýhodu, nebo i škodu, zemi jiné. To patřilo k jeho práci, práci člověka, jenž slouží své vládě. Nyní však vězel ve spiknutí, které se dalo snadno považovat za spiknutí proti vládě samé. Tahle skutečnost ho připravovala o spánek.

Jack seděl v knihovně, stůl osvětlený čtecí lampou. Vedle sebe měl dva telefony, jeden s tajným číslem a zakrytý, druhý ne. Zazvonil ten druhý.

"Haló?"

"Tady je John," řekl hlas.

"Co se stalo?"

"Někdo zrušil podporu skupinám v terénu."

"Ale proč?"

"Někdo možná chce, aby zmizeli."

Ryan pocítil v týlu zamrazení. "Kde jste?"

"V Panamě. Spojení přerušili a vrtulník je pryč. V horách máme třicet lidí, co čekají na pomoc, která nepřijde."

"Jak se s vámi spojím?" Clark mu dal číslo. "Oukej, budu tam u vás za pár hodin."

"Nemůžeme potřebovat žádné zbytečné cavyky." V telefonu cvak-lo.

"Ježíši." Ryan se zahleděl do stínů své knihovny. Zavolal do kanceláře a oznámil, že jede do práce. Pak zavolal Danu Murrayovi.

Za šedesát minut byl Ryan v podjezdu budovy FBI. Murray na něho čekal a vzal ho nahoru. Byl tam i Shaw, a přišla káva, kterou velmi potřebovali.

"Náš člověk tam venku mi volal domů. V PROMĚNNÉ skončili a vrtulník, který je měl dostat ven, stáhli. Myslí si, že budou - krucifix, myslí, že..."

"Jo," poznamenal Shaw. "Jestli je to tak, tak tu máme pravděpodobné porušení zákona. Spiknutí za účelem spáchání vraždy. Dokázat to by ale mohlo být dost těžké."

"Jděte se svým zákonem... co ti vojáci tam?"

"Jak je dostaneme ven?" otázal se Murray. "Požádat o pomoc ne, Kolumbijce do toho přece zatahovat nemůžeme?"

"Jak myslíte, že by reagovali na invazi cizí armády?" připomněl Shaw. "Asi tak, jako my."

"A co přijít s něčím proti Cutterovi?" zeptal se Jack. Odpověděl Shaw.

"S čím proti němu přijít? S tím, co máme? Utrum. No, jistě, dalo by se promluvit s těmi spojaři a posádkami vrtulníků, ale ti budou nějakou dobu odolávat, a pak co? Než budeme mít případ pro soud, budou ti vojáci mrtví."

"A když je dostaneme ven, jaký budeme mít případ?" zeptal se Murray. "Všichni prchají do úkrytu, papíry se sešrotovávají..."

"Jestli mohu něco navrhnout, pánové, zapomeňme na okamžik na soudní síně a zkusme soustředit se na to, jak ty pěšáčky dostat ze šlamastiky, ne?"

"Dostat je ven, dobrá, ale..."

"To si myslíte, že ten váš případ bude nějak lepší s třiceti nebo čtyřiceti dalšími oběťmi?" utrhl se na něho Ryan. "O co tu vlastně tedy jde?"

"To bylo trochu laciné odpálení, Jacku," řekl Murray.

"Kde tu máte jaký případ? Co když k té operaci dal souhlas prezident s Cutterem jako zprostředkovatelem a neexistují žádné písemné rozkazy? CIA jednala podle ústních rozkazů, a ty rozkazy se dají považovat za zákonné, až na to, že jsem byl vyzván, abych Kongres mylně informoval, když se bude vyptávat, a to ještě neudělal! Je tu ještě tamta malá klička v zákoně, která říká, že můžeme zahájit tajné operace, aniž to Kongresu sdělíme, ať je to cokoliv - omezení našich tajných operací jsou dána zvláštním výnosem Bílého domu, na to nezapomínejte - pokud jim to nakonec nějakým způsobem dáme na vědomí. Proto zabíjení se schválením člověka, který výnos vydá, se může stát vraždou pouze zpětně, když se nestane něco, co nemá vztah k samotné vraždě! Který tupec tyhle zákony zavedl? Vyzkoušeli je vůbec už někdy u soudu?"

"Něco jsi vynechal," poznamenal Murray.

"Jo, odpověď, které se můžeme od Cuttera nejspíš nadít, totiž že tohle vůbec není tajná operace, nýbrž polovojenská protiteroristická operace. A tak se to vymyká celé otázce dohledu nad výzvědnou činností. A jsme u Rezoluce o pravomocech v době války, kde je další faktor předběžného času, potřebného k realizaci. Vyzkoušely se tyhle zákony někdy u soudu?"

"Vlastně ne," odpověděl Shaw. "Hodně se kolem toho tancovalo, ale nic z toho nebylo k věci. Zvlášť Rezoluce o pravomocech v době války je ústavní otázka, se kterou se obě strany bojí přijít před soudce. Odkud jste spadl, Ryane?"

"Musím přece bránit svou instituci, ne? Jestli se tohle dobrodružství dostane na veřejnost, octne se CIA zpátky tam, kde byla v sedmdesátých letech. Co se stane například s vašimi protiteroristickými programy, když informace, které vám dodáváme, vyschnou?" Jack viděl, že tímhle zásahem zabodoval. CIA byla ve válce proti terorismu mlčenlivým partnerem, většinu svých údajů předávala FBI a Shaw měl veškeré důvody tohle vědět. "Na druhé straně, podle toho, o čem se spolu už několik posledních dní bavíme, v čem vlastně váš případ spočívá?"

"Jestli Cutter tím, že stáhl podporu pro operaci DIVADELNÍ LOĎ, usnadnil Cortezovi jejich zabití, máme tu porušení zákona, platného v District of Columbia, o spiknutí za účelem spáchání vraždy. Při absenci federálního zákona lze zločin, spáchaný na federální půdě, stíhat podle vnitrostátního práva, které se na porušení vztahuje. Určitou část toho, co udělal, provedl zde, případně jinde na půdě federálního majetku, a odtud právní opatření vycházejí.

Právě takhle jsme vyšetřovali případy v sedmdesátých letech."
"Co to bylo za případy?" zeptal se Jack Shawa.
"Odvinulo se to z projednávání před Církevním výborem. Vyšetřovali jsme plány atentátů CIA na Castra a několik dalších - před soud se to nikdy nedostalo. Zákon, který bychom byli použili, byl výnos o spiknutí, ale ústavní formulace byly tak zamlžené, že vyšetřování zemřelo ke všeobecné úlevě přirozenou smrtí."
"Totéž jako zde, co? Až na to, že tady omíláme..."
"Pověděl jste nám, oč vám jde," řekl úřadující náměstek. "Priorita číslo jedna je dostat je ven, jakýmkoli způsobem. Jde to nějak udělat tajně?"
"Ještě nevím."
"Podívej, pro začátek se spojíme s tím důstojníkem tam venku," navrhl Murray.
"Ten ne -"
"Dostane imunitu, cokoliv, co bude potřebovat," řekl Shaw okamžitě. "Moje slovo na to. Hergot, pokud vím, žádný zákon stejně vlastně ještě neporušil - podle případu Martinez-Barker - ale máte moje slovo, Ryane, nic se mu nestane."
"Oukej." Ryan vytáhl z kapsičky košile kousek papíru. Číslo, které mu Clark dal, nebylo samozřejmě pravé, ale když se číslice sčítaly a odčítaly předem určeným způsobem, hovor se spojil.
"Tady Ryan. Volám z ústředí FBI. Zůstaňte na spojení a poslouchejte"." Jack předal telefon.
"Tady Bill Shaw. Jsem úřadující náměstek. Zaprvé, právě jsem Ryanovi řekl, že jste čistý. Moje slovo, nic se proti vám nepodnikne. Důvěřujete mi v tomhle? Dobrá." Shaw se usmál, nemálo překvapen. "Podívejte, tohle je zakrytá linka a předpokládám, že u vás je to také tak. Potřebuji vědět, co si myslíte, že se děje, a co si myslíte, že s tím můžeme dělat. Víme o těch mládencích a hledáme nějaký způsob, jak je odtamtud dostat. Podle toho, co nám řekl Jack, byste mohl mít nějaké nápady. Tak sem s nimi." Shaw stiskl tlačítko pro hlasitý příposlech a všichni si začali dělat poznámky.
"Jak rychle myslíte, že bychom mohli uvést do provozu ta rádia?" uvažoval Ryan, když Clark domluvil.
"Technici začnou chodit kolem půl osmé, řekl bych tedy do oběda. Co doprava?"
"Toho bych se mohl ujmout já," řekl Jack. "Jestli chcete utajení, mohu to zařídit utajeně. Znamená to, že zasvětíme někoho dalšího, ale je to někdo, komu můžeme důvěřovat."
"Nemůžeme s nimi nějak mluvit?" zeptal se Shaw Clarka, jehož jméno ještě neznal.
"Nemůžeme," řekl reproduktor. "Určitě to tam u vás dokážete skoulet?"
"Určitě - to ne, ale můžeme se o to docela slušně pokusit," odpověděl Shaw.
"Tak tedy nashledanou dneska večer." Telefon cvak-l.
"No, teď už nám stačí jen ukrást nějaká letadla," uvažoval Murray nahlas. "A možná i nějakou lod? Když se to podaří utajeně, bude to jen tím líp, je to tak?"
"Uh?" To přišlo od Ryana.
Murray mu to vysvětlil.

Admirál Cutter se objevil před domem v 6.15, aby si jako každý den zaběhal. Zamířil dolů k řece a odfukoval jako stroj po pěšině, vedoucí souběžně s George Washington Parkway. Inspektor O'Day běžel za ním. Inspektor, napravený kuřák, mu bez obtíží stačil a rozhlížel se po něčem neobvyklém, ale neukázalo se nic. Žádné předávání vzkazů, žádné ukládání mrtvých schránek, jen člověk středních let, který se snaží udržet se ve formě. Když se Cutter stočil zpátky domů, převzal ho jiný agent. O'Day se převlékne a bude připraven

sledovat Cuttera do práce, s myšlenkami na to, jestli zpozoruje nějaké neobvyklé chování tam.

Jack se objevil v práci v obvyklou hodinu a vypadal tak unaveně, jak se i cítil. Ranní porada v pracovně soudce Moora začala v 8.30 a pro jednou tam zase byli všichni, ačkoliv tam docela klidně nemuseli být. Jack si všiml, že ředitel CIA i náměstek pro řízení operačního oddělení jsou zticha, přikyvují, ale nijak moc poznámek si nedělají.

Byli to - nu, přátelé ne, říkal si Ryan. Admirál Greer byl přítel a rádce. Ale soudce Moore byl dobrý nadřízený, a ačkoliv on se s Ritterem nikdy skutečně nesblížil, náměstek pro řízení operačního oddělení s ním nikdy nejednal neférově. Musím jim dát ještě jednu šanci, pomyslel si Jack impulzivně. Když porada skončila, sbíral své věci pomalu; ostatní mezitím odešli. Moore náznak zachytil, stejně jako Ritter.

"Jacku, máte něco na srdci?"

"Nevím, jestli se na funkci náměstka pro zpravodajskou činnost hodím," zahájil Ryan.

"Jak jste na tohle přišel?" zeptal se soudce Moore.

"Děje se něco, o čem mi neříkáte. Jestli mi nedůvěřujete, pak bych tu práci neměl dělat."

"Rozkazy," řekl Ritter. Nedokázal skrýt rozpačitou nejistotu.

"Tak se mi podívejte přímo do očí a řekněte, jestli je to všechno legální. Týká se mě to. Mám právo to vědět."

Ritter pohlédl na soudce Moora.

"Přál bych si, abychom se vám s tím mohli svěřit, doktore Ryane," řekl ředitel CIA. Pokoušel se zvednout oči, aby se setkaly s Jackovýma, ale uhýbaly a utkvěly na jediném bodě na stěně. "Ale já se také musím řídit rozkazy."

"Dobrá tedy. Mám před dovolenou. Chci si promyslet pár věcí. Všechnu práci mám dodělanou. Pár dní tu nebudu; končím příští hodinou."

"Zítra je pohřeb, Jacku."

"Vím. Budu tam, pane soudce," lhal Ryan. Pak odešel z místnosti.

"On to ví," řekl Moore, když se dveře zavřely.

"Vyloučeno."

"Ví to, a chce být pryč."

"Tak co uděláme, jestli máte pravdu?"

Ředitel CIA tentokrát oči zvedl. "Nic. To je to nejlepší, co teď můžeme udělat."

Bylo to jasné, Cutterovi se to podařilo lépe, než tušil. Tím, že zničil rádiové kódy potřebné pro komunikaci se čtyřmi týmy, NOŽEM, VLAJKOU, TVÁŘÍ a HROZBOU, vyloučil možnost, aby FBI mohla běh událostí ovlivnit. Ritter ani Moore vlastně ani nečekali, že poradce pro národní bezpečnost ty lidi dostane ven, ale neměli žádnou alternativu, která by neuškodila jim samotným, CIA i jejich prezidentovi - a nakonec i jejich zemi. Jestli Ryan chce být z cesty, kdyby se to vymklo z rukou - nu, říkal si Moore, třeba má nějaké tušení. Ředitel CIA mu nezazlíval, že chce zůstat mimo.

Samozřejmě byly ještě věci, které musí dát dohromady.

Ryan odešel z budovy těsně po jedenácté. Ve svém jaguáru měl telefon; zavolal na číslo v Pentagonu. "Kapitána Jacksona, prosím," řekl, když se ozvalo. "U telefonu Jack Ryan." Robby odpověděl za několik vteřin.

"Ahoj, Jacku!"

"Co bys říkal obědu?"

"Vyhovuje. U mne, nebo u tebe, kamaráde?"

"Znáš Artieho lahůdkářství?"

"K Street u řeky. Jo."

"Tak za půl hodiny tam."

"Jo."

Robby zpozoroval svého přítele u rohového stolu a hned k němu zamířil. Už bylo pro něj prostřeno; u stolu seděl ještě jeden člověk.

"Doufám, že máš rád nakládané hovězí," řekl Jack. Pokynul směrem k tomu druhému. "Tohle je Dan Murray."

"Ten z FBI?" zeptal se Robby, když si podávali ruce.

"Tak, správně, kapitáne. Jsem zástupce náměstka ředitele."

"Co děláte?"

"No, mám být v oddělení pro trestnou činnost, ale od té doby, co jsem se vrátil, jsem zahrabaný v dohledu nad dvěma většími případy. Měl byste uhodnout, které to jsou."

"Oh." Robby se pustil do svého sendviče.

"Potřebujeme pomoc, Robe," řekl Jack.

"A jakou to?"

"Takovou, že potřebujeme, abys nás někam v tichosti dopravil."

"Kam?"

"Hurlburt Field. To je součást..."

"Eglinu, vím. A z Hurlburtu operuje letecká skupina pro speciální operace; je to hned vedle Pensacoly. V poslední době si letadla válečného námořnictva půjčuje spousta lidí. Šéfovi se to nelíbí."

"O tomhle mu můžete povědět," řekl Murray. "Jen se to nesmí dostat ven z jeho kanceláře. Zkoušíme něco si vyjasnit."

"Co?"

"Nemůžu říct, Robe," odpověděl Jack. "Ale část z toho je to, s čím jsi za mnou přišel. Je to větší průšvih, než si myslíš. Musíme sebou hodit, a nikdo o tom nesmí vědět. Pro tuhle chvíli potřebujeme jen diskrétní taxislužbu."

"To můžu udělat, ale musím to vyřídit s admirálem Painterem."

"A potom co?"

"Sejdeme se ve dvě na Patuxent River, pod kopcem u Strike. Hergot, stejně jsem si chtěl trochu cvičně zalétat."

"Oběd si klidně dojez."

Jackson je po pěti minutách opustil. Ryan a Murray odešli také a jeli k Murrayovi domů. Odtud Jack zavolal ženě a řekl jí, že musí na pár dní z města a ať si nedělá starosti. Odjeli v Ryanově autě.

Zkušební středisko námořního letectva na Patuxent River se nachází asi hodinu jízdy od Washingtonu, na západním břehu zátoky Chesapeake. Kdysi tu byla jedna z pěkných plantáží předválečného Marylandu; nyní to bylo hlavní středisko válečného námořnictva pro zkušební lety a jejich vyhodnocování, jež plnilo většinu funkcí lepé známé letecké základny Edwards v Kalifornii. Je domovem školy pro zkušební piloty válečného námořnictva, kde Robby býval instruktorem, a sídlí v ní různá ředitelství zkušebních oddělení, z nichž jedno, nacházející se necelé čtyři kilometry od hlavní linie letů, se nazývá Strike. Ředitelství Strike se zabývá stíhacími a útočnými letouny, rychlými sexy stroji. Murrayův průkaz FBI stačil, aby se na základnu dostali, a když je zapsali v domku bezpečnostní služby, našli si místo, kde počkají a budou poslouchat řev tryskových motorů s forsáží. Novopečený kapitán je odvedl do hangáru.

"Máme kliku," řekl jim. "Bereme pár Tomcatů do Pensacoly. Admirál už zavolal a mašinky teď připravují k letu. Já, ehm..."

Do místnosti vešel další důstojník. "Kapitán Jackson? Já jsem Joe Bramer," řekl poručík. "Prý míříte na jih, pane."

"Správně, pane Bramere. Tihle pánové letí s námi. Jack Murphy a Dan Tomlinson. Jsou to vládní zaměstnanci a potřebují se trochu obeznámit s tím, jak se u námořnictva létá. Myslíte, že seženete pár kombinéz a něco na hlavu?"

"Žádný problém, pane. V minutě jsem zpátky."

"Chtěli jste utajení. Máte ho mít," uchechtl se Jackson. Vytáhl ze své

brašny leteckou kombinézu a přílbu. "Co všechno si s sebou vy dva vezete?"

"Holicí náčiní," odpověděl Murray. "A jednu brašnu."

"S tím si poradíme."

Za patnáct minut všichni vylezli po žebřících a nastoupili do letadel. Jack poletí se svým přítelem. Pět minut nato Tomcaty rolovaly na okraj vzletové dráhy.

"Leť s tím slušně, Robe," řekl Ryan, když čekali na povolení ke startu.

"Jako s dopravním letadlem," sliboval Jackson. Nebylo to docela tak. Stíhačky odskočily ze země a jako čára vyrazily do cestovní výšky asi dvakrát rychleji než 727, ale jakmile jí dosáhli, Jackson letěl hladce a přímo.

"Tak co se děje, Jacku?" zeptal se palubním telefonem.

"Robby, nemůžu..."

"Už jsem ti někdy povídal, co tahle mašinka pro mě udělá? Jacku, chlapče, tu donutím třeba zpívat. Otočím ji na pětníku."

"Robby, pokoušíme se zachránit pár lidí, které možná nechali bez pomoci. A jestli o tom někomu povíš, třeba jen svému admirálovi, jenom nám to pohnojíš. Měl by sis to dát sám dohromady."

"Oukej. Co tvoje auto?"

"Klidně ho tam nech."

"Seženu někoho, aby na něj dal správnou nálepku."

"Dobrý nápad."

"S létáním jsi na tom už líp, Jacku. Ani jednou jsi mi tady nezafňukal."

"Nojo, dneska mám ještě jeden let, a k tomu ještě s nějakou posranou helikoptérou. Neletěl jsem žádnou od té doby, co jsem si tam na Krétě polámal hřbet." Hezky se mu to Robbymu říkalo. Otázkou ovšem samozřejmě bylo, jestli vrtulník dostanou. To však bylo Murrayovou záležitostí. Jack otočil hlavu, rozhlédl se a málem ho omráčilo, když viděl druhý Tomcat jen několik málo metrů od konce jejich křídla. Murray mu zamával. "Prokrista, Robby!"

"Hm, copak?"

"To druhé letadlo!"

"Sakra, říkal jsem mu, aby se držel trochu dál, má od nás být šest metrů. Vždycky létáme ve formaci."

"Gratuluju, tak ses teda toho mého zafňukání dočkal."

Let trval něco přes hodinu. Mexický záliv se objevil nejprve jako modrá stuha na obzoru, pak narostl do masy oceánské vody, jak obě stíhačky zamířily dolů na přistání. Na východě byly vidět dráhy v Pensacole, pak se ztratily v oparu. Ryanovi připadalo divné, že se letu bojí méně, když letí ve vojenském letadle. Člověk líp viděl, a v tom jako by byl celý ten rozdíl. Ale stíhačky ve formaci i přistávají, což vypadalo bláznivě nebezpečné, ačkoliv se nic nestalo. Druhý letoun dosedl první, vteřinu či dvě po něm pak Robby. Oba Tomcaty rolovaly, na konci dráhy se otočily a zastavily nedaleko dvojice automobilů. Několik lidí od pozemního personálu přistavilo žebříky.

"Tak hodně štěstí, Jacku," řekl Robby, když se zvedl překryt.

"Díky za let, člověče." Jackovi se podařilo odpoutat se od letounu bez pomoci; slezl dolů. Murray byl vedle něho za minutu. Oba nastoupili do čekajících automobilů. Tomcaty za nimi rolovaly pryč, aby dokončily svůj let na nedalekou stanici námořního letectva v Pensacole.

Murray zatelefonoval už předem. Důstojník, který se jich ujal, byl šéfem zpravodajského oddělení 1. letecké skupiny speciálních operací.

"Potřebujeme mluvit s plukovníkem Johnsem," řekl Murray, když se prokázal. To byla v tomto okamžiku jediná konverzace, která byla třeba. Auto je vezlo kolem těch největších vrtulníků, jaké Ryan kdy viděl, a pak k nízkému bloku s lacinými okny. Zpravodajský důstojník letecké skupiny je vzal dovnitř. Hosty představil, v mylném domnění, že Jack je také od FBI; pak všechny tři nechal samotné v místnosti.

"Co pro vás mohu udělat?" zeptal se PJ opatrně.

"Chceme mluvit o těch výletech, co jste dělal do Panamy a do Kolumbie,"

odpověděl Murray.
"Lituji, ale o tom, co tu děláme, se nebavíme jen tak. Právě proto jsou to speciální operace."
"Před pár dny jste dostal nějaké rozkazy od viceadmirála Cuttera. Tehdy jste byl v Panamě," řekl Murray. "Předtím jste dopravil ozbrojené vojáky do Kolumbie. Nejdřív jste je vysadil na nížinách při pobřeží, pak jste je odtamtud vzal a vysadil v horách, je to tak?"
"Pane, tohle nemohu komentovat, a jakékoliv souvislosti, které si z toho vyvozujete, jsou vaše, ne moje."
"Já jsem policista, ne reportér. Dostal jste protizákonné rozkazy. Když je splníte, můžete být stíhán za spáchání těžkého zločinu." Nejlíp bude vyložit všechno na stůl hned, říkal si Murray. Mělo to žádaný účinek. Když Johns slyšel od vysokého činitele FBI, že jeho rozkazy mohou být protizákonné, donutilo ho to k odpovědi, i když jen trochu.
"Pane, ptáte se mě na něco, na co nevím, jak odpovědět."
Murray sáhl do brašny a vytáhl obálku z papíru z manilského konopí. Vyňal z ní fotografii a podal ji plukovníku Johnsovi.
"Člověk, který vám ty rozkazy dal, je prezidentův poradce pro národní bezpečnost. Než se s vámi sešel, setkal se s tímhle člověkem. Je to plukovník Felix Cortez. Býval u DGI, teď pracuje pro drogový Kartel jako náčelník bezpečnostního oddělení. Podílel se na vraždách v Bogotě. Nevíme, na čem přesně se dohodli, ale to, co víme, vám mohu říci. Nahoře nad Gaillardovým průkopem je radiovůz, který sloužil pro rádiové spojení s těmi čtyřmi skupinami na zemi. Cutter tam byl a zavřel to tam. Pak byl u vás a přikázal vám, abyste letěl domů a o akci se ani nezmínil. No, a teď si dejte ty tři věci dohromady a povězte mi, jestli to, co vám vyjde, je něco, na čem byste se chtěl podílet."
"Když já nevím, pane." Johnsova odpověď byla automatická, ale obličej mu mírně zrudl.
"Plukovníku, ty skupiny už měly ztráty. Je pravděpodobné, že ty rozkazy, které jste dostal, by mohly mít za účel to, aby byli všichni pobiti. Už teď je stíhají," řekl Ryan. "Potřebujeme vaši pomoc, abychom je dostali ven."
"A kdo přesně jste vy?"
"Z CIA."
"Ale to je přece vaše operace, sakra!"
"Ne, není, a nebudu vás nudit podrobnostmi," řekl Jack. "Potřebujeme vaši pomoc. Bez ní se ti vojáci nedostanou domů. Takhle to je."
"Takže nás posíláte zpátky, abychom po vás uklízeli váš bordel. Tak je to s vámi vždycky, pošlete nás ven a..."
"Vlastně," řekl Murray, "máme v úmyslu jít s vámi. V každém případě aspoň kus cesty. Za jak dlouho můžete být ve vzduchu?"
"Řekněte mi přesně, co potřebujete." Murray to udělal. Plukovník Johns se podíval na hodinky.
"Devadesát minut."

MH-53J byl mnohem větší než CH-46, který málem ukončil v třiadvaceti letech Ryanův život, ale nebudil v něm o nic menší strach. Pohlédl na jediný rotor a připomněl si, že mají před sebou dlouhý let nad vodou. Letová posádka jednala věcně, napojila oba civilisty na palubní telefon a řekla jim, kde mají sedět a co mají dělat. Ryan se zvlášť pozorně věnoval instrukcím pro případ nouzového opuštění letadla při pádu do vody. Murray neustále hleděl na zbraně, působivé šestihlavňové malorážní rotační kanóny, usazené hned vedle ohromných podavačů ostré munice. Pro tento let byly připraveny tři. Vrtulník se vznesl těsně po čtvrté a zamířil k jihozápadu. Jakmile byli ve vzduchu, nechal se Murray od jednoho člena posádky šestimetrovým bezpečnostním lanem ukotvit k podlaze, aby mohl přecházet z místa na místo. Dvířka vzadu byla napůl otevřená, a on odešel dozadu a díval se, jak pod nimi ubíhá oceán.

Ryan zůstal, kde byl. Let byl lepší než ve vrtulnících námořní pěchoty, které pamatoval, ale přesto mu to připadalo, jako když sedí na lustru při zemětřesení, jak se letoun chvěl a otřásal pod ohromným rotorem se šesti listy. Mohl se dívat dopředu a viděl jednoho z pilotů, jak si tam sedí, pohodlně, jako za volantem auta. Jenže tohle není auto, říkal si Ryan.

To, s čím nepočítal, bylo tankování za letu. Cítil, jak letoun zvýšil výkon a jak se nos mírně zvedl. Pak předním okénkem spatřil křídlo jiného letounu. Murray pospíchal dopředu, aby se díval. Stál za velitelem posádky, seržantem Zimmerem. On i Ryan byli napojeni na palubní telefon.

"Co se stane, jestli se zamotáte do té hadice?" zeptal se Murray, když se přiblížila k plnicímu hrdlu.

"Nevím," odpověděl plukovník Johns klidně. "Ještě se mi to nestalo. Byl byste teď zticha, pane?"

Ryan se ohlížel po "zařízení". Viděl cosi, co vypadalo jako záchod pro obytný přívěs, to ale znamenalo, že by si musel rozepnout bezpečnostní pás. Rozhodl se, že to neudělá. Tankování skončilo bez nehody, zcela jistě díky jeho modlitbám, jak byl přesvědčen.

Panache křižovala na svém stanovišti v Yucatanském průlivu mezi Kubou a pobřežím Mexika; pohybovala se jako po závodní dráze. Od té doby, co sem kutr dorazil, neměli moc co na práci, ale posádka se cítila dobře díky tomu, že byli opět zpátky na moři. Velkým dobrodružstvím nyní bylo pozorovat nové ženské členy posádky. Měli tu novou podporučici, čerstvou absolventku Akademie pobřežní stráže v Connecticutu, a půltuctů dalších, většinou bez hodnosti, ale také dvě nižší důstojnice, obě elektronické typy, které, jak jejich kolegové neochotně přiznávali, se ve své práci vyznaly. Kapitán Wegener sledoval, jak nová podporučice drží hlídku jakožto mladší palubní důstojník. Jako všichni noví podporučíci byla nervózní a horlivá a trochu vyděšená, zvlášť když měla na můstku kapitána. Byla také moc šikovná, což si o žádném podporučíkovi Wegener ještě nikdy nemyslel.

"Velící důstojník, velící důstojník," zavolal amplion na stěně. Wegener zvedl telefon vedle své židle na můstku.

"Tady kapitán. Copak?"

"Potřebují vás v radistické kajutě, pane."

"Už jdu." Red Wegener se zvedl ze židle. "Pokračujte," řekl cestou na záď.

"Pane," řekla mu poddůstojnice v radistické kajutě, "zrovna jsme zachytili vysílání z vrtulníku vojenského letectva, říkají, že mají s sebou člověka, kterého tu musí spustit. A prý je to tajemství, pane. Na svém seznamu o tom nic nemám, ale... no, pane, nevěděla jsem, co dělat, pane. Tak jsem vás zavolala."

"Oh?" Žena mu podala mikrofon. Wegener stiskl tlačítko pro vysílání. "Tady Panache. Hovoří velící důstojník. S kým mluvím?"

"Panache, tady CAESAR. Míří k vám vrtulník po Sierra-Oscar. Někoho na vaši loď vysadíme, přepínám."

Sierra-Oscar znamenalo nějakou speciální operaci. Wegener okamžik uvažoval, pak došel k názoru, že není moc o čem uvažovat.

"Rozumím, CAESAR, sdělte přibližný čas příletu."

"PČP jedna-nula minut."

"Rozumím, jedna-nula minut. Budeme čekat. Konec." Wegener jí vrátil mikrofon a šel zpátky na můstek.

"Příjem letounu," řekl palubní důstojnici. "Slečno Waltersová, pozice Hotel Corpin."

"Rozkaz, pane."

Věci se začaly hýbat rychle a hladce. Poddůstojnice zapnula LMC: "Příjem letounu, příjem letounu, všichni na svá místa. Všichni na palubě připravit, zákaz kouření." Cigarety letěly do vody a ruce sňaly čepice, aby je nenasál nějaký motor. Podporučík Waltersová zjistila směr větru a podle toho změnila

kurs lodi; zvýšila i rychlost kutru na patnáct uzlů. Plavidlo tak zaujalo pozici Hotel Corpin, správný kurs pro letové operace. A to všechno, říkala si pyšně, aniž jí někdo musel něco říkat. Wegener se odvrátil a usmál se. Byl to jeden z mnoha prvních kroků kariéry nového důstojníka. Opravdu věděla, co dělat, a udělala to bez pomoci. Pro kapitána to bylo, jako když se dívá, jak jeho dítě dělá první krok. Přičinlivá a bystrá.

"Prokrista, ten je velkej," řekl Riley na ochozu můstku. Wegener vyšel ven a díval se.

Vrtulník, jak viděl, byla třiapadesátka vojenského letectva, daleko větší než to, co kdy Pobřežní stráž měla. Pilot se přiblížil od zádi, pak se stočil kolem své osy a letěl bokem. Kdosi byl přivázán k záchrannému lanu a spouštěli ho do čekajících rukou čtyř členů palubní posádky. Jakmile ho uvolnili z popruhů, nos vrtulníku se sklonil dolů a letoun odletěl na jih. Rychle a hladce, uvědomil si Red.

"Nevěděl jsem, že budeme mít společnost, pane," poznamenal Riley a vytahoval doutník.

"Ještě máme stav pro příjem letounu, náčelníku!" vyštěkla podporučík Waltersová z kormidelny.

"Ano, rozkaz, slečno, promiňte, zapomněl jsem," odpověděl loďmistr se spikleneckým pohledem na Wegenera. Další zkouška složena. Nebála se na nadstrážmistra zaječet, i když byl starší než její otec.

"Můžete stav pro příjem letounu zrušit," řekl jí velící důstojník. "Taky jsem to nevěděl," řekl Wegener Rileymu. "Jdu na záď podívat se, kdo to je." Slyšel, jak podporučík Waltersová vydává rozkazy pod dohledem poručíka a pár náčelníků.

Návštěvník, jak viděl, když se přiblížil ke dveřím, vedoucím na přistávací palubu pro vrtulníky, si svlékal zelenou leteckou kombinézu, ale jinak s sebou nenesl nic, co by bylo neobvyklé. Muž se pak otočil, a bylo to jen o to podivnější.

"Ahoj, kapitáne," řekl Murray.

"O co tady jde?"

"Máte nějaké místečko, kde se dá mluvit?"

"Pojďte se mnou." Za chvilku byli ve Wegenerově kajutě.

"Asi jsem vám něco dlužen za pár laskavostí," řekl. "Mohl jste mi pěkně zavařit za ten pitomý kousek, co jsme provedli. Jo, a díky za ten tip na advokáta. To, co mi řekl, bylo pěkně o strach - ale nakonec se ukázalo, že jsem s ním mluvil, když už ty dva parchanty zabili. Bylo to naposledy, co jsem takovou pitomost provedl," sliboval Wegener. "Přišel jste si pro oplátku, co?"

"To jste uhodl."

"Tak co se děje? Vrtulníky pro speciální operace se nepůjčují za osobní laskavost."

"Potřebuji, abyste zítra v noci někde byl."

"Kde?"

Murray vytáhl z kapsy obálku. "Tyhle souřadnice. Mám také plán rádiového vysílání." Murray mu sdělil několik dalších podrobností.

"To jste dělal sám, viďte?"

"Jo, proč?"

"Protože jste si měl zjistit, jaké bude počasí."

27

Bitva o Horu Nindžů

Armády mají své zvyklosti; ty se nezasvěceným jeví jako podivné, nebo dokonce přímo bláznivé, ale všechny mají svůj účel, důvod, jejž se učily znát čtyři

tisíciletí, po která už spolu lidé organizovaně bojují. Získaná poučení jsou hlavně záporná. Všude, kde se lidé bezdůvodně zabíjejí, se armády musí poučovat z chyb a dbát na to, aby se nic takového podruhé už nestalo. Samozřejmě, v profesi ozbrojenců se takové chyby opakují stejně často jako v jakýchkoliv profesích jiných, avšak, také jako ve všech profesích, skutečně dobří praktici jsou ti, kteří nezapomínají na základní věci. Kapitán Ramírez byl jedním z nich. Přišel sice na to, že příliš podléhá sentimentu, že ztráta života, která je začátkem i koncem toho způsobu života, který si zvolil, je příliš těžkým břemenem, pamatoval si však také další poučení, z nichž jedno bylo posíleno nedávným a nepříjemným zjištěním. Stále ještě očekával, že je dnes v noci vrtulník vojenského letectva vyzvedne, a pociťoval přiměřeně rozumnou jistotu, že se vyhnul skupinám vyslaným, aby tým NŮŽ stíhaly, ale pamatoval si i všechna poučení z minula, kdy vojáci umírali proto, že došlo k něčemu nečekanému, protože brali věci jako zaručené, protože zapomněli na základní věci.

Zde bylo základním pravidlem to, že jednotka na pevně určeném místě je vždycky zranitelná; inteligentní velitel si připraví plán obrany, aby tuto zranitelnost zmenšil. Ramírez na to pamatoval a neztratil pronikavý cit pro terén. Nedomníval se, že by někdo té noci přišel a působil jeho lidem starosti, ale připravil se i na takovou eventualitu.

Rozestavil své lidi tak, jak to odpovídalo ohrožení, jež si vyhodnotil jako velkou, avšak poměrně nevycvičenou sílu, a také dvěma hlavním výhodám - zaprvé, že všichni jeho lidé měli rádia, a zadruhé, že měl k dispozici tři tiché zbraně. Ramírez doufal, že se neukážou, ale kdyby přece ano, měl pro ně připravenu celou řadu ošklivých překvapení.

Každý z jeho lidí patřil do dvoučlenné skupiny, kvůli vzájemné podpoře - není nic hroznějšího než být sám v bojové akci, a výkon každého vojáka se několikanásobně zvýší už jen tím, má-li po svém boku byť i jediného druha. Každý tým vyhloubil tři okopy - nazvané hlavní, záložní a doplňkový - jako součásti tří jednotlivých obranných sítí, všechny zamaskované a pečlivě rozmístěné tak, aby se mohly navzájem podporovat. Kde to bylo možné, tam vyklestili palebné pásy, vždy však šikmým směrem, aby palba směřovala útočníkům do boku, ne zpředu, a součástí plánu bylo donutit útočníka pohybovat se směrem, který tým předpokládal. A nakonec, kdyby se všechno zhroutilo, byly tu tři předem plánované únikové trasy a příslušná shromaždiště. Lidé měli celý den co dělat, hloubili okopy, připravovali své pozice, kladli zbývající miny a období odpočinku jim vyplňoval jen spánek, ne hovory. Jenže on sám se nemohl takhle zaměstnat a nemohl se ubránit úvahám.

Jak den ubíhal, všechno šlo stále k horšímu. Rádiové spojení se neobnovovalo a pokaždé, když se Ramírez v předem stanovenou dobu ozval a nic neslyšel, byla jeho vysvětlení stále chabější. Už věc nemohl odbýt jako závadu na zařízení nebo výpadek proudu na trase. Celé odpoledne si říkal, že není možné, aby byli odříznuti, a už vůbec neuvažoval o možnosti, že jsou odříznuti, ale kdesi v hloubi jeho mysli se stále hlasitěji ozývala hlodající myšlenka, že on a jeho lidé jsou sami, daleko od domova, tváří v tvář možné hrozbě, jen s tím, co si s sebou nesou na zádech.

Vrtulník přistál na místě, odkud přede dvěma dny odletěl, a zajel do hangáru, jehož vrata se ihned zavřela. MC-130, který je doprovázel, byl ukryt také. Ryana let vyčerpal; potácivě odešel se změklýma nohama. Clark na něj už čekal. Jedině dobré bylo, že Cutter zanedbal jednu prostou věc - promluvit s velitelem základny, protože mu ani nepřišlo na mysl, že jeho rozkazů nebude uposlechnuto. Výsledkem bylo, že opětný přílet vrtulníku pro zvláštní operace byl jen další náhodnou příhodou, a jeden zelený vrtulník - ve stínu vypadaly jako černé - byl skoro stejný jako druhý.

Jack se vrátil k letounu, když předtím zašel na klozet a pak vypil skoro litr vody z chladicí nádoby. Představování už bylo odbyto; viděl, že plukovník

Johns si s panem Clarkem padli do oka.
"Třetí skupina speciálních operací, co?"
"Tak, správně, plukovníku," řekl Clark. "Já sám jsem v Laosu nikdy nebyl, ale vy hoši jste pár našim lidem zachránili kůži. U CIA jsem od té doby - no, vlastně skoro od té doby," opravil se Clark.
"Ani nevím, kam letět. Ten pablb od námořnictva nám přikázal zničit všechny naše mapy. Zimmer si pamatuje pár rádiových frekvencí, ale..."
"Já ty frekvence mám," řekl Clark.
"Fajn, ale taky je musíme najít. Ani s podporou tankeru nemám na pořádné pátrání dost šťávy. Tam dole jsou rozsáhlá území, a nadmořská výška je pro spotřebu přímo vražda. Co má protivník?"
"Spoustu lidí s kalašnikovy. Mělo by vám to něco připomínat."
PJ se zašklebil. "Taky že jo. Mám tři malorážní kanóny. Bez podpory ze vzduchu..."
"To jste uhodl; podpora ze vzduchu jste vy. Držel bych se těch minikanonů. No, a místa k vyzvednutí byla dohodnuta předem?" zeptal se Clark.
"Jo - jedno hlavní a dvě záložní pro každý tým, celkem dvanáct."
"Musíme předpokládat, že o nich nepřítel ví. Práce pro dnešní noc je najít je a dostat je někam jinam, kde o nich budeme vědět my, a on ne. Zítra v noci pak pro ně můžete letět."
"A odtamtud... ten chlapík od FBI chce, abychom přistáli na malém plavidle. Dělá mi starosti Adele. V poslední zprávě o počasí, co jsem viděl, se říkalo, že směřuje na sever ke Kubě. Potřebuju něco novějšího."
"To jsem zjistil," řekl Larson a připojil se ke skupině. "Adele zase směřuje na západ a před hodinou se změnila na uragán. Vítr v centru je teď pětasedmdesát."
"Ale doprdele," poznamenal plukovník Johns. "Jak rychle postupuje?"
"Přiblíží se zítra v noci, ale dneska večer nebude našemu letu vadit."
"Co, jaký zase let?"
"Larson a já tam zaletíme a ty týmy najdeme." Z brašny, která předtím patřila Murrayovi, vytáhl Clark rádio. "Poletíme nahoru a dolů údolím a tímhle budeme vysílat. Když budeme mít štěstí, spojení navážeme."
"Vy teda musíte věřit na štěstí, kamaráde."

O'Day rozvažoval o tom, že život agenta FBI není pořád tak plný velkých událostí, jak si lidé myslí. Byl tu také ten malý problém, že když měl na tomhle případu nasazeno ani ne dvacet agentů, neměl tu žádného s nižší hodností, aby mu ten nechutný úkol mohl přidělit. Ale případ měl takových problémů dost. Ani je nenapadlo uvažovat o tom, že by si obstarali povolení k domovní prohlídce, a vniknout do Cutterova bytu tajně, bez zákonného pověření - něco, co FBI stejně dělala jen málokdy - nebylo možné. Cutterova manželka se právě vrátila a prohánělа služebnictvo jako žena narozená na zámku. Na druhé straně Nejvyšší soud vydal před několika lety ustanovení, že k prohledávání odpadků není souhlas soudu třeba. Tato skutečnost dala Pat O'Dayovi možnost užít si toho nejlepšího posilování trupu za posledních několik let. Teď sotva dokázal zvednout paže, poté co do bílého auta na odvoz odpadků naložil několik tun smradlavých pytlů s odpadky. Mohl to být jeden z několika kontejnerů. Sekce pro V.I.P. ve Fort Myeru stále ještě byl vojenský prostor; i kontejnery na odpadky musely být podle toho umístěny a v tomto případě se dvě domácnosti dělily o jedno místo, kde vůz stejně dobře organizované kontrahentovy firmy technických služeb zastavoval. Než O'Day pytle naložil, označil si je a nyní v jedné z mnoha laboratoří FBI sedělo patnáct pytlů s odpadky; ne však v té, která tvořila součást prohlídkové trasy pro turisty, protože těm, kteří procházejí Hooverovou budovou, FBI ukazuje jen tu nejlepší tvář, čisťoučké, aseptické laboratoře. Jedině dobré bylo to, že větrací systém byl slušný a všude kolem stály plechovky s osvěžovačem vzduchu, aby překryly pachy, které pronikaly chirurgickými maskami techniků.

O'Day sám měl pocit, že ho už po celý zbytek života bude pronásledovat roj masařek. Hledání trvalo hodinu; odpadky putovaly po bílé desce stolu z umělého mramoru; kávová sedlina za čtyři dny a napůl snědené rohlíky, rozkládající se sněhové dortíky a nějaké plínky - ty pocházely z nesprávného domu; u důstojníka vedle Cutterových byla na návštěvě jeho nová vnučka.

"Bingo," pronesl jeden z techniků. Ruka v rukavici zvedla do výše počítačovou disketu. I v rukavicích ji držel za protilehlé růžky a upustil ji do nastaveného plastikového sáčku. O'Day sáček vzal a šel nahoru, aby tam našli a zajistili latentní otisky prstů.

Dnes večer pracovali dva starší technici přesčas. Samozřejmě už trochu podváděli, kopii otisků admirála Cuttera už měli z centrální kartotéky - veškerému vojenskému personálu se při nástupu otisky běžně snímají - spolu s celou sbírkou triků, mezi něž patřil i laser.

"V čem to bylo?" zeptal se jeden z nich.

"Navrchu na nějakých novinách," odpověděl O'Day.

"Aha! Žádná mastná špína a dobrá izolace proti teplu. Mohlo by to vyjít." Technik vyňal disketu z průhledného sáčku a dal se do práce. Trvalo to deset minut; O'Day mezitím chodil sem tam po místnosti.

"Na přední straně mám otisk palce s osmi referenčními body a něco, co je pravděpodobně rozmazaný otisk prsteníku na zadní straně, s jedním dobrým bodem a jedním hodně marginálním. Je tam jeden úplně odlišný soubor, ten je ale příliš rozmazaný, než aby se dal identifikovat. Má ale jiný charakter, musí to být někdo jiný."

O'Day si říkal, že to je víc, než co měl za daných okolností právo očekávat. Identifikace podle otisků prstů normálně vyžadovala deset jednotlivých bodů - odlišných znaků, na nichž umění identifikace podle otisků spočívalo - ale ten počet byl vždy věcí dohody. Inspektor si byl jist, že tuhle disketu měl v rukou Cutter, i kdyby si snad nebyla zcela jista porota, pokud taková doba vůbec přijde. Nyní byl čas podívat se, co na ní je, a za tímto účelem odešel do jiné laboratoře.

Od té doby, co na trh vstoupily osobní počítače, bylo jen otázkou času, kdy se začnou používat při zločinném podnikání. Aby se takové použití dalo vyšetřovat, měla FBI své vlastní oddělení, nejužitečnější lidé byli však soukromí konzultanti, jejichž skutečnou prací bylo nabourávat se do počítačových programů a pro něž počítače byly kouzelnou hračkou a jejich používání tou nejzábavnější hrou. To, že je důležitá vládní instituce platila za to, že budou své hry provozovat, znamenalo v jejich očích totéž, jako dosažení kariéry profesionálního fotbalisty. Ten, který čekal na O'Daye, byl jeden z přeborníků. Bylo mu pětadvacet, dosud studoval na místní státní dvouleté vysoké škole, navzdory víc než dvěma stům zápočtových hodin, za něž byla nejnižším stupněm lepší dvojka. Měl poněkud dlouhé rezavé vlasy a plnovous; obojí potřebovalo umýt. O'Day mu disketu podal.

"Je to případ s krycím označením," řekl.

"To je prima," řekl konzultant. "Tohle je mikrodisketa Sony MFD-2DD, oboustranná, s dvojnásobnou hustotou, 135-TPI, pravděpodobně formátovaná pro 800K. Co na ní má být?"

"Nevíme určitě, ale pravděpodobně šifrovací algoritmus."

"Á! Ruské komunikační systémy? Že by nám to Sovětčíci začínali komplikovat?"

"To vás nemusí zajímat," pronesl důrazně O'Day.

"S váma není žádná sranda," řekl ten člověk a zasunul disketu do mechaniky.

Počítač, k němuž patřila, byl nový Apple Macintosh IIx, v jehož každém rozšiřovacím slotu byla speciální obvodová deska; dvě z nich konzultant sám zkonstruoval. O'Day slyšel, že na IBM bude pracovat, jen kdyby mu prý někdo přiložil pistoli ke spánku.

Programy, které pro tento úkol zde používal, sestavili jiní "hackeři".

Sloužily k obnovení dat na poškozených disketách. První z nich se nazýval Rescuedata. Operace to byla choulostivá. Snímací hlavy nejprve zmapovaly jednotlivé magnetické zóny, přepsaly data do osmimegabytové paměti IIx a zhotovily trvalou kopii na pevném disku plus kopii na disketě. Pak mohl původní disketu vyjmout; O'Day ji hned vložil zpátky do sáčku.

"Vymazali to," řekl pak muž.

"Cože?"

"Vymazali, ne zrušili nebo inicializovali, ale vymazali. Pravděpodobně nějakým magnetkem na hraní."

"Kurva," poznamenal O'Day. O počítačích toho věděl dost, aby si vzpomněl, že magneticky uložená data se dají magneticky zničit.

"Jen se nevzrušujte."

"Eh?"

"Kdyby byl ten chlap tu disketu inicializoval, tak jsme v prdeli, ale on kolem ní jen tak mával magnetem. Nějaká data jsou pryč, ale některá pravděpodobně ne. Dejte mi pár hodin, a možná, že vám jich pár dostanu zpátky - jsou tam nějaké porušené sektory. Je to ve strojovém jazyce, ale nepoznávám formát... vypadá to jako transpoziční algoritmus. O šifrování nic nevím, pane. Vypadá to dost složitě." Rozhlédl se kolem. "Tohle bude chvilku trvat."

"Jak dlouho?"

"Jak dlouho se maluje Mona Lisa? Jak dlouho se staví katedrála, jak dlouho se..."

O'Day byl venku dřív, než mohl slyšet třetí přirovnání. Upustil disketu do tajné kartotéky ve své kanceláři, pak zamířil do tělocvičny, aby se osprchoval, a strávil půlhodinu v horké lázni. Sprcha spláchla zápach, a zatímco vířivá lázeň pracovala na obolených místech, uvažoval o tom, jak se případ proti tomu parchantovi dává pěkně do kupy.

"Pane, prostě tam nejsou."

Ramírez mu vrátil sluchátka a přikývl. Nyní se to už nedalo popřít. Pohlédl na Guerru, svého operačního seržanta. "Myslím, že na nás někdo zapomněl."

"No, to je fajn zpráva, kapitáne. Co budeme dělat?"

"Znova se máme ohlásit v nula-jedna-nula-nula. Dáme jim ještě jednu možnost. A když do té doby nic, asi zmizíme."

"Kam, pane?"

"Dolů z té hory, podíváme se, jestli si budeme moci vypůjčit něco na dopravu a - prokrista, nevím. Pravděpodobně máme dost hotovosti, abychom mohli odletět..."

"Ale žádné osobní doklady, žádné pasy."

"Jo. Půjdeme na velvyslanectví v Bogotě?"

"Tím porušíme tak půl tuctu různých rozkazů, pane," upozornil Guerra.

"Všechno se musí jednou stát poprvé," poznamenal kapitán Ramírez. "Ať všichni snědí poslední dávky a odpočinou si, jak nejlíp dovedou. Za dvě hodiny se rozestavíme a budeme celou noc v pohotovosti. Chavez s Leónem ať hlídkují směrem dolů, řekněme takové dva kilometry." Ramírez nemusel říkat, co mu dělá starosti. Ať jim rozum říkal jak chtěl, že je to nepravděpodobné, on a Guerra byli naladěni na stejnou vlnovou délku.

"Je to v pohodě, kapitáne," ujišťoval ho seržant. "Budeme v pořádku, jen co se tam ti sráči v týlu zmátoří."

Rozdělování úkolů trvalo patnáct minut. Lidé byli vzteklí a zneklidnění kvůli ztrátám, které utrpěli, neuvědomovali si plně nebezpečí, které před nimi leželo, pouze vztek na to, co se do té doby už stalo s jejich počty. Taková drzost, taková opovážlivost, říkal si Cortez. Blázni.

První cíl byl odtud jen třicet kilometrů - ze zjevných důvodů se chtěl nejprve vypořádat s nejbližším - a do nákladního automobilu se jich vešlo

dvaadvacet. Museli samozřejmě počkat na tmu, ale vyjelo šestnáct automobilů, každý asi s patnácti muži. Cortez se díval, jak odjíždějí; cosi si mezi sebou potichu brumlali, když mizeli z dohledu. Samozřejmě, že jeho lidé zůstali zde. Zatím jich získal deset a jejich loajalita patřila jen jemu. A samozřejmě, že vybíral dobře. Žádné ty nesmysly s tím, kdo byli jejich rodiče a jak věrně zabíjeli. Vybral si je podle toho, co dovedli. Většina z nich byli ti, kdo opustili M-19 a FARC, lidé, jimž pět let hry na partyzánskou válku už stačilo. Někteří z nich byli vycvičeni na Kubě nebo v Nikaragui a měli základní vojenské dovednosti - vlastně teroristické dovednosti, to je však stavělo nad "vojáky" Kartelu, z nichž většina nikdy žádným formálním výcvikem neprošla. Byli to žoldáci. Na Cortezovi je zajímaly jedině peníze, které jim už vyplatil, ale slíbil jim ještě další. Víc k věci bylo, že neměli kam jinam jít. Kolumbijská vláda je nepotřebovala. Kartel by jim nedůvěřoval. A křivě odpřisáhli loajalitu dvěma marxistickým skupinám, jež byly politicky tak zkorumpované, že se nakonec nechaly najmout Kartelem. Tak zbýval Cortez. Budou tedy zabíjet pro tohoto člověka. Nesvěřil se jim se svými úmysly, protože dosud nevěřil, že udělají víc než jen tohle, ale všechna velká hnutí začínala jako malé skupinky lidí, jejichž metody byly stejně temné jako jejich cíle a kteří znali loajalitu pouze vůči jedinému člověku. Alespoň takhle to Corteze učili. Sám tomu zcela nevěřil, ale pro danou chvíli to stačilo. Neděl al si žádné iluze o tom, že povede revoluci. Pouze prováděl - jak se tomu říkalo? násilné převzetí. Ano, to je ono. Cortez se potichu zasmál, když se vracel zpátky dovnitř a začal studovat mapy.

"To je fajn, že žádný z nás nekouříme," řekl Larson, když se zatáhl podvozek. Do oblasti, kde měli hlídkovat, měli dvě hodiny letu, a dvě hodiny zpátky, se třemi hodinami nicnedělání na místě. "Myslíte, že to vyjde?"

"Jestli ne, někdo za to zaplatí," odpověděl Clark. "Co počasí?"

"Proklouzneme zpátky dřív, než to přijde. Ale na zítřek moc nesázejte."

Chavez s Leónem byli dva kilometry od nejvzdálenější pozice, kde skupina sluchem sledovala okolí. Oba měli své tiché zbraně. Leon pro VLAJKU nepracoval jako předsunutý zvěd, ale v lese se dovedl pohybovat k Chavezově spokojenosti. Nejlepší ze všeho bylo, že nic neobjevili. Kapitán Ramírez jim pověděl, čeho se obává. Až dosud nic takového nezjistili, a to oba seržanty naplnilo uspokojením. Nejprve šli severním směrem, pak se obloukem stočili na jih a ušli několik kilometrů, pátrajíce po nějakých stopách a naslouchajíce, zda neuslyší nějaký hluk. Právě se stáčeli zpátky, aby se vrátili nahoru k místu přistání, když se Chavez zarazil a obrátil se.

Byl to kovový zvuk. Mávl na Leona, aby zůstal stát, a otočil hlavu v naději, že - co? ptal se sám sebe. V naději, že skutečně něco zaslechl? V naději, že se mu to jen zdálo? Zapnul svůj infradalekohled a pátral směrem dolů z kopce. Tam někde dole byla silnice. Kdyby se někdo blížil, bylo by to z toho směru.

Nejprve bylo těžké říci, co to je. Nad hlavou měl hustý porost a poměrná nepřítomnost světla ho donutila nastavit jas na maximum. Tím se mu obraz rozmazal jako příjem televize ze vzdáleného města v dobách, kdy ještě nebyl kabelový přenos; a to, po čem pátral, bylo daleko - nejméně pět set metrů, což bylo tak daleko, kam mohl dohlédnout prořídlým lesem. Napětí jen přispělo k zostřenějšímu vnímání, ale o to víc pracovala jeho představivost; musel se bránit tomu, aby neviděl věci, které tam nebyly.

Něco tam však bylo. Vycítil to ještě dřív, než se to ozvalo znovu. Už to nebyly žádné další kovové zvuky, ale bylo tam... byl tam příliš hlasitý šepot listí, a pak byla v závětří hory opět tichá, klidná noc. Chavez se ohlédl na Leona, jenž měl také na očích infradalekohled a také se díval tím směrem, zelený obraz na stínítku. Obličej s brýlemi se otočil k Chavezovi a pokývl. V tom pohybu nebylo žádné citové vzrušení, jen profesionální sdělení nepříjemné

myšlenky. Chavez poklekl a zapnul rádio.
"Šestko, tady Špice," vyslal.
"Tady Šestka."
"Jsme právě na obrátce. Máme tu nějaký pohyb, asi půl kilometru pod námi. Počkáme a zjistíme, co to je."
"Rozumím. Dávejte pozor, seržante," řekl Ramírez.
"Jo, budeme. Konec." Leon se k němu připojil.
"Jak na to půjdem?" zeptal se ,Berto.
"Zůstanem u nich blízko, nebudem se moc hýbat, dokud neuvidíme, co chystají."
"Jo, správně. Radši se schováme tak padesát metrů nahoru do kopce."
"Jdi napřed. Já budu hned za tebou." Chavez ještě jednou pohlédl dolů a pak následoval svého druha vzhůru k husté skupině stromů. Stále nic, co by mohl na svém stínítku, pokrytém různými skvrnami, pořádně identifikovat. Za dvě minuty byl na nové pozorovatelně.
Berto to viděl první a ukázal dolů po stezce. Pohybující se skvrny byly větší než šum, který působil systém dalekohledu. Hlavy. Čtyři sta nebo pět set metrů. Jdou rovnou vzhůru do kopce.
Oukej, řekl si Chavez. Spočítáme si je. Cítil, jak jeho napětí povolilo. Tohle je jejich práce. To všechno už dělal. Velkou neznámou měl nyní už za sebou. Dojde k boji. Bojovat dovedl.
"Šestko, tady Špice, odhaduju sílu jedné roty, míří přímo nahoru k vám."
"Ještě něco?"
"Pohybujou se pomalu. Jaksi opatrně."
"Jak dlouho tam můžete vydržet?"
"Snad ještě pár minut."
"Zůstaňte tak dlouho, dokud to bude bezpečné, pak pryč. Pokuste se sledovat je ještě tak kilometr. Potřebujeme, aby se nám jich do vrše natáhlo co nejvíc."
"Rozumím."
"Těch teda je, člověče," zašeptal Leon.
"Trochu s nima zatočíme, než utečeme, ne?" Chavez stočil zrak zpátky na postupujícího nepřítele. Žádnou zvláštní organizovanost nepozoroval. Dávali si na čas, pohybovali se vzhůru zvolna, a nyní je už docela dobře slyšel. Postupovali v malých skupinkách po třech nebo čtyřech, pravděpodobně skupinky přátel, říkal si, jako to dělaly pouliční gangy. Člověk za sebou potřeboval mít přítele.
Pouliční gang, říkal si. Na barvy a označení tu kašlali, ne jako v jeho čtvrti, barriu, jen všichni měli ty zatracené AK-47. Žádný opravdový plán, žádné palebné nebo manévrovací skupiny. Byl by rád věděl, jestli mají na koordinaci akce rádia. Asi ne. Uvědomil si, trochu pozdě, že nevědí, kam jdou. Nebylo mu jasné, jak by to mohli vědět, ale znamenalo to, že jdou do pěkné pasti. Ale bylo jich moc. Strašně moc.
"Tak jdeme," řekl Ding .Bertovi.
Hnali se nahoru, nebo spíš šli tak rychle, jak jim to jejich výcvik dovoloval; vybírali si jednu dobrou pozorovatelnu za druhou a informovali svého velitele o své poloze i o poloze nepřítele. Před nimi, nahoře, mělo družstvo téměř dvě hodiny na to, aby se rozkoukalo a připravilo přepadení ze zálohy. Chavez a Leon přijímali zprávy do svých rádií. Družstvo postupovalo vpřed, aby se s útočníky střetlo daleko před první obrannou linií. Rozmístilo se mezi dvěma zvlášť příkrými úseky a ve svých postaveních se usadilo s kulomety; měli výstřel na přístupovou trasu širokou necelých tři sta metrů. Jestli nepřítel bude tak hloupý, že půjde tudy, je to jejich problém, ne? Až dosud šli přímo k místu pro přistání. Možná, že jim někdo řekl, že tam NůŽ pravděpodobně bude, ne s jistotou, říkal si Chavez, když si s Leónem vybrali své místo, přímo pod jedním z kulometů.
"Šestko, tady Špice, jsme na místě. Nepřítel je tři sta metrů pod námi."

Cvak- cvak-.

"Vidím je," ozval se další hlas v rádiové síti. "Granát Jedna je vidí."

"Zdravotník je má."

"Kulomet Jedna je má."

"Granát Dva. Máme je."

"NůŽ, tady Šestka. Všichni zachovat chladnou hlavu," řekl Ramírez klidně. "Vypadá to, že jdou rovnou k předním dveřím. Pamatujte na signál, lidi..."

Trvalo to ještě deset minut. Chavez vypnul svůj dalekohled, jednak aby šetřil baterie, jednak aby si jeho oči zvykly na normální podmínky. V duchu si znovu a znovu přehrával plán palby družstva. On a Leon měli na starosti vymezené oblasti. Každý voják měl zaměřit svou palbu na určitý oblouk. Všechny oblouky se navzájem poněkud překrývaly, ale měli za úkol lovit ve vlastním malém revíru, a ne kropit celou oblast. I oba kulomety na linii měly takto vymezené úseky. Třetí kulomet byl daleko za linií, s malou záložní skupinou, připravenou družstvo podporovat, kdyby se stahovalo zpátky, nebo reagovat na nepředvídané situace.

Nyní byli od linie sto metrů. V prvním sledu postupujícího nepřítele bylo asi osmnáct nebo dvacet mužů; ostatní za nimi se s námahou snažili udržet tempo. Pohybovali se zvolna, dávali pozor, kam šlapou, zbraně napříč pres prsa. Chavez na svém úseku napočítal tři. Leon hlídal prostor dole a připravil zbraň k palbě.

Za starých časů se to dělalo salvami. Pěšáci v dobách napoleonských válek byli zformováni do dvou či čtyř řad, rameno vedle ramene; na povel namířili své muškety a vypálili na sebe jeden hrozný výšleh ohně a kulí. Účelem byl šok. Tenhle účel zůstává. Šok, který měl vyvést z míry ty, kteří měli tolik štěstí, že unikli okamžité smrti, šok, který jim měl říci, že jsou někde, kde být nechtějí, šok, který měl rozbít to, co dovedou, zastavit je, nebo je uvrhnout do zmatku. Nyní se to už s takhle nakupenou masou mušket nedělá. Nyní se to dělá tak, že se nechají přijít hodně, hodně blízko, ale následek zůstává, jak fyzický, tak i psychologický.

Cvak- cvak-cvak-. Připravit, zavelel Ramírez. Po celé délce linie přiložili vojáci zbraně k líci. Kulomety dosedly na podstavce. Pojistky se uvolnily. Uprostřed linie si kapitán omotal kolem ruky kus tenkého kabelu. Byl padesát metrů dlouhý a na druhém konci byla plechovka od konzervy s několika granáty. Pomalu a opatrně drát napnul. Pak jím prudce trhl.

Náhlý zvuk zmrazil běh času; vše jako by se na okamžik zastavilo a zdálo se, že ten okamžik trvá celé hodiny. Muži před záškodníky se instinktivně otočili ke zvuku v jejich středu, pryč od neznámé hrozby, která ležela před nimi a po stranách, pryč od prstů, které právě začaly svůj stisk.

Okamžik ukončily bílé záblesky z ústí hlavní družstva. Patnáct útočníků, kteří šli vpředu, padlo okamžitě. Za nimi zemřelo nebo bylo zraněno dalších pět ještě dřív, než začala být palba opětována. Pak palba shora ustala. Útočníci odpověděli pozdě. Mnozí z nich vyprázdnili kamsi nahoru celé zásobníky, ale vojáci byli zalehlí v okopech a útočníkům neposkytovali cíl.

"Kdo to střílel? Kdo to střílel? Co se to tu děje?" Byl to hlas seržanta Olivera; jeho přízvuk byl dokonalý.

Zmatek je spojencem připravených. Do zóny smrti se vyřítili další, aby se podívali, co se děje, a snažili se pochopit, kdo na koho střílel. Chavez a všichni ostatní počítali do deseti, než se zase zvedli. Ding měl dva na třicet metrů od místa, kde ležel. Při "deseti" zastřelil jednoho dávkou tří ran a druhého zranil. Teď padlo možná dalších deset.

Cvak-cvak-cvak-cvak-cvak-. "Všichni zpátky," zavolal Ramírez do rádií.

Vše podél celé linie bylo nacvičeno stejně; z každé dvojice jeden ihned vyběhl, pádil padesát metrů vzhůru a zastavil se na předem vybraném místě. Kulomety, které až dosud pálily krátkými dávkami, jako by to byly jen pušky, nyní pálily dlouhými dávkami, aby jejich odpoutání kryly. Za deset minut NůŽ vyklidil oblast, kterou nyní bičovala opožděná a nepřesná palba. Jednoho

škrábla zbloudilá kulka, ale nevěnoval tomu pozornost. Chavez místo opustil poslední a pohyboval se nejpomaleji; vybíral si cestu od jednoho tlustého kmene stromu ke druhému, když opětovaná palba sílila. Znovu zapnul svůj noční infradalekohled, aby obhlédl situaci. V zóně smrti leželo asi třicet mužů a jen polovina z nich se hýbala. Nepřítel obloukem obcházel jižní stranu, už pozdě, ve snaze obklíčit již opuštěné postavení. Díval se, jak došli k místu, kde on a Leon byli ještě před několika minutami, jen tam zmateně stáli a stále ještě jim vrtalo hlavou, co se stalo. Nyní byl slyšet křik raněných a pak se spustily kletby, sprosté, hrubé kletby rozzuřených mužů, zvyklých smrt přinášet, ne ji přijímat. Přes hluk ojedinělých výstřelů a kleteb a výkřiků se začaly jasně ozývat nové hlasy. Ty budou od vůdců, vydávajících rozkazy nahlas a jazykem, jemuž rozumějí všichni vojáci. Chavez už začínal věřit, že tahle bitva bude snadno vyhrána, než se ještě naposledy podíval.

"Ale, kurva." Zapnul rádio. "Šestko, tady Špice. Je jich víc než rota, pane. Opakuji, víc než rota. Dosavadní ztráty nepřítele odhaduji na tři-nula. Znovu zahájili postup nahoru. Takových třicet postupuje na jih. Někdo jim říká, aby se nás pokusili obklíčit."

"Rozumím, Dingu. Pojďte nahoru."

"Už jdu." Chavez utíkal ze všech sil; dlouhým skokem se přenesl přes Leónovo postavení.

"Pane Clarku, vy mě ještě naučíte věřit v zázraky," řekl Larson za volantem ručního řízení svého Beeche. Navázali kontakt se skupinou HROZBA na třetí pokus a přikázali jim, aby se přesunuli o pět kilometrů dál na mýtinu, stěží dost velkou, aby na ní Pave Low mohl přistát. Další pokus trval déle, téměř čtyřicet minut. Nyní hledali VLAJKU. To, co z ní zbylo, připomněl si Clark. Nevěděl, že ti, co přežili, se spojili se skupinou NŮŽ, která byla na seznamu jako poslední.

Druhá obranná linie byla nutně rozptýlenější než první a Ramírez si začal dělat starosti. Jeho lidé provedli první přepadení tak dokonale, že někdo v Pěchotní škole by o něm jednou mohl napsat článek, ale jeden z neměnných zákonů vojenských operací říká, že úspěšné kousky se dají opakovat jen zřídka. Nic člověka tak nepoučí jako smrt. Nyní bude nepřítel manévrovat, rozptýlí se a pokusí se zkoordinovat, nebo alespoň zlepšit, využití své početní převahy. A nepřítel už cosi chytrého dělal. Pohyboval se rychleji. Nyní, když věděli, že mají před sebou opravdového nepřítele s opravdovými zuby, instinktivně poznali, že nejlepší je teď tlačit, převzít iniciativu a bojovou akci popohnat. To bylo přesně to, čemu Ramírez nemohl dost dobře zabránit. Ale i on ještě měl nějaké karty.

Průzkumníci na bocích ho informovali o pohybech nepřítele. Nyní tu byly tři skupiny asi po čtyřiceti lidech. Ramírez se nemohl postavit všem třem, mohl jim však působit ztráty jednotlivě. Měl také tři skupiny střelců po pěti lidech. Jednu - zbytek VLAJKY - ponechal uprostřed, s průzkumníkem po levé straně, aby sledoval třetí nepřátelskou skupinu, zatímco on vyklouzl s hlavní skupinou na jih a rozmístil ji v šikmé linii vzhůru a dolů po svahu; podobala se linii ve tvaru písmene L, zachyceného na vyšší straně svahu, kde také byly oba kulomety.

Nemuseli čekat dlouho. Nepřítel se pohyboval rychleji, než Ramírez doufal, a jeho lidé měli sotva čas na to, aby si vybrali vhodná palebná postavení, ale útočníci se stále ještě pohybovali způsobem, který se dal předvídat, terénem, který měl opět být jejich neštěstím. Chavez byl na spodním konci, a když byli blízko, vyslal varování. Opět nepřítele nechali, aby se přiblížil na padesát metrů. Chavez s Leónem byli několik metrů od sebe a pátrali po těch, kteří nepřítele vedli. Měli za úkol střílet první, tiše, aby odstranili každého, kdo by se pokoušel útočníky koordinovat a vést. Tamhle je jeden, říkal si Chavez, kdosi gestikulující na ostatní. Zamířil svou MP-5 a stiskl spoušť k dávce, jež

minula. Přesto, že zbraň byla tichá, vracející se závěr nadělal dost hluku na to, aby na sebe přivolal výstřel, a celé družstvo spustilo palbu. Padlo dalších pět útočníků. Zbytek nyní palbu opětoval přesně a uspořádal se, aby postavení obránců napadl, ale když jeho polohu vyzradily záblesky z hlavní, oba kulomety jejich linii pokropily.

Bojiště vypadalo na pohled hrozně i úchvatně. Jakmile lidé začali střílet, noční vidění bylo pryč. Chavez se pokoušel uchovat si ho tím, že měl jedno oko zavřené, jak to měl nacvičené, ale zjistil, že to nepomáhá. Les nyní oživl jasnými válcovitými jazyky plamenů; z některých z nich se staly malé kuličky světla, ozařující pohybující se lidi jako ve. stroboskopu. Svítící střely z kulometů vedly kroky palby do živých lidí. Svítící projektily střelců s puškami znamenaly něco jiného. Byly to poslední tři náboje, které upozorňovaly, že je čas nasadit nové zásobníky. Hluk byl cosi, co Chavez ještě nikdy v životě neslyšel, štěbetání M-16 a hlubší, pomalejší řachtání AK-41. Vykřikované povely, ostré výkřiky zlosti a bolesti a zoufalé smrti.

"Utíkejte!" Byl to hlas kapitána Ramíreze, řvoucího španělsky. Opět se odpoutávali po dvojicích. Nebo se o to aspoň pokoušeli. Při tom byli zasaženi dva členové družstva. Chavez zakopl o jednoho, který se pokoušel odplížit se pryč. Zvedl muže na ramena, utíkal vzhůru a snažil se nevšímat si bolesti v nohou. Muž - byl to Ingeles - zemřel na shromaždišti. Na žal nebyl čas; ostatních patnáct střelců s puškami si rozdělilo jeho nevystřílené zásobníky. Zatímco se kapitán Ramírez pokoušel vše znovu zorganizovat, slyšeli zezdola smíšené noty palby, opět kletby a opět výkřiky. Ke shromaždišti se dostal jen ještě jeden. Skupina NÚŽ měla nyní další dva mrtvé a jednoho těžce raněného. Ujal se ho Olivero; odvedl ho nahoru na místo, kde se shromaždovali ranění, nedaleko místa pro přistání. Způsobit nepříteli ztráty dalších dvaceti lidí trvalo patnáct minut, za cenu třiceti procent vlastních lidí. Kdyby byl měl kapitán Ramírez čas na přemýšlení, byl by si uvědomil, že přes všechnu svou chytrost hraje prohranou partii. Na přemýšlení však nebyl čas.

Lidé z týmu VLAJKA vzali další skupině nepřátel odvahu několika salvami, ale ztratili přitom jednoho ze svých, když se stahovali nahoru. Další obranná linie byla o čtyři sta metrů dál. Byla sevřenější než druhá, byla však nepříjemně blízko jejich poslední obranné pozice. Byl čas vynést poslední kartu.

Nepřítel se znovu soustředil na volném terénu a stále ještě nevěděl, jaké ztráty zlému duchu, který se zjevoval a zabíjel a mizel jako noční můra, způsobil. Dva z lidí, kteří měli cosi, co se podobalo vedoucímu postavení, byli pryč, jeden mrtev, druhý těžce raněný; nyní se zastavili a přeskupili se; přeživší vůdcové se mezitím radili.

U vojáků byla situace hodně podobná. Když zjistili své ztráty, Rarnírez své lidi znovu rozestavil tak, aby ztráty nahradil; jakoby vzdáleně byl vděčný za to, že nemá čas truchlit nad svými mrtvými, že ho jeho výcvik nutí soustředit se na problémy, které stojí přímo před ním. Vrtulník nedorazí včas. Nebo dorazí? Nebo - záleží na tom? A na čem záleží?

Nyní musí dál zmenšit počet nepřátel, pokud má únik mít aspoň slušnou naději na úspěch. Musí prchnout, ale předtím musí ještě dál zabíjet. Ramírez si držel v záloze výbušniny. Žádný z jeho lidí dosud nevystřelil ani nehodil granát, a tahle pozice byla chráněna zbývajícími minami; každá byla položena tak, aby chránila okop pro střelce.

"Tak nač čekáte?" zavolal Ramírez dolů. "Tak pojďte, ještě s vámi nejsme hotovi! Nejdřív vás pozabíjíme, a pak si to rozdáme s vašima ženskýma!"

"Žádný ženský nemají!" zařval Vega. "Dělají to jeden druhýmu. No tak, pojďte sem, vy teploušové, je čas umřít!"

A tak tedy šli. Jako boxer ranař, nemilosrdně tlačící soupeře až ven z ringu, stále hnáni vztekem, sotva si všímajíce vlastních ztrát, přitahováni k hlasům, a proklínajíce je přitom. Teď však šli opatrněji; nepřítel se už poučil. Pohybovali se od stromu ke stromu a přitom se navzájem kryli. Pálili

před sebe, aby nikdo nemohl vystrčit hlavu.

"Něco se děje směrem na jih, tamhle. Vidíte ty záblesky?" řekl Larson. "Tamhle, ‚na druhou', na tom horském svahu."

"Vidím to." Přes hodinu se pokoušeli zachytit VLAJKU; létali a vysílali nad všemi třemi místy pro infiltraci, a nedostali nic. Clarkovi se nechtělo oblast opustit, ale neměl moc na vybranou. Jestli to je to, co by to mohlo být, musí se dostat blíž. I přímou čarou byla tahle malá rádia k něčemu jen asi do vzdálenosti patnácti kilometrů.

"Vezměte za to," řekl pilotovi. "Dostaňte se tam co nejrychleji."

Larson stáhl klapky a pustil plyn naplno.

Říkalo se tomu "palebný pytel", název, vypůjčený od sovětské armády a dokonale vystihující svou funkci. Družstvo bylo rozestaveno v širokém oblouku, každý ve svém okopu, ale ve čtyřech okopech byl jeden člověk místo dvou a druhý nebyl obsazen vůbec. Před každým okopem byla jedna či dvě miny, zaměřené konvexně směrem na nepřítele. Postavení bylo uvnitř skupiny stromů a čelem směřovalo dolů přes cosi, co byla zřejmě hromada zříceného kamení nebo menší sesuv půdy, otevřený prostor, široký asi sedmdesát metrů, a níže leželo několik padlých stromů a rostlo pár nových. Hluk a záblesky výstřelů nepřítele se k téhle linii blížily a zastavily se, ale palba neutichala.

"Tak, lidi," řekl Ramírez. "Na povel odtud vypadneme, zpátky k místu přistání, a odtamtud po příčné trase dva. Ale předtím je musíme ještě trochu probrat."

Druhá strana hovořila také, a konečně inteligentně. Používali osobní jména místo názvů míst; jako kódování to stačilo, maskovalo se tak to, co chtěli dělat, ačkoliv opět kopírovali terénní útvary, místo aby je přecházeli přímo. Odvahu tedy určitě mají, říkal si Ramírez; ať to bylo co chtělo za lidi, před nebezpečím neuhýbali. Kdyby byli za sebou měli jen trochu výcviku a jednoho či dva schopné vůdce, bylo by teď už po boji.

Chavezovi ležely na srdci jiné věci. Z hlavně jeho zbraně nevycházely záblesky, a navíc byla tichá, a Nindža si s pomocí svého nočního infradalekohledu vybíral jednotlivé cíle a sestřeloval je bez kouska výčitek svědomí. Dostal jednoho, jenž mohl být vůdcem. Zvuk jeho zbraně pohlcovalo řachtání palby z nepřátelské linie. Zkontroloval však vak s municí a uvědomil si, že už má jen dva zásobníky, šedesát nábojů kromě toho, co už měl ve své zbrani. Kapitán Ramírez to sehrává chytře, ale sehrává to také na samé hranici.

Za stromem se objevila další hlava, pak paže, na kohosi gestikulující. Ding zamířil a vyslal jediný výstřel. Zasáhl muže do hrdla, ale nezabránil kloktavému výkřiku. Chavez to nevěděl, ale tenhle člověk byl hlavní vůdce nepřátel, a jeho výkřik jako by je zelektrizoval k činu. Po celé délce čáry stromů vyšlehla na záškodníky palba a nepřítel s křikem zaútočil.

Ramírez je pustil na půl cesty, pak vypálil granát. Byl to fosforový granát, jenž vytvořil mocnou, pavouku podobnou fontánu světla. V tom okamžiku všichni odpálili své miny.

"Hergot, kurva, tam je NůŽ. Willie Pete a miny." Clark vysunul z okénka letounu anténu.

"NůŽ, tady PROMĚNNÁ; NůŽ, tady PROMĚNNÁ. Potvrďte, přepínám!" Jeho pokus pomoci nemohl přijít v horším okamžiku.

Pod kosícími střepinami min padlo dalších třicet mrtvých a deset raněných. Pak do linie stromů vypálili granáty a k tomu všechny zápalné střely, od nichž vznikly požáry. Někteří muži, ačkoliv byli dost daleko, než aby je zastihla okamžitá smrt, ale zase příliš blízko, než aby zůstali nedotčeni sprchou kousků hořícího fosforu, vzplál plamenem a přidali své výkřiky k noční

kakofonii. Na bojiště začaly létat ruční granáty a zabily další útočníky. Pak Ramírez znovu zapnul rádio.

"Pryč, pryč, hned!" Ale správnou věc udělal o jednou víc, než bylo záhodno.

Když se tým NŮŽ hnul ze své pozice, zasypala je palba automatických zbraní mužů, střílejících reflexivně. Ti, kteří měli dýmovnice nebo granáty se slzným plynem, je odhazovali, aby kryli svůj ústup, ale jiskření z tohohle ohňostroje jen poskytlo druhé straně body, na něž mohli mířit, a na každého se soustředila palba tuctu zbraní. Dva byli zabiti a další dva zraněni jako bezprostřední následek toho, že dělali to, co je učili. Ramírez až dosud odváděl přímo hvězdnou práci, když si až do tohoto okamžiku udržel nad svou jednotkou kontrolu; nyní, zde, však svou práci ztratil. Ve sluchátkách se ozvalo praskání a neznámý hlas.

"Tady NŮŽ," řekl a vzpřímil se. "PROMĚNNÁ, kde ksakru jste?"

"Nad vámi, jsme nad vámi. Jaká je situace, přepínám?"

"Jsme po krk v hnoji, ustupujeme k zóně přistání, sestupte, sestupte hned, hned!" Ramírez zařval na své lidi. "Do zóny přistání, jsou tady pro nás!"

"Ne, NOŽI, teď tam nemůžeme. Musíte se odpoutat, musíte se odpoutat. Potvrďte!" řekl Clark svému rádiu. Žádná odpověď. Opakoval instrukci znovu, a zase nic.

A nyní z toho, co bylo dvaadvacet mužů, zbývalo osm. Ramírez nesl raněného a sluchátko mu vypadlo, když utíkal do zóny přistání, dvě stě metrů nahoru do kopce, skrz poslední skupinu stromů, na mýtinu, kde přistane vrtulník.

Ale nepřistával. Ramírez složil své břemeno a hleděl na oblohu očima, pak nočním infradalekohledem, ale žádný vrtulník tam nebyl, žádný záblesk přerušovaných světel, žádné teplo od turbohřídelových motorů, jež by rozsvětlilo noční oblohu. Kapitán vytrhl sluchátko z rádia a zaječel do něj.

"PROMĚNNÁ, kde ksakru jste?"

"NŮŽ, tady PROMĚNNÁ. Kroužíme nad vaším postavením v normálním letounu. Nemůžeme vás vyzvednout dřív než zítra v noci. Musíte se odpoutat, musíte se odpoutat. Potvrďte!"

"Zbývá nás jen osm, zbývá nás jen..." Ramírez se zarazil a jeho lidství se vrátilo, naposledy, ve smrtící chvíli. "Panebože." Zarazil se, když si uvědomil, že většina jeho lidí je pryč, že on byl jejich velitelem a že je za to zodpovědný. To, že není, se nikdy nedoví.

Nepřítel se nyní blížil, blížil se ze tří stran. K útěku zbývala jediná cesta. Byla to předem plánovaná trasa, ale Ramírez hleděl dolů na muže, jehož donesl do zóny přistání, a díval se, jak zemřel. Pohlédl ještě jednou vzhůru, pohlédl kolem na své lidi a nevěděl, co dělat dál. Na to, aby výcvik mohl být něco platný, nebyl čas. Sto metrů odtud se objevili první nepřátelé za poslední linií stromů a stříleli. Jeho lidé palbu opětovali, ale jich bylo příliš mnoho, a pěšáci už měli poslední zásobníky.

Chavez to všechno viděl. Připojil se k Vegovi a Leónovi, aby pomohli muži s těžkým zraněním nohy. Jak se díval, přes zónu přistání se přehnala linie mužů. Viděl, jak Ramírez padá na břicho a pálí na blížícího se nepřítele, ale Ding a jeho druzi nemohli dělat nic a zamířili po únikové trase na západ. Neohlíželi se. Nemuseli. Zvuky jim pověděly dost. Na štěkání M-16 odpovídala hlasitější palba kalašnikovů. Vybuchlo několik dalších granátů. Lidé pronikavě křičeli a kleli, všichni španělsky. A pak střílely už jen kalašnikovy. Bitva o horu skončila.

"Má to znamenat to, co si myslím, že to znamená?" zeptal se Larson.

"Znamená to, že nějaká ZST ve Státech chcípne," řekl potichu Clark. V očích měl slzy. Tohle už jednou viděl, když jeho vrtulník unikl včas, a ten druhý ne, a on se styděl, tenkrát a ještě dlouho potom, že přežil, zatímco ti druzí ne. "Kurva!" Potřásl hlavou a ovládl své city.

"NŮŽ, tady PROMĚNNÁ. Slyšíte mě, přepínám? Odpovězte jménem. Opakuji,

odpovězte jménem."
"Moment," řekl Chavez. "Tady Chavez. Kdo je na téhle síti?"
"Poslouchej, rychle, hochu, protože síť je vyzrazená. Tady Clark. Před nějakým časem jsme se viděli. Pokračuj stejně jako tenkrát tu noc, co jste cvičili. Pamatuješ?"
"Rozumím. Pamatuju se, jak jsme to tenkrát dělali. To dokážeme."
"Zítra tu jsem pro vás. Vydržte tam, chlapče. Ještě není po všem. Opakuji - zítra jsem tu pro vás. Tak, a teď odsud vymázněte. Konec."
"Co to bylo?" zeptal se Vega.
"Stočíme se na východ, dolů k severu a pak obloukem na východ."
"A pak co?" otázal se Oso.
"Jak to mám doprdele vědět?"
"Vrátíme se zpátky na sever," přikázal Clark.

"Co je to ta ZST?" zeptal se Larson, když se začali stáčet.
Clarkova odpověď byla tak tichá, že ji bylo sotva slyšet. "ZST je zkurvená svině z týlu, jeden z těch budižkničemů, co sestavuje rozkazy a nás, poskoky v přední linii, nechává zabíjet. A jeden z nich za to zaplatí, Larsone. A teď ztichněte a leťte."
Ještě hodinu pokračovali v bezvýsledném pátrání po týmu VLAJKA, pak zamířili zpátky do Panamy. Let trval dvě hodiny a patnáct minut, během nichž Clark neřekl jediné slovo a Larson se bál tak učinit. Pilot zajel s letadlem rovnou do hangáru s Pave Low a křídla brány se za nimi zavřela. Ryan s Johnsem na ně čekali.
"Tak co?" zeptal se Jack.
"Navázali jsme kontakt se skupinami HROZBA a TVÁŘ," řekl Clark. "Pojďte." Vedl je do kanceláře se stolem. Tam rozvinul mapu.
"Co ti ostatní?" zeptal se Jack. Plukovník Johns se ptát nemusel. Něco už poznal z výrazu v dárkově obličeji.
"HROZBA bude zítra v noci tady. TVÁŘ bude zde," řekl Clark a ukazoval na dvě místa, označená na mapě.
"Oukej, s tím si poradíme," řekl Johns.
"Krucinál!" zavrčel Ryan. "A co ti ostatní?"
"S VLAJKOU jsme vůbec nenavázali kontakt. Viděli jsme, jak ti ničemové převálcovali NůŽ. Většinu z nich," opravil se Clark. "Přinejmenším jeden unikl. Půjdu za ním, po zemi." Clark se obrátil k pilotovi. "Larsone, měl byste teď na pár hodin vysadit. Za šest hodin vás budu potřebovat, rozkoukaného a v pohotovosti."
"Co počasí?" zeptal se PJ.
"Ta svinská bouře se motá kolem, jako když Weasel prohání rakety země-vzduch. Nikdo neví, kterým směrem míří, kruci, ale tam ještě není, a ve špatném počasí jsem už létal," odpověděl plukovník Johns.
"Oukej." Pilot odešel. Ve vedlejší místnosti bylo několik polních lůžek. Na jednom zalehl a v minutě spal.
"Vy tam půjdete po zemi?" otázal se Ryan.
"A co jste čekal, že udělám? Že je tam nechám? Copak jsme zrovna toho neudělali už dost?" Clark uhnul pohledem stranou. Oči měl zrudlé a jen PJ věděl, že to není přestálým vypětím a nedostatkem spánku. "Promiňte, Jacku. Tam venku je pár našich lidí. Musím se o to pokusit. Oni by to zase zkusili kvůli mně. Je to v suchu. Vím, jak to udělat."
"Jak?" zeptal se PJ.
,.Larson a já tam přiletíme kolem poledne, seženeme auto a pojedeme dolů. Řekl jsem Chavezovi - to je ten kluk, se kterým jsem mluvil - aby je obešel a mířil na východ, dolů z té hory. Pokusíme se vyzvednout je, odvezeme je na letiště a prostě je dopravíme letadlem pryč."
"Jen tak - jakoby nic?" zeptal se Jack nevěřícně.
"Jistě. Proč by ne?"

"Je rozdíl mezi tím, jestli je člověk statečný, nebo pitomý," řekl Ryan.

"A kdo se doprdele stará o nějakou statečnost? Je to moje práce." Clark odešel, aby se trochu prospal.

"Víte, čeho se člověk nejvíc bojí?" řekl Johns, když byl Clark pryč. "Bojí se vzpomínek na dobu, kdy mohl něco udělat, a neudělal to. Můžu vám přehrát jednu po druhé všechny chyby, které jsem nadělal za posledních dvacet let a kousek." Plukovník měl na sobě modrou blůzu s velitelskými křídly a všemi stužkami. Pár jich měl.

Jackovy oči se na jednu upřely, světlemodrou s pěti bílými hvězdičkami. "Ale vy..."

"Tohle se krásně nosí a je pěkné, když mě ti se čtyřmi hvězdičkami zdraví první a jednají se mnou, jako bych byl něco zvláštního. Ale víte, co je hlavní? Ti dva, co jsem dostal ven. Jeden je teď generál. Ten druhý létá pro Deltu. Oba jsou naživu. Oba mají rodiny. To je důležité, doktore Ryane. Ti, co jsem ven nedostal, ti jsou také důležití. Někteří tam ještě jsou, protože jsem nebyl dost dobrý nebo dost rychlý nebo jsem neměl dost štěstí. Nebo je neměli oni. Nebo něco. Měl jsem je dostat ven. To už je taková moje práce," řekl Johns tiše. "A tu dělám."

Poslali jsme je tam my, říkal si Jack. Moje agentura je tam poslala. A někteří z nich jsou teď mrtví, a my jsme dopustili, aby nám někdo říkal, že s tím nemáme nic dělat. A já mám být...

"Jít tam dneska v noci by mohlo být nebezpečné."

"Možná ano. Vypadá to tak."

"Na palubě toho vašeho vrtulníku máte tři malorážní kanóny," řekl Ryan za okamžik. "A střelce máte jen dva."

"Nemůžu ještě jednoho schrastit jen tak, takhle rychle, a..."

"Já střílím docela dobře," sdělil mu Jack.

28

Účty

Cortez seděl u stolu a sestavoval své součty. Američané si vedli nádherně. Do hor odešly skoro dvě stovky lidí z Kartelu. Devadesát šest se jich vrátilo živých, z nich šestnáct raněných. Dokonce s sebou přivedli živého Američana. Byl těžce raněn, dosud krvácel ze čtyř ran a kolumbijští pistolníci s ním nezacházeli dobře. Muž byl mladý a statečný, za skousnutými rty zadržoval výkřiky, chvěl se úsilím ovládnout bolest. Takový statečný mladík, tenhle zelený baret. Cortez nechtěl jeho statečnost urážet otázkami. Kromě toho stejně nemluvil souvisle a Cortez měl na starosti jiné věci.

Měli tu družstvo zdravotníků, kteří budou ošetřovat "vlastní" lidi. Cortez k nim zašel, vzal si injekční stříkačku na jedno použití a naplnil ji morfiem. Vrátil se a zabodl jehlu do žíly na vojákově nezraněné paži, a když byla uvnitř, zatlačil na píst. Voják se okamžité uvolnil, bolest odešla s nádherným, krátkým pocitem úlevy. Pak se jeho dech zastavil a odešel i jeho život. Hm, smůla. Cortezovi mohli takovíhle lidé posloužit, ti ale jen zřídkakdy pracovali za něco jiného než za uznání od své vlasti. Přešel k telefonu a zavolal příslušné číslo.

"Jefe, včera v noci jsme zničili jednu z jejich jednotek... Ano, jefe, bylo jich deset, jak jsem předpokládal, a dostali jsme je všechny. Dnes v noci jdeme po dalším týmu... Je tu jeden problém, jefe. Nepřítel bojoval dobře, utrpěli jsme velké ztráty. Pro dnešní noční akci potřebuji další lidi. Si, děkuji, jefe. To bude krásně stačit. Pošlete ty lidi do Ríosucio a jejich vůdcové ať se u mě dneska odpoledne hlásí. Vydám jim rozkazy zde. Oh? Ano, to bude vynikající. Budeme na vás čekat."

Když vydrží štěstí, bude další americký tým bojovat stejně dobře. Když vydrží štěstí, může zlikvidovat dvě třetiny kartelové stáje pistolníků v jediném týdnu. Spolu s jejich šéfy, také dnes v noci. Nyní už to jede jen dolů, říkal si Cortez. Hrál nebezpečně, tvrdě, ale ty, kteří mohli věci komplikovat, už nechal za sebou.

Pohřeb se konal časně. Greer byl vdovec a s ženou se navzájem odcizili už dávno předtím. Důvod odcizení byl hned vedle obdélníkové jámy v Arlingtonu, prostý bílý náhrobní kámen poručíka Roberta Whita Greera, Námořní pěchota Spojených států, jeho jediného syna, jenž absolvoval Námořní akademii, odešel do Vietnamu a tam zemřel. Ani Moore ani Ritter se s mladíkem nikdy nesetkali a v kanceláři James jeho fotografii neměl. Bývalý náměstek pro zpravodajskou činnost byl citově založený člověk, nikdy však nebyl ufňukaně lítostivý. Přesto ale už před dlouhou dobou požádal, aby byl pohřben vedle hrobu svého syna, a díky jeho hodnosti a postavení udělali výjimku a místo bylo uchováno pro událost, která všechny potkává jak nevyhnutelně, tak také v nevhodnou chvíli. Skutečně to byl citově založený člověk, avšak pouze ve věcech, na nichž záleželo. Ritter si říkal, že měl možnost vidět o tom mnoho dokladů. Způsob, jakým se James ujímal řady bystrých mladých lidí a přivedl je do CIA, zájem, jejž projevoval o jejich životní dráhu, výcvik a péči, již jim věnoval.

Byl to malý, tichý obřad. Bylo tu několik Jamesových nejbližších přátel spolu s větším počtem lidí z vlády. Mezi těmi byli prezident - a k velkému rozhořčení Boba Rittera i viceadmirál James A. Cutter mladší. Prezident promluvil při bohoslužbě v kapli; hovořil o smrti člověka, jenž sloužil své vlasti nepřetržitě víc než padesát let, jenž vstoupil do řad válečného námořnictva Spojených států v sedmnácti, pak nastoupil na Akademii, pak dosáhl dvouhvězdičkové hodnosti a potom, když dosáhl svého postavení v CIA, se dopracoval ke třetí hvězdičce. "Vzor profesionality, osobní poctivosti a oddanosti svým zásadám i své zemi, v nichž se mu vyrovnali jen nemnozí a jež nepřekonal nikdo," tak prezident shrnul životní dráhu viceadmirála Jamese Greera.

A ten parchant Cutter přitom sedí tady, v přední řadě, když tohle říká, myslel si Ritter. To mu přišlo nejvíc nechutné ve chvíli, kdy se díval, jak čestná stráž z 3. pěšího pluku skládá vlajku, prostřenou přes rakev. Nebylo komu ji předat. Ritter očekával, že to bude -

Kde ale je Ryan? Pohnul hlavou a chtěl se rozhlédnout kolem. Neuvědomil si to dřív, protože Jack nepřišel s ostatními v delegaci CIA z Langley. Vlajku tedy nenáležitě převzal soudce Moore. Potřásalo se rukama, vyměňovala se slova. Ano, skutečně, bylo to milosrdné, že na konci odešel tak rychle. Ano, s takovýmihle lidmi se nesetkáváme každý den. Ano, tohle je konec větve Greerů, a to je zlé, že? Ne, s jeho synem jsem se nikdy nesetkal, ale slyšel jsem... Ritter a Moore byli za deset minut v cadillacu CIA a mířili zpátky po George Washington Parkway.

"Kde ksakru byl Ryan?" zeptal se ředitel CIA.

"Nevím. Myslel jsem, že sem přijede svým autem."

Moore nebyl touto nepatřičností ani tak rozzloben, jako znepokojen. Vlajku měl dosud v klíně, držel ji jemně jako novorozence, aniž věděl proč - dokud mu nepřišlo na mysl, že jestli skutečně existuje Bůh, jak ho baptističtí kazatelé dob jeho mládí ujišťovali, a jestli James měl skutečně duši, on ve svých rukou drží jeho nejlepší odkaz. Byla na dotek teplá, a ačkoliv věděl, že to pouze pracuje jeho představivost, nebo je to nanejvýš zbytek tepla, které do sebe látka nasála z ranního slunce, energie vyzařující z vlajky, jíž James od svých sedmnácti let sloužil, jako by ho obžalovávala ze zrady. Dnes ráno se dívali na pohřeb; ale přes tři tisíce kilometrů odtud byli další lidé, které CIA poslala, aby vykonali svou práci, a kterým se nedostane ani té prázdné odměny hrobu mezi ostatními, jim podobnými.

"Bobe, co jsme to ksakru udělali?" zeptal se Moore. "Jak jsme se vůbec do

toho dostali?"

"Nevím, Arthure. Prostě nevím."

"James měl opravdu štěstí," zamumlal ředitel Ústřední zpravodajské služby. "Odešel aspoň..."

"S čistým svědomím?" Ritter pohlédl okénkem ven, neschopen přinutit se k tomu, aby se podíval svému nadřízenému do očí. "Podívejte, Arthure..." Zarazil se a nevěděl, co říci dál. Ritter byl u CIA od padesátých let, pracoval jako důstojník, který řídil své vlastní agenty, jako kontrolor, jako vedoucí pracoviště, pak jako vedoucí sekce v Langley. Přišel o řídící důstojníky, přišel o agenty, nikdy je však nezradil. Vždycky se všechno musí stát poprvé, říkal si. Teď si však uvědomil, velmi nečekaně a bezprostředně, že pro člověka je smrt také něčím, co přichází poprvé, a že dostavit se k onomu poslednímu účtování beze cti je ta konečná, definitivní zbabělost, poslední selhání v životě. Co však mohli dělat jiného?

Jízda do Langley trvala krátce a automobil zastavil dřív, než na onu otázku mohla přijít odpověď. Vyjeli výtahem nahoru. Moore odešel do své kanceláře. Ritter šel do své. Sekretářky se ještě nevrátily. Jely mikrobusem. Ritter přecházel sem a tam po kanceláři, dokud nedorazily, pak šel za paní Cummingsovou.

"Volal Ryan dnes ráno?"

"Ne, a vůbec jsem ho neviděla. Vy nevíte, kde je?" zeptala se Nancy.

"Bohužel, nevím." Ritter se vrátil a napadlo ho, že by mohl Ryanovi zavolat domů; ozval se jen záznamník. Vyhledal číslo Cathy do práce a přes sekretářku dostal spojení.

"Tady Bob Ritter. Potřebuji vědět, kde je Jack."

"Nevím," odpověděla doktorka Caroline Ryanová obezřele. "Včera mi povídal, že musí z města. Neřekl kam."

Ritterovi přeběhl po obličej závan chladu. "Cathy, musím to vědět. Tohle je moc důležité - nemohu vám říct, jak moc. Prosím vás, důvěřujte mi. Musím vědět, kde je."

"Já nevím. Chcete tím říct, že vy taky ne?" V hlase jí zaznělo znepokojení.

Ryan to ví, uvědomil si Ritter.

"Podívejte, Cathy, já ho najdu. Nedělejte si starosti, nic takového, ano?" Pokus uklidnit ji vyzněl naprázdno a Ritter zavěsil, hned jak jen to šlo. Náměstek pro řízení operačního oddělení šel do Moorovy kanceláře. Vlajka ležela uprostřed stolu ředitele CIA, dosud složená do trojúhelníku, nazývaného třírohý klobouk. Soudce Arthur Moore, ředitel Ústřední zpravodajské služby, seděl tiše a upřeně na ni hleděl.

"Jack je pryč. Jeho žena říká, že neví kde. On to ví, Arthure. Ví to a je pryč, a něco podniká."

"Jak by na to mohl přijít?"

"Jak to ksakru mám vědět?" Ritter okamžik uvažoval, pak svému šéfovi pokynul. "Pojďte se mnou."

Šli do Ryanovy kanceláře. Ritter otevřel panel u Jackova sejfu, nastavil kombinaci, a nestalo se nic, jen nad číselníkem se rozsvítilo varovné světlo.

"Sakra," řekl Ritter. "Myslel jsem, že je to ono."

"Jamesova kombinace?"

"Jo. Víte, jaký byl, nikdy se mu ty zatracené věci nelíbily a pravděpodobně..." Ritter se rozhlédl kolem. Měl to na třetí pokus; ze stolu vysunul psací podložku, a tam to bylo.

"Myslel jsem, že jsem nastavil správnou." Otočil se a zkusil to znova. Tentokrát světlo doprovodilo to prokleté pípání. Ritter se otočil a číslo znovu zkontroloval. Na papíře bylo ještě cosi napsáno. Ritter podložku ještě víc povytáhl.

"On, proboha."

Moore přikývl a šel ke dveřím. "Nancy, řekněte strážným, že ten sejf

zkoušíme otevřít my. Zdá se, že Jack změnil kombinaci a neřekl nám o tom, jak měl." Ředitel CIA dveře zavřel a obrátil se.

"On to ví, Arthure."

"Možná ano. Jak si to potvrdíme?"

Za minutu byli v Ritterově kanceláři. Skartoval všechny své dokumenty, ale ne svou paměť. Jméno někoho s Čestnou medailí se nezapomíná. Pak už stačilo jen otevřít telefonní seznam AUTOVON a zavolat První leteckou skupinu speciálních operací na letecké základně Eglin.

"Potřebuji mluvit s plukovníkem Paulem Johnsem," řekl Ritter seržantovi, který telefon zvedl.

"Plukovník Johns je někde v akci v rámci dočasného odvelení, pane. Nevím kde."

"A kdo to ví?"

"Snad operační důstojník skupiny, pane. Tohle je nezakrytá linka, pane," připomněl mu seržant.

"Dejte mi jeho číslo." Seržant to udělal a další Ritterův hovor šel po zakryté lince.

"Potřebuji najít plukovníka Johnse," řekl Ritter, když ohlásil, kdo je.

"Pane, mám rozkazy tuhle informaci nikomu neposkytovat. To znamená nikomu, pane."

"Majore, jestli je zase v Panamě, potřebuju to vědět. Závisí na tom jeho život. Děje se něco, o čem musí vědět."

"Pane, mám rozkazy..."

"Strčte si rozkazy někam, člověče. Jestli mi to neřeknete a ta posádka letadla zahyne, bude to na vás! No tak, majore, ven s tím, ano, nebo ne?"

Důstojník nikdy boj nezažil a rozhodování mezi životem a smrtí pro něho bylo teoretickou záležitostí - vlastně jí bylo až do této chvíle.

"Pane, jsou zpátky tam, co byli předtím. Stejné místo, stejná posádka. To je vše, víc nemohu, pane."

"Děkuji vám, majore. Udělal jste správnou věc. Opravdu, správnou. Nyní bych vám navrhoval, abyste pořídil písemný záznam o tomto hovoru a jeho obsahu." Ritter zavěsil. Telefon měl zapnutý hlasitý příposlech.

"Musí to být Ryan," souhlasil ředitel CIA. "A co teď uděláme?"

"To mi povězte vy, Arthure."

"Kolik dalších lidí ještě zabijeme, Bobe?" zeptal se Moore. Největší strach teď měl ze zrcadla, až se do něj podívá a uvidí tam něco jiného než obraz, který tam chtěl vidět.

"A uvědomujete si důsledky?"

"Seru na důsledky," zavrčel vztekle bývalý vrchní soudce texaského odvolacího soudu.

Ritter přikývl a stiskl tlačítko na svém telefonu. Když hovořil, byl to jeho obvyklý, navyklý velitelský hlas. "Potřebuji všechno, co máme za poslední dva dny od CAPER." Další tlačítko. "Potřebuji, aby mi náčelník Stanice Panama do třiceti minut zavolal. Řekněte mu, aby na den vyklidil paluby - bude mít napilno." Ritter položil sluchátko. Několik minut budou muset čekat, ale nebyla to chvíle, kdy by se dalo čekat v tichosti.

"Díky bohu," řekl Ritter za okamžik.

Moore se poprvé toho dne usmál. "Já mu děkuji také, Roberte. Je to pěkné, zase se vzmužit, co?"

Bezpečnostní policie přivedla před namířenou zbraní muže v hnědém obleku. Řekl, že se jmenuje Luna, a kufřík, který nesl, už prohledali, jestli v něm nejsou zbraně. Clark ho poznal.

"Co tu ksakru děláš, Tony?"

"Kdo to je?" zeptal se Ryan.

"Náčelník Stanice Panama," odpověděl Clark. "Tony, doufám, že máš moc dobrý důvod."

"Mám telex pro doktora Ryana od soudce Moora."

"Cože?"

Clark vzal Lunu za paži a vedl ho do své kanceláře. Neměl moc času. On a Larson museli odletět už za několik minut.

"A ať to není nějaká zkurvená legrácka," oznámil mu Clark.

"Hele, já jsem akorát pošťák, jo?" řekl Luna. "Tak přestaň dělat machra. Já jsem tady umouněnej domorodec, víš?" Podal Jackovi první list.

PRISNE TAJNE - NAMZPRAV

NEMOZNE OBNOVIT SPOJENI NA SKUPINY DIVADELNI LOD. ZAHAJTE JAKOUKOLIV AKCI KTEROU POVAZUJETE ZA NUTNOU K VYZVEDNUTI NASICH NA DANEM UZEM. CLARK AT JE OPATRNY. PRILOHA MUZE BYT K UZITKU. C O TOM NEVI. MNOHO STESTI. M/R.

"Nikdo nikdy neřekl, že to jsou pitomci," vydechl Jack, když list papíru podával Clarkovi. Záhlaví mělo být vzkazem a poselstvím už samo o sobě, takové, které nemělo co dělat s rozdělováním podle prověření nebo s utajením. "Ale znamená to to, co si myslím, že to znamená?"

"O jednu ZST míň, se kterou bychom si museli dělat starosti. Dejme tomu o dvě," poznamenal Clark. Začal prolistovávat faxy. "Doprdele!" Položil svou hromádku na stůl a trochu se prošel; upřeně přitom zíral na letoun sedící v hangáru. "Oukej," pronesl sám k sobě. Clark nikdy nebyl člověk, který by nějak moc zbytečně otálel s vymýšlením plánů. Několik minut hovořil s Ryanem. Pak k Larsonovi: "Tak pohneme zadkem, chlapče. Máme práci."

"Rezervní rádia?" otázal se ho plukovník Johns, když odcházel.

"Dvě, do nich nové baterie, a navíc rezervní," odpověděl Clark.

"S člověkem, co se vyzná, se prima pracuje," řekl PJ. "Dávejte bacha za sebou, pane Clark."

"Vždycky, plukovníku Johnsi," řekl Clark, když mířil ke dveřím. "Nashle za pár hodin."

Vrata hangáru se otevřela. Malý tahač vytáhl Beeche ven na slunce a vrata hangáru se zavřela. Ryan poslouchal, jak motory naskočily, a zvuk utichal, jak letoun roloval pryč.

"A co my?" otázal se plukovníka Johnse.

Vešla kapitánka Frances Montaigneová. Vypadala stejně francouzsky jako její předkové, malá, s vlasy černými jako havran. Nijak zvlášť hezká, ale Ryanův první dojem byl, že v posteli je teda něco do ruky - což proud jeho myšlenek zarazilo jako hřebík, když si udiveně říkal, proč ho napadlo zrovna tohle. Bylo to o to podivnější, že byla vedoucím pilotem skupiny pro zvláštní operace.

"Počasí nám dá pěkně na prdel, plukovníku," oznámila náhle. "Adele zase míří na západ a dělá pětadvacet uzlů."

"S počasím nehneme. Sestoupit a posbírat je by nemělo být nijak moc těžké."

"Dostávat se zpátky by mohlo být vzrůšo, PJ," poznamenala temně Montaigneová.

"Všechno má svůj čas, Fran. A máme přece to záložní místo na přistání."

"Plukovníku, přece jenom nejste takový šílenec."

PJ se otočil k Ryanovi a zakroutil hlavou. "Tihle nižší důstojníci už nejsou to, co bývali."

Drželi se nad vodou po většinu cesty na jih. Larson vypadal u svých přístrojů neochvějně a věřil si jako vždy, ale oči se mu neustále stáčely k severovýchodu. Nebylo pochyb; vysoké řídké mraky, odedávna předzvěst blížícího se uragánu. Za nimi byla Adele a už sepsala další kapitolu dějin. Zrozená u Kapverdských ostrovů, přehnala se přes Atlantik průměrnou rychlostí sedmnácti uzlů, pak, jakmile vstoupila do východní části Karibského moře, se zastavila, ztratila sílu, nabrala ji zpátky, vrhla se k severu, západu, a jednou dokonce

k východu. Už celá léta, od Joany, tu taková bláznivá bouře nebyla. Vedle jiných uragánů byla Adele malá, měla daleko k brutální síle uragánu Camille, ale přesto byla nebezpečná, se svým větrem o rychlosti pětasedmdesáti uzlů. Jediní, kdo létali v blízkosti tropických cyklonů, byly speciální letouny, lovci uragánů, řízené lidmi, pro něž i smrtelné nebezpečí bylo nudné. Pro dvoumotorového Beeche tu nebylo místo, dokonce ani s Chuckem Yeagerem u pák ne. Larson už vymýšlel plány. Pro případ, že by akce nevycházela dobře, nebo kdyby bouře znovu změnila směr, začal vyhledávat přistávací plochy, kam by sestoupil, kde by doplnil palivo a mířil pak dál na jihovýchod, oklikou kolem šedého víru, kráčejícího směrem k nim. Vzduch byl hladký a klidný, jenže to byl klam. Pilot uvažoval, kolik hodin bude trvat, než se to změní v něco docela jiného. A to bylo jen jedno z nebezpečí, kterým bude stát tváří v tvář.

Clark seděl tiše v pravém sedadle, upřeně hleděl dopředu, obličej klidný a až nadlidsky slavnostní, zatímco jeho myšlenky vířily rychleji než vrtule Beeche. Před čelním sklem neustále viděl tváře, některé živé, jiné mrtvé. Vzpomínal na minulé bojové akce, minulá nebezpečí, minulé pocity strachu, minulé útěky, v nichž ty tváře hrály svou úlohu. Nejvíce vzpomínal na ponaučení, některá získaná v učebnách a na přednáškách; ta nejdůležitější však pocházela z jeho vlastní zkušenosti. John Terence Clark nebyl člověk, jenž zapomíná. Postupně si v paměti vybavil všechna poučení důležitá pro tento den, poučení o tom, co to je být sám na nepřátelském území. Pak se objevily tváře, které budou hrát svou úlohu dnes. Hleděl do nich, do tváří několik málo metrů před jeho očima, viděl výrazy, jež čekal, že ponesou, poměřoval tváře, aby porozuměl lidem, jimž patřily. Nakonec se plán pro tento den objevil. Rozvažoval, co chce udělat, a na druhou misku vah kladl pravděpodobné cíle druhé strany. Uvažoval o alternativních plánech a o tom, co by se mohlo zvrtnout. Když to vše bylo hotovo, donutil se přestat. Člověk se mohl brzy dostat do stavu, kdy se z představivosti stane nepřítel. Každý úsek operace byl uzavřen ve své vlastní krabičce, které bude otvírat jednu po druhé. Bude důvěřovat své zkušenosti a instinktu. Ale část jeho mysli se zabývala tím, co když - nebo až - ho tyto vlastnosti zklamou.

Dřív nebo později, přiznal si Clark sám sobě. Dnes však ne.

Takhle si to říkal vždycky.

Na bojové rozdílení potřeboval PJ dvě hodiny. On, kapitán Willis a kapitánka Montaigneová vypracovali každou podrobnost - kde doplní palivo, kde bude letoun kroužit, kdyby se něco přihodilo. Kterými trasami letět, kdyby se věci nedařily. Každý člen posádky dostal úplné informace. Bylo to víc než nutné; byla to morální povinnost vůči posádce. Dnes v noci budou riskovat své životy. Musí vědět proč. Seržant Zimmer měl jako vždy pár dotazů a jeden důležitý návrh, který byl okamžitě zahrnut do plánu. Pak byl čas na předletovou přípravu. Všechny systémy na palubě každého letounu byly v plném rozsahu zkontrolovány; bude to trvat několik hodin. Patřilo do toho i procvičení nových členů posádky.

"Co víte o zbraních?" zeptal se Zimmer Ryana.

"Z těchhle hraček jsem ještě nikdy nestřílel." Ryanova ruka pohladila rukojeti kanónu. Zmenšená verze dvacetimilimetrového kanónu Vulcan měla šest hlavní ráže .30, jež se otáčely po směru hodinových ručiček, poháněny elektromotorkem, a odebíraly náboje z ohromného podavače nalevo od stojanu. Mohly se nastavit na dvě rychlosti, 4000 nebo 6000 nábojů za minutu - 66 nebo 100 ran za vteřinu. Téměř polovina byly svítící střely. Důvod pro to byl psychologický. Palba z těchto zbraní vypadala jako laserový paprsek ze scifi filmu, samo ztělesnění smrti. Také umožňovaly zbraň pěkně zaměřit, protože Zimmer ho ujišťoval, že záblesky z hlavně budou oslepující, málem jako pohled do poledního slunce. Prošel s Ryanem celý systém; kde jsou všechny spínače, jak stát, jak mířit.

"Co víte o boji, pane?"

"Záleží na tom, co tím myslíte," odpověděl Ryan.

"Boj je to, že se vás lidé se zbraněmi snaží zabít," vysvětloval Zimmer trpělivě. "Je to nebezpečné."

"Já vím. Párkrát jsem v tom byl. Tak se o tom nebudeme už dál bavit, ano? Už teď se bojím." Ryan pohlédl přes svůj kanón, ven dvířky letounu, a říkal si, proč byl takový zatracený blázen, že se na tohle dobrovolně dal. Ale co měl na vybranou? Mohl tyhle lidi jen tak poslat do nebezpečí? Kdyby to udělal, jak by se lišil od Cuttera? Jack se rozhlédl po vnitřku letounu. Zdál se tak velký a silný a tak bezpečný, když tu tak seděl na betonové podlaze hangáru. Byl to však letoun určený k životu v neklidném vzduchu nepřátelského nebe. Byl to vrtulník. Vrtulníky Ryan nenáviděl zvlášť silně.

"Sranda je, že ta akce nebude pravděpodobně nic hrozného," řekl Zimmer za okamžik. "Tu práci uděláme dobře, pane, je to akorát jen let tam a let zpátky."

"A právě toho se bojím, seržante," řekl Ryan a smál se, nejvíc sám pro sebe.

Přistáli v Santaguedě. Muže, který měl na starosti místní leteckou službu, Larson znal a vymámil z něj jeho mikrobus volkswagen. Oba důstojníci CIA jeli k severu a za hodinu projížděli vesnicí Anserma. Tady se půl hodiny potloukali, jezdili sem a tam, až našli to, co najít chtěli: několik nákladních automobilů, přijíždějících po soukromé prašné silnici, a jeden draze vyhlížející automobil. CAPER to měl správně, přesvědčil se Clark, a bylo to ono místo, o němž se domníval, že to je, podle toho, co viděl při letu sem. Když si to potvrdili, odjeli pryč, další hodinu mířili znovu k severu a vjeli vedlejší silnicí do hor, hned u Vegas dél Río. Clark měl nos zabořený do mapy, Larson našel na vrcholu hory místo, kde se dalo otočit, a zastavil. Tam vytáhli na světlo rádio.

"NŮŽ, tady PROMĚNNÁ, přepínám." Nic, přestože to zkoušeli pět minut. Larson jel dál na západ, mučil mikrobus po dobytčích stezkách ve snaze najít další vyvýšené místo, kde by to Clark mohl zkusit znovu. Byly tři hodiny odpoledne a byl to jejich pátý pokus, když dostali odpověď.

"Tady NŮŽ, přepínám."

"Chavezi, tady Clark. Kde ksakru vězíte?" otázal se Clark, samozřejmě španělsky.

"Nejdřív si pohovoříme."

"Vy jste dobrý, hochu. Vás bychom mohli opravdu potřebovat u Třetí skupiny speciálních operací."

"Proč bych vám měl důvěřovat? Někdo nás odřízl, člověče. Někdo se rozhodl, že nás tu nechá."

"Já to nebyl."

"To rád slyším," přišla skeptická, hořká odpověď.

"Chavezi, mluvíte přes rádiovou síť, kterou možná sledují a odposlouchávají. Jestli máte mapu, tak jsme na těchhle souřadnicích," řekl mu Clark. "Jsme tu dva v modrém mikrobusu, volkswagenu. Zkontrolujte si nás a dejte si na to tolik času, kolik potřebujete."

"To už jsem udělal!" sdělilo mu rádio.

Clark prudce otočil hlavu a viděl šest metrů od sebe muže s AK-47.

"Jen pěkně klid, lidi," řekl seržant Vega. Zpoza stromů se vynořili další tři. Jeden z nich měl na stehně krvavý obvaz. Chavez měl také přes rameno přehozený AK, ale držel se své tiché MP-5. Kráčel přímo k mikrobusu.

"To nebylo špatné, hochu," řekl mu Clark. "Jaks to věděl?"

"Rádio UHF. Musel jste vysílat z vyvýšeného místa, že jo? Podle mapy jich je šest. Slyšel jsem vás ještě jednou a před půlhodinou jsem vás objevil, jak míříte sem. Tak co se kurva děje?"

"Nejdřív ošetříme toho raněného." Clark pokročil dopředu a podal Chavezovi svou pistoli, pažbou napřed. "Vzadu mám soupravu pro první pomoc."

Raněný byl seržant Juardo, střelec z 10. horského pluku ve Fort Drum. Clark otevřel zadní dveře mikrobusu a pomohl ostatním naložit ho, pak odkryl ránu.

"Víte, co děláte?" zeptal se Vega.

"Býval jsem u SEAL," odpověděl Clark a zvedl paži, aby viděli tetování. "Třetí skupina zvláštních operací. Strávil jsem hromadu času ve Vietnamu a tam jsem dělal věci, co se nikdy nedostaly do televizních zpráv."

"Čím jste byl?"

"Vylezl jsem jako první lodrnistr, podle vašich hodností E-7." Clark zkoumal zranění. Na pohled vypadalo zle, nebylo však životu nebezpečné, pokud ten člověk nevykrvácí, což se mu dosud nepodařilo. Až doteď to vypadalo na to, že pěšáci udělali většinu správných věcí. Clark roztrhl obal obvazu a znovu zasypal ránu sulfothionem. "Máte nějaké krevní expandéry?"

"Tady." Seržant Leon mu podal infúzní soupravu. "Nikdo z nás s tím neumí zacházet."

"Nic těžkého. Dívejte se, jak to dělám." Clark pevně uchopil Juardovu paži a řekl mu, aby sevřel ruku v pěst. Pak zabodl jehlu do velké žíly v předloktí. "Vidíte? No, švindluju. Moje žena je zdravotní sestra a já se u ní v nemocnici někdy zaučuju," přiznal Clark. "Jak to vypadá, hochu?" zeptal se pacienta.

"Jsem rád, že konečně sedím," přiznal Juardo.

"Nerad bych ti dával injekci proti bolesti. Mohli bychom potřebovat, abys byl vzhůru. Myslíš, že to zmákneš?"

"To si pište. Hej, Dingu, nemáš pár bonbonů?"

Chavez mu hodil svou lahvičku s Tylenoly. "Poslední, Pablo. Ať ti vydrží, člověče."

"Díky, Dingu."

"Tam vepředu máme nějaké sendviče," řekl Larson.

"Jídlo!" Vega okamžitě vyrazil tím směrem. Za minutu do sebe všichni čtyři vojáci házeli jídlo, spolu s šesti plechovkami Coca coly z kartonu, který Larson cestou koupil.

"Kde jste sebrali ty zbraně?"

"Od zlých hochů. Zrovna nám začala docházet munice do našich šestnáctek, a tak jsem si řekl, že bychom se mohli tak nějak zařadit."

"Myslí ti to dobře, chlapče," řekl mu Clark.

"No, a jaký je plán?" zeptal se Chavez.

"To je teď na tobě," odpověděl Clark. "Jedna ze dvou věcí. Můžeme vás zavézt na letiště a odletět s vámi, asi tak tři hodiny, než se tam dostaneme, další tři hodiny v letadle, a je to hotovo, jste zpátky na území Spojených států."

"Co jiného?"

"Chavezi, jak by se ti líbilo dostat tu svini, co vám tohleto provedla?" Clark odpověď znal ještě dřív, než otázku položil.

Admirál Cutter seděl opřený v křesle, když zabzučel telefon. Věděl, kdo to je, podle linky, která blikala.

"Ano, pane prezidente?"

"Přijďte sem."

"Už jdu, pane."

Léto v Bílém domě se zdá stejně dlouhé jako ve většině vládních úřadů. Prezidentův kalendář byl víc než obvykle zaplněn různými ceremoniemi, jež politik v něm miloval, a jichž se hlava státu v něm hrozila. Potřásání rukama se "slečnou Plnotučným mlékem", jak nazýval nepřetržitý proud návštěvníků - ačkoliv si tu a tam říkal, jestli se někdy setká s nějakou slečnou Kondomovou, při všech těch změnách V sexuálních mores v poslední době. Břemeno bylo větší, než si většina lidí představovala. Pro každého takového návštěvníka tu byl list papíru, pár odstavců informací, aby ten člověk odešel s vědomím, že, hurá, prezident ví, proč tady jsem a o co mi jde. Opravdu ho to zajímá!

Tisknutí rukou a hovor s obyčejnými lidmi bylo důležitou a obvykle příjemnou součástí jeho práce, ne však nyní, týden před sjezdem, stále pozadu v těch zatracených průzkumech preferencí, jak všechny televizní sítě neopomínaly oznamovat nejméně dvakrát týdně.

"Co Kolumbie?" zeptal se prezident hned, jak se zavřely dveře.

"Pane, řekl jste mi, abych to uzavřel. Uzavírá se to."

"Nějaké problémy s CIA?"

"Ne, pane prezidente."

"A jak přesně..."

"Pane, řekl jste mi, že to nechcete vědět."

"Tím mi říkáte, že je to něco, co bych neměl vědět?"

"Říkám vám, pane, že vykonávám vaše příkazy. Byly vydány rozkazy, a ty rozkazy se plní. Myslím, že proti důsledkům nebudete mít námitky."

"Opravdu?"

Cutter se poněkud uvolnil. "Pane, v hlavním ohledu byla operace úspěšná. Dodávky drog se snížily a během několika příštích měsíců se sníží ještě víc. Navrhoval bych, pane, abyste o tom teď nechal tisk nějakou chvíli mluvit. Vždycky na to pak můžete později poukázat. Uškodili jsme jim. V operaci TARPON máme něco, na co můžeme poukazovat tolik, kolik chceme. V operaci CAPER máme něco, s čím můžeme pokračovat ve shromaždování zpravodajských informací. A za pár měsíců se také dočkáme několika významných zatčení."

"A jak tohle víte?"

"Sám jsem se o to postaral, pane."

"A jak jste to vlastně udělal?" zeptal se prezident a zarazil se. "Také něco dalšího, o čem nemám vědět?"

Cutter přikývl.

"Předpokládám, že všechno, co jste udělal, je v rámci zákona," řekl prezident kvůli magnetofonu, který pustil.

"Takovou představu můžete mít, pane." Byla to promyšleně zkonstruovaná odpověď v tom smyslu, že mohla znamenat cokoliv, nebo také nic, podle toho, jak se kdo na věc díval. Cutter o magnetofonu věděl také.

"A jste přesvědčen o tom, že se vaše instrukce plní?"

"Samozřejmě, pane prezidente."

"Tak se přesvědčte ještě jednou."

Trvalo to mnohem déle, než vousatý konzultant předpokládal. Inspektor O'Day držel v rukou tištěný výstup a mohla to docela klidně být kurdština. List papíru byl zpola pokryt odstavci sestavenými ze samých jedniček a nul.

"Strojový jazyk," vysvětlil konzultant. "Ten, kdo tenhle program dělal, byl opravdový profík. Vytáhl jsem toho takových čtyřicet procent. Je to transpoziční algoritmus, přesně jak jsem si myslel."

"To jste mi včera večer řekl."

"Ruské to není. Přijímá to signál a zašifrovává ho to. To není nic moc, to dokáže kdekdo. Doopravdy chytré je to, že ten systém vychází z nezávislého vstupního signálu, který je pro jednotlivá vysílání jedinečný - přes šifrovací algoritmus už vestavěný do systému."

"Můžete mi to vysvětlit?"

"Znamená to, že je na to - někde - napojený moc dobrý počítač, který určuje, jak tohle miminko pracuje. Ruské to být nemůže, nemají na to ještě hardware, pokud nám nějaký moc dobře skrývaný neukradli. Navíc vstupní údaj, který do toho systému přidává proměnnou, pravděpodobně přichází od družic NAVSTAR. Tohle je jenom můj dohad, ale myslím, že to používá velmi přesný časový znak, který nastavuje šifrovací klíč, jediný pro každé vysílání a příjem. Svinsky chytře vykoumané. To ukazuje na Národní bezpečnostní službu. Družice NAVSTAR používají pro přesné měření času atomové hodiny a samotná hlavní součást systému je také zašifrovaná. Tak či onak, tohle tady je chytrý způsob, jak zakódovat signál tak, že ho nedokážete odkódovat nebo napodobit, i

kdybyste věděl, jak se to udělalo. Ten, kdo tohle dal do kupy, měl přístup ke všemu, co vůbec máme. Kdysi jsem Národní bezpečnostní službě dělal konzultanta, a o tomhle hajzlíkovi jsem nikdy neslyšel."

"No dobrá, a když se zničí disketa...?"

"Tak je spojení v tahu, člověče. Říkám - v tahu. Jestli tohle je to, na co to vypadá, tak máte vysílací zařízení, které ovládá algoritmus, i pozemní stanice, které ho přijímají. Tenhle algoritmus vymažte, tak jako to někdo udělal, a ti chlapi, co jste se s nimi bavili, se už s vámi nespojí, a nikdo jiný ani s nimi. Víc už se žádný systém zabezpečit nedá."

"Tohle všechno se dá poznat? Co ještě?"

"Polovina toho, co jsem vám právě řekl, jsou kvalifikované dohady. Ten algoritmus dát znova dohromady nemůžu. Můžu vám jen říct, jak pravděpodobně pracoval. Tamto o NAVSTAR je předpoklad, ale dobrý. Zpracování transpozice je zčásti obnovené, a z celého toho všeho kouká Národní bezpečnostní služba. Ten, kdo to dělal, věděl, jak se píše počítačový kód. Určitě je náš. A pravděpodobně je to ten nejsložitější strojový kód, co máme. Ten, kdo se k němu dostal, musí sedět hodně vysoko. A ať je to kdo chce, vypral to. Už se nedá znovu použít. Operace, pro kterou se to použilo, už musí být dokončená."

"Hm, to jo," řekl O'Day, jehož z toho, co se právě dověděl, až zamrazilo. "Udělal jste to dobře."

"No, a teď mi jen napište omluvenku pro profesora, proč jsem dneska ráno zmeškal zkoušku."

"Někomu řeknu," slíbil mu O'Day cestou ke dveřím. Zamířil do kanceláře Dana Murraye a s překvapením zjistil, že je pryč. Další zastávka byla u Billa Shawa.

Za půl hodiny bylo jasné, že pravděpodobně došlo ke zločinu. Další otázkou bylo, co s tím.

Vrtulník vzlétl jen lehce naložený. Požadavky na akci byly složité - složitější než na předchozí vysazování - a tentokrát byla důležitá rychlost. Jakmile se Pave Low dostal do cestovní výšky, nabral z MC-130E palivo. Tentokrát se nikdo nijak nevybavoval.

Ryan seděl vzadu v popruzích, zatímco MH-53J kodrcal a poletoval v proudu vzduchu za tankerem. Měl na sobě zelenou leteckou kombinézu a podobně zelenou přílbu. Byla tu i vesta, která se oblékala při ostřelování protiletadlovými zbraněmi. Zimmer mu vysvětlil, že dokáže zastavit kulku z pistole, pravděpodobně, skoro určitě druhotné střepiny, ale že nemá spoléhat na to, že zastaví kulku z pušky. Další starost. Jakmile se poprvé odpoutali od tankeru - než se dostanou nad pevnou zemi, budou muset tankovat znovu - Jack se otočil a vyhlédl dvířky. Mraky teď měli téměř nad hlavou, jak po nich vztahovala své paže Adele.

Juardovo zranění věci komplikovalo a poněkud měnilo plány. Usadili ho v Beechi na Clarkovo místo a nechali ho tam s rádiem a rezervními bateriemi. Pak Clark s ostatními jeli zpátky směrem k Ansermě. Larson stále ještě sledoval počasí, které se hodinu od hodiny měnilo. Do své akce měl odletět za devadesát minut.

"Jak jste na tom s municí?" zeptal se Clark v mikrobusu.

"Všechno, co potřebujeme pro kalašnikovy," odpověděl Chavez. "Asi šedesát pro každý samopal. Nikdy mě nenapadlo, jak užitečná je tichá zbraň."

"Jsou prima. Co granáty?"

"My všichni?" zeptal se Vega. "Pět útočných a dva slzotvorné."

"Kam jdeme?" zeptal se Ding pak.

"Je to statek nedaleko Ansermy."

"Jak je to tam zajištěné?"

"Nemám ani ponětí."

"Hele, moment, do čeho nás taháte?" otázal se Vega.

"Jen klid, seržante. Jestli se ukáže, že na to nestačíme, stáhneme se a zmizíme. Vím jedině to, že se jdeme podívat trochu zblízka. Chavez a já si s tím poradíme. A mimochodem, tamhle v brašně jsou rezervní baterie. Potřebuješ je?"

"To teda jo, kurva!" Chavez vytáhl svůj noční infradalekohled a baterie hned vyměnil. "Co je v tom domě?"

"Dva lidé, na které máme zvlášť spadeno. Číslo jedna je Felix Cortez," řekl Clark a dodal k tomu krátké vysvětlení. "To je ten chlap, co řídí operaci proti týmům DIVADELNÍ LOĎ - to je kódové označení téhle operace, jestli se nikomu neuráčilo povědět vám to. Taky měl prsty v zavraždění velvyslance. Chci jeho kůži, a chci ho živého. Číslo dvě je seňor Escobedo. To je jeden z hlavounů v Kartelu. Po jeho kůži touží spousta lidí."

"Tak jo," řekl Leon. "Hlavouny jsme ještě žádný nedostali."

"Zatím jsme těch parchantů dostali pět nebo šest. To bylo moje dílo." Clark se otočil a pohlédl na Chaveze. Musel to říci, aby si zajistil důvěryhodnost.

"Ale jak, když..."

"Tak moc o tom povídat nemůžeme, děti," odvětil Clark. "Člověk o sobě nerozhlašuje, že zabíjí lidi, i kdyby vám říkal, kdo chtěl, že je to v pořádku."

"To jste opravdu tak dobrý?"

Clark jen potřásl hlavou. "Někdy. Někdy taky ne. Kdybyste vy hoši nebyli tak zatraceně dobří, nebyli byste tady. A někdy je v tom čistě jen pitomé štěstí."

"Zrovna jsme na takové narazili," řekl Leon. "Vůbec nevím, co se pokazilo, ale kapitán Rojas akorát..."

"Já vím. Viděl jsem, jak pár mamlasů nakládá jeho mrtvolu do náklaďáku..."

Leon ztuhl. "A co..."

"Jsem udělal?" zeptal se Clark. "Byli tři. Strčil jsem je do toho náklaďáku taky. Pak jsem náklaďák podpálil. Nijak moc se tím zrovna nepyšním, ale myslím, že vám z VLAJKY to trochu ulevilo. Nic moc, ale tehdy se víc dělat nedalo."

"Tak kdo nás připravil o ten vrtulník?"

"Ten samý chlápek, co utnul rádio. Vím, kdo to je. Až tohle bude skončené, chci jeho kůži taky. To se nedělá, poslat lidi ven, a pak se na ně takhle vybodnout."

"Tak co teď uděláte?" chtěl vědět Vega.

"Dostane náramky. Teď poslouchejte, lidi, budeme myslet na dnešní noc. Pěkně jedno po druhém. Jste vojáci, a ne nějaká banda puberťáckých ženských. Míň mluvit a víc myslet!"

Chavez, Vega a Leon se podle toho zařídili. Začali kontrolovat svou výzbroj. V mikrobusu bylo na rozebrání a vyčištění zbraní dost místa. Clark dojel do Ansermy při západu slunce. Našel klidné místo asi půl druhého kilometru od domu a tam nechal mikrobus stát. Vzal si Vegův noční infradalekohled a pak se s Chavezem vypravili na obchůzku.

Nedávno se tu ještě hospodařilo. Clark si říkal, co se tu asi tak pěstovalo, ale tohle, stejně jako to, že místo bylo blízko vesnice, znamenalo, že stromy tu byly prořídlé, jak je brali na topivo. Mohli se pohybovat rychle. Za půl hodiny dům viděli; od lesa ho dělilo dvě stě metrů otevřeného terénu.

"Špatné," poznamenal Clark ze svého místa na zemi.

"Napočítal jsem jich šest, všichni mají kalašnikovy."

"Ještě někdo," řekl důstojník CIA a otočil se, aby viděl, odkud zvuk přichází. Byl to mercedes, a proto mohl patřit komukoliv z Kartelu. S ním přijela další dvě auta, jedno vpředu, druhé za ním. Vylezlo šest strážných, aby prozkoumali okolí.

"Escobedo a LaTorre," řekl Clark za svým dalekohledem. "Dvě velká zvířata k panu plukovníku Cortezovi. To bych rád věděl, proč..."

"Je jich moc, člověče," řekl Chavez.
"Všiml sis, že nemají žádné heslo nebo něco takového?"
"Takže co?"
"Je to možné, když to správně sehrajeme."
"Ale jak..."
"Mysli tvořivě," poradil mu Clark. "Zpátky k autu." To trvalo dalších dvacet minut. Když tam došli, Clark naladil jedno z rádií.
"CAESAR, tady HAD, přepínám."

Podruhé tankovali na dohled od pobřeží. Než se budou vracet do Panamy, budou muset brát palivo přinejmenším ještě jednou. Druhá alternativa se v tomto okamžiku nezdála příliš pravděpodobná. Dobré bylo, že Fran Montaigneová se svým Herculesem, upraveným pro speciální operace, letěla jako obvykle suverénně; čtyři velké vrtule se otáčely v ustáleném rytmu. Jeho radisté už hovořili s přeživšími týmy na zemi, a tak tuto starost sňali z beder posádky vrtulníku. Poprvé za celé trvání akce bylo letecké posádce dovoleno pracovat tak, jak byla vycvičena. MC-130E bude koordinovat jednotlivé součástí operace, bude navádět Pave Low na patřičné oblasti a pryč od možného ohrožení, vedle toho, že bude udržovat nádrž vrtulníku plnou paliva.
Vzadu už byl klid. Ryan byl na nohou a přecházel sem a tam. Po nějaké chvíli ho strach znudil, a dokonce se mu podařilo použít mísu, aniž se minul. Letová posádka ho přijala alespoň jako schváleného vetřelce, a z jakéhosi důvodu to pro něj hodně znamenalo.
"Ryane, slyšíte mě?" otázal se Johns.
Jack sáhl po tlačítku mikrofonu. "Jo, plukovníku."
"Ten váš člověk tam dole chce, abychom udělali něco jiného."
"A co jako?"
PJ mu to pověděl. "Znamená to další tankování, ale jinak to dokážeme zmáknout. Řekněte si."
"Určitě?"
"Za speciální operace nás platí."
"Tak teda jo. Toho parchanta potřebujeme."
"Rozumím. Seržante Zimmere, za minutu jsme nad pevninou. Zkontrolovat systémy."
Letový inženýr přehlédl svůj panel. "Rozumím, PJ. Podle mě je všechno v pořádku, pane. Všechny přístroje jsou v zelených políčkách."
"Oukej. První zastávka pro tým HROZBA. Předpokládaný čas příletu je dvanula minut. Ryane, měl byste se něčeho přidržet. Budeme lízat zemi. Musím promluvit s naší podporou."
Jack nevěděl, co to znamená. Dověděl se to hned, jak překonali první hřeben pobřežních hor. Pave Low vyskočil vzhůru jako splašený výtah, pak se podlaha ztratila pod nohama, jak se dostal za vrchol. Vrtulník letěl podle počítačového režimu řízení a nakláněl se pod úhlem šesti stupňů - pocit z toho byl, jako by to bylo mnohem víc - nahoru a dolů, podle obrysů terénu, a metl si to pár metrů nad zemí. Letoun byl vyroben tak, aby byl bezpečný, ne pohodlný. Ryan neměl pocit ani jednoho, ani druhého.
"První zóna přistání za tři minuty," hlásil Johns, když uplynulo půl věčnosti. "Nažhavíme to, Bucku."
"Rozumím." Zimmer sáhl na svém panelu kamsi dolů a přehodil páčkovy přepínač. "Přepínače odjištěny. Kanóny připraveny."
"Střelci na místa. To platí pro vás, Ryane," dodal PJ.
"Děkuju," vydechl sténavě Jack, aniž zapojil svůj mikrofon. Zaujal postavení na levé straně letounu a prudce stiskl aktivační spínač minikanonu, který se ihned začal otáčet.
"Předpokládaný čas příletu jedna minuta," řekl druhý pilot. "Na jedenáctou mám přerušované světlo. Fajn, HROZBA, tady CAESAR, slyšíte mě, přepínám?"
Jack slyšel jen jednu stranu hovoru, ale v duchu děkoval letové posádce za

to, že umožnila lidem vzadu dovědět se aspoň něco.

"Rozumím, HROZBA, opakujte, jaká je vaše situace... Dobrá, jsme tady. Světlo dobré. Třicet vteřin. Tam vzadu, připravte se," řekl kapitán Willis Ryanovi a ostatním. "Zbraně zajištěné, zbraně zajištěné."

Jack držel palec v blízkosti spínače a zamířil kanónem do oblohy. Nos vrtulníku se při sestupu silně zvedl do výše. Zastavil se a vznášel se třicet centimetrů nad zemí; nedosedl úplně.

"Bucku, řekněte kapitánovi, ať hned jdou."

"Rozkaz, PJ." Ryan slyšel, jak Zimmer utíká dozadu, pak pod chodidly cítil, jak vojáci pádí na palubu. Jeho oči neopouštěly prostor vně letounu, dívaly se přes otáčející se hlavně kanónu, dokud se vrtulník nevznesl, a ještě potom zamířil kanón dolů na zem.

"No, tohle nebylo tak špatné, co?" poznamenal plukovník Johns, když navedl letoun zpátky na směr k jihu. "Hergot, ani nevím, proč nám za tohle vůbec platí. Kde je ta plošina?"

"Upevňujeme ji, pane," odpověděl Zimmer. "Všichni jsou na palubě. Všechno čisté, žádné ztráty."

"Kapitáne...?"

"Ano, plukovníku?"

"Máme pro váš tým práci, jestli se na to cítíte."

"No, tak povídejte, pane."

Hercules MC-130E pro speciální operace kroužil nad kolumbijským územím; posádka z toho byla poněkud nervózní, protože neměli povolení. Teď bylo hlavní prací zprostředkovávat spojení, z oceánu se to nedalo udělat ani se složitým zařízením na palubě čtyřmotorového podpůrného letounu.

Potřebovali hlavně dobrý radar. Kombinovaný tým Pave Low/ Hercules měl pracovat pod dohledem radarového hlídkového letounu AWACS, který však s sebou nevzali. Místo toho poručík a několik poddůstojníků psali po mapách a současně hovořili přes zakryté rádiové okruhy.

"CAESAR, sdělte váš stav paliva," zavolala kapitánka Montaigneová.

"Vypadá to dobře, SPÁRE. Držíme se v údolích. Odhaduji, že budeme potřebovat znovu tankovat za osm-nula minut."

"Rozumím, osm-nula minut. Zatím žádný nepřátelský rádiový provoz."

"Přijato." Tohle byl jeden zmožných problémů. Co když má Kartel někoho v kolumbijském vojenském letectvu? Ať byly oba americké letouny jakkoli technicky propracované, jediná americká jednovrtulová stíhačka P-51, zapomenutá z druhé světové války, je mohla snadno dostat oba.

Clark na ně čekal. Se dvěma vozidly. Vega ukradl zemědělský nákladní automobil, dost velký na to, co potřebovali. Ukázalo se, že dovede docela zručně spojovat zapalovací kabely, zručnost, o jejímž získání se vyjadřoval jen neurčitě. Vrtulník dosedl a muži vyběhli k blikajícímu světlu, které Clark dosud měl. Clark přivolal jejich důstojníka, rychle ho informoval o situaci a dal mu instrukce. Vrtulník se vznesl a zamířil na sever za pomoci větru, vanoucího údolím rychlostí dvaceti uzlů. Pak se stočil k západu a mířil k MC-130E a k dalšímu tankování ve vzduchu.

Mikrobus a nákladní auto jely zpátky ke statku. Clarkova mysl dosud pádila vpřed. Skutečně chytrý člověk by operaci řídil přímo z vesnice, k níž by bylo mnohem těžší se přiblížit. Cortez chtěl být daleko, všem z očí, ale opomenul zajistit si fyzickou bezpečnost z vojenského hlediska. Cortez uvažoval jako špion, pro něhož bezpečnost znamenala zachovat utajení, nebyl to lišák v přední linii, pro něhož bezpečnost znamenala spoustu pušek a volný výstřel. Každý, říkal si, má svoje hranice, za které se nedostane. Clark seděl vzadu v nákladním automobilu, obklopen týmem HROZBA, v ruce svůj ručně zakreslený náčrtek cíle. Je to jako za starých časů, říkal si, v akci, spuštěné pouhé vteřiny po rozhodnutí. Doufal, že tihle mladí záškodníci jsou stejně dobří

jako lišáci z Třetí skupiny speciálních operací. I Clark měl svoje hranice. Lišáci z Třetí skupiny speciálních operací tenkrát také byli mladí.

"Takže tři minuty," uzavřel.

"V pořádku," souhlasil kapitán. "Moc kontaktů jsme neměli. Máme všechny zbraně a munice, kolik potřebujeme."

"Takže?" zeptal se Escobedo.

"Včera v noci jsme zabili deset norteamericanos a dnes v noci zabijeme další."

"Ale ty ztráty!" namítal LaTorre.

"Bojujeme s vysoce kvalifikovanými profesionálními vojáky. Naši lidé je všechny pobili, ale nepřítel bojoval statečně a dobře. Přežil jen jeden," řekl Cortez. "Jeho mrtvolu mám vedle v místnosti. Zemřel brzy potom, co ho sem přinesli."

"A jak víte, že tu nejsou někde poblíž?" otázal se Escobedo. Myšlenka na fyzické nebezpečí bylo něco, na co si už dovolil zapomenout.

"Znám polohu každé nepřátelské skupiny. Čekají, až je vyzvedne podpůrný vrtulník. Nevědí, že jejich vrtulník stáhli."

"Jak se vám to podařilo?" divil se LaTorre nahlas.

"Prosím, dovolte mi užívat moje metody. Najali jste mě kvůli mým zkušenostem a odbornosti. Neměl byste být překvapen, když je předvedu."

"A co teď?"

"Naše přepadová skupina - teď už skoro dvě stě lidí - by se nyní měla blížit ke druhé americké skupině. Kódové označení téhleté je tým TVÁŘ," dodal Felix. "Naší další otázkou samozřejmě je, které složky ve vedení Kartelu z tohohle čerpají výhody - nebo bych snad spíš měl říci, kteří členové pracují s Američany a využívají je pro své vlastní cíle. Jak se často při takových operacích stává, zdá se, že každá z obou stran využívá té druhé."

"Oh?" Tentokrát to byl Escobedo.

"Sí, jefe. A nemělo by pro žádného z vás být překvapením, že se mi povedlo identifikovat ty, kteří zradili své druhy." Pohlédl na oba muže, na rtech nepatrný úsměv.

Stály tu jen dvě silniční hlídky. Clark byl opět v mikrobusu, zatímco lidé z týmu HROZBA se hnali lesy, aby se dostali k cíli. Vega s Leónem vysadili postranní okénko a nyní ho Vega, sedící také vzadu, přidržoval na místě rukou.

"Všichni připraveni?" zeptal se Clark.

"Vpřed!" odpověděl Chavez.

"Jdeme na to." Clark projel poslední zatáčkou, zpomalil a předjel s automobilem přímo před obě hlídky. Ty uvolnily řemeny svých zbraní, a když vozidlo zpomalovalo, zaujaly útočnější postavení. "Promiňte, zabloudil jsem."

To bylo pro Vegu znamení, aby pustil sklo. Jak padalo, Chavez a Leon zaklekli a namířili své MP-5 na hlídky. Obě dostaly dávky do hlavy bez varování a obě padly bez jediného zvuku. Bylo divné, jak uvnitř uzavřeného prostoru vozidla zněly samopaly strašně hlasitě.

"Krásná práce," řekl Clark. Než pokračovali dál, zvedl své rádio.

"Tady HAD, HROZBA, ohlaste se."

"HADE, tady HROZBA Šest. Jsme na místě. Opakuji, jsme na místě."

"Rozumím, buďte připraveni. CAESARE, tady HAD."

"HADE, tady CAESAR, na příjmu."

"Udejte polohu."

"Držíme se osm kilometrů od vás."

"Rozumím, CAESARE, zůstaňte nadále osm kilometrů od nás. Jdeme na cíl."

Clark zhasl světla a popojel s mikrobusem sto metrů dál po příjezdové cestě. Zvolil si místo, kde se silnice stáčela. Tam mikrobus zastavil a natočil ho tak, aby silnici blokoval.

"Dejte mi jeden ten útočný granát," řekl, vystoupil a klíčky nechal v

zapalování. Nejprve uvolnil pojistku granátu. Pak těleso granátu připevnil drátem ke klice dveří a od pojistky natáhl další drát k plynovému pedálu. Netrvalo to ani minutu. Další, kdo dveře otevře, se dočká ošklivého překvapení. "Oukej, tak jdeme."

"Chytré, pane Clark," poznamenal Chavez.

"Chlapče, já jsem byl Nindža už před tím, než se z toho stala móda. A teď ticho, a dělejte všichni svou práci." Teď už žádné úsměvy, žádné žvanění. Bylo to, jako by se vrátilo mládí; pocit to byl vítaný, byl by však vítanější, kdyby byl své mládí nestrávil děláním věcí, které by bylo nejlíp zapomenout. Pocit nadšení z toho, že vede lidi do bitvy, však bylo něco, o čem jeho paměť nelhala. Bylo to hrozné. Bylo to nebezpečné. Bylo to také něco, v čem vynikal, a věděl to. V tuto chvíli nebyl panem Clarkem. Opět byl Hadem, člověkem, jehož kroky nikdo nikdy neuslyšel. K místu, odkud se vrhnou na cíl, jim to trvalo pět minut.

Severovietnamci byli chytřejší protivníci než tihle. Všechny stráže byly v blízkosti domu. Vzal si Vegův noční infradalekohled a spočítal je; přejížděl očima okolí, aby zjistil, jestli se někteří nepotulují kolem, nebyl tam však nikdo.

"HROZBA, tady HAD. Sdělte svou polohu."

"Jsme na hranici lesa severně od cíle."

"Zablikejte a označte svou polohu."

"Oukej, splněno."

Clark otočil hlavu a dalekohled mu ukázal infračervené zablikání na otevřeném terénu, deset metrů od linie stromů. Chavez, naslouchající na stejném rádiovém okruhu, udělal totéž.

"Oukej, buďte připraveni. CAESAR, tady HAD. Jsme ve svém postavení na východní straně cíle, tam, kde příjezdová silnice prochází mezi stromy. HROZBA je na severní straně. Dvě bliknutí k označení vlastních pozic. Potvrďte."

"Rozumím, jste na hranici stromů u silnice, východní strana od cíle. Opakuji, východně od cíle, HROZBA je na sever. Rozumím, dvě bliknutí označují pozice vlastních lidí. Jsme připraveni osm kilometrů od vás," odpověděl PJ svým nejlepším počítačovým hlasem.

"Rozumím, přibližujte se. Je čas na představení. Opakuji, přibližujte se."

"Rozumím, CAESAR se přibližuje, zbraně připravené."

"HROZBA, tady HAD. Zahajte palbu, zahajte palbu."

Proti Cortezovi byli v nevýhodě oba, ačkoliv celý důvod pro to neznal ani jeden z nich. Nakonec, LaTorre s Felixem hovořil předchozího dne a dověděl se, že zrádcem v jejich středu je Escobedo. Proto měl pistoli první venku on.

"Co to má znamenat?" zeptal se Escobedo.

"To přepadení bylo moc chytré, jefe, ale vaši hru jsem prohlédl," řekl Cortez.

"O čem to mluvíte?"

Než mohl Cortez dát svou předem připravenou odpověď, začalo severně od domu pálit několik pušek. Felix nebyl úplný pitomec. Jeho první reakcí bylo, že zhasl světla v domě. LaTorre stále ještě mířil pistolí na Escobeda a Cortez se vrhl k oknu, pistoli v ruce, aby se podíval, co se děje. V okamžiku, kdy se tam dostal, si uvědomil, že dělá hloupost, klesl na kolena a vyhlížel podle okenního rámu. Dům byl postaven z kamene a kulku by měl zastavit, říkal si, okna však ne.

Palba byla řídká a sporadická, jen pár lidí, akorát jen aby to člověka namíchlo, a on měl lidi, kteří si s tím poradí. Cortezovi vlastní lidé za pomoci tělesných stráží, patřících Escobedovi a LaTorremu, palbu ihned opětovali. Felix se díval, jak se jeho lidé pohybují jako vojáci, rozptýlili se do dvou palebných družstev, okamžitě začali s nacvičeným pěchotním způsobem boje palby a pohybu. Ať to byla jakákoliv nepříjemnost, vyřídí to. Tělesní strážci Kartelu byli jako obvykle stateční, ale pitomí. Dva z nich už padli.

Ano, viděl, už to jde. Palba od stromů řídla. Nějací bandité, snad, kteří si pozdě uvědomili, že si ukousli větší sousto, než...

Ten zvuk bylo něco, co ještě nikdy neslyšel.

"Cíl v dohledu," slyšel Jack přes palubní telefon. Měl výhled jiným směrem, pochopitelně. Ačkoliv stál u kanónu, plukovník Johns ho nebral jako střelce, alespoň ne jako opravdového. U kanónu po pravé straně, na té, jež odpovídala pilotovu sedadlu, byl seržant Zimmer. Dorazili tak nízko nad zemí, že Ryan měl dojem - věděl, že kdyby sáhl ven, mohl by se rukou dotknout vrcholků stromů. Pak se letoun otočil kolem své osy. Hluk a chvění na Jacka zaútočily přes všechnu jeho ochrannou výstroj a záblesk, který ten zvuk doprovodil, vrhl před Jackovy oči stín letounu, když hledal jiné cíle.

Vypadá to jako obrovská, zakřivená trubice neonového světla, řeklo Cortezovi jeho vědomí. Všude, kde se dotkla země, se zvedl velký mrak prachu. Přejížděla sem a tam po otevřeném prostoru mezi domem a stromy. Pak se zastavila, snad jen po několika vteřinách. Cortez v prachu nic neviděl a trvalo okamžik, než si uvědomil, že by něco měl vidět, přinejmenším záblesky z pušek svých lidí. Pak tu záblesky byly, ty však byly o kus dál, na čáře stromů, a teď jich přibylo.

"CAESAR, zastavit palbu, zastavit palbu!"

"Rozumím," odpovědělo rádio. Hrozný zvuk nad hlavou ustal. Clark takový neslyšel už hodně dlouho. Další zvuk z jeho mládí, a nyní byl stejně hrozivý jako tenkrát.

"Vzhůru, HROZBA, postupujeme. HAD postupuje. Potvrďte."

"HROZBA, tady Šestka, palbu zastavit, palbu zastavit!" Střelba od linie stromů ustala. "HADE: vpřed!"

"Jdeme!" Bylo hloupé vést je jen s pistolí s tlumičem, to Clark věděl, ale byl velitelem, a dobří velitelé vedou lidi zpředu. Dvě stě metrů k domu překonali za třicet vteřin.

"Dveře!" řekl Clark Vegovi; ten kalašnikovem rozstřílel dveřní závěsy a pak dveře kopnutím vyrazil. Clark se vrhl střemhlav dovnitř, a když dopadl na zem, překulil se, podíval se a viděl v místnosti jednoho člověka. Měl AK a vypálil, ale příliš vysoko. Clark ho srazil nehlučným výstřelem do obličeje, pak ještě dalším, když padal. Do vedlejší místnosti vedl jen dveřní otvor, žádné dveře. Pokynul Chavezovi, a ten vhodil dovnitř slzný granát. Počkali, až vybuchne, a pak se, opět přikrčeni, vrhli dovnitř.

Byli tam tři lidé. Jeden, s pistolí, k nim udělal krok. Clark a Chavez ho zasáhli do prsou a do hlavy. Druhý ozbrojenec, klečící u okna, se pokusil otočit se, ale na kolenou se mu to nepodařilo, a upadl na bok. Chavez tam vmžiku byl a udeřil ho pažbou pistole do čela. Clark se vyřítil na třetího a přirazil ho ke kamenné stěně. Pak vyrazili Vega s Leónem několika skoky nízko při zemi k posledním dveřím. Tahle místnost byla prázdná.

"Budova je čistá!" zakřičel Vega. "Hej, já -"

"Tak jdem!" Clark svého člověka vytáhl ven. Chavez udělal totéž, kryt Leónem. Vega se pohyboval pomalu. Nevěděli proč, dokud nebyli všichni venku.

Clark už byl u svého rádia. "CAESAR, tady HAD. Máme je. A padáme odsud."

"Leone," řekl Vega. "Podívej."

"Tony," řekl seržant. Jediný, kdo tenkrát přežil bitvu o Horu Nindžů, byl z týmu VLAJKA. Leon přikročil k Escobedovi, který byl dosud při vědomí. "Ty zatracená svině! Chcípni, ty kurvo!" zaječel Leon a sklonil samopal.

"Stát!" zařval na něj Clark. Málem to nebylo nic platné, ale Clark ho srazil, a to už něco platné bylo. "Jste voják, krucifix, tak se tak chovejte! Vy s Vegou - odneste svého přítele do vrtulníku."

Tým HROZBA postupoval volným polem před budovou. Hodně mužů, kupodivu, nebylo ještě mrtvých. Nedopatření napravovali jednotlivými výstřely z pušek.

Kapitán shromáždil své lidi a počítal je tak, že si na každého ukázal prstem.
"Dobrá práce," řekl mu Clark. "Máte všechny?"
"Ano!"
"Tak fajn. Tady jsou pro nás."

Pave Low se tentokrát přihnal od západu a opět úplně nedosedl na zem. Jako za starých časů, Clarku. Vrtulník, který se dotkne země, by mohl odpálit minu. Tady to nebylo pravděpodobné, ale PJ nezestárnul tolik, aby se stal plukovníkem, proto, že by přehlédl nějaké eventuality. Popadl Escobeda - už si ho stačil prohlédnout dost dobře, aby ho identifikoval - za paži a vtáhl ho na nástupní plošinu. Tam čekal jeden z posádky vrtulníku, spočítal je, a než se Clark se svým svěřencem usadil, MH-53J už stoupal a mířil k severu. Pověřil jednoho z vojáků, aby na seňora Escobeda dohlédl, a šel dopředu.
Ježiši, říkal si Ryan. Napočítal osm mrtvých, a byli to právě ti, kdo byli blízko vrtulníku. Jack vypnul motorek svého kanónu a uvolnil se - a tentokrát se uvolnil opravdu. Uvolnění bylo něco relativního, jak právě zjistil. Když na člověka stříleli, bylo to opravdu horší než sedět kdesi vzadu v nějakém zatraceném vrtulníku. Člověk se nestačí divit, říkal si. Za rameno ho popadla ruka.
"Dostali jsme Corteze a Escobeda živé!" zakřičel na něj Clark.
"Escobedo? Co ksakru ten tu..."
"Snad vás to nemrzí?"
"Co s ním hergot máme dělat?" zeptal se Jack.
"No, nemohl jsem ho tam přece jen tak nechat, kurva!"
"Co ale..."
"Jestli chcete, můžu tomu parchantovi dát hodinu létání." Clark ukázal na zadní nástupní plošinu. Když se to naučí dřív, než spadne na zem, fajn...
"Ne, doprdele, to by byla vražda!"
Clark se na něj zašklebil. "Ten kanón vedle vás není nástroj k vyjednávání, doktore."
"Tak, lidi," ozval se hlas PJ v palubním telefonu, než se tenhle rozhovor mohl rozvíjet dál. "Ještě jedna zastávka, a končíme."

29

Doplňování

Prezidentovým varováním to začalo. Admirál Cutter nebyl zvyklý na to, aby se musel přesvědčovat, že se jeho rozkazy plní. Během jeho kariéry u námořnictva byly rozkazy něco, co člověk dával a co druzí plnili, nebo co člověk plnil, když mu to jiní řekli. Zavolal do CIA, sehnal Rittera a položil otázku, otázku, která nutně byla zbytečně urážlivá. Cutter věděl, že toho člověka už ponížil a že pokračovat v tom by nebylo moudré - ale co kdyby měl prezident pravdu? Takové riziko si vyžadovalo další akci. Ritterova reakce byla znepokojující. Popuzeně dotčený tón, který by byl v jeho hlase měl zaznít, nezazněl. Místo toho hovořil jako každý jiný vládní byrokrat, ano, rozkazy se plní, samozřejmě. Ritter je studený, schopný hajzl, ale i tenhle druh má svoje hranice, za nimiž emoce vystoupí do popředí; Cutter věděl, že u náměstka pro řízení operačního oddělení se už k tomuhle bodu dostal a překročil ho. Žádná zlost - a být by tu měla.
Něco je špatně. Poradce pro národní bezpečnost se přinutil ke klidu. Něco by mohlo být špatně. Možná, že Ritter hraje nějaké myšlenkové hry. Možná, že dokonce nahlédl, že můj čin je to jediné, co je tu namístě - spekuloval Cutter - a podřídil se nevyhnutelnému. Nakonec, Ritterovi se líbilo být náměstkem pro řízení operačního oddělení. To byla jeho miska rýže, jak se ve vládě říkalo. I

ti nejdůležitější vládní činitelé je měli. I oni se necítili volně při pomyšlení na to, že by přišli o kancelář a sekretářku a šoféra a větší část titulu, jenž je označoval za Důležité lidi, navzdory hubenému platu. Jako pasáž z nějakého filmu nebo kdovíčeho, odejít z vlády znamenalo vstoupit do reálného světa, a v reálném světě lidé očekávali výsledky, které by posilovaly preference a zpravodajské odhady. Kolik lidí zůstávalo ve vládních službách kvůli jistotě, výhodám a izolaci od "reálného" světa? Je jich víc, jak byl Cutter přesvědčen, než těch, kteří se na sebe dívali jako na poctivé služebníky lidu.

Ale i kdyby tohle bylo pravděpodobné, uvažoval Cutter, nebylo to jisté, a trocha prověření bude jen v pořádku. A tak zavolal do Hurleburt Field a chtěl velitele operací letecké skupiny.

"Potřebuji mluvit s plukovníkem Johnsem."

"Plukovník Johns je mimo základnu, pane, a není k dosažení."

"Potřebuji vědět, kde je."

"Tuhle informaci nemám, pane."

"Co tím myslíte - ,tuhle informaci nemám', kapitáne?" Skutečný velitel operací skupiny nyní neměl službu, tu tento večer převzal jeden z pilotů vrtulníku.

"Myslím tím, že nevím, pane," odpověděl kapitán. Chtělo se mu na takovou blbou otázku dát trochu drzejší odpověď, ale hovor přišel zakrytou linkou a člověk nemohl vědět, kdo ksakru je na druhém konci.

"A kdo to ví?"

"To nevím, pane, ale můžu se pokusit zjistit to."

Není tohle jen nějaký bordel ve velení? tázal se Cutter sám sebe. A co když není?

"Jsou všechny vaše MC-130 na místě, kapitáne?" zeptal se Cutter.

"Tři jsou někam dočasně odveleny, pane. Místo je tajné - tedy, pane, to, kde naše zrovna letouny jsou, je skoro vždycky tajné. A kromě toho, při tom uragánu, co se tu jižně odtud honí, připravujeme k přesunu spousty našich letadel pro případ, že by zamířil sem."

Cutter mohl o informaci požádat rovnou; to by však znamenalo, že by musel ohlásit, kdo je, a i tak, mluvil s nějakým nižším důstojníkem, kterému je něco přes dvacet, a ten mohl říci ne, protože mu nikdo neřekl, aby udělal něco jiného. Takový nižší důstojník věděl, že ho nikdo nijak vážně nepotrestá za to, že neprojevil iniciativu a neudělal něco, k čemu nedostal příkaz - určitě to tedy neudělá po telefonu, zakrytá linka sem, zakrytá linka tam. Taková žádost by také přilákala pozornost k něčemu způsobem, který si nepřál...

"Tak dobře," řekl nakonec Cutter a zavěsil. Pak zavolal Andrews.

První náznak toho, že jsou potíže, přišel od Larsona, jehož Beech létal kolem zóny přistání pro TVÁŘ. Juardo, dosud zápolící s bolestí v poraněné noze, přehlížel terén po straně letounu svým nočním infradalekohledem.

"Hej, člověče, vidím na zemi nějaké naklaďáky, tamhle, ,na třetí'. Takových patnáct."

"No, to je prima," poznamenal pilot a zapojil mikrofon.

"SPÁRE, tady OČIČKA, přepínám."

"OČIČKA, tady SPÁR," odpověděl Hercules.

"Hlásím možnou činnost na zemi, šest kilometrů jihovýchodně od TVÁŘE. Opakuji, dole nákladní auta. Teď nejsou vidět žádní lidé. Doporučuji varovat TVÁŘ a CAESARA před možnými vetřelci."

"Rozumím, přijato."

"Prokrista, doufám, že jim to dneska nepojede rychle," řekl Larson do palubního telefonu. "Jdeme dolů a podíváme se na to."

"Tak jo, člověče."

Larson vysunul klapky a snížil výkon tolik, kolik se jen odvážil. Světla nebylo nijak přesmíru a let nízko nad horami nevypadal tak, jak si

představoval legraci. Juardo hleděl dolů svým nočním infradalekohledem, clona stromů byla však příliš hustá.

"Nic nevidím."

"To bych rád věděl, jak dlouho už tam ty naklaďáky jsou..."

Nad zemí se objevil jasný záblesk, snad pět set metrů pod vrcholem. Pak se ukázala řada dalších, malých jako jiskry na zemi. Larson zavolal znovu.

"SPÁRE, tady OČIČKA. Dole, pod zónou přistání pro TVÁŘ, pravděpodobně došlo k boji."

"Rozumím."

"Rozumím, přijato," sdělil PJ MC-130. "Velitel letounu posádce: na příští zóně přistání máme pravděpodobně přestřelku. Možná, že budeme muset brát lidi na palubu pod palbou." V tomto okamžiku se cosi změnilo. Letoun sotva znatelně poklesl a zpomalil. "Bucku, co to bylo?"

"Och," řekl letový inženýr. "Asi začalo unikat palivo. Možná tlakové potrubí, možná vadný ventil, motor číslo dva. Ztrácím trochu rychlost proudění, pane. Teplota zadního motoru jde trochu nahoru."

Tři metry nad hlavou letového inženýra praskla pružina a otevřela ventil víc, než jak měl být. Propouštěl vzduch, který měl cirkulovat v turbohřídelovém motoru. Tím se snížil jeho výkon, a to se projevilo snížením rychlosti proudění v turbíně a také menším množstvím plynu v turbíně, a nakonec snížení objemu vzduchu mělo za následek zvýšení teploty v zadním motoru. Johns a Willis to všechno viděli na svých přístrojích, ale museli vlastně spoléhat na seržanta Zimmera, aby jim řekl, o jaký problém jde. Motory patřily jemu.

"Tak povídejte, Bucku," přikázal Johns.

"Ztratili jsme šestadvacet procent výkonu na čísle dva, pane. To spravit nemůžu, pane. Vadný ventil, ale nemělo by se to zhoršovat. Teplota zadního motoru by se měla stabilizovat blízko maximálně udržitelné... možná. O nouzový stav ještě nejde, PJ. Dohlédnu na to."

"Fajn," zavrčel pilot. Na ventil, ne na Zimmera. Tohle bylo špatné. Tuhle noc šlo všechno dobře, až moc dobře. Jako všichni veteráni s bojovými zkušenostmi byl i Paul Johns podezřívavý. To, čím se jeho mysl nyní obírala, byly úvahy o výkonu a váze. Musí přeletět přes ty zatracené hory, aby doplnil palivo a letěl zpátky do Panamy...

Ale musí vzít na palubu ty lidi.

"Kolik času?"

"Čtyři minuty," odpověděl kapitán Willis. "Uvidíme to za tím příštím hřebenem. Začíná se nám to sypat, pane."

"Jo, to vidím." Johns pohlédl na své přístroje. Číslo jedna byl na 104 procentech jmenovitého výkonu. Číslo dva byl těsně nad třiasedmdesáti. Příští součást svého úkolu mohli splnit navzdory potížím, nyní však byl problémem zadní motor. PJ na svém autopilotu nastavil o něco větší výšku. Teď, s větším zatížením na trup a s menším výkonem v tahu, bude přelet nad hřebeny obtížnější.

"Je to opravdový boj," řekl Johns po minutě. Jeho noční infradalekohled ukazoval rozsáhlou činnost na zemi. Zapojil rádio. "TVÁŘ, tady CAESAR, přepínám." Žádná odpověď.

"TVÁŘ, tady CAESAR, přepínám." Vyžádalo si to ještě dva pokusy.

"CAESAR, tady TVÁŘ, útočí na nás."

"Rozumím, TVÁŘ. Vidím to, kamaráde. Vaše pozice je asi tři sta metrů dole pod zónou přistání. Dostaňte se nahoru, můžeme vás krýt. Opakuji, můžeme vás krýt."

"Je to boj zblízka, CAESARE."

"Tak utíkejte. Opakuji, utíkejte, můžeme vás krýt," řekl mu PJ klidně. Tak do toho, chlapče. V tomhle jsem už byl. Mám to nadřené...

"Odpoutejte se, okamžitě!"

"Rozumím. TVÁŘ, tady Šestka, jděte na zónu přistání, opakuji, jděte na

zónu přistání, okamžitě!" slyšeli ho, jak říká. PJ zapnul svůj palubní telefon.

"Bucku, jdeme naostro. Střelci na místa, zóna přistání bude pod palbou. Na zemi máme naše. Opakuji, lidi, tam na zemi jsou naši. Tak si budem dávat u těch zkurvenejch kanónů zatraceně pozor!"

Johns si snad stokrát přál, aby byl měl jeden takový nad Laosem. Pave Low nesl přes pět set kilogramů pancíře z titanu, který samozřejmě sahal až přes motory, palivové nádrže a převody. Letovou posádku chránil méně účinný Kevlar. Zbytek letounu měl menší štěstí - hliníkový trup mohlo klidně prorazit dítě šroubovákem - ale takový už je svět. Kroužil nad zónou přistání, o tři sta metrů výš a dva tisíce metrů od ní, v okruhu ve směru hodinových ručiček, aby měl přehled. Přehled neukazoval nic pěkného.

"Nechce se mi to líbit, PJ," řekl mu Zimmer palubním telefonem. Seržant Bean u kanónu u zadní nástupní plošiny měl stejný dojem, ale nic neříkal. Ryan, který na žádné ze zón přistání nic neviděl, byl také zticha.

"Hýbou se, Bucku."

"Vypadá to tak."

"Tak dobrá, půjdu po spirále dolů. Velitel letounu posádce: jdeme dolů a podíváme se víc zblízka. Můžete opětovat palbu zaměřenou na nás, ale nic jiného, dokud neřeknu. Chci slyšet potvrzení."

"Zirnmer, potvrzuji."

"Bean, potvrzuji."

"Ryan, oukej." Stejně nevidím nic, na co bych střílel.

Bylo to horší, než jak se to jevilo. Útočníci z Kartelu se přibližovali k primární zóně přistání z nečekaného směru. To je vedlo přímo přes záložní místo pro vyzvednutí, které tým TVÁŘ vybral; neměl čas, který potřeboval k tomu, aby si připravil úplnou obrannou síť. Nejhorší bylo, že mezi útočníky byli i ti, kdo přežili boj proti týmu NŮŽ a pár věcí se naučili, třeba to, že proti nebezpečí se člověk někdy chrání lépe, nikoliv hůř, rychlým postupem vpřed. Věděli také o vrtulníku, ne však dost. Kdyby byli věděli o jeho výzbroji, bitva na tom mohla skončit, ale oni čekali, že záchranný vrtulník bude neozbrojen, protože se vlastně ještě s jiným než neozbrojeným nesetkali. Jak to už v bitvách bývá, souboj byl vymezen cílem a omylem, znalostí a nevědomostí. Tým TVÁŘ se stahoval rychle, nechávaje za sebou spěšně nastražené pekelné stroje a miny, ale, jako už dřív, ztráty byly pro útočníky méně varováním a více pobídkou, a veteráni Kartelu od Hory Nindžů se učili. Nyní se rozdělili do tří skupin a začali obkličovat zónu přistání na vrcholu.

"Mám přerušované světlo," řekl Willis.

"TVÁŘ, tady CAESAR, potvrďte vaši zónu přistání."

"CAESAR, TVÁŘ, máte naše světlo?"

"Potvrzujeme. Jdeme dolů. Ať jsou všichni na volném prostoru, opakuji, ať jsou všichni tam, kde je můžeme vidět."

"Máme tři raněné, neseme je s sebou. Děláme, co můžeme."

"Za třicet vteřin," řekl mu PJ.

"Jsme připraveni."

Jako už předtím, střelci slyšeli polovinu hovoru, následovanou instrukcemi pro ně: "Velitel letounu posádce, všem našim jsem přikázal být na otevřeném prostoru. Jakmile je pořádně spočítáme, protáhnete tu oblast palbou. Všechno, co vidíte, jsou pravděpodobně naši. Všechno ostatní držte u krku. Ryane, to znamená srát to do nich."

"Rozumím," odpověděl Jack.

"Patnáct vteřin. Tak, a teď oči na stopkách, lidi."

Přišlo to bez varování. Nikdo neviděl, odkud se to vzalo. Pave Low se blížil v prudce klesajících spirálách, nemohl se však zcela vyhnout tomu, aby neletěl nad nepřátelskými bojovníky. Šest z nich ho slyšelo, jak se blíží, a viděl černou masu, pohybující se na pozadí mraků. Současně s tím namířili do oblohy a spustili palbu. Kulky ráže 7.62 projely podlahou vrtulníku. Zvuk byl

výrazný, jako krupobití na plechové střeše, a každý, kdo to slyšel, okamžitě věděl, co to je. Těm, kdo byli pomalejší, to potvrdil výkřik. Někdo byl zasažen.

"PJ, octli jsme se v palbě," řekl Zimmer do palubního telefonu. Když to řekl, zamířil svůj kanón dolů a vypálil krátkou dávku. Trup letounu se opět zachvěl. Čára svítících střel všem sdělila, co Pave Low je a kde je, a následovala další střelba.

"Ježíši!" Střely zasáhly tvrzené přední sklo. Neprošly jím, ale zůstaly po nich dolíčky a při nárazu jiskřily jako světlušky. Johns instinktivně strhl letoun doprava, pryč od palby. Tak se odkryla levá strana letounu.

Ryan měl strach jako ještě nikdy. Zdálo se mu, že tam dole je stovka, dvě stovky, tisícovka záblesků z hlavní, všechny namířené přímo na něj. Chtělo se mu přikrčit se, ale věděl, že nejbezpečnější místo pro něj je za víc než pětisetkilogramovým podstavcem malorážního kanónu. Kanón vlastně ani neměl pořádná mířidla. Pohlédl dolů přes rotující hlavně směrem ke zvlášť hustému klubku záblesků a stiskl spínač spouště.

Měl pocit, jako by v rukou držel sbíječku, a znělo to, jako by nějaký obr rval na kousky lodní plachtu. Před očima mu jako z jícnu sopky vyrazil proud plamene, dlouhý dva metry a široký přes půldruhého metru, tak jasný, že skrz něj sotva viděl, ale sevřený válec svítících střel se nedal přehlédnout a vkročil přímo do záblesků, dosud jiskřících na zemi. Nejiskřily však dlouho. Stočil kanón; pomohlo mu při tom i stočení vrtulníku a neuvěřitelné chvění kanónu. Čára svítících střel se vrtěla a kymácivě bloudila nad oblastí cíle několik vteřin. Než zvedl palec, jiskření hlavní ustalo.

"No, teda..." pronesl sám k sobě, překvapen tak, že na okamžik zapomněl na nebezpečí. Nebyla to jediná palba na ně. Ryan si vybral další oblast a pustil se do práce, tentokrát krátkými dávkami, jen po několika stech nábojů. Pak se vrtulník zcela stočil, a on už žádné cíle neměl.

Na letové palubě Willis s Johnsem přejížděli očima své přístroje. Dočkali se překvapení. Na letounu nebylo žádné kritické poškození. Ovládací prvky, také chráněné pancířem, motory, převody a palivové nádrže, byly pro pušky neprůstřelné. Nebo měly být.

"Máme tady vzadu nějaké raněné," hlásil Zimmer. "Skončíme to tady, PJ."

"Oukej, Bucku. Slyším." PJ stočil vrtulník zpátky, nyní obloukem doleva. "TVÁŘ, tady CAESAR, zkusíme to znova." I jeho hlas ztratil svůj ledový klid. Boj se nijak moc nezměnil, ale on zestárnul.

"Stahují se kolem nás. A hněte zadkem! Jsme tu všichni, jsme tu všichni."

"Dvacet vteřin, synu. Velitel letounu posádce, jdeme na to znova. Dvacet vteřin."

Vrtulník se zastavil a otočil se ve vzduchu kolem své osy; už nepokračoval ve svém majestátním oblouku a Johns doufal, že ti, co se dívají, na to nebudou připraveni. Otevřel plyn naplno a zamířil nosem dolů, tak, aby šel střemhlav na zónu přistání. Když mu zbývalo dvě stě metrů, nos zvedl a trhnutím páky zpomalil. Byl to jeho dokonalý manévr. Pave Low ztratil dopřednou rychlost přesně na správném místě - pak klesl tvrdě na zem, kvůli sníženému výkonu od motoru číslo dva. Johns se přikrčil, když to ucítil, napůl očekával, že odpálí nějakou nástrahu, to se však nestalo, a tím to pro něj končilo.

Zdálo se, že to trvá věčnost. Mysli a těla, plná stoupajícího adrenalinu, mají svůj vlastní čas, onen druh času, který zastavuje tikot hodinek. Ryanovi se zdálo, že vidí, jak se mu na hranici periferního vidění jednotlivě otáčejí listy rotoru. Chtěl pohlédnout dozadu, chtěl vidět, jestli se tým už dostal na palubu, ale jeho starostí byla levá dvířka pro střelce. Náhle si uvědomil, že není placen za to, aby se vracel s municí domů. Jakmile si byl jist, že před sebou nemá nikoho ze svých, prudce stiskl tlačítko kanónu a kropil čáru stromů; protahoval ji palbou širokým obloukem, asi třicet centimetrů nad zemí. Zimmer na druhé straně dělal totéž.

Vzadu Clark vyhlížel zadními dvířky. U kanónu byl Bean a nemohl střílet.

Tam byli jejich lidé, a ti se blížili k vrtulníku, nohy se jim zvedaly a vracely se na zem při běhu, jenž však připomínal zpomalený film. A tehdy začala palba od stromů.

Ryana vpředu ohromilo, že někdo může být naživu v oblasti, kterou právě pokropil palbou, ale byli tam. Viděl zajiskření na rámu dvířek a věděl, že to musela být kulka namířená přímo na něj. Jack se nekrčil. Schovat se nebylo kam; věděl, že bok letounu je zasahován mnohem hůř. Na okamžik pohlédl na místo, odkud střelba přicházela, pak na ně zamířil a pálil znovu. Zdálo se, že ohnivá záplava z kanónu musí letounem smýknout do strany. Plameny z hlavně provrtaly díru do oblaku prachu, zvednutého rotorem, ale na čáře stromů se stále objevovaly záblesky.

Clark přes hluboké skučení kanónů slyšel výkřiky uvnitř i venku. Cítil nárazy kulek, zasahujících bok letounu, a pak viděl, jak dva muži padli přímo u ocasní vrtule, zatímco ostatní pádili na palubu.

"Doprdele!" Vyskočil na nohy a vyběhl z dvířek, Chavez a Vega za ním. Clark zvedl jednoho z padlých vojáků a táhl ho k nástupní plošině. Chavez s Vegou popadli druhého. Pod nohama jim kulky vyhazovaly obláčky prachu. Vega upadl necelé dva metry od plošiny a svoje břemeno strhl s sebou. Clark hodil svého vojáka do čekajících rukou lidí z jeho družstva a otočil se, aby pomohl. Nejprve vzal muže z týmu. Když se obrátil, Chavez odtahoval Vegu. Clark popadl mužova ramena a couvl; na hraně plošiny upadl. Ding uchopil Osa za nohy a obloukem jimi smýkl do letounu, přeskočil je a chytil se podstavce kanónu, když už se vrtulník začal zvedat. Palba šla přímo do dvířek, ale Bean teď měl pro svou zbraň volné pole a celé ho v obloucích kropil kulkami.

Vzlet byl pomalý. Vrtulník měl několik tun nové zátěže, byl v nadmořské výšce přes patnáct set metrů a pokoušel se letět se sníženým výkonem. Vpředu PJ proklínal motor, který hrozil, že se zastaví. Pave Low se s námahou vydrápal do výšky několika málo metrů, stále pod palbou.

Na zemi kolem nich byli útočníci rozzuřeni, že lidé, které chtěli zabít, unikají, a utíkali, aby udělali ještě poslední pokus a zabránili tomu. Na vrtulník se dívali jako na trofej, jakési hrozné zjevení, které je olupuje o úspěch a jejich druhy o život, všichni odhodláni něco takového nedopustit. Na letoun, opile se kolébající mezi letem a zemí, se namířila více než stovka pušek.

Ryan cítil, jak kolem prolétává řada kulek - přicházely přímo dvířky, směřovaly neznámo kam, ale zřejmě na něj a jeho kanón. Strach byl pryč. Záblesky pušek byla místa, kam bylo třeba mířit, a to dělal. Vybíral si cíle jeden po druhém a dotýkal se spouště, rychle přecházeje od jednoho ke druhému. Bezpečí, to, které tu ještě zbývalo, záleželo v likvidaci nebezpečí. Utéci nebylo kam, a on věděl, že jeho schopnost odpovídat je přepych, který všichni na palubě letounu chtějí a potřebují, ale jen tři z nich mají. Nesmí je v tom nechat. Pohyboval kanónem doleva a doprava a zase zpět v sérii několikavteřinových období, jež se protahovala do hodin, a domníval se, že slyší každou jednotlivou kulku, kterou kanón vyplivl. Hlava sebou škubla dozadu, když cosi udeřilo do jeho přilby, trhl jí však zpátky, držel spoušť a zasypával prostor dole nepřetržitým ohnivým proudem střel, jenž se měnil, když si uvědomil, že musí ruce zvedat a ústí hlavní sklápět, protože cíle unikaly dozadu. Jednu krátkou protismyslnou vteřinu se zdálo, jako by ony, nikoliv on, unikaly. Pak byl konec. Okamžik se jeho ruce nedokázaly od kanónu odtrhnout. Pokusil se udělat krok dozadu, ale ruce se nepouštěly, až je k tomu donutil silou vůle. Pak mu klesly k bokům. Ryan potřásl hlavou, aby si ji pročistil. Byl ohlušen rámusem kanónů a trvalo několik vteřin, než začal slyšet vyšší tóny výkřiků raněných. Rozhlédl se kolem a viděl, že trup letounu je plný dýmu z kanónů, štiplavě páchnoucího po kyselině, ale zesilující proud vzduchu z paluby vpředu ho odnášel. Oči dosud pálily od záblesků kanónu a nohy se mu podlamovaly náhlou únavou, jež se dostavuje po divoké, násilné akci. Chtělo se mu posadit se, usnout a probudit se někde jinde.

Jeden z výkřiků zazněl blízko. Byl to Zimmer, jen několik metrů od něho; ležel na zádech a převaloval se s rukama překříženýma přes hruď. Ryan se šel podívat, co s ním je.

Zimmera zasáhly do prsou tři střely. Dech s sebou unášel krev, jako mráček růžové spršky, tryskající z úst a nosu. Jedna kulka mu roztříštila pravé rameno, ale ty, které zranily vážně, prošly plícemi. Ryan hned věděl, že muž mu umírá před očima vykrvácením. Mají tu zdravotníka? Mohl by něco udělat?

"Tady je Ryan," řekl do palubního telefonu. "Seržanta Zimmera zasáhli. Je to s ním špatné."

"Bucku!" odpověděl PJ okamžitě. "Bucku, co je s tebou?"

Zimmer se pokusil odpovědět, ale nemohl. Přívod k jeho telefonu byl ustřelen. Zakřičel cosi, čemu Ryan nerozuměl, a Jack se otočil, a jak mohl nejhlasitěji, zakřičel na ostatní, kteří, jak se se zdálo, se nestarali o to, co se přihodilo, nebo o tom nevěděli.

"Doktor! Zdravotník!" dodal, protože nevěděl, jak tomu vojáci u pozemní armády říkají. Clark ho slyšel a zamířil k němu.

"No tak, Zimmere, budeš v pořádku," říkal mu Jack. Tolik si z těch několika krátkých měsíců u námořní pěchoty pamatoval. Dát jim důvod žít. "Tohle spravíme, a zase budeš v pořádku. Vydrž, seržante - bolí to, ale budeš zase v pořádku."

Clark tam byl okamžik nato. Stáhl letovému inženýrovi jeho blůzu na ochranu proti protiletadlové palbě; ani si přitom neuvědomil skřípavý výkřik bolesti, kterou to přitom způsobilo rozbitému rameni. I pro Clarka byl tenhle návrat do minulých let a ke zpola zapomenutým věcem už přespříliš. Nějak už zapomněl, kolik strachu, kolik hrůzy takováhle věc nahání, a ačkoliv se mu smysly vracely rychleji než ostatním, hrůza z toho, že byl bezmocný proti střelbě a bezmocný proti tomu, čím se potom připomínala, ho téměř přemohla. A nyní bezmocný byl. Viděl to podle toho, kde byla zranění. Clark pohlédl na Ryana a zavrtěl hlavou.

"Moje děti!" zakřičel Zimmer. Seržant měl důvod žít; ten důvod teď však nestačil.

"Pověz mi něco o svých dětech," řekl Ryan. "Vyprávěj o svých dětech."

"Sedm - mám sedm dětí - musím, nesmím umřít! Moje děti -moje děti mě potřebují."

"Jen vydrž, seržante, dostaneme tě odsud. Dokážeš to," řekl mu Ryan a oči mu zamlžovaly slzy hanby z toho, že umírajícímu lže.

"Potřebují mě!" Hlas měl nyní slabší, jak mu krev naplňovala hrdlo a plíce.

Ryan pohlédl na Clarka v naději, že se tu dá něco říci. Vyslovit nějakou naději. Něco. Clark jen upřeně hleděl Jackovi do obličeje. Pak se znovu zadíval na Zimmera a vzal ho za ruku, za tu neporaněnou.

"Sedm dětí?" zeptal se Jack.

"Potřebují mě," promluvil sténavě Zimmer, teď už s vědomím, že nebude, že nebude při tom, až porostou, až se budou ženit a vdávat a mít svoje děti, nebude při tom, aby je vedl, aby je chránil. Nesplnil to, co musí otec splnit.

"Něco ti o tvých dětech povím, Zimmere, něco, co nevíš," řekl Ryan umírajícímu.

"Hm? Co?" Vypadal zmateně, očima hledal u Ryana odpověď na velkou otázku života. Jack tu odpověď neměl, ale řekl mu to, co říci mohl.

"Všechny půjdou na vysokou školu, člověče." Ryan mu stiskl ruku, jak jen mohl nejsilněji. "Máš moje slovo, Zimmere, všechny tvoje děti půjdou na vysokou školu. To si vezmu na starost. Přisámbohu, člověče, udělám to."

Seržantův výraz se trochu změnil, ale než Ryan stačil poznat, jaké pohnutí prožívá, obličej se změnil znovu. Ryan stiskl tlačítko palubního telefonu. "Zimmer je mrtev, plukovníku."

"Rozumím." Ryana urazil chlad tohoto potvrzení. Neslyšel to, co si Johns myslí: Panebože, co řeknu Carol a dětem?

Ryan držel Zimmerovu hlavu v klíně. Pomalu se vymanil a hlavu mu položil na kovovou podlahu vrtulníku. Clark mladšího muže objal svými zavalitými pažemi.

"Já to udělám," řekl mu Jack zajíkavým hlasem. "To nebyla žádná mizerná lež. Udělám to!"

"Já vím. On to věděl taky. Opravdu, věděl."

"Určitě?" Slzy se spustily a pro Jacka bylo těžké ještě jednou vyslovit nejdůležitější otázku svého života. "Docela určitě?"

"Věděl, co jste říkal, Jacku, a věřil vám. To, co jste udělal, doktore, to byla moc dobrá věc." Clark Ryana objal tak, jak muži objímají jen své manželky, své děti a ty, s nimiž společně stáli tváří v tvář smrti.

Na pravém předním sedadle plukovník Johns odložil svůj žal do uzamčené zásuvky, kterou později otevře a plně ho prožije. Teď však měl před sebou úkol. Buck by to určitě pochopil.

Cutterův tryskový letoun dorazil do Hurleburt Field dlouho po setmění. Přijelo pro něj auto, které ho odvezlo do operačního oddělení letecké skupiny. Přijel zcela bez varování a vpadl do kanceláře operačního oddělení jako zlý duch.

"Kdo to tu kčertu má na starosti?"

Seržant za stolem poznal prezidentova poradce pro národní bezpečnost okamžitě, viděl ho v televizi. "Tamhle do těch dveří, pane."

Cutter našel mladého kapitána dřímajícího v otáčecí židli. Oči se mu rozevřely společně s dveřmi a devětadvacetiletý důstojník vyskočil poněkud nejistě na nohy.

"Chci vědět, kde je plukovník Johns," řekl mu viceadmirál Cutter tiše.

"Pane, to je informace, kterou nemohu..."

"Víte ksakru, kdo jsem?"

"Ano, pane."

"Chcete mi říct ‚ne', kapitáne?"

"Pane, mám svoje rozkazy."

"Kapitáne, já ruším všechny vaše rozkazy. Tak, a teď mi na moji otázku odpovíte, a odpovíte hned." Cutterův hlas nyní zněl o několik decibelů hlasitěji.

"Pane, nevím, kde..."

"Tak najděte někoho, kdo to ví, a přiveďte ho sem."

Kapitán byl natolik vystrašen, že se vydal cestou nejmenšího odporu. Zavolal majora, který bydlel v místě. Ten byl v kanceláři ani ne za osm minut.

"Co se tu kčertu děje?" zeptal se mezi dveřmi.

"Majore, já se tu děju," sdělil mu Cutter. "Chci vědět, kde je plukovník Johns. Je to přece u téhle jednotky velící důstojník, ne, hergot?"

"Ano, pane!" Co ksakru tohle... ?

"Chcete mi říct, že lidi v téhle jednotce nevědí, kde mají svého velícího důstojníka?" Cuttera tak vyvedlo z míry, že jeho postavení neznamenalo okamžité uposlechnutí jeho rozkazů, že dopustil, aby začal hulákat jako pominutý.

"Pane, v oddělení zvláštních operací my..."

"Jsem tady v nějakém zkurveném skautském táboře, nebo u vojenské jednotky?" zařval admirál.

"Pane, tohle je vojenská jednotka," odpověděl major. "Plukovník Johns je dočasně odvelený. Mám rozkazy, pane, nemluvit s nikým bez patřičného pověření ani o akci ani o místě, kde je, a vy na seznamu nejste, pane. Takové mám rozkazy, pane admirále."

Cutter nic nechápal a jen se ještě víc rozzuřil. "Víte, jakou mám funkci a pro koho pracuju?" Takhle s ním nižší důstojník naposledy mluvil před víc než deseti lety. A on jeho kariéru zničil, jako když zlomí sirku.

"Pane, v téhle věci mám písemné rozkazy. Prezident také není na seznamu,

pane," řekl major, stoje v pozoru. Zasranej blbe od námořnictva, budeš vojenskému letectvu Spojených států říkat skautský tábor! Jdi se vysrat i s tím koněm, co tě sem přivezl - pane admirále, sdělil jeho obličej zcela jasně.

Cutter musel ztišit hlas, musel znovu nabýt sebevlády. S tímhle nestydatým ksindlem si poradí levou rukou. Teď ale potřebuje tu informaci. Proto začal omluvně, jako mezi chlapy. "Majore, musíte mě omluvit. Tohle je nanejvýš důležitá záležitost, a nemohu vám vysvětlit proč, ani okolnosti, o které tu jde. Mohu jen říct, že se jedná doslova o otázku života a smrti. Váš plukovník Johns je možná v letadle, kde potřebuje pomoc. Operace se může rozpadnout, a já tohle opravdu potřebuju vědět. Vaše loajalita vůči vašemu veliteli je chvályhodná a vaše oddanost ve službě je příkladná, ale důstojníci mají projevovat soudnost. Teď ji musíte prokázat vy, majore. Říkám vám, že tu informaci potřebuju - a potřebuju ji hned."

Rozumné důvody zvítězily tam, kde nepomohlo řvaní a pouštění hrůzy. "Pane admirále, plukovník je s jedním MC-130 v Panamě. Proč, to nevím, a nevím, co dělají. To je u skupiny zvláštních operací normální, pane. Prakticky všechno, co děláme, má různé stupně utajení, a tohle je utajené víc než většina jiného. To, co jsem vám řekl, je všechno, co vím, pane."

"Kde přesně?"

"Howard, pane."

"Dobrá. Jak se s nimi mohu spojit?"

"Pane, jsou mimo síť. Tuhle informaci nemám. Oni se mohou spojit s námi, ale my s nimi ne."

"To je bláznovství," namítal Cutter.

"Ani ne, pane admirále. Něco takového děláme pořád. S MC-130 jsou soběstačná jednotka. Na Herculesu je k zajišťování operace personál pro údržbu a podpůrný personál, a pokud nás kvůli něčemu nezavolají, jsou na téhle základně naprosto nezávislí. V případě nějaké naléhavé události v rodině nebo něčeho takového se můžeme pokusit navázat s nimi spojení přes operační oddělení na základně Howard, ale v tomhle případě jsme to nemuseli udělat. Mohu se pokusit tohle spojení pro vás otevřít, jestli si přejete, pane, ale mohlo by to trvat několik hodin."

"Díky, ale tam mohu být za několik hodin."

"Kolem té oblasti je špatné počasí, pane," varoval ho major.

"To je v pořádku." Cutter vyšel ven a šel zpátky ke svému autu. Jeho letoun už doplnil palivo. Za deset minut už odlétal do Panamy.

Johnsovi se teď letělo lépe; směřoval na severovýchod podél velkého Andského údolí, tvořícího páteř Kolumbie. Let byl hladký, ale byly tu tři věci, jichž bylo třeba se obávat. Zaprvé, s vahou, kterou letoun nyní nesl, neměl dostatečný výkon, aby dokázal přeletět hory, které měl na západní straně. Zadruhé, za necelou hodinu bude muset doplnit palivo. Zatřetí, počasí se každou minutou zhoršovalo.

"CAESAR, tady SPÁR, přepínám."

"Na příjmu, SPÁRE."

"Kdy budeme tankovat, pane?" zeptala se kapitánka Montaigneová.

"Nejdřív se chci dostat blíž k pobřeží, a možná, že jestli ještě vydržíme, mohu to udělat, když budu trochu víc na západ."

"Rozumím, ale upozorňuji, že začínáme zachycovat radarové vysílání a někdo by nás mohl zjistit. Jsou to radary pro dopravní letadla, ale tenhle Herky je dost velký, aby se o něj dokázali otřít, pane." Krucifix.! Na tohle Johns jaksi pozapomněl. "Máme tu problém," řekl PJ Willisovi. "Jo. Asi dvacet minut před námi je průsmyk a tam bychom se mohli pokusit přeletět."

"Kolik?"

"Podle map dva tisíce sedm set. O kus dál hodně klesá, ale to s tím zjištěním... a při tom počasí - nevím, plukovníku."

"Tak se podíváme, jak vysoko ho můžeme dostat," řekl Johns. Poslední

půlhodinu se snažil motory šetřit. Teď ne. Musí zjistit, co se dá dělat. Johns na páce řízení pustil plyn naplno a sledoval přitom přístroje motoru číslo dva. Ručička se tentokrát nedostala ani na sedmdesát procent.

"Ta netěsnost se zhoršuje, šéfe," řekl mu Willis.

"Vidím."

Snažili se dostat z rotoru maximální stoupání, ale, a to nevěděli, i ten byl poškozen a neumožňoval takové stoupání, jaké umožňovat měl. Pave Low se dral vzhůru, dosáhl výšky dva tisíce pět set metrů, tam se však zastavil a začal klesat; bojoval o každý centimetr, ale postupně ztrácel výšku.

"Když spálíme víc paliva..." řekl Willis s nadějí v hlase.

"Na to nesázejte." PJ zapnul rádio. "SPÁRE, CAESAR, nedostaneme se přes hory."

"Tak jdeme k vám."

"Ne, ještě je moc brzo. Musíme tankovat blíž k pobřeží."

"CAESARE, tady OČIČKA. Slyším o vašem problému. Jaký druh paliva pro tu obludu potřebujete?" zeptal se Larson. Vrtulník sledoval podle plánu od chvíle, kdy vzal na palubu vojáky.

,.Hochu, teď bych pálil třeba chcanky, kdybych jich měl dost."

"Dostanete se k pobřeží?"

"To jo. Jen tak tak, ale měli bychom to dokázat."

"Můžu vám najít letiště sto šedesát kilometrů od pobřeží, kde mají veškerý letecký benzin, který potřebujete. A mám tu také raněného, krvácí a potřebuje lékařskou pomoc."

Johns s Willisem na sebe pohlédli. "Kde je to?"

"Při téhle rychlosti takových čtyřicet minut. El Pindo. Je to takové místečko pro soukromá letadla. V tuhle noční dobu by tam mělo být prázdno. Mají v podzemních nádržích tisíce litrů. Je to v koncesi Shell, a zaletěli jsme si tam už mockrát."

"A nadmořská výška?"

"Ani ne dvě stě metrů. Krásný hustý vzduch pro ten váš rotor, plukovníku."

"Tak to uděláme," řekl Willis.

"SPÁRE, slyšeli jste?" zeptal se Johns.

"Přijato."

"Tak my se o to pokusíme. Stočte se na západ. Zůstaňte blízko, v dosahu rádia, ale když bude potřeba, můžete se vyhýbat radarům."

"Rozumím, točíme na západ," odpověděla Montaigneová.

Vzadu Ryan seděl vedle svého kanónu. Ve vrtulníku bylo osm raněných, ale věnovali se jim dva zdravotníci a Ryan nemohl být nijak víc platný. Přišel k němu Clark.

"Tak co uděláme s Cortezem a s Escobedem?"

"Corteze chceme, ale toho druhého - ksakru, to nevím. Jak vysvětlíme, že jsme ho unesli?"

"Co myslíte, že s ním uděláme - postavíme ho před soud?" zeptal se Clark přes rámus motorů a větru.

"Všechno jiné je chladnokrevná vražda. Teď je zajatec a vězeň, a zabití vězně je vražda, to přece víte."

Jdeš na mě s právničinou, říkal si v duchu Clark, ale věděl, že Ryan má pravdu. Zabíjení vězňů je proti zákonu.

"Tak ho vezmeme zpátky?"

"Ta operace by se tak vyzradila," řekl Ryan. Věděl, že o téhle věci mluví příliš nahlas. Teď měl být zamlklý a zamyšlený, ale prostředí a události tohoto večera zvítězily. "Prokrista, já opravdu nevím, co dělat."

"Kam letíme - teda, kam letí tenhle vrtulník?"

"Nevím." Ryan zapojil palubní telefon, aby se zeptal. Odpověď ho překvapila; sdělil ji Clarkovi.

"Podívejte, nechte mě vzít to do rukou. Mám nápad. Vezmu ho odtud, až

přistaneme. S Larsonem tohle sklidíme ze stolu. Myslím, že vím, co pomůže."
"Ale..."
"Nechcete to vlastně vědět, co?"
"Nemůžete ho zavraždit," trval na svém Jack.
"Nezavraždím," řekl Clark. Ryan nevěděl, jak si má tuhle odpověď vykládat. Ale východisko nabídl, a on ho přijal.

Larson se tam dostal první. Letiště bylo osvětleno mizerně, jen několika doutnavými světly pod nízkou oblačností, podařilo se mu však dostat letadlo dolů a se zapnutými blikajícími proti srážkovými světly ho navedl do prostoru pro tankování. Sotva zastavil, když vrtulník přistál padesát metrů od něj.
Larson se nestačil divit. V tlumeném modrém světle viděl četné díry do letadla. Běžel k němu člověk v letecké kombinéze. Larson se ho ujal a vedl ho k palivové hadici. Byla dlouhá, asi dva a půl centimetru v průměru, jakou při tankování používají soukromá letadla. Do stojanů nešel proud, ale Larson věděl, kde je spínač, a zámek ustřelil. Něco takového ještě nikdy neděla, ale jako ve filmech, pět výstřelů mosazný mechanismus z dřevěného dveřního rámu odstranilo. Za minutu už seržant Bean zasunul čerpací pistoli do jedné rezervní nádrže. A tehdy se objevili Clark s Escobedem. Jeden voják držel Escobedovi u hlavy pušku, zatímco se důstojníci CIA radili.
"My se vracíme," řekl Clark pilotovi.
"Co?" Larson se otočil a viděl dva vojáky, jak z Beeche vynášejí Juarda a nesou ho k vrtulníku.
"Bereme tady našeho přítele zpátky domů do Medellínu. Předtím ale ještě musíme udělat pár věcí..."
"No, tak prima." Larson šel zpátky k letadlu, vylezl na křídlo a odšrouboval víčka svých nádrží. Musel čekat patnáct minut. Vrtulník obyčejně bral palivo mnohem větší hadicí. Když jeden z posádky přitáhl hadici zpátky, rotor vrtulníku se začal znovu otáčet. Brzy nato se zvedl do noci. Vpředu, od severu, se zablýsklo a Larson byl rád, že tam neletí. Nechal tankování na Clarkovi a šel dovnitř telefonovat. Legrační bylo, že na téhle věci ještě vydělá peníze. Až na to, že na tom, co se stalo minulý měsíc, nic legračního nebylo.

"Tak," řekl PJ do palubního telefonu. "Tohle je poslední zastávka, a míříme domů."
"Teploty motorů nejsou nic moc," řekl Willis. Motory T64GE-7 byly zkonstruovány na spalování leteckého benzinu, ne těkavějšího a nebezpečného vysokooktanového benzinu, používaného soukromými letadly. Záruční podmínky výrobce udávaly, že takový benzin se dá používat třicet hodin, než kryty motorů zkřehnou na prášek, ale záruka neříkala nic o vadných pružinách ventilů a ztrátě paliva P3.
"Vypadá to, že v tamhletom si je zchladíme až dost," řekl plukovník a hlavou ukázal dopředu.
"Zase myslíte pozitivně, co plukovníku?" řekl Willis, jak mohl nejklidněji. Nebyla tam zrovna bouřka; to, co stálo mezi nimi a Panamou, byl uragán. Celkem vzato, ten naháněl víc strachu než ostřelování. Na bouři člověk nemohl střílet.
"SPÁRE, tady CAESAR, přepínám."
"Slyšíme vás, CAESARE."
"Jak to vypadá tam vpředu s počasím?"
"Špatně, pane. Doporučuji zamířit na západ, najít místo pro přelet a pokusit se o přiblížení od Pacifiku."
Willis přejel pohledem navigační displej. "Mhm."
"SPÁRE, teď jsme přibrali dva tisíce pět set kilo zátěže. My -ehm, vypadá to, že to potřebujeme udělat jinak."
"Pane, bouře postupuje na západ rychlostí patnácti uzlů a váš kurs na

Panamu vás dovede do pravého dolního kvadrantu."

Čelní vítr celou cestu, říkal si PJ.

"Dejte mi nějaké číslo."

"Odhad maximální rychlosti větru na vašem kursu domů je sedm-nula uzlů."

"Prima!" poznamenal Willis. "To bude do Panamy jen taktak. Hodně jen taktak, sakra."

Johns přikývl. S tím větrem to bylo zlé. Déšť, který přinášel, pořádně sníží účinnost motorů. Jeho dolet by mohl být o polovinu menší, než by měl být... a v bouři palivo nedoplní... chytré by bylo najít místo k přistání a zůstat tam, ale to také nemohl udělat... Johns znovu zapnul rádio.

"SPÁRE, tady CAESAR. Jdeme na Zálohu jedna."

"Přeskočilo vám?" odpověděla Fran Montaigneová.

"To se mi nelíbí, pane," řekl Willis.

"Fajn. Někdy k tomu můžete podat svědectví. Je to jen sto šedesát kilometrů od pobřeží, a když to nevyjde, využijeme větrů, aby s námi trochu hodily. SPÁRE, potřebuji kontrolu polohy Zálohy jedna."

"Ty blázne pitomá," vydechla Montaigneová. A ke svým spojařům: "Zavolejte Zálohu jedna. Potřebuju kontrolu polohy, hned."

Murrayovi nebylo vůbec do smíchu. Přestože Adele nebyla vlastně žádný velký uragán, jak mu Wegener řekl, bylo to víc, než se kdy nadál, že uvidí. Mořské vlny se zvedaly do výšky víc než deseti metrů, a ačkoliv Panache kdysi vedle přístavní hráze vypadala jako bílý ocelový útes, teď si vedla jako dětská hračka ve vaně. Agent FBI měl za uchem a pod ním přilepenu náplast se scopolaminem, aby čelil kinetóze, ale v tomhle okamžiku jí náplast nijak moc necelila. Wegener však byl usazen ve své židli na můstku, pokuřoval z dýmky jako Mořský stařec, zatímco Murray se přidržoval tyče nad hlavou a připadal si jako na létající hrazdě.

Nebyli na místě, kde měli podle programu být. Wegener svému hostu vysvětlil, že existuje jen jediné místo, kde mohou být. Měnilo se, ale museli být právě tady, a Murray byl vzdáleně vděčný za to, že moře není tak rozbouřené, jak bývalo dřív. S námahou se dostal ke dveřím a vyhlédl ven na tyčící se válec mraků.

"Panache, tady SPÁR, přepínám," řekl reproduktor. Wegener vstal a zvedl mikrofon.

"SPÁRE, tady Panache. Váš signál je slabý, ale srozumitelný, přepínám."

"Ověření polohy, přepínám."

Wegener ji pilotovi udal; hlas vypadá jako ženský, říkal si. Prokrista, už jsou všude.

"CAESAR směřuje k vám."

"Rozumím. Prosím, upozorněte CAESARA, že podmínky jsou pod hranicí. Opakuji, teď to tu nevypadá dobře."

"Rozumím, přijato. Zůstaňte na příjmu." Hlas se vrátil za dvě minuty. "Panache, tady SPÁR. CAESAR říká, že se o to chce pokusit. Když to nepůjde, má v plánu záložní variantu. Zvládnete to, přepínám?"

"Jistě, pokusit se zaručeně můžeme. Dejte mi přibližný čas příletu, přepínám."

"Odhad šest-nula minut."

"Rozumím, budeme připraveni. Čekáme další informace. Konec." Wegener pohlédl na druhou stranu můstku. "Slečno Waltersová, přebírám velení. Náčelníci Oreza a Riley na můstek."

"Kapitán přebírá velení," řekla důstojnice Waltersová. Byla zklamaná. Byla uprostřed zatracené tropické bouře, a tady si užívala svého mladého života. Ani jí z toho nebylo špatně, ačkoli v mnohým z posádky bylo. Tak proč jí kapitán to zatracené velení nenechá?

"Kormidlo trvale vlevo," přikázal Wegener. "Přechod na nový kurs tři-tři-pět. Přímo na dvě třetiny."

"Kormidlo trvale vlevo, rozkaz, přecházím na nový kurs tři-tři-pět." Kormidelník otočil kolem, pak sáhl po ovladačích plynu. "Dvě třetiny, pane."

"Dobrá. Jak se cítíte, Obrecki?" zeptal se kapitán.

"Je to jak na horské dráze, ale už si tak říkám, kdy ta jízda skončí, pane." Mladík se zašklebil, ale nespustil oči z kompasu.

"Vedete si fajn. Ale když budete unavený, řekněte."

"Rozkaz, pane."

Oreza s Rileym se objevili za minutu. "Co se děje?" zeptal se první.

"Do třiceti minut přecházíme na letový provoz," sdělil jim kapitán.

"Ale, kurva!" poznamenal Riley. "Promiňte, Rede, ale... doprdele!"

"Fajn, nadstrážmistře, teď, když je to venku, tak od vás čekám, že se o to postaráte," řekl Wegener přísně. Riley výtku přijal jako profesionál, kterým také byl.

"Promiňte, kapitáne, budu koukat trefit na první ránu. Mám poslat na věž druhého důstojníka?"

Wegener přikývl. Výkonný důstojník byl pro velení při dalším vývoji situace ze stanoviště pro řízení letového provozu tím nejlepším. "Sežeňte ho." Riley odešel a Wegener se obrátil ke svému nadstrážmistrovi. "Portagee, až půjdeme na Hotel Corpin, chci vás u kormidla. Velení mám já."

"Pane, žádnej Hotel Corpin nejni."

"Proto jste u kormidla. Za půl hodiny vystřídejte Obreckiho a dostaňte ji trochu do ruky. Musíme pro něj připravit ten nejlepší cíl, co dokážeme."

"Ježíši." Oreza se podíval ven z okénka. "Máte pravdu, Rede."

Johns držel letoun nízko, zůstával sotva dvě stě metrů nad zemí. Vypnul automatické ovládání, teď víc důvěřoval svému umění a instinktu; ovládání plynu nechal na Willisovi a co nejvíc se soustředil na přístroje. Začalo to v jediném okamžiku. Jednu chvíli letěli v jasném vzduchu, pak hněd zase do letounu bubnoval déšť.

"Není to tak zlé," lhal Johns drze do palubního telefonu.

"A ještě nám za to platí," souhlasil Willis s nemalou ironií.

PJ pohlédl na navigační displej. Vítr v této chvíli přicházel od severozápadu, poněkud vrtulník zpomaloval, ale to se změní. Oči mu přeskakovaly od ukazatele rychloměru na jiný ukazatel, který patřil k radaru, pracujícímu na principu Dopplerova efektu a zaměřenému na zem. Družicové a inerční navigační systémy říkaly počítačovému displeji, kde je a kam chce, k červenému bodu. Další obrazovka byl displej radarového systému, zkoumajícího bouři vpředu; nejhorší úseky zobrazoval červeně. Těm se pokusí vyhnout, ale dost zlé byly i žluté oblasti, jimiž musí proletět.

"Doprdele!" zarval Willis. Oba piloti škubli za páky řízení a přešli na maximální výkon. Zachytili sestupný vzdušný proud. Obě dvojice očí se upnuly na číselníky, udávající vertikální rychlost ve stopách za minutu. V jednom okamžiku padali dolů více než tisícovkou, necelých třicet vteřin života pro letoun ve výšce pěti set stop. Ale takovéhle mikrozávany jsou místně omezené jevy. Ve dvou stech stopách se vrtulník zarazil a prokousával se zpět vzhůru. PJ došel k názoru, že bezpečnější letová výška bude v této chvíli sedm set stop. Pronesl jediné slovo: "Těsně."

Willis v odpověď jen cosi zamručel.

Lidé vzadu se připoutali pásy k podlaze. Ryan to udělal už dřív a držel se podstavce kanónu, jako by to na věci něco měnilo. Otevřenými dvířky viděl ven - vlastně neviděl nic. Jen hmotu šedé tmy, občas osvětlenou bleskem. Vrtulník škubavě poskakoval nahoru a dolů, převalující se masy vzduchu jím pohazovaly jako dětským drakem, až na to, že vrtulník vážil dvacet tisíc kilogramů. Ale dělat nemohl nic. Jeho osud měli v rukou jiní, a nic z toho, co věděl nebo dělal, nebylo k ničemu. Úlevu mu nepřinášelo ani zvracení, ačkoliv právě to on i ostatní dělali. Chtěl jen, aby to už skončilo, a jen rozum mu říkal, že mu přece jen záleží také na tom, jak to skončí.

Nárazy pokračovaly dál, jen směr větru se změnil, když vrtulník vstoupil do bouře. Začal od severovýchodu, ale změnil se měřitelnou rychlostí ve směr proti otáčení hodinových ručiček a brzy vál z levé strany. To zvýšilo jejich rychlost vzhledem k zemi. Při rychlosti letu vzhledem ke vzduchu jednapadesát nyní měli rychlost vzhledem k zemi jednadevadesát, a ta se zvyšovala.

"Tohle s naší spotřebou paliva dělá přímo kouzla," poznamenal Johns.

"Osmdesát kilometrů," odpověděl Willis.

"CAESARE, tady SPÁR, přepínám."

"Rozumím, SPÁRE, jsme osm-nula kilometrů od Zálohy jedna a trochu to hází..." Trochu to hází, jo, hovno, říkala si kapitánka Montaigneová, která sama byla jako na horské dráze v lepším počasí o sto šedesát kilometrů dál, "...jinak oukej," hlásil Johns. "Jestli nebudeme moci přistát, myslím, že bychom to mohli stočit na druhou stranu a dát se k pobřeží Panamy." Johns se zamračil, když do předního skla udeřilo větší množství vody. Nějakou přitom spolkly také motory.

"Vznícení! Ztratili jsme dvojku!"

"Nastartujte ji znova," řekl Johns a dosud se snažil zachovat klid. Sklonil nos letounu a vyměnil výšku za rychlost, aby se dostal ven z hustého deště. I ten by měl být podle předpokladu místním jevem. Podle předpokladu.

"Zkouším to," pronesl skřípavě chraptivým hlasem Willis.

"Ztrácí se výkon na jedničce," řekl Johns. Otevřel ventil naplno a podařilo se mu dostat ho trochu zpátky. Jeho dvoumotorový letoun nyní pracoval s jedním na osmdesátiprocentní výkon. "Tu dvojku potřebujeme zpátky, kapitáne. Máme teď sto stop za minutu ‚dolů'."

"Dělám na tom," opakoval Willis. Déšť se trochu zmírnil, dvojka se začala znovu otáčet a spalovat benzin, dávala však jen čtyřicet procent. "Ztráta P3 se asi zhoršila. Je to posraným navrch, plukovníku. Pětašedesát kilometrů. Teď už na Zálohu jedna musíme."

.Aspoň že si můžeme vybrat. Plavu jak zednická tříska." Johnsovy ruce teď byly zpocené. Cítil, jak jsou v ručně zhotovených rukavicích volné. Byl čas na palubní telefon. "Velitel letounu posádce, jsme asi patnáct minut od cíle," sdělil jim. "Od cíle jedna-pět minut."

Riley dal dohromady desetičlennou skupinu, samé zkušené členy posádky. Každý měl kolem pasu bezpečnostní lano a Riley osobně zkontroloval každý uzel a přezku. Ačkoliv všichni měli na sobě záchranné oděvy, najít muže přes palubu za těchto podmínek by si vyžádalo zázrak od obzvlášť milujícího Boha, a ten má dneska v noci spoustu věcí, které Ho zaměstnávají, říkal si Riley. Přinesli uvazovací řetězy a k tomu dvoupalcová lana, jež přivázali na místa, již připevněná k palubě, kde se jen dalo. Vzal palubní posádku na příď a rozestavil ji při stěně nástavby, na straně směrem k zádi. "Tady všechno připraveno," hlásil telefonem druhému důstojníkovi u řízení letových operací. A pak ke svým lidem: "Kurva, jestli někdo z vás přepadne přes bok, tak za ním skočím a, kurva, utopím ho sám!"

Byli ve větrném víru. Podle navigačního displeje byli severně od svého cíle, letěli rychlostí téměř dvou set padesáti uzlů. Nárazy větru a turbulence teď byly nejhorší, jaké zatím zažili. Jeden sestupný vír jimi mrštil dolů k černým vlnám; Johns zastavil sotva ve třiceti metrech. Teď už to dosáhlo takového stavu, že se chtělo zvracet i samotnému pilotovi. Ještě nikdy za takovýchle podmínek neletěl, a bylo to horší, než jak se říkalo v učebnicích. "Jak daleko?"

"Už bychom tam měli být, pane!" řekl Willis. "Přímo na jihu."

"Oukej." Johns posunul páku doleva. Náhlá změna směru vzhledem ke směru větru hrozila, že vrtulník rozlomí, udržel ho však a dohrabal se bokem na nový kurs. Za dvě minuty byli ve volném, jasném prostoru.

"Panache, tady CAESAR, kde ksakru jste?"

"Rozsvítit světla, všechno, hned!" zařval Wegener, když slyšel zavolání. V okamžiku se Panache rozsvítila jako vánoční stromek.

"Krucinál, jestlipak to tam u vás dole nevypadá nádherně!" pronesl hlas po několika vteřinách.

Adele byla malý, slabý, popletený uragán, který se nyní v důsledku zmatených místních povětrnostních podmínek měnil v tropickou bouři. Její vítr proto nebyl tak silný, jak se všichni obávali, ale klidné "oko" uprostřed uragánu bylo příliš malé a neuspořádané; a oko právě potřebovali.

Panuje obecné, avšak klamné povědomí, že oko uragánu je klidné. Není, ačkoliv po tom, když člověk prožije silný vítr uprostřed stěny mraků, vánek o rychlosti patnácti uzlů připadá pozorovateli jako nic. Vítr je však nestálý, neustále se mění a vlny v oku, ačkoliv nejsou tak vysoké jako v samotné bouři, se ženou různými směry. Wegener stál se svou lodí jednu míli od severozápadního okraje oka, které mělo napříč sotva čtyři míle. Bouře postupovala rychlostí asi patnácti uzlů. Na usazení vrtulníku měli patnáct minut. Snad jedině dobré bylo to, že vzduch byl jasný. Déšť nepadal, posádka v lodivodově kajutě viděla na vlny, mohla s nimi počítat a přizpůsobit se jim.

Na zádi, odkud se řídily letové operace, si výkonný důstojník nasadil soupravu sluchátek s mikrofonem a začal mluvit.

"CAESARE, tady Panache. Já jsem důstojník letových operací a budu vás navádět při přiblížení. Máme vítr patnáct uzlů a směr se mění. Loď se houpe, vlny takových pět metrů. Máme na to čas asi deset nebo patnáct minut, tak zase není takový fofr." Poslední věta měla pouze za cíl dodat posádce lepší pocit. Říkal si, jestli se vůbec někomu něco takového může podařit.

"Kapitáne, ještě pár uzlů a udržím ji víc v klidu," hlásil Portagee od kormidla.

"Nemůžeme vyplout z toho oka."

"Vím, pane, ale potřebuju trochu víc místa před sebou."

Wegener vyšel ven podívat se. Vrtulník teď bylo vidět, jeho světla blikala ve tmě, když pilot oblétával loď, aby si mohl obhlédnout situaci. Jestli nám to něco pohnojí, tak to bude to houpání, uvědomil si Wegener. Portagee měl s tou rychlostí pravdu. "Dvě třetiny," zavolal dovnitř.

"Prokrista, to je lodička," slyšel Johns Willisovo vydechnutí.

"Aspoň že tam nepřekážejí vesla." PJ se s vrtulníkem snesl níže, ještě naposledy zakroužil a přešel na přímý kurs rovnou na záď kutru. Ve třiceti metrech vyrovnal a zjistil, že se nemůže dost dobře vznášet na místě. Neměl potřebný výkon a letoun kolísal doleva a doprava, když se o to pokoušel.

"Držte tu zatracenou loď klidně!" řekl do rádia.

"Snažíme se, pane," odpověděl druhý důstojník. "Máme teď vítr zpředu z levoboku. Doporučuji nalétávat z levoboku a zůstat celou dobu šikmo k palubě."

"Rozumím, vím proč." Johns ještě jednou nastavil výkon a šel na přistání.

"Tak, teď pohyb!" řekl Riley svým údem. Rozdělili se do tří skupin, po jedné na každé dvojkolí vrtulníku.

Paluba, jak Johns viděl, nebyla dost velká na to, aby přistál ve směru příď-záď, ale když se bude přibližovat pod úhlem, bude moci všech šest kol posadit na černý povrch. Přibližoval se zvolna, zpočátku o patnáct uzlů rychleji než loď, a při přiblížení zpomaloval, ale vítr změnil směr a vrtulník otočil. Johns zaklel a stočil se zcela stranou, aby to zkusil znovu.

"Omlouvám se za to," řekl. "Mám tu nějaké problémy s výkonem motorů."

"Rozumím, máte čas, pane," odpověděl druhý důstojník.

PJ začal znovu, tři sta metrů od lodi. Přiblížení šlo tentokrát dobře. Třicet metrů za zádí letoun stočil, aby ztratil přebytečnou rychlost, pak let srovnal do vodorovného směru a šel dopředu. Hlavní podvozek se dotkl přesně tam, kde chtěl, jenže loď se tvrdě zhoupla a vrhla letoun na pravobok. PJ instinktivně trhl řídicí pákou a plynovou pákou a odpoutal se od paluby. To neměl, a věděl to, už když to dělal.

"Je to těžké," řekl do rádia a podařilo se mu nezaklít, když vrtulník vedl zpátky na okruh.

"Že hergot nemáme víc času nacvičit si to," souhlasil důstojník Pobřežní stráže. "To přiblížení bylo krásné a hladké. Loď se nám akorát špatně zhoupla. Udělejte to ještě jednou, a máte to v suchu."

"Oukej, tak ještě jednou." PJ se přibližoval znovu.

Loď se houpala dvacet stupňů doleva a doprava, navzdory svým stabilizátorům a hlubokému kýlu, ale Johns upřel oči na střed místa, kam mířil; ten se vůbec nehoupal, jen pevný bod v prostoru. V tom musí být ten vtip, řekl si, vybrat si bod, který se nehýbe. Opět se stočil, aby ubral rychlost, a po centimetrech postupoval dopředu. Právě když se přibližoval k palubě, oči mu sjely na místo, kam musí dosednout kola přídového podvozku, a prudce trhl pákou dolů. Byl to pocit skoro jako při pádu na zem, ale páka udržela vrtulník na místě.

Riley byl u nich první a odkulil se pod vrtulník u kol přídového podvozku. Další loďmistr následoval s uvazovacími řetězy. Riley našel vhodné místo a řetězy zahákl, pak vyrazil paží ven a zaťal pěst. Dva muži na druhém konci řetězy napjali, náčelník se odkutálel ven a přešel na pravobok, aby se pustil do práce na hlavním podvozku. To trvalo několik minut. Než Pave Low zajistili, dvakrát se posunul, ale zanedlouho už řetězům pomáhala dva palce tlustá lana. Když byl Riley hotov, dostala by vrtulník z paluby jen výbušnina. Palubní posádka vstoupila do vrtulníku po zadní nástupní plošině a vyváděla vojáky ven. Riley napočítal patnáct lidí. Řekli mu, že jich má čekat víc. Pak viděl mrtvá těla a muže, kteří je s námahou dostávali ven.

Vpředu Johns s Willisem vypnuli motory.

"SPÁRE, CAESAR je dole. Vraťte se na základnu." Johns sňal přílbu, příliš brzy, než aby slyšel odpověď, ale slyšel ji Willis.

"Rozumím. Konec."

Johns se rozhlédl kolem. Teď se necítil jako pilot. Jeho letoun je dole. Je v bezpečí. Byl čas vylézt a něco dělat. Nemohl ze svých dveří vylézt, aniž by riskoval pád přes palubu... a zapomněl na Bucka Zimmera. Tyto dveře v jeho mysli se otevřely až nyní. No, řekl si, Buck by to pochopil. Plukovník překročil řídicí panel letového inženýra. Ryan tu dosud byl, na letecké kombinéze skvrny od toho, jak se mu zvedl žaludek. Johns poklekl vedle seržanta. Sloužili spolu víc než dvacet let.

"Říkal mi, že má sedm dětí," řekl Ryan.

Johnsův hlas byl příliš unavený, než aby v něm mohlo zaznít nějaké zjevné citové pohnutí. Mluvil jako člověk starý tisíc let, unavený, který už má dost života, létání, všeho. "Jo, jsou moc chytré. Jeho manželka je z Laosu. Jmenuje se Carol. Oh, bože, Bucku - proč teď?"

"Ukažte, pomůžu vám," řekl Jack. Johns uchopil paže, Ryan nohy. Museli čekat ve frontě. Museli se vynést další, někteří mrtví, jiní jen zranění, a oni dostali pochopitelnou přednost. Vojáci, jak Jack viděl, vynášeli své, za pomoci seržanta Beana. Pobřežáci nabídli pomoc, ale ta byla odmítnuta - ne nelaskavě, a námořníci důvod pochopili. Ryan s Johnsem pomoc také odmítli, plukovník kvůli rokům služby se svým přítelem a důstojník CIA proto, že sám sobě takovou povinnost určil. Riley a jeho lidé se krátce zdrželi a posbírali vaky a zbraně. Pak i oni sešli dolů.

Mrtvé zatím složili v chodbičce. Raněné uložili do důstojnické jídelny. Ryana a důstojníky letectva odvedli do důstojnické místnosti. Tam našli člověka, jenž to všechno začal, už před měsíci, ačkoliv žádný z nich nikdy nepochopí, jak se to všechno odehrálo. Byl tu ještě jeden obličej, obličej, který Jack znal.

"Ahoj, Dane."

"Bylo to zlé?" zeptal se agent FBI.

Jack na to neodpověděl. "Máme Corteze. Myslím, že je raněn. Asi je na ošetřovně; hlídá ho tam pár vojáků."

"Od čeho máš tohle?" zeptal se Murray. Ukázal na Jackovu přílbu.

Ryan si ji sundal a viděl prohlubinku, tam, kde kulka 7.62 strhla skoro čtyři čtvereční centimetry sklolaminátu. Jack věděl, že by na to měl nějak reagovat, ale ona část života byla přes šest set kilometrů za ním. Místo toho se posadil a zíral do stolu a chvíli neříkal nic. Za dvě minuty ho Murray dopravil na kavalec a přikryl ho.

Kapitánka Montaigneová se musela poslední čtyři kilometry probojovávat silným větrem, ale byla obzvlášť dobrá pilotka a Lockheed Hercules bylo obzvlášť dobré letadlo. Přistála poněkud tvrdě, ne však moc špatně, a následovala vedoucí džíp do svého hangáru. Tam čekal člověk v civilu s několika důstojníky. Jakmile vypnula motory, vystoupila k nim ven. Museli počkat, než si zašla na toaletu, usmívajíc se přes únavu nad tím, že v Americe není muž, který by dámě odepřel návštěvu klozetu. Její letecká kombinéza strašně páchla a vlasy měla hrozné, jak viděla v zrcadle, než se vydala zpátky. Čekali na ni hned za dveřmi.

"Kapitánko, chci vědět, co jste dnes v noci dělala," zeptal se civilista - ale civilista to není, to poznala okamžitě, i když si ten chomout nezasloužil nic jiného.

Montaigneová nevěděla všechno, co za tím vším vězí, ale věděla toho dost.

"Právě jsem se vrátila z dlouhé akce, pane. Moje posádka i já jsme utahaní k smrti."

"Chci si s vámi se všemi promluvit o tom, co jste dělali."

"Pane, to je moje posádka. Jestli se tady má o něčem mluvit, budete mluvit se mnou!" odsekla prudce.

"Co jste dělali?" zeptal se Cutter. Pokoušel se předstírat, že to není děvče. Nevěděl, že ona nepředstírá, že on není mužský.

"Plukovník Johns letěl zachránit nějaké vojáky ze speciální operace." Oběma rukama si promnula zátylek. "Dostali jsme je - on je dostal, většinu, předpokládám."

"Tak kde je?"

Montaigneová se mu zadívala přímo do očí. "Pane, měl potíže s motorem. Nemohl se k nám nahoru dostat - nemohl se dostat přes hory. Letěl přímo do bouře. Ven z ní nevyletěl. Ještě něco chcete vědět? Já se chci osprchovat, dát si kávu a začít přemýšlet o pátrání a zachraňování."

"Letiště je zavřené," řekl velitel základny. "Nikdo odsud příštích deset hodin neodletí. Myslím, že si potřebujete odpočinout, kapitánko."

"Asi máte pravdu, pane. Omluvte mě, musím dohlédnout na posádku. Za pár minut vám dám souřadnice pro pátrací a záchrannou akci. Někdo se o to musí pokusit," dodala.

"Podívejte, generále, já potřebuji..." začal Cutter.

"Vážený pane, tu posádku necháte na pokoji," řekl jednohvězdičkový generál vojenského letectva, který stejně šel zanedlouho do výslužby.

Larson přistál v Medellínu na městském letišti zhruba v době, kdy se MC-130 blížil k Panamě. Byl to let plný sprostého klení; Clark byl vzadu s Escobedem, jenž měl ruce spoutané za zády a mezi žebra vraženou pistoli. Během letu bylo vysloveno mnoho slibů smrti. Smrt Clarkovi, smrt Larsonovi a jeho přítelkyni, která pracovala pro společnost Avianca, smrt mnoha lidem. Clark to všechno vyslechl s úsměvem.

"Tak co se mnou uděláte, he? Zabijete mě teď?" zeptal se, když se kola vysunula. Clark konečně odpověděl.

"Navrhoval jsem, abychom vám dali lekci v létání tam zezadu z helikoptéry, ale nedovolili mi to. Tak to vypadá, že vás budeme muset nechat běžet."

Escobedo nevěděl, jak na to odpovědět. Jeho vychloubačně vyhrůžná povaha mu nedovolovala vyrovnat se s faktem, že ho třeba ani nechtěli zabít. Prostě k tomu neměli odvahu, uzavřel zase své úvahy Clark.

"Řekl jsem Larsonovi, aby zavolal napřed," řekl.
"Larsone, ty bídný zrádče, ty si myslíš, že tě nezabijí?"
Clark dloubl Escobeda pistolí do žeber. "Neotravujte lidi, když řídí letadlo, sakra. Být vámi, seňore, byl bych strašně rád, že se vracím domů. Dokonce jsme zařídili, aby vám na letiště přišel někdo naproti."
"Naproti? Kdo?"
"Pár vašich přátel," řekl Clark, když kola zakvílela na betonu dráhy. Larson dal zpětný chod, aby letoun přibrzdil. "Pár členů vaší rady."
A tehdy viděl, jak přichází opravdové nebezpečí. "Co jste jim řekl?"
"Pravdu," odpověděl Larson. "Že za velmi podivných okolností odlétáte ze země, v té bouři, a tak vůbec. A, podívejme se, to při všech těch podivných událostech v minulých týdnech. Myslel jsem si, že je to jen taková nějaká shoda okolností a náhod..."
"Ale já jim řeknu..."
"Co?" zeptal se Clark. "Že jsme riskovali svoje životy, abychom vás dostali zpátky domů? Že to všechno je jen nějaký trik? Ale jo, jen jim to řekněte."
Letoun se zastavil, jeho motory však ne. Clark dal Escobedovi roubík. Pak mu rozepnul bezpečnostní pás a táhl ho ke dvířkům. Automobil už tam stál. Clark sestoupil, automatickou pistoli s tlumičem Escobedovi v zádech.
"Vy nejste Larson," řekl muž se samopalem.
"Jsem jeho přítel. On pilotuje. Tady máte svého člověka. Měl byste pro nás něco mít."
"Nemusíte odtud pryč," řekl člověk s kufříkem.
"Tenhleten tu má moc přátel. Nejlepší bude, řekl bych, když odejdeme."
"Jak si přejete," řekl ten druhý. "Ale od nás se nemáte čeho obávat." Předal kufřík.
"Gracias, jefe" řekl Clark. Měli moc rádi, když se jim takhle říkalo. Postrčil Escobeda k nim.
"Tos neměl, zrazovat svoje přátele," řekl ten druhý, když Clark znovu nastupoval do letadla. Poznámka patřila spoutanému šéfovi s roubíkem, jehož oči byly hodně, hodně rozšířené a dívaly se za Clarkem, když zavíral dvířka.
"Tak, a teď leťte."
"Příští zastávka Venezuela," řekl Larson, když otevřel ventily.
"Pak Guantánamo. Myslíte, že to zmáknete?"
"Budu potřebovat kafe, ale tady dělají moc silné." Letoun se zvedl a Larson si v duchu říkal Ježíši, to je prima, že už je to za námi. To platilo pro něho, ale ne pro všechny.

30

Čestným způsobem

Než se Ryan na svém kavalci v důstojnické místnosti probudil, byli z nejhoršího venku. Kutru se dařilo plout stálou rychlostí deseti uzlů na východ, a protože bouře postupovala rychlostí patnácti uzlů na severozápad, byli za šest hodin na mírnějším moři. Kurs byl nastaven na severovýchod a Panache zvýšila trvalou rychlost na nejvýhodnějších asi dvacet uzlů.
Vojáci byli ubytováni s posádkou povolanců, kteří s nimi jednali jako s královskou návštěvou. Jakýmsi zázrakem bylo "objeveno" pár lahví s tvrdým alkoholem - pravděpodobně z kajut náčelníků, ale nikdo se neopovážil zeptat se - a rychle vyprázdněno. Jejich uniformy vyhodili a ze zásob na lodi jim vydali nové oblečení. Mrtvé uložili do lednice; všichni chápali, že to je jediné, co se dá dělat. Bylo jich pět, dva z nich, včetně Zimmera, zemřeli během záchranné akce. Osm bylo raněno, jeden z nich vážně, ale dva zdravotníci

pozemní armády spolu se zdravotníkem kutru jeho stav stabilizovali. Během své krátké plavby vojáci hlavně spali a jedli a zase spali.

Cortez, který byl zraněn na paži, byl v kobce. Měl ho na starosti Murray. Když se Ryan vzbudil, šli oba dolů s televizní kamerou, upevněnou na stativu, a úředník FBI začal klást otázky. Brzy se ukázalo, že Cortez neměl s vraždou Emila Jacobse nic společného, což bylo pro Murraye stejně překvapivé, jako to bylo celkem prokazatelné při bližším zkoumání informací. Byla to komplikace, se kterou žádný z obou vlastně nepočítal, ale komplikace, jež jim může být ku prospěchu, říkal si Ryan. Byl to on, kdo se začal vyptávat na Cortezovy zkušenosti s DGI. Cortez po celou dobu spolupracoval. Zradil jedny, a zradit i další bylo už snadné, zvláště když mu Jack slíbil, že nebude stíhán, když bude nápomocen při vyšetřování. Byl to slib, který bude do písmene splněn.

Cutter zůstal v Panamě ještě jeden den. Pátrací a záchrannou akci při hledání spadlého vrtulníku zpomalovalo špatné počasí a nijak zvlášť ho nepřekvapilo, že se nic nenašlo. Bouře stále postupovala dál na severozápad a vyčerpala se na poloostrově Yucatan, kde skončila jako řada místních vichřic, jež o několik dnů později způsobily půl tuctu tornád v Texasu. Cutter se tak dlouho nezdržel. Jakmile to počasí dovolilo, letěl přímo zpátky do D.C., jen několik hodin poté, co se kapitánka Montaigneová vrátila na leteckou základnu v Eglinu. Její posádka přísahala mlčenlivost; jejich velitelka měla veškeré důvody se jí domáhat.

Panache dorazila na námořní základnu Guantánamo šestatřicet hodin poté, co vzala vrtulník na palubu. Kapitán Wegener rádiem požádal o povolení; prohlašoval, že má poruchu strojů a že se chce dostat z cesty uragánu Adele. Několik mil od základny plukovník Johns nastartoval vrtulník a letěl s ním na základnu, kde vrtulník hned zajel do hangáru. Kutr přistál o hodinu později, mírně poškozen bouří; část poškození byla docela opravdová.

Clark s Larsonem přišli na loď, když už byla v přístavišti. Jejich letoun byl také ukryt. Ryan a Murray se k nim připojili, a na palubu kutru si přišlo družstvo příslušníků námořní pěchoty pro Felixe Corteze. Následovalo několik telefonátů a pak byl čas rozhodnout, co se bude dělat. Řešení nebyla snadná, nic, co by bylo zcela podle zákona. Vojáky ošetřili v nemocnici na základně a příští den je letadlem dopravili do Fort MacDill na Floridě. Tentýž den se Clark s Larsonem vrátili letadlem do Washingtonu; palivo doplnili na Bahamách. Ve Washingtonu bylo letadlo vráceno malé korporaci, jež patřila CIA. Larson šel na dovolenou a rozvažoval, jestli se má se svou dívkou skutečně oženit a založit rodinu. Jednou věcí si byl jist - z CIA odejde.

Jak se dalo předpovídat, jedna z věcí, jež se staly, byla nečekaná a navždy zůstane pro všechny, kromě jednoho, tajemstvím.

Admirál Cutter se vrátil dva dny předtím, a vrátil se ke své obvyklé každodenní práci. Prezident byl pryč na nějakém politickém turné; snažil se upevnit si pozici ve výzkumu veřejného mínění, ještě než za dva týdny začne sjezd. To ulevilo hektickému tempu, které posledních několik týdnů jeho poradce pro národní bezpečnost prožíval. Tak či onak, říkal si, má toho už dost. Tomuhle prezidentovi sloužil dobře, dělal věci, které bylo třeba udělat, a má nárok na odměnu. Říkal si, že by se hodilo, aby to bylo velení flotile, nejlépe vrchní velitel atlantické flotily. To, aby tuto funkci očekával, sice sdělili viceadmirálu Painterovi, nynějšímu zástupci náčelníka námořních operací, sekce vzdušného boje, ale poslední slovo bude mít nakonec prezident a Cutter si představoval, že může dostat v podstatě všechno, co chce. Pak, kdyby byl prezident znovu zvolen, možná i předseda Sboru náčelníků štábů... To bylo něco, o čem se dalo přemýšlet u snídaně, která byla pro změnu zase jednou v civilizovanou hodinu. Bude mít čas i na běhání, až dostane ranní hlášení z

CIA. Domovní zvonek se ozval v 7.15. Cutter otevřel sám.

"Kdo jste?"

"Důstojník, který vám podává pravidelné hlášení, onemocněl, pane. Dnes mám službu já," řekl muž. Kolem čtyřicítky, vypadal jako řízný chlap, důstojník z terénu, který toho má hodně za sebou.

"Dobrá, tak pojďte dovnitř." Cutter ho mávnutím ruky vyzval, aby šel do pracovny. Muž se posadil, rád, že admirál tu má televizi a videorekordér.

"Tak kde dneska začneme?" zeptal se Cutter, když se dveře zavřely.

"Guantánamo, pane," řekl muž.

"Co se děje na Kubě?"

"Vlastně to mám na kazetě, pane." Důstojník ji zasunul do videa a stiskl "Play".

"Co je tohle...?" Ježíši Kriste! Páska běžela několik minut, než ji důstojník CIA zastavil.

"No a co? To je slovo zrádce své vlastní země," řekl Cutter v odpověď na mužův vyčkávavý úsměv.

"Je tu také tohle." Zvedl do výše fotografii těch dvou. "Osobně bych vás strašně rád viděl ve federální věznici. Tak to chce FBI. Dnes během dne vás zatknou. Obvinění si můžete představit. Případ má na starosti zástupce náměstka ředitele Murray. Teď je pravděpodobně u státního zástupce - nebo jaký je při tom postup. Osobně je mi to úplně jedno."

"Tak proč..."

"Já jsem tak trochu udělaný do filmů. A býval jsem také u námořnictva. Ve filmech v takovýchhle situacích vždycky dávají člověku šanci, aby věci vyřídil sám - ‚čestným způsobem', tak to obyčejně říkají. O útěk bych se nepokoušel. Hlídá vás skupina agentů FBI, jestli jste si toho nevšiml. Přitom, jak to v tomhle městě chodí - jak dlouho trvá, než se něco udělá - myslím, že za vámi nepřijdou dřív než tak v deset nebo v jedenáct. Admirále, pak vám pomoz bůh. Dostanete doživotí. Přeju si jen, aby mohli udělat něco horšího, ale dostanete doživotí ve federální base, kde vám to nějaký drbán vrazí do toho vašeho sevřeného zadku, až nebudou kolem stráže. Ani bych neměl nic proti tomu, kdybych to viděl. Fakt." Vytáhl videokazetu a zastrčil ji do kufříku spolu s fotografií, kterou mu FBI vlastně ani neměla dát - a Ryanovi řekli, že ji použije jen k tomu, aby identifikoval Corteze. "Přeji vám dobrý den, pane."

"Ale vy jste..."

"Udělal co? Nikomu jsem se ohledně tohohle mlčenlivostí nezavázal. Jaká tajemství jsem vyzradil, admirále? Ta byla všechna jen pro vás."

"Vy jste Clark, viďte?"

"Pardon? Kdo?" řekl cestou ven. Pak byl pryč.

Za hodinu Pat O'Day viděl Cuttera, jak kluše dolů k George Washington Parkway. Na tom, že prezident je pryč z města, je pěkné to, říkal si inspektor, že nemusí padat z postele ve 4.30, aby u tohohle parchanta byl. Byl tu jen čtyřicet minut, spoustu času strávil rozcvičkou, a tady je. O'Day ho nechal proběhnout kolem, pak vyběhl a snadno s ním držel tempo, protože ten člověk byl přece jen o něco starší. To ale nebylo všechno...

O'Day ho následoval dva kilometry, pak čtyři, a blížili se k Pentagonu. Cutter běžel po stezce pro jogging mezi silnicí a řekou. Možná, že se necítí dobře. Střídal klus s chůzí. Možná, že zkouší zjistit, jestli ho někdo nesleduje, říkal si O'Day, ale... Pak se dal znovu do běhu.

Hned naproti místu, kde začínalo severní parkoviště, seběhl Cutter ze stezky a zamířil k silnici, jako by chtěl přeběhnout na druhou stranu. Inspektor se nyní přiblížil na padesát metrů. Něco tu není v pořádku. Nevěděl, co. Bylo to...

... způsob, jak se díval na projíždějící auta. Nehledá volné místo, uvědomil si O'Day příliš pozdě. Severním směrem přijížděl autobus, právě sjel ze 14. Street Bridge a -

"Pozor!" Ale na tento druh varování ten člověk už neslyšel.

Brzdy zaskřípěly. Autobus se snažil vyhnout se mu, vrazil do jiného auta, pak se k hromadné srážce přidala masa pěti dalších. O'Day se přiblížil jen proto, že byl policista, a od policistů se něco takového očekává. Viceadmirál James A. Cutter, Jr., válečné námořnictvo Spojených států, byl dosud na vozovce, nárazem odhozen skoro dvacet metrů.

Chtěl, aby to vypadalo jako nehoda, říkal si O'Day, ale nebyla. Agent si nepovšiml člověka projíždějícího v opačném směru ve vládním automobilu s obyčejnou karoserií, který si nad nehodou rozpačitě mnul zátylek jako mnozí jiní, jenže s výrazem uspokojení namísto hrůzy z toho pohledu.

Ryan čekal v Bílém domě. Prezident se kvůli úmrtí svého pobočníka vrátil zpátky, ale stále ještě to byl prezident, stále ještě tu byla práce, kterou bylo třeba udělat, a když náměstek pro zpravodajskou činnost CIA řekl, že se potřebuje s prezidentem sejít, muselo to být důležité. Prezident byl zmaten, když viděl, že s Ryanem jsou Al Trent a Sam Fellows, spolupředsedající Užšího výboru pro dohled nad zpravodajskou činností.

"Pojďte dál," řekl a královsky je uvedl do Oválné pracovny. "Tak co máte tak důležitého?"

"Pane prezidente, má to co dělat s některými tajnými operacemi, hlavně s jednou, nazvanou DIVADELNÍ LOĎ."

"Co to je?" otázal se prezident nastraženě. Ryan chvíli vysvětloval.

"Ah, tamto. Nu, DIVADELNÍ LOĎ těmhle dvěma lidem osobně předal soudce Moore; šlo o podmínky speciální a nebezpečné operace."

"Doktor Ryan nám řekl, že je tu ještě něco dalšího, co o tom také potřebujeme vědět. Další operace, související s operací DIVADELNÍ LOĎ," řekl kongresman Fellows.

"O tomhle nic nevím."

"Ano, víte, pane prezidente," řekl Ryan tiše. "Povolil jste to. Je mou zákonnou povinností o těchto záležitostech podat zprávu Kongresu. Než to udělám, považoval jsem za nutné dát vám o tom vědět. Požádal jsem tyto dva členy Kongresu, aby dosvědčili, že jsem to udělal."

"Pane Trente, pane Fellowsi, omluvíte mě na okamžik? Dochází k určitým věcem, o kterých nevím. Dovolíte, abych s doktorem Ryanem chvilku promluvil v soukromí?"

Řeknete ne! přál si Ryan, jak jen mohl nejsilněji, ale takovéhle žádosti se prezidentovi neodmítají, a za okamžik byl Ryan sám.

"Co skrýváte, Ryane?" zeptal se prezident. "Vím, že něco skrýváte."

"Ano, pane, skrývám a budu skrývat. Totožnost některých našich lidí, CIA i vojáků, kteří jednali na základě toho, o čem se domnívali, že má plné oprávnění." Ryan vysvětloval dál a říkal si, co z toho asi prezident ví, a co ne. Tohle, jak si byl jist, se nikdy zcela nedoví. Většinu ze skutečně důležitých tajemství si Cutter vzal s sebou do hrobu. Ryan se domýšlel, co se tu stalo, ale... ale rozhodl se, že do tohohle vosího hnízda píchat nebude. Je možné mít s něčím takovýmhle co do činění, říkal si, a nenechat se zkorumpovat?

"To, co Cutter udělal, to, co říkáte, že udělal - o tom jsem nevěděl. Mrzí mě to. A zvlášť mě mrzí to s těmi vojáky."

"Dostali jsme jich ven asi polovinu, pane. Byl jsem tam. To je něco, co nemohu odpustit. Cutter je vědomě a úmyslně odřízl s úmyslem dát vám politický..."

"K tomu jsem nikdy oprávnění nedal!" téměř zaječel.

"Dopustil jste, aby se to stalo, pane." Ryan se pokusil hledět mu přímo do očí a po okamžiku váhavé nejistoty to byl prezident, kdo očima uhnul. "Proboha, pane, jak jste to mohl udělat?"

"Lidé chtějí, abychom zarazili příliv drog."

"Tak to udělejte, udělejte to, co jste se snažil udělat, ale v souladu se

zákonem."
"Tak to nepůjde."
"Proč ne?" otázal se Ryan. "Namítal snad někdy americký lid něco proti tomu, když jsme na ochranu svých zájmů použili síly?"
"Ale to, co jsme museli udělat zde, by nikdy nemohlo jít na veřejnost."
"V tom případě, pane, stačilo, abyste s tím patřičně seznámil Kongres a udělal to otevřeně. Získal byste pro operaci částečné schválení, do hry by nemusela vstoupit politika, ale tím, že jste porušil pravidla, pane, jste ze záležitosti národní bezpečnosti udělal záležitost politickou."
"Ryane, vy jste bystrý, chytrý a dobrý v tom, co děláte, ale jste naivní."
Jack tak naivní nebyl. "Co po mně žádáte, abych udělal, pane?"
"Kolik toho o tom vlastně Kongres musí vědět?"
"Žádáte po mně, abych kvůli vám lhal, pane? Říkal jste, že jsem naivní, pane prezidente. Přede dvěma dny mi v rukou zemřel člověk, seržant letectva, který tu nechal sedm dětí. Povězte mi, pane, jsem naivní, když mi tohle tíží mysl?"
"Takhle se mnou nemůžete mluvit."
"Nijak mě to netěší, pane. Ale lhát kvůli vám nebudu."
"Ale uvolil jste se k tomu, že neprozradíte totožnost lidí, kteří..."
"Kteří plnili vaše rozkazy v dobré víře. Ano, pane prezidente, k tomu jsem se uvolil."
"A co to udělá s naší zemí, Jacku?"
"Souhlasím s vámi v tom, že nemůžeme potřebovat žádný další skandál, to je ale politická otázka. O tom, pane, budete muset promluvit s lidmi venku. K mé funkci patří poskytovat informace vládě a plnit některé úkoly pro vládu. Jsem nástrojem vládní politiky. Tím byli i ti, co pro svou zemi zemřeli, pane, a měli právo očekávat, že jejich život bude vládou, jíž sloužili, ceněn výše. Byli to lidé, pane prezidente, většinou mladí chlapci, kteří šli dělat svou práci proto, že země - vy, pane - jste považovali za důležité, aby to učinili. To, co nevěděli, bylo, že nepřátelé jsou ve Washingtonu. Nikdy je to ani nenapadlo, a proto většina z nich zemřela. Pane, přísaha, kterou naši lidé skládají, když oblékají uniformu, po nich žádá, aby byli nositeli ‚Pravé víry a věrnosti' své zemi. Není nikde psáno, že země jim dluží totéž? Tohle se nestalo poprvé, ale já jsem se toho dřív neúčastnil a nebudu o tom lhát, pane, ani proto ne, abych chránil vás nebo kohokoli jiného."
"Nevěděl jsem to, Jacku. Čestné slovo, nevěděl."
"Pane prezidente, já věřím, že jste čestný člověk. Je to, co jste právě řekl, skutečně omluvou?" Jack se odmlčel a ticho mu dalo celou odpověď.
"Přejete si mluvit s kongresmany, než je budu informovat, pane?"
"Ano. Můžete na nás počkat venku."
"Děkuji, pane prezidente."

Jack čekal hodinu, nesvůj, než se Trent s Fellowsem objevili. Do Langley jeli spolu mlčky; všichni tři vešli do kanceláře ředitele CIA.
"Pane soudce," řekl Trent, "to může být ta největší služba, kterou jste kdy své zemi prokázal."
"Za daných okolností..." Moore se odmlčel. "Co jiného jsem mohl udělat?"
"Mohl jste je tam nechat zemřít, mohl jste protivníka varovat, že tam jdeme," řekl Jack. "V tom případě bych tu nebyl. A proto, pane soudce, jsem vaším dlužníkem. Mohl jste se držet té lži."
"A žít s tím?" Moore se velmi podivně usmál a zavrtěl hlavou.
"A ty operace?" zeptal se Ryan. O čem se v Oválné pracovně hovořilo, přesně nevěděl a řekl si, že hádat nebude.
"Nikdy k nim nedošlo," řekl Fellows. "Podle pravidel pro speciální a nebezpečné operace jste udělal, co jste musel - zaručeně tedy poněkud pozdě, ale informováni jsme byli. Nepotřebujeme žádný další takovýhle skandál, a jak se věci vyvíjejí, se situace uklidní sama. Politicky je to chatrné, ale z

hlediska práva můžete argumentovat tím, že všechno je podle případu Hoyle."

"A nejšílenější na tom všem je, že to málem vyšlo," poznamenal Trent. "Vaše operace CAPER byla brilantní a předpokládám, že bude pokračovat dál."

"Bude. Celá operace vyšla," promluvil Ritter poprvé. "Opravdu vyšla. Vyvolali jsme válku uvnitř Kartelu a zabití Escobeda bylo jen poslední dějství - nebo možná ne, jestli to bude pokračovat. Když je tolik šéfů pryč, možná, že se Kolumbii bude dařit trochu líp. To potřebujeme. Takovou možnost si nemůžeme nechat vzít."

"Souhlasím," řekl Ryan. "Takovou možnost potřebujeme, ale takhle se přece veřejná politika nedělá, krucinál!"

"Jacku, povězte mi, co je správné, a co je špatné?" zeptal se Moore. "Dneska vypadáte jako expert," dodal ani ne moc ironicky.

"Tohle má být demokracie. Něco lidem povíme, nebo aspoň jim něco povíme." Ukázal rukou na kongresmany. "Když se nějaká vláda rozhodne zabíjet lidi, kteří ohrožují její zájmy nebo její občany, nemusí to být vražda. Ne vždycky. Jen si nejsem jist, kudy vede čára. Ale já si jist být nemusím. Od toho jsou jiní, aby nám to řekli."

"No, až přijde leden, my už to nebudeme," poznamenal Moore. "Takže dohodnuto? Zůstane to tu. Žádné politické fotbalové mače?"

Trent s Fellowsem si sotva mohli být víc politicky vzdálení, rozverný Novoangličan a zarputilý mormon z Arizony. Přikývli na souhlas.

"Tady s tím žádné hry na branku," řekl Trent.

"Zemi by to jen uškodilo," souhlasil Fellows.

"A to, co jsme udělali..." zamumlal Ryan. Co to ksakru vůbec bylo...

"Vy jste to neudělal," řekl Trent. "Udělali jsme to my ostatní."

"Jo, správně," odfrkl pohrdlivě Ryan. "No, já taky brzy půjdu."

"Myslíte?" otázal se Fellows.

"Já si to nemyslím, doktore Ryane. Nevíme, koho Fowler ustanoví, pravděpodobně nějakého politicky zaměřeného právníka, kterého si oblíbil. Jména na seznamu znám," řekl Trent.

"Já to nabeton nebudu. Mě si neoblíbil," řekl Ryan.

"V oblibě vás mít nemusí a ředitelem nebudete. Ale budete zde," sdělil mu Trent. Možná zástupce ředitele, uvažoval v duchu kongresman.

"Uvidíme," řekl Fellows. "Co když to v listopadu bude jinak? Fowler si to ještě může pohnojit."

"Máte moje slovo, Same," odpověděl Trent. "Když se to stane, tak se to stane."

"Ještě tu lítá jeden žolík," zdůraznil Ritter.

"O tom jsem si už promluvil s Billem Shawem," řekl Moore. "Je to legrace. Jediný zákon, který vlastně porušil, byl nelegální vstup na území. Nic z těch údajů, které z ní vytáhl, vlastně technicky nebylo předmětem utajení. Člověk se diví, co?"

Ryan zavrtěl hlavou a odešel z práce brzy. Měl schůzku se svým advokátem, který brzy založí fond sirotčích peněz na vzdělání pro sedm dětí bydlících na Floridě.

Pěšáci prošli jeden po druhém střediskem speciálních operací ve Fort MacDillu. Sdělili jim, že operace byla úspěšná, zavázali je mlčenlivostí, dostali povýšení a poslali je k novému zařazení. Kromě jednoho.

"Chavezi?" zavolal hlas.

"Jo, pane Clark."

"Dáš si se mnou oběd?"

"Je tu někde poblíž něco slušného, kde dávají mexické jídlo?"

"Třeba něco najdu."

"A kvůli čemu to?"

"Popovídáme si o pracičce," řekl Clark. "Tam, co dělám, mají volné místo. Plat je lepší než to, co dostáváš teď. Budeš ale muset zase na pár let do

školy."
"O tom jsem uvažoval," odpověděl Chavez. Říkal si, že je materiál na důstojníka. Kdyby byl velel místo Ramíreze, možná, že by - ale možná také ne. Ale neměl zájem vyjasňovat si to. "Jsi dobrý, chlapče. Chci, abys pracoval se mnou." Chavez si to nechal projít hlavou. Přinejmenším z toho nápadu vyjde oběd.

Kapitána Bronco Winterse odveleli k eskadře F-15 do Německa, kde se vyznamenal a brzy se stal velitelem letky. Nyní z něj byl už klidnější mladý muž. Vymýtil démony smrti své matky. Winters se nikdy nebude ohlížet zpět. Dostal práci, a vykonal ji.

Ve Washingtonu byl studený, zoufalý podzim, po horkém, pařlivě vlhkém létě. Město politiky se vyprázdnilo kvůli prezidentským volbám, které se tohoto listopadu dělily s volbami do všech míst ve Sněmovně a do třetiny míst v Senátu; k tomu ještě stovky volných politických funkcí v exekutivě. Na začátku podzimu FBI rozbila několik kubánských špionážních sítí, ale kupodivu to bylo politicky neutrální. Ačkoliv zaražení oběhu drog bylo úspěchem policie, na zaražení oběhu špionážních informací se pohlíželo jako na neúspěch, v prvé řadě kvůli samotné existenci vůbec nějaké špionážní sítě. Nevyplynula z toho nikde žádná politická výhoda až na komunitu kubánských utečenců, jejichž hlasy stejně již mohly být klidně vhozeny, protože Fowler hovořil o "zahájení dialogu" s Kubou, kterou opustili. Prezident po svém prvním sjezdu znovu získal vedení, ale vedl bezbarvou kampaň a vyhodil dva klíčové politické poradce. Nejvíc ze všeho však byl čas na změnu, a ačkoliv výsledek byl těsný, J. Robert Fowler ve volbách zvítězil, s výhodou pouhých dvou procent při hlasování o popularitě. Někteří tomu říkali mandát, jiní tomu říkali mizerná kampaň obou stran. Blíž pravdě bylo to druhé, říkal si Ryan, když bylo po všem.
Po celém městě i v jeho okolí se vyřazení činovníci chystali k návratu domů - tam, kde všude ten domov byl - nebo ke stěhování do advokátních kanceláří, aby mohli v téhle oblasti zůstat. Kongres se nijak moc nezměnil, ale Kongres se měnil jen zřídkakdy. Ryan zůstal v úřadě a uvažoval o tom, zda bude ustaven jako příští náměstek pro zpravodajskou činnost. Zatím bylo na nějaký závěr příliš brzy. Jediné, co věděl, bylo, že prezident je pořád ještě prezident a pořád čestný člověk, ať udělal jakékoliv chyby. Než odstoupí, budou udělena rozhřešení těm, kdo je potřebují. Půjdou do spisů, ale nečekalo se, že si toho někdo všimne, a až se Fowlerovým lidem věci vysvětlí - o to se postará Trent - nečekalo se, že si toho vůbec někdy někdo všimne.

V sobotu po volbách odvezl Dan Murray Moiru Wolfeovou na leteckou základnu v Andrewsu, kde na ně čekalo proudové letadlo. V Guantánamu přistáli za tři hodiny. Gitmo, jak se mu říkalo, pozůstatek španělskoamerické války, je jediné americké vojenské zařízení na komunistické půdě, trn, vražený Castrovi do paty, jenž otravně píchal jeho, stejně jako on otravně píchal svého přerostlého souseda za Floridskou úžinou.
Moira si na ministerstvu zemědělství vedla dobře jako výkonná sekretářka jednoho z nejvyšších pracovníků ministerstva. Byla nyní hubenější, ale s tím si Murray neděl starosti. Začala chodit na procházky, jako tělesné cvičení, a psychologické konzultace jí prospívaly. Byla poslední z obětí a on doufal, že jí tenhle výlet pomůže.

Takže dnes je ten den, říkal si Cortez. Svým osudem byl překvapen a zklamán, ale odevzdal se mu. Hrál vysokou hru a dočkal se vysoké prohry. Svého osudu se bál, ale nedá to na sobě znát, před Američany ne. Naložili ho dozadu do sedanu a vezli ho k bráně. Před automobilem, v němž seděl, viděl jiný, ale nijak si ho nevšímal.

A tady to bylo, vysoký plot z ostnatého drátu, na jedné straně příslušníci americké námořní pěchoty ve svých mnohobarevných cvičných uniformách - říkali jim "maskáče", jak se Cortez dověděl - a na druhé straně Kubánci ve svých battledresech. Možná, opravdu jen možná, říkal si Cortez, že se z toho bude moci vykroutit. Automobil zastavil padesát metrů od brány. Desátník vedle něj ho vytáhl z auta a odemkl mu pouta, aby je neodnesl na druhou stranu a neobohatil komunistickou zemi. Takový triviální nesmysl, říkal si Felix.

"Tak pojď, Pancho," řekl černý desátník. "Je čas jít domů."

Když už byl bez pout, popadli ho oba mariňáci za paže a pomohli mu kráčet do vlasti. U brány viděl dva důstojníky, čekající na něj, zatím lhostejně. Až přejde na druhou stranu, pravděpodobně ho obejmou, což nebude znamenat vůbec nic. Tak či tak, Cortez byl odhodlán setkat se se svým osudem jako muž. Napřímil záda a usmál se na ty, kteří na něho čekali, jako by to byli členové rodiny, vítající ho při příletu letadla.

"Cortezi," zavolal mužský hlas.

Vystoupili ze strážní budky, hned za branou. Muže neznal, ale ta žena...

Felix se zarazil a pohyb obou mariňáků ho málem srazil na zem. Jen tam stála a upřeně na něj hleděla. Nepromluvila ani slovo a Cortez nevěděl, co říci. Úsměv mu zmizel ze rtů. Pod pohledem jejích očí se schoulil do sebe. Ublížit jí nikdy nechtěl. Využít, to ano, samozřejmě, ale nikdy vskutku...

"Tak, jde se, Pancho," řekl desátník a potáhl ho dopředu. Byli právě v bráně.

"Jo, a mimochodem, tohleto tady je tvoje, Pancho," řekl desátník a zastrčil mu za opasek videokazetu. "Tak, vítej doma, sráči." Poslední postrčení.

"Vítejte doma, Colonel," řekl výše postavený z obou Kubánců. Objal svého bývalého soudruha a zašeptal: "Máte moc z čeho se zodpovídat!"

Ale než Felixe odtáhli pryč, ještě se naposledy obrátil a viděl Moiru, jak tam stojí s mužem, kterého neznal, a jeho poslední myšlenkou, když se odvracel, bylo, že opět porozuměla: tím nejsilnějším citovým projevem je mlčení.